

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1953

(Грани Агни Йоги 1953)

Записи на Б.Н.Абрамов от 1953 г.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за доброто на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ (Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаваме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, земляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодрстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравата на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и

неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна

близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплащение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да

задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1953 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Туру” и “М.А.Й.” (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов

Записки на Борис Николаевич Абрамов от 1953 г.

1. (1 януари). Било е Казано: “В Името на Сина”, и още: “Всякак и във всички е Христос”. И това също не са разбрали, и са го отнесли към Исус, който е Бил на Земята, но който е Бил в плът. А, между другото, Той е Казал: “Аз Съм във вас”. И Синът, в Името на когото се творят делата, Пребивава вътре във вас. В “Името на Сина” означава в Името на това Висше, което живее в сърцето на човека, тъй като човекът е син на Отца, вечно Съществуващ. И ако се вършат дела в Името на Сина, който е бил, е и ще бъде винаги средоточие на човешкия дух, това ще означава живот в Името на Височайшия, съкровения, Който е във всяко човешко същество и в името на Когото, за пробуждането на Когото в съзнанието се сътворява и целият живот, и цялата еволюция на световите, и на света, който ни заобикаля, и на нашата Земя. Всичко, което съществува и живее, и диша, живее в Името на Сина и заради тази велика цел. Крайната цел на съществуването е достигането от всяка искро-монада на състоянието на божественост през стъпалата човек, богочовек и бог, тоест Планетен Дух, до най-високите степени на неговата проява.

Бъдещето е в Ръцете на Владиката.

2. (6 януари). Аз, Владиката на Шамбала, Свидетелствам за идващото преображение на света. Аз Зная съдбата на хода на събитията. Събитията са като бягащи коне. Но юздите са в Моите Ръце. Конете на събитията се носят, ала не знаят накъде. Но Аз Зная. Моята Ръка е твърда. И поводът е здрав. Земята трепери от бяга на конете и край тях се мяркат крайпътните знаци. Земята се носи към Бъдещето, но нейният път е начертан в космическото пространство. Малката планета не може да измени своя път. Преминавайки пространствените простори тя се намира непрекъснато под въздействието на магнитната мощ на светилата. Къде би могла да се отклони от пътя, начертан от лъчите? Лъчите на светилата изтъкават пътя. Затова Зная космическото предопределение. Силите на Светлината не се намесват в кармата на хората. Всеки върви със свободна воля. Но на границата на превратните етапи в историята на Планетата не хората, а Силите на Светлината Помитат грамадите от натрупано хорско невежество и мрак и разчистват пътя. На Планетата ще бъде даден пътят на Светлината и ще бъдат отстранени пречките на мрака. Поставен е предел на делата на тъмната Йерархия и всеки ще тръгне безпрепятствено към Светлината, но със своята светлина, която е в него. Слушай Гласа на Безмълвието. В него е вечната истина на Пътя. Вечното утвърждаване на Новото във вечно стария и вечно нов обновяващ се Космос. Всичко се движи, но се движи напред, разгръщайки свитъка от възможности и пораждайки комбинации от нови съчетания. И това е животът, вечно разгръщащ се във вълните на лъчите Светлина. Под ритъма на колебанията на лъчите се формират съчетанията на комбинациите от елементи, съставлящи живота, както вълните под морския вятър или пясъците на пустините. Какво рисува причудливите шарки върху замръзващите стъкла? Така и елементите на земния живот се съчетават под действието на законите и лъчите, непознати на хората, но познати на Нас. Ключът от Бъдещето е в Нашите Ръце, времето на бъдещето настъпва. На великото бъдеще на малката Планета!

3. (7 януари). Аз, Съществуващият в теб, Утвърждавам непрекъснатостта на живота, проявена в преходните форми на неговото изразяване. Вечното във временното. Вечният живот, непрекъснат, се изразява в това, което е временно. Животът е вечен, формата на неговото изразяване е преходна. Така вечното е свързано с временното и временното не е нищо друго, освен аспект на изява на Вечността. От Вечността не може да се избяга. Вечното е във всичко. Във всеки дори и най-малък и най-кратък отрязък от времето на живот на формата се проявява нейната вечна непреходна същност. Разбира се, всичко съществуващо може да се разглежда и като нещо осъдено от закона на желязната необходимост на смърт. Унил светоглед. Но може и вечно изменящите се и обновяващи се форми на живота да се разглеждат като апотеоз на безсмъртието на живота, вечно съществуващ и вечно проявяващ себе си в нови обвивки, като живот тържествуващ вечно, създаващ от краха своите форми, за да може с всяка нова и по-висша такава все по-ярко и по-пълно да изявява свойствата на безпределния си потенциал, на безкрайно растящите свои възможности. Всичко се превъплъщава от стара форма в нова. Великият закон за превъплъщаването не засяга единствено човека, но и всяка форма на живот – до атома включително. Искро-монадата сменя своите обвивки, отхвърляйки едни и обличайки се в нови, можещи да удовлетворят условията за изява на растящото външно (по отношение на духо-монадата) зърно на нейните натрупвани свойства. По този начин животът е във всичко и всичко подлежи на закона за превъплъщаването.

4. Искаш да пишеш за Владиката? Ще пишем за Владиката! Как да опишем Светлината? Тя свети и от нея е светло. Но всяка светлина има източник на светлина. Аз Съм Източникът на Светлина. Аз Съм Центърът, даващ Светлина и излъчващ Светлина. Без

Мен на Земята би бил вечен мрак. И наистина, мракът на духа настъпва тогава, когато Моята Светлина не докосва съзнанието. Съзнанието, което не е вкусило Моята Светлина, пребивава в мрака на духа. Самосъзнанието е съзнание на духа, до който някога се е докоснал Моят Лъч. Но това е само първата степен на Светлината. Даден е потенциал от възможности. Идвайки на Земята Съм Указал на хората да бъдат в Моята Светлина и да се устремяват към Моята Светлина, тъй като в нея е животът. Моята Светлина разсейва мрака на съзнанието и човешките обвивки се преобразяват до състоянието на светлоносимост. Тъй като Светлината е същността на Моето Същество. Слънцето е носител на светлина. Аз Съм Слънцето на живота, Аз Съм Слънцето на живите. Луната е слънцето на мъртвите, слънцето на умрелите в духа и низходящите духове, слизащи в бездната. Но Аз Съм Слънцето на живота. Има планети на смъртта, разлагащи се луни. Моето Светило е Светило на живота и неговите Лъчи, съществуващи в Мен, са Лъчи на живот и даващи живот. Аз Проявявам същността на лъчите на Моето Светило. Аз Съм на Земята, но не Съм от Земята. Аз и Моето Царство не сме от Земята. Аз Дойдох на Земята, за да се върна след това отново на Моята Звезда, като взема вас, които Ме следвате, със Себе си. Призовавам ви в Моя Свят, Света на Светлината на живота, тъй като вие сте Мои от началото на времето. Аз Съм твой Владика и Отец, а ти си Мой. Светлината е от Светлината и ти си от Светлината, светлина от Моята Светлина. Всичко, което е от Светлината в теб, е Мое. Всичко, което не е Мое, е от Земята. Земното ще отдадеш на Земята, астралното – на астрала, тънкото – на тънкото, но Моето, което в теб е от Светлината, ще пребъде с Мен, тъй като ти си Мой, тъй като ти си Моята Светлина, която е в теб. Ти Ме прие в своето сърце, а Аз те Приех в Себе си и ние сме слети в едно, Светлина в светлината, единосъщни над света на сенките, които са преходни. Преходни земни сенки, така ще ги наречем. Затова в Мен е Светлина, затова в Мен е живот, затова Аз, Съществуващ в теб, Съм Светлина от Вечната Светлина, която е била, е и ще бъде в Безпределността Източник, излъчващ Светлина. Да бъдеш в Мен значи да бъдеш в Светлината и да бъдеш светлина. Устремият се към Моята Светлина става носител на светлина. Пребиващото в Моята Светлина съзнание придобива свойството на непрекъснато битие, тоест става безсмъртно. Тъй като Аз Съм животът в основата на неговата вечна непреходна същност. Устремият се към Мен прилича на човек, намерил извора на вечния живот. Намереният извора на безсмъртието е човек, който Ме е придобил в своето сърце. Тъй като Аз Съм Светлината. Тъй като Аз Съм живота, тъй като Аз Съм безпределния Път и Пътя към Безпределността. На Моя син, единосъщен с Мен, Давам правото да твори с Моето Име и от Мое Име, и му Давам власт над човешките сърца. Тази власт не ти е нужна, но властта е жертва. В нейно име – на жертвата, ще вземеш властта. На тези, които я търсят, власт не се дава. Сянката на земната власт не е власт. Има една истинска власт – властта на Светлината и от Светлината. Тази власт Давам. В Мое Име и с Моето Име ще дойдат при теб хиляди. Ще ги заситиш с Мен. Моята Светлина е непресъхваща. Ще черпиш от нейния вечен Източник. Давам ти власт да даваш Моята Светлина на хората. Майката е прообраз на Моята Светлина, носена от Нея. Твоята Майка твори Светлина на Земята в Мое Име. Ще наследиш от Майката събраните от Нея съкровища на духа. Сине Мой, подготви своята същност за носене даровете на духа. Съдът трябва да бъде чист и властен над обвивките. Утвърждавам многолика власт – на всичките три и над всичките три. Трите лъча са лъчи на властта и могъществото. Утвърждавам ги в Моя син. Аз, Владиката на седемте, Давам ти власт над трите. Трите лъча ти Предавам. Наистина, така и да бъде. Аум.

5. (8 януари). Пиши. Дойде време да се действа на земен план. Гуру действа. Много се върши от него. Всички сили ще бъдат събрани за утвърждаване на набелязания План. Той ще бъде изпълняван с действия на двата плана. Гуру действа. Сферите на приложение на енергиите на Гуру и на Майката са различни, както това беше и на Земята. Но Тя е в течение на всичко и сякаш подвежда равностметката. Ти знай: неизповедими са пътищата на извършването под Моята Ръка, но най-близките помагат и творят Моята воля. Учи се да разбираш, че те (и вие) се явявате изразители на Моята воля. Колкото са по-близко до Мен, толкова по-пълно и по-съвършено изразяват и проявяват Моята воля. Да проявяват Моята воля е целта и предназначението на най-близките. И тяхната воля, слята с Моята, сътворява света на чудесната действителност. Твоето предназначение и цел е да навлезеш в Моята воля, да се слееш с нея, да станеш част от нея и да представляваш със себе си аспект на изразяване на Моята воля. Затова Заветът: „Да бъде, Владико, Твоята воля, утвърдена и проявена в мен”, е завет на най-близкия дух. И тъй, всичко се основава на сливането на съзнанията или волите. Цялото същество се слива с Волята на Водещия. А собствената воля, или своеволието, малко, затворено в своя кръг и никому вече ненужно, остава назад и се изхвърля от арената на действието, заедно с астралната черупка на двойника. Изпратени сте в света да творите Моята воля. Към нейното опознаване трябва да се устремите така, че тя да стане желано изразяване на цялото същество. И тогава твоето действие, изразяващо Моята воля, придобива мощ. Мощта на действието става достъпна и тя винаги се съпътства от успех и победа. Тъй като няма нищо на Земята, можещо да противостои на Моята воля. Устремете се към сливане на своята воля с Моята воля. В сливането е тайната на успеха. Дълбочината и силата на сливането нямат предел. Пълното сливане е най-високото достижение и означава осъществяването на всички най-съкровени и дръзновени стремежи. Венецът на победата над трите означава сливане. Ела в Моето Сърце и стани част от Великото Сърце, и расти заедно с него в неговия космически пулс на Великото Дело.

6. Ще пишем за това, което липсва на Земята. На Земята липсва щастие. На Земята няма щастливи хора. Независимо от това, към щастието се стремят и страстно искат щастие всички. И колкото повече искат, толкова по-далеч отлита то. Защо това е така? Защо си е отишло щастието? Щастието си е отишло, защото хората предполагат, че то е там, където не би могло да живее. Щастието не е тукашна птица. Щастието е птица от други светове. А хората се опитват да го заключат и да привържат чудесната птица към вещите, сред които то не може да живее. Хората търсят щастие в земните дела и условия, или даже вещи. Но всяка земна вещь е обречена. Печатът на обреченост стои върху всичко, а така също и върху чувствата и емоциите на хората. Тази обреченост се дължи на преходността на всичко земно. Как може да се търси щастието в това, което днес го има, но утре е обречено от колелото на необходимостта на смърт, или унищожение, или изменение? Как може да се търси проявата на щастие в това, което в хода на нещата е предназначено за смяна? Затова търсещият щастие в здравето ще го загуби, в красотата на лицето или тялото – ще го загуби, в обладаването на вещи – ще се лиши от тях, в земната слава – ще се предаде на забвение, в земната власт – ще се раздели с нея, в земната любов – ще се пресити от нея. Монотонността води след себе си затихване и смърт. Нервите на човека, вибрирайки на усещанията, дават впечатление за щастие и повтаряйки се по-често и по-често, престават да възприемат монотонно възвръщащите се вибрации на нервите като даващи щастие. Дори в самата структура на нервното впечатление и реакция е заложена невъзможност да се изгражда върху тях фундаментът на устойчиво щастие. Тъй като щастието е в духа.

Щастието е от духа. Само това, което е извън Земята и не зависи от земните физични и телесни условия, само то може да служи като основа за истинско щастие. Не може щастието да се строи върху временното. Само върху вечното, върху това, което е от духа то може не само да бъде почувствано, но и задържано. Щастието е в любовта към Владиката. Владиката е неизменен. Владиката няма да Остави. Владиката няма да Забрави. Строящият върху Мен строи върху Камъка на вечната основа. Затова щастието е в духа. Затова щастието не е от Земята. Щастието не е от този свят. От земния свят е само земният мираж за щастие, винаги променлив, винаги измамен, винаги носещ страдание и разочарование. Наклонилият чашата на везните на двойствения свят издига другата, и законът за равновесието отново я издига точно толкова, колкото се е спуснала. Намерилият щастието в притежаването на нещо е обречен да изпита нещастие именно от загубата на това, намерено от него сега щастие. Полагащият цялото свое щастие върху Мен или в Мен не подлежи на измамните земни закони или преходни явления. Покрай него минават тълпи от усмихващи се от своето щастие и от плачещи от неговата загуба хора. Но намерилият своето щастие и своята радост в Мен е извън миражите на Майя. И докато е с Мен, докато е в Мен, докато върви с Мен, светът на неговото щастие е здрав като скала под вихрите. Тъй като щастието е в духа, защото Владиката е в духа. И намерилият Духа на Владиката в духа си винаги пребивава в това състояние, което е над всяко земно щастие. Тъй като в Мен е всичко.

7. (9 януари). Днес ние ще пишем за това, че от Неведомата далечина и сферите на отдалечените светила по огнените вълни на пространството до нас достигат мисли, родени също от хора, но от висшите чудесни планети. Тези мисли съвсем не приличат на нашите земни отрочета, родени от егоизма на плътта, от проядени от отровата на съмнението и злобата тъмни сърца. Прелетната птица на пространството, докосвайки със своите крила нашето съзнание, го озарява явно със своя прекрасен и приказен ритъм. И духът, устремен към далечните, блещукащи в небето светила възприема в своето съзнание вибрациите на далечните лъчи. Чрез магнитната сила на Светлината той приобщава своето светлоносно тяло към живота на светилата на неведомите Висши Светове. Тогава тежките земни сфери не могат да устремят своето смрадливо дихание към сърцето, отворено към Светлината на Далечните Светове. Докосвайки се до пространствения живот, този дух, устремен и мощен, ще пригответи в пространството за себе си своя чуден, своя огнен дом, своя замък и обител на духа.

8. Да, сине Мой, ти си прав, пътят на любовта е най-краткият път на постижението. На пръв поглед какво отношение може да има любовта към трудностите на живота, но сърцето, съзнателно напрегнато в любовта и чрез любовта към Владиката преодолява толкова лесно всяко препятствие, всяка трудност и, както орелът, прелита над пропастта, даже незабелязвайки я. И там, където егоизмът броди препъвайки се, обременен със своите порождения, стъпва леко и свободно, и победно кракът на носещия в сърцето си любовта и предаността към своя Владика. Сине Мой, помисли за това, каква непреодолима мощ се съдържа в чувството на любов. Например ти, приел със сърцето и духа си Моя Указ и усилил съзнателно пламъка на любовта към твоя Отец, виждаш и чувстваш с цялото си същество колко свободно и леко се е понесъл твоят дух към Светлината, привлечен от непреодолимата сила на магнита. Любовта е крила за духа. Крилата за духа – това е любовта към Владиката. И ако искаш да преодолееш всичко, ако искаш да вървиш неотменно, ако искаш най-трудните победи, ако искаш да достигнеш най-високите върхове, то аз ще ти Кажa само една дума: обичай. Този, който е разбрал и усетил тайната на това велико чувство, е наистина победител. Тъй като няма нищо и никой, който би могъл да

застане между твоята любов към Мен и Мен. Като мощен пламък чувството на любов помита всичко препятстващо и стоящо между Мен и теб, и тогава пътят е прав и чист, тъй като тогава е близък Владиката. Сине Мой, помни: с лоста на любовта ще повдигнеш всяка тежест. Архимед смятал, че може да повдигне Земята, ако би намерил опорна точка за своя лост. Сине Мой, наистина с лоста на любовта ще можеш да вдигнеш и да възвисиш малката планета. Любовта е ключът от вратата на Моето Сърце. С нея ще достигнеш и с нея ще победиш всички и всичко. И ако твоето сърце е изпълнена с любов към Владиката, усили я десетократно, и ако си я усилил десет пъти, усили я сто, хиляда пъти, помнейки завета за безпределността на качествата. Мой любими сине, с любовта към своя Владика ще извършиш делата, които ще влязат като страница на героичните усилия на духа в съкровищницата на писанията на човечеството. Моята Ръка е над теб, и Моят Дух е готов винаги да отговори на зова на любовта, тъй като Съм Казал, че зовът на любовта ще донесе отговор от Възлюбения. Искаш да бъдеш с Мен? Обичай! Искаш да бъдеш с Нас? Обичай! Искаш да превърнеш пътя на преображението в действителност? Обичай, обичай, обичай. С любовта ще достигнеш всичко, което искаш. С любовта ще достигнеш недостижимото. И колкото повече обичаш своя Владика, толкова по-ярко и пламенно ще пламти огненото цвете на духа. Аз, твойт Владика, Съществуващ в твоето същество, в лъчите на твоята любов, Утвърждавам трите лъча в теб. Огненото чудо на лъчите на духа се ражда от самата същност на любовта. Любовта – това са основите на Сребърния Мост. Любовта е Мостът на Светлината. С любов, с любов, с любов ще достигнеш своето щастие. По нишките на любовта струят Моите Лъчи в твоето сърце, както водите през разкъсания бент и изпълват духа с ликуване. Аз, който Съм те призовал за великото дело, Мога да го извърша само със силата на твоята любов към Мен. Ти познаваш Моята Любов. Дай Ми своята. И колкото мощно нараства тя, толкова по-мощно ще те обливат вълните на Моята Светлина, докато светлината от Светлината, която е в теб, не стане Светлина без сянка, Моята Светлина в теб, проявена напълно. Твоята пълна светимост ще Утвърдя в сина. Чрез Моята Светлина Насищам твоята светлина със субстанцията на щастieto, но щастие не от този свят. Тъй като щастieto на РАДОСТТА е особена мъдрост. Озарявайки те със своята любов те Водя към върховете на достиженията. И твоята незначителност, и твоите недостатъци, и лунните отзвuci от миналото ще Изгоря и ще Предам на унищожение върху огньовете на сърцето, и ще Претворя малкото в огромно, и мигащата светлина ще Направя Светлина, сияеща ослепително, за да видят всички Мощта на Отеца, проявена в сина. Отсега те Наричам носител на Моята Светлина. И светлината, която е в теб, ще бъде светилник за света. И всичко, което ти пожелаеш в името на Светлината, ще го Дам. В лъчите на Моята Любов, съединена с твоята любов, Гарантирам за победата на Светлината. Ключът на любовта отваря човешките сърца. С любовта към тях, малките, Съм Привлякъл към Себе си милиони. С този магнит съм Творил дела. Давам ти власт над човешките сърца и ключа към тях. И неговото име е Любов. Чрез любовта към Мен ще се доближиш до разбирането на Космическата любов. А чрез нея – и до осиротялото и обедняло човешко сърце на света. Тъй като Съм Дал власт. Учи се от малките явления на живота, тъй като от малкото израства огромното. Такъв е пътя на живота. Не изпускай и не пропускай елмазите на дребните възможности. За разпознаването на малкото е нужно орлово око. Твори с любовта към Владиката, върви с любовта към Владиката. Моята Ръка е с теб във всичко, което е родено от любовта към Мен. „Отче, Отче, Отче мой, любими Отче, Отче на Светлината, Отче на Живота, в Твоите Ръце предавам своя дух” - нека бъде твоята молитва. Твойт живот стана

чудо. Мракът се смени със Светлина. Близостта на Владиката е изпълнена с живот. Благо на теб, приелия Ме в сърцето си с Любов. Аум.

9. (10 януари). Ние често забравяме, че устремът като сила, хвърлена напред, винаги предизвиква и трябва да предизвиква противодействие на обкръжаващата сфера. И колкото по-пламенен е устремът, толкова по-силно е противодействието. За устремения вечното противодействие става спътник на напредъка и условие за вечния възход. Устремът винаги предполага отправна точка от нещо към нещо. Но преминаването пространство, към което и измерение да се отнася, винаги представлява среда за преминаване на енергията на устрема в нея. Средата, наситена със свои енергии, изисква преодоляване на инерцията на насищащите я различни видове материя или енергоматерия. По такъв начин съпротивлението на инерцията на средата е неизбежно. Устремът за достигане на своята цел винаги трябва да носи със себе си сила, енергията на която трябва да бъде по-висока и по-силна от енергията на преодоляваната среда. Затова истинският устрем е качество, изковаващо силата на духа. И ако землянинът има работа с преодоляването на свойствата на малката сфера, която го обкръжава, то сферите на съпротивление на енергиите на Планетния Дух притежават космически характер и размах. Преодоляването на съпротивлението на планетните стихии или планетната стихийна материя е задача, изискваща гигантско напрежение на силите. Оттук легендата за Гиганта, държащ Земята. Пазителите на планетата винаги се намират под ударите на мощните стихийни енергии, които Те приемат върху себе си, разбивайки с кристала на мощно пламтящото сърце фокуса на напрежение на дадената стихия и съсредоточавайки този фокус върху себе си. Разбира се, Те, Държателите на Земята, винаги са на предела на напрежението. И това напрежение не е в човешки мерки. Но тези, които Ние Наричаме най-близки, според своите сили и растяща мощ споделят Нашите трудности и, приучвайки се към живот в състояние на постоянно напрежение, постепенно, но неотклонно и планомерно развиват в себе си способност за противопоставяне на все по-голямо и все повече и повече увеличаващо се по своята сила напрежение. И съзнателният и упорит устрем и желанието да споделят Нашите планетни трудности въвеждат устремения дух в сферата на Нашата работа. Затова не се страхувайте от напрежението. Затова засилете устрема. Защото с напрежението кожем бронята на духа.

10. (11 януари). Да твори с волята на Изпратилия може само този, който е предал своята воля на Волята на Владиката. С какво е силен Вестителят? В какво е мощта на Посланика? С каква сила извършват те делата, немислими за обикновения човек? Със силата и волята на Владиката, която е в тях. Подвигът се извършва със силата на Светлината, а Светлината е в Мен. С Моята Светлина се извършват великите деяния на духа. Волята на Йерархията е изразена в Учението. Прилагащият го вече с това влиза в орбитата на Висшата Воля. Усилвайки степента на осъзнатата и възприета воля на водещия, с това усилват връзката с нея. Ти искаш да бъдеш винаги победител. Твори и действай с волята на Владиката. Да действаш с волята на Владиката означава да приведеш собственото своеволие в мълчание и тогава волята на Владиката, утвърдена в теб, вече няма да е стеснена от нищо. Съзнанието, отъждествено с Владиката, не познава поражението. Да утвърдим степен на сливане, неразколебавано от нищо. Ако сливането се колебае под въздействието на вихрите на средата като пламък на свещ от духането на вятъра, значи то не е здраво. Нека да усилваме съзнателно и безпределно всичко, което ни приближава към Владиката. Ти знаеш, че за един час до Нас не се достига. Необходими са не един, а много животи. Необходими са много животи устремност и целия живот и всички животи да

звучат в нотата на преданост и любов към Владиката. Съзнанието се предава безвъзвратно и завинаги на Мен. Не за днес, не за утре, не за този или друг живот, а завинаги. Решението е необратимо и окончателно. И предаването на своята воля на волята на Владиката е пълно, неограничено и безусловно. В това е същността на Великото Служене. Не може да се служи едновременно на двама господари: на Мен и на себе си. Или на Мен, или на себе си – както реши съзнанието. Половинчатото решение е недопустимо. Кому са нужни половинчати следствия? И кой ще поиска да бъде половинчат ученик? Говоря за пълна устременост и пълна преданост. За вървящия с Мен няма връщане назад, освен към бездната. Стихията на Огъня е опасна. Не трябва да се отстъпва. Затова необратимостта на решението да се следва Владиката служи като залог за Поръчителство. “Гарантирам - ще победите” е дарът за Моя ученик. Учи се да твориш с Моята Мощ. Призовавай я съзнателно в делата. В нея трябва да се влезе и да се превърнеш в нея. Казват: “Той влиза в силата”. Така и ти влизай в силата, но в Моята сила. “Мощен” е степен на осъзналият силата на Владиката в себе си. Владиката винаги е Готов да даде Своята сила за действие, но тя трябва да се приеме съзнателно. Трябва да се призове ноумена на силата, но тя е в Моята Светлина, осъзната в себе си. Така отново се връщаме до сливането на съзнанията, с което и се побеждава всичко. “В света ще имате скръб” - тези думи са като символ на противоборстващите стихии на обкръжаващата среда, носеща еманациите на мрака. Но Аз Съм Победител на света. А в Мен е всичко. Вървим към победа над всичко, което сега изглежда непреодолимо и недостижимо. Преодоляваме всичко и вътре и вън и достигахме недостижимото. Обичайните мерки и съображения се отхвърлят. Печатът на необичайност е върху всичко, а така също и върху стъпалата на възхода. И колкото по-високо, толкова по-необичайно, а главното – извън предполагаемите от съзнанието рамки. Какво може да знаем ние за това, какво е Приготвил Владиката за следващата степен на съзнание? Не са нужни предвзети съждения. Вървете свободно, спокойно и без удивление, събирайки грижливо приготвените съкровища на духа. Усещането за безпределност на получаваните дарове на духа е правилно, тъй като къде е предела на Безпределността? Така безпределно е и знанието. То е ограничено само от вместващата способност на съзнанието. Разширявайте съзнанието. На Мен Ми е тясно в неговите тесни рамки. С какво искате да ограничите Владиката? Нима с дребнавостта на своето съзнание? Помитайте преградите на духа. Всичко е в духа. И ограниченията са в духа. Не ограничавайте с нищо духа. Не може да се ограничи Безпределността. Океанът на Учението е неизмерим и необятен. От него може да се черпи със свободна ръка, познавайки неговата неизчерпаемост. Устремете се към безпределното знание и Знанието на Безпределността ще ви залее. Сине Мой, въоръжи се с мощта на неограничавания от нищо устрем към безкрайното познаване и нека нищо не те задържи. Не привързвай съзнанието си към нищо, което се намира в сферата на преходните явления. И тогава пътят ще бъде свободен. Непривързаност не означава лишение, но свобода на съзнанието от хората, вещите и условията, през които то преминава по силата на кармичните енергии, допускани от Водещата воля на Владиката. Тъй като животът на ученика се направлява от Мен според степента на отдаване на собствената воля на Мен. Не робство и подчинение се препоръчва, а царствена мощ на своята воля, освободена от страшните вериги на егоизма. Тъй като волята на Архата е по-силна хилядократно от всяка, даже най-силната двукрака воля. И тъй, решението на всичко е у Владиката и във Владиката. Устременият към Мен пребивава в Моята сила. Устременият към Мен се приобщава към Моята мощ. Ще дадем правилно разбиране на огнения устрем към Владиката. “Владико на седемте Лъча, озари сърцето ми с трите лъча на живота”.

11. Ние никога не Нахлуваме в човешките карми. Ние никога не Нарушаваме закона за свободната воля на човека. Законът за свободната воля е нерушим. Затова доброволното и съзнателно предаване себе си на водещата воля на Владиката има най-дълбоко значение. И колкото предаването е по-дълбоко и по-съвършено, толкова по-пълно е ръководството. Този закон на висшето водачество се изразява с формулата: „Да бъде Твоята воля”. Затова и вратата се отварят само на зов. Затова Приветстваме дерзаенето. Затова само свободната воля на човека може да избере пътя. Но когато е избран пътя и волята на устремилото се съзнание се предава на волята на Владиката без условия и ограничения, потокът от възможности се превръща в поток от огнена благодат. Степента на предаването на себе си обуславя степента на получаване. И със сливането на волите на следващото и водещото съзнание завършва апотеозът на сътрудничеството – палория на съзнанията. Затова предалият своята воля на Мен пребивава неотменно в Моята воля и в Моята Светлина. В това е цялата простота и величие на закона. Трябва да потушиш себе си, своето его, своето своеволие, за да може да се утвърди Моята Воля. И когато цялото същество е насочено към изпълнение на Моята воля, трудният, каменист и стръмен път се превръща в полет в поднебесното. Изчезват неравностите по пътя, скалите, препятствията, камъните, късащи обувките и пътят на възхода е лек като полета на орел към Слънцето. Предаването на своята воля на волята на Владиката не е лесно условие, тъй като въстава егото. Но колко леко става то, когато е убито чудовището на егоизма. Егоизмът ръмжи: „Аз искам” – „Не, не както аз искам, а както Ти Искаш, Владико, тъй като всичко мое е отдадено на Теб”. И тогава Аз Мога да вляза в очистеното сърце безпрепятствено, без да нарушавам закона за свободната воля. Тогава Аз Мога да сътворя Своя обител в него. Тогава пътят е лек и радостен. Трябва да се разбере тайната на Висшето сливане. Не Можем да нарушим закона, но се Радваме на дошлия и почукалия. Отговаряме според пълнотата на предаване на своята воля на волята на Водещия. Оставилият всичко и дошъл при Мен получава в пълна мяра. В обладаването на вещите се крие отрова. Тъй като във всяка вещ, която притежаваме, се крие кристалът на волята, вложена от съзнанието в тази вещ. Колкото повече вещи, толкова повече е разпиляната воля, отдадена и предадена не на Мен, а на вещите. Затова ти, нямащият свое, влез. Затова е по-лесно камилата да премине през игленото ухо, отколкото притежателят на много вещи или богатства – в Моя Свят. Как ще се слее неговата воля с Моята, когато тя е разпръсната и отдадена на прашните играчки. Знаещият може да притежава дори вещи, тъй като не им отдава нито трошица от свето огнено съкровище, от своята воля, кристалът на която остава нерушим в своята цялост. И бидейки отдаден на Мен, сияе с всички огньове, отразявайки и изразявайки със себе си Моята Светлина. Привързаността към земните вещи и явления означава предаване на огнената субстанция на волята на нещо външно, намиращо се извън човека. Но когато всичко е съсредоточено към Мен и в Мен, цялата устременост, цялото желание, цялата воля, отрекла се от низшето „аз” на обвивките, само тогава се извършва великата мистерия на живота и Аз Утвърждавам в него обителта на Владиката. Така предалият своята воля на Мен е победител над света. Може ли да се издигне към небето соколът, крилата на който са привързани със здрави връзки към корените на Земята? Токовете на духа, устремени към вещите, които притежава, представляват тези връзки. Разкъсай веригите, ти, огнено устремил се към Безпределността. Позволено е да се притежава всичко и да се има всичко, но на този, който претегля малките и прашни играчки на Земята върху везните на Безпределността. Не отказ и не жертва, а вместиране на безграничните възможности. И когато малката собствена воля се заменя с величието на волята на Владиката, Пътят става сияен.

12. Аз, твоят Владика, Казвам: „Приведи в мълчание своето его. Нека то да замлъкне”. То крещи: „Аз искам, аз мисля, на мен ми харесва”. Аз, аз, аз; аз на всяка крачка. А къде е „Аз” и къде сме „ние”? Трябва да се премине дисциплината на отвърщане от своето „аз”. Не трябва да се дава храна на малкото „аз”. То е малко, но ненаситно и алчно. И колкото повече му се дава, толкова повече иска. То трябва да се отнеме, трябва да се съкрати. Не трябва да се мисли за него, не трябва да му се дава храна. Може даже да се радваш на неговото притесняване и на ударите, нанасяни по него, за да знае, че малките земни чувства, които са му присъщи, не са необходими на голямото безсмъртно „Аз”. Някога вибрациите на малкото „аз” и на неговите обвивки са били нужни за растежа на духа, а сега те са излишни, тъй като пречат на живота на висшето съзнание. Двама се борят за живот: този, предишният, обречен на смърт - вехтият човек, лунното отродие и другият – който е от Светлината, слънчевият принцип на живота. Както мракът на разсъмване се бори със светлината, така твоят предишен се бори с отново родения в теб, за да бъде победен и да отстъпи своя път на Светлината. Гледай внимателно вътре и ще го видиш – предишния, вкопчил се за властта над твоето съзнание. Ще видиш отпечатък от неговата сянка във всичко. Той е още силен. Той се бори, но знаейки своята обреченост. Различавай зорко в себе си наличието на двете начала: тъмното - от миналото и светлото - от бъдещето. Не давай пощада на отзвучите и отблясъците от миналото. Нека в лъчите на новото съзнание изгорят парцалите на предишното „аз”. Семето е прорасло и черупката, която го е породила, се отхвърля. Нужно е очистване на съзнанието от остатъците на ненужните обвивки. В думите, в движенията, в мислите, в постъпките ще видиш него – предишния твой носител, роден отново. Отстрани с твърда ръка от своя микрокосмос материята на отживелите образувания. Тя пречи на растежа на духа, както саждите на горенето. Процесът на живота е огън. Той трябва да бъде чист. Преразгледай своето съзнание и отхвърли всичко, което е от миналото. Ако не бъдете като деца, няма да станете носители на висшите енергии. Всичко ново се приема в съзнанието. За стария боклук няма място в сферата на фокуса на отново проявяващите се лъчи. Нов, обновен върви в живота, оставил старите привички на изживяното вехто съзнание. Бъди нов във всеки миг. В него, в новото е сферата на твоите находки. Крилатото дете в Чашата – това си ти, отново роденият. Това си ти, два пъти роденият за живот в живота, от живота на смъртта в живота на безсмъртието.

13. (12 януари). И ако премина всички пропасти, ако удържа всички победи, ако се издигна на най-високите върхове, кого ще видя? - Ще видиш Мен.

14. Днес ние няма да говорим за това по каква линия е насочена твоята мисъл. Ние ще говорим за друго. Сред най-разнообразните течения на мисълта може да се избере което и да е и, избирайки го, да се отпечата. Това трябва да се разбере. Океанът на мисълта е достъпен. Океанът на мисълта е по-голям от океана на Учението. Но Космическата Истина е всеобхващаща и няма нито край, нито начало. Размахът на даваното Учение е ограничен от стъпалото на дадената човешка еволюция, но Светът на Космическата Истина е безграничен и неограничен от нищо. И съзнанието, движейки се по спиралите на Кръговете, се докосва във всеки Кръг само до определен аспект на Космическата Истина, съответстващ на степента на разбиране на съзнанието именно на този Кръг. Буда е бил човек от шести Кръг. Но след него върви седмият от нашата Верига. А след нашата Верига идват седемте Кръга на по-висшата, след това на още по-висшата и така нататък все по-високо и по-високо. И на всяка точка от съзнанието на всеки Кръг, даже и най-високия, напълно и безотказно отговаря Светът на Космическата Истина. Възможно ли е да си представиш нейната необятност? Светът на Огнената Истина е необятен. Светът на огнените прояви на

Космическата Истина е извън пределите на представите и разбирането му от човешкия ум. Но да се мисли за него и може, и трябва, тъй като Царството на безкрайната Светлина е това, накъдето е устремена спиралата на еволюцията на човешкото съзнание. Световите съществуват и в тях - човечеството, отразяващо в своите микрокосмоси само тази безкрайно малка част от Космическата Истина, която то на стъпалото на своята еволюция е способно да отрази. И благо на него, ако, отразявайки тази ограничена истина, то я отразява, но не я изопачава. Трагедията на човечеството на нашата планета се заключава в това, че то е изопачило до неузнаваемост тази ограничена от стъпалото на своята еволюция част от Космическата Истина, която му е била дадена от Учителите. Ограничена, тя е и изопачена; съзнанието, докоснало се до океана на пространствената мисъл, разрушава оградите на ограничение и, разрушавайки ги, има постоянен, свободен и безпрепятствен достъп до съкровищницата на Космическото Знание. За съзнанието, докоснало се до Космическите Съкровища, сферите на земните човешки знания изглеждат детски и малки. Слънчевият лъч докосва Земята и, попадайки върху крайпътното цвете, го дарява с живот. Но можете ли да си представите цялата мощ на този източник на светлина за нашата система в неговата съкровена същност, в неговия фокус, в центъра на неговото средоточие, когато на милиони километри е толкова чудодейна силата, даваща живот на цялата планета в нейните познати и непознати за човека прояви. Слънцето е център на нашата система, но има и центрове на Системите от системи. И център на Галактиката. Каква е неговата мощ? Каква е мощта на Центъра на Слънцето на Космическата Истина, Центърът на средоточие на невидимата Светлина, вездесъщ и достъпен на всяка степен на познаващото съзнание, но в рамките на висотата на познавателните способности на духа? И само рамките, само тези рамки на ограничение пречат за нейното постигане, тъй като сама по себе си тя е вседостъпна, тъй като е вездесъща, тоест, разлята в самата субстанция на Светлината, представляваща неин атрибут. Ако се премахнат всички рамки, всички прегради и всички ограничения на човешките предразсъдъци и ограничения, то би могло да се види незатъмнената истина, достъпна за Земята. И тя, малка в космическия обем, е огромна и необятна в аспекта на планетата. Но ние сме обърнали поглед към Безпределността, тъй като преди далечния полет трябва да се разтворят крилата. Ние ще се учим да летим върху крилата на безпределната мисъл в безпределните простори на пространството. Да летиш върху крилете на мисълта! Това не е метафора, не е сравнение, а ярка и реална страница от живота на духа, разкъсал веригите на материята на плътния свят. Днес ние извършихме нашия първи полет. Но това е само началото. Само първия и колеблив неуверен полет в сферата на безпределната мисъл. А какво ще бъде тогава, когато крилата укрепнат? Ще продължаваме да отглеждаме крилата на огнената мисъл, тъй като върху тези крила ще прелетим световите. Давам крила на духа – бели, сияйни крила на духа. Опази ги и не ги опетнявай със смрадното дихание на Земята. Крилатото дете в Чашата е символ на възможностите за отвъдпланетни полети на духа. Крила на духа - нека да запомним.

15. (13 януари). Може да се гледа и да се вижда, да се вижда това, към което гледа окото. И може да гледаш към това, което е пред очите, и да не видиш предмета, който е пред тях, да гледаш и да не виждаш. Нима способността да се вижда е в окото? Вижда и чува съзнанието чрез своите външни апарати. И ако апаратът е насочен към нещо, а съзнанието не, то няма и не може да има възприятие. Координацията на съзнанието с вибрациите, идващи от възприемания предмет, е основа на възприятието. Оттук съсредоточаването е привеждане в хармония на вътрешното с външното. И външното, бидейки синхронизирано с вътрешното, предава на вътрешното същността на своите

излъчвания. Колкото по-дълбоко е проявена синхронизацията, толкова по-пълно е предаването на съзнанието на вибрациите на вътрешната същност на предмета или явлението. Тъй като привеждането в хармония на съзнанието може да стане не само с предмета, възприеман зрително, но и с всякакви явления. Миризмата и вкусът също влизат тук. И същият този принцип се отнася към проявите на мисълта. Не е толкова важно да устремиш мисълта към нещо, колкото да задържиш съзнанието върху него. И само тогава явлението или обекта на внимание започва да разкрива своята вътрешна същност, тоест да предава на съзнанието своите еманации или енергии. На същото е основана и психометрията. Но всички тези явления изискват едно – пълно само-отричане. Егоизмът и остротата на тънката възприемчивост не се съчетават. Разбира се, при всяко възприятие действат някакви нервни центрове. Те могат да се стимулират съзнателно. Учителят Регулира дейността на някои центрове, без да нарушава хармонията на цялото. Затова Лъчите на Учителя, като пръстите на изкусния пианист, докосват различните центрове на организма, предизвиквайки тяхната дейност. Учителят Следи за невидимите функции и дава указания навреме. Процесът е необичайно тънък и се изплъзва от съзнанието на ученика. Само по резултатите може да се съди за следствията. Да се подготви апарата на духа е най-сложна задача. Но ако се указва да се обостри възприятието чрез спокойствие на аурата и напрегнато мълчание, то Указът има предвид проява на невидимите функции. Изпълнението на указанията на Учителя изисква ясна незабавна отчетливост на изпълнението. Не трябва да се отлага нито за миг прилагането на даваното указание. Всичко има значение – дори и най-малкото. Затова на изпълнението на даваните указания се придава особено значение. Ученикът не знае и не може да знае какво Има предвид Учителят, предавайки указанието. Но степента на висшето доверие изключва мисълта, че то не е насъщно. Насъщността и неотложността на указанията трябва да се разбере. Точното им изпълнение окрилява огнено. Нека да спомогнем за растежа на огнените крила с разбиране на неотложността и изпълнението на това, което Давам. Учителят е Готов да даде ново обстоятелство, но при пълна готовност на ученика. Неизпълнението води след себе си нарушаване на условията на ритъма на възхода, установяван от Учителя. Така от съсредоточаването преминаваме към сферата на невидимата работа на Учителя над изтънчването на организма на ученика и към дейността на неговите центрове. Учителят е на стража, готов да даде. Такава степен на чувствителна и бдителна готовност се изисква и от ученика. Учителят е на стража. Готов ли си?!!

16. Пиши, приятелю Мой, за това, че в този живот на мъки, скръб и тревоги, и търсене на кристала на Светлината, няма и не може да има покой, толкова сладко очакван за малко опитните сърца. Покой няма и няма прибежище за духа. Няма нищо, където би могъл уморено да преклониш глава. Като просяк, бездомен и лишен от покрив, нашият дух преминава през живота и не нарича нищо свое. Нищо не е негово, всичко е чуждо, земно, всичко е от Земята. И в Земята ще отиде всичко, което е взето от нея. Дрехи, вещи и къщи, и всичко, което притежаваме. Всичко е взето от нея, Земята, временно и затова, след като послужи, да бъде отдадено обратно в материята, от която със своята творческа ръка ти си създал тях, земните вещи. И разрушаваме, и творим ние сами. Времето помага да се сменят едни играчки с други, да се променя лика на сътворяваните от волята вещи. Соломон е управлявал със слава, богатство, и обкръжен от блясък. И къде е всичко това, което е било негово? Дворци, градини и царството, и силният град за завист на всички врагове. Къде е всичко? Къде е всичко, с което са живели хората преди няколко столетия? Къде ще отиде всичко, което сега така яростно и жестоко ръмжи и беснее около теб? Светът на личните

изяви е обречен, както осъденият на смърт ще си отиде от арената на живота. Той е откраднал светлината на живота от теб и подлежи на смърт за престъпление против духа. Няма нищо в този свят, достойно за привързаността на духа. Всичко е Майя, всичко е мираж, блатни огньове, блещукащи неясно. От царството на смъртта Ние Отиваме във Висшия Свят, към Светлината, нататък, където е Вечната неугасима Светлина, горяща от Вечността и към Вечността.

17. (14 януари). Аз, твойт Владика Утвърждавам превъзходството на духа над всичко. Духът превъзхожда всяко състояние на материята. Разбира се, всичко проявено представлява материя от всички степени. И духът също е аспект от най-високото състояние на материята. Но този неин аспект господства над всички по-низши от него нейни видове и степени на материята. В това е господството и властта на духа. Степента на изтънчване на неговите вибрации дотолкова превъзхожда останалите, че неговата висота е несъмнена и неоспорима. Как сред униженията, подигравките и противодействащите обстоятелства да утвърждаваш своята власт? Преди всичко по пътя на отделяне съкровения престол на съзнанието от вибрациите на обкръжаващата низша земна сфера. Като не й даваш власт над съзнанието, недопускайки нейното дихание да се докосва до вътрешния свят и да му влияе, утвърждавайки своето господство над своя микрокосмос. Това е първата степен. Утвърдили своята власт вътре и привеждайки в мълчание неистовстващите и стремящи се да вибрират в отговор обвивки, достигаме първото стъпало на властта. И от спокойствието, което е мир, разлят в цялото същество на покорения микрокосмос, ще се роди чудесният стрък на цветето на огнената власт на духа. Отначало над своя свят, над света вътре, а после – над света, който е вън. Така се утвърждава първото стъпало на властта: пълно, невъзмутимо, непомрачавано от нищо спокойствие и равновесие на духа при всички най-помрачаващи, най-тягостни, най-възмутителни и несправедливи външни условия и най-недостойните и недопустими действия от страна на хората, доведени от кармата на пътя на вървящия към победа над себе си дух. Пази спокойствие и яснота на съзнанието. Пази невъзмутима чистота и яснота на своята аура, каквото и да се случва навън, в Мое Име, с Моето Име и с Моята сила. Бъди непоколебим като скала в яснотата на спокойствието на духа. Тези непоносимо тежки и безизходни условия на живота се дават именно за утвърждаването на царствената яснота на невъзмутимото от нищо състояние на съзнанието, за да можеш да се издигнеш духом над тях в царството на вечния мир. И съзнанието, не можещо повече да пребивава в тях, се издига над тях, за да може, издигнало се и победило по този начин, да види своята свобода от тежките вериги на плътния свят. Няма да разглеждаме тези условия на подем и въздигане на духа като нещастие. Те са само стъпала от стълбата към Светлината. Да се порадваме на ударите - двигатели. Всеки от тях приближава извън мерно към Мен. Тъй като в Мен е и мирът, и Светлината, и победата, и освобождението. Освобождавайки от тези тягости и трудности, Унищожавам силата, привличаща и издигаща към Мен. Затова, молейки Ме за облекчаване на най-трудно поносимите обстоятелства, помисли за тяхната сила, насочваща към сближаване с Мен. Съзнанието няма да се откъсне от щастливите безоблачни земни условия. Те засмукват съзнанието и духа като водовъртеж във вир и отдалечават, и откъсват от Мен. Но силният и здрав дух, обременен в сферата на плътните условия, като тапа във вода се устремява нагоре. Пътят на подема става естествен и законен, тъй като иначе не може и да бъде. А Аз Искам да ви приближа към Мен. Не се страхувайте от обременяващите обстоятелства. Приветствайте ги като стъпала за приближаване. Всеки обременяващ знак приемайте като тласък, който ни сближава. И когато е много болезнено се обърнете към Владиката. Ще Изпратя насъщен Лъч, наситен с

чудесна сила и в него – Светлина. Сине Мой, теб ли ще Отдам да бъдеш разкъсан от глутницата? Искам да те укрепя и приближа небивало. Оттук е и страшното налягане отдолу. Не се бой от него. Не се бой от нищо. Вървим към велика победа и няма да броим получаваните удари. Ще им противопоставим бронята на духа за укрепване и закаляване. И когато сияещите доспехи на духа бъдат изковани, тъмнината, обкръжаваща сега с плътна стена, ще си отиде. Но Аз, воинът, съм Бил, Съм и ще Бъда с теб неразделно. И в дните на огромен мрак преди разсъмване, когато изглежда, че няма нищо, Утвърждавам всичко, всепобеждаващата Светлина на духа, която е във всичко и която е над всичко. Утвърждавам примата на духа. Давам гаранция за победата. Вдигни с твърда ръка сияйния щит на предаността и любовта, тъй като Аз Съм зад теб.

18. (15 януари). Решението е правилно! Цялата работа се състои в предаване съзнанието на Владиката. Изисква се висока степен на самоотричане от себе си. Отхвърляйки себе си, приемаш в себе си Мен, и Аз се Проявявам. И, правейки Записите, предаваш на Мен юздите на управлението, и Аз, който Съм в теб, Творя. Колкото повече отдаваш себе си, толкова по-обилно ще пожънеш. Разбери! На нас не ни трябва старото предишно малко “аз”, тъй като неговото име е ограниченост и егоизъм. Неговият затворен кръг е малък. Но Аз Съм безграничен във възможностите си. Затова предаването на себе си на волята на Владиката е отказване от миналото. Бъди твърдо уверен в неизменното действие на закона. Не гадаене “ще бъде - няма да бъде”, а неотклонно получаване на знания, законно и по право. В ръцете се дават правилните лостове. Утвърждава се верността на служенето. С Мен е възможно всичко. Самата невъзможност става осъществима възможност. Защо Говоря с думите на бъдещето? За да устрема към бъдещето. Тъй като в него, в бъдещето, са всички твои находки, всички възможности. Не в настоящето, не в миналото, а в бъдещето. Затова се утвърждава бъдещето. И колкото и голямо да е твоето достижение в настоящето, пред бъдещото то е нищожно. Както първата случайно уловена от пространството дума пред стройната завършена Записка от настоящия час. А какво ще бъде после? Аз, утвърждаващият бъдещето, Утвърждавам теб, преобразен в Светлината в твоята настояща обвивка. Велико е бъдещето и всекидневният път, водещ към него, се превръща в килим на подвига. Тежко е засилването за полет, но духът свободно се рее във висините. А насрещните течения само помагат. Даже ураганът от противни течения може да издигне опитния победител на висините високо-високо. Затова няма да се уплашим от противоборстващите течения. Затова от крилата трябва да се ползваме изкусно. По този начин тежкият чук, чупещ стъклото, изковава бронята на духа. Да бъдеш с Мен означава да бъдеш с Мен във всичко: и в мъка, и в радост, и в трудности, и в лекота. Да удържиш съзнанието си върху Мен във вихрите на текущия час не е малко достижение. Огромна е разсеяността на съзнанието. Винаги има нужда от сребърната юзда на духа. Трябва да се впрегне съзнанието. Не трябва да му се позволява да се мята по вълните на неспокойните стихии. Те могат и ще продължават да се вълнуват, тъй като тяхната същност е в движението, но съзнанието, което ги управлява, трябва да бъде непоколебимо в своите прояви. Аз Съм скалата на непоколебимостта на съзнанието и основата на спокойствието на духа. Ние, утвърдилите своята обител в теб, Утвърждаваме висша степен на огъня в твой дух. От магнитната сила на Светлината-Огън се движат всички явления в живота. И ако тази Светлина-Огън е в теб, то не се ли явяваш ти двигател на живота? Делата на света се извършват със силата на огъня. Огньовете са навсякъде, във всичко, тъй като всичко е огън. И огньовете на Светлината, и огньовете на тъмнината на противоположния полюс изтъкават шарките на живота. Но за скалата на висшите огньовете е предначертана победа по силата на

самата същност на най-тънките огнени енергии. Сферата на проява на тъмните огньове са низшите слоеве. А над тях е Царството на Светлината и светът на истинските причини. Тази малка планета се намира в сферата на деня и нощта, на мрака и на Светлината, но слънчевият лъч е в пространството винаги, тъй като Светлината е над низшите прояви на двойствения свят. Затова да се порадваме на безпределната мощ на Светлината.

19. Ако между Мен и теб може да застане някаква преграда, значи на тази преграда е дадена власт над Общуването с Владиката. За какво ще ѝ я отдадеш? Или, допускайки явленията вън и вътре, зависещи от твоята воля, няма да дадеш на нито едно от тях, дори и на най-яркото, силата да отслаби или отдалечи часа на Близостта? Ако нещо е попречило днес, то защо да не се даде възможност на нещо друго да попречи утре, на трето след второто и така нататък? Защо не? И къде е това “то” или какво е това “то”, което затъмнява със себе си Моя Час? На какво или на кого е дадена власт над най-нужното? Близостта на Общуването трябва да се задържи със сила, отхвърляйки безжалостно всичко, което застава на пътя. Моят Час си остава Мой Час, каквото и да става с теб, вътре или вън. И в минутите на Общуване внимателно, но без колебание да отстраним всичко, което със силата на преходните явления, със силата на момента, звучи в съзнанието. Има много такива ненужни, но натрапчиви и пречещи явления, стремящи се да затъмнят Близостта на Учителя. На тях ли ще дадем властта? Ако отдадеш себе си в тяхна власт, тези ноктести хищници ще разкъсат и разделят на части монолита на съзнанието. Затова да опазим минутите на Общуването и, отдавайки на Земята земното, да отделим небесното от Земята. Царството Божие се превзема със сила и, бидейки превзето, се охранява с още по-голяма сила и зоркост. Да опазим съкровено и особено от вибрациите на низшите обвивки. И на тях трябва да се отзвучи, но в тяхната сфера. Охраняващият меч нека да бъде на стража. Много ръце се протягат, готови да проникнат на гърба на всяко нежелателно чувство, всяка емоция, обхванала цялото съзнание. Нека то да стои настрана, наблюдавайки, но без да се потапя във вибрациите на обвивките.

20. (16 януари). Тъй като в Мен е всичко и не знаете нито деня, нито часа. И в това е непрекъснатостта на очакването. Тъй като всичко казано трябва да се утвърди в живота и то сега. Ще го повтарям, докато бъде изсечено в мозъка, докато мозъчната рисунка не стане жизнена гравюра, проявена в живота. По този начин, задълбочавайки същността и дълбочината на Общуването, непрекъсвано от текущите дела и събитията на деня, ще влезеш в него духом, докато земните дела и животът на обвивките не стане живот външен и чужд. Ще усилим откъсването от Земята и земното и ще се научим да посрещаме и пропускаме земните вихри през микрокосмоса, без да сливаме съзнанието с тях, но утвърдили състоянието на отделеност от тях. Първата крачка за преодоляване на явлението се заключава в отделяне на своето съзнание от вибрациите на обвивките, взимащи участие в него. Когато тази отделеност е постигната и самостоятелното, независимо от живота и преживяванията на обвивките съществуване е почувствано, то може да се усети и разбере върху самия живот и в живота, отделен от живота на обвивките. В това се състои безсмъртието, тъй като, когато са отхвърлени обвивките и тях ги няма, заедно с всички техни проявени свойствени на тях физически, астрални и ментални енергии, висшето “Аз”, техният носител, техният господар и повелител, ще остане с цялата своя самостойна и непреходна същност. Урокът за отделяне на висшето от низшето се усвоява и в малките, и в големите прояви на живота. Само отделяйки ги, може съзнателно да се води борба с окупаторите на властта на духа. А те трябва да се поставят на мястото им и да се разбере тяхното служебно и подчинено на духа значение. Това е невъзможно да се направи, ако се

възприемат те и техните прояви за своето “Аз”, съществуващо милиони години и сменило безчислено количество от тези обвивки. Ако всички те бъдат строени в редица по три, преминавайки през фронта на този своеобразен строй ще може явно да се види и разбере, че носените и постоянно сменяни от нас дрехи във вида на тези временни обвивки не са нашето непреходно безсмъртно “Аз”, нашата Индивидуалност, натрупваща опит в зърното на духа, събираем от всичките тези, носени някога от нас и погрешно възприемани от нас за свое “Аз”, обвивки. Подобно мислено съзерцаване на предишните форми на собствените прояви ще помогне много за придвижването по пътя на тяхното овладяване и преодоляване на тенденциите, съдържащи се в тях. Тези тенденции или импулси, могат да се проявят само чрез обвивките. В зърното на духа няма място за техните енергии. Затова щом като съзнанието се устреми навътре и се слее със своята истинска Индивидуалност, гласовете на обвивките, имащи живот и възможност за проява всяка само в своята сфера и на своя план, замлъкват. Затова когато обвивката вибрира във вихъра на своята проява или в обичайния, повече или по-малко спокоен процес на живот, нека висшето “Аз” да изучава всеки опит, всяко тяхно движение, за да разбере тяхната отделеност от безсмъртното и непреходното. Не трябва да се допуска тези процеси да завладяват съзнанието. Зоркостта, бдителността и спокойствието не напускат наблюдаващото живота на обвивките съзнание при никакви условия. Ако се попадне под тяхна власт, то те ще разкъсат твоето “Аз” и ще го потопят в океана от материята на трите плана. Особено опасни са вихрите на астралната материя. Такива вихри няма в ментала. Но там има друга опасност, по-изтънчена, но не по-малко сериозна – това е инертността на застиналите кристализирани ментални форми. Както живият човек, обливан на студа с вода се превръща в неподвижна ледена статуя, така и материята от старите кристализирани и отшлифовани ментални форми обвива съзнанието в мъртвешка неподвижност и убива движението на духа. С това са страшни навиците и догмите, и вековните традиции и предразсъдъци. И обредите, и църквите, и вековните идеи и обичаи, и всичко това в рамките, в които е приковало себе си човечеството, са опасни с тази чудовищна мъртвешка и умъртвяваща живота на духа неподвижност. Разбий своите вериги, разбий своите окови, стани свободен от всичките три. Има три лъча, лъчите на свободата от всичките три и лъчите на властта над всичките три. Отнасяй се към проявите на всяка сфера като към враг, който трябва да се изучи и, изучен, да бъде победен и подчинен безусловно. Изучаването и опознаването на врага е условие за победа. Не като роб, но като господар и повелител допускай и разрешавай на своите обвивки да се проявяват. И само тогава можеш да съзерцаваш, без опасност да попаднеш под тяхната страшна власт, затихващите припламвания на тяхната отминала сила. Ти си техен владика и господар. Помни това в моментите на техните изяви.

21. Затова в обвивките има смърт и живеещият живота на обвивките живее живота на смъртта. Затова земната мъдрост е вражда против Бога. Те са нужни, но само като средство за достигане до целта и когато целта е достигната, животът се пренася от живота в обвивките в живота на духа. Животът на духа – това е животът на истинската Индивидуалност, на безсмъртното превъплъщаващо се Его или животът на зърното на духа. Това е живот Космически, тъй като не зависи даже от планетата, тъй като Егото преминава от планета на планета, надживявайки я. Звездният път, тоест пътят към звездите и чрез звездите, е път звезден, път на духа. Егото, утвърждаващо се в живота чрез своите обвивки, представлява духа, тоест своята безсмъртна превъплъщаваща се същност и накрая достига до такова състояние, когато от светлината на духа се пронизват всичките три и духът утвърждава себе си в тях окончателно и необратимо. И през трите, и в трите сияе той,

вечният и непреходен, но вечно нарастващ в своята мощ, достигайки до стъпалото на планетния дух. Егото е натрупващият хилядолетните опитности, събирачът на знания, устремен вечно. То е проявител на трите в едно и един, сияещ в трите. Само преминавайки през всичко може да се стане всичко, само подчинявайки всичко можеш да станеш господар на целия свой микрокосмос. Можеш да станеш негов властелин, но подчинявайки на своя контрол всички негови енергии. Ще се учим да живеем с духа и в духа. Всичко, което е от духа, е жизнено - безсмъртно. Можеш да живееш с тялото, астрала, интелекта, но животът на духа е над всички. И само пронизания от светлината на духа, пронизваща всичките три, е оправдан живот. Утвърждава се животът на духа. Утвърждава се животът на Светлината и в неговата Светлина е позволено и оправдано всичко.

22. Правилно, животът е възможен само там, където почвата е постлана с обвивки на отхвърлени форми на живот. Растенията, животните и човекът със своите отхвърлени форми застилат земната кора. И нейните елементи, преработени приживе от тези съставки, служат като подножие за живота и развитие на новите форми. На голите пясъци и камъни, където няма остатъци от предишен органичен живот, които са подножие на нов живот, вечно раждащ се на Земята, не може да има живот. Плодородната почва е почва, осяяна с мъртви обвивки на изтлели и разложили се предишни форми. Животът създава основа за живот. Мъртвите тела на предишните форми на живот създават плодородна, раждаща живот кора на планетата. Дъното на океана е огромно гробище на неговия животински и растителен свят, огромни плодородни равнини на бъдещите материци. Животът застила пътищата на живота с някога съществували жизнени форми на представителите на всички царства на природата.

23. (17 януари). И все пак ще победим. И все пак ще се наложи да се изживее всичко. Колкото по-изтънчен е организъмът, толкова по-тежък е отпечатъкът на падението и толкова по-трудно е той да се изтрие. И толкова повече трябва да нараства преодоляващата сила. Свободната воля е свещена, но не и волята устремена надолу. Живеещият с низшите центрове не може да живее с висшите. Трябва да се сведе живота на низшите до нула. А главното е да се съблюдава мисълта. Простъпката, необременена с мисъл, почти не оставя следа. Но мисълта за нея и даже мисъл без простъпка, която я съпровожда обикновено, носи всички последствия като такава. Затова мисълта изисква почистване и грижи. Затова две простъпки се оценяват и претеглят от породилата ги мисъл. Затова да отгледаш и породиш мисъл, неотговаряща на степента на съзнание, е много по-лошо от самата простъпка – отзвук от миналото. Дисциплината на мисълта изисква особено внимание. Тъй като енергията, пораждаща следствие и даваща насока на съзнанието, представлява лост на постъпателното движение, но и обратно. Трябва да се съблюдава мисълта. В трудни условия човек търси отдушник, но е по-добре да го прокопае нагоре. Лъчът Светлина винаги е над нас. По-добре е да утвърдиш в себе си съзнателното притегляне към Светлината, отколкото да търсиш облекчение в импулсите на миналите придобивки на астрала.

24. Да, сине Мой, трябва добре да познаваш своите слабости, недостатъци и достойнства. Това са тези условия, при които се извършва възходът. Неговата бързина зависи от тежестта на багажа на гърба. Без раница върху плещите далеч няма да отидеш, но какво да сложиш в нея? Само най-необходимото. И необходимото именно за пътя на възхода. Мнозина, нежелаещи да се разделят с ненужния багаж, изостават и остават долу, или даже прекратяват подема, тъй като по стръмните склонове с товар не можеш да се изкачиш. Ще се учим да се освобождаваме от ненужния багаж. Всъщност може да се каже, че всеки багаж е наследство от миналото и като такъв представлява спътник на

несъвършенството или ограничението. Собствените потребности и нужди могат да се съкратят и сведат почти до нула. На човека всичко е нужно, и колкото и да има, му се иска още повече. Изходът е един: да нямаш нищо и да не желаш нищо в сферата на трите, тоест, всички желания и стремежи от сферата на трите обвивки да се пренесат горе. Разбира се, и земните знания са нужни, но само като средство за нагоре. Не сами по себе си, а като средство. Не е нужно земното знание, не е нужно нищо земно, но е нужен опитът и придобитите резултати от знанията и способностите, давани от земния живот. Черупката не е необходима на излюпеното птиче, но без нея не може. Люспата на земните знания не е нужна, а само плодът, носен от нея. Не това е важно, което човек прави, строи или разрушава, но утвърждаването на творческата способност на духа в него. Така дадените таланти злато нарастват в духа, тъй като в духа е всичко. Така животът се пренася в живота на духа. Нека да отделим това, което можем да вземем със себе си по дългия път – от живот към живот, а останалото може свободно да се остави назад. Поради ненужност. Трябва да се помисли за това как да се освободим от излишния товар и от кой именно. Духовете, обременени от товара на кармата, не са годни за Пътя.

25. (18 януари). Ценността на даваните Записки се заключава в това, че те са практически жизнени и са основани върху опита от преминатия от съзнанието път на ученичество. Затова в хода на възникването на едни или други въпроси или условия се дава и ще се дава следващото. Няма отвлечено знание. Всичко е в живота и всичко е за живота. Преминаваното стъпало придава на Записките тяхното съдържание. И тези, които ще тръгнат след вас, радостно и с признателност ще изучават тези вехи и знаци на преминатия преди тях път. По утъпкан път е по-лесно да се върви, а вече е дадено и направлението на самия път. Разбира се, по пътя на възхода и по-рано са вървели мнозина и няма нищо ново под Слънцето, но разгърналата се в нов подем спирала на еволюцията на живота осветява пътя по нов начин. Именно в новия подход все към тази единна Истина се съдържа и особеното значение на тези страници. Формата на изложение на предишните находки на миналите векове вече не удовлетворява растящото съзнание, изискващо нови рамки на своята проява, нови думи и понятия, вървящи не само с времето, но и напред във времето, и много по-напред. Именно се изисква научен подход. Времето на църковния подход към Истината се заменя с времето на науката и метода на научното изучаване на най-тънките енергии. Също така се отстранява от постройката всяка мъглявост и неопределеност. В света на духовните явления се въвежда ясна отчетливост и те се разглеждат през призмата на науката, но не предишната, лъжлива и ограничена. Към комическите енергии не може да се подхожда с детското мислене на средновековието и жестокостта на диваците от черните векове. В работата по опознаване на висшите енергии на изкуството се отрежда особена роля. Ще считаме изкуството за висша форма на познаване на Истината и то непосредствено познаване. И тази Красота, на която учи изкуството, ще внесем в науката, тъй като светът, изучаван от нея, е прекрасен. Тогава съчетаването на Красотата и знанието ще даде на човечеството изгубения път в живота. Къде, как и кога ще намери всеки човек този път в живота зависи от човека, но Ние ще Покажем пътя и ще го Покажем за всички – точно, ясно и определено. И само притежавайки твърд научен фундамент, утвърден от самия живот, ще бъде оправдана религията и нейното съществуване в очите на масите и във форми, вече различни от старите. Иначе тя ще умре и ще се изроди окончателно. Много са признаците на това страшно израждане: от една страна предизвикващо дивашки секти и фанатизъм, а от друга – пълно равнодушие на масите. Религиите изискват пълно преразглеждане и обновяване, а главното – очистване на първоначално дадената Истина от

всички следващи човешки натрупвания, измислици и изопачения. Чудовищността на изопачената религия се е проявила в практиката на инквизицията. Князете на църквата са изпращали хората на клада, а невежите маси покорно са приемали тези форми на служене на сатаната като форма на служене на истината и доброто. Нито решенията на масите, нито престъпленията на църковните князе, отдали се на тъмно служене, не са свидетелство за тяхната непогрешимост. Науката и изкуството, неопетнени от правовите престъпления на миналото, ще поведат човешкия дух към нови находки. Но и те трябва да бъдат нащрек, тъй като науката на тъмното служене е още по-страшна от религията. Новото време ще покаже и нов подход към нещата. Например, колко неясноти има в определението за добър и лош човек, колко предвзетости. Колко често сантименталния и жесток паразит наричат добър човек, или хищния търгаш, или сладкодумния проповедник. При нас критерият е един: полезен за еволюцията или не. И по-ниския: годен за нея или негоден. И по този признак Правим отбора. Отхвърля се изцяло вредния подход: симпатичен ли е човека или не, харесва ми или не ми харесва, топъл ли е или не много, добър ли е или лош. Този, който без оглед на всички свои недостатъци се движи напред и възхожда, тоест сумата от наслагваните вътрешни енергии дава в резултат равнодействаща сила, устремяваща нагоре, е ценен човек и неговата ценност е правопрпорционална на равнодействащата сила, но не и обратното. Смятаме за пригоден този, който докоснал се до Учението или просто до живота може да прояви такъв характер на равнодействащата. Няма такъв човек, в когото всички енергии на микрокосмоса да го устремяват нагоре, тъй като човекът е наследство на миналото. Оттук и бъдещото деление по светлосянката. Огньовете на вътрешната светлина, надвишаващи огньовете на тъмните натрупвания, увеличащи към висшия свят, ще проявят и съответна равнодействаща под формата на преобладаващи светли излъчвания. Паспортът на духа ще се окаже безпогрешен. Фотографията на човешките излъчвания има голямо бъдеще, следствията на което още не се забелязват даже от близките. Тъй като ще дойде време, когато на места, имащи обществен или общественно-държавен характер, ще се допускат само хора, духовните и физически излъчвания на които ще отговарят на определен стандарт. Негодници, намиращи се на власт, няма да има. И разпоредителите на човешките съдби ще заемат своите места само по правото на своята светлоделимост. Позорът на човечеството – подкупените избори, ще отминат в небитието. Никакви богатства, и хитрост, и манипулации няма да подправят паспорта на духа. Тогава практически ще бъде приета формулата за оценка на човека: “Той е ценен за еволюцията”.

Научният подход към явленията на духа ще покаже, че явленията от така наречения духовен порядък са съвършено конкретни, уловими и могат да бъдат изучавани и видими, че цялото им значение и тяхното разбиране се намира в сферата на тънките енергии, толкова реални, както светлината на Слънцето или тоновете на звуковата скала. Новия век на науката ще наречем век на находки и утвърждаване на енергиите на човешкия организъм и тяхното взаимодействие с енергиите на обкръжаващата го природа и съответствието на структурата на неговото тяло или на телата и техните елементи с елементите на всички царства на природата. Наука за съответствията – така ще наречем тази област на идващото велико знание. Взаимодействието и връзката на човешкото тяло и неговите същности вътре ще се разглежда и изучава във връзка с Космическите енергии на пространството. Лъчите на пространствените тела и реакциите, пораждани от тях в елементите на Земята и техните носители ще се изучават в лабораториите на Космическата светлотерапия и институтите за Космическите Лъчи. В центъра на изучаването ще бъде поставен човека като висша еволюираща форма на Космическия Живот, съдържаща в себе

си всичко, всички видове най-тънки висши енергии и всички елементи от низшата скала на материята. Човекът ще увенчае стълбата на еволюцията като висш израз и проява на живота.

26. Владиката на седемте врати, или седемте сфери, или седемте Лъча е Владика на седемте плана на Битието. И по същия начин, както ти свободно и уверено, и с отворени очи действаш на земния план, така също съзнателно и открито, и ползвайки се от съответстващи на всеки план чувства, Владиката Действа на всеки план. Чувствата на зрението, слуха и останалите преминават процеса на съответната трансформация за проява във всеки от Висшите Планове. Но и те са седем. И това може да се каже с думи, но да си представиш функциите на съзнанието на Висшите Планове е почти невъзможно, тъй като в човешките езици няма съответстващи думи. Само свещеният език частично може да изрази неизразимото. Колкото по-близо до земния е планът, толкова по-лесно е да се говори за него. Даже светът на мисълта и светът на мислените форми все някак се поддава на думи. Но какво може да се каже за този Свят, в който няма форми. Има субстанция на мисълта, но няма форма, която да я облича. Съществува ноумен на идеята, но не и нейният израз като форма. Човешкият език, както и всичко останало, е подчинен на закона за седмичността. Представата за дърво или цвете предизвиква в съзнанието неговия образ, обикновено свързан с определено цвете и затова представляващ именно представа. Но понятието за цвете вече е по-трудно, тъй като не е свързано с определена форма, но включва в себе си всички: минали, бъдещи и настоящи, и във всички светове, и в целия Космос. Да се обхване понятието от съзнанието в цялата му пълнота е почти невъзможно даже и за високото съзнание, тъй като понятието е свързано не толкова с формата на даденото явление, колкото с неговата същност. И така е във всичко: законът е проява на същността без форма. Сложната форма на изразяване на закона съществува само в човешкото съзнание, но не и в Космоса. В Космоса законът съществува извън формата и, бидейки без форма, подчинява на себе си формите на изразяване на всичко съществуващо. Може да прелетиш през целия Космос, но никъде да не намериш и да не видиш същността на закона, изразена във форма. Във формата на проява на мълнията виждаме проява на закона за двойствените противоположности, виждаме пламването на огъня на пространството, но не самия закон. Неговата проява, но не същността. Същността се изплъзва от лицезрението. Същността на закона е невидима, тъй като тя е от света без форми. И това, което няма форма, управлява и подчинява на себе си всичко, което я има. Същото се отнася и за света на мислите. Мислените форми и целият видим безкраен и ограничен само от формите свят на мислите е подчинен на идеите, но идеята няма форма, както и понятието. Но понятието е по-близо до формата, отколкото идеята, тъй като идеите управляват света и като такива също не могат да бъдат видими даже и във Висшите Светове. Може да се види формата на изразяване на Космическа Любов, но кой и къде е видял някога Любовта в нейната същност? Така стигаме до Света без форми като основа на проявеното Битие.

27. (19 януари). Докато си с Мен, докато си без раздразнение, без съмнение, потоците от възможности са неизброими. Човек възприема себе си и съмнението, и раздразнението, и всички останали емоции от низш порядък, оцветяват аурата със своя цвят. Хармоничното съчетание на частите се нарушава и, както в радиоприемника, апаратът дава прекъсване и накрая съвсем престава да действа. Земното и небесното не могат да звучат едновременно. Установяването на съзнанието върху Владиката е необходимо завъртане на стрелката на съзнанието, но и апаратът трябва да бъде в порядък, тоест настроен. И когато настройката на психическия апарат или апарата на духа е станала постоянна, възприеманият

ток е непрекъснат. Съзнанието включва себе си в орбитата на Лъча и приема по Лъча. А тъй като Лъчът е над земното, то само вдигнатата към Лъча глава може да го усети. Гледащият нагоре не вижда това, което е долу. Погледът се устремява нагоре. Съзнанието, устремено към Мен, възприема Моето, ако то е в Лъча. Затова да получиш Лъча на Владиката значи да получиш дар от Небето. Лъчът е реален и научен, както лъча на Слънцето или на далечна звезда. Лъчът има свой спектър и определена скала на вибрации, все още не влязла в скалата на изследваните и регистрираните от науката лъчи. Но Лъчите тъкат живота и му придават форма, като лъчите светлина, пропуснати през цветна кинолента. Но за неговата проява е нужен екран. Така и за Моя Лъч е нужен екрана на съзнанието, който да е чист, бял и неопетнен. Тогава отражението на Моя Лъч върху него ляга ясно и отчетливо. Но ако върху него попаднат лъчи от низки тоналности, отражението ще се изтрие и ще потъне в лъчите земна светлина. Даже пламтящата и димяща главня може да скрие изображението. Затова земните тонове са непоносими за Висшата Светлина на Моя Лъч. Апаратът на съзнанието се настройва в определен ключ или на определена вълна. Стрелката трябва да бъде завъртяна твърдо и вече да не се колебае и да не подскача по циферблата, тоест да стои без отклоняване на нужната вълна. Колебанията на стрелката ще внесат в съзнанието прекъсващи се вълни и чистотата и яснотата на вълните ще се нарушат. Законите са еднакви във всичко, тъй като както горе, така и долу. Затова процесът на възприемане е прост и лек, но при утвърдило се съзнание. При това се изключва всяка случайност. Кулата на Моя Дух, подобно на радиокула, устремява към теб Моя Лъч и съзнанието го възприема точно и ясно, ако са съблюдавани условията. Всяка мъгливост и неопределеност се заменя със звучност и яснота на приемането. И мисълта, излизаща от Мен, ярко и отчетливо се запечатва върху екрана на съзнанието. Съзнанието на Владиката е непрекъснато, Неговите Лъчи са постоянни, като лъчите на Слънцето. Кулата на Духа на Владиката изпраща своите Лъчи винаги, но къде са приемниците? И къде са тези, които признават Моето явление? Затова за призналия и разбралия е открита и достъпна Светлината на Моя Лъч. Затова Моят Лъч запалва ответни лъчи в избрания приемник. Затова Съм Утвърдил три лъча. Но и на тях им е необходимо време, за да се разпалят. И те, разпалили се, са също така реални, както е реална светлината и могат да бъдат видими. Хората не ги виждат, но явно и рязко усещат тяхното въздействие и реакция върху себе си, наричайки я с различни имена. Съумей да разпознаеш мощта на трите растящи лъча, под човешкото неразбиране на усещанията от въздействието на растящите излъчвания на твоята аура. Хората явно я усещат, но не могат да си дадат отчет, тъй като не знаят и не вярват, че във времето на механичната цивилизация могат да съществуват чудеса. От напрежението лъчите нарастват по своята сила. Ще съдиш за мощта на трите по степента на овладяването на колективното съзнание. Но Слънцето свети наоколо, а също и светлината от аурата на Архата. Свети всеки човек, но ако светлината, която е в него, е тъмнина? Така със своята светлина ще поразяваш и разсейваш тъмнината, без да осъзнаваш това. И колкото по-гъста е тъмнината, толкова по-ярка е проявата на светлината. Затова служенето не се прекъсва нито денем, нито нощем. И ще продължава дотогава, докато не изчезне не само тъмнината, но и сянката. Затова пребиваващият в Моята Светлина и светещият с Моята Светлина принадлежи към кастата на кшатриите. В нея роденият от Мен остава завинаги воин. Моят воин носи високо чашата на живота.

28. (20 януари). Владиката, който винаги е с теб, Изисква съзнателно напрежение по време на контакта. Мислите се събират около Учителя. Възможността за мисли не се изключва, но трябва да са устремени към Него и за Него, и тогава отговорът последва незабавно. Важно е също решението на духа как да бъде проведен предстоящият Час на

Общуване. Сякаш се набелязват рамките, в които протича Общуването. Обвивките дотолкова се приучват към процеса на Общуване, че вече не представляват преграда. Получава се пълна устременост на целия микрокосмос – качество много рядко и трудно достижимо. Увереността в простотата и леснотата на способа на Общуване силно го улеснява. Апаратът се привежда в действие с твърда и уверена ръка. Но проводникът на духа трябва да се поддържа в пълна чистота и готовност. Както при телефона с далечен обхват кабината е добре изолирана от външните шумове и звуците на непосредственото обкръжение. Изолиращата тъкан може да бъде създадена, съгъстявайки я до степен на видимост. Тя е непроницаема за низшите вибрации, но открита за Лъча. Произнасянето на Името на Учителя разбива нагнетяването на обкръжаващите енергии. И мостът на духа е отворен за съобщения. Не винаги лекотата на съобщенията е еднаква, но пространствените токове влияят и могат да бъдат много мощни. При възлови събития не трябва да се изисква обикновеното възприятие, тъй като тогава се напънга битието на планетата. Тогава е нужно мълчание. Вълните на събитията трябва да се срещнат в мълчание на духа. Да се преживяват те и да се вълнуваш от тях, означава да влезеш в тяхната вълна и да слееш съзнанието си с нея. Трябва да застанеш встрани от вълните на настъпващите планетни преустройства. Именно, да се отделиш от тях в съзнанието, за да не го залееят те. Затова Указът е: спокойствие и Единение с Владиката. Слятият с Мен е неуязвим.

29. (21 януари). Преди всичко трябва да се помни, че нищо не преминава безследно. Върху аурата остава отпечатък от всяка мисъл и всяко действие. Да пазиш своите земни действия означава да направиш филма на своя живот такъв, че при неговия преглед да не се засрамиш пред никого. Някъде е записано всичко. Записите на миналото не могат да се изменят. Следователно операторът на филма на своя живот трябва да помисли за това какво нанася той върху неизтриваемата лента на миналото. Също той е длъжен да намери в себе си сила и мъжество да си даде отчет за своите действия. И благо на него, ако действията и стремежите на духа имат превес над чашата на везните на земните деяния, влачещи надолу. Но все пак същността на живота се заключава в овладяване и подчиняване от духовната воля на всички явления от живота на микрокосмоса. Не може да се срамуваш от височината на стъпалото на своите огньовете на духа. Но и постъпките се оценяват не по външната форма, а по вътрешното съдържание и в цялата сложност на техните прояви. Всяка простъпка може да бъде извършена при условията на воля, подчинена безпрекословно и напълно на явленията от низш порядък, но и обратно, тоест, с позволение на волята. Извършената с позволение на волята постъпка не разрушава огненото съкровище. Но подчиняването на волята на низшите тенденции и подчиняването на волята на импулсите на миналото нарушават сферата на поляризация на микрокосмоса. Затова може да се види как едни и същи постъпки при различни хора имат съвършено различни следствия. Но, подчинявайки постъпките и действията на волята, все пак трябва да се мисли за това белите крила да останат неопетнени и върху тях не трябва да се привързва товар. В хода на растежа на духа от него отпадат ненужните преживелици. Затова няма да се обременяваме твърде от своите недостатъци, тъй като излишното мислене за тях пречи на възхода. Трябва кръста на миналите деяния и следствия мъжествено да се поеме върху своите плещи. Учителят ще Отбере всичко ненужно и навреме ще Укаже кога да се изхвърли ненужния товар. Без товар няма Плаване. Баластът дава устойчивост. На Земята може да се преживее, бидейки с нещо обвързан с нея, иначе духът ще бъде отнесен в поднебесното и земният живот ще премине без да бъде събран по време на него скъпоценният нектар на жизнения опит. А животът се дава единствено и само заради този

опит. Придобиването на този опит е и единствената цел и предназначение на земния живот. Сладък ли е той или горчив – това го решава егото, но горчивият опит на страданията е най-ценен за възхода. Щастливият, безоблачен и безгрижен живот, преживян в благополучието на изобилието, по своята полезност обикновено е равен на нула. Но животът, изпълнен с трудности, лишения и тежести, и непосилни напрежения разпалва огньовете на духа. Оценката на жизнените условия става не според човешките мерки и в основата на тази оценка се полага степента на възходящото придвижване на духа. За полезно се смята всичко, което способства за възхода, а за вредно – което го забавя или спира. Ако добрата, от гледна точка на хората, постъпка забавя подема, то тя е безусловно вредна. Ако привидно лошата постъпка ускорява възхода, то тя е необходима и нужна. Добротата на хората често повече вреди на възхода на духа, отколкото тяхната лошотия. Само тъмнината, която е в човека, е вредна безусловно. Също импулсите на тялото и неговите потребности трябва да се разглеждат в аспекта на тяхната необходимост, избягвайки снизхождението и особено фанатизма. С изтезаване и умъртвяване на плътта при Мен няма да дойдеш, както и с угаждането ѝ. Заповядана е златната среда. Към нея и ще се придържаме. Но съдия е самият човек - и съдия, и ответник.

30. Аз, утвърждаващият светлината в теб, Говоря на твоето низше “аз”, погасяващо Моята Светлина: “Палячо, съкрати сферата на своите прояви. Какво искаш? Да пресечеш пътя, указан от Мен? Или със земните огньове да затъмниш висшите огньове?” Земното – на Земята и на Земята не може да се преживее без земното, но да господства в твоето сърце не му е съдено повече никога. Отблясъците на заминаващото си минало не приемай за реалност, както жълтите есенни листа – за символ на настъпваща пролет. Затова вървим независимо от всичко и въпреки всичко, и каквото и да става. Но се дръж за Мен здраво, но не се откъсвай в съзнанието си от Мен, но не допускай и не позволявай на нищо да застане между Мен и теб. Ще твърдя за Моето първозванство до отпечатването му в мозъка, докато призракът на лунния лик не се изтрие и не изчезне в Моята Светлина. Хора от лунната пътека, колко сте вие, все още браздящи повърхността на водите на живота. Пълзящи, мъгливи, изменчиви призраци, кога най-после светлината на зората на човечеството ще застави вашите фантоми да изчезнат? Позволено е всичко, но при непоколебима устременост на духа, нито за миг не задържан от нищо в своя всепоглъщащ устрем. Устременост, ще усилим устремеността! Устремете се към Владиката с цялата своя същност. И когато в кръга на хората се усмихваш на мигновението на суетата, не подлежиш на съд, ако си с Мен. Във всичко, през което преминаваш в живота, бъди неотделим от Мен. Не трябва да забравяш за Мен във вихрите на летящото време, тъй като докато Аз Съм с теб ти си в лъчите на живота. Но можеш да си представиш целия ужас на мрака, ако Владиката си Отиде и те Остави сам в това, което все още завладява твоето съзнание със своите преходни вихри. Затова и в блясъка на деня, и в нощния мрак изпълни живота на своето съзнание с невидимото Присъствие на Владиката. Тъй като без Владиката ще бъде празно в осиротялото сърце. Сине Мой, настъпило е времето, когато Моята Светлина се утвърждава в своята светлина чрез трите лъча. И детското съблазняване от измамните блясъци на живота трябва да се остави. Всичко е в Мен и всичко се изпълва с Моя Дух. Околният живот се пречупва през призмата на Моята Светлина и неговият мрак и скръб потъват в Светлината на Моя Лъч. Пътят на живота се осветява от Моята Светлина. Утвърди тържествеността в явленията на живота и умножавай огньовете на тържествеността. И не позволявай на вибрациите на съзнанията, които те обкръжават, да властват и оцветяват твоето съзнание. Те нека живеят в лъжливата очевидност на момента, но не и ти. Трябва да

се учиш да се издигаш върху крилата на духа над задимената смрад на кривите условия на земния живот. Не се отклонявай от идващата Светлина. Нужно е бодърстване, за да не изпаднеш под страшната власт на настоящето. То е завладяло съзнанията на хората и е погълнало в себе си тези слаби проблясъци светлина, които е било способно да възприеме тяхното съзнание. Днес плачат, утре се смеят, но и плачат, и се смеят в обятията на призракния живот. Ти, чиито очи Аз Отворих, не притваряй очите си на поста. Ти, утвърждаващият светлината в мрака, утвърди Моята Светлина.

31. (22 януари). Милости от Небето не трябва да се очакват. Те трябва да се вземат. Така че получаването зависи от волята на човека. Затова е утвърдено дерзаенето като висша форма за получаване даровете на духа. Затова формулата: “Дерзай, чедо” е формула на получаването. Затова духът решава своя път сам. Неполучил, значи не проявил устрем.

32. Да, да, да, зараждащите се лъчи са видими за Мен, но не за теб. За Учителя същността на ученика е като отворена книга. Той Вижда и я Знае по-добре, отколкото самия неин притежател. Оттук и безпогрешността в определяне на протичащите в ученика скрити процеси. И ако Аз Казвам “да”, то кой може да каже “не”? Трябва само този, на когото е изпратен Лъч на щастието, да не пречи на случващото се със своите неразумни действия. Затова и се изисква безпрекословно изпълнение на Указанията. Голяма е човешката склонност към забравяне и даденото вчера, днес се забравя. Затова се говори за повторение на Указите. И само тогава, когато указаното свойство се превърне в част от природата на ученика и влезе в неговата същност, може да се каже, че Указът е изпълнен. Указът е условието за осъществяване на изпращаните възможности. Кой може да каже при какви условия пътят става най-бърз път на възхода? Но Учителят Може. При достатъчно бързо движение тежките частици отпадат, неуспявайки да достигнат бягачия кораб. Устремете се. Бързината на полета изключва плесента на застоя и купчините прашни натрупвания.

33. Светлината е съединител на световите. Мостът от Светлина съединява небесните тела помежду им. В Лъчите Светлина се носят в пространството енергиите на Далечните Светове. Говори се за творчество на Лъчите. Енергията на Лъча твори, тъй като носи в себе си елементи, които, комбинирайки се помежду си и встъпвайки в съединение с елементите на срещнатото пространствено тяло, пораждат нови видове и съчетания материя. Лъчът е материален, Лъчът е наситен с най-тънката субстанция на материята, сътворяваща живот. Мириади електрони се носят в пространството в Лъчите. Тайната на Лъчите е предмет на науката на бъдещето. Решението на живота трябва да се търси в свойствата на пространствените Лъчи.

34. (23 януари). Моето Слово няма да премине. Върху Моето Слово можеш да строиш, като върху здрав и непоколебим фундамент. Човешките слова са като течащи води. В тях няма нито Светлина, нито истина, нито неизменност. Празните обвивки раждат празни обвивки, форми, лишени от съдържание и преминаващи без следа. Казаното от Мен Слово живее хилядолетия, незагубвайки нито своята монолитна дълговечна форма, нито огъня на динамиката, вложен в него. Затова еднаквите външни думи, произнесени от съзнанието на еснафа и Архата се различават помежду си като Светлината и тъмнината, както лъчът, хвърлен в пространството и вървящ напред безкрай и слабата затихваща искра. Само думата на сърцето може да се нарече истинска дума. Само думата, наситена с неговия огън, е достойна за това наименование. В бъдещите училища на света ще бъде въведена нова наука: “Култура на Словото”, днес напълно изгубена. Словоблудците раздират пространството, изпълвайки го с пространствена слуз от полуоформени отпадъци или, което

е още по-лошо, създавайки ярки и отчетливи форми, заредени с черни, кафяви димни огньове. И тези изроди на творческото тъмно съзнание също живеят според силата, която е вложена в тях. Потенциално растящото съзнание влага в тях огньовете на сърцето и ако тези огньове не са очистени, то се получава вреда в планетен мащаб. Предпазвайте се от ужаса на необмислените и безотговорни думи. Като енергия, изпусната в пространството, думата оставя в него своята следа, нанасяйки едновременно своя белег и върху аурата. Страшен е видът на аурата, изпъстрена с белезите на низките, недостойни, кални, пошли и нечисти думи. Човекът ще отговаря за всяка изречена дума. Ще Добавим: човекът вече носи тази присъда и сега върху своята аура като неизтриваема следа на всяка изречена от него дума. Ще Кажем така: всяка произнесена дума е или от мрака, или от Светлината, с всички следствия от енергиите на Светлината или тъмнината, получила своето разтоварване вътре в своя собствен микрокосмос. Енергията, породила детето на мисълта - думата, остава вътре в сферата на микрокосмоса като потенциален заряд за бъдещи действия. Затова се утвърждава дисциплина на словото. По думите, произнасяни от човека, е много лесно да се определи неговия вътрешен свят, ако се приложи при това не много внимание и наблюдателност. Думите, като носители на мисълта, изискват съзнателно и внимателно отношение към себе си. Архатът владее до съвършенство дисциплината на думите. Дисциплина на мисълта, дисциплина на духа, дисциплина на словото! Къде е границата между тях? Но словото, притежавайки външна земна форма на изразяване, най-лесно от всичко се поддава на отчет. И ако мисълта може да се скрие, то словото е земната проява на мисълта. Въпрос немаловажен. Да се започне утвърждаване на дисциплината над думите и речта може във всякакви условия. Не е достатъчно да се прекрати изригването на думи или да се сведе количеството на произнасяните думи до най-неужните, трябва всяка произнесена дума да се пропусне през контрола на съзнанието преди да бъде изречена. Трябва да се разбере същността на тънките енергии, трябва да се осъзнае, че имаме работа с огъня, трябва да се усеща отговорността за думата. Не може да има безотговорни думи, човекът не е папагал, а породител на тънки и мощни енергии. Трябва съзнателно да се навлезе в сферата на най-тънките енергии, трябва да се види тяхната реалност и техните страшни следствия, поругани и неправилно приложени, и унижени. Разюздания танц на пошлостта може да се обуздае с тържественост. Тържествеността, внесена в живота и мисленето, ще избави от ужаса на необмислените думи. Съблюдавайте Словото, този дар на еволюцията. Милионите години няма съществуване на измрелите раси нека да напомнят за свещеното значение на Словото. Дарът на Владиците не е осъзнат от човечеството и бива потъпкан от петата на неразбирането. Свещеният език си е отишъл от живота и е съхранен само в Ашрамите. Загубеното богатство за изразяване на духа трябва да се върне на Земята. Да помислим за значението на думите. И със своята ръка да утвърдим свещеното значение на Словото.

35. Устремът ражда възможностите. Следователно, ключът от вратите на възможностите винаги е в нашите ръце. Но ако лостът на силата на закона е в нашите ръце, то не зависи ли от нас самите и получаването? Тъй като Висшият Свят е отворен винаги, но за да се докоснеш до него и за да вземеш неговите дарове трябва да се устремим към него съзнателно, доброволно и със своята воля. В това е същността на дръзновението. На дерзаещия се отваря сферата, към която е устремено дръзновението. Така дръзновението е висша форма на устременост. Съзнанието, като острието на стрелата на мисълта, се забива в обекта на отговор и се съединява с него чрез устремената мисъл. Да се опитаме да усилим яснотата на отговора. Как? С яснота на въпроса или с яснота на устремената мисъл. Висшият Свят е необятен по своето разнообразие и многостранност. До коя негова страна

иска да се докосне устременият съзнателен? Страната на допир се определя от волята: или Моята, или твоята. Но волята насочва движението на съзнанието. Когато твоята воля и Висшата воля на водещия Йерарх са слети в единен устрем, то сферите на допир са ограничени от възможностите и волята на Учителя, тоест отваря се врата към света на безграничните възможности. В летищата стрела всички нейни атоми са устремени в единен полет, същото е и в пълноустремения микрокосмос. А тъй като устремът е към Мен или чрез Мен, то Висшата водеща воля се превръща в движеща сила на съзнанието. Страниците на Записките запълваш ти със своята ръка, но силата на процеса е наситена с Моята воля, претворена в твоята воля в действие, претворена от твоята воля. Да! Правилно! Процесът може да се задълбочи и усили съзнателно, за това се иска само още по-дълбока, тоест висша степен на Единението. Кой може да твърди, че е достигнал пълното Единение? Така задълбочаването и изтъняването на връзката с Владиката се превръща в порядък на деня. И няма предел на изтъняването и усъвършенстването на степените на Общуването. Така пътят в Безпределността се превръща в път на ежедневието, а ежедневието – в пътека на подвига. Яснотата на работещия апарат на духа не може да зависи от случайности, ако е установен ритъм. Носещата сила на ритма представлява крила на устремения енергия. Затова, сине Мой, щастието е в твоите ръце. Крилатата птица на щастието е у теб. Това е сокол, носещ плячката на духа. Само му покажи какво си видял в небето. Той ще донесе плячката. Светът на тънките енергии, утвърждаван в теб и най-тънкият Огнен Свят се свързват чрез проводника на духа, предаващ вибрациите на енергиите отгоре надолу и обратно, докато нивото на твоето съзнание не стане ниво на съзнанието на Огнения Свят. Но където е вашето сърце, там е и вашето съкровище. Да живееш психоживота на сърцето означава да живееш психоживот със своето сърце в Моето Сърце. А да живееш със сърцето означава да живееш с любов към Владиката. Ето, твоето сърце, което е устремено към Мен, събира даровете на духа. И не пресъхва, а нараства и се усилюва свежестта и величината на елмазната струя. Напитката на живота блести с искрите на кристалите на Висшите енергии и тя е вечна, неизчерпаема и непресъхваща. Сине Мой, не смяташ ли ти, че твойта Владика, който е в теб, ще замлъкне и изворът ще престане да блика? Сине Мой! Владиката няма да Престане. Тъй като всичко ще премине - и Земята, и Слънцето, но няма да Премине и няма да Престане Владиката. Така съграждащият върху Мен строи върху Камъка на вечната основа на живота.

36. А сега за друго. Вълната от събития настъпва и се дават предупреждения, за да могат зрящите и чувствителните да проявят готовност. Затова звучи пространството и то е наситено със знаците на идващите промени. Ако хората повече вярваха на своето сърце и слушаха неговия глас, картината на бъдещото обновление на света би придобила верни очертания. Бъдещето е неизбежно, като утрешния ден. В неговата светлина ще изгорят шлаките на вчерашния ден. Ще се разсее мъглата на неразбирането и ще улегнат стихийните води. Но само готовността на съзнанието ще позволи в пълна готовност да се посрещне гигантската вълна на планетните събития и да не се объркаш. Земята ще се разколебае, а с нея и тези, които стоят върху Земята и сътресението, и потресението ще бъдат огромни. Всички ли ще издържат? Но стоящите върху скалата на духа като от непристъпна кула ще наблюдават вълните на стихийните събития, бидейки извън досега на тяхната ярост. Затова готовността трябва да се усили. Но готовността е в духа. Затова ще утвърдим духа. Утвърждавам силата на духа въпреки и против всякаква очевидност, като таран – водорез срещу вълните. С тарана на заостреното съзнание ще разбиваме налитащата вълна, разрязвайки я както носът на кораба разрязва океанската вълна. Ще достигнем до

предвиденото. И не само че няма да изразходим силите на духа, но и ще ги преумножим. И като закалени, изпитани воители ще излезем от затвора върху широката арена на живота на Новия Свят.

37. Сине Мой, твоето бъдеще се определя от Близостта на Владиката. Нашите близки през вековете са все едни и същи и тяхното число не е голямо. И дори сред тях има малко синтетици. Синтезиращото съзнание е рядкост. Синтезът е взаиморазбиране на връзките между частите на явленията и разбиране на цялото явление като едно и неговата връзка и място в Космоса. Всяко явление се разглежда като част от едно цяло, при което собственият свят става част от него. Оттук се ражда цялото разбиране и за човека, и за това, което става извън него. Всичко намира своето място и всичко застава на своето място. Синтетичното разбиране за живота е мярка на Архата, с която той подхожда към явленията от живота и към самия живот. Архатът живее в света, но не в света на своите порождения. И бидейки във вселенския свят, и бидейки част от този свят, той излиза в океана на пространството и живее пространствен живот. И малката планета заема присъщото ѝ място сред своите събратя. Кой може да каже къде са границите на разбиране на Архата и в какви сфери е ограничена неговата дейност? Животът на сферите на трите плана е отворен пред него и във всяка от тях той изпълнява своя мисия и носи поръчението на Владиката. Сферите се насищат със Светлината на Владиката чрез най-близките по същия начин, както и на Земята. Именно най-близките носят труда по изпълнение предначертанията на Йерархията. И колкото са по-близко, толкова по-отговорно е поръчението. За съкровенията поръчения се назначават най-близките. Твоето бъдеще е набелязано и поръчението чака. Сега върви планомерна подготовка за неговото успешно изпълнение и духът се закалява за трудностите на отговорната задача. Нашите поръчения винаги са трудни и могат да бъдат изпълнени само от най-близките. Те, най-близките, не искат нито заплата, нито награда, тъй като изпълнението волята на Владиката представлява изразяване на тяхната същност. Кой може да се похвали с наличието на такива работници? Отиват на най-трудния подвиг радостно, не изисквайки нищо в замяна. И тяхната светлина е видна за Владиката, но не и за света, който ги ругае. Чужда е светлината на Моите воители за земната мъглявина и не се признава от нея. Но Моята Светлина свети на хората в твоята светлина. И поръчението е да носиш светлина на тях, на тези, които са Ме забравили и отхвърлили. Искат да живеят без Светлина, но затъват в мрак и отхвърляйки Ме, надяват върху себе си купола на безизходността. Ще отидеш и ще кажеш Моето Слово, както си правил това през вековете. И Моето Слово, което е живот, ще даде взрив на живота. От мозъка ще се взривяват съзнания, за да се устремят напред. Затова и на тях, мозъчните се дава храна, усвояема от мозъка. Затова Учението на Живота се облича в дрехата на века, за да бъде разбираема формата на неговото изразяване за всички тях, забравили езика на духа. Ще изпълниш поръчението и ще се върнеш при Мен като същия любим и предан син и желан гост, поканен на трапезата на духа. Тъй като след това отново ще отидеш в света, носейки ново поръчение. Майката във всички животи ще остане с теб като близка на душата, вдъхновяваща и възвисяваща те. Ти си ѝ толкова нужен, колкото и Тя на теб. Взаимната устременост е двустранна. И кой знае дали не си ѝ най-близкия? Когато Съединя за изпълнение на поръчаното мощта на вашите обединени аури, взаимно подхранваща се и двустранно усиливаща се, ще притежаваш особена сила. С нея ще Съкруша противодействащите течения и тези, които не са "за". Броените дни на вашето щастие ще Усиля със Своята Светлина, за да те наситя за тези дни, когато ще бъдеш вече сам. Сега опората е в Нея, но тогава ще се изправиш върху скалата на духа и, загубвайки Я, ще Я

придобиеш и ще бъдеш с Нея. Аз Казвам: Утвърждавам мощта на Майката в твоята светлина и с теб. Нейната любов към теб не е заради твоите недостатъци, а над тях, и от миналото, и в името на бъдещето. Затова никога не се съмнявай в Нейната любов. Владиката е неизменен и ти познаваш Моята любов, а Тя е Моя и в Мен, и Ние сме слети неразделно, а ти си Наш, Наш син, космически син, на космическите Баща и Майка. Разбери доверената тайна и я пази неразплискана. Има връзки земни и връзки космически. Първите са на Земята, по кръв, вторите – от духа. Но за утвърждаването на духа съм те Свързал и по кръв в хода на преминалите хилядолетия. Връзката е двойна. Оттам е и близостта ти с Нас. Затова и няма да поставиш никого на Земята по-горе от Нея. Сърцето усеща невидимите вечни връзки – Сребърните връзки на щастието. Затова е радостта в мислите за Нея, носеща те в сърцето, затова е любовта.

38. Да, приятелю Мой, “В света ще имате скръб” – думи, насочени именно към учениците. Защото за обикновения човек да има скръб не е непременно и необходимо условие. Но ученикът трябва да изпие чашата на скръбта. И пренесената до престола на Светлината скръб ще разцъфти с всички цветове на дъгата. Великият Закон на равновесието царства в Космоса. Пострадалите тук се радват там, тъй като причината за земните страдания, тоест земните условия, които са ги предизвикали, там престават да съществуват. Тесни са земните рамки за прозрелия дух. Дори и златна клетка няма да удовлетвори устремилия се дух. Тъй като свободата е в духа. И намерилият я в духа е свободен навсякъде и при всички условия. Но тази свобода на Земята е свързана със земната тягост, тъй като духът, този най-чувствителен огнен апарат не може да премине, без да се отзове на човешките страдания. Оттук и бремето на този свят. Но вече не за себе си носят те бремето, а за света, поглъщайки в своята светлина част от мрака, обвиващ Земята. Така, че няма да се уплашим от чашата на скръбта и когато тя стане особено горчива ще помним, че по този път са преминали всички Архати. Пътят на Архата не е лек, но до Царството на Светлината трябва да се достигне по Земята и овладявайки земните огньове, и подчинявайки ги на своята воля да се овладеят Висшите огньове и да се подчинят. Тъй като на подчинение на творческата воля на човека подлежи всичко, което е вътре в него и всичко, което е извън него. Архатът никога не подчинява на себе си свободната воля на друг човек. Но ако условията изискват изпълнение от страна на другото съзнание на едно или друго действие, Архатът така поляризира своето съзнание, че нужното действие от страна на даденото лице става неизбежно. Носителите на Камъка знаят колко стихийно се стремят нужните хора да изпълнят техния указ. Колелото на изпълнението е право на Архата.

39. (25 януари). Разбира се, даването е обусловено от рамките на съзнанието, особеностите на приемника, времето, епохата, характера на устрема и много други обстоятелства. Съзнанието, което е свършено очистено от всичко пречещо, дава чисто и безусловно отражение на Моята мисъл. Също и формата на изразяване може да бъде бързо течаща форма именно на дадената епоха, и много ограничена от особеностите на века, или даже на десетилетието. Но може да се даде хилядолетна форма на изразяване, тоест такава, която в течение на хилядолетия няма да загуби своята насъщна жизненост. Възможно е, наистина в по-малка степен, да се сравни с писателите: един се забравя и може да остарее за двадесет години, друг живее векове, без да загуби свежестта на езика. Древните пророчества обикновено са се давали в такива форми на изразяване, които са надживявали времето си с цели хилядолетия. Ще се учим да изразяваме мисълта в дълговременна форма, за да не загуби тя през вековете своята жизненост и свежест.

Йерархията ще съществува винаги, а също и тези, които вървят след Нея: Водещите и водените, Учителят и ученикът, Владиката и следващият Владиката. Така въпросът за взаимоотношенията между Учителя и ученика ще бъде жив и насъщен, докато свети Слънцето, а също и след като то угасне. На всеки почукал Владиката Отговаря в размера на неговото съзнание, съобразявайки се с неговата индивидуалност. Няма два еднакви отговора. Но колкото по-високо и широко е съзнанието, толкова по-универсален и общочовешки е откликът. Върху Единната Вечна Истина хората надяват формата на своето неразбиране и ограниченост, тъй като иначе не могат да възприемат даже и малкото. И Учителят е Загрижен в ученика тази форма на възприемане на Единната Истина да бъде колкото може по-малко изопачена в процеса на пречупване от съзнанието. Затова се предпочитат отчетливите и ясни форми и наред с нуждите на времето се дават и формите на Вечната непреходна Истина, разчетени за много продължително съществуване. Космическата Истина се изразява във формата на Закон. И колкото по-висок е Законът, толкова той е по-космичен и всеобхватен. Има закони, засягащи единствено само Земята или нашата Слънчева система, или Галактиката, или целия Космос. Формите на изразяване на материята и нейния живот на различните планети могат да бъдат различни и учебниците по физика или химия на тях трябва да се пишат по друг начин. Условността на планетното изчисляване на времето за различните планети е очевидна. На същото условие подлежат и формите на живот на растителния, животинския и човешкия свят. И колкото по-материална е сферата на изразяване, толкова повече са различията, и колкото е по-висока и духовна, толкова по-слаби са различията, докато не изчезнат напълно в Огнения Свят. В духа всичко е единно. Всеки по своему, но всичко е в духа. Огнят е велик обединител и обединението може да се търси само във Висшето. Светът на материята е като формата на пирамидата: точките на ъглите при основата са разположени надалеч, но във висшата точка, увенчаваща върха, всички се сливат в едно. Далечната звезда се намира на милиони светлинни години от Земята, но в Огнения Свят няма разстояния. В най-висшата точка е слято онова, което на Земята изглежда разединено. Следователно духът е обединител на битието. За Светлината и Огня съществуват свои закони на привличане, различни от обичайните. Значи решението на всичко е нагоре. Колкото по-близко до върха е формата на изразяване на Истината, толкова тя е по-вярна и толкова по-дълговечна. Затова е и Казано, че Слънцето ще премине, и Луната ще премине, но няма да премине нито една йота от Закона, докато не се изпълни всичко.

40. Учителят Наблюдава мисленото творчество на ученика. Всяка мисъл има форма. Съзнанието е обкръжено от тези форми, които за него са обичайни или тези, които са произвели върху него особено силно и дълбоко впечатление. По тези отпечатьци върху пластичната маса на стихийната материя и Чете Учителят света на мисленото творчество на ученика като отворена книга. Разбира се, отпечатьците в съзнанието от обкръжението не могат да се избегнат, но безобразията могат да се избягват, като вниманието не се спира върху тях и не се позволява на съзнанието да се съсредоточава върху тях. Може да се разреши на съзнанието да звучи дълбоко и пълно на мислените форми от висш порядък, усилвайки с това тяхната същност, и да се намалява яркостта на нежелателните като не им се дава храна. Всяка мислена форма живее и вибрира за сметка на жизнената сила на нейния създател. Микрокосмосът се съединява с всяка мислена форма като с маркуч или пъпна връв, или съединителна нишка, по която от него изтича огнена сила. Мислите-вампири или ларви са губителни с това, че изсмукват от своя породител неговата жизнена сила в зависимост от степента на обладаване от тях на попадналото под тяхна власт съзнание.

Получава се робство на своята собствена мисъл или на мисъл, прелетяла отвън, но намерила в приютилото я съзнание хранителна почва за своето съществуване. Мислите продължават да съществуват, но за сметка на този, който ги посреща като гостоприемен домакин. Съчетавайки се с подобни храненици на техния стопанин, те придобиват двойна сила да поглъщат психическата енергия. Важно е да си дадем ясен отчет кого и какво храним със своите излъчвания. Да се видят тези храненици, впили се и висящи върху аурата, не е приятно зрелище. Те изсмукват като червеи жизнените сокове на организма. И често бледите и изтощени лица на хората не са от болести, а от глутницата отрицателни мисли. Профилактиката на мисълта е явление от насъщен порядък. Трябва да предпазвате своето съзнание от шайката вампири. Можете да си представите жертвата, обкръжена от глутница от тези хищници в Тънкия Свят, не можеща да се защити от тях. Болшинството хора на Земята са жертва на своите собствени и на чуждите мисли. И най-лошо от всичко е това, че никой даже не си дава сметка за това. Мислят всички и всички пораждат, но какво и как?!! Често тези форми са наситени с еманации и субстанции от астрална материя, грубо материални по своя строеж и особено силно теглят съзнанието надолу. Сферата на чистия, освободен от астрални частици ментал поражда мисъл, вече лишена от тежестта на низшия слой на съзнанието. Решаването на интересна алгебрична задача и проявите на хазартната игра на карти дават серия мисли от различен порядък – ментален и камически. Едните подхранват интелекта, другите – астралното тяло, едните поглъщат менталната енергия, другите – астралната. Астралните емоции особено силно износват организма и не толкова със силата на астралната проява, допусната от съзнанието, тоест постъпката или действието, отколкото с астрално-емоционалната мисъл. Отново достигаем до явлението на вибриращите обвивки. Астралът във всичките му видове и прояви трябва да бъде обуздан, иначе няма придвижване напред. Може да се извършат две еднакви действия: в едното да се вложи цялата сила на неистовстващия астрал, а от другото да се отнеме напълно и изчерпателно астралното начало. Отвън в двата случая може даже и да не се проявят видими знаци и действията ще изглеждат отстрани като еднакви, но каква и колко голяма ще бъде тази разлика, ако се разглежда Даденото явление от Тънкия Свят. Затова културата на действието трябва да навлезе в живота като утвърждение на профилактиката в живота на микрокосмоса. Ще разбираме дисциплината на духа като дисциплина на мислите и чувствата и като обуздаване дейността на всички обвивки. Властта се утвърждава с твърда ръка, сурово и решително. Не може да има никаква пощада към поглъщащите на силите на духа. Излизаме на стъпалото на практическото безстрастие, когато проявите от астрален порядък в живота през деня се изключват напълно. Действията като такива остават привидно същите, но астралното начало се извлича напълно от тях. При подготовка за извършване на действието всичко, което е от астрала, се отделя мислено и се отхвърля, както се отхвърля боклук и страничните примеси от първокачественото зърно. Всичко се прави така, както и по-рано, но без тираничната власт на астрала. Допуска се и се позволява всичко, но камичното и страстно начало напълно и изцяло се отстранява от процеса. Всичко е същото, но без астрала: и думите, и чувствата, и мислите, и постъпките, и движенията, с една дума, цялата същност на проява на живота на микрокосмоса се извършва на по-висок план от вибрационната скала. Така трите лъча се утвърждават в действие. Така утвърждаваме в действие властта над трите плана на трите сфери. Ти и Аз, който съм в теб.

41. (26 януари). Син? Да, син. Утвърден? Да, утвърден. Какво е това утвърждаване? Това е котва за далечно плаване, хвърлена надалеч, за която корабът се притегля здраво и неизменно. И колкото по-надалеч е хвърлена котвата, толкова по-голямо

е придвижването. Така корабът на духа се придвижва напред, в бъдещето. В това е смисълът и предназначението на утвърждаването. Утвърждаването е гаранция за бъдещето. И ако Утвърждава, тоест Гарантира Владиката, то пътят е неизменен. Затова към утвърждаването трябва да се отнесете съзнателно. Аз Набелязвам плана на еволюцията на твоя дух и Давам ориентирите. Вехите набелязват направлението и дават възможност за самодейност на духа. По вехите на утвърждаването може да се проследи вече изминатия път и пътят, лежащ напред може да се види ясно очертан. Отрязъците от пътя, изглеждащи неясни, трябва да бъдат преминати привидно без видима поддръжка. Те се дават за укрепване на духа. Всички набелязани задачи трябва да бъдат изпълнени, тъй като представляват условия за по-нататъшния напредък. Процесът на преобразяване на себе си се превръща в характер на деня и същност на всички действия. И каквато и степен да е достигнал ученикът, той никога не се прекратява. Пътят на Архата е път на вечно преобразяване. Погрешно смятат, че получавайки озарение можеш да се успокоиш с достигнатото. Цялата същност на Битието се намира в процес на постоянно възходящо движение и даже инволюцията на материята, подобно на обратното движение на повърхността или в дълбините на мощна река, носеща своите води към Океана на Вечността. Затова ще наречем процеса на вечното преобразяване на духа път на живота. Архатът върви по пътищата на Вечността. Неговите действия, желания и стремежи са нишки, протегнати към Безпределността, нишки, протегнати съзнателно и с познаване на Закона. Устремът, хвърлен от съзнанието напред и колкото е възможно по-надалеч, като привличащ магнит притегля съзнанието по канала, прокаран в пространството с огъня на устрема към неговата крайна точка. Оттук и окултното значение на устрема. Пробождайки пространството със силата на устремната енергия той прокарава пътя на духа, бидейки съединен с него чрез канал, по който се извършва това постъпателно движение. Затова да набележиш за себе си за утвърждаване най-трудното, най-отдалеченото, най-висшето качество означава да се построи към него мост и някъде и някога да се осъществи неговото придобиване. И ако за това е необходим един или десетки животи, то това няма значение, тъй като зърното на устрема е заложено, формата на кълна е очертана и е прокопан каналът във времето. Затова желайте най-трудното. Това е също път на Архата. Някой ще каже за безпочвеното мечтателство и въздушните замъци, но без невидима първична форма и дом няма да построиш, а творческата мечта или, което е същото, творческата мисъл е двигател на човечеството. Затова няма да се ограничаваме с нищо по пътищата на преобразяване на духа. Сине Мой, знаеш ли, че твоят Владика върви по същия път и, заставайки съзнателно на пътя на вечното преобразяване, по този начин съзнателно встъпваш на пътя на (своя) Владика, тъй като това е само началото! Помисли за това, какво те очаква по този най-велик и най-труден път на Светлината. Нима само и единствено тягости, огорчения и скърби? Всички те са само случайности на временния път на един или друг оборот на спиралата. Но пътят на Светлината е път на висше щастие – щастие и радост за духа. Високо над кривите условия на земния живот лежи пътят на щастieto. Звезден път на щастieto – така ще го наречем.

42. Състоянието на пълна физическа неподвижност е необичайно трудно. То показва степента на овладяване на материята на физическия план. Състоянието на пълна неподвижност и замиране на астралното тяло означава власт над астрала. Привеждането в мълчание на ума и преустановяване на мисленето, по-точно на мислите, е овладяване на ментала. Овладяването на трите сфери и привеждането в мълчание функциите на всичките три проводника по волята на техния носител духа, е утвърждаване на своята власт над тях,

над всеки от тях и над всичките три. Може да се направи опит с активността на астралното тяло при пълна неподвижност на физическото или с менталното тяло – при мълчание на астралното и неподвижност на физическото. Всеки опит е много интересен сам по себе си. Възможно е последователно да изключваш всеки от проводниците и да ги съединяваш по двойки или да разрешаваш на съзнанието да действа изключително само в един от тях. Например може да се произнесе дума при пълно безстрастие на чувствата и тялото: тялото е неподвижно, лицето е безстрастно, в гласа е налице пълно отсъствие на чувства. Гласът звучи, думата се изговаря, но физическото и астралното начало са иззети от него. Разбира се, гласните връзки трябва да действат и устата да мърда, и езикът да се движи, но не става дума за тях, а за пълно мълчание на всичко останало, несвързано непосредствено с процеса. Можеш да говориш, задъхвайки се от вълнение, махайки с ръце и крака и потрепвайки с цялото тяло. Има се предвид антипода на подобно явление, когато необуздаността се заменя с утвърждаване на контрол и власт. Може да се извършват действията, последователно премахвайки от тях някое начало: физическото, астралното или менталното. Така например при съсредоточаване върху Лика и привеждане в мълчание на менталното тяло движението на частиците на ментала се прекратява и Моята мисъл, не затъмнена от движенията в менталната обвивка на нейния носител се проявява в цялата своя пълнота. Затихването на движенията в астралното тяло позволява изцяло да се изрази даже собственото ментално тяло. Умението да се владеят своите чувства и обвивки открива пред ученика поле от неочаквани възможности, които при други условия не могат да се проявят. Обуздаването на астрала с помощта на интелекта е добро, но все още не е решение на въпроса, тъй като интелектът е ограничен в своята сфера. Но това условие при наличие на духовност отваря вратата към областта на съзнателната проява на всичките три плана. При всякакви условия на живота е възможна тази изтънчена и задълбочена работа над своя микрокосмос и в своя микрокосмос. Работа много интересна и изискваща голяма изостреност. Волята, върховният фактор на съзнанието, встъпва в своите царствени права и утвърждава своето господство над трите проводника, трите тела и тяхната материя и, като следствие, над триплановата материя на микрокосмоса вътре в него и извън него върху материята от трите плана вън: власт над физическата материя, власт над астралната материя и власт над менталната материя. Степента на властта на Архата е достигната и утвърдилият я става Архат. Огнената воля, течният огън, достига степен на особено напрежение преди утвърждаването на властта да може да се извърши. И достигайки тази степен на напрежение, огънят на волята достига степента на явна светимост, пораждайки лъч светлина в микрокосмоса на утвърждаващият се. Тайната на лъча, невидим физически, в Тънкия Свят проявява своето утвърждаване във вид на лъчи, излизайки от техния носител. Отварящите се центрове им предават особена и индивидуална окраска. Утвърдилият своята власт над своето астрално тяло и подчинилият неговата материя на своята воля притежава власт над астралното тяло на всеки човек, тъй като астралните вибрации на другия също толкова лесно и свободно се подчиняват на волята на победителя, както му се подчинява и неговия собствен астрал. И обуздалият своята мисъл и установилият над нея своето господство така лесно, както и над своята собствена, упражнява своята власт и над мисълта на чуждия микрокосмос. Тъй като този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си. Пътят към властта е ясен и прост, и достъпен при всички обстоятелства, но е необходима твърда решимост да се върви докрай към набелязаната цел. Венецът на Архата се достига с труд. И никой, освен самият победител, не може да го наложи върху себе си.

43. (27 януари). Или Моето или своето, или Моите мисли изпълват съзнанието, или своите, или смесено. Изисква се пълно освобождаване от своята мисъл и пълно чисто улавяне на Моята мисъл. Нужна е висша степен на отричане от себе си, висша самоотверженост. Формулата “Отвърни се от себе си” е формула на познанието или на осъзнаване на Висшия Свят. Вехтото “аз” трябва да бъде отхвърлено. Това е най-необходимото условие за следване на Учителя. Едностранчиво са тълкували и разбирали хората Великия Завет. Било е казано: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Какво трябва да се отхвърли, за да бъде пътят на следването успешен? Същите тези низши проводници или обвивки, за да загубиш своята душа, тоест да ги отхвърлиш от себе си. Тази “душа” е наследство от животинското минало, камически принцип и земна мъдрост, която е вражда срещу Бога, тоест земният разум или интелект, заедно с носителя на двете – физическото тяло е това именно “аз”, това “себе” което именно трябва да отвергне и отхвърли от себе си човек. Тези, изпълнилият задачата на еволюцията и дали да израсне в техните обвивки висшето “Аз”, непреходната превъплъщаваща се Индивидуалност, трябва да бъдат отхвърлени както пеперудата отхвърля пашкула преди да може да отлети. И само тогава висшето “Аз”, безсмъртната Индивидуалност на човека получава крилата на духа. Затова процесът на отричане или отделяне на висшето от низшето е най-необходимият процес за утвърждаване степента на Архата. Процесът е многостранен и сложен, но представлява най-интересната страница от живота на въставащия дух. Може ли да се преживее без астрала тук, на Земята? Във Висшите Светове може, тъй като когато се отхвърля астралната обвивка, тази ненужна промеждутъчна форма, човек продължава да живее и не само, че не загубва своето “Аз”, но напротив, става по-широк и неограничен в своите прояви. Но тази вредна черупка може да се отстрани още приживе, привеждайки в мълчание живота на материята на астралното тяло. Физическото тяло умира без храна. Ще замре и астралното тяло, ако не бъде подхранвано и не му даваш възможност за проява в своя микрокосмос. Не себе си смирява и обуздава човек, не със себе си се бори, а с отживялата и ненужна вече за неговата еволюция стара, изиграла своята роля форма за неговото изразяване. Не трябва да се забравя, че основна черта или свойство на тази обвивка представлява рефлекторността и автоматизмът при показването на реакции на въздействие отвън и импулси отвътре. Затова утвърждаващата се огнена воля е този меч, който поражда и трябва да порази дракона пред прага, астралното чудовище с всичките му минали тъмни натрупвания. Разбира се, борбата е не на живот, а на смърт. Тъй като лунното начало или камическият принцип трябва да бъде унищожен. И в хода на неговото обуздаване, преодоляване и подчиняване нараства сребърната власт на духа. В Моята свобода ще разбереш и видиш своята свобода. Тъй като Аз съм победилият дракона и подчинилият на Себе си астралната материя на планетата. Аз, подчинилият всичките седем, те Призовавам към утвърждаване и подчиняване, и овладяване на трите, за да утвърдиш трите лъча. По този начин в живота на деня ще се учим от всичко, което толкова обилно предлага животът и ще утвърждаваме властта на духа над проявите на низшите обвивки. Астралът е най-силният от тях, най-земният, тъй като не тялото, а именно астралът насища тялото със земни възжеления и застава обвивките да вибрират в припадък на неконтролируеми и несдържани емоции. Всяка проява на емоционалното начало е хула срещу духа и потъпкване на светлината вътре. Докога духът ще пребивава под петата на неосъзнатото неразбиране, потискано от нея? Духът, свободният огнен дух, безграничният и вездесъщият е в плен на астрала, в своята тъмница, често даже неосъзната!! Какво може да бъде по-печално от това доброволно пребиваване в тъмница? Разбий оковите на духа,

разруши своята тъмница, неоставяйки камък върху камък от мрачната постройка на миналото. Не може да има снизхождение към собствените окови. на свободния дух не са необходими веригите на робството. Врагът трябва да се съзре, изучи и разбере, и само тогава поразяващият удар ще бъде смъртоносен. Голяма е вредата от привидната безобидност. И това, че с нея живеят всички, я прави още по-опасна, тъй като това убива бдителността. Но врагът е силен и страшен. Това ужасно чудовище с цялата му животинска отблъскваща същност може да се види в озверялата тълпа, загубила човешкия си облик. Страстите човешки са безобразни и страшни във формите на своята проява. Не невинна и безобидна умираща обвивка, а именно звяр свиреп, силен и опасен, звяр, породил и пораждащ всички чудовищни престъпления на века, целия ужас на съвременния живот, цялото зло, изправено като стена срещу Светлината. Преодоляването на себе си е голям подвиг, тъй като, преодолявайки себе си, победителят преодолява злото и тъмнината на света, световното животно, общочовешкото чудовище на мрака. Поразявайки дракона пред прага в себе си, го поразяваш и на планетата, и извършваш велико вселенско дело. Освобождаваш Земята от властта на астралната материя и подчиняваш астралния змей на божествената воля на своя дух. Дълбок и значителен е този велик подвиг на духа. Така от малкото се ражда голямото и Светлината побеждава дракона на тъмнината.

44. Явяването на Владиката превъзхожда човешкото разбиране. Да видиш не значи да разбереш. Разбирането се разширява с растежа на съзнанието. Съзнанието расте заедно с Облика на Владиката. Колкото по-близо е съзерцавания предмет, толкова повече място заема той на фона на хоризонта, така и Владиката, колкото е по-близо, толкова повече място в съзнанието е изпълнено от Него, докато Той не Изпълни цялото съзнание и целия микрокосмос и Невидимо Видим не Утвърди Своего вечно Присъствие. Присъствието на Владиката в сърцето става неотменимо и постоянно. Както в светлината на деня човекът живее, диша и действа, така живее, диша и действа той в Светлината на Владиката, но непрекъсван от нощната пралайя. Съзнанието на Архата е непрекъснато в Моята Светлина и действа на трите плана. Дали тялото бодърства или спи вече няма значение, тъй като съзнанието е непрекъснато. Непрекъснатостта на съзнанието показва степента на неговата напрегнатост. Напрежението на съзнанието и безсмъртието са явления от един порядък. Оттук – доктрината на напрежението като път към безсмъртието. Когато трите са подчинени, съзнанието се издига над тях. Но колкото по-висок е планът на съзнанието, толкова по-изтънчена и напрегната е степента на вибрациите на неговата енергия. Цветовете на светлинната скала се различават по степен на вибрация и числото на колебанията на светлинната вълна на всеки. Така е и при трите лъча, така е и при седемте Лъча на Владиката: колкото по-високо, толкова по-изтънчена и по-голяма е честотата на колебанията. Наблюдавайки зеления цвят, съзнанието или центъра, който вижда, свободно регистрира честотата на вълната на светлината на зеления лъч, тъй като регистриращият център и възприеманият лъч са настроени съответно, тоест в един вибрационен ключ. Вибрационният ключ на звездите, петната и другите светлинни образувания на пространствения огън е от по-висок порядък и затова за тяхното улавяне от окото, по-точно – от психическия или огнения център, намиращ се отзад, в основата на зрението, е необходимо повишаване на напрежението или тоналността на вибрациите на дадения център или неговото разпалване, тъй като подобното се постига от подобно и изтънчеността на явленията – според изтънчеността на възприемащия апарат. Оттук и дълбокото значение на закона за съответствието и формулата: “Подобното се познава от подобно”. За да постигнеш Огнения Свят, трябва сам да станеш огнен и, за да уловиш звученето на пламъка

трябва сам да започнеш да звучиш пламенно. Изтънчването на своя огнен апарат на духа става задача на Архата. Може да се постигне много, но това не може да стане изведнъж. Изтънченият апарат изисква умело боравене. И тук е необходима Ръката на Учителя. Без Учителя няма възход. Затова Архатът възхожда под Лъча на Владиката в постоянен напрегнат процес на преобразяване на тънкото в по-тънко. Процесът без Учителя е немислим. За да дадеш указание, трябва да знаеш и виждаш. Учителят и Вижда и Знае. Като разтворена книга стои пред Него цялата съкровена същност на ученика и степента на разреденост на обличащите я обвивки. Пълната вяра и доверие в Ръката на Водещия е непременно условие за водачеството. Затова е отхвърлено съмнението. Много неща могат да се случат, но Владиката Знае, Предвижда и Набелязва. И само когато свободната воля на ученика свободно, доброволно и безразделно е предадена на волята на Владиката, Владиката Може свободно и безразделно, не бидейки обвързан от нищо, да ръководи духом възхождащото съзнание. Затова се говори за предаването себе си на Господа. Послушник или послушание е дисциплина на предаване на своята воля на волята, стояща по-високо и отричане от своята воля. Смирението е предаване своята воля на волята на Владиката и твърдо и мъжествено преминаване на тези изпитания, които Той Набелязва. Затова е необходимо да се смири астрала, тъй като той въстава срещу волята на Владиката и не желае да се смири. Смирението е нужно, за да смириш себе си. Смирението е нужно, за да смириш своята воля пред волята на Владиката. Смирението е нужно, за да смириш своите обвивки. При това е необходимо не робско и унижено смирение, а мощно, мъжествено и твърдо. Смирението не е подчиняване на външните условия, а тяхното преодоляване и победата над тях. Става дума не за угодливостта на жалкото нищожество, а за мощта на победилия дух, тъй като Аз съм кротък и смирен по сърце. Този, който разбира кротостта и смирението като непротивене и подчиняване на тъмнината, е далеч от истината и за него пътят е затворен. Тъй като кротостта е укротяване на себе си и трите низши в себе си и смиряване на тяхната хилядолетна и древна власт над съзнанието. Кротостта и смирението ще разбираме като огнени качества на духа, победил древния дракон.

45. (28 януари). Пътят е древен и изпитан, тъй като най-близките вървят по него и е нов, тъй като е оцветен със светлината на вървящата Индивидуалност. Посоката е една и стъпалата са едни, но неповтарящото се разнообразие на съзнанията украсява всяко със своите неповторими цветове. А времето, епохата и условията на народността налагат своя отпечатък. Но под всички условия сияят искрите на единната Светлина. И нима има значение в каква форма се облича Светлината, за да свети на хората. Затова грижата е за Светлината. И тъй, Светлината на Владиката се пречупва през индивидуалното съзнание на Архата и ражда самоизходящи лъчи, които се усилват според неговото израстване. И целта на Архата е да събере в себе си колкото може повече от Светлината на Владиката за претворяването и пречупването ѝ в своето съзнание. Без асимилиране няма претворяване. Само усвояването дава самоизходящ лъч. Затова се утвърждава прилагането на Учението като основа за придвижването. Прилагането на Указа дава крила. Трябва да се направи Учението на Владичите свой живот така, че то да се превърне в израз на живота на цялото съзнание. Затова същността на живота се съсредоточава върху Владиката и Архатът се превръща в Лик на Владиката. Трудно е да представяш със себе си Учението. Трудно е да представяш със себе си Лика на Владиката. Но Аз съм Проявил Лика на Отца, Който е в Мен и Който е в теб, и висшето в теб трябва да прояви Висшето на Космоса. Така човек става носител на Светлината. Има носители на тъмнината, братя на противоположния полюс на Братството, братя на тъмнината. Но Архатът е син на Светлината. Синовете на

Светлината, избрали пътя на живота и синовете на тъмнината, избрали пътя на мрака, и едните и другите - по своя собствена воля. Свободата на волята не се нарушава от дисциплината на духа, а се утвърждава. Предаването на своята воля на волята на Владиката е утвърждаване на висшата свобода, висшата воля или волята на висшето "Аз" на човека. Крилата на Архата са крила на духа, свободни, несвързани с никакви човешки ограничения и предвзети съждения. Свободният от всички човешки измислици и натрупвания върви свободно. И окото, умеещо да улови във всичко искрите на Единната Светлина, е чисто. Любовта и предаността към Владиката са нужни, тъй като Владиката е привличащият магнит. Без Мен няма път. Всичко е във Владиката, всичко е за Владиката и всичко е Владиката. Така Архатът принася своето съзнание върху олтара на великото Служене. Ще го наречем Принесъл, тъй като всичко свое принася неразделно, необратимо и окончателно на Владиката. От пътя на Светлината няма връщане назад, освен в бездната. И тъй, трябва да се решиш необратимо, без да се страхуваш от отдаването на късчето плесен. Плесениялите съзнания са лишени от придвижване и в Тънкия Свет наподобяват на каменни истукани. Самообвързването с каменните връзки е път на затъмненото съзнание. Но за нас е пътят към Светлината. Светлоносният път е път на Архата. Сияйният път е негов път. Път на Вечната Светлина и към Вечната Светлина. И всяка крачка, която той прави е крачка, приближаваща го към Мен. Върши всичко, което изисква живота, но всичко, извършвано от него, приближава към Владиката, тъй като всичко се върши в Името на Водещия Владика и заради Него. Съзнанието се настройва в ключа на непрекъснатото и непрестанно предстоене и служене на Владиката. В мъртвите храмове на стария свят са служили само по празниците и са служили лошо: и служещите, и подготвящите се за служители са били лоши. Предстоенето на Владиката се превръща в същност на изразяване на живота на Архата постоянно и винаги, а не само по празниците. Обединението на съзнанията става в реалните условия на живота. Живее в Светлината на Владиката, в нея се движи и има своето битие. Ти си започнал пътя на великото Служене и Записите са форма на неговото изразяване. Това изисква немалко труд и особено напрежение. Превърнато в трудодни се получава немалка сметка. Затова действието на енергиите, насочени към Мен може да се отчита по резултатите. И само вложеният труд носи плодове във времето. Знаеш ли какви са плодовете на зърната, чиято сеитба извършваш сега? Но Аз ги Зная. И е радостно за Мен да гледам огромното поле на посева и да виждам в идващите векове чудесните стръкове на живота. Нощните, утринните и дневните часове на уединение и труд, неведоми за хората и скрити от очите на тълпата и буйните неудържими стръкове в светлината на сияйния ден на идващи светли столетия. Мой любими сине, пътят на Архата е светъл и кълновете на живота се изправят там, където е стъпвал неговият крак – кълнове на живота и Светлината. И Моята Ръка е над теб във всичките твои дела. В името на бъдещата Светлина Давам Светлина. Ти не го виждаш, но Аз го Виждам и се Радвам на добрия посев. Всичко извършено с Мен притежава могъща сила. Аз, Който съм в теб, те Водя към върховете. С Мен ще преминеш през всичко нерушимо и невредимо. Яростна е тъмнината, обкръжаваща светлината, която е в теб, но Аз съм с теб. И ръцете, протягащи се отвсякъде към теб, ще Опаря с огъня на Моя Дух. Ще Отсека ноктите. Допускам само това, което е необходимо за опита и опознаване на живота, тъй като се учим от живота. Само ако познаваше мощта на силата на твоя Владика!!! Аз, Владиката на Шамбала, в теб, Моя син, вървящ по пътеката на Архата, Утвърждавам Своята Светлина в проявата на трите лъча. С Моята сила Утвърждавам силата на лъчите. Така да бъде. Аз Казах!

46. С какво е зает Владиката? С формиране бъдещето на планетата. Всички енергии са устремени към бъдещето. Настоящото се разглежда само като опора или стъпало към бъдещето. Елементите се съединяват за формиране на бъдещите съчетания. Далечният план на сияйното бъдеще на човечеството е набелязан. И трябва да се преведе земния кораб през вълните на времето към него. Царството на Невидимия град е Царството на огнената форма на Земята и земното човечество, което ще бъде достигнато към края на седмия Кръг. И Нашата Грижа е да построим мост към това славно бъдеще. Задачата е огромна и целта е далечна, не за хилядолетия напред, а стотици хилядолетия. И всяко стъпало на възход трябва да покажем на човечеството Ние Сами със Своя пример и със Своята ръка и крак, Ние и тези малцина, които са около Нас и които са били с Нас в течение на всичките изминали хилядолетия. И едва след като Ние сме Утвърдили новото стъпало със Себе си, то се дава на човечеството. Ние винаги Вървим напред и не с година, не със сто години, не с хиляда години, а с цял Кръг, а в редки случаи и повече. Тежко е да пребиваващ със съзнанието на следващия Кръг в съзнанието на четвъртия. Оттук и понятието Велика Жертва. Жертва на снизхождението към низшето. Кой ще разбере нейната дълбочина? И разпъват приелия я. Разпятието на духа е по-мъчително от разпятието на тялото. Оковите на низшите условия на материята са мъчителни за изтънчения дух, както облеклото на водолаза за големи дълбочини, но на сушата. Ние сме седем, приели отговорността за Земята. Само седем на милиони земяни. И земната тягост ляга върху нас и тези немного, които са с Нас, и налягането е тежко. Непомерното бреме е Тежест на Архата.

47. (29 януари). (Продължение). Оттук и безкрайността на работата и продължителността на стоящите пред Нас задачи, както и крайната ценност на време, тъй като пред Нас е Безпределността. Изглежда, че няма накъде да се бърза, щом напред е Вечността. Но спешността е необходима, тъй като милиони затворници се измъчват в тъмниците в тежки окови. Нима няма да Побързаме, виждайки страданията на ближните? Състраданието към всичко, което се блъска в пресата на низшата материя, представлява ключ към Нашите действия. И ако е дадена доктрина на Сърцето, то може да се даде и доктрина на Състраданието като основа, върху която се изгражда Братството. Стопанинът на Земята[Луцифер] представлява също и неин планетарен тъмничар. Но Ние Даваме ключове на всеки затворник. Ала този ключ от своята собствена тъмница всеки трябва да вземе сам със своите ръце и да го обърне в ключалката, да отвори тежката врата и да излезе в простора на Безпределността в пространствения океан на живота. Разбира се, че Ние Направляваме теченията на планетния живот. Хората непрекъснато го нарушават, а Ние непрекъснато Поправяме нарушенията и отново Направляваме. Задачата е трудна с това, че законът за свободната човешка воля не трябва да бъде нарушаван. Нарушаването на чуждата воля налага тежки връзки или гири върху краката на нарушителя, тъй като, нарушавайки волята на другия, нарушителят взема върху себе си неговата карма за неотменимо и неизбежно изживяване от себе си и върху себе си. Ако нарушителите на чуждата свободна човешка воля знаеха какъв товар поставят върху себе си заради тези, чиято воля потъпкват, никой никога не би дръзнал да нарушава този велик космически закон. Когато ученикът доброволно предава своята воля на Владиката става не нарушаване, а сливане или хармонизация на волята на водещия със съзнанието на този, който я следва. Затова Нашата задача е да се приведе човечеството към разбиране на космическите закони и към доброволно устремяване на съзнанието по висшия път. Ние в Твърдината Сме Набелязали Плана на еволюцията и Призоваваме човечеството да се устречи по този канал със своята свободна воля. Но ушите на хората са глухи и човешкото сърце мълчи, и колко

страдания трябва да се преминат, за да се отворят очите и ушите, и да зазвучи сърцето. А Ние Сме на велика Стража и очакваме, и радостно Посрещаме всекиго, отворил очите на сърцето и не Оставяме нито одного от пробудилите се сред милионите без помощ и ръководство. По житейското море в мрака броди Нашият Лъч, търсейки вдигнати глави. И нито една вдигната нагоре не се изплъзва от Орловото Око. Но своята глава всеки трябва да вдигне сам. Съзнанието, устремено надолу и вперено в Земята, няма да види Лъча. Тези, които са в Лъча ще Опазим. Нашите невидими помощници от Тънкия Свят помагат да се носи задачата по охраната на устремилото се съзнание. Степента на осъзнаване на Лъча и неговото приемане е според съзнанието. За приемане на Лъча се изисква неговата асимилация и прераждане на организма и обвивките. От Слънцето излизат лъчи. Нашата Твърдина е Слънцето на планетата, духовното Слънце. От нея непрестанно се леят Лъчи, трансмутиращи целия микрокосмос на вашата планета. Не можеш да видиш Слънцето, ако не вдигнеш глава и не срещнеш неговите лъчи. Твърдината е невидима и не може да бъде усетена от хората, тъй като техните глави са приковани към Земята и са приведени надолу от силата на нейното притегляне. Притеглянето на низшата материя трябва да се неутрализира. Ние Помагаме за това. Тежките частици в човешките микрокосмоси, съответстващи на Земята представляват обект на притегляне за земните лъчи. Човекът трябва да освободи своя микрокосмос от тежките неизживени частици. Те са като баласт на балон или въже, с което той е привързан към Земята. Трябва или да се хвърли баласта или да се пререже въжето. Магнитът на Твърдината е мощен. Но основният метал трябва да бъде изкован от духа самостоятелно. Иначе няма притегляне. Тайната на металите има пряко и непосредствено отношение към човешкия дух и елементите, притеглени от зърното на духа в орбитата на микрокосмоса. И тук също се проявява законът за съответствието. Лъчът на Владиката, от тези, които са го получили, регулира постъпването на елементи. Ще помислим за уравновесяващото действие на Лъча. В Лъча на Владиката е всичко - за тези, които са го осъзнали.

48. Контактът и ритъмът на връзка и работа не се прекъсват от никакви странични увлечения. Само така може да се надяваш на победа и именно над това, което може да наруши Общуването. Трябва да се разбере преходността на собствените недостатъци и непреходността на връзката с Висшето. Как може да се надяваш на пълна победа, ако някой или нещо, влечащо надолу, ще бъде толкова силно, че да прекъсне притеглянето нагоре. Да помислим за неизменността на ритъма. Може ли Слънцето да наруши своя път или Земята – своето движение? Космическият ритъм е нерушим. Всяко отклонение от него и нарушаването му е пагубно. И както и да се проявяват обвивките, висшият път лежи над техните прояви. Разбира се, препъването пречи. А също и вибрациите на проводниците в низшата нота, тъй като усложняват кармата и ги усилват, но за преодоляването на нещо трябва да се премине през това нещо. И притежавайки собственост може да не заслужиш порицание за привързаността към вещите. А така също, нямайки нищо, да бъдеш порицан за робство към вещите. Така е и с постъпките, тъй като не е работата в постъпката, а в робството към емоциите или чувствата, които я съпровождат. Можеш да извършиш нещо, бидейки свободен от неговата власт или – като негов роб. Освобождаваме се от всички видове робство. Соломон е Притежавал всичко и е Имал всичко, което би Могъл да пожелае и наистина е бил цар, цар на духа, свободен от връзките на това, което е Притежавал и което е Владеел, и от което се е Ползвал. Същността на свободата се заключава във властта над всичко и каквото и да било, което е било, е и ще бъде на един от трите плана или на всичките три заедно. Свободата на духа е свобода на

духа от властта на всичките три. Може да се живееш на всичките и във всичките и все пак да бъдеш свободен от тях и да властваш над тях. Затова вихрите на движенията във всяка от тях няма да считаме за реалност. Скалата на вечната основа се издига над тях и не може да бъде нито засегната, нито разколебана от тях. Преходното няма власт над вечното, освен само ако човек в своето заслепление не приеме преходното за вечно и върху него, върху преходното изгради своя дом за разрушаване от първия вихър. Съзнанието се очиства от низшите сфери, даже от допир с тях. Да бъдеш в света, но да не бъдеш от този свят или царството на трите, означава да издигнеш съзнанието си над трите и здраво да го укрепиш върху скалата на Вечността. Тогава всичко: и добро, и лошо, и слабостите, и достойнствата, и паденията, и подемите – всичко служи на съзнанието, устремено неизменно и всичко дава опита, толкова нужен за напредъка. Не може да се преодолее материята, ако не се потопиш в нея, не можеш да се освободиш от веригите на плътта, ако не изпиташ тяхната тежест и власт.

49. (30 януари). Какво да се прави? Да се усили устрема, да се ускори бяга, да се направи по-бърз полета към бъдещето до такава степен, че от съпротивата на средата същността да се нагорещи и да стане огнена. В огъня тежките и неизгорели частици изгарят. Огънят ще очисти цялата същност и устременият твоя същност ще стане огнено сияйна. Спасението е в движението напред. Напред, напред, с цялата сила на духа. Не трябва да се задържаш в низините на мрака на астралните преживявания. Вечно устременият ще придобие огнен имунитет. Трябва да се умножи устрема, трябва да се отдели в съзнанието всичко, което не е “Аз” и което подлежи на изживяване. И, преминавайки през това, което още звучи на низшата октава, да се утвърждава над него своето господство. И робът и господарят може да се хранят с една и съща храна, но единият като роб на храната и преяждането, другият като победил чувството на глад и змея на възжелението към храната. В едно и също действие един постъпва като прегърбен роб и жертва на страстта или порока на преяждането и лакомията, другият – като свободен дух, господар на своите чувства и емоции. Работата не е в постъпката, а в духа, решаващ и определящ характера на действието. Трябва да се утвърди свободата от всичко и във всичко. Не всички вменят всичко, а според своето разбиране. Изисква се не потискане, а изживяване. Завързаният затворник си остава заплаха, тъй като е жив и издръжлив. Процесът на изживяване се ускорява с устременост и Общуване. Затова нека всеки пламък на астрала да послужи като тласък за усилване на устрема и утвърждаване неизменността на ритъма на възхода.

А сега за друго. Няма нищо в света, който ни заобикаля, което да е наше и да ни принадлежи. Кой може да смята слънчевия лъч, или въздуха, или земята, или парчето първична материя за свое? И тъй, ползвайте се от всичко, но нищо не смятайте за свое. Тъй като няма нищо свое, а всичко е наше. Всички съществуващи вещи и форми са временни форми на проява на комбинации на различните енергии. Кой ще твърди, че Слънцето или Луната съществуват вечно? Същото се отнася и за всичко, което вижда око. Преходността на вещите и явленията е нещо много по-голямо от разрушаването на вещите, създавани от човешките ръце. В проявата на временността на формите на материалния трипланов свят е заложен закона за тяхната еволюция и спиралния възход на кръговрата, в който никога нищо не се повтаря. Явлението безвъзвратно заминава в миналото и по спиралата се завръща от пространството вече друго, изменило се на оборота на своя кръг на проява. Оттук и неповторимостта на хората, на вещите и на явленията. Явлението аналогия остава, но няма и не може да има две еднакви явления, повторени в спиралата на времето. На пръв поглед всичко е същото, но в действителност не е. Но законът за аналогията позволява не

само да се разбере новото явление на основата на старото, миналото, но и да се предскаже бъдещето в кръговрата на времето и на същата, но по-висша точка от спиралата. И ако всички човешки действия се разглеждат като точки, протегнати по окръжността на спиралата за дадения отрязък от време, то по тях може ясно да си представиш и следващия аналогичен оборот на спиралата на всички дадени точки и всяка, взета поотделно. Те могат да се разглеждат и като зърна, длъжни да дадат кънове според същността на семето. Затова е много важна заключителната мисъл, съпровождаща човешкото действие в бъдещето. Тази мисъл е като почва, която ще храни зърното и ще му придаде едни или други свойства и условия за растеж. С мисъл може да се убие жизнеността на семето или напротив – да се усили. Добрите семена може да се обкръжат с грижа, а плевелите да се лишат от подхранване. Печатът на решението на духа може да се положи върху всичко, което преминава през съзнанието, за да може то някога и някъде да се върне отново по спиралата на пространствените вълни. И срещайки порасналите кънове, донасящи нови семена, може и на тях, новите, да се изпрати същата воля за живот или унищожаване. Добрите семена изискват грижа и отглеждане, и внимателност, а плевелите – обратно. Да утвърдим духа в утвърждаване на доброто и добрите семена.

50. Може да се твори само със свободна мисъл. Човекът е в плен на своите мисли. Творецът и господар на своята мисъл е роб на своето отроче. Сам твори мисълта и сам се поставя в подчинение на това, което е създал. Не създаващата воля ръководи, а продуктите на съзнанието. В това е цялата нелепост и несъстоятелност на явлението. Как да се отстрани робството на собствените мисли? Човекът е носител на огнена енергия. Тази енергия не е в обвивките, а в духа. Със силата на тази енергия вибрират обвивките. И мислената форма, заредена с огнената енергия на духа е силна с нея, с енергията на творещата мисъл. Създадената форма може да се разруши със същата тази енергия. Под лъча на светлината на духа мисълта изгаря, ако не е от Светлината. Но неговото напрежение трябва да надвиши напрежението на енергията, кристализирала във форма. Някога магът, докосвайки с магически жезъл набъбналата мислена форма, я е унищожавал като същност от Тънкия План. Сега жезълът на мага се заменя с меч на духа и докосването на меч на духа може да унищожи съществото от Невидимия Свят – мисълта. Може мислено да се каже: “Аз съм те породил, аз и ще те убия”. Породителят винаги е по-силен от породеното, ако той признава в себе си силата на огнената власт на духа над сферата на менталните явления, тоест съзнателно утвърди своята власт над собствената мисъл, над своята ментална обвивка, над третия и висш план на проява на духа. Няма да се достигне до власт без утвърждаване и няма да се утвърди без прилагането ѝ в живота. Мисълта лишена от астрална материя е по-силна от мисълта, заредена с нея, независимо от привидната сила на последната. Затова безстрастната мисъл господства над емоционалната мисъл. Мисълта на спокойствието – над неспокойната мисъл. Колкото по-висока е енергията на мисълта, толкова по-голяма е в нея властта над низшите форми на енергията, одухотворяващи мисълта. Мисълта е проводник на духа. Трябва да се издигне мисълта в сферата на чистия разум. Свръхличната мисъл, непредставляваща творение на обвивките на менталното “аз”, е мисъл на свръхличния ум, несвързана с трите тела. В тази именно област на свръхличния свят на мисълта се устремява съзнанието. И тогава свръхличната власт се утвърждава над личното и личното се обуздава. Свръхличната мисъл господства над света на личните мислени порождения и човек престава да бъде рожба на своите мисли и се превръща в творец и победител.

51. (31 януари). Има условия, при които възприемането е затруднено. Причините могат да бъдат както вътре, така и вън. Владиката е неизменен, значи, причината трябва да

се търси не в Него. Разбира се, токовете са тежки, но и настройката на арфата на духа играе не последна роля. Трябва да се събере съзнанието. Тъй като то се съединява чрез нишка с всеки обект, към който е устремено. И ако тези нишки са много и по всяка тече притегляне към предмета на мисълта, то съзнанието се мята между множеството линии на притегляне и се разбива на малки парченца. Трябва да се събере съзнанието и да се задържи мисълта в един канал. Трябва мислите да се съберат около Владиката. Да се притегнат обратно в съзнанието всички отпуснати частици на духа. При умопобърканите съзнанието е раздробено между откъслечите мисли, между които то се мята като треска във водовъртеж, или пък неподвижно прилепва към една, без да е в състояние да се откъсне от нея. Частиците на духа трябва да се върнат от обкръжаващите предмети навън обратно в сферата на микрокосмоса и, събирайки ги заедно, да се устреми монолита на съзнанието към избрания образ. Налага се да се говори все за едно и също, тъй като няма нито пълно-, нито целеустременост. При достатъчно силна устременост даже силните токове могат да се преодолеят. Но устремеността трябва да бъде еднородна и събрана в един канал, имащ едно направление. В един миг се раждат хиляди мисли и всяка се стреми да увлече съзнанието след себе си. Голяма е вредата от неорганизираното мислене. Ако същността на всички прояви се заключава в мисълта, то каква трябва да бъде културата на мисленето. Дисциплината на мисленето е основно условие за напредъка. И всяка от последващите врати се отваря с оstriето на наточената мисъл, ясна, шлифована и целеустремена. Тъй като мисълта е начало на битието. Затова на нея се отрежда особено място. Тя, като носач на кораба, върви винаги напред, разсичайки грамадите стихийни вълни. Всичко се преодолява с мисълта и мисълта преодолява всичко, тъй като мисълта е огън на битието и мисълта властва със силата на огъня. Не мисълта, а огънят управлява света, тъй като мисълта е огън на пространството, облечен във форма и устремен към проява. Мисълта не е активна, или по-точно огънят на пространството не е устремен към определена проява, докато не е оформен от мисълта в конкретен образ, стремящ се към това, да прояви себе си по съответствие в материята. Може да се каже, че всяка мисъл, измислена някога от съзнанието, рано или късно трябва да се прояви в действие. И обектът на действие на мисълта, преди всичко и всички представлява неин породител, тъй като в него тя има своите корени, в сферата на неговия микрокосмос. Затова се изисква огромна бдителност при боравенето със силата на нарастващата в своя потенциал мисъл. Микрокосмосът е нива на посева, мислите – зърна, а всички психически продукти на съзнанието – кълнове на засетите мисли. Ето защо е нужна огромна бдителност. Тъй като и плевелите ще дадат кълнове и всеки ще трябва да се отстрани, и със своите ръце. Тържествеността е като сито за мислените зърна, непропускащо нито боклук, нито камъни, нито бучки кал. А лъчът на съзнанието е като светлина, в която се виждат всички странични и вредни примеси. Но отборът е необходим. По-добре е боклукът да се отхвърли отрано, отколкото да се чакат кълновете, и то на най-неочаквани места. Механиката на мисленето е подчинена на определени закони и изисква голяма бдителност. Стихията е много опасна. Огнената мисъл е като двуостро оръжие. Те вървят през живота или като роби на мисълта, или, което става в редки случаи, като нейни господари. Те, хората, бродят превити под ярема на робството, във властта на своите отрочета, сътворени от огъня на тяхната собствена мисъл. Веригите трябва да се разбият.

52. Думите са кораби на мисълта. Върху корабите се плава. Така и върху корабите на мисълта може да се отплава в направление, съответстващо на тях. Думите, повтаряни с дълбоко съсредоточаване, могат да насочат и мисълта в желаното русло. Нека

да разделим думите на два вида: думи на Светлината и думи на тъмнината, думи, водещи нагоре или в бездната, думи на живота и думи на смъртта, думи съзидателни и думи на разрушителни. Пяната и накипа от думи, лежащи по средата, ще отнесем към топлите и към топличките. Тяхната участ и участта на носителите и породителите им е известна. Тъй като горко на този, който не е бил нито студен, нито горещ. И всяка дума може да се разглежда, прилагайки към нея дадените мерки. Нека да оценим думите, произнасяни от нас. Трябва или да се мълчи или, произнасяйки творящо слово, да се знае отговорността, възлагана на Архата за всяко. Той говори, но знае, че върху острието на всяка дума виси живот или смърт. В царството на произнасяните думи той навлиза съзнателно, и, влагайки във всяка огъня на мисълта, знае, че извършва непоправимото, тоест това, което вече не може да се измени и затова никога не пробожда пространството с думи, несъответстващи на възходящия път. Думата като форма на изразяване на мисълта е неотделима от мисълта. Думата е обвивка на мисълта, един вид нейна физическа форма, независимо от това дали тя е изразена във вид на звук или е написана. Думата може да се нарече също стрела на мисълта. Под формата на думи ораторът мята стрели от мисли или мълнии от мисли, ако той е деец на Общото Благо. Значи формата, в която се облича мисълта, има значение. Значи думата е обвивка на мислите и е носител или на тъмния, или на светлия Агни. Празнословието е осъдено и страдащия от болестта на празнословието остава върху купчината баластра. Но съблюдаващият думата лети след нея като с крила. Затова ще съблюдаваме чистотата на облеклото на огнената мощ – носител на което може да стане всяка дума. Мощта на огъня, облечена в съответни думи е неимоверна. По Словата, казани от Спасителя, може да се съди какво е било вложено от Него във всяка дума, произнесена от Него. Думата на Владиката е могъщ огън на пространството, събран и кристализиран във физическата обвивка на думата. Да подражаваме на Него с произнасяните думи. Културата на думите е нещо толкова огромно, до разбирането на което човечеството още не е достигнало. По трудовете на великите философи, писатели и поети може да се съди за мощта на словото на кристализираната мисъл. Само с помощта на думите може да се увековечи и запише във физическа форма пространствената мисъл. Иначе тя се изпълзва от реализирането ѝ от съзнанието. Написаните слова могат да се нарекат вехи по пътя, даващи и указващи направлението. Затова трябва да се преразгледат книгохранилищата. По книжните рафтове ще се намери много, влачещо надолу в бездната. Отровата е скрита под форма незабележима за повърхностния наблюдател. Царството на човешкото слово изисква голямо внимание. Приветстваме мълчаливостта и съдържаността като първо стъпало на дозора на волята. За дисциплината на мисленето е говорено, но тя е тясно свързана с дисциплината на словото. В Новия Свят празнодумците ще се считат за престъпници срещу Общото Благо и ще се преследват от закона, опазващ чистотата на пространството. Но до разбирането на общопространствената вреда от празнословието трябва още да се дорасте. Снимките на излъчванията няма да допуснат празнодумците на обществени места. Но съзнанието на човечеството трябва да се издигне до разбиране на пространственото значение на произнасяните думи. Да помислим за значението на думите, обличащи мисълта в зрими и усещащи се форми. Конвейерът на микрокосмоса, обличащ огъня на пространството във форма, трябва да бъде разбран и осъзнат под знака на отговорността за мисълта.

53. (1 февруари). В голямо тържествено спокойствие навлизаме в кръга на действие на Лъча на Владиката. Ответната вибрационност може да се усили съзнателно. Аз Давам, но приемете с устрема на цялото сърце. Съзнанието се пренася към Мен напълно и

изцяло. Неразделната устреманост, неотвличана вече от нищо от обкръжението, ще донесе и неразделен отговор. Можеш да сравниш съзнанието си с гъба, потопена в извора на безсмъртието и мъдростта. И тогава чашата на Общуването няма да се пролее напразно. В храма отиват с чисти дрехи. Така и за престола на Великото Сърце се обличат в одеянието на духа, подходящо за Общуването. И най-добрият ключ за установяване на съзвучието ще бъде тържествеността. Към великите извори на вечното Знание ще се приближаваме в тържествено облекло. Правилно е отбелязано, че даваните указания представляват коректив към преминаваната степен или вежи по възходящия път. Но не става дума за това. Корабът върви към целта и, срещайки различни вълни и условия на стихии, не забавя хода си. И голямата, и малката вълна, и застиналата повърхност на океана, и бурята, и насрещния и попътния вятър, и тъмнината и светлината на деня – нищо не променя ритмичното въртене на винта, ритмичната работа на машината и хода на океанския гигант. Това ритмично, спокойно, независещо от стихийните и външните условия движение към далечната цел трябва да се утвърди в себе си. Трябва да се приучи съзнанието към неизбежността и на противните, и на попътните ветрове и течения, и към постоянното съпротивление на основната стихия, твърдо и мощно разсичана от водореза. Така острието на меч на духа разсича постоянното и неизбежно при движението и възхода съпротивление на средата. Съпротивлението на средата е резултат от бързината на движението. Защо да се оплакваме от спътниците на успеха? Те само показват, че придвижването протича правилно. Само плесента на застоя не предизвиква съпротива и противодействие. Можете да си представите под какви мощни удари на планетната стихия се намира огнената Същност на Владиката и каква съпротива и противодействие Преодолява Той. Какъв ли удар на стихии е Приел върху себе си Уриел на Венера, съдържащи тяхната мощ? Ще се радваме на силата на противодействащите стихийни вълни, под техните удари се закалява и укрепва огнената същност на Архата. В океана на пространството ще се наложи да се срещнат и океански вълни. В домашната локва е по-спокойно, но Архатът се е отказал от домашния уют, тъй като е вместил отсъствието на дома на Земята и принципа на бездомното. Понятието за дом е вредно с това, че съзнанието, привързано към дома, пребивава в него, но не и в океана на пространството, и то прави това, даже отхвърлило физическото тяло. Явление много прискърбно. Представете си неизмеримия звезден океан и цялото богатство от светове, невидими и видими, с всички възможности за постижения, и съзнанието на човека – някъде в низшите сфери, приковано и седящо в тъмния, мрачен, кисел дом от четири стени, в който той е живял на Земята и към който е привързал своето съзнание на Земята, и в астралната форма на четирите стени на който продължава да пребивава и там, където всичко представлява пряко следствие на породеното и утвърденото от човека на Земята. Явлението дом-затвор наистина е прискърбно. Затова се говори и за пълна непривързаност към каквото и да било. И най-доброто решение е да нямаш на Земята нищо свое и това, което притежава човек на Земята, да не смята за свое. Везните на Безпределността помагат, тъй като земните вещи, претеглени на тях, изгубват своята отровност. Така че съзнанието, устремено към Мен, се освобождава от вредната илюзия за притежаването на вещи. Тъй като притежаващият нещо или мислещият, че нещо му принадлежи, с него и остава, но не и с Мен. Казано е: “Раздай своя имот и върви след Мен”. Ще Добавя: “Притегли на везните на Безпределността всичко, което имаш, всичко, за което се измъчваш, всичко, за което мислиш и всичко, което е наоколо и, претегляйки, намери и на тях, и на всичко останало тяхното законно място в пределите на Безпределността. И разбери, че малката монета или вещ пред окото може да заслони Слънцето”. Но Слънцето на живота трябва да сияе,

незасенчвано от нищо. “О, земни вещи, вие трябва да бъдете разбрани”. Вещи и предмети, имащи форма на всичките три и закрили сиянието на Безпределността и Висшия Свят на Светлината без форма. По този начин се приближаваме към света на ноумените, ако съзнанието не е затъмнено и не е завладяно от формите на живот, свойствени за трите плана на Битието: земния, астралния и менталния. Светът на Архата е по-високо и над трите. Не заминаване от живота, не бягство от земните задължения, не отклоняване от дълга и забравяне на Общото Благо и работата за хората, а вместиране на Безпределността и разбиране на своето място в нея и истинските размери и значение на всяко нещо, срещано по пътя. Взаимната значимост на околните явления трябва да се разбира в Светлината на безпределната спирала на Космическия живот и в Светлината на Безпределността. Тогава и земното пребиваване и земните спирки ще изглеждат други и вече нямащи самостоятелно съществуване. Лъчът на Вечността освобождава съзнанието от натрупванията. И тогава съзнанието, освободено в своята светлина, ще види Моята Светлина, тъй като Моята Светлина не е от Земята, а е от Вечността. Венецът на вечното Битие се поставя върху челото на Архата, победил трите, напоили и нахранили неговото съзнание и зърното на неговия дух.

54. Навлизайки в океана на Безпределността, Архатът я утвърждава във всичко и никога не може да се успокои с достигнатото. Да вземем кое да е качество. Къде е неговият предел, след който то не може вече да се развива? Няма такъв предел, няма граница за развиване на качествата и няма край. И каквато и височина и степен да е достигнало желаното качество, Архатът е все така далеч от неговото съвършенство, както е бил и в началото на неговото съзнателното развитие. Това може да уплаши и обезсили еснафа, но на Архата дава само импулс за устремяване в областта на безкрайното усъвършенстване. И това се отнася не само за качествата, а и за всички способности и свойства на духа, тъй като потенциалът на безграничните възможности за усъвършенстване е потенциал на огнения дух, осъзнал своята природа. Всичко, което притежава духът може да се разглежда като прообраз на това, което някога и някъде ще достигне върха на своето могъщество и разцвет. Наистина, след този връх ще се извисява друг, а след него трети, още по-висок, а зад тях – все нови и нови, но достигнатият връх не омаловажава постижението и не изключва възможността за още по-високи постижения. Казано е: вие сте богове. Значи атрибутите на това високо Понятие могат да станат достояние на човека. Говорено е за всемогъщество, всезнание, всеведение, за качества, безгранични по своята същност, както е безгранично всяко качество. Техният потенциал в зародиш, може би още не проявен, притежава всеки човек. Но Ние Говорим за съзнателно утвърждаване в съзнанието на Архата на една или друга степен на тези най-велики качества. И ако Буда – човекът от шестия Кръг, е Отричал своето всезнание, макар да е Знаел всичко, достъпно за духа от шестия Кръг, то какво може да се каже за това къде се намират пределите на тези качества, когато след шестия следва седмия от дадената Манвантара, а след нея – следващата? Нека да се утвърдим в безкрайността и безграничността на потенциала на своя дух и да разберем, че притчата за синапеното семе се е отнасяла именно към възможностите на човешкия апарат. Архатът утвърждава в себе си тези качества, които му съзвучат, но нишката на набелязваните възможности и качества той протяга в Безпределността, знаейки, че малкото семе на залаганите качества ще даде големи кълнове в спиралата на безкрайното развитие. Той ще отбере грижливо и внимателно в своя микрокосмос всяко, даже и най-малкото добро зрънце и ще наложи върху него утвърждаващия печат на духа. Ще изпрати на всичко ненужно и непотребно волята за унищожаване. Ще им каже, както Аз съм Казал на престъпниците: “Не

можете да живеете по-дълго от положения срок”. Нека те, осъдените да пребивават със съзнанието за очакване на смъртта. Тъй като наистина ще умрат. Печата на позволения и печата на унищожението духът налага върху своите качества съзнателно. Работилницата на духа работи, огненият апарат е в действие, изхвърляйки ненужните отработени частици материя. Разбира се, процесът не се ограничава до десетки години или до четвърт от дадения живот, а обхваща хилядолетия, преминавайки от живот в живот и в края на краищата превръщайки се в безкраен процес на безпределно усъвършенстване. Затова и Казваме, че стремящият се към достигане на най-доброто качество при всички случаи е на правилния път.

55. (2 февруари). Разбира се, ще пишем и днес. Изворът на вечната Мъдрост е непресъхващ. И може да се черпи винаги, стига само черпещото съзнание да е наред. Планинският извор е високо над Земята. В ледовите шурти гореща струя. Но неговата лековитост може да се отнесе в долината.

56. Просторът на пространствения живот предполага пълно излизане извън пределите на личния кокошарник. Едното с другото е несъвместимо. Или тесните и временни днешни интереси на малкия кръг на съзнанието, този, в който живеят всички хора, или богатството на пространствения живот. Ето че се говори за свят не от този свят, за Царство Божие, за Светове Тънък и Огнен, за Далечни Светове, за Обители на Отца, за Невидимия град. Всички тези понятия засягат сферата на пространственото вместилище. В тези сфери се издига освободеното съзнание от димните и задушливи условия на Земята и от затворения кръг на дребния личен живот. Колко е малък кръгзорът на еснафа, колко е ограничен неговият малък свят от призрази, заменили реалността му. Вземете средното съзнание на която и да е епоха. В какъв призрачен нереален свят живее то. Колко лъжливи и изопачени са неговите представи за Земята и Вселената. Ето, Земята стои върху три кита и Слънцето се движи по Небето. И цялата тази нелепост се съпровожда от филма на текущия ден, затворен в сферата на личните впечатления и интереси. А там, в световите, в кръговете на Циклите протича великият живот и духът, отрекъл се от Земята, взема съзнателно участие в него. И тук, на Земята, в същото време, когато едни бродят с тъмна завеса пред съзнанието, препъвайки се между фантомите на мозъка, тук други, малцина, вече са отворили очи и уши и животът на пространството разгръща пред тях своите чудесни свитъци. Призовавам към простора на Безпределността. Искам да заменя страшната притегателна сила на земната очевидност с притегляне към сферите на пространствените далечини. Искам съзнанието да навлезе в ритма на Космическия живот. Грижата за земното трябва да се остави, земното трябва да се из земе от сърцето. Трябва, трябва да се откъсне съзнанието от дребния свят на очевидността. Трябва, трябва да се разбере страшната власт на суетата над земните дни. И това трябва да се разбере тук, сега, на Земята, в този същия свят, където тържествува суетата. Суета! Хората сноват объркано по главата на топлийката на своето светче, приемайки го за действителност. Трябва да се откъсне съзнанието от света на суетата. Кой мисли за праха под стъпалата. Ще сравним с нея калейдоскопа на личните призрази на еснафското мислене, сътворяващо света на суетата. Трудно е да се разбият нейните вериги. Наистина, трябва да се родиш отгоре, тоест от духа. Съзнанието, осъзнало своите вериги, е на пътя към свободата. Не могат да се разбият оковите, ако не се осъзнаят. С огъня на духа се унищожават веригите, сковали крилата на духа. Разбий веригите. Твоят дух се стреми към Мен от своята тъмница. Твоят дух зове Владиката. Чувам! Ще Разбия твоите вериги. Свидетелствам за огнената свобода на духа и я Утвърждавам. Водя победна борба за освобождение от вековните окови заедно с

теб, със силата на твоя дух, тъй като Аз съм воинът в теб. Тази борба на духа за власт и освобождаване от земните притегляния ще запечатаме върху страниците на Записките, за да може вървящите след теб да преминат по твоя път, по пътя на сина, приел борбата на духа за великото наследство и встъпил в правата за великото наследство. Славно се бориш за своето право - Правото на Космическото наследство и владение на пространствените съкровища. Утвърждавам твоя дух в неизменността на пълната приближаваща победа. Аум.

57. (3 февруари). Трябва също да се разбере, че целият път и процес на възход се извършва вътре. И ако процесът вътре върви правилно, то каквото и да става вън, външното вече не може да има никакво значение и влияние. Съвършено неважно е какво се прави във външния свят и какви са неговите условия. Нито расата, нито народността, нито епохата, нито полът, нито богатството, нито бедността, нито лекотата, нито трудността на жизнените условия, нищо вече не може да измени заложения път, ако духът е осъзнал в себе си решението на всичко. Възнасят или унижават хората, почитат или преследват, в здраве или болест, тук или там, но духът съсредоточава вътре в себе си всички сили за прераждане на всички свои обвивки, отрязвайки нишките на земните притегляния. Решена е задачата за постигане на последната голяма двойка противоположности: да бъдеш в света, но да бъдеш не от света, да вземаш най-дейно участие в земния живот и да бъдеш извън него, да изпълняваш всички кармични задължения, не бидейки в духа свързан с тях и да проявяваш в земните обвивки сиянието на Далечните Светове. Тежестта на преодоляваната материя не може да се избегне, но когато съзнанието е отделено от нея, осъществяването на възхода протича независимо от нея. Формулата за победа над материята и земния свят е изразена в думите: „Идва князът на този свят и няма в мен нищо”. Наистина няма нищо, тъй като Аз Победих света. И вибрациите на плътния свят вече не могат да нарушат състоянието на микрокосмоса, отделил себе си от трите и утвърдил своята власт над трите. Разбира се, състоянието на съзнанието на Владиката е още по-високо от степента на овладяване на трите, но победата над тях е необходима степен. По този начин, ако Архатът може да си каже: „Ето, идва към мен вълната на плътните явления, но тя няма да наруши моя мир и моето равновесие, тъй като аз съм над нея”, тогава наистина той е победил земните сфери. И тогава Аз, победилият, съм му близък. Така спокойствието е атрибут на победилия дух. Илюзията за власт на външните явления над съзнанието трябва да се разбие. Противодействащата огнена мощ на духа трябва да се прояви над трите. И тогава трите низши обвивки, вибриращи и наситени от огъня на духа, ще покажат истинския лик на Индивидуалността извън нейната зависимост от обвивките, тъй като те ще покажат своето подчинение на духа - огън. Но те, същите, звучащи сами по себе си, са притегателни магнити на низшата материя, завладяващи съзнанието в кръга на своята проява. С обвивките трябва да се приключи преди да започне истинският път на свободата на духа. И животът на ученика дава прекрасни възможности за това, тъй като той върви под направляващата Ръка на Учителя.

58. Уравновесяващото действие на психическата енергия се отразява в това, че висшият Огън гаси низшия пламък. Огънят действа на огън. Низшите огънове се подчиняват на висшия Огън. И животът може да се разглежда като поле на действие на огньовете или битка на огньовете. Скалата на огнените енергии е толкова широка и огромна, че не може да бъде обхваната от човешкия ум. Но ако се разбере, че огънят лежи в основата на всичко, то Вселената придобива огнен облик, тъй като огънят – това е всичко. Огънят е вездесъща стихия. Това не може да се каже нито за земята, нито за водата, нито за въздуха в техните земни или висши аспекти. Но огънят е навсякъде и във всичко. Затова

въздействието на явленията се извършва с помощта на Огнената енергия, която прониква всичко. Ако явлението бъде пронизано с огъня на мисълта и му се придаде желаната форма, то в крайна сметка явлението ще приеме предуканата форма. Всичко зависи от степента на висота и изтънченост на огнената енергия, вложена в даденото явление. Защо не всичко се подчинява на човешката воля? На волята се подчинява всичко, но всичко зависи от степента на висота на волята и нейния огнен потенциал. Скалата на волята на човека, започвайки от волята на еснафа, до волята на Архата, Владиката и волята на (Пламенния) Логос е огромна. Прилагайки мащаба на Безпределността, може да се каже: огненият потенциал на волята може да бъде развиван и да нараства безпределно. Архатът взема в своите ръце развитието на огнената воля на своя дух съзнателно. Волята лесно се поддава на съзнателно развитие или усъвършенстване и изтънчване на своята мощ. Говорено е за утвърждаване на властта, но без утвърждаване на огнената воля за каква власт може да се говори? Трябва да се осъзнае неизчерпаемостта на огнения потенциал на духа. И преди всичко трябва да се иземе от всяко волево действие камичното или астралното начало. Това е първото стъпало за утвърждаване на волята. Където неистово вилнее астралът, не търсете проява на воля. Мисълта, заразена от астрална материя и нейните вибрации, е по-слаба от безстрастната мисъл. В това трябва да се търси решение на волевите човешки дела. Планетният живот на човечеството е равнодействащ на човешките воли. Свободната воля на хората тече като лавата. Ние само ѝ Даваме направление, подготвяйки руслото на еволюцията. Аз Извърших Великото огнено волево действие вътре в Себе си, без да посягам на света вън и без да го потискам. И Великото действие, извършено вътре в Моя Микрокосмос, когато Аз не Вдигнах своята Ръка в защита на Себе си (макар и да Можех), като действие на огнената воля победи света. Така истинското волево действие се извършва вътре в орбитата на духа, непотискайки нищо и ничия воля вън и, бидейки тайно и скрито, и съкровено, има огромни последствия и следствия, и резултати. Значи за мощта на действието се изисква условието на съкровеност и поляризация на съзнанието на нужната вълна. Ако влезеш в беснеещата тълпа и, вдигайки ръка, да утвърдиш вътре проява на най-висше, непоколебимо, безстрастно спокойствие, то звярът на тълпата ще бъде укротен почти мигновено. Не трябва нито думи, нито увещания. Скалата на огненото спокойствие на духа, утвърдено вътре дава като явно следствие въздействие над астралните вихри на тълпата. Това е и изискваната поляризация на своето съзнание, изключваща необходимостта от пряко външно въздействие. Трябва да се учите да действате мълчаливо. Трябва да се учите да действате в мълчание. Трябва да разберете, че мълчанието движи и заповядва, и мощта на действието може да бъде проявена единствено само в мълчание. Истинското действие винаги се извършва в мълчание. Трябва да се разбере въвеждането на принципа на мълчанието във всички действия. От две действащи съзнания с еднаква сила побеждава това, което е приложило проявата на мълчание в действието. Явлението на порастване на семето или явлението на зараждане е скрито. Открийте зърното и то ще загине от външните въздействия. В тишината на мълчанието расте огнената мощ. Мълчаливото действие притежава сила. Безстрастието на действието е покриване на неговия процес от неутрализиращите въздействия на външния свят. Мълчание, велико Мълчание - кой е постигнал неговата тайна! Оттук - принципа на Съкровеност в действието. Оттук - Тайната на Нашите решения. Оттук - крилата на растящата мощ на Архата. Да опазим съкровеността на действието. Да умее да мълчи е свойство на Архата. Да умее да действа в мълчание е неговата сила. Изворите на огнените явления са скрити от света. Тайната на мълчанието, на мълчаливото огнено действие, е мистерията на живота. В мълчание Аз Победих света.

59. (4 февруари). “А Аз ви Казвам: не се противете на злото и на ударилия те по дясната буза подложи лявата”. И тези Мои думи също хората не разбраха, тъй като не е лесно да се примирят в съзнанието двойките противоположности. Синтезът на разбиране е загубен. И как да се примири несъпротивата с бича и изгонването на търгуващите от храма? И суровите обвинения за боядисаните гробове. Но в живота на ученика настъпва момент, когато растящата мощ на духа се изпитва така, че ударите, нанасяни отвън по обуздаваните обвивки, трябва да останат без отговор. В защита на низшето „аз” ръката не трябва да бъде вдигана, тъй като малкото „аз” се отстранява от арената на живота. И низшата беснееща обвивка, въставаща с цялото свое същество против явната и горчива несправедливост, се привежда в мълчание с волята на духа. Как да се обуздаят трите низши? Как да се смири яростта на астрала? Как да се подчини низшето, животинско утвърждаващо себе си „аз”?

Колко духовна сила се изисква, за да може вълната на земното явление, разтърсваща силно всичките три, да се посрещне в спокойствието на безстрастието на утвърдената власт над вибрациите и колебанията на низшата материя на астралното, физическото и менталното тела. По стара хилядолетна лунна привычка звярът вътре е готов да заръмжи и, оголвайки зъби, да се хвърли върху обиждащия и да го разкъса, утолявайки своята ярост. Но сребърната юзда на духа вече блести върху всички чувства на ученика. Моментът на могъщо духовно напрежение на всички сили, моментът на борбата и обуздаваните подчинили се обвивки, приведени в мълчание, и победното царствено спокойствие на духа, утвърждавано от висшето „Аз”, проявява своята мощ. И князът на този свят, нанесъл удар чрез своя слуга, волен или неволен, вече няма нищо в съзнанието на победителя. А той, победилият себе си, приелият вълната тъмнина в щита на своя дух и неутрализирал, и погасил я, взема в своите ръце лоста на явлението и вече той, победилият, а не нанеслият удар, постъпва както иска, тъй като победилият себе си е победител и властелин на явлението, което той е победил в духа. Да се срещне вълната на вилнеещата неистово тъмнина в мълчание на духа, при пълно нерушимо спокойствие на обвивките и да не им се позволи да реагират на нейния удар, значи да победиш не само себе си, но и цялата сила на противодействащото явление. Цялата сила на злото в същия момент се изчерпва и нанеслият удар се оказва прострян на земята във властта на победителя. Но хората са предпочели да приемат Моето Слово буквално и да направят от себе си нищожество, и да се превърнат в прегърбени непротивленци, и да допуснат тяхната градина и земната градина да обраснат безпрепятствено с бурени. Владиката е Говорил за победата на духа, за утвърждаването на мощта, за властта над низшето. И хората са изопачили и това, както е изопачено всичко, дадено от Учителя. Завета, утвърждаващ силата на духа са принизили до явление, пораждащо нищожество на духа и космически отпадъци от непротивленци. Но етапът на смиряване на трите трябва да бъде преминат. Но етапът на висшата защита на духа и висшата фаза на борбата трябва да бъде утвърден, човекът трябва да се научи да проявява безстрастие и да утвърди качеството безстрастие на своя дух над трите. Защото любителите на буквалното тълкуване могат да отидат по-нататък и да започнат да твърдят, че Учителят е Призовавал към ненавист и е Указвал да се “възненавидят” своите близки. Духом и в духа трябва да се разбира творещото слово на Владиката. И тогава ударът, нанесен по мълчащите обвивки, ще бъде удар на огнения меч на духа по нанеслия го. Тъмнината не може да устои срещу удара на Светлината, тъй като Светлината не нанася удари, а нейният лъч разсейва и унищожава тъмнината, изгаряйки я. Затова е непреодолим ударът, нанесен с меча на духа, ударът на лъча Светлина, насочен към тъмнината. Светлината е непобедима и тъмнината не може нищо да ѝ противопостави. Но преди мечът

на Светлината да може да бъде вдигнат, низшите обвивки на духа, носители на мрака, трябва да бъдат обуздани, приведени в мълчание и очистени с огъня на духа на носителя на огнения меч. Затова Казвам: „Не се противете на злото по друг начин, а в духа и духом”.

60. **Неизменна** е само Стълбата на Йерархията. Но тя се губи в Небето. Започва на Земята, но се губи във висините. Тъй като на Земята няма нищо неизменно. Но да се стъпи на тази Стълба може в явните земни условия, тъй като тя се докосва с долните стъпала на Земята. И на никого не се отказва. Входът е отворен винаги. Законът за свободната воля изисква свободен, продиктуван от волята подход от всекиго. Подканването не е от Светлината. В това е вредоносността на сектантството. Прозелитизмът е вреден по същество. Когато първоначалният импулс е изразходван, остава разбитото корито. Но вратите към Светлината са тесни и как да ги откриеш? Всеки се хвали, че истината е при него, но истината е у този, който я проявява. Къде са тези, проявяващи Истината чрез себе си? Няма ги сред хората. Само служителите на Йерархията на Светлината я проявяват според светлоносимостта на всекиго. Колкото по-високо е стъпалото, толкова по-светлоносна е проявата. Утвърждаващ все още не означава имащ. Папагалът, повтарящ думите на Истината, е също толкова далеч от нея, както и непознаващите Истината. И тъмният фанатик, откраднал думите на Светлината, е служител на тъмнината. Повтаряйки думите на Истината, но бидейки от тъмнината, той утвърждава не Светлина, а тъмнина. Думите на Владиката са от Светлината и показват чрез себе си Истината, но самозваните служители превръщат Светлината в тъмнина, отнемайки от обвивките Светлината и заменяйки я с мрак. Опустошените думи не проявяват Светлината. Затова техният дом остава празен. Те не са Мои служители. Самозваните узурпатори на Светлината, заменили Светлината с тъмнина, не са ви нужни.

61. (5 февруари). Принципът на вездесъщност е атрибут на огненото съзнание, освободило се от оковите на низшата материя или низшите форми на своята проява. Принципът по същество е безпределен в степените на своята проява. Колкото по-нагоре, толкова по-пълно са проявени неговите свойства. Колкото по-високо е орелът в небесата, толкова по-широк е неговият хоризонт, но се изисква и орлово око, и крила, и умение да се лети високо над Земята, откъсвайки се от Земята. Орелът във висините не разчита на Земята, а на своите крила. Трудно е откъсването от земното. Орелът е царствена птица. Притежателят на огнени крила трябва да стане цар на духа. А за това е нужно да въплъти и да прояви в себе си в известна степен качествата на Владиката. Владиката Е идеалът и целта, и прообразът на това, което някога трябва да стане ученикът. Затова за ученика Владиката Е Пътят и Истината, и Живота. Цял Кръг или повече отделя съзнанието на ученика от съзнанието на Владиката, тъй като Огненият Свят е далечен. Но могъщият поток на Космическата Еволюция не може да бъде спряна от никакви съображения. И той носи съзнанието към огнените брегове. Но при съзнателна устременост към нейния поток еволюцията на духа се ускорява неизмеримо. Страданията са част от стъпалата на еволюция на нашата планета, усложнена от борбата с въстаналия против Светлината. На Висшите планети има и борба, и преодоляване на низшите форми на проява на живота, но няма тъмна йерархия, толкова затрудняваща възхода. Приемането на кръста на земната материя е съзнателно. Кръстът е моментът на пресичане в съзнанието на вибрациите на обкръжаващата материя с огъня на духа. Кръстът е проявен в духа и се издига от духа. Приемането на кръста е неговото мъжествено носене в живота. И когато обвивките, разпънати върху него, умират, става възкръсване на духа, освободен от тяхната власт. Но кръстът се носи в обвивките или телата на трите естества. И трите се разпъват в мъки. Но

когато те умрат и низшето “аз”, което ги изразява и което е изразено чрез тях умре, непреходната Индивидуалност ще покаже своя лик. Но трите трябва да умрат, за да може животът да се преобрази във висш и във висшето. Целта е възнасянето на духа след неговото възкръсване в новата форма. И пътят е Указан от Владиката, и е утвърден със стълбовете на Неговите стъпала. Затова кръстът е път на живота и път към живота. Затова Аз, приелият кръста, Утвърждавам победата на вървящите по Моя път и след Мен. В света на скръб Утвърждавам вечната, непреходна, огнена радост на духа и Свидетелствам за победата на духа.

62. Знамето на Владиците, три сфери в една, е знаме на победата на човешкия дух над трите и обединяване на трите в едно висше, синтетично начало на Индивидуалността. Всяка сфера е отделен огромен своеобразен и цветист свят и във всяка от тях съзнанието се проявява в повече или по-малко продължителен период от време, отхвърляйки последователно своите по-груби обвивки и обличайки се в обвивка, съответстваща на дадената сфера. Така за да се прояви в Тънкия Свят човек трябва да умре и, оставяйки своето физическо тяло, да се прояви в тънко тяло. Но това е било по-рано. Обединяването на световите означава обединяването им в съзнанието, намиращо се във физическо тяло, когато на него се предоставя възможност да функционира съзнателно и на двата висши плана. Съзнателната проява на съзнанието във всичките три е свойство на Архата или на напредналия ученик. Но днес еволюцията предоставя на човека улеснена възможност да се приобщи към постигането на Тайната на трите, но вече не в отделни случаи, а масово. Тези, които вървят напред, показват пътя. Знамето на Владиците е водещ символ, ясно и просто указващ целта. Това е една от тези нечувани възможности, които са вече пред вратата. Космическите условия и новите пространствени лъчи ще направят невъзможното възможно и човекът ще стъпи на ново стъпало от планетната еволюция. Учението е дадено като практическо ръководство за осъществяване на новата степен на съзнанието. Има се предвид цялото човечество, в лицето на по-добрата своя половина. Тъй като планетното разделение на вървящите с еволюцията и срещу нея ще реши участието на всяка отделно съзнание. Но животът на настъпващата Огнена Епоха трябва да се разглежда и може да бъде разбран само в светлината на разбиране значението на Знамето на Владиците. Под него ще се обедини човечеството в единен устрем към новата цел. Всички останали цели – политически, икономически и социални ще бъдат само килим за осъществяване постъпателния възход на съзнанието. Шестата зараждаща се Раса ще даде на течението на живота на човешкото общество това ново синтетично направление в живота на съзнанието. Огромни са ролята и значението в планетен мащаб на тези, които вървят напред и които пробиват със своето съзнание пътя, набелязан от Владиците на еволюцията за другите, които ги следват. Ще ги наречем водещи маяци. Тяхната трудност е в това, че поемат тежестта на преодоляваните стихии върху своите рамене сред общото неразбиране на околните. Колко време ще измине преди да се отворят очите на болшинството и колко противодействия ще бъдат срещнати можеш да си представиш ясно, ако се отчете съвременното състояние на човечеството. Но Знамето на Владиците е непобедимо и пътят, указан от тях, е неизменен. Не може да бъде спряно течението на Космическата Еволюция. Всичко се дава навреме и Ръката на Владиците насочва хода на планетния кораб. Светъл е пътят на бъдещите находки на човечеството и напред няма тъмнина.

63. (6 февруари). При възприемането на Моята мисъл е особено важно и особено нужно да се потушат собствените обвивки и то всичките три. Трябва да отстраниш себе си, своите мисли и чувства, и преживявания от процеса на улавяне на висшата мисъл. Ако това

не се съблюдава и ако се намесва низшето “аз” и откъслеците от низшето мислене, то кристалната чистота на извора се замърсява с нечистите примеси на личното битие. Ценността на възприеманите мисли се понижава право пропорционално на количеството на тези примеси. Разбира се, Светлината на Владиката се оцветява от светлината на възприемащото съзнание, от цвета на Индивидуалността, но без това не може, тъй като само изходящите лъчи са производни на принципа на тяхното пречупване от съзнанието. Изкривяването на Лъча от необузданите обвивки е едно, а пречупването на Лъча в съзнанието и неговата асимилация – нещо съвсем друго, изискващо известна степен на само отричане или само отвързване от низшето “аз”, от себе си. Затова като най-голямо препятствие по пътя на Общуването стои егоизмът, с острите колове на който е обкръжено съзнанието. Върху тях безсилно увисват пространствените пратки и коловете разкъсват Лъча. Необходима е бдителност, защото драконът на егоизма е много жизнен и постоянно вдига своите глави, които, бидейки отсечени, израстват отново. Затова мечът на духа трябва да прониже самото сърце на дракона с трите му предсърдия от физическо, астрално и ментално естество, тоест самия център на носителите или обвивките, обличащи го и служещи като проводници на низшето “аз”. То се проявява чрез трите обвивки. Възможността за проява на това “аз” се пресича чрез прекратяване на неговото подхранване. То се храни от всички низши мисли и чувства и живее с тях. Съзнанието, отказало се да вибрира в тях, остава чисто и способно да отрази Светлината на Владиката, неопетнена от лични примеси. Затова самоотвержеността е основа на служенето. Да се прекара Часът на Общуване, без да се позволи на дракона да надигне глава, е вече постижение. И тогава Лъчът на Владиката изцяло изпълва съзнанието и висшата мисъл свободно и безпрепятствено струи в него. Процесът изглежда лесен, но древният дракон на прага е много жизнен. Призовавам към още по-голямо напрежение и устременост на съзнанието към Мен. Трябва да се разбере неразделната пълноустременост. Аз съм Готов да отговарям винаги, но наоколо има много егоистично-пречещи неща. Затова Изисквам пълно очистване на съзнанието и освобождаването му от всичко пречещо и странично. Чистотата на Общуването трябва да бъде опазена от волята. И нито едно усилие в тази насока няма да пропадне напразно. Нима няма да отдадем дължимото на най-нужното, най-необходимото, най-неотложното и най-висшето, даващо живот и Светлина? Труден е отказът от себе си, но загубилият своята душа ще я придобие, само че вече във висш аспект, на ново стъпало на съзнанието и ще стане носител и изразител на непреходната Индивидуалност. Докато народът е беснеел в подножието, Моисей е Приготвял на върха Скрижалите на Завета. Докато се вълнува морето от житейски събития и кипи планетния котел, изхвърляйки ненужния накуп, в тишината на мълчанието и в уединение, в килията на самовглъбения дух се събират съкровищата на мисълта на Владиката, за да могат, когато настъпи Часът, да бъдат дадени на света. Неповторима е ценността на даваните съкровища и няма и не е имало нищо, което би могло да се сравни с тях. Близостта до Първоизточника им дава печата на оригиналността, а пречупващият кристал на Индивидуалността – изключителна своеобразност на формата на изразяване. Печатът на Моя Дух лежи върху тях и огнената енергия, породила тези форми, няма да пресъхне във вековете. Затова ще утвърдим Часа на Общуване и даваните Записки като форма на проява на Великото Служене на Светлината. Трябва да се осъзнае своето значение в спиралата на планетната еволюция. Не превъзнасяне на себе си, а утвърждаване Светлината на Владиката и значимостта на приемника. Самоутвърждаването трябва да се разбере като проява на очистването от егоизма. Нашите Посланици са утвърждавали своята значимост с Името на Владиката и в Името на

Владиката. И това не е нужно на утвърждаващия, а на хората, тъй като иначе няма да приемат Даровете. Нека да знаят, че Притежаваме много и Даваме от щедрост, а не от скъперничество и с властта, дадена от Владиката. Когато Владиката стане единствена опорна точка на всичките три и по-нагоре, тогава се ражда властта и мощта на победителя в цялата си сила.

64. Всеначалната огнена енергия е една, но формите и изразенията ѝ са различни. Под всички наименования се крие огнената победителка. Тя е във всичко, тя е всичко. Всичко се движи от нея, всичко живее чрез нея. Тя се изразява по един или друг начин в зависимост от формата, която я изразява. Тя не е нито лоша, нито хубава, нито добра, нито зла. Тя е мощ или сила, която може да бъде насочена както към създаване, така и за разрушаване. И черният, и светлият Агни са огън, запален чрез един или друг проводник, в едно или друго тяло или извън него и оцветен от химическите свойства на пламъка в зависимост от това какви елементи или вибрации са влезли в неговия състав. Както щипката сол, хвърлена в огъня, му придава характерния отенък на натрия, така и чистия първороден пламък се оцветява и замърсява от това, което влиза в него. Духът е огън, волята е огън, мисълта е огън. Скалата на огньовете и огнените явления се разполага от горе до долу. Всяка сфера живее със своите огънове. Огньовете на хапещите кучета също притежават своя скала. Трябва да се разбере разнообразието на огнените прояви. Светлината представлява висша октава на огъня. Но и светлината има своя октава. Седмата Светлина! Кой може да определи нейната височина и степен, и къде са тези апарати, които могат да я запишат? Светлината е огнено явление. Овлабяването на себе си е овладяване на своите огънове. Огньовете на събудените центрове са от скалата на висшите огънове, отличаващи се от огньовете на обикновения организъм и неговите огнени процеси на дишане, храносмилане и дейностите на всички органи по степен на напрежение и светлоносимост на запалените центрове. Организмът започва да свети със само изходящ пламък, явно видим от зрението на ясновидеца. И обикновеният организъм свети и има свои излъчвания, при това от много сложен порядък, но запалените центрове или център излъчват пламък с особено напрежение. Въпреки това, в основата на всички прояви навсякъде и във всичко стои една и съща велика Огнена Енергия – Великият Агни.

65. (7 февруари). Да се пише може с чисто перо. Къде е нераздробеният монолит на мисълта! Дребната шайка от малки мислички се трупа в непосредствена близост пред екрана на съзнанието, застилайки го. И яснотата на висшата мисъл се губи. Така протича безкрайната борба между дракона на прага, препречващ входа и духа, стремящ се да проникне в сферата на незатъмнената Светлина. Драконът е жилив и неговите пръстени се навиват, стремейки се да обхванат и смачкат съзнанието. Но той е на Земята, а недостъпните за него сфери се намират само над Земята. Какво да правите вие? Да бъдете с Мен. Аз съм с вас винаги. И в мъка, и в радост, и на Земята, и над нея. Не трябва да се откъсвате в съзнанието си от Мен. Мога да изпратя Лъч, но не Мога да задържа в него насила. Сърцето се отваря доброволно за Лъча. За утринния слънчев лъч трябва да се отвори прозореца и да се вдигнат завесите. Тежки са завесите на егоизма и Лъчът не може да проникне през тях и да озари със Светлината си вътрешността на покоите на съзнанието. Кой може да отрече тежестта на времето и трудността на борбата, и растящата сила на противодействащите течения? Но трябва да се устои, запазвайки връзката. Сребърната нишка на връзката ще помогне да не се загуби пътя. Кучешката глутница трака със зъби, готова да се нахвърли и разкъса. Но Владиката на Кулата не Спи. И косматите ръце няма да те достигнат. Но трябва да събереш цялото си мъжество и цялата си решимост. Трябва да

събереш себе си. Енергиите на мисълта, разхвърлени от вниманието върху вещите в непосредствена близост и явленията на момента, трябва да се върнат към центъра и да се съсредоточат енергиите на духа вътре, не изпускайки нито една частица огнена енергия към нищо навън и не свързвайки духа с нищо външно. Тогава съзнанието, събрало своите енергии вътре като раковина, затворила черупките, ще избегне външните удари по чувствителните места. Но отдалият своята мисъл на разкъсване от случайностите навън е открит и незащитен от всяко нападение. Ръката, закрыта от щита е неуязвима, но и обратно. Да съберем своите енергии около Учителя. А Той е вътре. Указ на момента нека да бъде събраността на съзнанието. Достатъчно е при контакт с хората да се устреми съзнанието към някого, към нещо или върху нещо и протегнатата нишка веднага се подлага на случайностите на всеки, често неочакван удар. Закрийте огъня на духа и изтеглете енергиите вътре. Трябва да се разбере и усвои явлението събраност на духа. Ударите се сипят върху протегнатите навън частици на духа. Даже божата кравичка прибира крачетата си вътре, когато я грози опасност. Опасно и тежко време. Но ще дойде срокът и по Мой Указ войните ще излеят навън всички енергии на духа, но сега още времето не е дошло. Спуснете забралото и се прикрийте с щита и облечете непробиваемата ризница. Огледайте духовните доспехи и усилените звената. Потушете себе си, когато пламне желание да се изявите. Утвърждаването на себе си в обкръжаващото благо е нецелесъобразно. Срокът за активно служене ще дойде в подходящото време. Не може с чело да се разбие стена. Несъизмеримостта е осъдена. Може само да се чака търпеливо, натрупвайки сили и събирайки трошиците на опита. Указвам събраността като доспехи на сегашния час. Огънят на духа трябва да бъде прикрит. Не трябва да се показва на врага нито едно неприкрито и незащитено място, тъй като ще последва незабавно удар. Множество зловни очи следят, търсейки незащитени места. Указвам мълчание. Трябва да се изтеглите от съзнанието на хората. Външното самоутвърждаване ще запазим за бъдещето. Сега то е ненужно и вредно. Микрокосмосът трябва да стане цитадела, снабдена със здрави стени. Вътре никой и нищо не се допуска от вън. Тъй като, прониквайки вътре, явлението и особено хората веднага ще нарушат равновесието на целия микрокосмос и през пробития разлом ще подложат на последващи удари. Всички външни въздействия от хората и явленията трябва само да се плъзгат по защитната броня, без да проникват вътре. Времето е особено и се изискват особени мерки за защита. Уединете се и се вгълбете във вътрешната твърдина на духа и бъдете в нея, докато не удари часът. Искам да съхраня опазваното. Но е необходима кооперация и взаимно разбиране във всичко. Мощта на щита може и трябва да се усили с неговото осъзнаване. Ще дам цялата защита, но дръжте щита здраво и с твърда ръка. Наближават небивали времена. Деветият океански вал!

66. (8 февруари). Колко често Името на Учителя, произнесено с вяра, веднага създава мост на връзка. И по него идва нужната помощ. Но се изисква огромно доверие. Без доверие няма помощ. Без доверие няма нищо. Основата на взаимоотношенията между Учителя и ученика се изгражда върху доверието към Водещата Ръка. Както изглежда, много е дадено и много е проявено, но нужното отношение към даваното все още го няма. Защо? Всичко е заради този недостиг на доверие. Трябва да се утвърди пълнота на ненакърненото доверие. Ако Владиката е близък, ако е установена връзка по видими и невидими пътища, то и доверието, неограничено от никакви предпоставки нека да прояви своята сила. Говоря за безгранично доверие. Само от него ще се роди неотклонно следване на Указа и стремеж към прилагане на Висшата Воля. Има две воли. Моята Воля и твоята воля. Обикновено у хората техните направления са противоположни. А тъй като Ние никога не Посягаме на

свободната воля на човека, то и човекът си остава при своята воля. Но нали се говори за сливане на волите. Сливането на Моята Воля и волята на ученика означава, че двете индивидуални воли са устремени към едно, нагоре и към една и съща цел. Нашата цел – Моята и твоята - е да слеем твоето съзнание с твоята Индивидуалност, с твоето висше „Аз” и да го направим не изразител на тенденциите и импулсите на неочистените низши обвивки, а на светлоносното зърно на духа, непреходно и безсмъртно. И ние вървим към тази цел над накипа на живота и над накупите на животите, които са били преди. Но калната пяна на наслояванията трябва съзнателно да се отстранява. Владиката не е съдия, а Приятел и Баща, и Застъпник. Най-добър Приятел и най-близък и любещ Баща, грижлив и близък. Време е вече Моята невидимост да стане най-ярка реалност. Сине Мой, кога ще разбереш, че да се дойде до Мен може само по горния път. Нищо не може да промени Моята любов и загриженост, но по низините няма да се достигне до набелязаната цел. Затова пътеките на неубедителността и несъответствието трябва да се съкратят. Губи се много скъпоценно време. А то не чака. Тъй като идват велики срокове. И те трябва да се посрещнат в пълно въоръжение на своята духовна сила и на висота. Моята Ръка е с теб, но с устремения към Мен. Съчетай в твоето разбиране устрема със свободната воля и разбери, че без доброволна пълно устременост към Мен не може да има сливане на волите. А без това сливане твоята воля няма да може да усили и да издигне мощта на своя потенциал. Мощта на твоята воля нараства според мярката, степента, дълбочината и пълнотата на сливане с волята на Владиката. Устреми се към сливане с Моята воля. Сам се устреми, по своя воля, но с цялата сила на духа. Не Мога да наруша закона, но Очаквам устремилият се и го Посрещам радостно. Опазвам грижливо като семе за бъдещите находки всеки твой устрем, мисъл и чувство към Мен. Ти Ми изпращаш мисъл, устремена в бъдещето, а Аз я Утвърждавам, ако тя е от Светлината, за да ти я върна удесеторена и нараснала по своята сила и натоварена с даровете на Моя дух, тъй като съм Казал, че най-добрите твои мисли са като зърна, съгрети от Нас. Затова помни и знай, че мислите от Земята и от суетата на деня, неутвърдени от Нас, вървят по своя обичаен път и се изживяват обичайно, но твоите мисли, които са от Светлината, разполагат с Нашата грижа. Отдели им особено внимание и сърдечна топлина. Раздели мислите си на две: изпращани към Мен, утвърждавани и одобрявани от Мен и достойни за Моя син, от които не може да се засрамиш пред никого, и мисли от обвивките, обикновени, земни, от тялото и неговите слабости, неизживени импулси от миналото. От тях ще се засрамиш пред своята светлина, побеждаваща тъмнината в теб. Разбира се, Лъчът ще победи, разбира се, указаното от Мен твое преобразяване ще се осъществи, но твоята свободна воля, насочена мощно към сливане с Моята, нечувано и необичайно ще ускори процеса на трансмутация. Сине Мой, приближават велики срокове. Ти си Ми нужен, тъй като си в Моите Планове. Облекчи Моята грижа към теб със своето разбиране. Нека формулата: „Моето желание е твой закон” да стане живот на осъществяването пътя на твой възход към Кулата, в която те Чакам вече отдавна. Аз Чакам! Готов всеки миг да Отговоря на всичко добро, което ти устремяваш към Мен. В древните храмове е имало обичай да се носят дарове на Висшето. Очаквам приношението на даровете на твой дух към Мен, твой Владика. Всекидневното, постоянно и непрекъснато приношение се е ценило особено. Всяка мисъл от Светлината и всяка мисъл, насочена към твоето преобразяване, ще бъде приета от Владиката като дар за Него, призовалият те към великото дело. Време е да осъзнаеш величието на своята мисия. За посланика се изискват и съответни дрехи. Днес трябва да се погрижим за облеклото на духа, подходящо за изпратения. Утвърди качествата: спокойствие, равновесие, безстрастие, тържественост, устременост, зоркост, сдържаност,

мълчаливост, непрестанно пред стояне и преданост, и безгранична любов. Разбери, че без Мен ти си нищо. Но с Мен ти си това, което искаш да бъдеш в своите най-смели и дръзновени мечти и стремежи. Тъй като твоята мечта за своя светлина, утвърждавана в бъдещето и от бъдещето, Аз ще Понеса Сам върху крилата на щастието към Престола на Владичицата на Света. Тъй като Моите деца са Нейни деца. Ние сме синовете на Превисшата, от Нейния Лъч. В Моята Светлина ще видиш Нейната Светлина. От най-високия връх ще тръгнеш към височайшия Връх. Върхът на Пазителката на снеговете е твоя далечна цел. И Нея, олицетворяващата на Земята Лика на Владичицата, не забравяй. Не забравяй своята Майка, тъй като Тя, Майката, ще те благослови и изпрати на подвиг. Ръкополагането за подвиг е акт с най-голямо значение. И когато мислиш за сливане с Моята воля знай, че висшата степен на сливане е осъществена от твоята Майка. Наистина Тя и Аз Сме едно. И ти – Нашият син бъди с Нас заедно. Чрез сливането на трите воли Гарантирам, че ще победиш и ще достигнеш, и ще преодолееш всичко. Няма нищо, не може да има нищо, което не би преодоляла твоята воля, слята с Моята и с волята на твоята Майка. Помни: в Нас е твоята сила, опора и мощ. И знай, че Давам Гаранция на Светлината за твоята и за Нашата Победа.

67. Ще Предам сила на този, който е предан безусловно. Защо именно предаността и любовта са най-близките условия? Но нали именно предаността е предаване себе си на Владиката, а любовта – това е приемане в сърцето на Неговия Лик. Сърцето, изпълнено с Лика и предало себе си безразделно и безусловно на Владиката, представлява магнит, привличащ Лъча. А Лъчът е като струя благодат. По Лъча върви по-ЛУЧ-аването. По-ЛУЧ-авали сме, по-ЛУЧ-аваме и ще по-ЛУЧ-аваме по ЛЪЧА. И най-доброто, което е в нас сме по-ЛУЧ-или по ЛЪЧА.

68. (9 февруари). Животът е ценен само заради давания чрез него опит. Опитът е нужен за познанието. Затова ще ценим всеки опит. Би било голяма грешка да се цени само приятният и успешен опит. Ценен е всеки опит, ако неговите резултати се отчитат правилно. Не самият факт е важен, а изводите, извлечени от него. И често горчивият опит е по-нужен и по-полезен от най-сладкия. Опитът ще даде щита и крепостта, и уменията да се бори с тях. Даже формата на щита е изработена от опита и навика. Битката е породила появата на щита. Някои смятат за недостойно, позорно и унижително външно да показват емоции и не допускат, и не позволяват на чувствата да се показват на повърхността. Емоционалността се е смятала за позорно явление. Какви чувства се крият и кое се смята за недопустимо? Мъжеството, спокойствието, сдържаността, безстрастието, твърдостта? Не, тези емоции или чувства не само не се сдържат, напротив, изцяло се утвърждават. Но раздразнителността, злобата, огорчението, страха, боязливостта, срамежливостта, униинето, сълзите, нетърпението и други подобни на тях се смятат за емоции, унижаващи човешкото достойнство. Достатъчно е човек да прояви явно и бурно да кажем раздразнение, и на него му става срамно и неловко, сякаш той е направил нещо много некрасиво или е ошетил сам себе си, и се е унизил и опозорил. Усещането е съвършено правилно. Тъй като в сферата на невидимото човек е изгорил своето огнено облекло и е останал гол и незащитен за всеобщо посмешение и подигравка. Процесът е невидим, но последствията му са явни и за усещанията и преживяванията на допусналия подобно пламване, и за отношението на околните, които също толкова явно или презират, или осъждат, или просто престават да се съобразяват с роба на своите несдържани чувства и емоции. Опитът на живота учи, че пламванията на астрала се заплащат с такава скъпа цена и загуба, че за изкореняването им си струва да се помисли. Но главната вреда е в друго. Те нарушават хармонично-

ритмичната дейност на микрокосмоса и отслабват заградителната мрежа в една или друга степен, оставяйки крепостта незащитена и на милостта на обкръжаващите, а също и на тъмните, злобеещи от Тънкия Свят. Ако хората можеха да осъзнаят страшната вреда, нанасяна им от самите себе си с несдържаните и необуздани чувства и емоции, те биха се ужасили от разрушенията, причинявани от тези пламвания в техния собствен микрокосмос. Като плодonoсна градина след страшен ураган: разбъркано, потрошено и опустошено е това, което е създавано с толкова труд и продължителни усилия. Пометено мигновено от едно необуздало пламване. При някои емоции, особено при раздразнение, процесът на възход се прекъсва и съзнанието стремително лети надолу от достигнатото стъпало. Затова по-добре да загубиш всичко, да отстъпиш на всичко, да се лишиш от всичко, отколкото да допуснеш опустошаване на съкровищницата. Опитът е ценен с това, че чрез малкото той може да ни предпази от големи грешки. Ще ценим всеки опит, а този от астралните пламвания особено. Затова проявите на астрала се отстраняват с твърда и безжалостна ръка. Твърде скъпа е цената за всяка отстъпка. Може да си създадеш ярък образец на астрална неуравновесеност с униние, натрапчивост, оплаквания, плачливост, обидчивост, раздразнение, умиление, страхливост и други отрицателни свойства и, гледайки на него като на загубил своя човешки облик в своето безизходно робство, да си кажеш: „Няма да падна до това скотско състояние в името на живота и Светлината, в името на човешкото достойнство, няма да падна! Никога! За нищо на света!“. Достатъчно вековно робство и унижение. Край на позорното и унижително робство на своя астрал. Лунният палячо, нищожеството, угасящо светлината, жалкото подобие на човек не трябва да живее. Убиецът на духа трябва да бъде убит. Дребните земни чувства, убиващи светлината на духа, носят огромна вреда; колкото по-малки, дребни и нищожни са те, толкова по-силна е вредата, донасяна от тях. И скорпионът е малък, но ужилването му е смъртоносно. Змийчето е малко, но отровно. Със силата на духа трябва да се опълчите на тях, носещи толкова мъка и вреда. Трябва да се осъзнае същността на причиняваната вреда и заплащаната цена. Може да се каже една и съща дума, но по различен начин. Може да се каже силно, спокойно и безстрастно, а може да се каже и бидейки раздиран от вътрешни емоции, до загуба на човешкия облик. Не е работата в думата или постъпката, а в състоянието на действащия апарат. И ако е позволено всичко, то само при условие на овладяването на всичко.

69. Победител е този, който е утвърдил властта над трите. Победата е възможна, когато на карта е поставено всичко и е твърдо решено да се постигне тя на всяка цена. Ето това състояние на необратима решимост се изисква непременно. Малките отстъпки раждат огромни следствия. Отстъпките пред астрала са недопустими. Победителят утвърждава своята власт над трите тела окончателно и необратимо. Кой ще поиска, отхвърлил своите окови, доброволно сам да се окове в тях отново? Трябва да преодолееш себе си не само в себе си, но и в другите хора. Обкръжаващите със своите предвзети и ограничени представи за победителя снижават неговия светлоносен облик до нивото на своето разбиране и ярко и силно налагат психическия продукт на своята ограниченост и неразбиране върху челото на носителя на светлината. Особено вреден и силен е този облик, ако той се налага от колектива. Затова трябва да се намерят вътрешни сили в себе си да се противостои на психическите окови, налагани от хората върху носителя на Нашето Знание. Хората унижават, тъй като не разбират и не могат да разберат, намирайки се върху по-ниско стъпало. Обликът на Учителя расте в съзнанието на ученика с разширяването и ръста на неговото съзнание и истинският ученик издига същността на Владиката на недосегаема най-висша висота, допускана от състоянието на неговото съзнание. Възвисявайки Владиката,

възвисяваш себе си. Не така стои работата с хората. У хората процесът е обратен. Хората се стремят да принизят всичко до себе си и не да извисят искат, а да унижат. На унижението на своята светлина от обкръжаващите хора трябва да се противостои, тъй като човешката мисъл, мълчаливо-нечута и невидима, притежава сила и е опасна с това, че никой не може да каже от коя страна и от кого идва вредата и принизяването. Трябва да се затегнат всички ремъци, трябва да се оставят колкото може по-малко открити места за вражеските стрели, трябва да се затворите духом. Колкото по-малко знаят за вас хората, толкова по-малко поводи за унижение. Има периоди от живота, които трябва да се преминат в мълчание, внимателно прикривайки огньовете на духа. Има два вида Служене: Служене открито, когато ударите, противоборстващи на Светлината, безстрашно се приемат в щита и бронята и мълчаливо Служене, служене в мълчание, извън тълпите и големите пътища. Всяко си има своето време и Указ. Ако светлината на Нашите посланици гореше в размера на разбирането на обкръжаващите ги тълпи, то тяхната светлина, запалена от Нас, би угаснала незабавно и необратимо. На умаляващата сила на двукракото мислене носителът на светлина противопоставя осъзнаването на своята сила, слята с мощта на Владиката. Затова Победителят е непобедим и противопоставя на масовото въздействие на тълпите огнения имунитет на духа. Трябва с огнена светлоносимост да се утвърди мощ неуязвима, ненакърнима, непробиваема и да не се поддаваш на ръцете, теглещи надолу, иначе светлината ще угасне. И тъй, Говорим за утвърждаването на Светлината в мрака на земните условия. Тя се утвърждава със сила и укрепва с опита. Преди настъпване на Часа, трябва да се съберат сили. Знай: на вървящия по пътя, на победителя, всичко служи от полза. Помни: всички сили, и добри, и зли, са принудени да служат на този, който върви по стъпките на Владиката. Затова Утвърждавам победния път. Аз Казах!

70. Сине Мой, Отговарям на твоя призив. И това ако не е постижение! Да позовеш и да бъдеш чул! По този начин човек се въоръжава без всякакъв апарат. И всичко е в духа. Механичното решение лежи вън – то изисква апарати и те поставя в зависимост от тях. За духа не са нужни апарати, във всеки случай, за да чува, вижда и постига. И ако поставяш себе си и своя живот в зависимост от тях, то как ще се осъществи това там, в Тънкия Свят, където нищо не може да се вземе от Земята, но където трябва да се живее и действа, и да се живее понякога много по-дълго, отколкото на Земята. Апаратът и машината са временно явление. Земята е била оформена от планетния Създател без апарат. Апаратът и машината трябва да се разбират като кондензатори на енергия и нейни трансформатори в работна сила. Но ако такова приспособление или машина представлява духът на човека с неговия огнен апарат с най-сложна конструкция, то не е ли по-добре да се търси решение именно в духа? И тъй, духът на човека или човешкият микрокосмос е трансформатор и акумулатор на пространствените огнени енергии, тънки и невидими, но по-мощни от всички известни на Земята. Невидимостта и тънкостта на енергията не е показател за нейната слабост. Енергията на слънчевия лъч е невидима, но растителния свят покрива Земята и нейните недра съхраняват чудовищни пластове въглища. Магнитната мощ на пространствените тела е невидима, но държи в едно на милиони километри Вселените на нашата Галактика. Силата на лунния лъч е невидима, но издига океанските маси със своето притегляне. Мощта на Космическите сили се крие в тяхната невидимост. И човешкият апарат е кондензатор, трансформатор и акумулатор на невидимите огнени енергии. Неговите запалени енергии са кладенци на пространствените лъчи, а кристалите на психическа енергия, натрупвани в неговия организъм, са мощта на енергията, събрана в сияйното Съкровище на Камъка. Затова и човек е наречен носител на Камъка. Алатир е

неговото име – най-висшето съкровище, което може да притежава човек. Милиони години съществуване, и ето накрая е достигнато стъпалото, на което вътре в човека се извършва велик, чудесен, тайнствен и невидим процес: в зърното на неговия дух, в сърцето, което е господар на трите свята, започва да кристализира сгъстена Светлина, придобивайки очертания на явно видим кристал. Сгъстената кристализирана Светлина, като скъпоценен камък започва да свети и да сияе в гърдите на човека. Съкровището на акумулираната Светлина – Огън на пространството започва да расте, укрепва и се разширява в проявите на своята светлоносност, свети отвътре и, запалвайки фокусите на светлината вътре в микрокосмоса, тоест пробуждайки неговите спящи центрове, озарява със своята светлина всички аури на микрокосмоса, всички негови излъчвания на телата. Апотеоз на мощта на Съкровището на Камъка е видим в явлението преображение на Спасителя, когато хората, които са били свидетели са паднали по очи, заслепени от непоносимата Светлина. И Сергей е побелял от съзерцанието на Носителя на Огненото Съкровище на Камъка. Пламенните Сияйни Логоси, горящи в Небето с огньовете Си, свидетелстват за проявата на мощта на огненото съкровище, наследник на чиито сили се явява човекът по правото на своето първородство. Ще Утвърдим огнените носители като прообраз на великите находки на човешкия дух. И няма да се Уморим в работата, тъй като сме Излезли в пространството да събираме трошици пространствен огън и да го натрупваме в своето сърце, носител на Нашата Светлина. Всичко и навсякъде има своя център или основа, стълб на своята проява в необятната сфера на необятното пространство. И когато този център се превръща в кристал от растящата огнена мощ, човек стъпва на пътя на преобразението на енергията на своя микрокосмос в енергия на Светлината, изтънчваща се и нарастваща в своята сила. Разбира се, всяка искро-монада е кондензатор на космическа енергия. Процесът на нарастване и наслагване около централното ядро протича за еони време. Но човешката степен е далечна. И когато тя е достигната, са нужни нови милиони години нови натрупвания и акумулиране на невидими енергии, докато не бъде достигната степената Носител на Камъка, Носител на огненото Съкровище, когато акумулирания пространствен огън достига такава степен на изтънченост и разреденост, при която образуването на кристала Светлина става възможно. Учението на Агни Йога е Учение за огнената същност на човека, за взаимодействието на неговата пламенна пентаграма с огньовете на пространството и лъчите на Далечните Светове и за огнения път на възход и натрупване на невидими, но явни огнени съкровища - кристали кондензирана сгъстена светлина в микрокосмоса, показан от Владиците на Светлината и преминат от Тях и прокаран и утвърден от Тях за преминаването му от човека. Настъпващата Епоха на Огъня утвърждава новия огнен път на човечеството. Държатели на Камъка, благо на вас, носещите Светлина на света.

71. (10 февруари). Кристалът е създаден от вечния пламък, от пламъка на Вечната Светлина. Затова и се казва, че връщане назад няма, когато е премината известна граница. И тогава Ние завинаги Приемаме вървящия към Нас. Камъкът на вечната основа на живота се състои от кристали на Вечната Светлина. Оттук и призивът на Учителя към разбиране на безсмъртието и утвърждаване на вечния живот. Съзнанието проявява себе си в кристала на Вечната Светлина, растящ потенциално. И безсмъртието, веднъж достигнато, съпровожда намерилия го през всички животи. Разбира се, човек е безсмъртен, но да бъдеш безсмъртен и да осъзнаеш своето безсмъртие, тоест да го утвърдиш в съзнанието и да придобиеш степената на непрекъснато съзнание, са явления от различен порядък. Съзнанието на Архата не се прекъсва и в това е неговата победа над смъртта. Да се надмогне смъртта не е така лесно. Явлението смърт се превъзможва чрез съзнанието и се

преодолява в съзнанието. Исканият да умре ще умре. Вярващият в смъртта ще я получи. Всеки ще получи това, в което вярва, тъй като там мисълта, утвърдена на Земята, ще бъде или крила за полет в сияйните простори на Безпределността, или глухи непробиваеми стени на доброволната тъмница на съзнанието, издигната от човека за самия себе си и от самия него през времето на живота му на Земята. Мисълта е светлина или крила, мисълта е и вериги, и въжета. И където и да се издигне човек, пред него лети светлоносната мисъл. Мисълта изтъква Тялото на Светлината. Духът изтъква своите обвивки чрез мисълта. Мисълта от Светлината създава Тяло на Светлината, а мисълта от тъмнината? Във вашите храмове пеят: “Приемете тялото Христово, вкусете безсмъртния извор”. Пеят!., но кой вярва в реалността на Тялото на Светлината на Владиката, в това, че сега тази Светлина сияе над света с мощта на своите Лъчи, който е приобщил своето съзнание към Вечния извор на Висшето познание и безсмъртие? Празните обвивки като папагали повтарят неосъзнатите думи и продължават да се намират във вцепенението на безсмислието. Призовавам към действително утвърждаване на Вечната Светлина в съзнанието, Призовавам, надмогвайки смъртта, към вечно утвърждаване на живота. Утвърждавам безсмъртието на човешкия дух. Но ушите на хората са глухи и мозъкът им е затъмнен. Но идва велико време и мълнии ще събудят ходещите мъртъвци. Мълниите на Моя Дух ще разсекат света, за да може всеки да се събуди и да реши своята съдба. А вие ще отидете във всички краища на света и ще кажете Моето Слово. Огненото Слово на Владиката ще запали света с огън. И ще го приемат, и ще го отхвърлят, но отхвърлилите ще отхвърлят Мен завинаги. Тъй като при завоя на Цикъла на времето съзнанието получава направление за целия настъпващ Цикъл. Огромна е значимостта на повратните пунктове на планетната съдба и тя е неотделима от човешките съзнания. Човечеството като част от планетата и нейните висши принципи не може да излезе или да се отдели от спиралата на планетната Еволюция. Пръстените на оборотите на спиралата са начертани от звездите. И ако годишната спирала на времето зависи от Слънцето или от Небето, то от Небето или от светилата зависи цялата еволюционна спирала на земното кълбо, част от която е и земната година. Вечното е проявено във временното и временното е само отрязък от аспекта на Вечността, само малка част от гигантската спирала на еволюиращия Космически, вечно възхождащ Живот. От величието на Космическите Закони никъде и никога не можеш да се отклониш. Затова ще сведем величието на Вечността на Земята в пределите на земното разбиране, за да издигнем Земята към Вечността и да я възвисим. Наистина, наближило е Царството Божие, тъй като мощни огнени енергии са устремени от пространството към Земята. Тяхната цел е да разреждат и изтънчат земната плътна материя. Еволюцията предполага изтънчване. Крайната цел на Кръга е да се доведе планетата до висша степен на разреденост, когато видимото ще се превърне в невидимо и планетата ще се облече в Тяло на Светлината. Тогава не грубите физически тела ще обличат човека, а разреждени изтънчени висши обвивки, преходно стъпало на които или към които представлява уплътненият астрал. Но уплътненият астрал е стъпало към тела – още по изтънчени и светлоносни. Разреждането и изтънчването на спиралата на Еволюцията ще върви паралелно с всички царства на планетата и формите на живот, изоставящи от постъпателното движение на възход, сами ще обрекат себе си на измиране и унищожение, както измира всичко, неотговарящо на стъпалото на Еволюцията. Велик е пътят на човечеството, начертан от светилата - път на Светлината и път към Светлината. Мнозина ли ще разберат величието на бъдещето и мнозина ли ще повярват?

72. Хармоничното състояние на микрокосмоса е жизнено, насъщно необходимо явление. Не теория, а живот. Причината за болестите се намира в неуравновесеността.

Болестта е резултат от нарушаване равновесието на енергиите в организма. Всяко утвърждавано качество внася своя дял в хармонизацията на центровете. При изтъняване на организма и повишаване на неговата възприемчивост всяко нарушаване на равновесието внася своя дисонанс в работата на най-сложния човешки апарат. Трябва внимателно да се следи всичко, което пречи и способства за нарушаване на неговата ритмична работа. Намесата на пречещи явления трябва да се избягва. При съждение за явленията да не разчитате на ничие мнение или заключение. Сам, сам, сам мисля, правя и постъпвам на своя собствена отговорност. Така също трябва да се отчитат пределите на издръжливост на собствения организъм и той да не се пренапряга. Отдыхът е необходим за ритмично провеждане на напрегнатата работа. Ученикът съставя своя режим за деня, съобразявайки се със своите сили и индивидуално. Общите мерки са недопустими. И на първо място е указаното Служене. Не трябва да се позволява на хората да се намесват в установения ритъм. И трябва на всичко да се намери съответното време. Трябва да се запази установения ритъм от намесата на хората. Хармонията на микрокосмоса трябва да се пази особено грижливо, тъй като е лесно да се наруши тънко настроения инструмент. Оттук и уединението на Архата, тъй като с хората е трудно. Човешката мъка няма предел и, помагайки и облекчавайки я, това не трябва да се прави в ущърб на Поръчението. Страниците от Записките трябва да бъдат запълнени непременно и при условието на състояние на пълна хармония на целия апарат. Напрегнатият труд не нарушава тази хармония, а понякога даже я задълбочава. Но човешките намеси действат убийствено. Опази съкровено.

73. (11 февруари). Докато ти си все още само човек, до теб ще достигат само откъси от симфонията на Великия живот. Тъй като човешките обвивки не са в състояние да вместят и изразят даже всички твои натрупвания, събрани в Чашата. Но четиридесет и деветте огньовете на микрокосмоса, запалени в Неговата същност, земните обвивки не са в състояние да вместят. Величието на Космическия живот в неговия космопространствен размах не се помещава в земните рамки. Но такъв живот има, той съществува и съзнанието, преминало и приключило земната еволюция и завършило пътя, ще се приобщи някога към този велик поток, неограничено вече от рамките на земното стъпало на еволюция на материята. Безпределността си остава единствения път на възход, разкриващ пред човека своите безкрайни граници. Стъпвайки върху огнения път на безпределното познаване, човек запалва в своя микрокосмос последователно един огнен център след друг, докато не засияят всичките четиридесет и девет огньовете. Затова и този път се нарича огнен път, тъй като той протича в процеса на преобразяване на цялата човешка същност. Целта е далечна и величествена. Но не много, най-силните, вървят с крачките на гиганти и изпреварват общото постъпателно движение на човечеството с много обороти на спиралата. Пред великото шествие върви Архатът след Водещите Владици. Оттук и трудността на пътя. Разширеното съзнание не се вмества в човешките менгемета и е тежко на духа, надраснал общото стъпало на човечеството! В това е тягостта на Учителя и Великата жертва на слизането - да се спуснеш на стъпало по-ниско от твоето и да помагаш на хората. Натискът на мрака и човешкото невежество виси над съзнанието като тежък капак и закриват Лъчите Светлина на Великия Живот. Но да бъде на Земята е подвиг на Архата. Той преодолява земния мрак със своята Светлина. Разпъването на духа в низшата материя на битието е мъчително. Но неговата огнена воля се разширява от противодействащите сили и расте, подобно на чудесно цвете. И Висшият Свят утвърждава в него своята мощ победно. Пътят на Архата е път на непрекъснати находки. Събираните съкровища нарастват по своето

богатство. И пътят на страданието, трънлив и тежък, се превръща в път на щастието. Трябва да приучиш себе си и своето съзнание към постоянството на безкрайния път. Няма покой, няма спирки и няма застой. Винаги в движение и винаги в движение напред и нагоре. Някой, поставяйки пред себе си известна цел, иска, достигайки я да се успокои. Но Архатът няма такива цели. Неговата цел е достигане на недостижимото. Тъй като той знае, че достигнатото днес е само ново стъпало към ново достижение. А Вечността и Безпределността, стоящи пред него в своето сияние, са поле за изява на огньовете на неговия микрокосмос. И неговите огньове, съчетавайки се с огньовете на пространството го извеждат на пътя на Космическото творчество. Той стъпва на този път на творчество и става творец, за да стане след време Създател. Хоризонтът на творческите възможности е необятен, няма граници и няма предели на сложността на безчислените комбинации на материята. Познавайки закона, съчетава елементите на материята в творческия процес на изграждането на живота. Има два антипода на битието: Хаос и проявено. И сферата на проявеното от Хаоса е за Архата сфера, в която творческият дух прилага своите енергии. Така се труди планетният Създател. Създателят на планетата е за вървящия Архат пример, указващ пътя. Да не се умори ръката в делата, тъй като е голямо полето на посева. И са много тези, очакващи лъча Светлина, за да започнат пътя на своя възход. Както зърното, попаднало в добра почва дава кълнове, така и лъчът на Архата, попадайки в готовото съзнание, ражда зърно светлина, даващо кълн. Много са чакащите, тъй като е дошло време за сеитба. Със своите огньове разпалваме огньовете на устрема в човешките сърца. И токът преминава от сърце към сърце. Затова Епохата на Майтрейя се нарича Епоха на Сърцето. А тъй като сърцето на жената е по-изтънчено от мъжкото сърце, то ще Наречем тази епоха Епоха на Жената или Епоха на Майката на Света, възглавяваща женското начало. Пътят на бъдещето е постлан от сърцето. Ще зазвучат досега мълчащите човешки сърца и великата песен на живота ще се устреми от просветлената Земя към сферите на невидимо съществуващата Светлина.

74. В основата на ученичеството стои кооперацията. Отхвърляйки себе си и кръга от лични интереси ученикът влиза в кръга на Индивидуалността на Учителя и в кръга на Неговите интереси. Малкото се заменя с голямо и според степента на самоотричане Учителят е Готов да даде по-голямото, но при условие на незаетост със себе си. Но когато личното нахлува в Космическото, потокът на получаване се нарушава. Индивидуалността е форма на пречупване на явленията на космическия поток в психически продукти на микрокосмоса, отражение на голямото в малкото, Макрокосмосът в микросвета, който постепенно расте, за да обхване и вмести в себе си всичко. Личността и личното се превръщат в индивидуално, а индивидуалното – в Космическо. Но формата за изразяване на Космическото представлява Индивидуалността или превъплъщаващото се безсмъртно Его на човешкия дух. Възможно е да живееш с личното и в своята личност, ограничен от даденото въплъщение и всички особености на момента, свързани с личността. Това ще бъде временен преходен малък свят на личността, ограничен от продължителността на земния живот или живота на обвивките. Възможно е нишката на живота да се опъне по канала на Индивидуалността във Вечността, на която като мъниста ще бъдат нанизани отделните кратки животи на личностите, чрез формите на които се проявява Индивидуалността. Великата Книга на Животите на Великите Индивидуалности или Учителите на човечеството, Владиците на Светлината, дава тази сияйна бисерна огърлица, всяко мънисто от която е Камък от най-чиста вода, незамърсен с никакви примеси, тъй като личната форма в този случай представлява пълно изразение на висшето „Аз” или на Високата

Индивидуалност на техния притежател. И личната, и Индивидуалната форма служи като кристал или призма на пълното хармонично изразяване на Космическата проява на живот. Бисерите на личностите и личните животи на Владиците сияят с неописуема Светлина, тъй като личното се разтворило в космическото и изразява само него. Затова целта на личността е не да прояви със себе си малкия свят и да се затвори в него, а да се превърне кристалът на личното съзнание, като неизбежна форма за проява на Земята, в огледало, отразяващо свръхличното, включващо в себе си широтата на космическия хоризонт. Затова Архатът разрушава границите на личните изяви и живее в своята Индивидуалност, над ограничеността на трите носители на личното „аз“.

75. (12 февруари). Зърното на духа се облича в Тяло на Светлината. Тялото на Светлината или Огненото тяло е обвивка на Индивидуалността, стояща над трите и извън трите временни. Всяка от трите се отхвърля и се заменя с нова с всяко ново възплъщение. Огненото Тяло е несменяемо, но и то расте и степените на неговата еволюция са различни. Дрехите на Светлината също могат да се изтънчват и разреждат, но процесът е извън трите сфери, където всичко променя своите форми, заменяйки старите с нови. Възможно е да се види отхвърленото от своя носител физическо, тънко и даже ментално тяло или обвивка, но не може да се види отхвърлено Огнено Тяло, тъй като то представлява модификация на зърното на духа и даже самото зърно. Подобно на това, как във въртящото се колело има център на неподвижност, около който става въртенето или движението, така и в центъра на зърното на духа има нещо, стоящо извън еволюционната спирала на Огненото Тяло и явяващо се негов център или стълб, неподвижен, неизменен, вървящ от началото до края отдолу нагоре или отгоре надолу, а след това отдолу нагоре като неподвижен стълб, отначало на низходящата, а после – на възходящата спирала. Центърът на опора или центърът на огнената неподвижност, Най-висшето, Височайшето, което съществува във Вселената и в човека, непостижимо в своята съкровеност, това е това, което може да бъде изразено с една дума - Тайна. И човешкият дух върви към сливането с този център. От нея е произлязъл и в нея се връща, и в нея, тази Височайша точка на Вселената, е съсредоточен целият потенциал на Безпределността с всички възможности на безкрайно разгръщания се Космически живот. Мълчаливият Свидетел в теб е който е носител на Космическата Тайна. Той Вижда и Запечатва, оставайки Безмълвен Регистратор на жизнения филм. И каквото и да става наоколо, в каквито и да било обвивки или тела, или даже в самото зърно на духа да има движение, Той само Регистрира, оставайки Безмълвен Свидетел, незасяган от нищо. Нито големият, нито малкият поток на живота, нито Вечният, нито временният, протичащ в световите, не го обхващат. Той е винаги настрани, винаги незасегнат, безстрастен, мълчащ, вечен, над всичко, което е било, е и ще бъде. Всевиждащото Око на Вселената - това е в което ще се превърне Той, когато твоето висше „Аз“ се потопи в Тайната и се слее с Нея и когато синът наследи Ощеца. Стъпала на приближаване към Тайната – така ще Наречем Пътя на възхода. Величествената пирамида на Космическия живот завършва в една точка и в тази точка е всичко. Всичко се слива в едно. Преминавайки през живота може да се помни, че във всеки момент, във всички условия, най-трудните, най-напрегнати и безизходни, ние винаги можем да се обърнем към Него, Мълчаливо пребиваващия вътре и Гледащият и от Него, и в Него да усетим този мир, който е над човешкото разбиране, тъй като представлява аспект на Вечния Мир. Нашата философия е философия на живота; няма отвлечено знание: всичко е в живота и всичко е за живота. Безмълвният Регистратор, това е най-съкровената твоя същност, проявяваща сега в теб своя лик в Него – Мълчаливият Свидетел, който е в теб и който е извън теб и преминаващ в теб, но и който си ти. Ето, например, ти някога вече си

живял на Земята и то много, много пъти. Ето, как ти в едно от своите отдавнашни далечни възплъщения: живееш, радваш се и страдаш, живееш във физическото тяло, притежаваш вещи, с една дума си човек от Земята. И къде е сега всичко това? Всичко е отминало във Вечността, както ще отmine и това, което сега е около теб. Но той, Безмълвният Свидетел, Помни всичко и всичко Знае, и свитъкът на Неговата памет е безкрайно дълъг и извън постиженията на земния ум. В Него и с Него е животът, но не в обвивките. Зърното на духа се разширява и расте, и се обогатява в своята светлоносност, но Той, Мълчащият в неговия център, в центъра на зърното на духа, Регистрира растежа на зърното, тъй като се намира над него. На пазителя на Тайната ти можеш да довериш сребърната нишка на живота. Той ще я опази сигурно. Може да бъде унищожено всичко, включително до планетата и системата, но не и Той, тъй като е вечен и нерушим, пазещ Тайната, винаги е бил, винаги е, винаги ще бъде *Semper idem* (англ.) — все същия, записващ потока на космическия живот в тази форма или в онази форма, или във всички форми, слети заедно. Свойствата и способностите на огненото съзнание са само прообраз на Неговата всеобхватност и всезнание. Стъпалата на знанието водят към Неговото постигане. Колкото по-високо е стъпалото, толкова по-голям, широк и необятен е хоризонтът. Неговата обител е Царството на безкрайната Светлина. Него, Безмълвно пребиваващия в теб, утвърди.

76. Космическият ритъм се изразява в закономерността. Ритмичното движение или пулсацията стои в основата на явленията. Микрокосмосът живее в рамките на Космическите ритми – малки и големи, или цикли на проява. Съзнателното утвърждаване на ритъма в живота на собствения микрокосмос е приобщаване към космическия принцип. Един вид – стремеж да се уподобиш на великото или да отразиш законите на Макрокосмоса. Затова ритмичният труд, доброволно съзнателен, се цени високо и донася обилни плодове. Никакви разпокъсани усилия не могат да се сравнят по резултатите си с продуктивността на всекидневния ритмичен труд в избраната сфера на дейност. Ритмичността на записките вече е дала своя плод. И плодородността ще нараства съответно. И хората ще се чудят как така един човек е бил в състояние да даде толкова. Но те не познават значението на ритъма.

77. (13 февруари). Ще попитат: “Как можем да помогнем?” Със своя пряк непрекъснат напрегнат устрем. Аз Изпращам Лъчи, обливайки с тях планетата като централна радиостанция. По-малките кули на духа трябва да ги възприемат, за да могат, пречупвайки ги в съзнанието, да дадат вълна светлина за областта или земната част, която ги обкръжава и с това да поддържат мрежата на Светлината в нерушим порядък. Такава е механиката на насищане на пространството. Аз Възприемам Лъчите на Майката на Света и, пречупвайки ги, ги Давам или ги Изливам над Земята. Необходими са неотложно понататъшни приемници надолу по стълбата на Светлината и разпределители на Висшите енергии. Налягането на Светлината се разпределя и разпространява по веригата и по Стълбата на Йерархията, слизаща надолу. Моите са и приемници, и разпределители на Светлината, и пазители на защитната мрежа на планетата. В това се заключава тяхната помощ. Тя е нужна и действителна, но при условие на непрекъснато постоянство на възприемащия апарат. Трябва при всички условия и при всички състояния на съзнанието да се запази това условие на постоянен контакт. Някой мисли, че това му е нужно заради самия него, докато постоянното единение е нужно за планетата. Не трябва да се омаловажава значимостта на собствения психогенен апарат. Свещеният дозор наистина представлява свещена охрана на мрежата на Светлината. По нея се предават ритмите на пространствения огън и чрез нея се регулира разпределението на най-тънките енергии на повърхността на Земята. Човечеството, олицетворявайки със себе си Висшите принципи или проводници на

планетата, представлява техни носители и проводници на тънките енергии, както астралното и менталното тела на човека провеждат и вместиат съответните енергии. Без насищане на проводниците с тях човешкия организъм не може да живее и, в случай на нарушаване на правилния обмен заболява. По същия начин стои въпросът и с планетата. Планетата заболява при нарушаване хармонията на обмена. Планетата е жестоко болна, тъй като разпределителите и носителите на Висшите енергии са твърде малко, а масата двукраки млекопитаещи, пребивавайки в задълбочено животинско състояние, се отклонява от изпълнението на своето пряко предназначение да бъде разпределител на огнените енергии. Затова помощта, оказвана от Моите воители, е огромна и значителна, но все още малко осъзната. Но изпълнението на невидимите висши функции изисква пълно осъзнаване на тяхната значимост. На вас се доверява охраната на мрежата на Светлината и поддържането на нейната вибрираща мощ на определено ниво и извън зависимостта от настроеността или едни или други временни състояния на вашето съзнание. Дозорът и неговата напрегнатост не могат да зависят от временните и преходни състояния на низшите обвивки. Великото Служене се отличава от малкото с постоянството на предстоенето на Светлината. Бодърствайте, тъй като не знаете коя стража ще се окаже най-отговорна: сутрешната, нощната или дневната. И ако земното съзнание е заето с изпълнение на земните дела или обичайната работа, то дозорното състояние на този, на когото е доверена охраната на мрежата подсъзнателно не се прекъсва. Това е лесно и възможно, тъй като сърцето бие винаги, с каквото и да е зает човек. Необходимо е дозорно сърце, тъй като не мозъкът, а сърцето стои на стража. Не мозъкът, а сърцето е носителят на най-тънките енергии. Не мозъкът, а сърцето разпределя и излъчва през себе си Светлината на Владиката. Затова сърдечната заповед на дозорното сърце, което бодърства винаги, ще бъде правилно разбиране на поставената задача. Спя или бодърствам, зает съм или съм свободен, тъгувам или се радвам, движа се или съм неподвижен, но винаги съм на пост. Така ще разбираме същността на Великото Служене, не прекъсвано никога. Земният живот преминава разколебан и прекъсван от житейските вълни, ту издигайки съзнанието върху гребена на вълната, ту спускайки се между валове, но висшето Служене протича в дълбините, незасягано от външните въздействия и покрай тях, и над тях. Нашите постройки се издигат от фундамента към непоколебимите слоеве на висините, в слоевете, незасягани от преходните течения на живота. Затова Ние Строим здраво. Великото Служене се изгражда по същия този принцип и тогава полезността на служителя на Общото Благо е неоспорима. На Нас може да се помогне, проявявайки твърдост и непреклонност на волята в дозора, непрекъсван от нищо, което е вън. Здравите воители, поставени от Мен, винаги са на стража.

78. Кой познава Нашите истински Облици? Ние Идваме сред един или друг народ и Приемаме облици близки и понятни именно на дадения народ, неговия език, дръзки, обичаи. Приравняваме Своето към степента на неговото разбиране и, изхождайки от него, Издигаме съзнанието му на височина, достъпна за него. Нашите речи и притчи са прости, невинаги постигнати, но винаги разбираеми. И никой не може да се оправдава с неразбиране. Това е снизхождение. Но истинският Облик на Учителя винаги остава извън разбирането на тълпата. И непонятното и непостижимото народът облича според своя обичай и своята вяра, и своята външност. Облича Светлината във форми, привични и понятни, и свойствени на народа. За монгола Учителят е монгол, за китаец е китаец, за белия, червенокожия, за негъра Висшето се облича във форма, носена от тях. И надявайки върху Лица на Учителя привичното облекло, свеждат и Неговия духовен свят, Неговата дълбочина и неизчерпаемост до степента на своето разбиране, затваряйки Го в железните челюсти на

своята ограниченост. И не Учителя виждат и Неговия светъл Облик, а отражението на Неговата Светлина в кривото огледало на своето невежество и своята дребнавост. И сваляйки Висшето в низшето се хвалят със своето знание и със знанието за това, което им е Дал Учителят. Така се унижава Висшето. Най-близките знаят според висотата на своето разбиране. Но за да се постигне Светлината трябва самия да станеш тази Светлина, тъй като подобното се постига от подобно. Но най-близките знаят и колкото са по-близо, толкова е по-дълбоко е познанието им и толкова по-близък до истината е Обликът, който им се дава. Ето, отново Идваме в света и Носим в света огненото слово на Новия Завет. Но къде са тези, които ще приемат Моето Слово? Идвам в света, за да Дам в света обновената Истина. Но трафаретът вече е готов и отново са готови да надянат върху Моя Лик веригите на своето тежко неразбиране. Иди и учи, и кажи, за да може всеки да приеме според обичаите на своя народ, но в светлината на новото разбиране. Аз съм длъжен да Наситя всички и съм Длъжен да удовлетвори духовните нужди на всички народи, тъй като Моят Лик се пречупва през съзнанието на всеки, който Ме приема. И пречупвайки Моя Лик в своето съзнание, всеки ще тръгне след Мен към Единния.

79. (14 февруари). Моето Дело е носенето на Светлина и утвърждаването ѝ в живота. Светлината трябва да се прояви със себе си. Чрез запалването на центровете огненият апарат става излъчващ светлина и светлоносен. Сферата на микрокосмоса, неговото аурично яйце се превръща и във вместилище, и в носител на Светлината. Това не е размишляване над Светлината или четене на свещени и високи книги, или беседа за духовното, или благодееие, а именно проява и носене на Светлина в своята същност и чрез своята същност. Архатът е микрокосмос на човека, носещ Светлина в себе си на обкръжаващите го земни или Надземни условия. Огненото Тяло, проявено в Светлината и чрез Светлината, се ражда за живот в човека. И излъчвайки само изходяща светлина, от неговите лъчи се трансмутира всичко, с което неговият носител влиза в допир. Точно така, както светилникът в тъмнината трансмутира тъмнината в светлина, така и запалените центрове извършват явна и постоянна трансмутация на сферата наоколо и погасяване на обкръжаващото несъвършенство. Запалените центрове са огромно благо. Ако един при открехнат център дава появата на велик художник, писател или поет, то можете да си представите каква мощ представляват седем, девет или дванадесет огньове, когато дори три запалени огньове вече дават стъпалото на Архата. Същността на проявата на запаления център се свежда до това, че той като магнит притегля огън от пространството, влиза с него в съчетание и дава огнен продукт на пречупване или раждане на пространствена мисъл в съзнанието на неговия носител. И даже ако процесът протича покрай съзнанието, то независимо от това пространствения огън, привлечен от центровете се излива от същността на Архата във вид на лъч светлина с определено качество и напрежение, роден в него и трансформиран от него в достъпна и усвояема за земните сфери форма. Архатът може да се оприличи на огнен апарат, който, подобно на Слънцето подхранва Земята. Ако всяко цвете е трансмутатор на Космическите енергии във форма, то сияещите центрове на Архата могат да се уподобят на огнени цветя на духа. Разбира се, всички негови обвивки, пронизани от огньовете на центровете се прераждат и трансмутират. И даже земното тяло започва да свети със своята изтънчена светлина. Трансмутацията на телата протича във всички планове. И целият негов микрокосмос във всичките свои обвивки пулсира като единно хармонично цяло, вече нераздирано повече в себе си от тенденциите на необузданите и мятаци се обвивки. От този момент обвивките се представят в светлината на огньовете в центровете. Трите тела се проявяват в светлината на висшите огньове. Носещият огън

излъчва светлина около себе си за благо на света. И ако той не каже дори и една дума, не напише една книга, не извърши нито едно външно действие, то все пак въздействието на неговите огънове върху обкръжаващия свят мълчаливо, но неизмеримо мощно ще надвиши действията на множество хора със спящи центрове, дори и те да са написали купчина книги и извършили маса действия. Мълчаливото, невидимо, неявно огнено действие на Архата е над хорските деяния. Трябва да се разбере силата на мълчаливото огнено действие. Великото ДЕЛО се върши в мълчание. Средновековните алхимици са го наричали *Magnum Opus* и са пазели в Тайна степените на Светлината под най-съкровени символи. Розенкройцерите са знаели за кондензирания огън и са умеели да го натрупват, и са наричали неговите носители светлоносци. Как да се натрупа огненото Съкровище? Как да се събере светлина в сияен кристал? Как да станеш Носител на Камъка? Само с пълно безрезервно необратимо служене на Огъня-светлина. Всяко действие на човека е или събирач, или разточител на психическа енергия, както и всяка дума, всяка мисъл. Разточители са всички, събирачи – единици. Слонът е силен, но е далеч от огнените придобивки. Не става дума за физическо здраве и сила. С физически упражнения няма да събереш огън. Но да го похабиш с физически действия може. Когато се говореше за събраност, се имаха предвид трите тела. Събраността на трите и привеждането им в спокойствие е мощен способ за натрупване на енергия. И движенията, и думите, и мислите се наситят с могъщата сила на спокойствието. Устременост, спокойствие и тържественост в обкръжаващата суета са най-добрите събирачи на психическа енергия. Нарастването на кристала съгъстена светлина е цел на човешката еволюция, тъй като чрез светлината, съгъстена в себе си, се достига безсмъртие на духа. Процесът на кондензация на светлина е сложен и необикновено увлекателен. Сякаш нишки се протягат от аурата на микрокосмоса в търсене на пространственото Съкровище и притеглят отвън искри от творещ огън. Исканият светлина я получава. И какво е това съдържаност, ако не задържане в своя огнен апарат на искрите от скъпоценния пламък на духа? Удържайки искрите опазваме кристала от разпиляване. Едно необуздано пламване може да изгори целия запас и да остане празна обвивка. Несдържаността е равностилна на най-тежкото престъпление пред самия себе си. Няма лоши или добри постъпки, или действия, или маниери, или мисли. Има гасители и разточители на огъня, и има събирачи и придобиващи. Лошо е всичко, което превръща носителя на съгъстена светлина в празна обвивка, оставена за разкъсване от трите низши, и своите, и чуждите. Да опазим, съхраним и преумножим Съкровището. В своята светлина ще видиш Моята Светлина, но преди да видиш Моята Светлина, трябва да събереш своята светлина до степен на напрежение на светлоносния съгъстен кристал светлина.

80. Сине Мой, предаването на себе си на волята на Владиката означава пълно премахване на безпокойството за това, което не зависи от твоята воля. Погрижи се за това, което зависи от теб и предостави на волята на Владиката всичко останало. Няма да Изпусна нищо, което те засяга пряко или косвено. Лъчите са винаги на дозор и предвиждат, и най-близките Опазвам. Трябва да се усети Моята загриженост в плътните условия на живота. Зная и Виждам, и Предвиждам. Затова бъдете спокойни във вярата, тъй като всичко, предназначено за вас, ще дойде непременно. Плътните условия изглеждат непреодолими за вас, но не и за Моя Лъч. Той преодолява и разстоянията, и плътната теснота. Който тръгне срещу охраняващия Щит и Моята воля, по-добре да не живее. Страшна е силата на обратния удар, тъй като Защиствам Моите близки. Не е мъст, но неизбежност на обратното пламване при допир с огнения апарат с голямо напрежение. Затова на невежия може да се каже: „Не се докосвай до огнения проводник – ще те изпепели. И не заставай между Моя Лъч и Моите

избрани!” Затова не трябва да се тревожиш с напразни мисли, тъй като отсъденото ще дойде. Искам да ти Кажа още: не са необходими излишни думи. Ще говорим само необходимото. По-добре да мълчиш със знание, отколкото да прахосваш силата. Натрупването на психическата енергия ще разберем правилно. Ще го разберем във всичко: и в голямото, и в малкото. Тъй като планината се състои от песъчинки, а океанът от капки. И едното, и другото е имало начало. Често хората мислят за овладяване на голямото, изпускайки малкото. Но малките пукнатини също отлично пропускат водата и имат свойството да се увеличават. Малките пукнатини са опасни. Тъмните, не бидейки в състояние да вредят на голямото, причиняват вреда в дреболиите. И дреболиите изискват особена бдителност. Хората забравят, че животът се състои от дреболии и изпускайки малкото, губят и голямото. Дозорът засяга всичко в кръга на съзнанието. Заградителната мрежа обхваща целия микрокосмос. И ако тя някъде е нарушена, то и нейната неуязвимост се нарушава. Хармоничното състояние на микрокосмоса създава непрекъсната защита на заградителната мрежа. Давам ви Моя Свят, за да го оградите. Мощта на равновесието на духа е неизмерима. Няма такива енергии, които могат да ѝ противостоят, тъй като сами се неутрализират от нея и изчерпват своята сила. Равновесието е здрава основа. Върху него може да се гради, без да се страхувате от никакви удари отвън. В твоето равновесие на духа е проявена мощно Моята Сила. Нека разберем основата на битието. Да помислим за мощта на равновесието. Има ли тя предел? Има ли предел това състояние на съзнанието, когато Моята сила, изпълвайки организма, дава проявата на устойчивост? Съзнанието има навика да се мята от полюс към полюс: от надежда към отчаяние, от радост към скръб, от подем към падение. Равновесието на духа изключва аритмичните люшкания. И съзнанието от полюсите се насочва към центъра, и се задържа там в състояние на динамично равновесие. И срещайки вълните на външните явления не се хвърля към тях в порив на емоционален импулс, който винаги е рефлекторен по своята същност, но остава в центъра - твърдината на равновесието и опората на духа. Като не се устремява към полюсите, съзнанието може да управлява явлението, тъй като не се слива с него и не се отъждествява с него. Затова приелият удара на вълната и ненарушил своето равновесие е властен над енергията на насрещната вълна и може да управлява явлението. Мощта на равновесието е неизмерима, тъй като може да изчерпи вълната на всяко напрежение и, изчерпвайки и поглъщайки го в себе си, да го неутрализира. Да се неутрализират вълните на противните явления означава да се овладее тяхната сила и да се подчинят на собствената воля.

Грешката е в това, че пренасят своята противодействаща воля вън, когато целият процес протича вътре, тъй като центърът на равновесието и центърът на напрежението разбива като вълнолом всяка вълна, оставайки неподвижно непоколебим. Вълните на злото се разбиват в твърдината на Нашия Дух. Но Ние Поддържаме нерушимо равновесие. Опитът учи да се опазва то и в голямото, и в малкото. Да съберем мощта на равновесието в твърдината на духа и да запомним: срещу равновесието никой няма да устои!

81. (15 февруари). Явлението се познава чрез родствените или сходни елементи, заложили в познаващото съзнание. Подобното се познава от подобно. Затова и човек преминава цялата стълба от долу до горе, за да асимилира и включи в себе си всички елементи на Земята и всички нейни царства. Не може да се овладее това, чиито елементи не са включени в микрокосмоса, утвърждаващ властта. Оттук дългия път на преминаване през всички царства във формите и обвивките, които им принадлежат. Оттук безкрайния път на преминаване във всички форми на всяка планета от всяка нова система. Тъй като само овладявайки низшето може да се достигне до висшето. Степента на овладяване от човешкия

микрокосмос на планетната материя на вашата Земя се заключава в това, че на действията на огнената енергия на човешкия организъм се подчиняват най-сложните и височайши психо-физиологически процеси на най-сложните и висши комбинации на материята, възможни на Земята. По-високи и по-изтънчени, и по-сложни от тези процеси, които се извършват в човека, на вашата планета няма. Формите на органичните съединения по степен на тяхното изтънчване и сложност не достигат до равностойна висота и пълнота на изразяване в никоя животинска форма. И човекът, и животното могат да употребяват за храна едни и същи елементи, но трансмутиращата енергия на човека ги превръща в продукти, съвършено различни от животинския организъм. В това именно се проявява овладяването на низшата материя от човешкия дух. От елементите на обкръжаващия свят висшите принципи на човека създават или си изграждат съответна физическа обвивка по същия начин, както я изграждат цветето или дървото, или конят, според нивото на съзнание и свойствата на зърното на духа. По същия начин огненото зърно на духа изгражда и всички останали обвивки, подчинявайки материята от различните планове на творческия импулс на зърното. Изграждането винаги протича в съответствие с енергиите, заложили в зърното. Законът: „Каквото посееш, това и ще пожънеш” се изразява в това, че енергиите, заложили от неговия притежател в зърното на духа, събират около себе си и притеглят към себе си за изграждане на проводниците ментална, астрална и органична материя именно с такава степен на разреденост или плътност, която се намира в съзвучие с тях. Така че обвивките, обличащи човека, изразяват неговата същност. Възможно ли е прекрасната душа да се намира в безобразно или уродливо тяло, или обратно? Може, но само до тогава, докато не е достигната пълна хармония на елементите. На завършващия етап всички обвивки и тела, обличащи духа, завършващ своя път на Земята, придобиват красив облик. Тъй като всякаво безобразие е указание за това, че степента на съвършенство на духа, пълна и хармонична, още не е достигната. Ключът към разбиране на хармонията е красотата. Чисто физическата красота, неодоухотворена от красота на духа, не е красота. Може да направиш красива механичната кукла, лишена от дух, но кого би могъл да въведеш в заблуда. Човекът търси безсъзнателно под външната красота вътрешната красота. При хармонично съчетание на огнените енергии зърното на духа и обвивките, които го обличат, приемат съответстваща форма и изражение, тъй като властта на човека над елементите на материята на трите се проявява именно в това. Огнената воля на духа, съзнателна или подсъзнателна, държи заедно съставните елементи на трите. Те могат да се натрупват и задържат, прахосват и губят. Хармоничното състояние на организма позволява те да бъдат удържани в състояние на равновесие. Извънредната кльощавост и нервозност, както и ненормалната пълнота служат като признаци за несъблюдаване на равновесието. Някои емоции изхвърлят от организма атоми плътна материя и в такива случаи говорят, че човек слабее от мъка или съхне. Разточителството е явно. В основата на всичко стои хармонията и равновесието. На човека е дадена власт и в негова власт е да регулира правилния обмен на веществата по пътя на установяване на вътрешен мир, хармония, равновесие и спокойствие. Тъй като елементите от материя, лишени от воля, лесно се подчиняват на волята на човека и се привличат за изразяване и изграждане на нужната физическа форма. Духът на човека е скулптор, който от бездушната материя може да създава изискваната или желателна за себе си форма на своето изразяване. Трябва само да се поляризира съзнанието в необходимото направление и да се създаде желания ментален образ. Бездушните елементи на материята, сякаш притеглени от магнит, ще се вливат в тази, утвърдена от волята форма. Това е основата на физическото равновесие и здраве. Но тя изисква осъзнаването на собствената

воля и нейната власт над инертната материя на плана, който и да е от трите. Ясният мислен образ и спокойната твърда заповед на съзнанието - и процесът, подсъзнателен и невидим, но донасяйки явни следствия, ще се утвърди в същността на микрокосмоса. Време е да се осъзнае силата на мълчаливата заповед на съзнанието. Тя може да се разпростре не само върху себе си, но и върху другите. Чуждият микрокосмос също толкова лесно се подчинява и също така следва мълчаливата заповед на волята, както и своя собствен. Цялата работа е само в това да привикнеш собствения микрокосмос да се подчинява на собствената воля. Но това е рядко явление, тъй като човешката воля спи. Като кораби без кормило се носят хората по вълните на живота, не знаейки нито целта, нито направлението и не умеейки да управляват себе си. Власт е дадена, но не е осъзната и не е приложена. И царят на природата се превръща в играчка на съдбата. Затова Приветстваме раждането на огнената воля и този, който утвърждава своята власт. Да се утвърдим в осъзнаване на властта.

82. Разбира се, всичко, което ти извършиш през своя живот, достойно за ученика, ще бъде извършено с Името на Владиката и в Негово Име. Вършейки дела в Името на Владиката се съединяваш в действията с Него. Да се твори неразделно в Лъча е достижение, достъпно за малцина, тъй като хората вършат делата си в свое име. Но кръгът на собственото име е малък и кратък. И какъв страшен печат на ограничеността налага на човека името във времето и пространството. Затова в добрите времена на монашество хората са се отричали от своето име съзнателно, за да придобият свобода от светските вериги. Също и при посвещаване неопитът е получавал ново име като символ на отричане от миналото. Струва си да се замислим над това какво означава земното име. В Книгата на Животите всяка Индивидуалност има свое космическо име. И при истинско посвещение това име се съобщава от уста на уста. Всеки от близките Познавам под неговото истинско име, което носи в себе си веригата на неговите заслуги и находки и изразява със себе си вибрационния ключ на неговата същност. Аз Давам име при достигане от Индивидуалността на определено стъпало в съответствие на характера на този лъч, който тя ще даде с времето. Затова окултните свойства на пространственото име са дълбоки и определят характера на еволюцията на неговия носител и принадлежността към Лъча на Владиката от определена гама. Имената се разпределят по скалата и октавите както нотите от звуковата скала – всяко индивидуално. А тъй като скалата на духа е по-широка от звуковата скала, то и разнообразието е голямо. Космическата скала се разпростира от горе до долу. Затова името включва в себе си звуков, светлинен или цветен елемент, а също и цифров и всички останали, притежавайки определено място в скалата на космическия живот. Земните имена се забравят и те са много. Но космическото име не се загубва. Възможно е в своето име да събереш светлина от лъча, който му е придаден и да станеш лъч светлина, по-точно източник на светлинен лъч, но за това се изисква сливане с Лъча на Владиката, от когото е получено името. Съобщаването на Космическото име е равностойно на посвещение в степен Носител на Камъка от определено стъпало. Космическите имена са изпълнени с най-дълбоко значение. В средата на Висшите Духове всеки има свое Име – ключ към духовната същност на неговия Носител.

На теб няма да ти бъде скучно. Аз ще Кажа необходимите Думи,

Аз Утвърждавам Себе си в твоето съзнание.

Улавянето на мисли е по-висше от астралния слух.

83. (16 февруари). 1). Нищо не изчезва и всичко се явява само продължение на нещо във времето. **2).** Мисълта е енергия, протегната във времето и изменяща се по своите свойства. **3).** Нишките на мисълта са непрекъснати като вълните: ту появяващи се в сферата

на съзнанието, ту изчезващи в дълбочина - тъкат одеждите на духа. 4). Натискът в слънчевия сплит се предизвиква от пробуждане на Змията. 5). Сега океанът от мисли е достъпен за теб: вземи каквото искаш. Лунният предтеча в теб е този, който казва „не трябва“, когато всичко съществуващо крещи „може“. (Поставих си задача да приема пет мисли сутринта).

84. Указвам да се приведе организмът в състояние на спокойна тържествена възприемчивост, не зависеща от външните условия. Плътта, разпъната в материята, подлежи на законите на материята, но не и духът. Да живееш чрез живота на духа значи да живееш извън зависимостта от плътните му състояния. Възможно ли е? И е възможно, и трябва, отдавайки кесаревото - кесарю, тоест земното – на земното. Но духът е извън и над. Само в спокойствие на духа и в мълчание се отваря просторът на океана на пространствената мисъл. Затова хармонията на духа е най-необходимо условие за познаване. Колкото по-дълбоко е мълчанието, толкова по-широко и задълбочено е познанието. Обвивките, вибриращи с личността, трябва да замлъкнат. За личното няма място в космическото. Затова личното се отстранява в течение на еволюцията. Личността се заменя от Индивидуалността, малкото - от голямото. На Нас ни е тясно в рамките на проявите на личното „аз“. Безпределността не може да се напъха в малкия личен свят. Да! Да! Ела към Мен, отхвърляйки веригите на личното „аз“, отскубнал се от неговата тъмница. Личният кокошарник не е съвместим с пространствения живот. Остави баща си, майка си, жена си, децата си и цялото свое достойние и върви след Мен. Остави всичко това, всичко, което съставлява личния свят на човека. Отказът и отречението са в духа. Разбери най-после, че може да имаш всичко и да владееш всичко, но - отрекъл се от всичко в духа. Ако разбереш притежаването на вещи без чувство на собственост, то няма да е трудно да разбереш как, живееш в света на личните прояви, диктувани от живота, да се откажеш от него в духа. Тъй като решението е в духа. Наблюдавайки света на лични прояви, не го смятай за свой. Нали не смятаме чуждия личен свят за свой, не смятай и своя. Ето, той яде, пие, движи се и живее, но той – това не си ти, ти си извън, ти си само Този, Който гледа и регистрира потока от преминаващи явления и Който е вън от него. Ти си Безмълвният Свидетел на света, проявен вътре и извън теб. Ти си в него, в света, но си извън, тъй като не си от този свят, а от Вечността. Вечното в теб съзерцава временното в теб. Обвивките привличат съзнанието към себе си и в себе си като магнит, поглъщайки го изцяло. Противопостави мощта на мълчанието на духа на магнитната поглъщаща сила на тяхната материя, и тогава крачките на Владиката могат да зазвучат. Тъй като Знанието се ражда от мълчанието. Когато се изправиш пред Мен освободен и отхвърлил веригите, ще те Залея със сиянието на Безпределността. На Мен роби не са Ми нужни. Позволявам всичко, но Изисквам свобода на духа от всичко, което е позволено. Земните деяния се извършват в свобода или робство. Върши земните дела, но духом свободен от тях и духом несвързан с тях. Как да се освободиш от властта на извършваните дела? Само в съзнанието. Робът отъждествява себе си с това, което прави и привързва своето съзнание към работата и нейните плодове. Но ти трябва да останеш вън, извършвайки я по-добре от тези, които са привързани към нея. И изобщо не е важно в каква обстановка или при какви условия се извършва освобождаването – в дворец или в колиба, на суша или в море, в мъка или радост, ако то се утвърждава в живота.

85. Знаеш Моята любов. Защо даваш на временното настроение превъзходство над Моите Думи? Казано е за любовта и предаността. Нима зависят от настроенията и активността на преходните токове? А те ще се задълбочат още повече. Значи и любовта, и

предаността ще се колебаят като тревички под вихрите на пространствените токове? Лъчът е постоянен по своята сила и е неизменен. Така ли стоят нещата с предаване сърцето на Владиката? Или временното заглушава вечното и тегли съзнанието надолу? Надолу е скърцането на пресичащите се токове като звън на мечове. Ще преминат, ще преминат тежките часове в преддверието! И стихии ще влязат в бреговете. Тъмнината ще се разсее! Защо ударът на стихията трябва да се приеме именно върху себе си, защо устоят е поставен срещу бурите и водовъртежите на течението на най-отговорното място? Не затова ли, че Владиката Вярва в твърдостта и здравината на устоя и в това, че той ще устои? Трудната и опасна стража се доверява само на най-изпитаните воители. И кого ще Поставя в защита при най-опасните врати? Не най-преданите, най-мъжествените и безстрашни ли? Не тези, които няма да избягат и да измамят доверието? Трябва да се стои докрай и трябва да се устои на натиска на тъмнината. Казвам: хаосът на разбушувалата се тъмнина няма да е продължителен. Трябва да се покаже мъжество на търпението и адамантов камък на предаността. Няма да завиждаме на тези, които в тежките часове на нагнетяване и планетна битка пребивават в опиянението на благополучието. С Мен ще бъдат тези, които са вървели с Мен през всички трудности и са Ми останали верни докрай. А тези, които пребивават в тъпотата на благополучието ще бъдат последни. Нима ще Поставя при Мен затворилите всичко свое в себе си, непознаващите Ме. Ръката на Владиката е над вас, Мои, предани на Мен, в часовете на скръб и завършване на земната карма преди великото Разсъмване. Стоя на Велика Стража и Призовавам воините да застанат плътно. Ще победим! Ще победим последната тъмнина. Тежко е на самотния плувец сред враждебните течения. И наоколо са вълни, и брегът не се вижда. Но е близък желаният и спасителен бряг на Светлината, макар и да не се вижда с очи. Последната стража трябва да се устои. Владиката Води земния кораб в страшна буря и всички бодърстват на вахта, и всички са на местата си, и точно и безпрекословно изпълняват заповедите на Водещия. Пасажерите може да спят и даже да не знаят за страшната опасност на Космическия океан. Но отговорността е на водещия и на тези, които са с Него. По Лъча получаваши вести и предупреждения за страшния Час. Трябва да се събере цялото мъжество и всички сили като пред последна схватка. В Мен, само в Мен ще намериш основа за опора. И с Мен ще устоиш. В Мен и с Мен ще издържиш последния пристъп на врага. Тъмнината тръгва на последно настъпление. Но Аз Утвърждавам победата.

86. (17 февруари). И тъй, личното служи на човека, за да породи и утвърди свръхличното, както пашкулът на пеперудата, за да ѝ израснат крила, или черупката на птичето, за да укрепне и израсне. Така и зърното трябва да загине, за да даде растението, потенциално скрито в семето. С една дума – всяка форма за проява на живот е обвивка за износване на друга – по-висша форма, затворена вътре. Но висшата форма трябва да кристализира, израсте и укрепне, преди да бъде в състояние да приеме върху себе си и в себе си вълните на обкръжаващия живот и да издържи натиска. Така законно протича нарастването на кристала на зърното на духа, докато човешката Индивидуалност не утвърди себе си в земния живот в Светлината на Висшия Свят, чрез своята светлина, събрана в нея. Затова утвърждаващият свойствата на своето висше „Аз” е на правилния път, тъй като строи върху това, което с времето трябва да се прояви в живота като висша степен на еволюция на съзнанието. Именно, трябва да се проявява висшето, независимо от всичко. Отдавайки земното на земното трябва да се помни, че постоянната смяна на условията и замяната на старото с ново представляват основа на живота в материята. Наистина, движение и изменение има навсякъде, но Свидетелят на вечното движение, Пребиваващ

вътре в Царството на Безмълвието. е извън измененията. Връщаме се към същото: как да се запази неизменността на пътя? Чрез осъзнаването на това, че друго решение няма. Неизбежността ще породи непреклонност на движението. Ако единственият възможен изход е пътят нагоре, то всяко движение, протичащо в устремения към възход микрокосмос, ще бъде възходящо движение, макар да изглежда, че движението става назад, като във водовъртежите на могъща река, носеща своите води към океана на Безпределността. И когато съзнанието се издига нагоре, се вижда цялата дребнавост на обратните малки течения, също носени напред в общото движение на живота на космическия поток. И тъй, съзнанието върви напред, а след него и животът, но Ние сме Задължени да ускорим движението на еволюцията и да разбием изкуствено създадените бентове. Хората умеят да създават бентове за духа, но животът от време на време разрушава и помита всички човешки прегради. И колкото повече са преградите, толкова по-силно е рушенето. По този начин потокът на еволюцията е неотклоним, помитащ всичко, което го възпрепятства. По силата на нещата в потока на времето всичко е обречено на унищожаване в спиралата на вечната смяна на явленията. Трудно е да се разбере, наблюдавайки човешките постройки, че всичко това в идващия ден вече го няма, а остава само новото, идващо на смяна на старите форми на проява на живота, все същия този единен, обновяващ се вечно. Затова съзнанието не трябва да се привързва към нито една от формите на изразяване на вечно течащия и изменящ се поток на живота. Затова, бидейки в потока, трябва да се застане извън него. Към коя от тези бързотечни форми да приковем съзнанието, с какво ще го съединим при първия вихър на разрушаване? Ние не сме поклонници на установените форми, колкото и съвършено да изглеждат за несъвършеното съзнание на човека. Тъй като Ние Виждаме под тяхното привидно съвършенство винаги ясно и отчетливо тяхната друга – по-висша и по-съвършена форма. И утвърждавайки я, по този начин Разрушаваме старата форма. Архатът е вечен воин за утвърждаване новите форми на живот и новото съзнание. Не са от Светлината и не са от Истината тези, които се държат за старите форми, колкото и добри да са били. Ние винаги във всичко Утвърждаваме всичко ново. Новото - в Новото. Ние Разбираме ценността на всяка форма, изиграла своята роля, но даже това признаване не ѝ дава право на съществуване, тъй като животът неизменно върви напред. Някой се пуска на дъното или се изхвърля на брега във вид на отпадък, но Ние Говорим за живота – вечно устремен напред, по силата на световния Закон. Утвърждаваме живота, вечно обновяващ своите форми.

87. Спокойствието на духа се изпитва върху всичко и се утвърждава при всички и всякакви условия. Ако в едни или при едни условия и обстоятелства човек е спокоен и запазва равновесие, а при други го губи, значи равновесието още не е установено и спокойствието на духа не е придобито. Утвърждаването качество винаги се подлага на изпитание, за да види притежаващият го, че не само е въведено, но и изпитано. Без изпитание можеш да станеш притежател на лъжливи качества – явление, недопустимо в ученика. Изпитанията се дават, за да се изправи ученикът пред Учителя сам, като самият себе си, в истинската светлина на събраните от него енергии. Като познава своите недостатъци и силата на утвърдените в миналото в микрокосмоса енергии, може без страх от тях и без да чувства себе си техен роб спокойно и твърдо да се заеме с тяхното изкореняване. Именно съзнанието за робство на своите слабости или недостатъци се унищожават от корен. Правя го не защото съм роб, а с позволение на волята, приемайки върху себе си съзнателно и смело последствията от допуснатото. У роба волята му се побеждава, потиска и разрушава от неговите слабости и страсти; у свободния и освободения

своята воля от всякакво робство даже слабостите се допускат според волята и с нейно позволение. Волята не изпуска нито за миг скиптъра на властта от своите ръце. Правя или не правя не заради това, че не мога или мога, а затова, че искам или не искам, по заповед на волята. Тази степен на утвърждаване на волята над всяка постъпка, каквато и да е тя, трябва да се укрепи здраво в съзнанието. И едва когато волята твърдо и непреклонно е приела юздите в своите ръце, може да се започне изкореняване или изживяване на нежеланите качества под натиска на волята. Иначе няма да има борба и победа, а терзание, разкаianie и загуба на душевно равновесие. Студен или горещ, но безволевите терзаещи се нищожества са непригодни за път. Затова се отменя само унищожаването и само унижаването. А тъй като никой не знае кое е добро и кое е лошо, кое е по-добро и кое е по-лошо, то по-добре е винаги да бъдеш уверен в своите сили и в своите думи, и в действията, отколкото да ги отдаваш на съд пред невежеството. като не знаещ нищо и нямащ право да съди вървящия по пътеките на духа. Да съдя Мога само Аз, на Мен отдай своята скръб и своята радост за себе си. Отдели нужното от ненужното и ценното от боклука, и ненужното ще отхвърлим с твърда и силна ръка и воля. Трябва да се разбере как и с какво се наточва волята и трябва да се научим да я утвърждаваме във всичко, като поставяме печата на волевото позволение върху всяко действие. И даже и да си се разгневил, то да е с разрешение на волята, а не въпреки нея. В това се съдържа принципа на развиване и утвърждаване на волята в себе си. Прерогативът на волята никога не се нарушава и никога не може да бъде нарушен – никога, от никого и от нищо. Нейният печат се полага върху всички действия и върху целия живот като единствена форма на проява живота на духа.

88. (18 февруари). Спокойствието на физическото, астралното и менталното тяло, спокойствието на движенията, чувствата и мислите е по своята същност трилико. Пълното спокойствие е троично. И неговото утвърждаване протича във всичките три начала едновременно. Не може утвърдил го в едно от трите да смяташ, че нещо вече е достигнато. Достижението може да е само троиствено. Но спокойствието, проявено в едно от трите, явно влияе и на останалите. Затова, привеждайки в мълчание някоя от обвивките, не трябва да се забравя тяхната взаимна връзка. И първото условие е, че движение в обвивките се допуска с разрешение на волята и в определени рамки, ограничени от волята. Да вибрират въпреки волята не се разрешава на проводниците. Обуздава се разюздаността на безконтролните движения: така наречените нервни движения и жестове са просто недопустими поради безсмисленото изразходване на енергия. Те могат да се сравнят с отворения клапан на въздушен балон, при което изтича газът, нужен за издигане. Така също ненужни и нелепи са астралните вихри на камическия проводник, тъй като износват необичайно организма и несравнимо по-бързо, отколкото махането с ръце или клатенето на главата и краката. Наистина, ако се наблюдават безсмислените и нелепи движения и жестове на хората, то може да се усъмниш в техния здрав ум, дотолкова очевидна е тяхната нелепост. При умопобърканите се стига до крайност в това направление. Неуравновесените хора се намират едва на половината на пътя, но пак натам. Движенията на астрала понякога могат и да не се проявят в бурни или неистови жестове, но се изразяват на лицето и винаги - в очите. Очите са барометър на състоянието на астралното тяло и обузданата обвивка винаги се проявява в спокойствие и твърдост на погледа. Лъчът на окото винаги отразява степента на власт, постигната от съзнанието в процеса на обуздаване на низшите проводници, тъй като погледът показва висотата на спокойствие на мисълта, господстваща над трите, или волята – победителка над трите. Затова човекът, осъзнал значението на силата на очите и умеещ да я управлява, със своята воля утвърждава в нея външното

изражение. Правилно е да се срамуваш да изразяваш необузвано своите емоции, чувства или мисли. Те изобщо не трябва да се появяват навън, на повърхността на микрокосмоса, огледалото на отражението на който трябва винаги да бъде спокойно и гладко. Спокойствието на трите е нужно за това, за да може при мълчащи обвивки да се прояви висшето. Великите Учители са Извършвали Висшето Служене на човечеството в света при спокойствие на тялото, астрала и ментала. Те са Изпълнявали своя земен дълг, но и са Отдавали кесаревото – Кесарю, но не са Нарушавали величието на своето спокойствие с вибрации на обвивките. „И Той Говореше като имащ власт” – така е било казано за Спасителя. Каква власт, над какво и над кого? Много хора бродят наоколо и наблизо не разбирайки, че победата се постига само с победа над себе си и че духът, победил собствения микрокосмос, придобива и установява власт не само над него, но и над всички енергии, както затворени в него, така и намиращи се извън него. А тъй като в човешкия микрокосмос са затворени всички енергии на света в явно или потенциално състояние, то и установената власт по този начин се разпростира върху всичко, което е вън. Така величието на спокойствието и равновесието са атрибути на властта на огнената воля на човешкия дух над света вътре и вън. Да утвърдим огнената воля в живота и в действията. В мрака на ежедневието се заражда и утвърждава огненото величие. Спокойствието е венец на духа, увенчаващ челото на победителя над (низшата) материя.

89. Разбира се, Владиката Е звено за връзка с Висшия Свят – това, чрез посредничеството на което се познава Света на Светлината. При възход е невъзможно нито да се излезе от Лъча на Неговата Светлина, нито да го изпревариш, нито да се издигнеш по-горе от Фокуса, излъчващ Светлина, тъй като съзнанието на ученика е в Лъча на Владиката и от Лъча на Владиката. Владиката също Възхожда след По-горния от Него. Като веригата от планети, устремена в пространството, веригата на духовете е свързана от Лъча на Йерархията. Всяка верига е сама за себе си, но свързана с другите в стройната система на Мирозданието. Звезда от звездата се различава по слава, но всяка има своя водещ планетен Дух от определена степен. Вселената е йерархична. Не е работата в названието, а в това, че всеки от Височайшите Духове Заема своето място върху Стълбата на Светлината. Йерархията е основа на Мирозданието и съществуват множество степени на различни йерархии. Стихиите са четири, но всяка също се управлява от своя йерархия. Висшата от тях е Огнената Йерархия - Йерархията на стихията на Огъня. И хората, и животните преминават своята еволюция през стихия, но човек е длъжен да премине през всичките. Дълг е пътят на еволюцията на духа и е висока Стълбата - няма начало и няма край, както го няма и Вселената. Човекът може да бъде наречен пътник по вечния Път, без начало и край. Тук ли или на други планети, но навсякъде е спиралата на еволюцията, устремена в Безпределността. Навсякъде и във всичко е живот, нямащ нито начало, нито край, но само променящ формата на своето изразяване.

90. (19 февруари). Усещането е правилно. Да почувстваш себе си, макар и за миг, като център на равновесие и спокойствие, свършено независим от външния свят и обкръжаващите условия, е вече победа над света. Сърцето е ковач на усещания и чувства. Може да се упражняваш, предизвиквайки в себе си чувството на спокойствие или тържественост, или мъжество чрез съсредоточаване на волята и въпреки това, което става наоколо. Използвайки това свойство на сърдечната енергия, йогите при студ и леден вятър предизвикват горещина на сърцето и сгриват с нея тялото, или могат да държат пламтящ въглен върху дланта си, или пък могат да преминат по пламтящи въглени. Привежда се в действие все същата тази енергия на сърцето. Сърцето обича да бъде упражнявана неговата

сила, иначе как ще прояви своята неизчерпаемост. От сърдечната енергия може да се черпи безкрайно, но при условие на запазване на равновесието и ритъма. Енергията, излъчвана от сърцето в ритмично спокойно напрежение, не износва неговите обвивки. Аритмичността разрушава физическия тънък апарат на сърцето. Равновесието е такова състояние на сърцето, когато равномерната ритмична пулсация не се нарушава от външните въздействия и когато външните въздействия се неутрализират от сърдечните излъчвания. Не може източникът на светлина да зависи от това върху какво пада лъча на неговата светлина. Трябва да се разбере независимостта на органа на сърцето. Затова и се въвежда Обликът на Владиката в сърцето, тъй като то е твърдина на независимата мощ. То тупти независимо дали на улицата вали сняг или дъжд, добро или лошо е наоколо, и ще продължи да тупти каквото и да става навън. Животът на сърцето е явление от особен порядък. И всяко действие на човека е оцветено от сърдечния огън. По сърцето се измерва величието на човека, тъй като сърцата могат да бъдат различни. Но Великото Сърце е жив символ на това какво трябва да стане човешкото сърце.

91. Явлението Учител в земния живот е най-рядък дар. Мнозина живеят без даже да помислят за тази възможност. И е по-просто, и е по-лесно, и е даже по-безотговорно. Може ли да им се завижда? Те живеят по-добре от Моите и понякога в излишък. Но живеят като слепци и в огромен страх от смъртта. Смъртта изравнява всички, предизвиква равностойност на изживяния живот и поставя човека лице в лице пред великото неизвестно. Ако не се вярва в безсмъртието, то не трябва да се живее нито миг, дотолкова нелепо става цялото съществуване. Но хората не искат да се замислят върху безсмисленото отричане на живота до края. Ако биха се замислили, биха се ужасили, тъй като подсъзнателно човек се държи така, сякаш никаква смърт не съществува. За какво е всичко, ако с мен започва и свършва всичко? Как може да започва и да свършва това, което няма нито край, нито начало. Може ли произволно да се прекъсне безкрайната верига от причини и следствия и, захващайки две-три звена да се каже: ето – това е началото, това – краят. Тъй като всеки край е начало на ново звено, а всяко начало – продължение на нещо, което го предшества и е предизвикало появата на това начало. И още повече, всяко явление е свързано с безбройни странични нишки с цялото обкръжение, тъй като представлява неотделима част на единното цяло. Могат да попитат: но нали се раждат и умират цели народи, държави, цивилизации. Да! Раждат се. Да, умират. Но всяко проявено звено е звено от безкрайната верига от явления от определен порядък, което ту се появява в сферата на видимия свят, ту отново заминава в невидимото, тъй като всичко заминава в Безпределността в съответствие с вълните на пространството. Високата култура на Древна Гърция, за кратко блъсвайки върху небето на античния свят, е изчезнала с него, за да могат някога и някъде отново да блеснат със светлината нови находки сред нови народи на Земята. Ако всички явления на живота се разглеждат като звена от верига, протегната от миналото през настоящето в бъдещето, верига от безкрайно видоизменящи се причини и следствия, то същността на всяко явление може да се разбере в неговата пространствена разтегнатост и в аспекта на двата свята – видимия и Невидимия. Тогава и културата на всеки народ ще се окаже дърво, корените на което могат да се губят в далечното минало, а стволът, върхът и клоните да обхващат хоризонта на бъдещето. По причините Определяме следствията, по настоящето и миналото – бъдещето. Не Виждаме смърт никъде, а само смяна на формите на живот, непрекъснат и вечен. И Утвърждаваме живота и тук, на Земята, и в световите, все този Единен Космически Живот, нямащ начало и нямащ край. Утвърждаваме безкрайния Живот, никога не умиращ и

никога не прекратяващ се, а само променящ формите на своето изразяване. И Ние, не отричащите нищо, Отричаме смъртта и Казваме: в Космоса няма такова явление като смърт.

92. (20 февруари). Има хора, обуздали в себе си астралното начало, степените на обуздаване на което могат да бъдат различни. Но това е само стъпало към по-нататъшното. Менталът също изисква контрол и овладяване. Да се овладее ума е по-трудно, отколкото да се подчини астрала. У обикновения човек умът прави не това, което иска неговият притежател, а каквото иска той. Получава се двойственост: човек иска да мисли за едно и да се съсредоточи върху нещо определено, а умът не желае това и пърха от един предмет на друг, така както на него му се стори за добре. Получава се ярка картина на наличие на два центъра на управление или “дом, разделен в себе си”. Зрелище, достойно за изучаване. В собствения микрокосмос на човека всяко начало желае своето утвърждаване и проявяване, и същността на човека се разкъсва между трите. Как да ги управляваме? За астрала е говорено достатъчно, но състоянието на ментала изисква анализ. Защо умът се мятат от една мисъл-форма към друга, ако дори астралът е замлъкнал? Умът не може дълго да се съсредоточава върху едно и също, тъй като това ражда монотонност. Изисква се смяна на работещите центрове или промяна на заниманието или предмета. Искане законно! Следователно, за нормалната работа на ума трябва да се избягва продължителното еднообразие в работата, което притъпява работата на дадения център. В тези случаи един център се заменя с друг, тоест променя се характерът на работата. Затова Казваме: промяната на труда е отпих. Също така не трябва да се спира стремежа на ума, когато на него му се иска да се откъсне от монотонността на обкръжението и да се потопи в нещо ново. Това е същият този отпих и отдушник. Но блуждаенето на ума е нещо съвсем друго. Умът не иска да се съсредоточи върху дадената задача и се впуска непрекъснато в странични неща. Блуждаещият ум, както и блуждаещия поглед, е явление абсолютно недопустимо за ученика. Всички феномени на психическата енергия се извършват с помощта на ума, управляван от волята и изцяло подчинен на нея. Волята е родена за това, да властва над ума, а умът – за да ѝ се подчинява. Значи първият етап по пътя на овладяване на ума е осъзнаването на това, че той може изцяло да се подчини на волята, и че ако той още се мятат, то не е ли затова, че волята го е направлявала не натам, накъдето трябва и се е раздробила в своя монолит. Монолитът на волята трябва да бъде създаден преди умът да ѝ се почини. Волята, раздробена в себе си и устремена в различни и противоположни направления, поражда колебание и неустойчивост на ума. Затова преди да се дава на ума една или друга задача, трябва твърдо, ясно и определено да се реши какво иска от него волята. Трябва да има ясна картина или план за желаното действие на ума и само тогава да се пристъпва към задачата. Иначе няма да се избегне раздвоеността. Ясната цел и твърдото решение тя да бъде достигната, е първата крачка, а осъществяването ѝ или самият процес на изпълнение – втората крачка. И както винаги, трябва да се започва с малкото и с леки задачи. Успехът ще бъде отбелязан веднага. Да се подхожда към изпълнение на задачата без да знаеш твърдо какво иска волята, значи да обречеш себе си предварително на неуспех. Много са неудачниците и неуспелите дела. Даже започвайки делови разговор може твърдо и образно да решиш чрез волята в своя ум неговите последствия и резултати. И обикновено те ще съвпадат с решението на волята, ако тя е била приведена в действие съзнателно. По-добре е да не се пристъпва към действие, ако отсъства твърдото решение на волята. Така умът предварително се вкарва в руслото или рамките на своето проявление и, колкото те са по-релефни и резки, толкова по-успешни са резултатите и е по-продуктивна работата на ума. Колебанията и мятанията на ума произтичат от недостатъците в планирането. Планът – това са рамките на проява на

дейността на енергиите на всяко начало, набелязани и утвърдени от волята. Затова, набелязвайки план за действие, трябва да попиташ себе си какво иска волята и дали действително тя го иска. И там, където е положен печатът на волята, не може да има раздвоение на съзнанието. Монолитът на волята е начало, нераздробено в себе си. С него може да се твори и постига.

93. (21 февруари). Обкръжаващото няма значение. Вътрешното състояние на съзнанието обуславя отношението към него. Разочарованието в живота не е от живота, а от отношението към него. Възможно е да се преситиш от изобилие във всичко и да бъдеш щастлив при оскъдност. Не във външното е работата. Даже неутвърдил съзнателна власт над своето обкръжение, човек налага върху него печата на своето съзнание. Тъй като на външното реагира той сам според свойството на своята психика. Това е много важно да се разбере и да се пренесе вече съзнателно центърът на съжденията, притежаващ власт да налага на всичко своите рамки, вътре. Може даже да се упражнявате в това да предизвиквате в съзнанието реакции, противоположни на тези, които са привикнали да дават обикновените хора. Ето, докоснало ви е болезненото отровно дихание на живота и е причинило болка. “Е, какво пък, и това е добре – ще каже на себе си ученика – тъй като ще даде на одеждите на моя дух нов красив оттенък. Ще се порадвам и на това”. Цялата работа е в това, че реакциите вътре могат да се предизвикват съзнателно по своя воля и въпреки това, какви би трябвало да бъдат те. Само осъзнавайки и утвърждавайки в себе си този център, независим от външния свят и самостоятелен, може да се говори за някаква власт над външните въздействия. Наоколо хората се суетят, вълнуват и безпокоят и суетата звучи тържествуващо, подчиняваща на себе си съзнанията, а той, победилият я, запазва невъзмутимо от нищо спокойствие на духа, незасяган от кипящия поток. Осъзнавайки в себе си тази вътрешна крепост, може да се изолираш в твърдината и винаги да пребиваваш в нея. Нека Нашата Твърдина бъде символ на вътрешната цитадела на духа. Ние Предприемаме действително участие в земните дела, но, бидейки в Твърдината, не се Въвличаме в потока на човешките страсти и преживявания, тъй като сме Иззели съзнанието от сферата на житейското човешко море от астрална материя. Трябва да се изведе съзнанието от астралната човешка сфера. От астралната сфера на своя микрокосмос трябва да се изведе своето съзнание и да се изпращат вибрации и вълни в тази материя от вътре, като се установява нейното вибрационно състояние по своя воля. Тогава ще дойде разбирането за мира, който е над всякакво човешко разбиране и осъзнаването на това, че всичко е вътре и вътрешното обуславя външното. Когато духа силен вятър, той трябва да се приеме в изкусно поставените платна и с твърда ръка да се държи кормилото, без да се забавя хода. Без кормило корабът ще се носи по волята на вълните и може лесно да погине. Само кормилото на волята дава постъпателно движение при насрещен вятър. Насрещните ветрове трябва да се използват умело и ходът няма да се наруши. Спокойствието на духа може да се запази и задържи в най-неблагоприятни и неспокойни условия. Трябва просто да се разбере това, което вече го има в човека и което вече несъзнателно и без неговата активна намеса определя в него отношението към околния свят. Защо тогава двама човека в съвършено еднакви условия могат да изпитват съвършено противоположни чувства? Не се ли определя това от съзнанието? Но това изисква именно да се разбере с цялото свое същество и, разбирайки, да се направят съответните изводи. Един винаги се вълнува, страда и преживява за дреболии, докато друг, живеещ до него, е спокоен. Не е работата в дреболиите, причината не е вън, а в човека. Причината на всичко е в човека. Човек носи в себе си ПРИЧИНИТЕ, обуславящи реакцията на външните въздействия. Всичко е в човека.

И тези причини могат да бъдат налагани, променяни и утвърждавани от самия човек. Ако човешкият микрокосмос е носител на причините, предизвикващи една или друга реакция на въздействията отвън, ако всичко е в човека, то и лостовите за управление също са в неговите собствени ръце. Названието “причинно тяло” трябва да се разбере по-дълбоко, а също и властта над него, принадлежаща на духа. “Ако аз съм породител на причините за реакции, то и властта над тях принадлежи на мен. И всичко е в мен, и всичко зависи от мен, от властелина, пребиваващ вътре”. И тъй, Утвърждавам твоята власт над твоя микрокосмос. Познаването на закона ще даде власт. Приложи закона в живота.

94. Ако животът е процес на вечно преодоляване на това, което е извън него, то борбата и победата означават утвърждаване в живота. Затова утвърждаването в себе си на Учителя винаги ще среща яростно противодействие от страна на вехтия свят, който е антипод на Идващия Свят. Процесът на утвърждаване на Идващия Свят и новото съзнание е стар, както е старо и самото съзнание, вечно обновяващо се в циклите на историческото течение на времето. И Учителят винаги е Бил обновител на съзнанието и символ на Бъдещия Свят. Вечният процес на установяване на съзнанието е процес на живота на съзнанието. Всяко познаване и замяна на старата мисъл с нова вече представлява малък кръг на обновление. В природата всичко е ново, вечно ново. Нова пролет, ново лято, нови листа и нови плодове на дърветата. В природата, вечно повтаряща се в спиралите на своите цикли, големи и малки, никога и нищо не се повтаря и няма даже две сходни листа, дори и в една спирала. Да прояви чрез себе си Лика на Учителя – това е задачата на ученика. Да го прояви в призмата на своето съзнание и чрез своята светлина. Задача не е лесна. Тъй като пречупването и асимилацията на Светлината на Владиката изисква прераждане на съзнанието. Владиката няма да Изостави, но в процеса на постоянния възход, тъй като в условията на застой Учителят не е нужен и Неговият устремяващ Лъч е безсилен. Лъчът може да се пречупи в кристала, но аморфната разлятост няма да даде нито пречупване, нито отражение на светлината. Затова събраността на съзнанието е неизбежна. Елмазът се кристализира под голямо налягане и нагнетяване. И тесните условия са благословия, тъй като шлифоват стените на камъка за проявяване на огъня в него. Да издържиш битката с мрака сам и привидно без помощ, е изпитание, през което трябва да се премине, без да се губи посоката. А пътят е един – към Владиката и с Владиката. И всеки етап е по-тежък от предишния. И всяко изпитание е по-трудно. В мрака не се вижда сиянието на близката светлина и всичко е потънало в мъгла. Но Владиката е близко, макар и невидим, макар и нечуван. Не върху хората и не в хората е опората, а върху Мен, тъй като Бях оставен от всички в минутите на най-тежкото изпитание. Затова опората е върху Мен. С Мен ще устоиш, но не с хората, но не с близките, но с нищо, което е вън. Те ще дойдат и ще си отидат от твоята сфера, но Аз ще Пребъда вовеки с теб и в теб, вътре и извън теб, но твой, неотделим от теб, твойт Владика. И ако всички те предадат на забвение, но не и Владиката, за теб няма ущърб в това. Тъй като в Мен е всичко. Но признат от хората, а без Мен, ти си като сапунен мехур. Надуват се и, надувайки се, се пукат, без да оставят следа. И когато Аз те Изпълвам вътре, и когато те Обкръжавам вън, твойт път е прав и неизменен, каквото и да става наоколо. Възлагайки на Мен цялото съзнание, стоиш неизменно върху Камъка на вечната основа на живота. Вихърът отнася като есенни листа откъслиците на ежедневието и хората изтъкават нова сива паяжина на очевидността, обвивайки с нея живота. Но вървящият с Мен разкъсва покривалото на мрака! Колко мъжество е нужно, за да не се превиееш в безсилие под мътните вълни на Тамас. Преодоляващи! Към теб е протегнат

Лъчът на вечната Светлина, за да бъде твърд твоя път в земния мрак. Сине Мой, смело, спокойно и твърдо гледай в бъдещето, тъй като Аз Съм зад теб!

95. Когато хората изливат върху теб сивата мътна слюз на своите натоварености, мъжествено ги приеми в щита, за да ги разсееш с лъч светлина.

96. (22 февруари). Приятелю Мой, осъществяването на Близостта на Владиката не зависи от твоята воля, а от волята на Учителя. Трябва само да подготвиш почвата и да чакаш. Невинаги Моята Близост се проявява явно. Лъчът е неизменен, но не е възможно съзнанието да се мята в него в неувереност. Бъдете спокойни във вярата, тъй като Владиката няма да Изостави своите избрани. И ако Мълчи, не своята незначителност трябва да обвинявате, а да разберете, че пространствените условия могат силно да се усложнят, тъй като времето е сложно. Ти мислеше, че пътят е осеян с рози и героични подвизи, но за преодоляване слюзта и мътилката на текущия ден се изисква още по-голямо геройство. Тежко е с хората и единствено обкръжилият се със самота е защитен от случайностите и изненадите на човешките настроения. И близките не са спасение. Единствено само Владиката представлява непоколебима скала за опора. И всяко съзнание се стреми да притегли твоето съзнание в безнадеждната фуния на емоциите на своята личност и да затвори своя кръг около теб. Не навлизай в сферата на личните преживявания на другите и не се заразявай от техните вибрации, тъй като ще те лишат от твоите находки и ще те покрият с мрака на безнадеждността. Силен си докато си с Мен и независим от астралните вихри на тяхното низше “аз”. Бориш се със своите, също така трябва да се бориш и с чуждите упорити обвивки, стремящи се да те подчинят на своите вибрации също така упорито и настойчиво, както правят това и като не се подчиняват на своите обвивки. Виж врага и не се заблуждавай от никакви думи, скриващи същността на проявите на необуздания астрал. Трябва да преодолееш себе си не само в себе си, но и в другите. Тяхната цел е да погълнат твоята светлина със своя мрак, тъй като твоята светлина няма да даде възможност на деспотично упоритата астрална форма да прояви себе си разюздано и свободно. Хората често достигат до бяс в ненавистта си по отношение на този, който прави опит в посока на това те да обуздаят изстъпленията на астралното си тяло. Затова скрий огъня на духа когато видиш, че низшата същност вдига глава, за да се нахвърли. Трябва да разбереш, че неизживяният егоизъм понякога се бунтува и е готов да се стовари върху този, който заплашва неговото спокойно и необуздаваемо състояние. Не със светлината в ученика се води борба, а с още неизживяната тъмнина. И когато тя се опълчва срещу теб, искащия да я унищожи, знай, че врагът е същия, който е в теб. Бъди винаги готов да разбереш същността на противодействието в ученика и да ѝ се противопоставиш с познаването на явлението. В един или друг вид въстават всички, въстава техния егоизъм и астралът, обречен на обуздаване и подчиняване и пълно изживяване на себе си. Трябва да се види явлението в неговия корен и да се отхвърлят всички думи, които го прикриват и оправдават. Сърцето е безпогрешен съдия. Ако се поддадеш на думите или вихрите, и двамата ще паднете в ямата. Но как ще извадиш от ямата другия, ако сам паднеш в нея? Трябва внимателно да се оградиш от емоциите и астралните вихри на другите хора и близките, и техните преживявания. Ако попаднеш под тяхното засмукващо в своята фуния влияние, умът ще се размъти, ще се загуби равновесието и тежкото помрачаване на съзнанието ще стане неизбежност. Затова опази цитаделата на духа. Затова не допускай никого в светилището на храма. Затова се пази зорко и решително от астралните вибрации на твоите близки. Не трябва да се заблуждаваш от обвивките на оправдателните думи, тъй като хората са готови на всичко, стига само да скрийт от другите и даже от себе си истинската същност

на явленията. Давам ти очи, за да виждаш зад външната форма нейната вътрешна същност. Ти си с Мен и си Мой, затова е и загрижеността ми. Отстрани със суровост противодействащото беснее на астрала. Лечението със студ понякога е много полезно и хората с болезнени излъчвания се нуждаят от него. Не жестокост, а грижа за тях самите, попаднали под властта на своите низши обвивки. До стъпалото на техните прояви не слизай. Ще те въвлекат. В това е главната опасност от тях, неусмирилите себе си. Негово величество егото изисква и се стреми да подчини на себе си всичко. Оpozнавай врага под какъвто и лик, и където, и в който и да се проявява, в теб или навън, в далечни или близки. Неговата същност е неизменна и влече в бездната. Тя се стреми се към съединяване с твоето низше “аз” и усилва и двете. Трябва да имаш сто очи. Сърцето знае, тъй като то въстава първо и предупреждава, и даже от разстояние. Бъди спокоен в своята вяра във Владиката и не се съмнявай в Неговата Близост. Тъмнината е гъста, но вече е непродължителна.

97. Владиката никога не Налага на никого Своята воля, но устремилият се към сливане с нея се слива. Устремяване се изисква от страна на устремилия се. Неустременото съзнание не получава дарове. Устремът е постоянно състояние на съзнанието на Архата, което става израз на неговата същност. Устремен съм не защото искам или не искам, а защото иначе не мога. Не трябва да се приема за застои промяната в ритъма или редуването на вълните. Подемите и паденията на духа са неизбежни. Само направлението не се променя, тоест при всички и всякакви състояния на съзнанието устремът към Владиката остава неизменен. Така също неизменен и постоянен е и Лъчът. Непреходното господства над преходното. Да насочим мисъл към непреходното в преходното, тъй като върху него се държи светът.

98. (23 февруари). Убедителност на действието се постига чрез показване прилагането на Учението. Няма друг способ да станеш убедителен в действието. Личният пример увлича повече от думите. Думите могат да предизвикат афект у слушателя, но не и желание да следва примера в живота. Афектът е бързопреходно явление. Но в случая с личния пример въздействието става по пътя на въздействие от аура върху аура. Енергията, приложена в живота, мисълта, утвърдена в същността на човека, предизвиква в другия вибрации от тъждествен порядък и съзнанието се настройва за следване пътя на водещия. Затова слушащият Моите думи и прилагащ ги “строи върху здрав фундамент”. Думите, неприложени от самия говорещ, нямат сила, тъй като не са породили в организма на техния говорител творящи огнени енергии. Думите, необосновани и непотвърдени от тези енергии, нямат под себе си основа и представляват обвивки, лишени от съдържание. Те могат да предизвикат проявата на афект, но няма да породят пространствени психозърна и няма да дадат желаното следствие. Затова силата на думите е в мисълта, стояща зад тях. Опустошените думи са лишени от въздействие. Сърдечната енергия, вложена в думата, ѝ дава живот. Силно е словото, излизащо от дълбините.

99. И тъй, когато Моето е на първо място в съзнанието, възприемането протича правилно. Законът остава ненарушим: “Не може да се служи на двама господари”. Или на себе си, или на Владиката! Служенето на Владиката изключва самоизпълването или изпълването на съзнанието със себе си, с вибрациите на низшите обвивки. Те олицетворяват “себето” или низшето “аз”. И всичко, което изхожда от тях, засяга низшия свят. Да се изпълниш с Владиката означава да достигнеш такова състояние на съзнанието, когато мисълта за висшето господства, измествайки всичко, което е от Земята. Разбира се, съприкосновението със земното е неизбежно. Но става дума за това на какво е предано и към какво е склонно сърцето. Изключителната любов и привързаност към каквото и да било

изпълва сърцето с мисълта за любимото. По същия начин и любовта, и предаността към когото и да било. И ако ние съпровождаме своите земни привързаности с изпълване на сърцето и съзнанието си с тях, то не трябва ли да се проявят по-пълно и по-дълбоко любовта и предаността към Владиката? И винаги ли сърцето е на стража на висшата любов и винаги ли Образът на Владиката звучи, измествайки земната суета? С каквато мярка мерите... Пълнопредаността и пълноустремеността не могат да останат без отговор. На пълносърдечния устрем Отговарям винаги, тъй като винаги Съм пред вашите врати. Но за охрана на Сребърния Мост се изисква зоркост и чувствителност на сътрудничеството. Кой казва, че дозорът е лек, когато всичко съществуващо въстава, за да затъмни Моя Лик? Но борбата е неизбежна, и борбата е непрекъсната, борба за удържане на връзката. “Веригата на Белите Сили” трябва да се държи с цялото напрежение на духа. Същността на обкръжението ръмжи и се стреми да потуши огъня на духа на предаността и любовта към Владиката, тъй като светът живее без Владиката. Бдителното сърце няма да позволи да отслабнат нишките на връзката. Общуването се укрепва в ежедневието. И ако вие направите всичко възможно, няма да се забави и Ръката на Владиката. Не Забравям, но трябва да се помни, че и космическите условия биват различни и не могат да не влияят.

100. (24 февруари). Мисления свят, в който обикновено живее човек, Наричаме призрачен свят. Правим това, защото тези мисли са лишени от основание. Те имат външна форма, но засягайки явления, ограничени в малък кръг на проява, не се отнасят към реално съществуващия свят. Бидейки породени от личното съзнание, носят върху себе си печата на неговото несъвършенство и малкото разбиране за космическите явления. Тази ограниченост лесно може да се види в този малък свят, който съществува в съзнанието на дивака, но е трудно да се види в самия себе си. Тази слепота към своята собствена ограниченост не може да разшири рамките на личния свят. Затова личният и космическият свят не съвпадат. Първият е изопачение, откъслечно и едностранно, на обкръжаващия живот, вторият е изразител на това, което е действителност. Давайки Учението на Живота Искаме да въведем човешкото съзнание в света на реалностите и да разширим личния свят до пределите на космическото разбиране на Велената. Първо мисли за себе си, после - за семейството, после - за близките, после - за народа, после - за Родината, после - за цялата планета, после - за Космоса и така съзнанието постепенно се извежда от личната затворена сфера в космическия простор. Етапите или стъпалата на разширяване на съзнанието трябва да се разберат в тяхната постепенност и от малките, но вървящи по тези стъпала съзнания, като не се изисква повече, отколкото позволява тяхната вместимост. Добре е, ако личното хармонично се съчетава с народното, тъй като когато личното намира обосновка на своето битие в свръхличното, то започва да губи своята призрачност. Така личното може да бъде или в хармония с космическото и неговото отражение, или да е в противоречие с него и да се явява изопачител на съществуващото. Психическите продукти на изопачения личен свят са обречени от несъответствието с това, което наистина е. Учението на Живота заменя лъжливото с имащото реално битие.

101. (25 февруари). Сине Мой, обвивките трябва да се приведат в мълчание. Изразходването на психическа енергия за следването на техните флукуации е безполезно. Мълчанието трябва да се разбере като състояние на съзнанието при замлъкнали и усмирени обвивки. Ние Наричаме мълчание такова състояние, при което егото мълчи. Така е и Казано: “От мълчанието, което е мир, се раздава звучен глас...” Съзнанието, пълнопредано устремило се към Мен, не може да остане без отговор. Но трябва да се намери мъжество да се срещнат вълните на тъмнината, за да не залее огъня на духа. С какво можем да

противостоим на тъмнината? Само с огъня на сърцето! Волевото потапяне в сферата на Моите прояви създава и укрепва нишката на връзката. Няма да Замлъкна, но при условие на устременост към Мен и към Моя Свят. Той е така далечен от вашия свят, че за приобщаване към него се изисква здраво решение, по-здраво от звученето на енергиите на суетата. Звучи това, което изпълва съзнанието и господства над него. Ако е Моето – звучи Моето, ако е земното – звучи суетата. Отричането от земния свят и от себе си е отричане от суетата на текущия ден и то е в духа. Необходимо е необичайно напрежение на духа, тъй като напрежението на тъмнината е нечувано. За да не паднеш духом също е нужно мъжество. По-добре да не паднеш духом даже при рушенето на всички надежди, отколкото да загубиш огъня на духа при тяхното осъществяване. И е по-добре да загубиш всичко, но да устоиш, отколкото да придобиеш света, загубвайки сърцето. Нужни са Ми мислещи за Мен, не за себе си. Трябва да бъде поставено Моето вместо своето. Можеш да погледнеш в миналото. Какво е дало на духа неговото малко лично “аз”, с какво е изпълвало то съзнанието и какъв е бил животът до тогава, когато Владиката е Навлязъл в него? Да се върнеш в кръга на сляпото вегетиране на духа? Ужасна е зеещата и мълчаща пустота, която неизбежно ще замени Общуването. Затова ще опазим съкровено. И не само от хората, но и от своите непокорени още обвивки. Кой враг е по-опасен: отвън или отвътре? И къде бдителността трябва да бъде по-зорка? Ще разберем как материята на астралния змей тече през астралните тела на хората, подхранвайки ги със своите качества и свойства. Змеят трябва да бъде победен както в себе си, така и в другите. Безразлично е къде той надига глава и жили смъртоносно - чрез своята обвивка или чрез чужда. Неизживяното низше астрално “аз” на човека също така яростно беснее в неговите близки, както и в него самия. Обуздавайки го в себе си, го обуздава и в другите и, обуздавайки и подчинявайки го в другите, го подчинява и в себе си. И човек не е само пазач на своя брат или ближен, но и негов пазител, и пазител на себе си от обятията на задушавашите пръстени на астралния змей. Поляризирайки своето съзнание на вълната на студеното съдържано спокойствие, лишаваш змея в другите от сили да се прояви. Мощта на равновесието пресича неговото движение в корен. Равновесието на духа поражда змея в главата, той се отпуска безсилно и неговите пръстени се разхлабват. Тъй като е казано: никой няма да устои срещу равновесието. Трябва да се прояви висша степен на спокойствие и равновесие на духа. Трябва те да бъдат утвърдени като мощен щит. Мощта на равновесието е неизмеримо дълбока. Борбата с врага вътре и вън тече посредством поляризация на съзнанието. Не трябва да се говори, не трябва да се убеждава, не трябва да се спори, трябва да се замлъкне зад крепкия щит на волята и, утвърждавайки огненото равновесие, да се завърти лоста на мисълта в желаното направление. Трябва да се разбере, че само “мълчанието движи”. Трябва да се разбере, че истинското действие се извършва в мълчание. Достатъчно думи и външни изяви, недостигащи целта. Нужна е заповед на цялото съзнание, за да не се даде възможност на астралната обвивка да зазвучи. Трябва да се пресече в корен даже самата мисъл за възможността за подобна нейна изява. Спокойствието пред хората не може да бъде нарушено никога и с нищо, каквото и да говорят и да вършат те. Изстъпленията на астралните обвивки на слепците не могат и не трябва да нарушават царственото спокойствие на духа. Загубата на равновесие е поражение и загуба на акумулирана огнена енергия. Трябва най-после да се разбере, че загубата на спокойствие и равновесие е загуба на всичко. Утвърждавам мощта на огненото равновесие!

102. Напрегнатото изпълване на сърцето с Владиката прави Общуването осезаемо. При ясно установен ритъм времето вече няма значение, тоест вече може да се пише и извън обичайните периоди, ако се усеща импулса. Аз Искам устремът към Мен да

бъде пълен, тъй като през пропукванията и цепнатините или нахлува страничното, или изтича огнена енергия. Трябва да се постигне определена степен на напрегнатост, за да се състои Общуването. Това напрежение се поддържа от сърцето. То може да се усили съзнателно с любов, изпращана по огнения проводник. За любовта – Светлина и Близост. Няма да Забравя, няма да Напусна, няма да Изоставя, няма да Замлъкна, ако сърцето е устремено с любов към Мен. Любовта е велик магнит. Любовта е велик двигател. С любов към Владиката се преодоляват преградите на материята. “Съумей да обичаш, ако възхождаш”. “Зовът на любовта ще донесе отговора на възлюбения”. Зов! Колко красиво звучи тази Дума! Зовът, устрем в пространството, като мълния разсича слоевете на низшата материя. Зов и отклик – това е велик закон за двойствеността, приведен в движение от магнита на сърцето.

103. Моята Кула е котвата за спасение на света. Устременият към нея е намерил своя път. В нея се пазят ключовете от бъдещите находки на човечеството. В нея е планът за развитие на новата раса. В нея са Изворите на знание и мъдрост. Моята Кула е огнен Стълб Светлина, върхът на който се губи в Световите. Чрез нея се предава на Земята мъдростта на Висшите Светове. И Далечните Светове изпращат чрез нея на Земята своята далечна вест. Този, чието съзнание е насочено към Кулата, установява магнитна връзка с нея и когато земните връзки се прекъснат, започва да звучи песента на космическия живот. И когато след смъртта духът се освобождава от тялото, силата на притегляне започва да действа, преодолявайки земния магнетизъм и устремявайки духа към Висшите Сфери. Но магнитната връзка трябва да бъде установена приживе. Късно е да започнеш да я създаваш тогава, когато вече трябва да се действа. Този, за когото са отворени покоите на Кулата, е Мой, от Моя Лъч и достигнал. Не за тях ли, предалите се на Мен, са отворени нейните тайници? За Моите наследници са приготвени съкровищата на Кулата. И Аз Очаквам тези, които са готови. При Мен трябва да се дойде свободен от всички връзки, с които Земята е оплела съзнанието. Как ще се влее огнената напитка на живота в съда, ако той е изпълнен с напитката на Земята. И как да Напълня кошниците с хляба на живота, ако те са препълнени със земната гнилоост. Чакам освободилите се. Тези, които идват и донасят своето неизживяно, разреждат огнената напитка с вода – всеки според своята сила на неизживяното. Чистотата на съзнанието се заключава в чистотата на кристала, лишен от земни примеси. Затова отдалият целия себе си на Владиката и предоставилите себе си на Него се намира под трансмутиращия Лъч Светлина, претопяващ старите наслоения. В този процес ненужните шлаки се изхвърлят и се отделя чистият метал. Преданото сърце получава Лъча. И още ще Кажа: трябва да се очисти устрема от всичко пречещо и обременяващо. Тежестта, окачена на стрелата, пречи на полета. Освободете се от товара.

104. (26 февруари). По какъв начин, живеейки в този свят, да се съгласуват този свят и Онзи Свят, за да не може този свят да пречи със своите силни, но дисхармонични вибрации? Как да се потуши триумфът на суетата в този свят? С устрем към истинско действие. Истинското действие е действие, имащо в своята основа служенето на Владиката. Не звучи ли затова суетата, защото земното в теб, неизживяно на Земята, се привлича към Земята? Трябва да утвърдиш в себе си силата на Висшите притегляния. По закон родствениите противоположности се съединяват с родствени или сходни елементи. Две противоположни начала, да кажем мъжкото и женското, се притеглят едно към друго чрез взаимно влечение. Но мъжът е човек и жената е човек. Човекът е основата, обединяваща противоположните, но родствени, именно родствени или сходни елементи. По същество те са сходни, но формите на проява на тези сходни елементи са противоположни. Трябва да се

разбере това единство при наличието на противоположни полюси на единната вещ, на даденото явление или порядък. Затова за преодоляване вибрациите на този свят се установява в човека противоположния полюс на явлението на Висшия Свят, за притеглянето на неговата друга половина от Висшия Свят. Съзнанието, устремено към висшето, се поляризира в тона на тържественост и спокойствие. Това е като фуния за приемане на Висшия Лъч, когато цялото съзнание е напрегнато в очакване на възприемането и осъзнаването на вибрациите на Лъча. Спокойствието не е от земните вихри и тържествеността не е от суетата, а устремеността към Владиката е родена от предусещането на Неговия Лъч. Така елементите от Висшия Свят, установени твърдо в съзнанието, могат да преодолеят ръмженето на земните гласове, затваряйки в съединение двата полюса.

105. (27 февруари). За усиляването на магнита, привличащ енергия от Висшия Свят, може да събереш в себе си своите най-добри достижения, своите най-добри мисли, своята любов и своята преданост, всички свои стремежи и придобивки и, събирайки всичко това в съзнанието в кълбо светлина, осветяващо собствената сфера, да се устрими полюсът за познаване на Владиката към насищането му със силата на привлечените тънки енергии. Не може да се очакват дарове от Небето, бидейки потопен през глава в грижите на земния ден. Събирането на родствени на Висшия Свят елементи става съзнателно и в тези моменти се изисква пълна отреченост от земните дела. Не може да се служи на Бога и на Мамона. Така монолитът на съзнанието безразделно се устремява към Лъча на Владиката и, бидейки обхванат от него, се слива с него. Свързването на токовете се получава при достатъчно силна напрегнатост на възприемащия полюс. Нека да утвърдим нова и още по-дълбока степен на възможностите за преодоляване енергиите на обкръжаващия плътен свят. Не може да се установи Общуване с Висшето, без да се съберат в съзнанието достатъчно голямо количество съответни енергии и ако не се повиши тяхното напрежение до степен, когато свързването токовете на енергиите става неизбежно. Но лостът на волята все пак се намира в ръцете на устременото съзнание. Енергиите на плътния свят разбиват монолита на устремяващото се съзнание, тъй като земните магнитни притегляния, увеличащи надолу, са силни. Но съзнателната волева поляризация на съзнанието и съсредоточаването във фокуса на достатъчно количество висши, вече от по-рано натрупани и утвърдени в него енергии, създава мощ, преодоляваща скърцането на земните условия. Не трябва да се забравя, че елементът на преодоляване остава неизбежен при всички условия и борбата между висшето и низшето не се прекратява никога, докато тече разгъването на спиралата на еволюцията. Затова трябва да се обикне това състояние на вечна борба на духа и преодоляване на низшето от висшето. Владиката е Огън, вечно устремен в спиралата на възхода и мощно преодоляващ чудовищното съпротивление от страна на стихии в планетно – космически размах. Да подражаваме на Него и да се научим да преодоляваме всичко, всякакви и каквито и да било съпротивления, силата на които през цялото време ще се увеличава според ръста на нашия дух. И да не се смуцаваме от силата на растящите съпротивления, а да се научим да им се радваме, тъй като това са проявени показатели на нашата растяща огнена мощ. Семето на знанието расте. Расте опитът и неизменната крачка води духа към нови победи. Утвърждавам победата. Преодолял си вълната и вихрите на земните енергии, устремени към теб и си утвърдил Общуването, независимо от тяхната сила. Да се порадваме на новата победа. В борбата и преодоляването е тайната и силата на твоята растяща мощ. Приветствам победителя.

106. Да поговорим за съзвучието. Общуване и съзвучие. Общуването е съзвучие, съзвучие на съзнанието на ученика със съзнанието на Владиката. Посредством+ какво съзвучи низшето съзнание с Висшето съзнание? Очевидно с елементи родствени или съзвучни. Натрупването в зърното на духа на елементи от висш порядък или тънки енергии обуславя възможността за Общуване. Съзвучим чрез висшето, което е в нас. Следователно целта на възхода е натрупването или събирането в зърното на духа на най-тънки енергии, които лягат в основата на процеса на съзвучие. Всяко познаване е съзвучено на това, което е в познаващото съзнание, с това родствено, което се намира навън. Подобното се познава чрез подобно. Не е възможно да се съзре и проумее това, което се намира навън, ако някога и някъде не са били заложени в дълбините на Индивидуалността познаващи сходни елементи. Затова Аз, Преминалият през всички вярвания и всички народи, Указвам. Указвам, тъй като Зная, тъй като съм Преминал целия този дълъг път, по който сега преминават следващите Ме. Опитът на живота дава натрупвания. Натрупването на тънки енергии, събрани в течение на дълги хилядолетия, позволява да се доближиш до Учението на Живота и да черпиш от него, чрез силата на притегляне на събраните по-рано елементи, нови елементи именно по линия на притеглянето на родствените противоположности. Съзвучим със съзнанието на Владиката чрез това, което има в нас от Него. Затова Казвам: имащият ще го преумножи, нямащият ще се лиши и от това, което има. Решението е правилно: невинаги съзнанието, заливано от вълните на житейското море, може лесно да установи контакт. Но ако се извика от дълбините на съзнанието цялото богатство от минали натрупвания даже и от този последен живот, почувствани, реализирани и достигнати, то възприемащият полюс на съзнанието дотолкова усилва своята магнитност, че притеглянето, или съзвученето, или възприемането на родствените енергии от Моя Лъч става неизбежно. Така чрез съзнателната поляризация на своя възприемащ апарат привеждаме закона в действие и преодоляваме по-слабите полюси на притегляне на земните енергии. Защото и те също звучат в съзвучие. И когато те изцяло обхващат съзнанието, концентрираната сила на техните енергии, събрана в съзнанието, побеждава притегателната сила на Моя Лъч и суетата тържествува. Но слабостта на тези бурни земни съзвучия се заключава в това, че в сферата на преходната личност тези припламвания, носещи в себе си елементи от астралната материя, са кратки. Според законите на преминаващия свят те трябва, и действително се заменят с нови, все така затъмняващи цялото съзнание. Съзнанието, завладяно от тях звучи и вибрира в тона на суетата. Но силата на насъбраните през хилядолетията и съзнателно съсредоточени на полюса на магнитното притегляне в зърното на духа тънки непреходни енергии е по-мощна от всяко преходно пламване или набъбване на временните плътни енергии. Трябва само да се осъзнае тяхната мощ, обединената сила на тези минали продължителни натрупвания. Събрани от съзнанието във фокуса на притегляне, те мощно преодоляват бързопреходните вихри на текущия ден. Съкровищата на Моя Лъч се вземат със сила. Прилагащият съзнателно усилие и устременост към събиране и утвърждаване на най-тънките огнени енергии в своя микрокосмос преодолява всяка съпротива на низшите сфери, каквито и вихри да бушуват в тях. Моето Име, Моят Лик, Моят Лъч проявяват незабавно своята мощ щом само съзнанието, прилагащо тяхната сила, поляризира по необходимия начин полюса на своето притегляне до изискваната степен на магнитно напрежение. Доктрината на напрежението е универсална и всяко явление се извършва само при необходимото напрежение на противоположните полюси. Ритъмът на работа на наситеното напрежение е значителен с притеглящата сила на огнените енергии. И тъй, Давам в твоите ръце новия мощен лост, утвърждаващ властта на практика. Отсега

колкото и яростно да звучи вълната на земния живот, ръкохватката на лоста, можеш да преодолееш всяко напрежение на плътните енергии, е в твоите ръце. Твоите придобивки са твоите вечни приятели, готови да се изправят с цялата си сила по призива на твоя дух и да се слеят в съзвучие със Светлината на Моя Лъч. Ще дам всички възможности, но и ти създай полюс на съсредоточените елементи на притегляне, където да изпратя Лъча и с които да бъде привлечен. Ако има мокра кърпа вместо щит, Лъчът се отпуска безсилно, отхвърлен и отблъскван от аморфната повърхност на съзнанието. Кристалът се е лишил от форма, загубил е страните си и е станал аморфен. Служта на съзнанието няма притегляща сила. Затова на побеждаващия воин, в напрегнато съзнателно действие вземащ даровете със сила, Давам без мярка, без да броя даваните съкровища. За мощ на действието е нужно да се съсредоточи цялата сила на мощния кристализиран устрем, като върху острие на таран. Колкото по-напрегнато, толкова по-събрано, толкова по-мощно. Ще попитат, а какво да се прави с тъмните придобивки и импулси? Но те са рефлекторни и автоматични, и при несъответствие на тяхната същност с висотата на стъпалото, достигната от съзнанието, не притежават сила над него. Става дума за възходящото съзнание. Низходящото съзнание има друг път. Говорим за пътищата на Светлината, но не за пътищата на тъмнината. Те имат същите закони, но водещи към бездната. Нашият път е към Светлината. Светлината побеждава. Да се порадваме на новото преодоляно стъпало. Нарекох победителя син. Помни и знай: с Мен вървиш към победа. Победата е неотменима. Ще Украся победния път със скъпоценните камъни на находките.

107. (28 февруари). Аз Утвърждавам превъзходството на духовното над материалното, на висшето над низшето. Но за да победи висшето, към него, към висшето трябва да преклониш своето сърце. Трябва да се обикне светът на проява на тънките енергии. Именно любовта придава завършващото оформяне на магнитното състояние на устремения съзнание. Отзивът на устремения зов пристига винаги, но неговите видове може да бъдат различни и често не в тази форма, която се очаква. Много различни условия могат да повлияят на формата на отговора. Понякога долита само една дума. Също така и времето и мястото на отговора винаги могат да се предвидят. Проявите на космическите токове са извънредно значителни. Затова не трябва да се определя предварително формата на отговора, помнейки обаче, че в една или друга форма отговорът е неминуем. Може също да се отчетат и магнитните свойства на самата мисъл, винаги донасящи свързване на тока и съчетание по съзвучие, но в съответното време, което е невъзможно да се определи за всяка мисъл. Зърната на мисълта дават кънове с времето. Потокът мисли, леещи се отгоре, се обяснява с предишния посев. Но всяка мисъл донася отговор или плод по своя род. Мисълта, устремена към Владиката, ще получи от Владиката насищане на своя магнитен полюс. Затова се устремете мислено. По-рано Учителят и учениците са били заедно. Сега космическите условия изискват разширяване на мрежата на Светлината до пределите на цялата планета и затова принципът на непосредствено Общуване на Учителя с учениците се заменя с мислено свързване от разстояние. А тъй като за мислите няма разстояния, то нужната степен на сила за контакта не зависи от тяхната отдалеченост. Всичко, което е нужно на ученика и може да му се даде, се предава чрез мисълта. Обменът на мислените токове достига до състояние на напрегната ритмичност и такава сила, че със Записки се изпълват цели страници. Разбира се, остава още и съня, и Общуването в Тънкия План, но за това по-късно. Затова трябва да се заостри мисълта. Трябва да се учите на изкуството на кристализация на мисълта. Отначало обикновена човешка реч, после писмени свързвания, сега мисълта заменя и едното, и другото. Разбира се, по-добре е да бъдем заедно, тъй като

какво ще замени Близостта на Владиката? Но всеки има мисия и всеки ученик трябва да премине някои периоди на физическа отдалеченост от Учителя. Често ценните цветя се засаждат отделно и на особена почва, и се подлагат на обичайните атмосферни стихийни условия. Да не се усъмняваме в мъдростта на Водещата Ръка. Дават се всички възможности да се преуспее във всякакви условия.

(Необичайно тежко е. Много трудно се пише.)

108. (1 март). Ние няма да размишляваме върху тежестта на нашата съдба. Горчивите мисли дават и горчиви плодове. Трябва да се премине през това, което ни поднася живота, тъй като в нашия живот има нещо, което ние не можем да изменим, нещо извън нашия контрол. Това непреодолимо външно нещо ще наречем железни вериги на кармата. За тяхната непреодолимост не трябва и да тъгуваме предвид пълната нецелесъобразност на това. Докато не е дошъл срокът и не е ударил Часът, никакви наши усилия да изменим нещо преди срока няма да дадат тези резултати, които трябва да донесат сроковете. Затова трябва да се прояви смирение на духа. Няма нищо, което човешката воля да не може да преодолее. Но това не се отнася за волята на Владиците на Кармата, макар че и тя може да се преодолее, но единствено само полагайки усилия и единствено само чрез смирение. Да носи своя кръст, смирил въстаналите обвивки, може само високият дух. Това висше смиряване на себе си, когато е усмирено и подчинено низшето начало в себе си, представлява и победата над кармата. Не се преодолява нещо външно, а вътре, а в самия себе си. И формулата на това преодоляване ще бъде: “Владико, в Твоите Ръце предавам духа си, да бъде Твоята воля”. И тъй, победите биват двойствени: пасивни и активни. Разбира се, пасивната победа изисква не по-малко активност и напрежение, и борба, но външно тя е незабележима, външно човек е пасивен. Великите победи се достигат в смирение на духа. Смирението не е прегърбено непротивене и съзливо униение на безволието, а именно напъгане на всички сили на духа, защитаващ своята твърдина от натиска на външните енергии. Например смирението на Спасителя е било признак на най-велика победа. Трябва да се разбере царствената мощ на смирението, тъй като адамантът на сърцето, смирило егоизма, сияе с всички огньове.

109. Приятелю Мой, вярата докрай е първото условие, а да се постави всичко на карта – второто. Нито полумерките, нито половинчатостта са уместни там, където съзнанието иска да се издигне над малките цикли на времето. Заповядана е Безпределност и не си струва да се ровиш в праха на непосредствената близост. Освободеният ум гледа нашироко и надалеч и оценява явленията в аспекта на далечното или близко бъдеще, но съвсем не в разреза на настоящия час. Само придвижвайки явлението в бъдещето можем да извлечем неговата правилна оценка и разбиране. Кокошата очевидност и кокошата действителност не отговарят на орловия надоблачен полет. Тези, Които са Водели човечеството, са се Устремявали в бъдещето и са Живели с бъдещето. Нашият Завет е: “Живейте в бъдещето!” Само така може да се издържи нагнетяването и тъмнината на настоящия час. Кой може да ни отнеме Светлината на бъдещето и кой може да ни лиши от тези плодове, в името на които се полагат огромни усилия и огромен труд, и се преодоляват огромни трудности? Робът на хляба, полагайки своя труд, очаква обилна жетва за труда си. Какво направихте вие, какви семена посяхте, колко труд положихте и каква реколта очаквате? Няма следствие без причина и няма труд, не донасящ следствия. Утвърждаваме труда. Трудете се със знанието за неизбежността на резултатите. Умейте да различавате голямото от малкото и донасящото добри плодове от негодните посеви. Мерило на бъдещето е безпогрешен критерий. Далечните семена могат да се окажат най-плодотворни и

плодоносни и кой знае дали няма ние да бъдем жътварите в бъдещите векове. Личните еснафски мерки трябва да се оставят. Личното има право да съществува единствено когато е слято с дейностите на Общото Благо и съставлява негова хармонична неотменима част, както листото на розата - от целия букет. Личният свят, отделен от Общото и свръхличното, е обречен необратимо на израждане и е осъден от стъпалото на планетната еволюция. Човекът е част от Космоса, част от планетата, част от човечеството, част от народа, част от семейството, с други думи – звено, нужно звено в безкрайната верига на явленията. Не сам по себе си, а като част от Единното Цяло. Тече прераждане на човешкото съзнание, на съзнанието на човечеството в разбиране на своето единство като едно планетно семейство. Формулата “Едно стадо и Един Пастир” се осъществява от стъпалото на човешката еволюция. И не според разбирането на миналите ограничени тълкувания, и не в клерикалните изложения, не в аспекта на църковничеството, но в цялата чистота на планетната жизнена действителност. Огнените вълни движат колелото на еволюцията, помитайки всичко противодействащо в своето постъпателно движение. И Ние Утвърждаваме настъпващия етап на еволюцията.

110. (2 март). Сине Мой, няма да се Уморя да твърдя: нищо полезно не се ражда в благополучие. Затова да обърнем мъжествено суровата страница на живота. Мъжество и геройство се изискват не само на полето на битката, но и в обикновения живот. Как иначе да се издържи натиска на вълните и да се устои? Ще Кажем: нужно е мъжествено спокойствие. Аз – Владиката на Шамбала, Аз Утвърждавам мъжеството в човешките сърца пред настъпването на великите промени. Когато ужасът подгони тълпите и се разколебае всичко, около тях, мъжествените сърца, ще се сплотят най-добрите. И ще тръгнат след тях. Да видим кое от най-доброто, което е в нас, е полезно и нужно за хората. Светлината, която е в нас, свети на другите, независимо дали знаем това или не. И само чрез тази мрежа на Светлината, която е в нас, Земята все още съществува. Взаимодействието на енергиите на човека с планетните енергии е толкова мощно, че само те удържат планетата от разлагане. Когато висшите принципи или енергии напускат човешкото тяло, то умира и се разлага. Така е и с планетата. Тя започва да се разлага, когато Светлината на нейните висши принципи, заложили в човечеството, започне да гасне. Тези малцина светлоносци, в които тя не е загаснала, застават мъжествено и самотно на пост и защита на Земята от ужаса на разложението и носят върху своите рамене цялата тежест на този подвиг за милиони паразити. Оттук и непомерната тежест. Мои воители, стоящи мъжествено в мрака като светилници, Изпращам на вас Лъчите на Моята Светлина за укрепване на планетната мрежа. Вие сте Мои помощници. На вашето мъжество Изпращам утвърждаващия Лъч, вас Нарекох Мои. С вас Съм Бил, с вас Съм и с вас ще Бъда.

111. Искам твоето състояние да се приближи до състоянието на напрегнат лък. Състоянието на съзнанието трябва да стане напрегнато и това напрежение трябва да бъде напрежението на спокойствието. Така и запомни: напрежение на спокойствието. И това напрежение на спокойствието може да бъде достигнато само сред обкръжаващите безпокойства и вълнения, когато на външната вълна на напрегната суета и безпокойствата се противопоставя напрегнатостта на спокойствието. Единствено само спокойствие без напрежение няма да бъде в състояние да неутрализира силата на външните въздействия. Затова се предизвикват вълни на противни условия, тъй като само те дават нужната степен на проява на противоположното начало. Духът расте чрез растящите препятствия и увеличаващите се трудности. От тях расте и благодарение на тях става нарастване на елементите на съпротива. Така от външното противодействие нараства вътрешната сила.

Ние Обичаме напрежението на борбата винаги във всичко. Даром нищо не се дава. Прилагайки усилия, достигаме. Приложете усилие и Моята помощ ще бъде обезпечена. Състоянието на постоянна борба е състояние на съзнанието на Архата, затова Наричам Моите близки – воители. Само борбата обезпечават завоюването на сферите на най-тънките енергии, които винаги са напрегнати по своята същност. Да се влезе в света на енергиите с висше напрежение може само в състояние на висше напрежение. И това напрежение трябва да бъде напрежението на спокойствието. Животът в своите вихри приучава към състоянието на тази степен на постижение. Вълните реват, океанът беснее, бляскат мълнии и сред хаоса на разярените стихии тежката тъмнина се прорязва от хладния спокоен лъч светлина от кулата на маяка, стоящ на стража и пазещ смелите мореплаватели. Спокойствието сред невъзмутимата тишина и ненарушимия покой не е ценно. Но в пламъка и яростта на битката, сред шума и сред виковете на боя и стенанията, сред земните вихри и тънките сътолковения състоянието на напрегнато спокойствие е висша степен на постижение. Затова ще утвърждаваме следващото стъпало на равновесие, равновесието сред буря. Вътре в циклона има стожер, ос или център на равновесието, център на такова спокойствие. Нека твърдината на духа да стане такъв център на напрегнато равновесие и неподвижност. Като ос на огромна турбина с няколко хиляди оборота в минута. Давам условия на живот за укрепване на качествата, нужни за по-нататъшната съвместна работа. Сътрудничеството с Учителя предявява към ученика своите изисквания. И всяко ново стъпало на доближаване изисква своя височина и честота на напрежението на работната вълна на енергията. Приспособявам организма към новите възможности и новите условия с напрежението на Моите Лъчи. Изисквам отговорно разбиране на значението на текущата задача и съзнателно приспособяване и асимилация от организма на вълните с по-висше напрежение. Условията ще се задълбочават, докато не укрепне облеклото на духа или бронята, можеща да издържи напора на тънките енергии. Напрежението на Лъчите на Моята Аура ще разнесе на части неприспособения организъм, ако закалката не бъде извършена по определения начин. Затова се изисква не оплакване, а разбиране. Да се порадваме на възможността за още по-голямо приближаване към Владиката чрез тежестта на напреженията на текущия час. Да усетим Водещата и управляваща към благо Ръка, опазваща неизменността на пътя в яростните вихри на стихии. Не на разкъсване от тъмнината Съм Отдал Моите любими, но Искам да ги приближа още повече и затова Укрепвам вашата същност, вас, подлежащите на Моята Близост. Трябва да се разбере, че степените на приближаване са различни и колкото по-близо до Мен – толкова по-напрегнато. Да обикнем приближаващото напрежение. Да съхраним вярата във Водещата Ръка във всички условия и да бъдем готови за нарастващите степени на напрежение.

112. (3 март). И тъй, степените на близост до Владиката са различни. Но всички устремени могат да се разделят на два вида: търсещи и намерили. Намерил е този, който в лицето на Владиката е намерил средоточие на всички свои стремежи, очаквания и постижения, който няма да търси извън Него, който никога и при никакви условия не ще се съблазни да потърси друг източник на Знание или нов Учител. И сред тях, намерилите, ще отбележим тези малцина, които от детството си вече познават мъдростта на Учителя твърдо, определено и с цялото си същество. Търсещите не познават тази определеност, но миналите находки тласкат духа към търсене и те упорито и усилено търсят, преминавайки от един човек на друг, докато духът им не каже: “Ето, това е Той, Учителят”. Тогава търсенията, продължаващи понякога десетки години, са завършени. Разбира се, степените на знание на духа са различни и сред търсещите. Но пътят на този, който е намерил, е твърд и

неотклонен. Може да има борба и колебание, и минути на слабост и подем, но за намерилия Ликът на Владиката представлява единственото Водещо начало. Сред търсещите Владиката Познава своите. Те още не са намерили, още не Го познават, но Той ги Познава и печатът на избраничество е поставен върху тях и вибрацията на Учителя е протегната към тях. Често се дават и знаци. Благо на тях, намерилите в сърцето си Владиката, тъй като знаят своя път и вече никога не се отвличат от блясъка на фалшивите камъни. Никакви земни авторитети и знания няма да ги смутят и отклонят от пътя. Пред знанието и мъдростта на Владиката бледнеят дипломите и научните степени на стълбовете на земното знание. Намерилият знае, че всичко е във Владиката.

113. Сине Мой, пътят на неотклонния труд трябва да се премине и да се почерпи радост от самия процес. Правилното и тържествено напъване на енергията в труда носи радост. Това усещане на радост от извършваната работа, каквато и да е тя, е също победа над сферите на определени енергии. Да разберем творещата радост от труда като крила. Творческият труд е радостна храна за духа. Когато аурата вибрира с напрежението на огнените енергии, песента на духа звучи в пространството и ауричното яйце на труженика се насища със светлина. Трудът трябва да се разбира широко. Трудът е способ за разпалване на центровете и метод за тяхното поддържане в състояние на постоянно горене. Аурата се напъва в труда. Посредством работата се насищат и напъват огньовете на аурата. Трябва да се заобича това състояние на работно напъване на огньовете. Ритъмът на наситения труд е ценен като най-добро упражнение за поддържане на аурата в състояние на огненост. Унието убива огньовете, както и ненавистния труд. При разбирането на тайната на работата като метод за пробуждане на огньовете и поддържането им в състояние на напънато творене се отваря пътя на огнения възход. Всички велики хора са били велики труженици. Огнят не търпи нито застой, нито безделие. Но е ценен само радостният труд. Да намери възможност да се труди радостно при всякакви условия и при изпълнение на всяка работа е свойство и умение на Архата. Да заставиш себе си или другия да работи може, но да работят победно-радостно на всяко поприще могат само малцина. Нервните спазматични пориви в труда са разрушителни за организма. Тържественото ритмично напъване на труда и радостта на спокойно и равно горяща в микрокосмоса огнена енергия ще бъде правилният път. Огромна е убедителността на трудовата огненост. Тя разпалва сърцата на хората. Огнените работници увличат след себе си хората, както потокът пясъчинките. Огнената убедителност не се нуждае от думи. Личният огнен пример създава и победители, и последователи, а главното – ученици. Сине Мой, научи се да работиш огнено. Заобичай самия процес на огненото работотворчество. Състоянието на напъване на огньовете води до израстване на огнени крила. Еснафското отношение към труда трябва да се остави. Трябва да се изझे от труда емоционалният елемент. Астралните емоции не са нужни. Безползното и безцелно изразходване на енергия просто се изключва. Тържествен и мъжествен труд в Името на Владиката и за Владиката. Когато от напънатата светлина на аурата се разпалват огньовете в сърцето и пространството се озарява от светлина, е налице правилно разбиране на своята мисия в ежедневието. Труд светлоносен и труд отегчен и помрачен, труд даващ крила или вериги, труд огнено устремяващ – така ще разбираме видовете и формите на труда. Усещането на радостен подем от привидно скучния, но напънат труд, беше свършено правилно. Степента на достижение беше почувствана и оценена вярно. С всеки труд може или да издигаш себе си, или да се убиваш. Да разберем тайната на окрилената работа. В нея са скрити огнени възможности. И когато обект на работата се явява сърцето, разгарящо се с ентузиазма на творчеството, трудът е благороден.

Не в задоблачните висини, а именно на Земята и в тесните условия се запалва свещения пламък на центровете. Затова да разберем и да заобичае огнения труд като път на огненото напрежение. Качеството на труда е в неговата огнена напрегнатост в каквито и сфери, и на които и планове на битието той да се прояви. И най-трудно от всичко е да се сътворява мисъл в огнено напрежение. Малко са тружениците на огнената мисъл. Утвърждавам огнената напрегнатост на светлоносния труд, спокойна и тържествена. Утвърждавам началото на разбирането на огнената работа. Помни: в нагнетяване и под огромно напрежение се раждат скъпоценни камъни, сине Мой.

114. (4 март). Далечната цел не се забравя никога и при никакви условия. За какво е всичко, за какво е този дълъг тежък път и безкрайните трудности и страдания, за какво е плътната еволюция?! Целта е една – да се издигнеш, да овладееш огъня и да станеш огнен. И всичко, което става всеки ден в най-големите мрачини на живота, всичко се върши за тази единна цел. Ако всичко се върши заради нея и се приема всичко, което дава живота заради нея, помнейки за огненото величие и Царството на безпределната Светлина, за нашето неотменимо достойние и заповяданата власт над всички енергии, тогава може да се премине през всичко и да се достигне.

115. Да се устремим в правилната посока ще бъде решение на въпроса. И тогава всяка направена крачка ще представлява придвижване. Устремете се! Продължителният устрем поражда инерция на движението и то става закономерно и законно. И ще настъпи момент, когато крилата на устрема леко и свободно ще понесат устремилия се все към тази същата далечна единна цел. Така се изработва неизменната крачка и сред земните вихри и неопределености ще се роди огнената уверена стъпка на победителя. Като недостъпна огнена кула на духа се извисява той, победителят, сред бурно носещия се поток от временни, преходни относителни явления. Устремен в движението напред по вълните на океана на относителността и неподвижен като скала под струите на течащата материя. Двата полюса на противопоставяне на вечната двойка на единната вещ са утвърдени в едно в съзнанието и духа, постигнал тайната на двете: вечното във временното и на временното във вечното, на духа в материята и материята в духа, обединени в него, победителя. Утвърден от Мен, победителят върви сред привидно най-противоречиви и невъзможни, и пречещи условия на живота. И най-ярките противоречия, най-големите трудности единствено обуславят и победата, и придвижването, и наистина всичко и всички сили, и добри, и зли, служат на него – победителя. И всеки камък на противодействие, и всяко препятствие се превръщат в стъпала от стълбата на възхода, способстващи и подпомагащи подема. И тогава вече няма съмнение, тогава вече няма боязън, тогава вече няма спирки, тъй като неизменността на пътя като става законна, като движението на планетите. Това е пътят на Архата, когато вече нищо нито вън, нито вътре не е в състояние да спре огнено устременото съзнание. Пътят на Архата е път на победителя. И аз, Стоящият зад него Отбелязвам неговото направление в свитъците на идващите времена, тъй като Виждам бисерната нишка в схемата на духа. За Мен е радост да Водя победителя. За Мен е радост да Виждам, че вече нищо не го плаши. И враговете, и тъмнината стават подножие, по което стъпва неговият крак, на победилия времето и вещите. Победителю на трите, Утвърждавам те във величието на неизменността на огнения път. Огненият път на победата е виден за Мен целият, до края, до точката на сливане с Тайната. И теб ли, устоялият сред разбушувалата се тъмнина и изведените от равновесие стихии, няма да Утвърдя хилядократно сред тяхното равновесие в идващата победа на Светлината? Устоялият в Мен има Поръчителството на Светлината.

116. Усещането за растяща, твърда, уверена, съзнаваща себе си сила е правилно! Това е познаване на победните плодове. На пръв поглед няма за какво да се радваш, тъй като наоколо е тъмнина, но спокойната радост расте в победилото сърце. Тя не зависи от нищо външно. Тя е победителка на външното. С нея ще стоиш мощно сред всеобщата неустойчивост. И не на тях – непознаващите Ме е дадено да победят теб, позналият Ме и приелят Ме в своето сърце като Алфата и Омегата на битието. И когато удари твой час, те, усетили своята мощ, Моята Светлина, утвърдена с победата в теб, ще тръгнат след теб като овце след водача на стадото. Ще тръгнат много. Тъй като са невидими, но могъщи проводниците на духа, тъй като Космическото Право притежава сила над човешките постройки, и разсъждения, и мисли, и желания. По право ще насочиш течението на съзнанията, по право ще тръгнеш напред, по право ще тръгнат след теб, тъй като Аз Съм те Поставил. Аз, твой Владика те Утвърждавам във величието на твоето бъдеще. Да бъде така. Аз Казах.

117. (5 март). Приятелю Мой, Моите Дела са в нужда и изискват помощ. Към кого Мога да се обърна за помощ? Разбира се, само към най-близките. В какво се състои тази помощ? В състоянието на техните съзнания. Ако са изпълнени със своето и със себе си, каква ти тук помощ! А ако са изпълнени с Моето и с Мен, то как? С молби за помощ, обърнати към Мен или с оплаквания за своите трудности, или недоволства, устремени към Мен? Не!!! Може да Ми помогне само съзнанието, намиращо се в състояние на пълно равновесие и спокойствие. Изисква се уравновесената сила на напрегнатото съзнание, съзнателно или несъзнателно, но постоянно и непрекъснато устремено към Мен. Нужен е устрем радостен, бодър, твърд и непоколебим. Тази хармонична устременост на целия микрокосмос, устременост огнена в своето напрежение, достига степената на лъченост и този лъч на ученика (устремен към Мен) създава магнитния канал на тази помощ, за която Говори Владиката. Пълно самоотричане. “Кой може да Ми помогне със своя пряк и неразделен устрем?” На кого Може да разчита Владиката? На кого Може да довери мрежата на Светлината? И къде са те, истински помагачите сред човешките милиарди? На известни стъпала смятат да дават надолу и да получават отгоре. Архатът като Слънце мисли винаги за даване и надолу, и нагоре - на Тях, Владиците, трудещи се във велико напрежение и кървава пот за благото на човечеството. И на Тях Архатът носи своето зърно помощ в лъча на своето слънчево сърце, даващо светлина и лъчи във всички краища на света. В това самоотречено напрежение расте и укрепва мощта на неговата аура, образувайки оформящата сила на трите лъча, трипланови по своята същност и за трите естества. Два, три, пет, седем и повече лъчи са йерархичните стъпала. Силата на тези лъчи расте по колелото на взаимообмена на ученика с Йерарха. Усилването е взаимно. Помощта, оказана на Мен, се възвръща стократно. Не за най-близките Говоря, а за всички, за да разберат тайната на нарастването на мощта. Моите не се нуждаят нито от награди, нито от въздаяния, но законът действа неизменно. В минути на нужда и особено напрежение стоим в непоколебим и непробиваем фронт. Трябват Ми силни, трябват Ми твърди, трябват Ми такива, които няма да напуснат Мен и Моите Дела в минути на нужда. И кой знае кога идва тя? Затова напрегнатата готовност е непрекъсната. Винаги е устремен към Владиката (воинът) с желание и в готовност да помогне. Така Моят воин изковава своите огнени вечни доспехи и в своя устрем наподобява Слънцето на Великото Сърце, неугасващо никога.

118. (6 март). Има съобщение. Днес ще чуете за смъртта на Сталин. Днес ще чуете много. Ще стоим на стража на интересите на Родината, тъй като изнемогва. Ще се оправи бързо, тъй като Аз Съм с нея. А вие помогнете. Непремълчаният трепет от

възможности ще бъде ключ на Часа. Бодърствайте. Часът приближава. От Кулата Аз Наблюдавам събитията и Ръководя. В минутите на всеобщо объркване чрез Моите Твоя. Съобщението свърши.

Приеми съвет. Скрий своето лице, още не е дошло времето. Събитията се ускоряват. Трябва да се устои.

(Преди утрото насън видях река, чупеща леда пред ледохода.

Водата пред него се издигаше. Ледената кора се тресеше отново, но бързо се топеше, когато Светилото изпращаше Лъч иззад облаците.

Идваше пролетта. Реката набъбваше, надигайки леда.)

119. Земните събития ще тръгнат и ще се движат съответно на звездните знаци. Техният път е неотвратим. Нужно е спокойствие за съхраняване на състоянието на равновесие, за да бъде здрава опората на планетните възли от Светлина. Каналите на връзка ще бъдат напрегнати до крайност. Затова се утвърждава спокойствието. Символът (видян насън) на реката, чупеща леда, е правилен. Щом светилото се скрие зад облаците, реката се забавя и повърхността замръзва. Но леденият слой е тънък. Под него е могъщото течение на живота и то всеки момент ще разчупи леда. Но лодката е приготвена. Идва пролет. Наближават дългоочакваните срокове. Събитията са надвиснали застрашително. Готвите се да ги срещнете в пълно въоръжение с духовните доспехи. Теченията на живота са излезли изпод контрола на човешките ръце. Аз Съм на кормилото. Може ли да бъде спряна реката, чупеща своите окови, срещайки пролетното Слънце? Съберете мъжеството си. В час на объркване е нужно мъжество. Всичко си има време и време за всяко нещо под Слънцето. Призовавам мъдрите да бодърстват при възловите събития. Удря дванадесетия час.

(Записката е направена сутринта около 4 часа и 45 минути. После отидох на работа, върнах се около един часа и без да влизам в своята стая помолих Нинка в присъствието на Людмила С. да вземе тази тетрадка със Записки от моята стая. Тя я донесе и аз им прочетох. За смъртта на Сталин ни съобщиха в службата след 12 часа през деня. С гореказаното удостоверяваме и свидетелстваме за правилността на съобщението.)

120. Сине Мой, не е ли време да се остави всяко съмнение в Моята неизменна Близост? Не се съмнявай в Близостта на Владиката. Усилвам Общуването, а ти дай висша мярка на напрежение и готовност. Attune (англ. подготви, приучи, настрой) своя организъм към Моята вибрация. Искam да те усещам пламеннозвучен към Мен. Ако Безпределността е във всичко, то и указваните качества могат да се изтънчват и усилят до безпределност. Задълбочи осъзнаването на Близостта и Общуването, тъй като Аз Съм с теб. За човешкото съзнание съществува само това, към което то е насочено. Насочи към Мен съзнанието, разширявайки и задълбочавайки съединителния канал. Звучи с Мен. Да звучиш с Владиката – това не е ли достижение!!! И ти ще станеш огненозвучащ. Вълшебна лира, подобна на чудо, ще Открива за теб. Седемструнната арфа на духа, чудесния дар на Аполон, слънчевия бог, ще Запаля с Моя огън огньовете в теб. И звученето на пламъка ще стане твой живот. Тъй като ти си огнено същество. Вече звучиш на Моя Лъч. Съзвученето протича в crescendo. Остави всичко пречещо. Какво ще поставиш между Мен и себе си като препятствие? Обещаните възможности вече се осъществяват в твоя живот. Сутринта ти Дадох свидетелство за Близостта. Нека мисълта на твоя Владика се лее свободно в твоето съзнание над замлъкналите и смирили се обвивки.

Да! Да! И Майката се готви за величието на Часа. И ако ти си чакал, то как е чакала Тя, и ако ти съзвучиш и отговаряш, то как ще съзвучи тя, и ако на теб ти е понякога тежко, то какво е на Нея, отговаряща на космическите вълни и планетните нагнетявания с

всички центрове? Помисли за Нея, носеща кръста на живота и натоварването заради вас и заради мнозина. Но вие помагате и разделяте натоварването за милиони паразити. Но минутите на вашата слабост, когато Нейното натоварване, несподеляно от вас, се увеличава - тъй като в минутите на слабост на духа не можете да споделите Нашето натоварване - трябва да се изключат в тези дни на особена отговорност. Затова и Призовавам към Единение и Оказвам особено доверие, указвайки за помощ. Помогни на Майката с неразделен устрем към Нея, тъй като Ние Сме неразделни в духа – Тя и Аз. Не Ни разделяй в своето съзнание. Тъй като Нашата Близост и сливане са преминали границите на разделението. Наистина Аз Съм в Нея и Тя е в Мен. И както Аз Усещам твоето състояние и устрем, така го усеща и Тя. Затова насочи мисълта си към Нея за укрепване. Ти си ѝ най-близкия. На теб Тя се доверява изцяло. Между вас няма елементи на преграда и несъгласуваност. Очаква срещата и ненапразно, тъй като Съм Поръчителствал за теб. Поръчителството обуславя Поръчението. Велико е твоето Поръчение. Носиш Моята вест на света във величието в достойнството на духа. Снабден си с власт от Мое Име и това на Майката да говориш и действаш, получаващ огнения меч на духа. Затова бъде бдителен. Отбелязвай огньовете на проява на властта, растяща явно, те се проявяват в усещанията. И помни: на огнената мощ на твоя Владика нищо не може да противостои без поражение. Давам ти власт да действаш с тази мощ в целия предел на твоето осъзнаване на Моята мощ в себе си. Дерзай, чедо! Сине Мой любим, дерзай. Ще Утвърдя дерзанието, ще Утвърдя най-дръзновеното. Свидетелствам за мощта на дерзанието и Утвърждавам неговата сила в теб.

121. (7 март). Сине Мой, ще Ни утвърждаваш в действия. Притеглянето на възможностите ще се прояви в действията. Ще ги наречем действия, притеглящи нужните прояви. Не забравяй двойствеността на действието: физическа, земна, и психическа, мислена. Действието, което е правилно утвърдено в двата свята – видимия и Невидимия, е правилно и законно. Съзнанието, пораждайки исканата мислена форма, непоколебимо утвърждава появата на неизменност на изпълнението през целия микрокосмос. Това наричат вяра. По-добре е да се нарече вярознание. Действащата сила на колелото на изпълнението е основана на вярознанието. Да вярознаеш, значи да проявиш лика на неизменността и разбиране действието на закона. Усмирените стихии са Наши сътрудници. Същността на човека е проявена в четири стихии с една преобладаваща. Стихиите се обуздават и подчиняват на волята на човека най-напред в собствения микрокосмос. Подчинени в него се подчиняват във. Властта над трите се изгражда върху властта над четирите. Духовете на стихииите или енергиите на стихииите се подчиняват на властта на човека. В ходенето по вода и огън, в издигането във въздуха имаме феноменалната страна на проявата на подчинението на четирите. Съществуването на човека е свързано непосредствено и взаимодейства със стихииите. Всички стихии в него: вода, земя, огън и въздух са изразени в него напълно материално. Тъканите на тялото, и костите, и нервите се състоят от атоми от периодичната скала на химичните елементи; 75% H₂O, тоест вода; въздухът се диша и не само с белите дробове, а с всяка пора на тялото; а нервите и мозъкът са проводници и акумулатори на човешкото електричество, нервната енергия, тоест огъня. Така четирите стихии са проявени в човека и огнената е висшата от тях. Известно овладяване на стихийната материя в себе си е вече утвърдено от човека. Но става дума за тяхното пълно и съзнателно овладяване. Да овладееш в себе си стихийната материя на четирите може само при тяхното равновесие, тоест при условие на пълно спокойствие. Струва си да се отбележи как при най-малкото нарушаване на равновесието или спокойствието се учестява и губи ритъма на дишане, ръцете изпадат в състояние на безконтролни движения и се нарушава

взаимообмена на веществата във всички органи на тялото, тоест съотношението между земя и вода. “Вода, вода! Дайте му по-скоро вода, той е така развълнуван”, - безсъзнателно, но правилно крещи еснафът. В проявите на спокойствието се съдържа нещо толкова важно и значително, че да се изчерпи тази тема е невъзможно, тъй като за пълното му разбиране се изисква висша степен на разбиране. И всяко стъпало на съзнанието изисква ново разбиране на същността на спокойствието и нова форма на неговото утвърждаване. Затова благо на този, който се е запалил от разбирането и стремежа към утвърждаването на това велико синтетично качество. Казвам “синтетично”, тъй като равновесието трябва да насища целия микрокосмос на човека, всичките му тела, или начала, от висшето до низшето и във всички форми на вибриращите в него енергии. Четирите и трите се привеждат в хармонично състояние на равновесие и спокойствие под скиптъра на царствената огнена воля. Утвърждавам твоята власт над четирите. Давам разбиране за същността на стихийните явления. Но четирите стихии на физическия план са само отражение на четирите висши, които са над тях, над които на свой ред има четири още по-висши и тънки.

122. “Владико на седемте врати, отвори на мен, на твоя син, първите врати на познанието, вторите врати на познанието и третите врати на познанието.” Трите трябва да се преминат – съответстват на Лъчите. Изходящият лъч е лъч на познанието. Познаваме чрез своята светлина. Ключът се дава от Йерарха, но устременият го завърта сам. Отварянето на вратите дава достъп до всичко, което е зад тях. Първите – зад първите, вторите – зад вторите, третите – зад третите. Зад всички двери Посреща Той, Водещият. Всяка врата представлява следващо стъпало на познанието. Първите врати – физическият свят, но не сам по себе си, а като низша форма и аспект на седемте, като скала на материалните вибрации, също седмична в себе си, тройствена по съществото си и четиристихийна. 3, 4, 7 са символи на формите, които го изразяват. Вторите врати са астралния свят със същите подразделения и намиращи се в състояние, съответстващо на първите. Третите врати са менталния свят или света на мислените прояви, също седмичен и също хармонизиран с двата низши. За всеки от трите свята съществуват свои проводници или форми, в които съзнанието може да се проявява. Адептът действа съзнателно във всеки от тях толкова просто и лесно, както във физическия. Това умение изисква пълно и безусловно подчинение на всичките три на волята на висшето “Аз”, стоящо над тях. Всичките три са временни и срочни. Но огнената същност, стояща над тях, е извън срока. Съзнанието, пренесено от низшите три в него, в своето огнено зърно, се освобождава от властта на трите низши и придобива власт над тях. И тогава, в съответствие с утвърдената власт, последователно се отварят вратите. Принципът е прост: не може да има висше възприятие, ако физическото тяло, астралното и менталното не са приведени в състояние на спокойно равновесие. Техните вибрации заглушават ритъма на тънките енергии. Непреодолялият притеглянето на трите не може да отговаря на висшите притегляния. Човешкият апарат е чудесен. Съзвучи на пространствените вълни, но само приведен в състояние на хармония и равновесие. Затова потуши трите. Обуздани и хармонично звучащи, всяка със седем струни, представляват познавателни инструменти на микрокосмоса. Всеки, взет сам по себе си и отделно от висшия, е лишен от основание и смисъл. Затова физическото съществуване на човека е нелепо без връзка с двата и с висшия, и означава смърт в духа. Говорил съм за вечния живот, но той е над трите. Говорил съм за безсмъртието, но то е само в зърното на духа. Съществуването в астралния план след смъртта не е безсмъртие, както и в Менталния, тъй като тези съществувания завършват със смърт и разлагане на менталната и астралната обвивки. Истинското безсмъртие е по-високо.

Постига се с подчиняване на трите и пренасяне през живота на Земята на съзнанието в сферата на висшето “Аз”, в своята безсмъртна Триада, в зърното на духа. Огненото Тяло - неговата форма - не подлежи на смърт. Неговата същност е изтъкана от отложени кристали на най-тънки висши енергии по протежение на всички животи на човека, събрани в Чашата. Затова Наричаме позналия тайната на безсмъртието Събирач на Съкровища: събират в себе си кристалите на безсмъртието или кристалите на неунищожимите огнени енергии, нараствайки кристала на безсмъртието. Камъкът вътре, скъпоценен, блестящ, носител на който се явява той, сияе с всички огньове, когато са отхвърлени оковите на трите. Пробуждам духа към осъзнаване на твоето единствено, не можещо да бъде отнето вечно съкровище. В него да бъде центъра и престола на съзнанието, сияещ през низшите и все повече уплътняващи се покривки на трите низши обвивки. Сега, водейки този Запис, утвърждаваш светлината на зърното на духа в низшия, физическия свят чрез материята на трите, временно замлъкнали. Затова те Нарекох победител. Лесно е да се пише, но какво струваше победата и колко време дългогодишни усилия и несломим устрем бяха необходими. Така в трудностите на живота утвърждаваме една след друга победите. Приветствам победителя!

123. (8 март). Владиката Казва: “Никога не трябва да се съмняваш в получените съобщения, възприемани чрез Моя Лик.” Не трябва даже да ги анализираш в момента на възприемането. Това пречи на процеса на предаване. При възприемане трябва да ограничиш своята активност, тоест движението на менталната (в интелекта) материя в нейния проводник до предела на неизбежната необходимост. Физическите движения се свеждат само до процеса на писане и зрителните, всички останали се изключват. Но тези са необходими за Записките. Същото се отнася и за мозъка. В работно напрежение и движение е само това, което е необходимо за Записките, останалото се изключва. Символът на аналитичните везни, тоест тънките, показани по време на сън и състоянието на неизправност и опита да ги поправиш, представляват указания за загуба на равновесие, нарушено от грубото и неочаквано нахлуване на хора, приходящи отстрани и раздирани от астрални вихри. Интересно е това, че на работата по тяхното възстановяване през цялото време пречеха страничните хора, нарушавайки грубо поправката. Затвори се от хората с желязна преграда. Приложи лечение със студ. Студената, ледена съдържаност и спокойствие нека да бъдат леден душ за разюзданите обвивки. Леденият режим е действен и полезен. Не жестокост, а целесъобразност. Иначе незащитен здраво ще те разкъсат, ще те превърнат в прах и ще те стъпчат със своята пета. Астралът в хората е свиреп, яростен и безконтролен. Огради се и бъди с хората, с всички без изключение, винаги нащрек. Никога не доверявай и не се доверявай на техните неочаквани емоционални пламвания. Обвивките вибрират и при всеки по различен начин, но да отдаваш себе си на милостта на чуждите беснеещи обвивки не може вече без тежко увреждане на своята същност. Също не трябва никога и на никого да се разкриваш. Разкриването на себе си пред хората е именно предаване в ръцете на другото съзнание края на струните на своята психическа арфа, които те могат да дърпат във всеки един момент в зависимост от своето настроение. “Като затворено ковчеже, като неразграбена планина...” - така стойте и не хвърляйте, и не отдавайте съкровищата на равновесието на разкъсване. С какъв труд се събира то и колко настойчиво, яростно и жестоко, макар и често несъзнателно, хората се стремят да го нарушат, нередко подтиквани от косматите ръце. Трябва да се усили зоркостта. Да се опази съкровището. Жестокостта към тънкия апарат на ближния е отличително качество на хората. Всички са добри, само че последствията от тази доброта са много тежки и болезнени. Силата на страничните

въздействия може да се парализира с вътрешна своевременна заповед на волята и пашкул тънка материя, защитаващ с повтаряне на думата (Аум) или Името. Вълната на повторението разбива насрещната вълна. Да, приятелю Мой, тежки са земните условия, но трябва да им се противостои с цялата сила на духа. Поражението е немислимо. Вече виждаш как укрепна заградителната защитна мрежа. Колко продължително удържа вече тя астралните вихри на двукраките. По-рано организмът не би издържал на тези натоварвания. Укрепвам бронята на духа чрез живота и в живота. Това е нужно за бъдещето. Трябва да се научиш да преминаваш през натоварването и напрежението, без да губиш спокойствие и равновесие. Ритъмът на индивидуалната вибрационност на микрокосмоса не трябва да бъде нарушаван отвън. Не трябва да се издава същността на ритъма. Тъй като индивидуалността на формата е основа за изява на света на проявеното.

И тъй, седемструнната Арфа на Аполон в човешкия микрокосмос има четиридесет и девет струни, по седем във всеки от седемте принципа. Да вземем отделен принцип, той е един като такъв, но е двойствен в себе си. Противоположните полюси, обединявайки се, образуват третата точка на триъгълника, на сина, роден от двете, а след това вече поражда четвъртата точка, противоположна на третата и, създавайки четвъртата точка се образува квадрат. Годианата е цялото, единицата; зимата и лятото – полюсите, даващи неутралната точка на пролетта и есента, които по отношение + и -, тоест зима и лято, са сякаш неутрални, поне по отношение на температурата, но помежду си (пролетта и есента) са противоположни по същество. Пролетта и есента са породени от полюсите – зимата и лятото. Благодарение на разликата в температурните условия на тези два полюса се достигат преходните периоди на пролетта и есента при движение в спиралата на времето от едната противоположна точка (зимата) към другата (лятото). Не зимата и лятото са важни, а е важно това, че този принцип на единното, двойственото, тройственото и четворката се проявява в цялото битие, във всички вещи и явления. Стихиите на огъня и земята са антиподи. Те създават или пораждаст стихиите на водата и въздуха, които са противоположни една на друга по същество - същата тази четворка на единния седмореен принцип. Към тях се прибавят още три висши принципа, пораждащи четворката, но независими от нея. Началната точка на земното проявление създава висша триада, за която тази начална точка ще бъде не първа в процеса на творението, а четвърта (или начална точка на зимата). Решението трябва да се търси в седмичността на проявеното.

124. (8 март). Здравей, сине Мой. Усещам те постоянно. В това е и задачата: да не се претоварва проводникът с лични пратки. Помощта за твърдия устрем е нужна и реална. Не обременява нито Мен, нито Майката. Мрежата на Светлината укрепва и утвърждава канала за сближаване. Ще Доведа Общуването до степен на ясновиждане и ясночуване. Ще Направя проводника на духа и неговите възможности реални земни явления. Ще те Въведа в Моя Свят видимо явно. Моите Указания, изпълнявани стриктно, са стъпала за сближаване. По тях ще се издигнеш до Царството на Светлината. Кажеш си: “Нека бъдат благословени трудностите на моя живот, тъй като трудностите са давани възможности.” И тъй, да разбираме препятствията и трудностите като възможности. Радвам се на твоя усърден устрем към Мен, без оглед на увеличаващите се трудности и, кой знае, не усилян ли от тях. Тесните условия притесняват, но Моите са при Мен. Да се порадваме на тесните условия на живота, устремяващи към Владиката. Сине Мой, настъпва време, когато твоята близост ще бъде неоценимо нужна за съвместната работа. Усещаш ли чудесността на идващите години, които трябва да бъдат прекарани в съвместна работа с Мен? И не в подготвящите трудности, а в трудностите на Моите Дела, творими заедно с твоя Владика.

Мой любими сине, ти се биеш победно с вълните на обкръжаващите те тежки условия. Помни и знай: всяка твоя, и най-малка победа е чудесна нишка в проводника на връзката. Не се учудвай на Моята щедрост, тъй като твоето Поръчение е голямо. Но нали Аз Обещах Безпределност. И утвърденото тук ще бъде утвърдено там, и свързаното тук ще бъде свързано там със сияен мост от Светлина. Сине Мой! В Моя Лъч Изпращам любов и грижа. Аз Укрепвам връзката. Воин побеждаващ! Заедно с Майката се Радвам на това, че Нашият син се издига в огнената мощ на своя дух. Изправи се, чедо! Призовавам изправилия се дух към огнено кръщение, изгарящ със своята сила вълните на яростно настъпващата тъмнина. Бъди като напрегната струна, звучаща от всяко Мое докосване. Звучи само, ако е натегната. Чувам звука на натегнатата струна в Кулата. Всеки има своята нота. Звучи напрегнато и пламенно. Моят оркестър се състои от добре настроени инструменти и всеки звучи както трябва. Подготвям участниците в него за изпълнение на великата симфония на Светлината и живота. И тя ще зазвучи скоро, покривайки с победни звуколъчи цялата Земя. Нашият Свят е Свят на невидимата мощ на Лъчите. Огненият носител на лъчите регулира и направлява с лъчите на Светлината течението на живота. И ти, утвърденият носител на трите, си призоваван към управляване на планетния живот. Твоите три ще засияят в мощта на Моите Лъчи и чрез мощта на Моите Лъчи ще проявиш своята сила. Възможностите станаха действителност. Така ще Наречем твоето стъпало - стъпало на осъществяването. Владиката, Майката и ти сме стъпала за спускане на Светлината. И твоята светлина пред хората да бъде творящ огън. Светлина от Моята Светлина, Светлина в Моя син, Моята Светлина в твоята светлина и Нейната – даващата мир на теб. Тя е твоята Космическа Майка, а Аз – Баща. Вечните нишки на връзките от Светлина са над земното и времето. Сияят и се разгарят ритмично, както всичко в живота и всичко, което е от Светлината. В Нас ще намериш извор на неувяхваща радост, вечна младост на духа и пламъка на неукротимия устрем. И тъй, запомни: Аз, Тя, ти - ти, Тя, Аз. Ще навлезеш в самия кипеж на живота, но с Нас, тъй като Ние ще Бъдем с теб и зад теб. Когато бъдеш с Нея ще видиш Моята Светлина, тъй като Тя е в Мен. Нашият син ще понесе Светлината на света, тъй като е син, Наш син, запалил огъня на своя дух от Нашата Светлина. Покажи осъзнаване на значимостта, дълбочината и отговорността на предстоящото Поръчение. Повиши стократно готовността. Събери мъжество. Отсега единствената цел на твоя живот е изпълняването на поръчаната мисия. Заради нея си се възплътил и си дошъл на Земята. Заради нея ти е даден и е избран от теб доброволно твоя настоящ живот. Указвам целта на това твое възплъщение. Ще Оживя паметта за отминалите свитъци. Подготвям те за Пришествието.

125. (9 март). Струната на връзката, напрегната от устрема, започва да звучи. Струната може да звучи само бидейки натегната, но ключът, който я натяга, ще бъде устремът. Пространственият и единичен проводник е подобен на струна. Ще Наречем тези проводници струни на Светлината. В природата всичко има глас или своя нота и всичко звучи. Звукът е форма, една от формите на битието на проявената вещ, седемструнна или седемаспектна по своята природа. Седмичният потенциал е скрит във всичко за постепенна проява в спиралата на еволюцията на всичките седем Плана. С това, което в потенциал е скрито в нея, духо-монадата отговаря на това, което е извън нея. Седемте вън отговарят на седемте вътре. Така и ученикът, звучаейки на Лъчите на Владиката, пробужда постепенно тяхната скрита потенциалност, затворена в него. Степените на съзнание са степени на това разкриване. Еволюцията на битието се заключава именно в процеса на разгъване скритите свойства на духо-монадата. Потенциалът се разгръща отвътре навън като пъпка на цвете. Трябва ясно да се осъзнае, че всичко е вътре, всичко вече съществува, че кладенецът на

неизчерпаемите възможности се намира в самия човек. И трябва да се търси единствено в себе си. Съзвучейки с висшето, разкриваме само собствените свойства, скрити в нас. И ще дойде време, когато изворът на знание ще започне да се излива отвътре. Чувствознанието и върознанието са само негово начало, а всезнанието – далечен недостижим край. Тъй като даже Владиката Буда, човек от шестия Кръг, е отричал своето всезнание. Но е възможно да се знае всичко в пределите на дадена планета, и духът, завършващ планетната еволюция на дадена планета, се приближава към това. Това знание не е човешка измислица, а Знание Космическо. Има още много лъжи в човешките науки, но се говори не за земна мъдрост, а за мъдрост на Владиците, тъй като Те Притежават ключовете към Космическото Знание и ученикът получава ключовете от Тях, един след друг. Те са седем. Седем ключа от тайниците на Космическото Знание.

126. “И заповяда на ветровете да затихнат...” Кой може да заповяда на ветровете, на кого се подчиняват стихииите? На този, който е подчинил в самия себе си четирите елемента. Такива бури стават и вътре в микрокосмоса. И по същия начин господарят на своя микрокосмос им заповядва да се успокоят, да проявят хармония и да преминат в състояние на равновесие. Равновесието се установява от волята и със заповед на съзнанието. Ето защо овладяването на спокойствието и равновесието в самия себе си е толкова значително. Тъй като спокойствието и равновесието са показатели за властта, постигната от духа в своя микрокосмос, тоест над самия себе си и ео ipso (лат.) над същите тези стихии извън себе си. Равновесието е символ на достигната власт. Затова е и казано, че спокойствието е венец на духа или венец на победата, удържана в себе си. А тъй като качествата в себе си са безпределни, то и степента на утвърждаваната власт може да се разширява до безкрайност. Да утвърдим равновесието. Има качества, без утвърждаването на които не може да се достигне желаното. Без равновесие няма власт, тъй като това са синоними. И поставените от Нас показват степен на равновесие, тъй като са облечени с власт. Властта на духа е най-висше понятие, тъй като властта е в духа и от духа. “Казвам ви това, за да имате в Мене мир; в света ще имате скръб, но бъдете смели, тъй като *Аз* Победих света.” Победих света, побеждавайки Себе Си и Призовавам към победа над себе си. Моля да се разбере значението на победата над себе си в цялата дълбочина. Тъй като победата над трите в себе си и победата над четирите в себе си означава победа над трите плана на съществуването: физическия, астралния и менталния, и четирите стихии – земя, вода, огън и въздух. Не трябва да се предизвикват на бой чудовища, не трябва да се пътува в далечни страни; вътре са налице всички враждебни и непокорени елементи. Наистина враждебни и антагонистични, и пълни с противодействие, докато не са подчинени и не е постигнато тяхното овладяване. Може да ги сравним с хидростанция на бурна планинска река, когато обуздаваната енергия може да се употреби за благо. Енергията на стихииите е безполезна дотогава, докато не бъде обуздана. Тогава е много лесно да се управлява тя и да се натрупва, когато мощният бент на волята твърдо ограничава нейните прояви, събирайки я за използване. Овладяването на стихииите, както и на всичко, лежи също в духа. Всичко е в духа. При разбирането на това сферата на микрокосмоса се превръща в чудесна лаборатория за опити, работа и изследвания на Света на тънките неуправляеми енергии. По-добре е да се каже на всички и на всякакви енергии, тъй като в човека се съдържа всичко. Микросветът, бидейки отражение на Макросвета, като капката вода от океана, съдържа в себе си всичко, което се съдържа в макрокосмическия океан. Лабораторията на човешкия организъм е чудесна и неизучена. Даже низшият от седемте принципи – физическото тяло, е изучено повърхностно и несъвършено. Като касапи подхождат съвременните физиолози към най-

тънкия апарат на човешкото тяло и искат да видят, и виждат в него само това, което вижда физическото око. Но да се започне да се разбира функцията на всеки физически орган може само двустранно, тоест и от психическата страна, съчетавайки двата: видимия и невидимия светове. Не може да се разбере физическия видим човек без осъзнаване на невидимия човек, стоящ зад него. В най-съвършената съвременна лаборатория може да се разложи на дребни частици и да се изследва тялото на най-великия художник и на простия дървосекач, но огромния духовен свят на първия няма да бъде открит. Методите на съвременната наука са непригодни за изучаване на човешкия микрокосмос. Без разбирането на закона за съответствие на микро- и Макросветовите и тяхното седмично устройство ще бъдат безплодни всички опити за по-нататъшно придвижване. И тъй, три и четири в едно са формите на неговата проява. Овластяването на тези форми е овладяване на техните енергии, които в своята същност са съвършено еднакви както вътре в човека, така и извън него, тъй като текат в неспиращ поток през всичките три негови тела под формата на четирите стихии, елементите на които сега са в него, а утре – в земята, въздуха и материята, която го заобикаля. Това, което е в него, същото е и навън. И това, което му се подчинява в него, също толкова лесно му се покорява и подчинява и извън него. Подчинилият на себе си своята материя, материята на своя микрокосмос във всичките ѝ видове и степени в своя микрокосмос, по този начин вече подчинява и установява своята власт над всичко и всяка материя във външния свят, тъй като в човека се съдържа всичко. Трябва да се разбере равновесието, тъй като е символ на могъщество.

127. (10 март). Настъпването на промени в целия свят е несъмнено. Народите са нащрек в очакване. Чакат несъзнателно. Всички разбират, че по-нататък така не може да продължава, тъй като в света е тежко. Човешкият дух стене във веригите на самоограничението. Народите ще премахнат от арената на действие тези, които не могат да удовлетворят техните очаквания. Очите на всички се отварят. Пространството е самонаситено с новите идеи за човешките взаимоотношения. Звучи Зов за сътрудничество. Спиралата на еволюцията са завърта. Народите искат въздух, живот и Светлина, а не хляб и зрелища. Погледите на всички са устремени към Родината, от нея очакват думата. И тази своя дума тя ще каже. След нея вече вървят, но ще тръгнат след нея, привлечени от магнита на Светлината. Ще тръгнат всички, които не искат да загинат в мрежите на мрака на самоограничението и изостаналостта. Убедителността на действителността ще бъде водещ импулс. Водещото знаме се издига мощно в ръцете на стохилиядниците. Принесените жертви не са напразни. Светлината победи.

128. Природата не се съобразява с видовете и формите. Огромни пластове на Земята са изпълнени с обвивки на някога живели животни и растения. Отдават своите тела на праха на Земята, изграждайки нейното тяло. Но духът е безсмъртен и макар да преминава през формата, не я взима със себе си. Животът е в духа, не във формата. Тъй като всичко е в духа. Благодарение на носените форми той расте. Формата е обречена на смърт и страдание. Целта е животът – не временния, във формите, а вечния, в духа, израснал чрез формата. Заради по-съвършените условия на новите форми старите са пострадали. Иначе не е могло да бъде. Стремейки се към щастието на планетата Взехме решение по необходимост. Но няма жертви без награда. Народът е извоювал своето щастие и ще го има. Всичко е готово за Великия Посев. Народното сърце чака. Най-добрите ще застанат на власт. Ръката на Нашата решимост е непреклонна. Ще Утвърдим Светлината. Ще Пометем всяко противодействие. В името на понесените жертви ще Изпепелим противодействащите. Бъдещето е светло. Потоците Светлина са над Страната. Последни усилия и Светлината ще

бъде проявена. Сърцата са закалени с мъжество. Моят народ е безстрашен. Следващата крачка е неочаквана и непредвидена от враговете. Очаквайте десет нови удара по съпротивляващите се. Не чакайте пощада за тъмните. Но даже и те бяха предупредени, за да могат да направят последен избор. Но избралият тъмнината с тъмнината и ще си отиде в зарите на Светлината и сияйния Ден. А той настъпва – сияйният Ден на Светлината.

129. Не се тревожи за нищо. В големите дела малкото ще отлети. Стига само то да не засенчва голямото. Малкото ще си отиде от живота и ще се замени с голямо. Но в тъмата под земята зреят чудесни кълнове. Трябва да се върви напред, без да се забавя ритъма при никакви условия – нито вътрешни, нито външни. В непрекъснатия ритъм е тайната на успеха. Ако несъвършенствата бяха препятствие, никакъв напредък и възход не би бил възможен. Несъвършенствата и слабостите не са препятствия, а камъни, които преразбива кракът, вървящ към върховете. Затова съзнанието никога няма да се смущава от неизживените несъвършенства, подлежащи на преодоляване. Ще гледаме на тях като на отмиращи, но някога били живи клетки, които организъмът ежедневно изхвърля с милиони. Но нека осъзнаването и наличието им да не нарушават бяга към Учителя и ритъма на Общуването. Трябва да се премине по светещата черта, без да се забавя крачката нито за миг, при никакви условия. Тъй като всички условия са само мяркащи се пътни знаци. Но пътят на духа е неизменен. И Моята Близост не зависи от отхвърляната черупка. Искам да виждам как нищо не ви смущава. Искам да чувам крачките на неизменно възходящия дух. Искам да виждам сияйното чело на победителя. Нека слепците да стоят до стената на плача и разкаянието. Но воинът, устремен подобно на стрела, не носи инертни изживени частици в своите доспехи. Оставяйки назад формата на изминалия час, той е винаги нов. Но формата на вчерашния ден сякаш с пипала се стреми да задържи в себе си съзнанието. Но той върви свободен от веригите на това, което вече е било. Формата на изминалия час няма вече власт над него. Само ако беше разбрана тази сила и значение на освобождаването от всичко това, което вече е било и което сега вече го няма. Той върви свободен от веригите на миналото и свободен от веригите на настоящето или току-що минало. Защо да отнасяме властта на миналото само към далечните събития на живота, когато непосредственото минало налага още по-тежки вериги, често пречейки на движението и забавяйки подема. Трябва да се вижда врагът, под каквито и лица той да се проявява. Миналото е враг на Огнената Йога - и далечното, и близкото, и най-близкото. Не е ли все едно какво забавя неизменността на крачката. Нека да намерим още едно освобождение на съзнанието. Не дрипите на миналото, а пътя към Светлината и пътя към бъдещето. Колко са тези, седящи и спрели се във формите на делата на миналия ден. Трябва да се освободи съзнанието от властта на преминатите форми. Освобождаваме от всяко робство. Какво може да бъде по-печално от робството на своите собствени породености. Те съществуват само за унищожаване; и се унищожават от огъня на непрекъснато постъпващите нови придобивки и находки. Освобождавам сина от властта на миналото. Отсега стъпвай твърдо в светлината на свободата от миналото. И приеми Моя дар с цялата сила на разбирането на духа. Даваните дарове се нуждаят от осъзнаване. Еволюцията на всичко върви без багажа на свършените времена. На Нас не Ни е нужен товарът на вчерашния ден. Не Ни е нужно олово върху крилата. Духът, свободен от всичко, придобива могъщи крила за далечни полети. Всичко ще бъде добре. Всичко Преобръщам в полза. От всичко Извличам за теб сока на най-полезния опит. Това е пътят на победителя, вървящ неотклонно с Мен. И това трябва да се разбере: всичко служи на полза. Тъй като напред е велика цел и тази цел със своята светлина обагрят всяко явление, придавайки му именно необходимата окраска и превръщайки текущите явления на живота в

подножие на възходящия път. Затова пътят е постлан с победа. Предалият се на Мен не познава поражението. Непрекъснатостта на устрема към Мен вече сама по себе си е велика победа над вихрите на плътните условия. Затова е казано толкова много за неизменния устрем. Какво значение има всичко, каквото и да било, когато с нас е Владиката? Сине Мой, разбери, Гаранцията и Поръчителството са над Земята и земното. Опази победния път от яростта на низшата материя. И разбери: пътят е в духа. Тъй като всичко е в духа. Няма да се Уморя да твърдя за значението на духа, тъй като всичко е в него. Той животвори, тоест обуславя живота и сътворява живота на съзнанието. И тъй, на свобода от мрежите на миналото Утвърждавам теб, тъй като ти си син на свободата.

130. (11 март). Само малцина разбират възможността на единичния проводник с Учителя. Незрим и невидим, но съществува. Напряга се или отслабва в зависимост от токовете в пространството. И това трябва да се отчита винаги, а да не се отнася изключително към недостатъците на устрема или други лични причини. Но в повечето случаи действа безотказно. Яснотата на предаването и улавянето на мисълта зависи от индивидуалния слух.

131. Изводът е правилен: стихииите на земята, водата, въздуха и огъня се управляват от горе надолу. Огънят управлява всички, въздуха - водата и земята, водата – земята. Пространственият огън движи масите въздух и вода, нагрявайки тях и земята, ветровете надигат вълните, ветровете и водите разрушават и привеждат в движение масите на най-плътната материя – земята. Всички те тясно си взаимодействат и си влияят една на друга. Същото това взаимодействие и влияние е в земната, астралната и менталната сфера. В човека, прототип на Макрокосмоса, идеята за движение се заражда в ментала, предава се през астрала и човекът бяга или върви. И така е във всичко. Колкото е по-висок, както в трите, така и в четирите, толкова е по-подвижен принципът или стихията. Всички са подчинени на волята, само степента на подчинение е различна – от едва забележима, зачатъчна, до царствена.

Нужна е диета. Диетата привежда всички начала в хармонично състояние. Ферментацията се предизвиква от захарта. Тя е безусловно вредна. Маслото пречи на изтъняване на нервите, и особено растителното. На известни стъпала и едното, и другото се изключва напълно. Въвежда се известен режим – воден и аеричен. Порите на тялото се подхранват с вода и въздух. Храненето се усилва от балсами с особено предназначение. Грижата за тялото е необходима. Апаратът изисква известно отношение и грижа. В необходимото време всичко ще бъде указано точно. Нашите лекарства се дават за същото. Тялото трябва да се укрепи и да се подготви за огнените въздействия. Профилактика е необходима за всичките три тела, всяка според строежа на проводника: физическа, астрална и ментална. Физическата е диета, измиване и балсами; астралната – емоционален режим и дозор над чувствата; менталната – контрол над мислите.

132. Правилно: някои задачи могат да се възлагат на невидими помощници, заповядвайки им от Мое Име, тъй като е невъзможно да се изразходва нужната енергия и време за подробности. Тази област на невидимо сътрудничество трябва да се усили. После това ще приеме явни осезаеми форми. Но желаещи да помогнат има много. Трябва да им се даде определен и ясен образ на желаното решение, възлаган им за изпълнение. Безчислени рояци от тях се намират в услуга на Владиката. Тъй като стихииите Му служат и йерархиите на стихийните духове се намират в Негово подчинение. Духът на колективното човечество извежда от равновесие силите на стихииите, а Ние ги Вкарваме между бреговете чрез кооперация със стихийните йерархии. Колективната воля на човечеството е страшна сила.

Борбата със стихии е напрегната, тъй като нарушаването на тяхното равновесие от човечеството е огромно. Стихиите на микрокосмоса и планетните стихии си взаимодействат.

133. Неведоми са пътищата на Висшата Воля. Но когато е известна целта, насоката на събитията може да бъде разбрана. Приятелю Мой, приеми вълната на пространствените въздействия спокойно. Тя е тежка със своя ритъм. Трябва да бъдеш готов за небивало нагнетяване. Тъй като за съкрушаване на последните прегради са насочени мощни енергии. Помитайки препятствията те се отразяват тежко на тънките организми. Слънчевите натури понасят върху себе си напора на огнените енергии. Това е и пространственото Служене. Няма да се изтощим при носенето на бремето на Служенето! Полезно е да се помни, че редуването на ритъма носи облекчение. И не трябва пространствените нагнетявания да се обясняват с трудността на обкръжаващите условия. Точно обратното. Кой някога е казал, че пътят е лек? И трябва да се разбере: пътят на възходящия дух е самотен. Опората върху хората и човешките дела е признак на незряло съзнание. Опората е върху себе си и Владиката, утвърждаващ своята сила в ученика. Трябва да се премахнат от света настроенията и личните преживявания на съзнанието, тъй като те никому не са нужни и преди всичко на техния носител. Но не трябва да мислим за лек живот, когато съдбата на планетата е върху острието на меч. Трябва още да се потърпи и вече съвсем малко. Изпращам устойчивост и бодрост и съзнаване близостта на заповяданата приказка.

134. (12 март). Нито миналото, нито настоящето, нито бъдещето, а вечното е основа на битието. И форма на Вечността в преходното се явява Законът. Законът за двойствените противоположности в единната вещ, законът за числата, законът за геометричните построения, законът за Циклите, Кръговете, Манвантарите – всичките тези невидими принципи, нямащи форма, тегло и цвят са форми за изразяване на вечното във временното. Те проявяват със себе си аспекта на вечния Живот. Планетата може да загине и да изчезне безследно, но законите за изграждането, ръста и живота на кристалите, математически точни и основани на законите на стереометрията, ще останат да живеят в пространството, за да се въплътят отново някъде във видимите форми на кристалите. И така е във всичко, тъй като всичко подлежи на закона. Казано е: Бог е любов. Ще Кажем: Бог е Законът. Не става дума за човешките измислени закони, а за видимите прояви на материята в рамките на проява на закона навсякъде, където има материя. От състоянието на Хаос, вливайки се в рамките на закона, творението придобива стройни завършени форми и от небитието преминава в битието, от Хаоса в живота. “Само разбирайки законите за мерките, числата и геометрията може да се влезе в храма на познанието” – така е Казвал Питагор. Като се знаят законите за големите и малките Цикли, може да се предвидят формите на проява на живота на планетата в аспекта на хода на историята на живота на народите. И същността на процеса във всичко е една и съща. Единното в него е двойствено, пораждащо третото и четвъртото начало, квадрата, кръга, възходящата спирали и нейните пръстени, губещи се в бъдещето и даващи редица циклични аналогични прояви. Нека младенческият материализъм на френските енциклопедисти се сменя с вълната на романтизма и стремежа към невидимото и непознатото, за да може, изродил се в мъгляв мистицизъм, да се върне отново към диалектическия материализъм, вече по-дълбок и жизнен, за да се разбере най-накрая, че сияйните върхове на материя Люцида и материя Матрикс продължават в най-високите области на духа. Така спиралата се обръща със своите противоположни точки на окръжността и образува във времето своята нова по-висока завивка. Явлението върви от

себе си към своята противоположност, пораждайки трета преходна точка и, породило я, дава нова, противоположна на последната, но родствена по същество и, затваряйки окръжността и движимо от импулса на еволюцията, поражда във времето не затворен кръг, а именно спирала на еволюционното движение. И растенията, и животните, и човекът, и атомите са подчинени на закона за спиралното циклично движение. Така Вселената се постига единствено във формата на закона. Тъй като Космосът е материя, изразена в рамките на закона. Законът е навсякъде.

135. Разбира се, самата същност на еволюцията устремява човека нагоре. Затова е законен устремът към Владиката. Всичко, което съществува, всяка форма на живот е устремена към висшата за утвърждаването ѝ в себе си. В това се изразява същността на живота. Съзнателната устременост създава съзнателно притегляне. И ставаш ученик на този, към когото е насочено съзнанието. На Кулата Усещам устременото сърце и отговорът няма да се забави. Но трябва да заприличаш на Владиката поне в някаква степен. Нека тя да бъде отначало малка. Мярката на наподобяване е мярката на получаване, тъй като подобното се познава от подобно. Елементите, които не съответстват, пречат на получаването според тяхната сила. И толкова, колкото е по-силно разминаването, толкова по-слаба е степенята на получаването. Да заприличаме на Владиката поне в малкото. Малкото ражда голямото, ако връзката не се прекъсва. С това е и могъщ двигателят на вярата, че устремяваният от него човек без да вижда и без да знае вече е на пътя към находките, тъй като магнитът на вярата е могъщ. Чрез него се изразява висшата способност на човека – чувствознанието, знанието въпреки очевидността, тоест знанието за действителността. Защото действителността и очевидността са антиподи. Няма да Престана да твърдя за устрема, тъй като няма друг магнит, за да се изтръгне съзнанието от затворения кръг на обкръжаващата очевидност на настоящето. А да се излезе трябва, иначе няма да се придвижиш. Борбата е тясна и напрегната. Пръстените на сивия дракон на ежедневието са страшни и хватката е пагубна. Трябва да се осъзнае врага. Да бъдеш победен значи да загинеш и осъдиш себе си на смърт на духа. Трябва, трябва да се победи, каквото и да става. Трябва да се победи тъмнината: в себе си и наоколо. Не трябва да се изпуска оръжието нито за миг, не трябва да се успокояваш от победата нито за миг, тъй като неговите пръстени веднага ще започнат да се свиват, търсейки как по-удобно и здраво да задушат огъня на сърцето. Пукнатината е опасна с това, че е незабележима под зелената покривка и засмуква попадналия в нея. По същия начин и ежедневието разкрива за преодоляване своята поглъщаща сила само на знаещия и зоркия. Трябва да се познава врага, за да се победи. Поражението е в незнанието. Испитаният и надежден воин не изпуска оръжието в боя докато ръката има сили да държи меча. И той разбира, че врагът не знае пощада. Трябва да се разбира цялата нечовешка жестокост на тъмното съзнание. И трябва да се сражаваш докрай. И когато започнеш действително да изнемогваш, мощната Ръка на Владиката ще се вдигне в защита на избраника.

136. (13 март). Да се отъждествява личността със съзнанието е лъжлив подход. Има хора, у които личността е упорита, агресивна и изпълнена със страсти до такава степен, че те могат дори да лишат себе си от съзнание заради прекомерните страсти, тоест да последват формулата “Възлюбеният своята душа ще я изгуби”. Тук става дума не за душата, а за личността. Следователно личността е едно, а съзнанието – нещо друго. Архатът, достигнал стъпалото на непрекъснатост на съзнанието, изгубва личността си. И колкото повече тя се е разтворила, толкова по-ярко е индивидуалното съзнание. Така загубеният своята душа, тоест личност, ще я придобие, душата. Личността подлежи на унищожаване по

същия начин, както и тялото, тъй като личността на човека е временно явление в него и е обречена на унищожаване с всяко въплъщение. С всяко ново въплъщение се ражда нова личност, снабдена с особено съчетание на свойства и особености, присвоени именно на тази личност. Една и съща Индивидуалност се явява в своите последователни животи носител на различни личности. Личността, като мънисто от огърлица, се дава на Индивидуалността за натрупване в нея и събиране елементите на безсмъртните придобивки, събрани от личността във всяко отделно въплъщение и акумулирани в зърното на духа. Възможно е напълно да разрушиш в себе си света на личните прояви и в същото време да запазиш и усилиш неимоверно яркостта, монолитността и чистотата на съзнанието. Да живееш свръхличен живот, да го живееш със съзнанието за своята безсмъртна Индивидуалност означава да достигнеш истинското безсмъртие. Който съсредоточава своя живот в обречената на смърт и унищожение личност, обрича себе си на смърт. Всички проводници на личното съзнание се унищожават от природата в цикъла на едно въплъщение. И когато кръгът е завършен, той завършва на етапи: смърт на физическото тяло, смърт на астралното тяло и смърт на менталното тяло, последователно. Всяка смърт има място върху своя, съответстващ на обвивката план. Но Индивидуалността с всичките свои натрупвания и съзнание, ако неговите елементи са вече събрани, продължава своя път на преминаване през новите обвивки – събирачи на опита. Безсмъртната триада не може да се прояви на низшите планове, тъй като няма проводници, затова на нея са й нужни обвивки за всеки план на съществуване, съответстващи на него. Не е необходим единствено астралът като промеждутъчна и временна сфера на проява, тъй като може да се живее и без него. Възможно е даже на Земята да си представиш ясно и отчетливо човек, в съзнанието на когото няма място нито за астралните вихри, нито за страстите, нито за всички тези качества, толкова свойствени за животинското състояние. Астралното съществуване е промеждутъчно състояние, но не е задължително за израсналото съзнание. Адептът на висшата мъдрост няма в себе си нищо лично, нито една лична мисъл. Неговите обвивки са носители и изразители на свръхличното съзнание. Затова трябва да потушиш в себе си света на личните прояви, ако целта е степента на Архат. Може да страдаш, да преживяваш, да се огорчаваш, но не за себе си и не за това, което е свързано с малкия свят на личността. Нека преживяванията да бъдат за света, за своя народ, за своя ближен, но само не за себе си. Набъбналото малко “аз”, възнасяйки се в сапунения мехур на своето временно съществуване, трябва да се пръсне и разлети на пръски, без да остави и следа. И колкото по-надут е, толкова по-силно ще се пукне, подобно на сапунен мехур. Всичко, което се върши в името на личното “аз”, е обречено поради малкия кръг на неговите прояви на смърт. Затова и се говори за обуздаване и подчиняване на низшите обвивки, тъй като те са само инструменти и оръдие на висшето “Аз” и само толкова. Но сами по себе си са нищо. Затова не са нужни нито огорчения, нито оплаквания, нито обиди за себе си. И тъй, най-близката задача е пренасянето на свръхличното и общочовешкото в личното и запълване кръга на личните прояви със свръхлични. Трябва да потушиш себе си, трябва да укротиш себе си. Смирението на личността е неизбежно. Да смириш и укротиш всичките три е необходимо, за да се очисти полето за изява на висшето “Аз”, тоест на Индивидуалността. Трябва да загубиш своето малко “аз”, само тогава зърното на духа ще засияе през всичките три, очистени от мръсотията на личността. Всеки, загрижен за личността, утвърждава своята смърт и носи камъни за саркофага на своя дух, в тъмнината на който и ще пребивава след смъртта. След известно стъпало личността е като болен, вреден и ненужен израстък,

смъртно опасен и изискващ хирургическа намеса от страна на огнената воля на прозрения дух. Его, носителю на личността, загини!!!

137. Погрешно смятат, че ако нещо трябва да бъде, то и непременно ще бъде. “Трябва да бъде” означава, че се дава пълна възможност да се постигне преуказаното, но крайното условие все пак ще бъде човешката воля. Трябва тя да допусне или, във всеки случай, да не пречи правилната и законна реакция на събраните за тази реакция елементи. Печалното явление на пропуснатите възможности и несбъднали се пророчества се обосновава именно върху това. За реакцията от определен порядък е приготвено всичко и може би се е подготвяло с векове, но свободната воля на човека се намесва властно и хаотично и нарушава цялата постройка. Жалко за изпуснатите възможности. Кога и къде ще бъдат отново събрани необходимите елементи за нужното съчетание? Нищо в света не се повтаря. Пропуснатите възможности не се повтарят. Затова Изисквам да се напрегнат зоркостта и бдителността до предел и цялото същество на съзнанието да се настрои на ключа на близостта към Мен и въпреки цялата яростно ръмжаща очевидност да се утвърждава и да се утвърди неизменната Близост на Владиката. Жизнено, в живота на всеки ден, в утринния лъч на Слънцето и при вечерните огньове, в огньовете на напрегнатата работа, във вихрите на тържествуващата суета, в мъка и радост – винаги, навсякъде и всякога трябва да се помни великият Завет: “Ето, Аз Съм с вас”, тъй като наистина Аз Съм с вас винаги. Да се победи с тази формула сферата на земните притегляния означава да се разбере другата формула на живота: “Да бъдеш в света, но да не бъдеш от този свят”. Гениалният артист изпълнява на сцената своята роля с цялата жизненост, искреност и ентузиазъм, но винаги знае, че това не е реалният живот, а единствено само игра. Трябва да се разбере същността на Майя. И вечер, лягайки за сън, когато са угаснали огньовете на рампата и е опустяла сцената и артистите, и самият изпълнител на неотдавнашната роля, изиграл своята част, може спокойно да се отдели в света не от този свят, в Света на Владиката. Но това не може да се направи без да се отречеш от дневните отзвуци на земната суета и ако не отхвърлиш дрипите на обикновеността. Ако е трудно да се разбере илюзията на Маха Майя, то значението на майя на текущия ден все пак може да се разбере и, разбирайки я, да се отстрани с твърда ръка. Ето, виждаш, сине Мой, как днешната победа предизвиква необходимост от друга, по-висша, как след едно преодоляване следва неизбежно ново, по-високо. Как победил мъглата на майя на текущия час започваш да виждаш и да чувстваш контурите на Маха Майя. Борбата няма край, преодоляването няма край, няма край за възможностите на идващите победи. И кой може да каже кога ще настъпи денят на Великия Мир, когато Владиката ще Позволи да се сложи оръжието. А засега трябва здраво да се сражаваш, тъй като пътят е дълъг и не трябва да оставаш без сили. В Мен ще намериш неизчерпаемостта на обновяващата сила. Но Мога да я дам само на побеждаващия воин. Да оставим оплакванията, недоволството, нетърпението, да се откажем от осъждането и умората, и няма да чакаме дълго. Пътят е дълъг. Нетърпението не е двигател. Истинският двигател е спокойствието на духа и мирът, който е над човешкото разбиране. Да съберем своите мисли и стремежи около Владиката. Отрязвайки нишките на земните притегляния, да освободим духа за полет. Аз Съм с вас, но извън магнитното поле на действие на низшите енергии. Мощта на устрема дава огнени крила на духа. Устремете се!

138. (14 март). В някои школи на съкровено знание на известно стъпало на ученика се предписвало да живее без право да вдигне ръка в защита на себе си. Един вид се е разпъвало доброволно собственото външно, низше “аз”. Обидите, оскърбленията и даже

ударите той е трябвало да понася мълчаливо и смирено. На астрала не се е разрешавало да надига своя гръмлив глас, когато негово величество, егото, е било потъпквано от човешките крака. Това е било школа за обуздаване на низшите обвивки и метод за тяхното смиряване. И не толкова външно не е трябвало да се отговаря с дума на думата, с удар на удара, колкото на вътрешния астрален змей не се е разрешавало да надига глава и да жили. Трудна дисциплина. Издържали са малцина. Но стъпалото за обуздаване на астрала е трябвало да се премине. Например хората са те оскърбили. Трябва вътрешно да замълчиш. Ето, проявили са черна неблагодарност или несправедливост, ето, измамили са те, притеснили са те, ето хиляди дребни обидни и болезнени обождания, когато цялото същество въстава, но ... трябва да замлъкнеш вътрешно, трябва да не даваш възможност на астралния проводник да звучи в привичната нота. Трябва да не му се дава храна, за да се подчини и умре, лишен от подхранване. Астралът не е необходим на Архата и той трябва да умре в него. Древният тиранин и властител на несъвършения вехт човек се осъжда на смърт поради ненужност. Прави са някои хора, смятайки за лош тон да се проявяват лични емоции. И не само е лош тон това, а е позор в очите на ближния да показваш своето робство. Не може да се гордееш с робското си състояние. Цялото кълбо от лични мисли, чувства и усещания ще трябва да се изхвърли от сферата на своя микрокосмос и то съзнателно. Спокойствието е бич за неистово реагиращия астрал. Сдържаността, невъзмутимостта и равновесието са намордник за несмирена животинска обвивка. Така с всички способности, с всички мерки, с всички средства се достига стъпалото на обуздаване и власт над себе си. И ако по-рано хората в крайности са достигали до самоизтезания и фанатизъм, за да подчинят звяра, то правилният път ще бъде само пътят на обуздаване духом. Да не му се дава храна, да не се отговаря на неговите преживявания, да се стесни сферата му на активност до предела и да се потуши неговата ярост. Трудно е да се разбере своето низше “аз” като не “аз”, като ненужно и враждебно на висшето “Аз”. Струва си да се понаблюдават хората в кръчмите. На кого служат, на кого угаждат, кого погубват в атмосферата на низшите емоции, наситена с алкохолни изпарения? Трябва да се разбере кой е врагът в нас и на кого е враг. Астралът е обречен, както и личното малко “аз”, което е негов изразител. Утвърждава се Светлината на висшето “Аз”.

139. Да, ето това действително е така. Тайната на Записите се основава на тайната на въздействието на Лика. Тъй като наистина Ликът на Владиката, въведен в сърцето, твори със своята Светлина, изхождаща от Него. Светлината на Владиката е животворна. Същността на Неговите Лъчи е творяща сила. Но обръщащите се са необходими, обръщението е необходимо, необходимо е хората да насочат своя духовен поглед към Него, да обърнат срещу Лъча своите вдигнати глави. Тъй като някои, и те са много, отвръщат тъпо своята глава. Тъпотията на невежеството е подобна на смърт. Тъпотията е страшно нещо. И особено пагубна е злобната тъпотия на отрицанието. Може да не знаеш, може да се съмняваш, може да търсиш, но защо трябва да отричаш това, за което човек никога не е мислил и няма и най-малка представа? Пред човечеството лежи огромно поле от неизследвани явления. Нима ще се отрича възможността за нови знания единствено и само поради незнание? Нима ще се смята, че хората вече знаят всичко, когато психо-химико-физиологичните процеси на човешкия организъм съвършено не са изучени в своята взаимовръзка. И какво е това невидими оси на кристалите, по които върви нарастването на всеки от тях, какви са тези невидими, но реални силови линии на притегляне? И колко още тайни има наоколо. Животът е изпълнен с тях. Те изискват познаването им от човека. Но най-голямата от тайните – това е самият човек, висшето явление на Космоса. Не двукракият храненик, човекообразният млекопитаещ, а именно човекът, носителят на световните тайни,

в когото се съдържа всичко. Докато хората се изяждат и унищожават един-друго, книгата на знанието стои под седем печата, недостъпна за двуногото невежество. И задавайки се в кръв и насилие, човешкият дух затъва в морето на планетното невежество. А между другото, еволюцията не чака. Даровете на еволюцията са подготвени. Храмът на знанието е готов да разтвори своите врати. Но къде са тези, които да се устремят към него? Отрича се всичко, и колкото повече отричат, толкова повече затъпват. И жънат плодовете на тъпото отрицание – слепота на духа. Звучи, и то навреме, призив за знание, честно, непредвзето, открито и устремено. Областта на човешките знания изисква пълна революция от горе до долу във всички области. Лъжливото здание на съвременната наука е построено върху лъжливи основи. Науката е лишена от синтез. Няма обобщаване на всички явления в един строен завършен мироглед. Не може да се знае всичко, човешкият ум не може да вмести всички отрасли на съвременната наука. Но да се синтезира в ясна и отчетлива концепция на живота може всичко. Но има област на знанието, синтезираща всички явления в природата и живота в ясни, кратки, изчерпателни формули на Космическите Закони, лежащи в основата на големите и на малките явления. Ето именно познаването на тези закони дава на човека ключа към синтетичното постижение или познаване на живота. Вярно е, че синтетичното знание е лишено от специалност, но кой пречи, задълбочавайки се в него и издигайки се на върха на разбирането, от който се виждат безкрайните хоризонти и всичко, лежащо в тяхната орбита във взаимосвързаност на частите, кой пречи да се избере желана специалност. Специалността не е препятствие при синтетичното светоразбиране, но без него само се умножава появата на слепородени. И човекът не вижда гората зад дърветата. Истинската наука е космическа. Човек не може нито да я изключи, нито да я отдели от Космоса. Тъй като той е негова неотделима част. И той, човекът, този най-тънък познаващ апарат, не може да се разглежда извън живата непосредствена връзка с целия Космос или поне с нашата Слънчева система. А тя живее така, както живее и човекът, в рамките на великите Космически Закони. В смяната на годишните времена виждаме спиралата на времето, свързана със спиралата на проява на растителния живот и със спиралното движение на Земята около Слънцето. В спиралата на времето се движи и човекът, в спиралата на дните и нощите, зимите и летата, свързани с движението на Земята около Слънцето. Как да се отрича очевидността? Как да се отделя тя от действителността? Защо не се даде право на гражданство в човешката наука на законите на спиралата, кръговете и циклите, и Манвантарите. Защо продължават да тънат в невежество и неразбиране на най-основните закони на живота? Великите Космически Закони пребивават не в дълбините на Космоса, но всичко, от атома до Слънцето, им е подчинено. Те са в живота и върху тях се изграждат всички прояви на живота. Лъжливата наука изгражда лъжлива призрачна очевидност и не дава отговор на въпросите. Затваряйки ума в ограничената тъмница на лишената от синтез и откъсната от разбиране на Космическите Закони специалност, съвременната наука е заседнала в тупик. Трябва да се приемат основите. Върху тях може да се изгражда всяка наука, но синтетично. За какво е нужно всичко, цялата наука, целият живот и всички завоевания на човечеството? Нима затова, за да изгниеш в гроба, бидейки изяден от червеите? Нима предназначението на човека е такова? Говорят за бъдещите поколения, за работа за тях. Но нали и тях също ще ги изядат червеите. И не е ли все едно ще изядат ли те човека днес, или след сто-двеста години, дали ще погълнат това поколение или бъдещото? Не е ли време да се изведат съзнанието и човешкият дух в простора на космическия живот и да се разбере не в църковните химни или невежата сляпа вяра, по-точно в суеверието, но именно в живота, в неговите величествени и безгранични

възможности цялата красота, цялото величие на Космическата постройка на живота и човека като негов участник, надарен с венеца на безсмъртието? Знамето на Мира се издига от Нас в името на културата и знанието. Съединяването на трите сфери или трите свята в техните невидими и видими аспекти трябва да се извърши в съзнанието на човека. Звучи Призив под Знамето на Светлината да се съберат всички, в които не е зараснала клетката на духа, които ще тръгнат под Знамената на Владиците, които ще се устремят към Светлината. Хора, Призоваваме вас, позабравилите за духа, под Знамето на Културата. Космическите срокове, отричани от вас, настъпиха. Удари Часът. Вратите на Храма на Познанието се отварят, елате всички, които са готови. На всеки дошъл ще Кажем: “Ако сега ти не знаеш, то ще узнаеш”. Тъй като незнанието е смърт за духа. А Ние Призоваваме към Знание. Утвърждаваме Светлината на Знанието. Даваме Учението на Живота.

140. (15 март). Сине Мой, унищожи условността в нашите взаимоотношения и тяхната зависимост от всичко, което става на Земята. За нас е безразлично, за теб и Мен, за нашата близост и Общуване, тук или там се намираш ти, богат или беден, здрав или болен, в Родината или в изгнание, ще я видиш ли или няма. Това трябва да се разбере със сърцето. Защо да поставяш своята връзка с Владиката в някаква зависимост от това, което може да бъде, може и да не бъде. Колко векове изминаха и колко събития се случиха. Лицето на Земята се измени, изчезнаха и се появиха много царства и се родиха нови езици. Много пъти ти умираше, за да се появиш отново на света, но твоята връзка с Владиката не се прекъсваше. Тя само укрепваше и се изтъняваше, и Моята Ръка винаги грижливо те охраняваше, показвайки пътя. Не е ли все едно как и къде се укрепва твоята близост с Владиката. Отстрани елементите на временните прояви на земните животи от сферата на Общуването. Нека временното не пречи на вечното и нека силата на Общуването нараства извън зависимостта от това, което може да бъде и което ще бъде. Значението на бъдещето е голямо и пътят на Родината е сияен, и ти ще се потрудиш славно за нея и за света. Но свещените връзки на Отца със сина са безусловни. Те са над всичко, което се случва на всичките три плана. Тяхната същност и тяхната тайна се проявява на всеки от трите плана в една или друга степен, но не зависи от преходното течение на събитията и явленията в тези планове. Близостта на Общуването преодолява пречещите условия на всеки и се проявява независимо от тях и въпреки тях. Ти пишеш сега без оглед на огромното разстояние, което ни разделя, тъй като Близостта е над разстоянията. Пишеш, бидейки зает свръхмерно, в тежки, пречещи, дисхармонични условия на живот, тъй като тя е над условията. Укрепи и осъзнай безусловността на връзката на Отца и сина. Винаги с Мен, винаги с Владиката – нека това бъде твой девиз. Запомни: “Винаги Съм с теб”. Нека тази кратка формула бъде твоята молитва и твоето обръщение, и твоето утвърждаване на Моята Близост. Близостта трябва да се утвърждава съзнателно и особено сред вихрите и сред мрака. Моята Ръка е над теб винаги будна. Блестящият меч на Духа на Владиката няма да се забави да блесне в защита на любимия ученик. Пазя и ще Опазя. Но помогни със своето осъзнаване да се усили сияйната нишка на връзката. Лъчът е изпратен иззад далечните планини. Той обвинява твоята същност, но от твоя страна се изисква всеотдайна степен на осъзнаване на неговата непоколебима същност, независима от твоето състояние. Не Лъчът се затъмнява в момент на слабост или звучене на суетата, а само съзнанието, отслабвайки по този начин връзката. Опази яркостта на осъзнаване на Лъча. Земните вихри са вредоносни. И помни: няма нищо нито в теб, нито навън, което може да наруши силата на самия Лъч. Той е нерушим и неотменим така, както и Моята Близост.

141. Пиши. Знаеш ли за какво ще пишеш днес? Не, не знаеш, дори сега, записвайки тези думи. Но Аз Зная. Ще пишем за значението на острия поглед. Всички имат очи, и да гледат умеят всички, но почти няма очи, умеещи да виждат. Да гледаш значи да виждаш. Може да гледаш и да не виждаш. Архатът овладява двата полюса. Той умее и може да гледа и да не вижда, когато иска това, и може да гледа и да вижда по своя воля. Всичко зависи от това, накъде насочва той фокуса на своето съзнание. Да гледаш и да не виждаш може би е още по-трудно, тъй като се изисква висша съсредоточеност на съзнанието вътре върху нещо или върху някого. Всички чувства притежават същата полярност в своето приложение. И пренасянето на съзнанието от единия полюс към другия представлява изкуство на Архата. Но когато той наблюдава нещо и съзнанието му е съсредоточено върху него, става най-изумителното явление на кристализация на светлинния лъч и картината, отпечатана в пространството, остава в съзнанието. Отчетливостта и яснотата на съзнанието се заключава в това, че неговите степени са необичайно различни. Ако вземем съзнанието на обикновения човек и съзнанието на Архата в момента на запечатване или фотографиране от тяхното съзнание на някакъв предмет, то може да се наблюдава следното: в същото време, когато съзнанието и зрителния апарат на Адепта дава точна, ясна, отчетлива фотография с всички детайли на съзерцавания предмет, в съзнанието на нетренирания се получава нещо безформено, разлято и неопределено. Плъзгащият се, нищо не забелязващ поглед на ееснафа дава и съответните снимки и хилядолетният опит разделя тези две съзнания, може би седящи на една маса. Ето защо моята свобода не може да бъде съдена от чуждата свобода и обратно. Тъй като зад всяка способност стои вековният опит на продължителните натрупвания. Ето защо завистта е така нелепа. Всички способности са заработени с продължителен и тежък опит. И тъй, яснотата на възприемане от окото на зрителните впечатления зависи от натрупванията на съзнанието. И когато съзнанието се влага цялостно в процеса на зрителното възприемане, яснотата и отчетливостта на образа нарастват. От това зависи зоркостта на окото. Острата наблюдателност на погледа се вижда в окото. Разбира се, художниците вървят преди човечеството в смисъла на острота и яснота на зрителните впечатления. Кристализацията на светлинните и цветовете лъчи в тяхното съзнание достига такава сила, че затваряйки очи те виждат ясно и отчетливо пред себе си желания образ, видян от тях току-що или дори отдавна. Музикантите, дегустаторите и много специалисти изострят способността на своите възприятия до такава степен, че могат да предизвикат в съзнанието всяко нужно от бившите възприятия с поразителна реалност. Това е същата тази кристализация в съзнанието на енергиите от определен порядък. Възприеманите енергии се превръщат, пречупват или, по-добре казано, кристализират във форми. Такова е предназначението на човека – да кристализира пространствените енергии във форми. По такъв начин, протичайки или преминавайки през човешкото съзнание се кристализира всичко, към което то е насочено. Процесът е непрекъснат. И всичко зависи от това накъде е насочено съзнанието. Към каквото е обърната мисълта и съзнанието, върху каквото то се фиксира, то и излиза от конвейера на микрокосмоса. Затова човекът, наслаждаващ се на красотата на природата или на произведенията на изкуството и живеещ в света на красотата, награждава пространството със съответни психични продукти или кристализирани форми на запечатаните или видени от него вибрации. Какво може да се каже за кристалните порождения на съзнанието, тънещо в опияняващия дим на кръчмата. Даже и да не притежава изискваната яснота, формите на такова съзнание са много жизнени, тъй като са наситени с елементи от астралната материя. Съставът на всяка кристализирана от съзнанието форма е сложен, тъй като е наситен с елементи от материята на трите плана.

В това се и заключава човешкото творчество. Може да си представиш какво сътворяват милиардите съзнания. Затова се утвърждава красотата, за да се отстранят елементите на безобразие от човешкото творчество. Затова всяка способност е двуостър меч. Явявайки се благословия в случаите на благо съзнание, тя може да се превърне в проклятие в друго, тъй като може да си представиш какъв филм от кристализирано зло оставя след себе си съзнанието на магьосника или тъмния йерофант, какви кристали е натрупал той в своите дълбини. Какво може да бъде по-ужасно от кристалните отлагания на черния огън? Затова да се предпазим от тъмнината и безобразието във всичките му видове и форми, тъй като то служи на тъмнината. Пътят на възхода е благостен с това, че изострянето на способностите не е заплашвано от бездната. Подобно на велик художник съзнанието твори образи и картини, една от друга по-ярки и задълбочени, и с това творчество снабдява планетата, отдавайки ѝ отлагания на тънки енергии в прекрасни, завършени и хармонични форми. Творчеството на художника, композитора и писателя е съзнателна кристализация на пространствени енергии. На страниците на великите писатели виждаме тези кристализирани образи и картини на тяхното творчество. Те не са върху печатните листове, а са в пространството. Процесът на четене на книги е нещо по-дълбоко и окултно, отколкото е прието да се мисли. Образите, създадени от гигантите на мисълта, живеят и обогатяват човешкото съзнание. С тях се обогатява съкровищницата на планетата. Орловото око се утвърждава за творчество. Но нека в основата на неговата култура да стои красотата.

142. Защо не у всички се събуждат миналите придобивки и не звучи “Чашата”? Обвивките пречат. Но ученикът, разрешил плътността на низшите проводници със своя устрем, сваля покривалата, затъмняващи светлината на “Чашата”. Зърното на духа (или Индивидуалността), устремявайки се напред, достига такава скорост на полет, че низшите плътни обвивки не издържат съпротивлението на налягането на сферите, Индивидуалността се отскубва от тях и те сякаш остават долу. Индивидуалността пък, освободена от тях, се потопява в сиянието на кристалните отлагания, събрани в “Чашата”. Пълнотата на освобождението зависи от бързината на устременото придвижване. У болшинството Съкровищата на “Чашата” остават запечатани за цял живот и само малка част от тях се проявява в даденото въплъщение.

143. (16 март). Сине Мой, днес ще разглеждаме живота такъв, какъвто е. Потопени в материята, в нейното плътно състояние. Да се остави тя не може докато си в плътното тяло. И даже това да се удаде, каква би била ползата за духа? Условиата на плътното съществуване са абсолютно необходими за възхода. Без тях няма да се изкачиш по Стълбата на Светлината. Затова плътното съществуване не е вериги, а крила, носещи към нематериалните слоеве, тоест в сферите на изтънчената материя. Трябва да се разбере ползата от плътното съществуване. По закона за противопоставянето може да се каже: в плътно-материалното се постига тънко-духовното. Цялата еволюция на духа е изградена така, че той се издига от низшата точка на материята към висшите ѝ плоскости или състояния. Материята е навсякъде, но тънкоостта на нейните енергии се променя по скала. И всички нейни прояви имат форми. Даже лъчът е материален. Даже светлината е материална, от частици светеща материя, кристалите на която могат да се видят с призматично зрение. Материя Люцида и материя Matrix са също така реални, както и Слънцето. И човешкият дух, обличайки се в съответни обвивки, преминава през цялата скала на материалните светове от долу до горе. Разбрал ценността и неизбежността на плътната еволюция, може да се направи втората крачка – това е да се научиш съзнателно да извличаш от обкръжаващите плътни условия тези най-ценни жизнени уроци, заради които за човека от Владичите на

Кармата се създават именно тези условия, които са нужни за придвижване на неговия дух. Положението на ученика се различава от положението на обикновения човек само по това, че тези условия са задълбочени, тоест че те са съгъстени до крайния възможен предел на неговите възможности да ги издържи. Това се прави за ускоряване на неговата еволюция. Затова животът на ученика не може да бъде лек по силата именно на това обстоятелство. И от ученика се изисква разбиране на цялата самоотреченост. Именно отстрани, именно отдалечавайки се от себе си, именно сякаш отрекъл се от отъждествяването си с низшите обвивки той приема върху себе си ударите, насочени към него и цялата тежест на низшите въздействия. Незримият Водач Ръководи и Направлява течението на кармата. Но е нужно свръхочевидно доверие, тоест доверие над и въпреки очевидността, тъй като съчетанията на външните условия могат да бъдат твърде тежки и може да изглежда, че Владиката е Изоставил. Но измамата на Майя трябва да се преодолее. Тя се побеждава чрез чувствознание. Но колко ценно е победното състояние на съзнанието сред най-тежките условия. За това Хваля. Венецът на победителя сред плътните условия не е лек, но затова е сияещ. Нужно е мъжество, за да не се объркаш и да не забележиш косматата активност, произхождаща от враговете. Тъмните са дейни. Преодоляната плът открива сияйни възможности за духа. И само подчинявайки низшето и овладявайки низшето може да се върви към завоюване на сферите на висшите напрежения. Затова се утвърждава пътят на победителя. Виждам твоята победа. За Мен е радост да водя победителя сред тежестта на външните условия и противодействащите вихри. Запомни: всяко противодействие, всяко натоварване с обстоятелства, всяка трудност и непоносимост на обкръжението представлява победни стъпала от сияйната стълба на духа. Виждам победните огньове на центровете готови да се разгорят. Виждам тяхната светлина, заливаща аурата. Наблюдавам чудото на раждането на трите лъча и се Радвам на победната крачка. Победата не е лека, но когато целта е сливането с Владиката в светлината на трите лъча, утвърдени и проявени, какво може да спре твърдата уверена стъпка на отсъдения победител?

(По време на сън в малка, но много устойчива и здрава лодка се носех по високите вълни на река.)

144. (17 март). Пиши! Страшните събития наближават. Стихиите се надигат за скок, за да се втурнат, издигнали се една върху друга. Ние Можем да ги удържаме до определен момент. Но ето, че идва крайният срок. Кой ще ги управлява, когато наказващата вълна се насочва от Ръката на справедливостта? Обречените продължават злобния танц на сенките под надвисналата брадва. Сенки, забравили за Светлината и предали се на тъмнината, които ще загинат преди изгрева. И едва тогава ще засияе Слънцето на живота. Катастрофата е неминуема. Има вече много признаци за небивало нарушаване на стихиите. Вече хиляди, стотици хиляди чупливи обвивки прегарят. Танцът на смъртта като вихър се носи по планетата. Надигат се стихийните вълни. Огънят на пространството е напрегнат, предизвиквайки реакция на земната материя, равновесието между елементите на която е жестоко нарушено от енергиите на духа на човечеството. Хаотичността на съзнанията на огромния колектив като мощен вибратор предизвиква колебания на твърдината. Тресе се, трепери и се колебае планетното тяло, тъй като неговата душа, - човечеството - се раздира от огньовете на черния пламък. И тази половина от хората, в съзнанията на които са победили черните огньове, като капки живак ще се слеят в огромна еднородна тъмна маса за приемане на страшния удар на стихиите, предизвикан от магнитното притегляне на черния пламък. Ужасът ще бъде спасение за тези, все още не прозрели, но не загубили искрата на

духа. Полюсите се обединяват по центровете на противопоставяне. Тъмният – за да приеме удара на стихиите, светлият – за да приеме последните Лъчи, настъпващи мощно.

145. Може ли собственото тънко тяло да лекува физическото? Може. Може да върши това, отделяйки се. Но даже простият процес на изпращане на вълни енергия в болния орган носи въздействие върху физическото тяло чрез посредничеството на тънкото. Нима само по себе си физическото тяло е способно изобщо на някакво действие? Разбира се, активността се проявява чрез всичките три, последователно от горе до долу. Низшите безпрекословно изпълняват заповедта на висшите, ако съзнанието не препятства. Процесът е прост. Заповедта е проста. Не са нужни нито продължителни внушения, нито концентрации, а само ясна и отчетлива заповед на съзнанието, след която всяко връщане на съзнанието към дадената заповед ще бъде вредно. Не може да пуснеш стрела, връзвайки я за конец и дърпайки нишката към себе си. Няма да полети и няма да достигне целта. Или засаждайки зърно, през цялото време да го отваряш и да поглеждаш дали не е започнало да прораста. Трябва точно и силно да се пусне заповедта на съзнанието като се знае, че стрелата ще достигне целта. Повторни заповеди се допускат само при ритмични пратки, като удари на чук, забиващ гвоздеи. Задържането на заповедта на съзнанието е равносилно на изключването на включен прекъсвач и пречи на самостоятелното действие на огнената енергия. И така е във всичко. Не само в лечението на самия себе си и на друг човек, а и във всичко. На психическата енергия трябва да се даде направление и заповед, но тя ще действа самостоятелно. В тази особеност на отделното независимо самостоятелно действие по заповед се съдържа и една от нейните характерни свойства. Човек може вече отдавна да е забравил за нея, но въпреки това получава преки резултати. В основата лежи мисълта, донасяща плодове. Магнитът на енергията се залага от нея в собствения микрокосмос и неговата притегателна сила действа. Оттук и осъществяването на желанията като свойство, достигащо особена сила при степената на Архата. Затова желайте внимателно. Често човек се оказва в някога желани условия, които, тъй като се е издигнал по-високо, вече не са му нужни и не са желани. Затова Архатът се отказва от желанията. Тъй като те са временни и преходни, но налагат веригите на ограничение на вече преминатите стъпала, изживени от съзнанието. Непредпазливо пуснатата силна мисъл за човешки почит и внимание или за високо положение може да го донесе, когато на напредналото съзнание е необходимо уединение и изолираност и пълна необходимост да се избягват стрелите на човешкото внимание. Получава се ненужно задържане и непроизводителна загуба на време за неутрализация на неудачно пожеланите условия. Затова Казвам: “Желайте внимателно”. И, изразявайки желание, кажете: ”Да бъде Волята на Владиката”. А Той Знае какво трябва да утвърди и какво да потуши. Най-добре от всичко е своята воля и своята мисъл да се влага във волята на Владиката и да се твори с Неговата воля в пълна хармония с нея. Да се изпраща предварително при всяко действие Неговата воля ще бъде правилно решение на въпроса. Тъй като собствената воля може да се заблуждава. Така се изгражда живота върху сливане на съзнанията.

146. (18 март). Да, ти си прав. Моята Близост вече дава повече от това, което може да се предаде върху напечатаните листове на писмото, но кореспонденцията е нужна. Тъй като по Земята трябва да се стъпва със земни крака. И всичко, което се дава, се дава за утвърждаване и прилагане на Земята. Докато си на Земята, не можеш да избягаш от Земята в нейния видим или невидим аспект. Тъй като тя е прибежище за духа, но не, разбира се, в низшите слоеве. Планетната верига е форма за изразяване същността на планетата, изразена в нейния седмичен аспект. За всеки принцип на човека или негова обвивка има свой план и

само висшите три са слети в едно. Наистина, Троицата е единосъщна и неразделна, така както и Висшата Триада на истинската Индивидуалност е безсмъртна и извън времето. И Висшият План е за нея. Не трябва да се смесва тънкото тяло с низшето астрално. Последното се унищожава на стъпалото на Архата, но не тънкото, което е нужно на Тънкия План за проява и живот в него, както физическото – на Земята. Но низшата триада може без астралния двойник да сияе и свети, пронизана от огньовете на Висшата и одухотворена, и изтънчена от вибрациите на лъчите. Случаят с мощите, или мъртвото физическо тяло, неподдаващо се на разложение, е свързан с въпроса за извеждане от организма на флуидите на разложението, заразяващи и насищащи в една или друга степен живите тела на ходещите мъртъвци. Има много живи и даже външно здрави, но вече приживе разлагащи се. За това прискърбно явление способстват и го усилват елементите на разложение, вкарвани от човека в своя организъм с мъртвите частици от трупове на животни, изяджани от него. И когато това се усилва с вино, продукти на ферментацията и сирена, както и със съответни мисли и еманации, то можете да се представите целия ужас на приживе разлагащите се обвивки. Има много живи мъртъвци и много смърдят явно. Би могло да се напише цяла книга за човешките миризми. Тяхната скала е необикновено разнообразна. Много ще отричат това, но дори кучетата познават повече от техния двукрак стопанин понякога отблъскващи и отвратителни миризми, или даже зловония. Всяка мисъл, чувство и емоция, предизвиквайки в организма съответна реакция, се съпровожда и с отделяне на определена миризма. Често повтарящите се процеси създават устойчиви миризми, присъщи на дадения организъм. Болестите също се съпровождат със свои специфични миризми. Възвишените и чисти мисли и емоциите от висок порядък дават благовонни психически продукти. Има хора, които благоухаят. Има емоции и чувства, предизвикващи благоухание. Хората могат да се разделят не само по светлосянката, но и по същността на техните еманации, даващи миризми от определен порядък и плътност, и заемащи на скалата на миризмите, както в звуковата скала, определено място. Това е все още малко изучена област. Но може да се каже, че както всичко има форма, цвят и определен числов ключ, така и всичко съществуващо, до металите включително, притежава своя миризма. И в Тънкия Свят, където ароматите на висшите слоеве и зловонията на низшите представляват реалност, обонятелният аспект на битието има особено жизнено значение. Изтънчването на обонянието във физическото тяло показва изтънчване и пробуждане на центрове и служи като показател за известна степен на духовно развитие. Съвременните градове по право могат да се нарекат зловонни, тъй като човешките стълпотворения смърдят. И това не зависи от мръсотията или чистотата, тъй като те са лесно отстраними, а именно от низостта на съзнанието. Колкото то е по-низко и несъвършено, толкова по-рязко е неговото излъчване. Но порочното съзнание носи зловонията със себе си и отравя атмосферата не само на физическия, но и на Тънкия Свят. Свят на миризми – така наричаме тази област. И колко широка е тя. Акумулатори на благовонни енергии представляват цветята и дърветата. Може да се каже, че висшите огнени енергии са благовонни. Розата, евкалиптът, кедърът, елата, ментата са носители на съгъстени благовонни енергии, които са особено мощни. Всяка тревичка, всяко дърво, всяко животно притежават своя особена миризма. Дивите животни живеят в богат, разнообразен и убедително говорещ за тях свят на миризми. Миризмите заменят при тях адресните маси, книги за новодошли, вестникарски известия, паспорти и документи. Богат е езикът на миризмите за животинския свят. И органите на обоняние им дават цял свят от усещания. Дори и враждебността те усещат и надушват по миризмата. Някога и хората са имали твърде изострено обоняние и също така са се помирисвали един-

друго при среща, за да определят приятел ли е или враг, и същността на пришълеца. Сега тази способност се намира в спящо състояние, за да се пробуди отново, но вече на по-висша степен при отваряне на центровете. Следете за състоянието на обонянето. Неговото изтънчване е показател за тънкост на психическия апарат. Хората, които се измъчват от миризмите, са изтънчени организми. Миризмата или енергиите, излъчвани от човека, могат да се оприличат на най-тънък газ, с който той насища пространството, което го заобикаля. Това се усеща явно в човешкото дихание. Можете да се представите какви маси от тези невидими газове, излъчвани от хората, непрекъснато насищат атмосферата на планетата. Но с какво? Миризмите по скалата се разпределят върху Земята по слоеве. Може да се говори за благоуханията на Висшите Сфери, тъй като, колкото по-високи са сферите, толкова по-благовонна е миризмата, толкова по-лек е газът, леко устремяващ се във висшите слоеве. Затова Ние Обичаме планините. Тежко е зловонието на низините, пренаселени от невежото човечество. Ние не Обичаме тълпите. Ние не Обичаме съвременните градове. Като тежък газ пълзят все по-надолу и по-надолу отровните газове на зловонните изпарения и излъчвания, образувайки тежкото явление на низшите слоеве. Дисхармоничното състояние на всеки от проводниците също поражда поява на тежки газове. Казваме: зловонието на раздразнението е ужасно. Миризмата на униинето е неприятна. Злобата, гордостта, завистта, алчността, страхът – всички пламтят със своите цветове на черните огньове и всички се съпровождат със свойствените им миризми, отравяйки обкръжаващата атмосфера. Злото е зловонно. Доброто е благо и благоуханно. Зловонието е миризма на злото, благоуханието е миризма на доброто. Нека твоите деяния, мисли, чувства и действия да бъдат благовонни.

(Тежък ден. След пладне сякаш връхлетя ураган. И стана физически непоносимо тежко. Болка в белите дробове, не мога нито да дишам, нито да се навеждам.)

(В Турция е станало земетресение.)

147. Началото на края. Непоносимо натоварване. С какво ще го срещне незнаещият и неразпалилият огньовете на сърцето? Прибери дишането вътре. Не излизай от кулата на духа, иначе няма да имаш защита. Владиката Предупреди. Една мъничка пукнатина и защитният бент ще бъде пометен. Заповед: “Затвори се в бронята на духа.” Неустоялият поради невнимателност е ненадежден. Трябва да се вземат всички мерки за защита. Не показвай извън пределите на защитно-заградителния кръг на мрежата на аурата нито мисъл, нито емоция. Центърът на устрема Съм само Аз – даващият Лъча. Всичко странично в мисленето ще бъде магнит за притегляне на хаотични енергии. Затова цялата магнитна същност на микрокосмоса се насочва към сияещия Фокус на Йерарха. Бодърствайте. Небивал момент в историята на планетата. Изправих се за спасение на света. И вие се обединете пределно. Воини, спазете последния призив! Към Владиката, за Владиката, заради Владиката, на Владиката, пред Владиката, чрез Владиката. Ключът на магнитната вълна на устрема да бъде към Владиката. Да се порадваме на момента, тъй като сме в най-близките редици. Непомерният товар ще стане венец на света. Задълбочил си удара на космическата вълна с привличане на външни странични ненужни енергии. Спазвай Моите думи, до отмяна защитния воал може да се усили и да бъдеш в пашкула на духа непрекъснато. Даже може да имаш със себе си камертон. Нашата Триада е силна с динамичната си мощ. Баща, Майка, син. Но Тя е с Мен и Тя е в Мен. Не разделяй в съзнанието си неразделимото и ще усилиш фокуса на притегляне към двата полюса на Единната вещь непреодолимо. Ние сме единосъщни и синът е от Нашата същност; Един в двамата за проявяване на третия – сина! Сега процеса се извършва в духа – раждане на третия от Двамата. Ние, слети в духа, Утвърждаваме сина със Своята Светлина.

Пригответното наследство чака. Влез в чертога на разумността, за да разбереш тайнството на второто раждане на духа в духа и да станеш два пъти роден: от водата и от огъня. Сега устойчивостта на спасителната мрежа на Светлината е необходима като никога за планетата. И само твърдостта я укрепва. Ще Дам неопровержими знаци – началото вече е налице – физически неопровержими, за да навлезе адамантът на съзнанието в реалността на Невидимото. Горко на всеки, вдигнал срещу теб ръка, тъй като въставайки срещу теб въстава против Мен и ще получи завършващото осъждане. Съзнанието на Моите е лакмусова хартия за обречените служители на тъмнината. И обратният удар по чупливата обвивка, ударила се в Моята броня, ще бъде мощен. Тъй като Самият Аз Съм на Пост и Пазя. И вече не ти, а Владиката, пребиваващ в теб, ще Вдигне огнения меч и ще Изпрати поразяващ Лъч. Армагедон приключи и тъмните са обезкървени. Техният път е в тъмнината на разложението. Но е по-добре за тях да не засягат Моите. Ще ги Изпепеля. Не пасивността на Риби, а огненият поразяващ Меч е Призивът на последния Час. Моите, дадени Ми от Лъча на Моя Владика, ще Опазя. Бъдете мощни и огнени във вратата. Великият Владика Идва. Постелете килимите на очакването пред шатрата на възраждане на духа и нека светилникът на сърцето да гори неугасимо. Аз Дойдох като Съдия. Ти ще влезеш в живота на Новия Свят като победител, увенчан с короната на Светлината и всички, които са от Моя Лъч, ще ти служат откровено. Утвърждавай царствеността на достойнството на духа, тъй като ще я проявиш сред съзнанията, които са Ме приели и приемащи сина по Закона на Космическото Право на огненото съзвучие. Сине Мой, с теб отгръщаме и отваряме нова страница от планетния живот на народите. Аз Казах.

(На работа около два часа ме заболя вдясно около сърцето. Не можах да обядвам. Лежах пет часа с треска. Не можех да дишам и да се навеждам поради болка в белите дробове. На всички беше тежко и мнозина страдаха от сърце.)

(Земетресение в Турция.)

148. (19 март). Ти, Майката, Бащата – трите стъпала на Стълбата. Тя те обича и знае за теб много повече, отколкото казва. Но по-късно ще каже ако не всичко, то много. Моя е неразделно – била е, е и ще бъде. Нашето сътрудничество достигна до крайна степен на слятост. Тя е Адепт, достигнал безсмъртието на Боговете. Сега наблюдава вас. Сериозен момент. Арфата на духа трябва да се пази, за да не се скъсат кристалните струни. И не се позволява на никого да се докосва до нейните струни. Можеш да свириш на нея сам, или Майката, или Бащата. Хората не щадят струните на сърцето и се отнасят ужасно не само с чуждите сърца, но и със своите собствени. Затова техните арфи са напълно разстроени. Не е достатъчно само да се настрои арфата, трябва и да се запази настройката. Иначе Моите докосвания няма да предизвикат строен акорд. А на нас ни предстои да изпълним много сложни неща и дори цели симфонии. Настроеният инструмент изисква грижливо и внимателно отношение. При това космическите токове са по-малко опасни, отколкото грубите докосвания на хората. Ще бъдете ценени според уменията да си служите с най-тънките апарати на духа на най-близките и по-висшите от вас. Когато бъдеш с Майката не забравяй това. Любовта към Нея от страна на близките, но при неразбиране на необходимата тънкость на отношение, ѝ е причинила много тягост и е нарушила настройката на нейния организъм до такава степен, че буквално боледуваше от любовта и грижата, и вниманието на неизтънчените съзнания. Нужно е също и съзвучие, за да не се обременява. Можеш да ѝ дадеш любов, грижа и разбиране, но в Нейно присъствие проявата на низшите проводници и тяхната активност трябва да бъде потушена. И нека невъзмутимото и царствено спокойствие да бъде ключът, отварящ вратите на близостта. Любовта е добра и

нужна, но проявена в спокойствието на духа. Нейните емоционални вихри са недопустими. Трябва да настроиш себе си така и да се приведеш в такова състояние, че Тя в твое присъствие да отпочива духом и да не предизвикваш в нея тези напрежения, които несъзнателно изискват всички, които влизат в съприкосновение с Нея. Това уморява много и при подобна настройка на съзнанието продължително общуване не трябва да има. Затова ще се научиш в Нейно присъствие да потушаваш своето, за да не тревожиш Нейната аура с токове, излизащи от теб. В теб трябва да срещне това, което не е срещала още никога в нито един човек. Всички с цялата своя същност говореха: “Дай” – и искаха. А ти давай сам и нищо не ислай. Тогава твоето получаване ще бъде голямо, тъй като насищането ще тръгне естествено, без да обременява съзнанието. Трябва да настроиш себе си така, че да почувства в теб несъкрушима опора във всичко. Всички, докосвайки се до Нея, мислят само за себе си, а ти мисли само за Нея и за това – да ѝ дадеш. И помни: степента на даване и принасяне на висшето е степен на получаване. Нека всяко Нейно начинание намери в теб одобрение, поддръжка и утвърждаване. Чрез теб Тя ще твори, но чрез теб, забравилia за себе си. Утвърдих нишката на връзка и Проявих Нейното доверие и любов към теб. И когато другите дойдат при Нея, показвайки своите недисциплинирани и нехармонични чувства, ти мълчи и знай, че истинската любов е твореща, а не отегчаваща. Тя свети като Слънце, без да задушаваш и без да потиска, и без да уморява този, към когото е насочена. Умей да обичаш. Това е велико изкуство. Мнозина предполагат, че да обичаш означава да натовариш целия си егоизъм върху любимия. Висшите се задъхват от такава любов. Трудно е да се издържи тя дълго. Бъди незабележимо незаменим, без да налагаш себе си, но принасяйки целия себе си в служба на Моята Любима.

149. Моята Първозвана живее с Мен. Всичко за Мен и всичко заради Мен. С Мен е изпълнен целия живот и животът стана непрекъсната проява на Великото Служене. Личното си отиде и се замени с Космическото. Астралът се разтвори и цялата ниско-човешка астрална сфера си отиде от живота и, отивайки си, се замени с висшето. Всичко се твори в Името на Владиката. Извършени са велики дела. Физическите страдания, приети върху себе си доброволно в името на любовта към човечеството, са остри и продължителни. Отварянето на центровете и отворените центрове - извор на огромна радост и дълбоки преживявания – в земните условия – тежък кръст. Тъй като колективните човешки еманации са като солена вода върху рана. Работата с Владиката изисква невероятно напрежение. Носи кръста мъжествено. И не познава страх. Изявена в постоянството, което е най-рядко качество. Симфонията от качества е утвърдена по скалата в хармонично съответствие и изцяло. Предана Ми е беззаветно, до пълна самозабрава. Сребърната нишка вибрира без прекъсващи хармонията токове и Лъчът осветява твърдата и непреклонна крачка на огнената победителка. Огненото Тяло е оформено. От Нея е постигната за човечеството висшата степен на издигане сред тях – отричащите Светлината. Тя е пътят към Мен и пътят към Светлината, запечатала го със своя подвиг и своя много труден живот. Чрез Нея Дадох Огненото Учение. Чрез Нея е показан бъдещия път на човечеството – отваряне и трансмутация на центровете и приобщаване към пространствено – космическия живот и работа. За Нея Разкрих Океана на Знанието, Океана на Учението: тя живее в него, в него се движи, в него има свое битие. Пребивава в състояние на постоянно Общуване с Владиката. Даде на света пример за това, какъв трябва да стане човек в спиралата на Еволюцията. Една от тези малцина, които веднъж на столетие се допускат в Твърдината. Но е допусната отдавна. Провъзвестителка на Светлината. Земно олицетворение на Майката на Света и Дъщеря на Светлината, утвърждаваща самоизходящите Лъчи, носителка на Лъчите,

на петте Лъча Светлина. Наречена от Нас Майка на Агни Йога и предадена на огненото разпятие в тежките условия на плътта. Моята Първозвана и най-близка. А ти си Неин син. Помни!

150. (20 март). Сине Мой, думата “над” трябва да се разбере, тъй като наистина връзките на Светлината ни свързват над всичко земно. Стъпалата на Общуването и стъпалата на Близост се преминават даже независимо от звездните съчетания. Огнената спирала на еволюцията на духа не зависи от конфигурацията на светилата, както и отварянето на центровете. Тъй като, ако на човека е дадена власт над всяка плът, то тази власт се утвърждава над известен ред октави в скалата на материята. Звездните знаци могат да бъдат използвани за по-добро съчетаване на външното с вътрешния процес, но като подслужебна проява. И ако звездите не са властни, то нима може да има власт мътилката, прахта и суетата на преходния ден? Не, сине Мой, над огнената мощ на духа никой и нищо няма такава власт. Затова, пребивавайки в Мен, знай за всепобеждаващата сила на Общуването и помни, че най-напред е Владиката, а после всичко, каквото и да е то. Всичко останало после. Владиката, който е начело в съзнанието и е поставен най-високо от всички и всичко, Проявява волята на Светлината в своята воля. “Да бъде Твоята воля” – казваш ти. Тъй като твоята воля е свободна и Аз Отговарям само на призива и Утвърждавам Своята воля в съответствие с твоята и никога против. Но когато твоето съзнание произнася спасителната утвърждаваща дума, Светлината на Моя Лъч се утвърждава според размера на призива. И тъй: не поробване, а сливане. Волята на ученика се проявява самостоятелно и самопроизволно, запалена от вътрешния импулс. Дерзай! Но да дерзаеш трябва ти самият, свободно устремен със сърцето и духа си. Мощта на дерзанието е царствено свободна и трябва да се осъзнае неговата сила и значение. В призива към дерзаене е скрит Указа да проявиш своята свободна воля, но в пламенния, ярък устрем към Висшето. Духът, устремен пламенно към Мен, получава по знаците на устрема. Съзнателната работа с Владиката на всички планове в телата, които им съответстват, е възможна, но при достатъчна степен на оформяне и разделяне на трите тела. И кой знае не протича ли вече такава работа някъде и някак, което поради някои обстоятелства все още не може да бъде открито на физическия мозък. Работата вече върви и когато дойде нужния час и условия, ще бъде съгласувана с бодърстващото земно съзнание. Засега се изисква единствено зоркост към появата на тънките знаци, идващи от царството на сънищата. Тъй като вземаме дейно участие в Тънкия Свят. Познавай магнитната сила на волевата вълна, устремена към Мен, тъй като тя се насища от Мен според своята сила. На любовта Отговарям винаги, затова и тя се смята за най-силен магнит. Тя се нарича победителка, тъй като както утринното Слънце, побеждаващо нощния мрак и разсейващо сенките на тъмнината, любовта побеждава и сияе с магнитната си светлина извън и над всички условия на земния живот и не се прекъсва нито от живота, нито от смъртта. В самата нея е скрита същността на безсмъртието и победата над всичко, което е смъртно. Затова любовта към Владиката е побеждаваща. Затова обичай Майката. По лъча на любовта винаги ще получиш отговор и чрез този лъч си свързан с Нас чрез хилядолетните връзки на Светлината. Сине Мой, разбери могъществото на даващата и донасяща дарове любов. Да изпратиш лъч на любов към Висшия на теб означава непременно да получиш отговорен лъч Светлина, тъй като зовът на любовта донася отговора на Възлюбения – такъв е законът. Затова, сине Мой, те Утвърждавам в любов към твоя Отец и към твоята Майка. Моето Утвърждаване е знак за неизбежни находки и постижения. Затова бъди спокоен в неизменността на набелязаните пътища. Достигания ще има. Дадох Гаранция. И всичко, което се изисква от сина, е да върви мъжествено, твърдо,

спокойно, уверено и настойчиво през неизбежните изпитания. Виждам как укрепват духовните доспехи и нараства силата на духа. Правилно! Усещането за растяща сила – това е зората на приближаващата се огнена мощ, която трябва да бъде утвърдена в духа. Сине Мой, зачитай своя Владика не на думи, а с дела. И прояви в действие силата на Моя Лъч. Мнозина изговарят прелестни думи, а ти мълчи и знай, че твоята дума трябва да бъде двойствена по сила, тоест утвърдена и в съзнанието, и в действията. Думата на Архата трябва да бъде приложена в живота и използвана в действие, третата точка, родена от двете: мисълта и действието. Само приложената мисъл ражда утвърдените енергии в микрокосмоса. Тогава тялото на мисълта се облича в плът, тоест, формата кристализира, давайки явни отлагания. Мощта на словото е голяма. Да доказваш със себе си произнесените думи и да бъдеш израз на тяхната същност е особеност на Архата. Висока степен. Но твойт Владика е Показал и Показва със себе си Истината, утвърдена с Неговата ръка и крак. А ти ще изразяваш със себе си Моя Лик. Затова се учи и разбери тайната на силата на думата. Думата е празна, ако върху нея не стои печата на достижението и то не е утвърдено с приложение. Доверявам ти тайната на силата на думите. Казвам: “Ползвай се внимателно от стрелите на Светлината и в мокра кърпа не хвърляй огнените стрели”. Върви през живота с разбиране за огнената енергия и священото значение на словото. Тъй като светът е бил заченат чрез Словото.

151. Разбери значението на синовството. Близък си без оглед на всичко, което още не е преодоляно. Лъчевото родство е по-силно от кръвното родство. Ти знаеш, че всяко явление има своите корени: доброто – добри, лошото – лоши. Търси причината за явлението в неговия корен. По следствието ще видиш причината. И да се бориш, и да унищожаваш трябва не следствието, а причината, а корена, ако явлението не е желателно. Ето например, виждаш проява на явления вредни, ненужни или недопустими, в себе си или в другите - не е важно. Къде е техният корен? В астрала. Ето коренът на всичко. Ето тази низша обвивка, в която са съсредоточени коренните възли на всичко, което ни пречи в човека. Даже самите хора се срамуват от неговото неистово буйстване, ако не е угаснала в тях искрата. И колко щателно скриват своите пороци и недостатъци. Колко тайни пияници, крадци, прелюбодейци, вампири има. Какъв ужас от пороци е дълбоко скрит под хорските лица. И корените на всичко са в нея - тази буйна земна и наситена с низши страсти форма – носителка на камичното начало. Затова, стъпвайки на пътя на Архата, ще говорим за неговото съзнателно унищожаване. Ще говорим за съзнателното унищожаване на астралната обвивка. Врагът трябва да се убие и не в другите, а в самия себе си. В бясното кълбо на свирепостта биещите се кучета ще видим неговата типична ярка проява. То е непристойно и не подхожда на човека – носител на светлина – това животинско наследство, изиграло някога своята нужна и необходима роля, някога нужна, но ненужна сега. Астралният змей обвива Земята. Отсичайки главата му в себе си и унищожавайки го в себе си се освобождаваме от неговата власт и установяваме нашата власт над него, обвивия Земята със своите пръстени. От него - обвивия човечеството - се предизвикват природните стихийни неравновесия, тъй като астралните неравновесия в човека предизвикват вихри и астрални неравновесия в астралната планетна материя. Взаимната връзка е здрава и вълните на астралните вихри се носят надалеч, нарушавайки хармонията и равновесието на тялото на планетата по същия начин, както тези вихри ги предизвикват и в човешкия организъм. Тялото боледува, боледува и планетата. Аналогията е пълна. Само че вместо единичното съзнание имаме съзнанието на колектива, опасно от астралния дракон. И този дракон стъпилият на пътя на Архата предизвиква на бой в себе си, за да може, побеждавайки го в

себе си, както легендарния герой в древността, да предизвика него – планетния, на бой в името на щастието и спасението на цялото човечество. Подвигът е велик, но е по-лесно да го извършиш в битка със световния дракон, отколкото да победиш дракона в себе си. Затова нека ръката на героя, побеждаващ в самия себе си древния змей, да не знае пощада. Но колко е жизнен той, колко е коварен, какви прелъстителни и привлекателни форми приема. С какви ярки цветове той украсява своите външни одежди. Врагът трябва да се познава – под всички образи, за да не премине ударът покрай целта. Наблюдавайте живота. Особено ярки са неговите прояви в хората, тъй като са слепи и изцяло му се отдават, бидейки в негова власт почти непрекъснато. Това е проводникът на тъмните влияния. Без храна умира всичко, което притежава тяло и всичко трябва да се храни: и духът, и душата, и тялото. Убий нечестивеца, петнящ одеждите на Светлината, лишавайки го от храна и препитание. Той се храни с еманациите от астралните вихри в себе си и другите. Храни се, често разрушавайки физическото тяло. Убий разрушителя. Именно той, в припадък на бурно раздразнение, може мигновено да изпразни съкровищницата и да прегори фосфорната тъкан. Именно той разрушава заградителната мрежа и прави страшни пробивите в аурата, зеещи като открити рани и правещи възможен достъп на най-ужасни твари. Това не е безобидна слаба обвивка, изискваща опека и грижа, и внимание. Не, това е коварен враг, готов всеки миг да те лиши от твоите придобивки и за тяхна сметка, изгаряни в неговите вихри, да се разпасва неудържимо, тъй като еволюира в злото. Затова нека копие то над дракона не дреме. Затова нека отсъденият победител да познава същността на врага, а също и това, че не може да има пощада за врага. И поражението е немислимо. Народите са почитали героите на древността. Тъй като героят не е извършвал лично дело, а планетно и общочовешко. По този начин борбата и победата на звяра в себе си е подвиг с общочовешко значение. Убий Змея.

152. (21 март). Космическите вълни обхващат най-отдалечените ъгълчета. И от тях няма спасение никъде. Човекът им отговаря със своя микрокосмос. Реагира целият негов физически и психически апарат. Човешкият апарат отговаря изцяло според своята същност и не може да се избяга от отговорност. Крехките обвивки не издържат и прегарят. Тежко е в света. Новият Свят се ражда в мъки. Сега може да се устои и да се премине през тесните времена, без да падаш, единствено предавайки целия себе си на Владиката и обръщайки своята мисъл изцяло към Него. Възможно е да се задържиш на гребена на вълната, бидейки поддържан от Неговия дух. Но долу ще те залее кипящата бездна. Долу има смърт и за тялото, и за духа. Ето, идват дни, в които само магнитът на устрема дава сила да се устои. Стадата двуноги са още слепи. Но скоро очите на всички ще се отворят. И тълпите ще започнат да се мятат в ужас. Много вече се мятат, но все още не във всепланетен мащаб. Космическите пертурбации предизвикват земни пертурбации. И ужасът ще бъде спасение. Тежката полоса трябва да се премине. И да не се забавя крачката. Вълните ще се учестяват, предизвиквайки ответна вибрация във всичко и разрушавайки с нея всичко, което не може да устои. Засега все още външното у болшинството натежава и заглушава растящата мощ на огнената неизбежност. Но това е само засега. Вълните идват в crescendo. Много вече се гърчат, но все още не разбират космичността на огнените вълни. Но щом разберат, ще се ужасят. И само ужасили се, ще прозрат. Но Ние от Кулата Виждаме човешките маси, вълнуващи се под вихъра, като нива с недоузряло жито. Много класове ще легнат, бидейки пречупени. Много ще легнат на земята и повече няма да се вдигнат отново. Кой ще устои? Ще устоиш в Мен и с Мен. Съзнанието се изпълва с Мен до предела на вместимост. И не Хаоса на външната тъмнина, а Владиката звучи в основната нота,

заглушаваща тъмнината. Звучи в нотата на Владиката. В съзвучие ще устоиш и в съзвучие ще преминеш. На никого е леко. Но нима може да бъде леко на споделилия Моя Товар? И този, който премине с Мен през всичко докрай, ще остане с Мен докрай и ще остане после, когато няма да има край.

153. Насищам нишките на устрема, протегнати към Мен от твоя микрокосмос. Но ги протягаш ти сам, по своя воля и желание. Насища се всяка устремена към Мен енергия. Не Мога да наситя без съответстваща енергия, излизаща от теб. Затова Казвам: “Устремете се, търсете, чукайте, молете. Дерзайте, проявявайте самостоятелна активност”. Умъртвеното съзнание не дава плод поради отсъствието на устремени енергии, без които е невъзможно получаването. Затова на имащия се дава, а от нямащия се отнема и това, което има. В това е законът на устрема. Няма пасивна йога. Пословицата: „Под лежащия камък не тече вода” е израз на народната мъдрост и разбиране същността на закона за устрема. Механиката на закона действа като най-фина машина в най-точно съответствие. Трябва да се разбере какво да се устремява към Мен и как. И трябва да се разбере неизменността и неотвратимостта на следствията, устремени към Мен от магнетизма на носените енергии. Не мъгливо очакване на неведомите блага небесни, а бърз отговор на Моя Лъч и на най-малката мисъл, насочена към Мен, и особено на насочената съзнателно, с познаване на закона. Не вярата, а точното познаване неизменността на закона води Архата по стъпките на Владиката. Не Оставям никога ученика без отговор. Но дайте пълна отчетливост, пълна яснота и пълна определеност на въпроса. Вземайки телефонната слушалка знаете за какво, как и с кого искате да говорите. И при разговора по телефона на далечно разстояние икономисвате всяка минута. И думите са кратки, и по същество, и мисълта е напрегната, и целият човек стои в напрегнато внимание и съсредоточеност. Какво ще даде неясното, смътното пелтечене, когато говорещият не знае какво иска и защо се е свързал? Същите тези условия изисква и Моят проводник. И още по-пълна съсредоточеност в кабинката – вече не телефонна, а на духа. Но в кабинката за далечно разстояние, също изолирана от звуците на Земята. Не звън, а Моето Име, повторено седем пъти, ще бъде сигналът. Чрез ритъма на повторение също се неутрализират вълните на непосредствено обкръжаващите енергии. Контактът е готов. Така водиш Записките. Усили съзнателността на процеса. Осъзнай неизменността на съзвучния отговор и помни: Владиката е с теб винаги и винаги е Готов да отговаря на зова на твоя дух. Тъй като бодърства в Кулата на Стража.

154. Владиката Казва: здравей, сине Мой. Правилно! Всяко указание трябва да се изпълнява незабавно и пълно. След прилагането веднага ще последва ново. Да виждам в ученика готовност за изпълнение за Мен е радост. Не се учудвай, не разсъждавай, а изпълнявай - и резултатите няма да се забавят. Така бързината на изпълнението ражда бързина на отговора и по-нататъшните постъпления. И колелото на сътрудничеството започва да се върти по-бързо. Приближаваме изпълнителния работник неудържимо. Малко са тези, стремящи се да изпълняват Указите на Владиката. Защо? В повечето случаи е все този същия недостиг на доверие или вяра. Мозъкът не вярва в простотата на чудесното. А ти вярваш и резултатите са налице. Но лекотата на възприемане трябва непрестанно да се усилва и изостря, докато неговата яснота не достигне яснотата и реалността на беседата лице в лице. Затова няма да пожалим никакви усилия за сближаването. Всяка странична мисъл внася смущение във възприятието. И колкото те са повече, толкова по-силна е мътилката, докато Моята мисъл не потъне в откъслечите и парчетата от страничните мисли. Не трябва да се замърсява проводникът с нищо. И за Мен, изпращащия, процесът се облекчава... [Ето, стана задръжка, съзнанието не може да намери еквивалент в руския език.

Не по руски Говори Владиката и не винаги е лесно да се транспонира енергията] “ярко”, “отчетливо”, “явно”, “силно”. Ето, ти търсиш нужното определение, чувствайки неговата същност, но не подбрал формата. Това произтича от недостатъчна изостреност на огненото съзнание. У поета в минути на огнен подем думите се леят свободно и плавно. Така мълниеносно са идвали при Ковалевска решения на най-сложни задачи. Така че от степента на тренираната изостреност на огненото съзнание зависи и точността на предаването. Задръжката Предизвиках нарочно, за да подчертая хода на процеса. “Удесеторено”. Ето нужното определение, което така напразно търсеше съзнанието. Но знай също, че по-високата степен на възприемане не изисква никакви помощни предмети, нито Лика, стоящ отпред, нито каквото и да било друго. Всичко се извършва в духа, без каквото и да било посредничество. И посредник се явява астралният терафим, тоест известна ментална постройка, създадена за постигане на известна цел. Говорим за астрален терафим, но в действителност всяка отчетлива, продължително създавана мисъл и повтаряна ритмично от ден на ден, предвид висотата ѝ, създава терафим по-скоро от ментален порядък. Хората произвеждат за себе си телефони, телеграфи и радио на Земята. Архатът създава всичко това в Тънкия Свят и се ползва от него със същата лекота и удобство, а може би и с много повече, отколкото това правят хората. Тъй като неговата психо-физиологична апаратура не изисква нито място, нито оборудване. Разбира се, тази лекота и простота са относителни, тъй като колко време, хилядолетни усилия и устрем висят върху всяка нишка от огнените способности. Сине Мой, Направих анализ на огнения процес на приемане мисълта на Учителя. Приложи го в изпълнение. Оформи в своето мислене същността на контакта. Твоята задача е да дадеш на света в ясни, отчетливи и конкретни форми, приспособени към съвременното съзнание, същността на процеса и психотехниката на духовното чуване или ясночуване, по единичния проводник на далечно разстояние с Учителя. Огненият проводник е също така реален, както и земният или безжичният. За радиото не са нужни проводници, по същия начин не са нужни и за духа. Но приемникът на духа трябва да бъде отворен. Астралната тръба може да облекчи изолацията на токовете, но тя има помощно значение и е добра като символ при концентрация. Но огненият дух не се нуждае от нищо, даже от символи. Те са нужни само в началото. По-късно се отстранява всичко като пречещо. Ако на някого за повдигане във въздуха е необходима сламка, нека се ползва от сламка, тъй като тя е нужна само в началото. И тъй, сине Мой, изостряме степента на контакт до нивото на очевидната действителност. Ритъмът на приложените от теб усилия дава плод. Утвърждавам реалността на огнения проводник.

155. (22 март). Здравей, сине Мой. Правилно, обстоятелствата не са препятствие за нас. Ние ще преодоляваме спокойно, твърдо и уверено всичко. И няма да се спрем пред никакви трудности, тъй като Общуването се извършва извън и независимо от тях. Ето, изправя се препятствие. Обърканост или огорчение, или каквито и да били други емоции биха нарушили контакта и биха го прекъснали, ако не беше волята. И тъй, ще се учим от всичко и всичко ще ни служи и помага, ако жезълът на волята е здраво в ръката. “Да не се смуцава вашето сърце”. Нека духът да не се смуцава от нищо и да установява желания контакт при всякакви условия. Нека да избухнат снаряди, нека да се мятат хората, нека наоколо да бъде буря, но ако е дошло време за Общуване с Владиката, може спокойно да се седне в съответното време и тържествено и твърдо да се изключи всичко външно, и обграждайки се от земната буря да се приведе в действие огнения проводник. Ето и сега навън има пясъчна буря. По-рано контактът би бил невъзможен. А в добавка угасна и светлината. Но нима може нещо да прекъсне тока на огненото Общуване, ако огнената мощ

на духа е утвърдила своята воля. Аз Слушам и Отговарям, ако твоята воля е преодоляла противодействията на земните условия. Затова се учи на неизменност на ритъма на огнените явления. Ако само би разбрал каква мощ се съдържа в огнената воля на човека и как, съзнателно призована, тя побеждава всяко противодействие на средата. Не можеш да се научиш да я прилагаш, лежейки зад печката на топлия миндер или в тихите и гладки условия на благополучието, а само във вихрите на противодействащите вълни, съхранявайки огледална яснота на съзнанието, може да се прояви мощта на огнената победителка. Така утвърждаваме върху самия живот и в живота мощта на волята, подчиняваща хаоса на стоварилите се върху съзнанието външни енергии. Увереността в неприкосновеността на Близостта и нейната независимост от ставащото наблизо в непосредственото обкръжение и природните условия ще даде сила на ръката. Разбира се, че токовете влияят, разбира се, пространствените условия не могат да не се отразят на съобщението, но няма нищо, което да не може да не бъде преодоляно от човешката воля, обединена в действие с Моята Воля! Ето, бушува буря, издигайки страшни вълни и вихърът шуми. Но Мога да заповядам на ветровете и Мога да заповядам на вълните да утихнат. И ще утихнат, тъй като Аз Съм повелител на стихииите. Но защо ти така дълбоко и безпрекословно вярваш на Моите думи, любими Мой сине? Защо в твоето съзнание не се заражда даже и най-малка сянка на съмнение? Мислил ли си за това? Не си ли бил ти някога и може би нееднократно свидетел на това как Аз, твоят Владика Съм извършвал това в твое присъствие и ти си видял това? Не се ли е родило от далечното забравено минало неизменното вярознание в мощта на огнената воля на твоя Владика, сине Мой? С тази вяра, по-точно вярознание, ще преминеш през всички най-трудни и непреодолими препятствия и изпитания. Тъй като ръкохватката на лоста на неизчерпаемата сила на динамиката на духа е в твоята ръка. Хората завършват земни училища и придобиват знания. Но твоят Учител е Владиката. Осъзнай неизменността на нарастващото натрупване на знание. Не е имало по-трудни времена и не е имало по-благоприятни за придвижване на духа и находки времена. Самите трудности, ставайки стъпала по стълбата и служейки на духа, облекчават пътя. Разбери противопоставянето: трудностите облекчават възхода и ускоряват подема, и раждат възможности според своята сила: големите – големи, нищожните – малки. Да се радваш на препятствията и да се радваш на трудностите - това означава да се радваш на възможностите, давани за придвижване, за опит и за получаване на Знания. Как бих Могъл да дам по-ярък пример за преодоляване на външните условия, ако днес бурята не угаси светлината и ако ти беше се смутил от това препятствие, толкова лесно можеш да наруши най-тънката напрегнатост в настройката на съзнанието. Така нека да се учим от живота и върху живота. И ще дойде време, когато ще влизаш в Общуване и ще водиш своите Записки при всякакви условия, движен от силата на ритъма. А после ще дойде време и Общуването ще стане непрекъснато, и тогава във всяко време на деня или нощта - сутрин или вечер, ще можеш да запечатваш върху хартия мислите на мъдростта от Океана на Учението на Живота. Океанът на Учението е вече достъпен. Вече твоето съзнание оформя неговите съкровища, придавайки им приемлива за хората - твоите братя, обвивка. Твоето съзнание е трансформатор на пространствените съкровища. В това е истинското значение на посредничеството между Небето и Земята. Пророците на древността са предавали Висшата Воля на народа. Те са чували Гласа Божий. Но няма нищо ново под Слънцето. Същността на пространствените огнени енергии се докосва до твоето съзнание и, пречупвайки се в него във форми, тоест бидейки осъзната и оформена в ясни, отчетливи и завършени форми, кристализира и е готова за света, за употреба от цялото човечество. Разликата е само в това,

че ти не си пророк, а просто човек, същият като твоите братя - хората, но изпреварил ги в разбирането на Космическите закони. И това, което е достъпно за теб, е достъпно и за тях, и това, което можеш да направиш ти, ще могат да направят и те, ако повярват на Моите Думи, записани от теб и ги приложат и изпитат върху себе си. Ти твориш Моята Воля, а те нека да я последват, защото в противен случай ще си останат в своите кокошкарници, в своите гълъбарници, в своите плесенявали къщички и в своите свинарници. А Владиката Иска да даде на всекиго дворец и за тялото, и за духа. Дворец вместо кокошарник или свинарник. При това безплатно и за вечно ползване. Показвам прекия път. Нима са глухи? И ти, възприелият съкровищата за хората им кажи, че сроковете на космическите възможности не се повтарят. Именно сега, именно днес са отворени пред човечеството вратите на нечувани възможности. Ще спадне възловата вълна на оборота на планетната еволюция, животът ще влезе в бреговете, реката на живота ще потече плавно, но дошлите при Мен при смяната на Епохите и утвърдилите се върху Мен за целия последващ цикъл ще понесат в своя дух печата на приближеност до Владиката. Така в Часа преди изгрева Утвърждавам величието на бъдещето. А ти си в него. Ще проявиш величието на твоя дух във величието на бъдещето.

156. Чувам! Важно е да уловиш първата дума и да започнеш да пишеш. Понататъшното възприемане тече вече гладко и без задръжки. Но напрегнатостта на съсредоточаването не отслабва нито за миг. Сега Мога да кажа: ако не знаеш, то ще узнаеш. Разбира се, можем и ще пишем на теми, неизвестни за теб, но сега е по-лесно да се развива това, което е вече известно и да се продължи процесът на насищане на вече изминатото от съзнанието, добавяйки ново само попълно. Законът разрешава да се дава само по линия на устремеността и запитването. Затова въпросите се ценят като вежи на получаването. На точно формулирания въпрос е по-лесно и законно да се даде отговор. Но ако е засегнато нещо, което никога не е интересувало съзнанието, то законът няма да бъде спазен, тъй като няма да има към какво да се приложи. Свързване на токовете няма да се получи. Ето защо Учението изисква въпроси от страна на ученика. Отговаряме само на въпроси. Разбира се, Даваме предупреждения и съобщения за ставащото, но сферата на Космическите знания се насища по пътя на въпросите, възникнали в съзнанието. Когато е възникнал въпрос и е формулиран ясно, и е устремен към Учителя, винаги ще има отговор. Но нека той да узрее достатъчно, усилвайки своя полюс на притегляне.

157. Майката знае, но нищо не може да измени, тъй като още не е дошъл срокът. Трябва да се изчакат промените - в това е решението. Трябва още да се потърпи. Близко, близко е скритото зад плътната завеса на съдбата.

158. (23 март). Попадналият под удара на врага поради невнимателност не заслужава чест. Също не заслужава чест и този, който е изложил своя близък под удара. Но и това ще мине. Всичко ще премине. Всичко, всичко, всичко, което е и ще бъде. Само Той, Мълчаливият Свидетел в теб и Аз, и двамата сме непреходни, слети в едно. Не се огорчавай от невнимателността, а също и от предателството на близките. Ще Опазя. И огорчението ще премине, всичко ще премине. От врага можеш да се предпазиш, но от приятеля? Затова помни, че нищо няма да измени само на самотата. Пропусни вълната на преминаващото и не спирай вниманието си върху нея. Нека да си отиде в забвение. Ръката на Владиката не дреме. Колко стрели вече е отклонила. Трябва да се настрои съзнанието така, че неочакваните и непредвидени удари да не нарушават равновесието. Трудно е да се бориш с влиянието на обичайните явления, нарушаващи спокойствието. Но тях можеш да предвидиш и да се подготвиш, и да ги преодолееш. Но много по-трудно е именно с

неочакваностите. Ще закаляваме духа и върху тях. Може мислено да се преминава през тях в своето въображение, наслаждавайки една неочакваност след друга. Може да ги оцветиш и да ги направиш полуреални. Може, може, може да станеш свой собствен изпитващ, прекарващ своите обвивки през нужните изпитания. Изпитват и Гледат Висшите. Учителят Превежда ученика през редица изпитания. Но Архатът, взел съдбата си в свои ръце, може да облекчи труда на Владиката, бидейки сам свой изпитващ. И изпитващ, и изпитван. Съзнанието винаги знае как трябва да премине през едно или друго изпитание. Човек обича да помечтае. Има много хора, които живеят в света на мечтите, откъсвайки се от живота. Може да се използва и тази способност, създавайки в своето въображение условията, необходими за преодоляване на трудностите и преминавайки ги в своето сърце така, както подобава на Архата. Изпитанието, непреодоляно в живота, може мислено да се задълбочи и отново и отново да се преминава през него, но преодолявайки го успешно в съзнанието при достатъчна яркост на въображението. Печатът на съзнанието, наложен окончателно върху преминаването явление може да освободи духа от необходимостта да се премине през него в живота, ако е твърдо и непреклонно решението на волята. Така минутите на отдих или смяна на труда могат да се употребят за полза. Обвивките преминават през изпитанието, а Той - Безмълвният Свидетел Гледа, налагайки Своето решение. Мълчалив и безстрастен, стоящ над всичко. Ти виждаш отново как стрелата на вредата, насочена от приятеля ти към теб, принесе капка скъпоценен опит и нова възможност за самоизпитание и преминаване на изпитанието в своето собствено съзнание, избягвайки с това необходимостта да ги преминаваш вън. Завършвайки този процес трябва да се изгорят с огъня на мисълта породените образи, оставяйки само сока на опита, тоест окончателното решение на съзнанието, за да не предизвикаш техните следствия в действителността. И тук е нужна предпазливост. Сам видя колко нужно е спокойствието и колко нарушава функциите на организма и пречи на необходимата настроеност на съзнанието загубата на равновесие от неочакваното. Затова трябва още и още да се усили дозорът. Малко е да забележиш, трябва още и да не допуснеш врага вътре. Ще внесе дисхармония. Затова ударът от близките е опасен, защото е неочакван. Да се въоръжим с бдителност и към приятелите, и към враговете. Много огорчение донасят и обкръжаващите близки. Нужна е голяма предпазливост с всички нискостоящи. И само за Майката и Владиката можеш да отвориш изцяло сърцето си. Нищожно малко са близките съзнания, необременяващи и ненанасящи пробуждания. Тези, които са унищожили двойника, не раняват никога. Раняват тях и то нерядко близките. Тъй като в тях е замлъкнало камичното начало и е умряло завинаги. Но знай, че тези, които не са го изживели и не са го умъртвили, могат да причиняват рани и пробуждания, тъй като още не притежават власт над неукротения звяр.

Не се бой от нищо. Владиката ще Опази. А горчивият опит запази, тъй като е нужен за опознаването на човека.

Сине Мой, не се тревожи за нищо. Събирай само сока на знанията и опита, тъй като учението за хората е кратко, но познанието е дълго. Мир на теб.

159. Сине Мой, далечно е разстоянието, но призивът е чут. Отговарям! За Родината не тъгувай. По закона за противопоставянето полето на Светлия Град е сияйно и всеки ще получи толкова, колкото може да вмести и земни дарове, и небесни, и ще разцъфти духом. На второ място: тежестта, разпределяна върху воините, е непосилна, но носейки я помагат на Нас. Затова тегобата не е за себе си, а за света. Трябва да пазиш себе си и своето здраве. Икономията на силите да се сведе до тяхното отдаване само в случай на крайна необходимост. Особено обезсилват страхът и безпокойството. Затова Казвам:

“Бъдете спокойни”. Владиката ще Опazi. Говоря срещу очевидността. Особена опасност няма, но белите дробове трябва да се пазят и особено от ненужни емоции. А за близките обременяващи ще Кажa: не трябва да се изразходва енергия за взаимното неразбиране. Любовта и дружбата са нещо, невинаги зависещо от нашето желание, но и от много други причини. Но трябва да се запази поне някаква степен на единение.

160. А сега за друго. Степента на близост е степен на разбиране и заслуги. Близък е, тъй като е заслужил. И тя е неотнимаема. Но колко пъти трябва да се твърди, че да се вреже това непоколебимо в мозъка. Колебанията и неувереността са вредни. Трябва да се утвърди основата на близостта в съзнанието и, заставайки непоколебимо върху нея, повече да не се клатушкаш. Достигнатата степен вече не зависи от нищо, от никого и от никакви условия. Как да преодолеем смутността от последните часове? С преданост към Владиката и с неразделност на сливането. Владиката е близък, но именно съзнанието за близост трябва да се удържи под мътните вълни на обкръжението. И това е особено трудно, когато се колебае всичко. Именно колебанията предизвикват промените. Но трябва да се устои. Да утвърдим непрекъсваното Единение.

161. (24 март). Последна годишнина. Да! И както в 1-ви век са водили летоброенето до Рождество Христово и след Рождество Христово, така човечеството ще брои “до” и “след” Пришествието. Великопланетна година. Така ще я Наречем. Година на велики преустройства и промени, очаквани, но неочаквани, велики, но небивали и непредвидени от човешкото съзнание. Идва Новият Свят в Славата и сиянието на Новите Лъчи. Година на лъченосни възможности. Година на Съд и Решение за всички и за всекиго. Нека да има обединение в разбирането на неизбежността и неизменността на хода на Еволюцията. Хората са построили бентове, но възможно ли е да се прегради Гълфстрийм. Така Денят на годишния празник нека бъде ден на обединение на всички воители на Светлината в осъзнаване на настъпващите промени. Армагедон е завършен. Но вдигнатата вълна не е улегнала и човешкият котел кипи още, макар че условията, предизвикали кипенето, вече не съществуват. Денят на Съда и Решението е вече след- армагедонна проява. И страната на противниците на Светлината няма вече да бъде бореца се страна и противодействаща страна, а само страна, безпрекословно подчиняваща се на Висшето решение. Утвърдена е окончателната, необратима и решителна победа. Сега се Утвърждава мощта на Йерархията, тъй като сроковете са настъпили. Говорим не за това, което е видно за окото, а за това, което е, за действителността. Вече прегарят милиони крехки обвивки, не издържайки напрежението на огнените вълни. Вече се чува тътенът на стихията, страшен и неотвратим. Но човешкото безумие все още продължава да се мятa в клетките на ненавистта и злобата и да се блъска във веригите на насилиято. Хората бедстват и се мятат духом, прегъвайки се до земята под тежестта на натрупаните тъмни енергии. И все пак не могат да прозрат. Нужен е удар. И този удар ще последва. За вас, обединени с вярата и любовта към Владиката, пътят е светъл и неизменен. Можете без да се колебаете да достигнете до положеното, събрали всички сили на духа. А да се съберат трябва, иначе няма да се достигне, иначе няма да се устои при гигантската вълна на взрива. Тъй като новите космически енергии се въвеждат в кръга на действие. Разпределянето на силите става по Лъчите на Йерархията и йерархически. Ще получат всички, но също йерархически и според степенята на вместиане. Насищането на духовете ще бъде пределно и приготвилите и донесли свои съдове и кошници ще ги отнесат препълнени с даровете на Еволюцията. Тези от черния полюс също ще получат, но от фокуса на черните огньове, събрани от тях и притеглени от тях неотвратимо по силата на космическия закон. Така поселият жъне и

жътвата ще бъде голяма както в доброто, така и в злото, както в Светлината, така и в тъмнината, и за някого може би последна, последна на Земята. Тези, които са позорили планетата със своето черно дихание, ще си отидат от арената на живота. И ако все още имат място в нея, то място по-нататък няма да имат. Радвайте се, радвайте се, радвайте се. В деня на последния голям мрак утвърдете с радост предусещането за огнената неизбежност на идващия Светъл Град. Светлия Град Китеж и вие, които го търсите. Много сте вие, предчувстващите и много сте вие, предназначенияте, но още не сте го осъзнали. Радвайте се, тъй като скоро ще чуете звъна на неговите камбани, събиращи светлите пътници по призива на Владиката в единното разбиране на величието на извършващото се. Вибрира, трепти и се прелива огнената мрежа на Светлината, носейки далечната вест, изпращана за издигнатите сърца, за тези, които вече са прозрели в духа. И вашата радост ще бъде свършена, тъй като бъдещето е близко. Не за себе си е тази радост, не за своите дребни дела, а за това, за което Твърдината се е Подготвяла хилядолетия. И днес, отлагайки всяко земно попечителство, отхвърляйки всички пазарни мисли, цялата димна ненужна суетливост, всичко това, което днес го има и което го няма, няма да го има и не може да го има утре, да се (приобщим) присъединим в духа към радостта на празника в Твърдината, празника на обединението в Светлината, неизбежно, неотвратимо и приближаващо. Да се порадваме за идващата Светлина.

162. Тя е една от всички и Единствена. Правилно си разбрал нейната изключителност. А също и това, че освен към Нея няма към кого друго да вървиш. Това разбиране е естествено за теб, но колко далеч са от него даже доближилите се. Тя е фокусът за предаване същността на Учението на Живота. И никой, освен Нас извън Твърдината не притежава степената на нейните знания. Наречена е Майка на Агни Йога за векове. Ерата на жената се оглавява от жена. И на Нея е поверено Великото Поръчение. С Нейното заминаване нищо не се прекратява и нищо не свършва, тъй като духът на Огнената Провъзвестителка принадлежи към Безсмъртните. И ти ще бъдеш с Нея в състояние на особено общуване. Затова Разрешавам да се усилива близостта, тъй като върху това е Моето утвърждение. Обединявам вашите съзнания завинаги за изпълнение на Поръчението. Дадено е огненото Провъзвестие. Светът ще го види. Но утвърждаването му сред хората в този обем, в който е дадено, ще изисква редица дълги столетия. И ти винаги ще бъдеш неин ярък и близък, най-близък помощник и изпълнител на повелите на нейния дух. Утвърждавам стълбата на близостта не за днес. Но именно “днес” е важно и задължително като възлов преходен момент, даващ особено направление. За дълбочината на вашето общуване и неговата значимост знае повече, отколкото казва. Твоето съзнание постепенно се вживява в сериозността на поставената задача. И когато бъдеш с Нея, вече няма да си този, който е бил и живял на Земята през всичките тези дълги години, но ще бъдеш пълен и свършен изразител на нейните указания. Със себе си ще изявяваш нейния лик, както Тя изявява Моя, а Аз – на Моя Владика. Ще проявяваш Нейната воля, Моята воля, проявена в Нея. И приемайки я със сърцето си и в сърцето си, и изявявайки и изразявайки я със себе си, ще покажеш Моя Лик на света, тъй като Аз Съм в Нея и Аз Съм в теб, и Аз Съм във вас, неразделно Мои. Затова ще премахнеш всичко, което може да застане като преграда между Нея и теб. Затова батерията на вашите аури, обединени в Мен, ще има особена сила. И ти, утвърдилият трите лъча, и Тя – проявила петте, ще дадете на света потвърждение на явлението на Майката на Агни Йога. Подготви своето съзнание за мистерията на сливане с Нашата Посланица. Колкото по-високо я издигнеш в своето разбиране, толкова по-добре и по-дълбоко ще изпълниш Поръчението. Невидим за света, ще утвърдиш невидимия за света

аспект на Нейната мисия и ще дадеш свидетелство за Нея на света. Така е прието: свидетелстват най-близките. А ти си най-близък до Нея. Затова и твоето свидетелство ще бъде ненадминато. Ще се приближиш с дълбокото разбиране на Поръчението. Ще бъдеш като гъба, попиваща нейните Лъчи, за утвърждаване на своите самопроизводни. Моята Светлина в Нейната светлина и нейната - в твоята. Нека Тя да бъде Моята Светлина. Нека да види своята светлина в твоето разбиране и утвърдена в твоята изява. Ще изявиш нейния Лик в себе си; величието на нейния Лик в себе си ще явиш, за да може Тя, невидяла своето отражение в хората, да го види в теб в цял ръст. В простотата, красотата и любовта да види своето утвърждаване на себе си в теб. Ще те ръкоположи за подвиг. Утвърждавам вашата близост със Своята Светлина. Да бъде така според Моята Дума, съзвучаща напълно на теб.

163. (25 март). Навлизаме в период на усложнена проява на стихииите. Изкарани извън равновесие от хората, те трябва да изчерпят себе си върху породителите на неравновесието. Равният удар на стихииите рано или късно, пряко или косвено, но винаги е насочен именно към този, който е нарушил техния покой. И ако нарушението е продължително, а ударът – кратък, то каква ли ще е неговата сила. (Приятелю Мой, отново има много странични мисли! Пречат!) Как може микрокосмосът да не реагира на бурята вън, когато тя е част от света, и то неотделима част. Човешкият апарат отбелязва ставащото извън него, но не трябва да се отъждествява усещането на апарата с Този, който Гледа. Потокът остава вън.

Трябва цялото съзнание да се изгради върху кристала на волята.

164. (26 март). Човек извършва чрез волята си цял ред физически действия и движения където и да отиде и каквато и работа да изпълнява. Зад целия ред действия стои неговата воля. Това се отнася както до физическата, така и до умствената работа. Следователно огромната област на човешката активност вече е подчинена на волята. Волята набелязва плана на всяко действие и човешкият микрокосмос го изпълнява безпрекословно. Трябва да се разширява сферата на действие на съзнателната воля. Трябва да се включат в нея цял ред процеси, досега смятани за неуправляеми. Всичко се подчинява на волята. Но нейните степени са различни. От еснафска, неосъзнала себе си до планетна и космическа. Волята представлява огън в действие. Всичко, което е създадено от човешките ръце, може да се разглежда като воля, кристализирана в материята – добра или зла, колективна или единична. Волята, насочена в която и да е област, сътворява от материята ѝ форми, набелязани от нея. Сфинкс, пирамиди, Църквата „Парижката Света Богородица“, картини на велики майстори или безсмъртния труд на писателя или философа са продукти на концентрираната воля с продължително напрежение. Огненото острие на волята се устремява от духа в съответната област и от нейните елементи създава набелязаната вещ. И ако волята на отделния човек е силна, то какво може да се каже за волята на съгласувания колектив, тази нова могъща, но още малко осъзната сила на бъдещето. Пътят на обичайното приложение на волята до известна степен е обясним. В съзнанието се създава картина на набелязаното действие и самото действие вече е утвърждаване на невидимото във видимото. Процесът върви отгоре надолу през всички обвивки. Така стоят нещата с обикновените действия. Архатът отстранява своите действия от сферата на обичайното. Той твори с мисълта. Волята е насочена към областта на стихийната материя на мисълта. От нея той създава ясни, отчетливи, точно оформени картини - прообрази на бъдещите действия или утвърждавания. Но не той ги изпълнява. Частиците невидима светеца материя, образувайки жива, динамична, вибрираща с огнена енергия форма, привличат към нея елементи от материята на плътния свят, сгъстявайки ги и стягайки ги в орбитата на нейното

претегляне и хората, и делата, и обстоятелствата нарастват подобно снежна топка по осовата линия на основния кристал на мисълта, както нараства кристалът в концентрирания разтвор. Чрез силата на кристала на първичната основна мисъл се осъществява нарастването в пределите и орбитата, набелязани от първичния кристал. Както в семето на лотоса е скрито цялото цвете, даващо след време завършена форма, както във всяко семе е скрит плодът и формата на бъдещото растение, така и в зърното на първичния, пораждан от съзнанието за действие кристал на мисълта е съсредоточена картината на това, което трябва да бъде проявено после в плътния свят. Кристалът на първичната мисъл винаги ще даде нарастване и винаги ще притегля и ще се проявява в плътните условия, веднага щом те дадат почвата или съберат към себе си елементите, необходими за тяхната кристализация или оформяне вече в плътните условия. Така Сергей е Заложил в сърцето на страната огромен магнит от кристализирана мисъл. Този кристал е нараствал с елементи, съответни на времето и епохата. Но сега условията на почвата или средата са се изменили. В нея са се появили нови богати условия, годни за проявяване и кристалът действа мощно, творейки притегляне и създавайки огромна сложна постройка вече в гигантски мащаби. Мисълта, кристалът на мисълта ще даде винаги външна постройка или резултати, но съвременно, тоест веднага след като външните условия притежават в себе си материал, от който може да се строи по осите на притегляне. Зърното няма да даде растеж върху гол камък. Но когато вятърът, тоест движението на материята в материята донесе купчина прах, тя покрива зърното. Малко влага и кълнът вече пониква за живот. Мисълта е дала плод. Мислите, посети в даденото възплъщение и неблагоприятствани от средата, ще притеглят и създадат условия според рода си в живота или в бъдещите животи. Кристалът на мисълта е безсмъртен. Огнената енергия е нетленна. Огнената енергия, породителка на огнените кристали на мисълта е безсмъртна. И неин господар е човекът. Архатът е съзнателен, огнен, творещ център на кристали пламенна мисъл.

165. Слънчевите натури притежават способност да задържат огнената енергия. Това им дава Светлина. Но това не им дава земно щастие. Земното щастие и Светлината са несъвместими, тъй като вървящият по пътеката на Светлината няма къде да преклони глава на Земята. А и нужни ли са спирките по пътя? Всичко, което е необходимо – това е да се движи напред при всякакви условия. И ако съдбата на ученика е в ръцете на Владиката и ако е допуснато непосилно нагнетяване, след като Владиката го е Допуснал, значи може да се върви спокойно. Нека всичко земно да въстане и да се втурне към вървящия победител, но неговият път е само напред. Да се издържи трябва всичко и да се издържи, без да се губят сили. Силите трябва да се запазят до края на боя. Противодействащата полоса може да се приеме като се помни за крайността на всичко. Къде да се намерят сили? В мислите за Владиката. Как да не се изчерпят те в изтощаващите условия? Затваряйки се в бронята на духа и спускайки забралото. Трябва да се научите да изключвате съзнанието си от интереса към филма на текущия ден. Както в киното - да бъдеш само зрител и то страничен. Как по друг начин ще се научиш да бъдеш в света, но да не си от този свят. Животните се хапят и се изяждат едно-друго, но те са животни и те са от света. Те са земни. Но намерилият родина за духа в Сърцето на Владиката вече не е земен. Сине Мой, трябва да се премине през всичко. Владиката Знае, че е трудно, Владиката Вижда, че е тежко. Но Той е Вървял по същия този път. И в неимоверни трудности е Закалил духа си. Искам по-бързо да Завърша закалката. Искам да ти дам добър меч в ръката. Без меч няма да победиш земния дракон. Затова, сине Мой, събери отново силите на духа и с тях влез в бой в самия кипез на живота. На Мен не са Ми нужни хилави парникови цветенца. Суровия, закаления, преминалия като

горд победител през всички теснини, всички тягости, всички нагнетявания, е приветстван като Лъченосец. Утвърждавам трите лъча в суровите условия на личната битка. Кой е казал, че победата ще бъде лека? Но тя ще бъде. Победният път е неизменен, но трите лъча на могъществото на духа не се запалват в лекота на условията и не в тишина, а от гръмотевиците и от бурята, и от плътните вихри. Победата е Утвърдена. Аз я Утвърдих.

166. (27 март). Вярно е. Армагедон завърши. Тъмните претърпяха вече пълно поражение и сами се оказаха свои гробари. Показаха своята глупост в планетен мащаб. Потрудиха се и за слава, само че за слава на Йерархията на Светлината, тъй като, без да знаят това, станаха и боклукчии, и чистачи, и джинове, изграждащи храма. Всичко Обърнахме в полза. Тяхното оръжие ще се обърне срещу самите тях и за тяхното унищожаване, и вече се обръща явно. Стопанинът знае за своето поражение, но слугите, особено в своята маса, още не разбират пълната безнадеждност и безизходността на своето положение. Тъмнината изяжда сама себе си и като скорпион обграден от огън сама си нанася последното ужилване, или удар.

Да, сине Мой, напрежението е пределно, за да израснат огнените крила и да бъде по-лесно откъсването от Земята. Крилатите хора са символ на идващата еволюция. Победа на въздуха над земята и водата. Победа на Водолея над Риби. Риби, и в Риби са плували, много са плували. Мореплаването се е развивало неописуемо. Но Водолеят е въздух. Хората летят. Но преди да се издигнат, трябва да започнат да летят в мислите си. В мислите си хората са преодолели стихията на въздуха и човек е започнал да лети. Въздухоплаването и неговото развитие е символ на победата на човешкото съзнание над стихията на въздуха, последната преди огъня. Разбира се, тази стихия през Епохата на Водолея ще благоприятства особено хората, но във всички епохи, подчинявайки стихииите, напред са вървели хората на огъня. Но основната нота на стихията на огъня представлява подвижността и нагнетяването. Затова доктрината на напрежението утвърждава напрежението на живота като висша форма на изразяване на съзнанието. Към напрежението трябва да се привикне, да се сдружиш с него, да се асимилира от съзнанието пулсацията на огнените енергии и да се превърне това състояние в обичайно състояние на съзнанието, без да се уморяваш от него и без да изчерпваш силите. Това е възможно само при условие на запазване на хармонията, спокойствието, равновесието. Иначе човешкият апарат няма да издържи нагнетяването и напрежението. Следователно равновесието е форма на изразяване живота на съзнанието, намиращо се на огнено стъпало, когато вибриращите токове на огнените енергии на микрокосмоса или енергиите, преминаващи през него и срещани от него, са подчинени на огнената воля на победителя. Трите Лъча се дават на победителя, успешно доказал пределна степен на напрегнатост без загуба на спокойствие и равновесие. Изпитанието е трудно, но победата е славна. Но да се победи може. И най-трудната победа е лека при пълно разбиране значението на преминаваните изпитания и при осъзнаване близостта на неотстъпно Водещата Ръка на Владиката. Слепите изпитания са за слепците или на низшите стъпала. Но Архатът знае смисъла и значението на всяко изпитание, неговата цел и следствие, и от това знание черпи сили за преодоляване. Може да се преодолее всичко, може да се издържи всичко, когато Учителят Указва същността на изпитанието. Ако се вземат изпитанията поотделно, без връзка, сами по себе си и без разбиране на тяхната цел, духът няма да приеме тяхната непоносима тежест. Но огненият победител върви радостно и твърдо към целта, набелязана от Владиката, тъй като на него му е ясна и целта, и средствата, и пътищата, водещи към нея. Затова може да се каже: в знанието е силата. Ще Дам сила за преодоляването и постижението. Давам на предела на

напрежението на (твоя) дух. И когато силите са изчерпани и изглежда, че по-нататък така не може да се продължава, грижливата и бдителна Ръка докосва сражаващия се в изнемога воин. Затова когато вече е непоносимо тежко трябва да се помни, че е близко Ръката за помощ. Вливам нови сили на предела на напрежението и изчерпването на силите. Тъй като ние ще победим – ти и Аз, стоящият зад теб. Но трябва да се усили и задълбочи още степента на спокойствие. Не е достатъчна само външната сдържаност и спокойствие. Нека то цари вътре. Тъй като нашият път е към Светлината и над пазарната очевидност. Мълчи и знай, но мълчи в духа. Нека тишината на мълчанието да бъде форма на изява на живота на духа. Тъй като сроковете приближават. Тъй като трябва да се учиш да изявяваш Моя Лик именно на предела на напрежението в непоносимите и дисхармонични условия. И тъй, с нова сила в самия кипеж на живота за победа и утвърждаване мощта на спокойствието в кипящия котел от човешки страсти. Така са вървели всички Учители и техните ученици, и именно най-близките.

167. При нарушаване на равновесието заградителната мрежа безсилно се отпуска и крепостта остава незащитена. И човек отваря себе си за всяко влияние от вън, включително до болести или даже обсебване. Микрокосмосът става разграден двор, достъпен за низшите същности. Вредата е огромна. Ако хората знаеха! Колко бдително и зорко биха охранявали храма на духа от разлагащото влияние на низшите слоеве на Тънкия Свят. Много са любителите там да се облагодетелстват за чужда сметка. Често чакат този момент, за да се нахвърлят, хранейки се с вътрешните излъчвания на организмите. Наричаме тези нещастници жертви на неуравновесеността. Огромно е значението на духовното равновесие и решително и необратимо трябва да бъде решението да не се позволява на никого и на нищо да го нарушава. Възможно е да се изработи в себе си умение да се приемат необратими решения с напрегната и мощна заповед на цялото съзнание. Вече може да се посочат примери, донесли благи резултати. Изпълнените обети принадлежат към същата област на необратими решения. Цялото същество на човека се напруга в утвърждаване на взетото решение, твърдо, необратимо взето завинаги. Пътят на необратимите решения, насочени към благо, е най-краткият път. Защо трябва да се сдържаш и да потискаш пламванията на астрала или да се бориш, да кажем, с раздразнителността, когато с едно единично, но могъщо, но огнено, но окончателно и решително усилие на волята може веднъж завинаги да заповядаш на себе си никога да не разрушаваш своята същност даже и с възможността за неговата проява. Да отговориш с усмивка на беснееето на звяра в двукракия събрат, това не е ли достижение? Защо да се влияе на хората, защо да се потиска тяхната воля, защо да им се заповядва или да се моли, когато единствено с поляризацията на своя микрокосмос на определена вълна може да се парализира или неутрализира в своя ближен всяко нежелателно явление, острието на което е насочено към нас или даже просто с цел да се помогне. Утвърдилият властта над себе си в себе си я има и над другите. И само затворилият себе си я има. Трябва да затвориш себе си към всичко, което е по-долу и да се отвориш към Висшето по Стълбата на Йерархията от своя Лъч. Не за състрадание се говори, не за помощ на хората, не за любов към човечеството, а за затвореното ковчеже и за неразграбената планина. Тъй като опустошилият себе си е подобен на празна черупка. И духовното даване не значи опустошаване. И състраданието не е потапяне в кладенеца на отчаянието на страдащия човек, а именно издигането му до себе си със силата на неизчерпания магнит на сърцето. Не трябва да се проявява състрадание, ако не е разбрана същността на тези противоположности, тъй като и двамата ще паднат в ямата.

Така при утвърждаване на качествата може да се приложи принципът на необратимото решение. Това също е път на Архата – най-кратък път към достижение.

168. (28 март). Ако за мисълта няма разстояние, ако за духа няма разстояние, то и Моята Близост е обяснима. Аурата на Владиката представлява отражение на същността на Владиката. Влизайки в орбитата на нейното действие, влизат в съприкосновение с Владиката и черпят от Неговата същност. Хората не знаят това, но ученикът знае. И Общуването става живот за него. Няма също така разстояние и за Неговите Лъчи. Те са навсякъде. Но да се вземат те може само с устременост към тях и тяхното осъзнаване. Те съществуват, те са наоколо, но изискват осъзнаване, както и всичко, което иска да постигне или да усети човек. Да осъзнаеш себе си в Лъчите на Владиката значи да бъдеш в тях. Окоето не може да види предмета, докато той не попадне във фокуса на съзнанието. Тъй като може да се гледа и да не се вижда, което и правят мнозина. Гледат и не виждат, или виждайки не усещат, или слушат без да чуват. Това е в човешката природа. Но Архатът чува, без да слуша, без да слуша звуците на Земята, но чувайки шепота на Моите нечувани крачки. Така отново стигаме до съзвучието на устремения. Правилно е да Ме усещаш и наоколо, и в Моята Кула. Тъй като си допуснат. Малцина са допуснатите, повече са избраните и още повече званите. Всеки позован може да стане избран, избраният – допуснат. Може, но е нужен устрем. Неукротимо огнен. Затова пренесете устрема. Неговият закон е неизменен и плодоносен. Той обхваща и чуването, и търсенето, и затова също е и формулата: „Искайте и ще ви се даде”. Всичко за това същото, всичко за едно във всички векове и във всички народи. Всеки, оседлал коня на устрема, достига върху него винаги целта. Устремът дава напояване и насищане с Лъчите на Владиката. Чрез устрема се насищаме. Но полюсът на притегляне духът трябва да покаже сам. Тогава и талантите се преумножават. Иначе е невъзможно получаването на Светлина, а без нея е тъмнина. Затова не може да се преживее без устрем към Владиката, който Е Фокусът на всичко. Тъй като Той е Пътят, Истината и Животът. Проявявайки Моя Лик или същността на Моите Лъчи в себе си, може да се върви в живота, насищайки с тях, самоизходящите, живота. Неасимилираните съзнания нямат светлоносност. Съществуващият в Мен носи същността на Моята Светлина по света и я дава на света. В това е Служенето. Не в думите, не в писанията, не в делата, но в Моята Светлина, изливана чрез същността на ученика в света. Творя и Давам чрез най – близките - необходими незаменимо. Тъй като те пробуждат съзнанието на тези, които идват при тях за усвояване, разбиране и асимилация на Моите Лъчи. Стоя Сам, Невидимо Видим и Творя чрез Моите воини. Воюващата е най-близкото творящо Начало. А след това си ти – синът от Нашата същност. Чрез теб Нашата Светлина ще бъде давана и се дава на света, тъй като представляваш възел за предаване на Светлината. Огромно е значението на възловите предавания. Върху тях се държи мрежата на Светлината. И към нея е Нашето особено внимание. Изисква всекидневна грижа и непрекъснат дозор. Ние сме на дозор винаги.

169. Искаш да знаеш за събитията? Пиши. Пътищата на изпълнение на Моите начертания са неведоми за хората. В това е поражението на тъмните. Безсилни са да се борят. Тъй като не могат да предвидят. Действат, но не знаят края, известен на Мен и водещ към тяхното поражение. Твоята страна е крепост на Светлината и непристъпна цитадела на Новия Свят. Там Моят враг, въстанал против Мен и вдигнал своята ръка, отново въстава начело на вървящите срещу Мен, същите тези книжници и фарисеи, изменили своя облик, но с нараснала сила до световен размер и въоръжени със силата на златния телец. Събрали са купища злато и всички земни ресурси и разтърсват света. Но острието на удара на цялата своя сила на черния полюс насочват към Моята Страна. Скоро ще покажат своето лице на

света и ще бъдат разкрити. Ще разкрият своя древен лик като Мои врагове и вековечни врагове на Светлината. И тяхното поражение ще бъде огромно и позорно. Народите на света ще видят врага разобличен, без украса и покривала и проснат в прахта. Въстанали срещу Светлината и неговите слуги ще бъдат поразени сигурно. Полюсите са се променили и онези, възненавидилите Ме, със своите ръце в тъмнината на заслепението, неведението и ненавистта, са строили величието на Моята Страна и, построили я, са видели, че това величие е въздигнато върху гроба на техните човеконенавистни и зли помисли. Искат да разрушат, но ще Опазя. Искат да вдигнат народите, но няма да ги вдигнат. Близко е времето на откритото тържество на Светлината. И те ще се разделят в себе си и вече са се разделили. Разколът ще се задълбочи с приближаването на Пришествието. Част ще тръгне след Мен – не от тъмните, а от измамените и лъганите от тях. И много от тях ще Ме приемат. И ти приеми тях – приелите Мен. Твоята дума до голяма степен ще бъде решаваща. Ще Укажа решението. Степента на Близост ще Доведа до явна и неизменна осезаемост. И ако сега усещаш мисълта, то ще усещаш и нейната форма свободно. Задълбочавам Общуването до предела на вместимост. Бодърствай на поста.

170. Ние Виждаме от Кулата по-добре. Затова вяра докрай и вяра в знанието на Владиката. И ако Владиката Казва: „Да, Утвърждавам”, кой може да каже не? Така Моята Дума е неоспорима. Но вярата облекчава достижението, психологизирайки съзнанието. Разбира се, вярата е двигател, и то огнен двигател. Вярата е предчувствие на знание и спомняне на това, което е било отпечатано за цялата Манвантара върху пластичните непреходни принципи на първите раси. Така миналото се съединява с бъдещето, приближавайки към висшата точка на съединяване на върха на цикъла на планетния Кръг, но точките се сливат само в проекция. В действителност не е кръг, а спирала, и началната точка на Манвантарата винаги е “над” точката на нейното завършване, също там, горе, но по-високо, изграждайки по този начин спиралата на Еволюцията. Така знанието на Космическите Закони е заложено вътре и осъзнаването е разгръщане на скрития потенциал на всезнанието, заложен в същността и дълбините на духо-монадата. Твърдението на философа: „Стани, бездънна мисъл от моите дълбини” по своята същност е правилна. Тя е неизмерима, тъй като докосва върховете на Космоса. Външните обвивки не я отразяват, а я скриват. Истинското е в дълбочина. Задълбочавайки се в себе си, черпим истинско знание. Всичко е в човека и човекът е всичко. Човекът е Алфата и Омегата на битието, тъй като той е капка от Океана на Безпределността, проявяваща Безпределността със себе си. Човекът е носител на Космическата Истина - носител на Тайната, не еснафът, а Човекът. Затова съкровено знание говори за небесния Човек, не за земния, разпънат в материята, а за небесния, разпънат на звездите и вървящ по своя безкраен звезден път. Затова е утвърден пътя на безкрайното усъвършенстване. Затова е утвърден пътя към звездите и звездният път. По този начин спиралата на Космическата Еволюция е безкрайна и безсмъртието на духа е само път в Безкрайността.

171. Стоя Невидимо Видим зад кормилото. И Направлявам събитията. Моментът е особено отговорен, тъй като е нужна съгласуваност на много, но съзвучни съзнания. Предвидил Съм и Съм Поставил на важните места. Те ще бъдат израз на народните стремежи и в това е тяхната сила, тъй като зад тях е народът, но вече не безмълвният, а разбралият своето единство и сила, прогледналият в своето единство народ, Моят народ. Най-добрите ще бъдат обединители на съзнанията. А при тях – при враговете, най-лошите. Така логиката на събитията е във всичко. Победата ще се осъществи под знака на обединението на всички, които са с Мен. Ще поставим точката над “и”, за да стане

последното планетно разделение явно, за да могат да застанат отдясно или отляво. Но всеки, вдигнал ръка срещу Мен или Моите, или Моите дела, е обречен. Затова отрано тръбете победа, тъй като пътят към нея е предreshен. Аз Съм в Кулата, но Съм с тях, Аз Съм далеч, но Съм им близък, на утвърждаващите Моята победа. Сърцето на Новата Страна пулсира с Моите Лъчи. И древният враг и неговите слуги са осъдени от Мен. Хората не разбират същността на събитията, но ключът от тях е в последния завършек на последния акт на планетната драма на борбата на Светлината с тъмнината и поражението на последната. Голгота е само едно от действията на световната трагедия. А сега се разиграва краят на последното действие. И тъмнината ще си замине в тъмнина. Отхвърлиха Мен, Който трябваше да бъде крайгълен камък и издигнаха вавилонската кула на неразбирането. Сега тя трябва да бъде разрушена, а с нея и те – отхвърлилите Ме.

172. (29 март). Сине Мой, Радвам се да видя твоята упорита неотстъпчивост. Устремената неотстъпчивост е качество на Архата. Общоприетата праведност не е път. Иначе всички биха станали Архати. Огненият път е белязан с яркия всепобеждаващ устрем на духа към Мен. Признак на този път е необикновеността. Неговата необичайност и непроходеност показват неповторимостта на индивидуалния подход. Така, както при всички - не е Нашият път. Вървете по своя път, плавайте в своята ладия. Проявете своеобразие на самопроизводните лъчи. Стъпките на последователите не са за Архата. Той сам ще бъде светлина, указваща пътя на тези, които го следват. Светлината на Владиката гори в него със своя самопроизводна светлина. Ценим самородните камъни. Наричаме ги самоцвети. Тайната на скъпоценните камъни ще разбереш като символ на проява красотата на духа. Самородното злато ценим особено високо. Лесно е да бъдеш като всички и не е лесно да бъдеш себе си. Ще разбираме ценността на своеобразието на Индивидуалността като нещо украсяващо еволюционния път, пътя на човешките находки. Неповторим е всеки оборот на спиралата. Трябва да се разбере аналогията в многообразието и тъждеството на неповторимостта. Един ден прилича на друг, но нито един не е повторен. Владиката е неповторим. Изворът на живота винаги бълбука с нова струя. Неповторимостта е свойство на огнеността. В спиралата може да има много дни, но нито един от тях няма да се повтори. Повторението означава застой и смърт. Повтаря се само това, което е изживяло своите електрони и е дало мъртво олово, запечатало крилата. Учителят е вечно нов. Източникът на светлина, изпускащ лъчи ги, изпраща в пространството вечно нови, без да повтаря нито един. Сърцето на Архата е като Слънцето. Вечно младо, вечно ново и неповторимо. Призивът към новост и неповторяемост е признак на истинското ученичество. Призовавам към нови места, непосещавани, където ягодите са особено зрели и сочни. Знам защитени места, където не е стъпвал човешки крак. Вървящият след Мен навлиза във вълшебната защитена гора като в чудесна приказка. И тайните на Надземния Свят, пазени от чудовища, са готови да разтворят своите дълбини пред безстрашно дерзаещия. Този, който не е изкоренил страха е по-добре да не влиза в гората. Чудовищата ще го победят. Всяко съкровище се пази от тях. И колкото е по-ценно то, толкова е по-силен пазещия дракон, толкова повече огнена сила е необходима за неговото преодоляване. Огнената сила е нужна за преодоляване, усвояване и асимилация на най-тънките енергии. Те изискват овладяване. Обърналият своето лице към Мен получава непресъхваемост на Светлината на Моя Лъч. Широка и дълбока е октавата на Моите Лъчи. Съзвучащият на Моя Лъч влиза в царството на съзвучието на безпределната Светлина. Чудесата на Безпределността стават действителност в светлината на откриващите се находки. И това не са чудеса, а вибрации на неусвоените енергии, явни, осезаеми като слънчев лъч. Няма чудеса. Трябва да се разбере

липсата на чудо в проявите на чудесните Висши енергии, толкова реални, както и миналия ден, толкова материални, както и лъчите на далечната звезда. Насищам твоето съзнание с осъзнаването на новите енергии. Умножавам Моята Близост във вихровите пръстени Светлина. Насищания Лъч на Учителя Превръщам в реална храна на деня. Хлябът насъщен, даван днес, Превръщам в Хляб на Живота, хранещ те отсега нататък със своята огнена същност. Тъй като наистина Аз Съм Хлябът на Живота и вкусилият от него вкухва храната на Безсмъртните.

173. Аз Казвам: “Бодърствайте с разбиране на ставащото. Глухият и сляп патрул не е годен. Затова отворете очи и продухайте ушите си с разбиране.” Казвам: “Напрегнете се за ставащото, тъй като взимате участие в него, за Мен известно, но неизвестно за вас”. Напрягането на съзнанието в посоката на ставащото явление в живота ни прави участници в този живот. Сега да се стои настрана от живота не може. Народът взема участие в живота на страната колективно. Утвърдена е всенародната кооперация. Водещите възли на съзнанията, издигнати от разбирането над морето от съзнания, представляват фокуси на вниманието на масите и разпределители на възловите предавания. В това е значението на мрежата на Светлината. Но е необходимо разбиране и чувствителност от отвореното и бдително сърце. Така народът на Новата Страна, обединен в сърцата за разбиране хода на своята съдба, се направлява от Ръката на Водещия Владика. Мощта на обединения колектив е непреодолима сила. Иля Муромец започва да осъзнава своята могъща сила, тъй като е готов за небивали подвизи. Главите на всички са обърнати към сърцето на страната и общото напояване на съзнанията с Моите Лъчи значително се облекчава. Мрежата на Светлината сияе с нови възможности над страната и народът ще каже своята дума, но обединен в Светлината на Моите Лъчи. Събитията ще тръгнат с гигантски крачки, изявявайки се външно само повърхностно. Главното течение е в дълбочина, недостъпно за враговете. Кълновете са пробили земната повърхност и буйно се протягат към светлината и въздуха. Ще се обединят със Светлината, за да дадат приказан урожай. Издигнатите от момента ще бъдат принудени да станат изразители на народните решения, иначе няма да устоят и вождът, утвърден от Мен, ще стане изразител на колективната народна воля и стремежите на пробудения дух. Възлите на предаване и разбиране са необходими за насищане и циментиране на пространството. Много са приемниците на духа, тъй като сърцето се е събудило. Очакват несъзнателно настъпването на Пришествието. Скоро ще бъдат отхвърлени старите рамки. Рамките на ограниченията ще станат подножие и стъпало към безгранични възможности. Моята Страна се облича в новите светли одежди на новото стъпало. Преходът е труден, но реката на живота ще се разлее плавно и мощно, счупвайки ледовете. Виждаме борбата на светлосянката и Светлината, побеждаваща буйно. Стоя мощно на кормилото. Кой е силен срещу Моята сила, когато дойде време да се изпълнява волята на сроковете? Изпълнявам я и Моля изпълнителите да застанат плътно и зорко, и напрегнато. Всички трябва да бъдат на местата си в напрежението на устременото бодърстване, но въоръжени с голямо /велико/ спокойствие, тъй като навлизаме в царството на необичайното и неочакваното. Проводникът трябва да се държи здраво. Йерархията е в завършващо напрежение. Кулата пламти от изпращаните Лъчи и пространството пее. Песента на пространствения огън или песента на Светлината звучи над събудената страна и е чуваема за чувствителното ухо. Достига звън на камбани, засега все още погребан в дълбините на града. Предвещават небивало тържество. На празника на възкръсналия дух ще дойдат всички, които са от Светлината. Очакват Мен. Аз ще Обърна новата страница на чудесния живот. И ще Превърна живота в приказка. На всеки пострадал в духа ще Въздам стократно. Вас,

близките, ще Превърна в извори, насищащи духа на чакащите. И ще изливате светлина, забравяйки себе си, в светлоносния подвиг, подвига за внасяне на светлина в живота. Ще понесете Моето Учение на хората, изгладнели за Светлина. Да се хранят ситите и да се хранят гладните и очакващите са несравними неща. Огромна е радостта от даването на тях, желаещите да получат и наистина жадуващите. Новите, новите чакат. Новите, новите ще възвисим. Новите, новите ще разберат ценността на съкровището. Те трябва да бъдат усетени чрез сърцето, тъй като тяхното принасяне на себе си в служба на Светлината ще бъде голямо. Ще Дойда в указаната Страна. Скоро ще Дойда!

174. Суровост към себе си и мекота или търпимост към хората. На хората може да се прощава всичко, а на себе си – нищо. Хората не се нуждаят от нашата прошка, тъй като всеки си има свой път. Но на себе си не трябва да се прощава нито голямото, нито малкото. Трябва да се наложи печата на ненужността и нецелесъобразността на всичко, което не съответства на целта. Разрушаваме възможностите на всичко, което не съответства на целта.

175. Събитията наближават под знака на неочакваността. Събитията трябва да се очакват всеки момент. Обичайните мерки да се изоставят. Всичко ще бъде съвсем не така, както се предполага. Заплахата от чуждоземна намеса отпада. Ще заплуват по вълните на народната воля, каквато в повечето народи няма, но я има и се е родила в Моя, обединен от Мен. Могъщо, единно, очакващо вожда цяло. Трябва да се учим да взимаме участие в течението на народния живот. Усилил съм охраната. Зад здравите стени се кове бъдещето, неуязвимо отвън. Не извършители, а изпълнители. Извършители няма. Върша Аз. Нямам своя воля, тъй като усещат момента. Враговете са приведени в мълчание - и явните, и тайните. Изправени са, в трепетно очакване. Ние със сина сме управлявали вече неведнъж. Работа, позната от древността, и помощниците са същите. Старите, старите изпитани сърца. И ще го посрещнат като свой, но поставен от Мен и облечен с власт. И ако Аз съм в Кулата, но там, а ти си в Мен и с Мен, то и ти си там, побеждавайки в духа пространството. Очакват позования. Ти си позван, не вожд, но най-близък и показващ. Но не ти, обикновения, длъжен да умре в духа, но роденият отново от Моя дух. Ще те Облека в дрехи от Светлина и старите вече няма да бъдат нужни и няма да се върнат при сърцето, забравило за тях. Ще Премахна, ще Премахна всичко пречещо. И пътят към заповяданото величие ще бъде чист. Възкръсването на духа ще реши народната съдба. Ще бъде Светлина.

176. (30 март). Владиката Казва да се държим неразделно. “Ние” (ти и Владиката), нека да стане израз на твоята същност. Политиката е временно нещо и не трябва да бъдеш заслепяван от нея. Ще Дам осъществяване на Моите намерения и твоите надежди. Сега има не само гръмотевици, но буря, отскубваща дърветата из корен. Дай пълнота на устрема и себезабравянето. Остротата на възприятията се постига чрез себезабравяне. Владиката е Готов да даде всичко, което пожелаеш. А ти дай нужната степен на самоотричане. Започнаха велики дела и за дребното в тях няма място. Огнеността означава вездесъщност и нейните различни степени. Затова е възможно да знаеш всичко, приобщил се към Моето съзнание и без да напускаш своята стая. Но трябва да забравиш за себе си, намиращ се в нея. Трябва! Трябва. Трябва да забравиш за себе си. В Кулата си допуснат винаги. Ти, но не пречещите обвивки. Знанието получаваш ти, но не обвивките, които го затъмняват. Безмълвният, беззвучен, нечуван, но осъзнаван глас е гласът на твоя дух, който е Моят Глас. В духа се сливат двата. Да, пространството диша с Моя Лик и всичко е изпълнено с Лъчите. Насищам аурата на Земята с тях. Сине Мой, Моята Светлина полага стъпалата на Еволюцията. Всички Мои са призвани към действие. И на всекиго е дадена задача. Никой няма да прекрачи твоя път, тъй като у всекиго си има свой. Твоето Поръчение

е да утвърдиш Майката и да покажеш нейната Светлина на света. Да утвърдиш Моята Светлина в нейната Светлина със своята светлина. Така в Моето Слово ще дадеш на света неразделната единна Светлина. Запиши Поръчението: да свидетелстваш за реалността и близостта на Висшия Свят и за достъпността на пътищата, и за това, че човешкото съзнание е поле за неговото утвърждаване. Но трябва да се отвори съзнанието и да се допусне недопусканото. И недостъпното ще стане достъпно, и невидимото – зримо. Полето на Светлия Град е в съзнанието. Армагедон е прогърмял в съзнанието. Земното и външното е било само отражение на това, което е ставало в съзнанието на човечеството. Затова ключът към световното положение и планетните преустройства се намира в съзнанието. Затова Моят Лъч е насочен мощно към поляризация на съзнанието. Затова Моят народ, умил своето съзнание в страдания, изпитания и битки, е чувствителен към изпращаните Лъчи. И не единично, а вече масовото съзнание се изковава в огнената пещ на света. И тя, Моята Страна е напред и върху гребена на еволюционната вълна. За нея Сътворявам ново стъпало, за нея първо – Нова Земя и Ново Небе. Предвидил Съм всичко, затова е плавен, но мощен ходът на кораба. Трябва да се слееш с постъпателната мощ на енергията.

И така действат всички. Всички воини са на местата си и в действие. Действай и ти на видимия и Невидимия План, но на видимия – изцяло приобщило своето съзнание към Моето Дело. Трябва цялата същност на съзнанието да се слее с ръководната нота. Готовността ще се определя от степента на подготвеност на съзнанието и разбирането. Трябва да бъдем готови. Няма да Скривя, задачата на Поръчението не е лека. Новото като такова ще срещне противодействие и то трябва да бъде преодоляно. Но Моята Ръка сега е с носещия Поръчението. И носителите на поръчение не познават поражение.

Какво има там? Продължителна и спешна подготовка за Пришествието. Помниш съня – символът и тях, чакащите и устремили в напрегнато очакване взор към вратите. Усещат и знаят, че сроковете са дошли. И вече няма противодействие, а ярко изпълнение на Моите предназначения. Тъй като народът се е пробудил и осъзнал своята воля, Утвърдена от Мен своевременно. Не трябва да се замисляш твърде как ще стане всичко. Всичко ще стане. И е, и бързината не се забавя, а само се ускорява. Водещата Ръка ускорява процеса на завършване и преход. Имайте още малко търпение, тъй като Часът е близък. Няма да Поощадя никого, застанал на пътя на осъществяване Плана на Владичите! Тъй като на космическите везни е съдбата на планетата. Съизмеримостта диктува свои закони.

177. Да, сине Мой, Слушам както винаги и както винаги Отговарям, без да се бавя. Ще пишем за непреходното. Добре е в центъра на кипящия поток да си спомним за Камъка на основата, неподвижен, непоколебим и неизменяем. Изменя се всичко във величествения поток на Космическата Еволюция и малкият бурен поток на земния живот от височина вече не изглежда значим и самостоятелен. Така всяко явление може да се разглежда не само по себе си, а като стъпало към единната цел за завършека на всичко, което е и на всяка отделна духо-монада в крайната висша точка на световната Еволюция. Но тази крайна точка, колкото и висока да е, винаги е устремена напред – към още по-високи върхове. Безпределен е океанът от духо-монади, устремени в спиралите на безкрайното усъвършенстване. Малкият кръг на отделното възплъщение започва от Висшия План на зърното на духа и, спускайки се през Менталния и астралния план на земния, от земния отново се издига нагоре пак там, откъдето е започнал, но вече към по-висша точка. По окръжността движението върви отгоре надолу и отдолу нагоре, оставяйки я сякаш незатворена и пораждайки образуването на спирала. Движението може да се изобрази графично, но неточно. Тъй като къде в Космоса е горе и долу, юг или север? Всичко е

относително и всичко е условно. Всички мерки се вземат по отношение на нещо, за което се предполага теоретически, че е неподвижно или постоянно, както човешкото летоброене или условното броене на дни и нощи. Денят и нощта или годината са добри за Земята, но са нелепи като мярка в космически мащаб. И така е всичко и във всичко. Но човекът е мярка на нещата и единствено той е единната мярка на космическите измерения. Така Космосът, неговата широчина, дължина и дълбочина се измерват със съзнанието. Съзнанието на човека е мярка за нещата. Съзнанието е като леща, през която може да се разглежда светът, постоянно променяйки нейната нагласа. Тя като око вижда и наблизко, и надалеч, променяйки фокуса на съсредоточаване. Например ние сме насочили този фокус в сърцето на Моята Страна и фокусът на приложение е дал впечатления от определен порядък. След това съзнанието премества фокуса в необятността на космическите простори и гигантската спирала на Панкосмическата Еволюция на всичко, което е, било е и ще бъде, се разгръща във фокуса на устрема. Трябва да се разбере това най-изумително свойство на съзнанието, можещо подобно на окото ясно и отчетливо да види това, което то иска да види: листче от роза в ръка или далечно дърво на хоризонта, или звезда, блещукаща в дълбините на космическия океан. В крайна сметка и тук зад способността на окото стои съзнанието, тъй като не окото вижда, а съзнанието, и окото е само апарат. Отстранете съзнанието и окото няма да види, и ухото няма да чуе, тъй като вижда и чува Той, стоящият отзад. Така отново идваме до познаващия център, центъра на съзнанието или Вечния безмълвен Свидетел на всички неща и явления, стоящ в дълбочина и неизменен, и над всичко, и зад всичко, което тече и се променя в безкрайните спирали на Космическата Еволюция. И с каквато и продължителност да вземем тази спирала, включително манвантарната, Той, Мълчаливият и Съзерцаващ, и Вечен ще стои отвъд нея, зад нея и извън нея. Той е извън нея и Той е в нея. Ще минат милиарди години, ще приключи великата Манвантара, ще започне друга, и трета, а Той, мълчаливо присъстващият в Мен и във вас, и във всичко, което е, било е и ще бъде, в своите дълбини ще остане все същият безстрастен, студен, над-проявен, съзерцаващ Светлината, Безмълвен и Мълчалив Свидетел на Битието. И този Безмълвен в теб, който е извън всичко и над всичко си именно ти самият, вечно съществуващият, за когото е казано: преди Началата на Времето Аз Съм.

178. (31 март). Пространството се подчинява на заповедите на духа и донася далечната вест. Духът, духът, духът властва над всичко. На духа, на духа, на духа се дава власт. В духа, в духа, в духа са отворени всички възможности. Отнемете духа от своята същност и ще останат празни обвивки. Всичко е в зърното на духа. Зърното на духа е духът плюс всички негови придобивки, съответстващи на стъпалото. Човешкото стъпало е стъпало на самоосъзнаващия се дух. И колко милиони години продължителна еволюция е трябвало да премине духо-монадата, за да достигне това стъпало. И ако даже по протежение на векове исторически живот тялото на човека не се е изменило нито на йота, то можете да си представите колко милиони години съществува дадената човешка форма на самоосъзнаващия се човек на нашата планета. Сроковете на Еволюцията са дълги. Следователно толкова по-значимо е достигнатото от човека. Диво, безсмислено и нелепо е да се разглежда човекът в отрязъка от краткия отделен земен живот. Тази нелепост поражда други и човечеството се блъска в менгемето на доброволното самоограничение. Кой го е научил на тази нелепост, когато всички Учители на Мъдростта са Твърдели за безсмъртието на духа и безкрайния живот. Вериги на дявола ще Наречем измислените връзки, оковаващи хората в самоизградената тъмница. И няма за хората друг изход, освен изхода в сферата на безкрайността на духа. Но трябва да се признае духът. Една нелепост поражда друга, една

нелепост – хиляди и косматото кълбо на планетарното невежество като октопод обвива и държи съзнанието на хората в своите здрави пипала. Ще РАЗБИЯ веригите, сковаващи духа. Ще разруша тъмницата на съзнанието, ще Донеса свобода на човечеството, забравило за свободата на духа, за своята единствена, достъпна му свобода. На слепите и глухите ще Кажа: “Прогледайте и отворете уши. И ако не знаете, ще узнаете”. Така новото знание, не човешкото, старото като света, единното и вечното, но неповторимо в новата спирала на Еволюцията, се дава на човечеството, обедняло духом. Предел на това знание е Безпределността, а областта на познание – Космоса; а Земята и човекът - като негова неотнимаема част, неотделима от цялото. Ще бъдат върнати на хората огнените центрове на познаване по пътя на тяхното отваряне. И тези, които вървят напред със своя живот, със своя пример, със своето тяло – носител на отворените центрове, ще дадат на света откриване на съкровищата в човешкия микрокосмос, утвърдени на Земята. Не на теория, не върху книжни страници, а в земния живот ще дадат те, позналите, свидетелство за овладяване на огненото наследство, предназначено от Еволюцията за човечеството. Докато Новото Небе и Новата Земя не се утвърдят в съзнанието на човека, хората няма да ги видят. Тъй като съзнанието сътворява и Небето, и Земята. В съзнанието е ключа от всичко, тъй като решението на всичко е в духа. Така новото стъпало на победилия дух се утвърждава върху развалините на старите предразсъдъци, суеверието и невежеството, завоювал свободата си от всички окови. Затова Призоваваме да се разбият собствените вериги. Тяхното име е незнание или невежество. И вие, отричащите, отричайте за себе си, пребивавайки в своите подземия на духа, но не пречете, не пречете, Казвам на тях, дошлите за Светлина, да получат Светлина в пълна мяра. Отрицанието ви е направило зловонни, вашата светлина е помръкнала и сте се огънали доземи под тежестта на измислените от вас нелепости, прикривани със свещеното име на науката. Истинската наука е свободна от вашите измислици, свободна, огнена и устремена в бъдещето, необвързана от нищо ограничаващо нейния смел полет. Пред новата наука на Новия Свят се отваря полето на неограничени възможности. И колективът, това огромно организирано цяло ще внесе в нея множество най-ценни наблюдения, немислими и невъзможни, и недостъпни в условията на стария свят. Вълните на космическите въздействия, появата на слънчевите протуберанси, центровете на магнитните течения, съчетанията на звездните конфигурации ще се разглеждат и изучават с помощта на огромния колектив и свидетелствата на действителните показания. Опитите за масово психическо въздействие върху много явления от живота ще станат възможни. (Концентрираната и кондензирана) съсредоточена и съгъстена енергия на човешките маси ще бъде насочена към утвърждаване феноменалната страна на огнената, или психическа енергия на духа. За знанието ще се отвори нова страница на нечувани възможности, не за задоблачното и мъглявото, а за явното, жизнено и приложимо в земните условия. Новата наука и новото знание ще дадат на въоръжение нови способности на човека, такова, каквото напразно са се опитвали да дадат и като цяло не са успели да дадат религиите. Тъй като крайната цел на всяка истинска религия, философия, наука и на самия живот е да се дадат на човека знания.

179. (1 април). Изпитващият, изучаващият или изследващият лъч на съзнанието може да бъде насочен към всяка сфера, към всяко явление или предмет, близък или далечен, малък или голям, в миналото, настоящето или бъдещето. Като под лъч на прожектор става ярко видим всеки предмет, върху който е насочен лъчът на съзнанието, изваждайки го от обкръжаващата среда и правейки го явен. Колкото по-високо е съзнанието, толкова по-силно е проявена в него тази негова лъченосимост. Носителят на трите лъча може да насочи

лъча на съзнанието във всяка от трите сфери и да провежда в тях изследване на явленията. Ученикът се нарича такъв, защото се намира в състояние на постоянно познаване. И всеки се явява ученик на по-висшия, на каквото и стъпало той да се намира. И веднъж започнат, процесът на обучение не завършва никога. Вечно обучаван и изследващ и вечно учещ или учител – такава е двойствената същност на Архата. Неговата същност би станала не двустранна, а едностранна, а значи и ограничена, ако той би нарушил закона за даване и вземане. Колелото на възхода, или получаването и даването би нарушило своето въртене и законността на движението. Ако съзнанието се е утвърдило в осъзнаване значимостта на лъчите, то лъчът на съзнанието може да се насочва в най-отдалечени екскурзии и към най-трудни и непонятни явления. И явлението, осветено от лъча, ще започне неизменно да показва своята същност под насочения към него лъч на съзнанието. Даже в обикновения живот у обикновените хора вниманието, устремено и съсредоточено, позволява да се събират в неговия фокус нужните явления и отваря пред устременото съзнание изследваната област. У Архата процесът е задълбочен и усложнен и често не се нуждае нито от книги, нито от пособия, утвърдени от науката. Без всякакъв апарат или външно пособие неговият лъч разкрива същността на изучаваното или изследвано явление и знанието се стича извън обикновените условия и мерки. Синтезиращата същност на лъчевото съзнание поставя осветяването от него явление като известна и неотменима от цялото част от Космоса на необходимото място в общата схема на нещата и го взема във взаимовръзката му с обкръжаващия свят. Така изучаваното явление се постига синтетично. Оттук дълбочината на проникновението и разбирането, оттук и мъдростта. Както опитният лекар по едва забележими признаци за обикновения човек възстановява пълната картина на болестта, така и Архатът по незабележими външни действия и прояви на човека вижда неговата вътрешна същност, даже без да прибегва към особени мерки на съсредоточаване. Цялото се възстановява по частите чрез синтетичен и мъниеносен анализ на явлението. Трите лъча са съсредоточени в зърното на духа и светят, и сияят чрез непречещите им да светят обвивки. И колкото по-очистени са те от всичко пречещо, толкова по-ярко свети през тях лъчът, всеки в своята сфера. Напрежението на микрокосмоса усилва напрежението на лъчите и прозорливостта на възприемането. Напрежението само по себе си е вече известно състояние на огненост, когато същността започва да свети. Трябва да се приветства напрежението като светлоносен път. Трябва да се утвърди напрежението като форма на изразяване живота на съзнанието. Напрежението е път към овладяване на огньовете. И то трябва да се усилва, а не да се избягва, но без да се нарушава спокойствието. Именно изисква се спокойствие на напрежението или напрежение на спокойствието, тоест крайна напрегнатост при условие на пълно спокойствие и равновесие. Иначе при неуравновесеност всякаква степен на напрежение ще даде разрушителни следствия. Трябва да изясниш докрай на себе си неразделността и неотделимостта на тези две явления: напрежение и спокойствие като две страни на единната вещ. Едното не може да се прояви без другото. Напрежението без равновесие бързо ще разруши човешкия апарат. Равновесието без напрежение не дава огньовете и няма да бъде действено. Затова Утвърждаваме спокойствието в действие и по време на действие, и самото напрежение. Затова не трябва да се губи равновесие при никакви условия, нито при никакви напрежения. Затова ще утвърждаваме равновесието и спокойствието в напрежение на действията и в напрежението на обкръжаващите сфери. Спокойствието на величието на духа или величието на спокойствието се познава не в застиналия блатен покой, а на върха, открит за всички вихри.

180. (2 април). Разслояването се извърши и е лесно да се раздели, без да се засяга кармата на непричастните. Целта на Армагедона е разделението, да се разделят принадлежащите към своите полюси. При смесването на езиците на вавилонската постройка се смесили строителите на кулата. Тъмните са проникнали навсякъде, отравяйки всяко начинание. Затова разделението беше необходимо. Слоевете на Светлината се разпределиха според светлосянката от центъра или йерархическия фокус, и слоевете на тъмните служители заедно с тези, които са с тях, се събраха на своя полюс. Затова очистването на страната от негодни елементи протича без задръжки. Джиновете изпълниха задачата си и повече не са нужни, затова се отстраняват и то неочаквано за самите тях.

181. Напрежението няма да даде резултат, ако не е спазено равновесието, тъй като енергията ще бъде изгубена напразно. Ще последва печално поглъщане на енергията и опустошаване на съкровищницата. Допустимо е всяко напрежение, но при условие, че лостът на напреганите енергии се държи здраво от ръката на волята. Енергиите от микрокосмоса пламват като мълнии и се насочват навън, но не сами по себе си, самопроизволно и рефлекторно, и безконтролно, а чрез волята, която ги направлява, както шпагата в ръката на изкусния фехтовач е насочена накъдето трябва и тогава, когато е нужно. Затова съдържаността е ценна с наличието на самоконтрол. Затова съдържаността се проявява само в действие. Отдава се толкова енергия, колкото е разрешено от съзнанието. Няма безконтролни действия или реакции. Самообладанието или обладанието, както и овладяването на всички енергии на микрокосмоса, предполага тяхното изразходване, но само със съзнателното разрешение на волята. Изчерпаността и всяко действие, водещо към изчерпаност, са недопустими като разрушители на психическата енергия. Да се разсееш и да свалиш контрола на волята значи да се отдадеш във властта на случайностите или на произвола на чуждата воля. Всяка ненужна дума или обръщение, насочено към друго съзнание, създава верига от неизбежна реакция, следствията на която трябва неизбежно да поемеш върху себе си и вече в зависимост не от своята воля, а от волята, настроението или каприза на засяганото съзнание. С всяка шега отдаваме себе си във властта на другия или на другите присъстващи, тъй като несъзнателно очакваме от тях съответна реакция и поставяме своето съзнание в зависимост от нея, тоест от нещо външно. Затова е добро твърдението, не изискващо нищо от другите и предоставящо на тяхната свободна воля да реагират на него както поискат, без да засягат говорещия и без да се свързват с него. Така може да се проведе беседа, свързваща съзнанието и беседа, свободна от необходимостта да превръщаш себе си в механична кукла, на която връвта бива дърпана от странична ръка. Нужно е най-после да се осъзнае достойнството на духа. По пътя към Светлината не са нужни нито кукли, нито палячовци, нито картонени човечета. Трябва да разберем дълбоко достойнството на духа, нежелаещо да се мятат в гърчове и рефлекторни спазми под токовете на всяко срещано съзнание. Всеки може да изразява своята същност както му е удобно, но равновесието и състоянието на духа на победителя над себе си не зависи от случайностите на чуждите настроения, или несдържаност, или неумение да се владее себе си. Не трябва да поставяш себе си в положението на роб или молител, очакващ милостиня или усмивка, или одобрение, или признание, или похвала от страна на когото и да било. Всичко е в Учителя и само в Него. Състоянията на съзнанията на другите микрокосмоси не могат да влияят на движението по възходящия път, освен ако ученикът сам, поради невнимателност, не постави себе си в зависимост от тях и не предаде първенството на Учителя на случайното странично съзнание. Ще си отидат всички: и близките, и далечните. Ще има моменти на пълна самота и тук, и там. Имало е моменти, когато никой от всички заобикалящи и близки,

и далечни, не е бил наоколо. Но Учителят невидимо е Бил винаги. Как може принадлежащото на Учителя да се отдава, макар и за миг, на когото и да било? Говори се за свобода, но за друга свобода на съзнанието от приятелите и враговете. Не трябва да изолираш себе си или да се отделяш от живота и хората. А от близките и приятелите особено, но свободата на своя дух, утвърдена от Учителя, може и трябва да се запази в цялата пълнота на разбирането. Достойнството на духа и свободата, и спокойствието на равновесието са тясно свързани. Да опазим пътищата на Светлината. Свободата трябва да се осъзнае. Тя е в духа. Утвърждавам свободата на духа.

182. И тъй, ще пишем независимо от условията. Опитът ще бъде успешен. Тъй като за нас нищо не е препятствие. Трябва да постигнем именно такова състояние на съзнанието, когато контактът може да бъде установяван по своя воля във всякакви условия. Как иначе можем да се научим да преодоляваме напрежението на низшите сфери? Непрекъсваният ритъм притежава сила. Учителят ще Подкрепи всеки правилен устрем или действие. Умората е опасна със своята пасивност, но ако духът бодърства, то състоянието на умора може да благоприятства възприятията и даже да облекчава контакта. Духът не познава умора. Умората е от тялото или от обвивките, но не и от духа. Духът е зареден от вечна непресъхваща енергия за живот. Трябва само да се стигне до нейното осъзнаване. Тази мощ се разгръща отвътре навън. Всичко е вътре и всичко е в духа. Духът може да осигури неизчерпаемост на огнената енергия. Трябва само поне за миг да се отдели съзнанието от обвивките и да се пренесе в зърното на духа, което е вечно, нетленно, пулсиращо с непресъхващата вечна енергия на висшата Светлина – Огън. Престолът на тази огнена мощ е вътре в твоите дълбини. Тя е твоя, тя принадлежи на теб. Трябва само да се призове. Трябва да се призове ноумена на силата. Вие сте богове, владеещи тайния ключ към извора на вечната енергия. Тя е в теб, тя е във всичко, всичко се движи от нея. И осъзнавайки я в себе си и овладявайки я, овладяният утвърждава своята власт над всичко, което е вън. Да осъзнаеш в себе си могъществото на небесния жител, тоест на зърното на духа, значи наистина да станеш син Божи или богочовек, или бог. Призовавайки ноумена на силата можеш да започнеш да я утвърждаваш в живота. Ето сега при малко усилие на волята преодоля хриптенето на човешката немощ единствено със силата на духа. Знай, че така можеш да постъпваш във всичко. Всичко може да се преодолее и мощта на преодоляващата сила е в теб. Затова е и нужно да разкриеш своята същност. Не трябва да пречиш на нейното утвърждаване нито със съмнения, нито с колебания, нито с каквито и да било земни съображения. Трябва само просто да не пречиш, само просто да отвориш себе си и тя ще се влее като мощна вълна в отвореното насреща сърце. Всичко е в тази нейна простота и достъпност, и в тази простота е нейната недостъпност. Тъй като човешкото съзнание не допуска величието и достъпността на простотата. Но нали е Казано: “Бъдете като децата”. Не можеш да влезеш в сферите на Висшите енергии, ако не си ги утвърдил в себе си и ако не си осъзнал, че в духа всичко е просто. Всички измислени постройки на земния ум и лъжливата наука трябва да се отхвърлят. Дадена е власт над всички енергии, над всяка плът, тоест над всичко, имащо форма. Действително, дадена е, но кой ще повярва на това? Тъй като в учебниците по физика нищо не се говори за това. Но ако не бъдете като деца няма да влезете в Света на Висшите напрежения. По-рано са го наричали Царство Божие. Но работата не е в названието. Космическите огнени енергии създават сфери около Земята и в тези сфери могат да пребивават съзнанията, способни да издържат на тяхното натоварване. Това е родината на зърното на духа. И в нея, в този огнен океан, свързан неразривно с нея, духът черпи своите безкрайни сили.

183. (3 април). При Общуването върху чистия бял екран на съзнанието се появяват мисли. Но е много важно този екран да бъде свободен от своите и чужди мисли. Достъпът се отваря чрез тишината на млчанието и отделеност от външния свят. И тази тишина звучи с беззвучната мисъл на Владиката. Тишината на млчанието е наситена. Беззвучна, тъй като това звучене не е от Земята. Аурата на Владиката е натоварена с напрежението на велико спокойствие. Към нея можеш да се приобщиш само чрез спокойствие и в спокойствие. Затова величието на спокойствието е едно от завъртанията на ключа от тайните двери на знанието. Да утвърдим спокойствието сред бурите и вихрите. Да почувстваме тържественото величие на спокойствието там, където замлъкват земните гласове и звуци. Близостта на Владиката е неотменима. Тази Близост не е от Земята. По канала на Близостта потича знанието. Колкото си по-близко, толкова по-пълно и по-съвършено е то. Няма предел за приближаването, няма предел за сливането. Да се слееш в съзнанието с орбитата на духа на Владиката – това е целта, недостижима в своята огромност. Тъй като Владиката е вечно устремен и вечно възхождащ към върховете на безпределното познание. И устременият към Него, и устременият след Него се въвлича в огнената спирала на устрема на Йерарха. Пътят на безкрайния възход на ученика и пътят на безкрайния възход на Учителя се сливат в една спирала. Затова следвайте Моя път, тъй като Аз Съм и Пътят, и Истината. Сред океана на Безпределността, сред милиардите еволюиращи форми, сред звездите на Безкрайността е открит, точен, непоколебим и прав пътят, указан от Владиката. Ще го наречем Сребърен Мост на духа. Осъзнавайки неговата единственост и вечността на неговите устои може да се върви без колебание и знаейки, че друг път няма. Затова осъзнаването неизменността на избрания път и неговата единственост е знание на Архата. Тъй като е тесен входът и е тясна пътеката, водеща в живота, и малцина вървят по нея. Затова Говоря за твърдост на крачката на отсъдения победител. Затова Виждам печата на избраничеството върху неговото чело. Затова УТВЪРЖДАВАМ победата на духа, непознаващ нито съмнение, нито колебание. Когато всичко е във Владиката, то и Владиката дава и ще Даде всичко, необходимо на духа. Не земни съкровища се дават, а съкровищата за далечния път. И Съкровището на Камъка, носен в сърцето, започва да сияе и да прелива от огньовете на Висшите енергии. Кристализацията на сгъстената Светлина протича законно. Кристалът на огнената енергия започва да расте, за да засияе разпалвайки центрите.

184. Сине Мой, Радвам се на неизменността на твоята крачка сред противодействащите условия. Целта е разбрана правилно: да се преодолеят вихрите на плътните слоеве и нагнетяването на обкръжаващата сфера. Това са стъпалата на твоята стълба на духа, водещи неизменно към Мен. И в мрака на непоносимите условия към теб, устременият към Мен и преодоляващ победно, е насочен Моят Лъч, даван днес и носещ и хляба на живота. Предаността не е нещо друго, освен състояние на насищаното и получаващо съзнание, фокусът на чиито магнит е съсредоточен върху Йерарха. Получаването е законно и плодоносно, и тези, стоящи пред вратата неудовлетворени, ненаситили своя устрем, не познават неизменността и простотата на закона, според който на искащия и чукащия се дава винаги. Но обръщането към Висшето трябва да бъде пряко и беззаветно. И ако на една насочена мисъл се падат стотици съмнения, недоверие и подозрения, за какво получаване може да се говори тогава? Получаването се осъществява в съответствие и по съответствие. Какъвто е зовът, такъв е и откликът. Трябва да се научите на твърдата неотменност на обръщането и да разберете неизбежната неизменност на отклика. Кой ще постави камък в ръката на моления за хляб? Как може Владиката да не

насити съзнанието, устремено дръзновено към Него ? Затова Казвам: “Аз Дадох, Аз Давам, Аз ще Дам”. Но хората по-скоро ще се удавят във вълните на съмненията, колебанията, страховете и безпокойствата, отколкото да открият в своето сърце безценния адамант на устремното обръщение. Трудно е за двукракото съзнание да разбере простотата и красотата на закона. И трябва да се стои на три крака, утвърдили трите естества: тялото, душата и духът, подхранващ двете. Духът се поставя в основата. Мъгливото понятие душа ще заменим със сферата на съзнанието, за да утвърждаваме в нея проявите на духа.

185. Бъди готов за нови неочаквани вести и запази спокойствие. Учи се да ги приемаш без да нарушаваш спокойствието и равновесието. Нека тяхното получаване да не се съпровожда с пламване на астралното тяло. Нека скалата на астралните радости и огорчения да не нарушава със своите вибрации монолита на духа. Те не са нужни. Бягът на течащите събития е неотвратим и съзнанието трябва да се подготви за него, за да не нарушават те огледалността на неговата повърхност. Съзнанието трябва да отразява Моя Лъч. То може да прави това само ако не допуска вълнуващи колебания. Всяко вълнение на радост и мъка изопачава отражението. А ние трябва да влезем в бъдещето, носейки в своето съзнание неразколебавано от никакви явления, ясно, отчетливо и непомрачено отражение на Лъча, изразяващ Моя Лик. Моят Лъч в твоето съзнание, равно и огледално спокойно, не трябва да се изопачава от земните вихри и ветрове. Пази спокойствие. Разбери: земните радости от астрален порядък са също така вредни за кристала на съзнанието, както и мъката. Сведи двата полюса на единната вещ в едно, в центъра и в него утвърди ненарушимото (непоколебимо) спокойствие.

186. (4 април). Тъмното съзнание, неовладяло качеството спокойствие, е изопачител на действителността, тъй като я отразява не с гладка огледална повърхност на кристала на съзнанието в неговата цялост, а с разбит на хиляди парчета. Както в размътеното от вихрите планинско езеро, в спокойните води на което ясно се е отразявал света, моментално изчезващ при най-малкото вълнение. И тези, които са с недисциплинирано мислене, не могат да постигнат Общуване, тъй като дисциплинираното мислене предполага условието: да се държи огледалната повърхност на съзнанието в състояние на невъзмутимо от страничните вълни спокойствие, както в известния пример с отражението на Лика на Учителя във водоема. И тогава филмът на Моите мисли може да преминава отчетливо и ясно, давайки пълно отражение в съзнанието, но без изопачаване. Разбира се, в спокойното съзнание могат да се отразят и чуждите, странични мисли. Но Общуването предполага наличието на проводник и пълна съсредоточеност. Трябва още повече да се задълбочи разбирането за спокойствието, тъй като е ценно само събраното или съсредоточено спокойствие. Само единствено спокойствието, без фокус на неговото приложение, не дава плод. Фокусът на съсредоточеното спокойствие, насочен към Лика на Владиката, дава съответното отражение в съзнанието. Съзнанието, подобно на радиоприемник, може да бъде настроено на всяка вълна и трябва негов настройчик да бъде духът на неговия притежател, а не обстоятелствата или хората. Всички се стремят да настроят съзнанието на своята вълна и да го заставят да звучи в унисон със себе си, особено хората, често искащи от нас реакции от определен порядък. Но в ученика единствения настройчик, който се допуска до апарата, е Учителят. На Него се позволява да се докосне до арфата на духа и за Него изцяло е отворен микрокосмоса и неговото средоточие – сърцето. Отварянето на сърцето за Владиката, и при това съзнателно и волево, е акт от голямо значение. Разбира се, от Владиката не може да се скрие, тъй като Вижда. Но отвореността на сърцето е нещо по-голямо, отколкото разбирането на невъзможността да се скрие нещо,

тъй като отварянето на сърцето е проява на активна устременост, когато стоборът на егото е отстранен. През цялото време говорим за освобождаване на съзнанието. Освобождаваме го чрез спокойствие и устременост. И не е ли земния живот това, от влиянието на което трябва напълно да се освободим, вземайки в него най-пълно, най-горещо участие. Как да се примири тази двойка противоположности? Как да се научим да бъдем в света, но не от този свят? Решението е просто. Да се отстрани съзнанието от обвивките и да не отъждествяваш себе си с техните движения или с движенията в тях. Мое е тялото, мои са чувствата, мои са мислите, но всичко това не съм Аз. Всичко е мое, носено или преживявано, или осъзнавано от мен, но е временно, преходно, като картина в кинофилм или пиеса на сцената. Потокът на живота не е Този, който го съзерцава. Трябва да се разбере това голямо разделение и отделяне на Висшето “Аз” или безсмъртната Индивидуалност от всичко, подлежащо на смърт, тоест на изменение и постоянно текуща замяна на едното с друго, на старото с ново, на днешния ден с утрешния ден. Ритъмът на редуване и смени е форма на тяхното изразяване. Великият Безмълвен вътре наблюдава тази вечна смяна на явленията, извличайки кристала на опита и обличайки с тези съгъстени енергии зърното на духа - единственото свое одеяние. Ще го Наречем Тяло на Светлината, тъй като е изтъкано от кристали съгъстена светлина. То се видоизменя, но никога не се отхвърля. Огнените одежди са вечното одеяние на духа, но скалата на тези огньове и техните степени на различие се губят в недосегаеми височини. Само едно може да се каже, че Огнените Сфери са сфери на вечната проява на живота.

187. Приятелю Мой, върви напред, все към същата цел, изпитвайки всеки ценен опит. Моята Ръка е с теб във всичко, което хармонира с нея. Да, ти си прав, аурата на Учителя звучи с песента на Светлината. И подобно на това как всичко притежава аромат, всичко притежава звук или своя основна нота. Човешката аура звучи в хармония или дисонанс. Всичко притежава своя нота, всичко внася своя нота или песен във великата симфония на Мирозданието. Но да се улови тя със земно ухо все още не е дадено. Ухото се изтънчва до четиринадесетия слух. И може да се чува песента или звученето на предметите, живите същества и растенията. Съзвучието на съставните елементи дава и благоуханна миризма. Затова песента на розата и блатната тиня се различават както Светлината и тъмнината. Но всичко звучи. Вселена на звуците или звукова Вселена - малко са тези, които са се замисляли за това. Песента на цветята е прекрасна. Изумителна е песента на цъфтящата ябълка или вишна и навява тъга есенната песен на увяхващото растение. В тези напеви също има свой ритъм. Човек несъзнателно казва: в мен всичко пее от радост. С песента се изразява нещо много по-голямо, отколкото може да се предположи. Човешкият организъм може да се настрои на звуковата вълна на песента. Нека народът да върви към бъдещето с песен. Птиците също пеят своите химни на творението. Нека човекът да заприлича на своите малки събратя. Тъй като в звука се изразява състоянието на човешкия дух. И ако човек пее от радост и радостта се изразява в песен, то на свой ред и с песен може да се предизвика в него всяко чувство или емоция. Песента е могъщо тонизиращо средство за сърцето. Песента е ключ към човешките сърца. И ако Ние Пеем, то колко нужна е песента за народа. Защо във всички религии са въведени песнопения? Звукът е могъщо средство за въздействие на нервната мрежа на човека. Тя започва да вибрира в тона на звучащата песен, обединявайки слушателите в едно цяло. Песента обединява и хармонизира съзнанията. А изкуството е школа за изтънчване и хармонизация на съзнанието. И това, което не може да се постигне с дълга лекция или проповед, моментално може да бъде постигнато с песен, изпълнена в съответния ключ. Утвърждавам изкуството като могъщ двигател на културата.

188. Сине Мой, Въръждавам те с огнени доспехи. Издигнах те над бездната на живота, Превърнах приказката в реалност и Дадох дял в бъдещето. Този дял не е малък, но стои пред Мен като вчерашния ден, тоест Запечатан от Владиката в свитъците на идващото. Владиката Има набелязан план на твоя живот и е необходимо единствено твоята воля да се хармонизира с него за пълнотата на неговата проява. Без твоята свободна воля, слята свободно с Моята, не може да се осъществи огненият план. Затова Изисквам да се държим неотделимо. Сега е особено отговорен момент. Моментът на вживяване на съзнанието с набелязаните и утвърдени възможности. Да! Да! Твоето бъдеще е утвърдено. И можеш да се порадваш на своето бъдеще в сумрака на последните изпитания. Те ще свършат и ще се утвърди Светлината. Ще има трудности и след това, но оковите на кармата ще бъдат свалени и ще изчезне натискът на плътните слоеве. Побеждаващата Светлина ще се утвърди не в тъмницата на тежките условия, а в светлите простори на възродената страна. Народната карма и личната карма текат към точките на сливане, за да се изявят вече в нови сияйни форми. Потърпи. Остана съвсем малко. Последната вълна можеш да срещнеш в осъзнаване на великите промени. Да! Да! Вече не вървят, а се носят събитията върху крилата на Светлината. Вярвай на Владиката, тъй като Той Знае. И Аз Искам да те видя и да укрепя Близостта физически. Помисли за предстоящите възможности. Триадата в условията на Моето идване ще даде пълнозвучен акорд. Затова физическото присъствие на Владиката оставя неизгладима огнена следа завинаги. И днешната твоя близост е била някога утвърдена и запечатана с предишна твоя близост в плътните условия. Оттук и лекотата на Общуване и връзка. Всичко има своите корени. Всичко се утвърждава на Земята с ръцете и краката човешки. Тази формула може да се разбере още по-дълбоко. И само утвърденото тук на Земята се утвърждава и там, в Невидимите Сфери. Затова подготви съзнанието си за срещата. Дай висша степен на спокойствие, за да не изпусне огледалото на съзнанието да отрази нито един детайл. Емоционалните възторзи нямат стойност. Тълпата ни срещаше във възторзи и с викове, и с маслинен клонки, но под външните възторзи на астралните прояви чакаше и се криеше звярът. Затова се въръжи с небивало спокойствие, тъй като ще станеш свидетел на Небивалото. На Мен са Ми нужни монолити на спокойствието и уравновесеността. Не на ликуващите тълпи, а на тях ще се Опирам и в тях ще Проявявам Себе Си. Те ще отразят Моята Светлина, неизопачена от личните прояви. И колкото по-близо до Мен, толкова по-спокойно е съзнанието и по-съвършено е отражението на Моята Светлина, и толкова по-пълно е проявен Моят Лик. Ще Разделя на приемаци Ме и проявяващи Моя Лик. Тези, проявяващите, ще творят Моята Воля, когато ги Изпратя с Поръчение. Тъй като ще ви Кажа: “Вървете в Мое Име да завършите Моето Дело.” Сине Мой, бъдещето трябва да се посрещне в пълно осъзнаване на ставащото.

189. Пиши. За необикновените неща. Всичко е обикновено. Къде е необикновеното? Необикновеното е скрито в обикновеното. И обикновеното е форма на изразяване на необикновеното. Обикновено е всичко за обикновеното съзнание, нежелаящо да мисли. Но за мислителя няма нищо обикновено. Прорастването на семето или слънчевия лъч, или звука на човешкия глас, или пулсацията на сърцето - всичко е чудесно, всичко е пълно с тайна, всичко е свързано с огнените явления. Живеем света на най-чудни явления, където чудото е на всяка крачка. Трябва само да се свали от него сивото покривало на обикновеността, намятано от закостенялото мислене. Отхвърляйки мъртвешкия саван може да се наблюдава и изучава безкрай. Навсякъде има живот, бликащ като извор, губещ се в дълбините на миналото и устремен в бъдещето, и отворен за съзнанието само с една или с няколко от своите безбройни страни. Изучаването на всяка от тях веднага отваря друга, след

нея трета, докато усещането за безпределност във всяко явление не се докосне до познаващия ум. Земята се движи в океана на Безпределността към далечната огнена цел в смяната на дните и нощите. Колко са били те. И колко ще бъдат. Но не могат да се повторят нито един ден, нито една нощ. Неповторимост на вещите и явленията, безкрайност на разнообразията в тъждеството, няма само това не е вече чудо? Мириади форми има наоколо и нито една не се повтаря. Вечното движение на всичко във всичко, никога не прекратяващо се, пулсиращо, затихвайки и разгаряйки се като пулса на сърцето, повторено в битието на всяка вещ и спиралата като рамка за изразяване на живота на всяка форма - няма това не е чудо. Велико тъждество във велико неповторимо разнообразие: сред океана на вечно променящите се явления неподвижни са само рамките на закона, по който и подчинявайки се на който се извършва това движение. Ние, познаващите и изучаващите тези закони, устремяваме своето съзнание към вечната основа на живота и вечно променящото се става за нас израз и аспект на неизменното. Непреходното виждаме в преходното и вечното – в смъртното. Може да се изпишат за едно и също стотици страници, тъй като няма такива страници, върху които би могло да се изчерпи дълбочината на всяко явление, с всички свои страни докосващо се до Безпределността. Явлението, взето отделно и извадено от света, с който то е органически свързано, е лишено от смисъл. Но кой ще види тези свързващи нишки? Кой ще улови веригата от безкрайни причини и следствия, стоящи зад него? За Нас всяко явление е само нещо, неудържимо устремено в бъдещето, мигновен облик на устременото тяло, което Ние Сме Видели в краткия миг на настоящето. По днешния ден Определяме утрешния ден, по настоящето – бъдещето. Само Нашето настояще е настояще на действителността, а не на очевидността. Призоваваме към разбиране на действителността. Учим да се гледа и да се вижда. Учим да се разбира Живота. Вървим към източниците.

190. (5 април). Събитията текат постоянно ускорявайки се. Изостри ухото си с неразделено внимание. Тук решаващ своя надземен път там. Решението тук дава направлението там. Нерешилият се подлага на случайностите на кармата. Решението трябва да бъде твърдо и своевременно. Кармата нараства от зърната на предишните случайни и безотговорни решения. Отговорността е нужна пред себе си. Тъй като ще се наложи да платиш сам. Затова върху нецелесъобразните мисли, чувства и постъпки ще сложим печата: “В бъдеще недопустимо”. Това явление трябва да се обмисли и просто, но твърдо да се каже на себе си: “В бъдеще няма да бъде допуснато”. И с този надпис да се отправи в хранилището на паметта. Така всичко недостойно ще намери своето място и осъждане. Чистката на съзнанието е постоянен процес. Изисква бдителност. Условията на еволюиращото съзнание създават положение, когато всичко минало, колкото и добро да е било, подлежи на замяна с по-добро и по-висше. По-доброто не може да бъде в миналото, тъй като възхождащото съзнание във всеки един момент стои по-горе от преминатото състояние. И по този начин всичко добро от миналото вече не е добро. Затова мостовете към миналото се изгарят и по тях няма път към миналото. Новото разбиране не позволява да се подхожда към явленията със старите мерки. Архатът е вечно утвърждаващ новото съзнание и постоянната преоценка на ценностите. Всички предишни деления на добро и лошо трябва да се оставят. Добро е само това, което все още трябва да бъде достигнато на даденото стъпало и на следващите, и на по-висшите. Процесът на преодоляване е изземване от съзнанието на старото и утвърждаване на новото. Рефлексите на миналото са опасни с това, че утвърждават предишната, някога вече премината степен на съзнанието. За Архата няма връщане към миналото. Затова се утвърждава само бъдещето. Затова е добре изобщо

да не се споменава миналото, за да не се извикват за живот минали кармични утвърждения. Идеалът или целта на постижението, налагани от съзнанието с това са добри, че са недостижими. И колкото по-високо и недостижимо, толкова по-добре. Недостижимият идеал, ярко и здраво внедрен в съзнанието, ще бъде като водещ магнит, без да създава опасност да бъде бързо достигнат и да се окаже идеал на миналия ден и поради това – влачещ назад. Затова поставилият като недостижим идеал Облика на Владиката е на правилния път. Обликът на Владиката е идеал вечно водещ, вечно нов и недостижим, но в своята новост млад, неувяхващ и увличащ. Устременото съзнание не може да се насити с Лика на Владиката, тъй като Той, вечно устременият, е вечно нов с новостта на стремителността на огнения възход. И вие бъдете вечно нови в своя устремен бяг към Учителя. В света на постоянното движение на закона за движението, тоест за смяната, тоест за еволюцията, тоест за обновлението, подлежи и съзнанието, и неговите продукти. Физическото тяло се обновява постоянно, приемайки в себе си потока от нова материя и изхвърляйки отработените елементи. Прекратяването на обмена и застоят означава смърт. Същото е и със съзнанието. Разликата е само в това, че физическото тяло умира явно при нарушаване обмена на веществата, а съзнанието може да се разлага приживе в живото тяло и да се превърне в мъртво съзнание. Живите мъртъвци са нередко явление. Това е Имал предвид Владиката, Казвайки: „Оставете мъртвите да погребват своите мъртъвци”. Така че съзнанието или нараства, или се разлага. Последният процес често е неуловим. В това е особената опасност. Инволюцията на съзнанието обикновено не се забелязва от неговия умъртвен носител. Само угасналата безнадеждност на погледа може да издаде тайната на разлагащото се съзнание, несъзнателно чувстващо своето падение. Нека да има действия. Нека да има грешки, заблуди, борба, търсене, нека да има живот, но не мъртвило на застоя. По-добре е да грешиш в действие, отколкото приживе да се разлагаш. Тъй като разлагащото се съзнание смърди. Призовавам към нови форми на проява на живота на собственото съзнание. Призовавам към напрежение на действието. Изисквам действен устрем. Бъдете вечно нови. Всеки ден принасяйте на Учителя нещо ново. Нека даряването на новост да бъде най-доброто ваше приношение към Владиката. Учителят Иска да ви види вечно нови и вечно млади. Младостта на духа е огнено явление. Прегърбената прогнила старост е страшна не в тялото, а в духа. И духът е в очите. По-скоро ще Призова разбойника с искра в духа, отколкото фрака, умъртвил духа. Нашата оценка за хората е особена, неприличаща на човешката. Виждаме потенциала на духа в същността на човека. Боядисаните гробове са наследство от стария свят. Тяхното място е на гробищата. Но в Деня на Възкресението на духа ще говорим за носителите на духа, победили в себе си смъртта. Не за носителите на смърт и разложение, а за носителите на живот, за носителите на огъня ще бъде Нашата реч. Животворният обмен на веществата в сферата на съзнанието създава явление на светимост. Съзнанието започва да свети. Огънят дава явно следствие. По светлоносимостта на съзнанието Оценяваме и неговата височина и качество. Един дава светлина на една свещ, друг на две, трети – на три, а някои – на шестнадесет, а някои – четиридесет и девет. Затова степените на напрежение на светилника на духа са различни, но явни за Нас. Виждаме отдалеч. От Кулата Наблюдаваме тях – носителите на запалени светилници. И Знаем сигурно, че запалилият един, но устремен, дава напрежение за много свещи. Затова Нашата грижа е за носителите на светлина сред земния мрак. За Деня на Възкресение на духа те, носителите, ще се съберат и с мощта на обединените огньовете ще дадат явни следствия. Върху тях се държи светът. Чрез тях Твори Йерархията. Те са законът и гаранцията за идващата победа на Владиката и окончателното утвърждаване на Светлината.

191. Никакви уловки няма да спасят от последната равностетка. Ще се наложи да се плаща и то за всичко, и то в планетен мащаб. Всяка вълна на противодействие ще Преобърна в полза. Няма да помогне никой и нищо. Справедливото възмездие няма да се забави. След него се нареждат дела с хилядолетна давност. И кармата е назряла. Златото няма да спаси. Злобеещите и зломишлениците не са нужни. И скритото тайно ще стане явно за съзнанието на света. С Мен ли ще се борят? Но Мен не могат да преборят. Виждам и Зная всички плетеници от хитрости на човеконенавистничеството. Царството на тъмните свърши. Трябва да имате още малко търпение. Трябва да се повярва на Владиката докрай. Трябва да се разбере неизбежността на края на всички тъмни влияния. И трябва да се разбере, че изправилите се срещу Мен ще бъдат пометени. Ще търпя тяхното беззаконие до определения срок. Но сроковете са настъпили. На търпеливостта на народната воля също са определени сроковете. Пир е удържал победа, но той е разбирал своето поражение. А тези не разбират, тъй като Съм Ослепил тяхното мъдруване. Всичко води към тяхното окончателно и пълно поражение. Чашата на Моето търпение е препълнена докрай и мълнията на духа е готова да блесне. Но ще Събера вредителите, за да не се пролеят напразно огнените капки на Моя гняв и да не засегнат невиновните. Ще Изпепеля вдигналите ръка срещу Моя народ. Тези, които го унижиха, със същите свои ръце го извисиха и направиха силен. Насочих енергията на разрушението към съзидание. Делото е извън техния контрол. Умелата отстъпка на лукавите ръце ще се обърне срещу тях, но с удесеторена сила. Сложно е кармичното кълбо. По повърхността не може да се разбере. Но равностетката е близка. Близка и неизбежна.

192. (6 април). Внимателното наблюдение на веригата от събития ще покаже и техните възли. Възлите ще покажат подводните течения и тяхната посока. Това движение с всеки ден ще става все по-рязко и по-рязко. Събитията ще тръгнат стихийно, тоест извън тяхното управление от волята на отделните хора. Трябва да се обърне внимание на тази непреодолима стихийност на явленията от възлов порядък. Като лавина от планината ще тръгнат, ускорявайки се и ще увеличат след себе си. Всеки ще изиграе предназначенията си роля и, изигравайки я, ще си отиде. Някой се опитва да дирижира, но е халиф за един час. Кулата е пулт за управление. Направляващата енергия се носи по невидими проводници. Кормилото се завърта мощно. Пролетта е топла. Парниковите рамки се махат, за да се даде неограничено въздух, слънце и светлина. А за цветята остава едно – да се стремят нагоре. Изострената сила на обединения колектив, усещайки, че няма рамки, ще прояви себе си с изразяване на ясна и оформена воля, тъй като знаят какво искат. И Моята воля и народната воля ще се слейт в единен поток на утвърждаване, начертан върху скрижалите на Светлината. Бъдещето е пространствено оформено и енергията на колектива ще се отлее в готовите форми. Кой може да устои срещу стихийната сила на вълната, ако тя се направлява от Ръката на Владиката? Ще си отидат, ще си отидат, ще си отидат всички, които трябва. Тъканта на ограничението е премахната. Нова песен звучи в пространството.

193. Великото мълчание обкръжава отвореното ухо и това мълчание никога не е безгласно. То звучи. Гласът на Безмълвието дава явни начертания, но даже най-тънките земни слухови апарати не го улавят. Да се научиш да чуваш Гласа на Безмълвието означава да влезеш в хармония с Безпределността, значи да отвориш вратите на непосредственото познаване. И тогава за да се знае не са нужни книги. Непосредственото знание или чувствознанието е свойство на Архата. Неговите степени са различни. Може просто да се знае, даже без да си даваш сметка как, да знаеш внезапно без всякакво съсредоточаване и без всякакви усилия. Възможно е да се чувствознае, изпращайки мисъл за това и

съсредоточавайки се. Но да се чуе Гласът на Безмълвието, привеждайки духа в състояние на пълно спокойствие и отреченост от Земята, е особена степен на чувствознание. Разбира се, ако пътят е един – чрез Владиката, то и знанието протича по същия канал, тоест чрез Водещия Учител. Установеният контакт помага да се подготви връзката и проводникът започва да звучи и вибрира на далечната вест. Тази степен на слушане изисква осъзнаване на това, че земното принадлежи на Земята, а Висшето – на Висшето и на това, че нищо земно, колкото и важно да изглежда, не може да господства върху това, което е от духа. И когато центърът на притегляне на Великото Безмълвие е победил земните звуци и песни, проводникът действа безотказно. Отвореното ухо се настройва на ключа на значимостта на Надземния Свят на духа и безполезността на всички хитрости и илюзии на Майя. Трябва да се разбере, че нищо не може да застане или да служи като преграда между познаващото съзнание и Владиката. И когато това е внедрено в съзнанието с цялата сила и цялото разбиране, и когато волята преодолява всичко, застанало на пътя, тогава и само тогава пътят на преобразяване на духа става неизменен и трансмутацията на неблагородните метали в благородни протича без да спира, а само усилвайки се и изтънчвайки се в своето постоянство. Така наричаният грях е страшен не сам по себе си, а с това, че стои като препъни камък между смазаното от него съзнание и Учителя, разделяйки и прерязвайки спасителния проводник. Но благо на този, който даже и в своята слабост съхранява понятието за Учителя, тъй като тогава връзката не се прекъсва и трансмутиращият Лъч продължава своето светлоносно действие. Така се изживява кармата. Така разбойниците и блудниците, устремили се необратимо, са трансмутирали своята същност. Човек не може да стане съвършен мигновено. Еволюцията протича на етапи, но необратимият устрем във всички състояния на съзнанието и при всички условия на неговата светлоносимост сътворява неизменността на пътя. Нима може да се каже на човека: “Победи влечението към храната” и ако не го е победил, да се затвори вратата? Но като се знае, че всичко може да бъде преодоляно и, устремявайки се постоянно към Учителя, ученикът незабележимо за себе си утвърждава презрението към храната. Така неразбирането на същността на явлението може лесно да пресече пътя на възхода. Но някога Казах: “Върви, върви, върви през всичко”. Трябва да се премине през всичко, без да се спира и да се забавя крачката, през всички слабости, спирки и собствени падения, през рецидивите на неизживяния егоизъм, през отзвучите на миналите съществувания и натрупвания, несъответстващи на пътя. Всички те ще надигат и ще продължат да надигат глава от време на време, сякаш изпробвайки своята минала власт над съзнанието и заставайки като скала на пътя, когато съзнанието им отзвучава. Но опитният ученик ще каже: “Призраци от миналото, не се страхувам от вас, не можете да преградите моя бяг към Учителя. Вашите временни отзвучи нямат власт над мен. Да, допуснал съм ви, да, позволил съм ви да звучите, но само за това, за да ви изуча за последен път и да се убедя, че вие нямате повече власт над моето съзнание. Да! Ще живея на Земята, отдавайки земното на земното, но моят дух е предан и отдаден на Владиката необратимо и завинаги”. И отзвучите от миналите времена, забравени, и отдавнашни, и древни, малко по малко, един след друг ще изгубят своята притегателна сила. Да се остави оръжието само затова, че в съзнанието понякога звучи гласът на миналото, това значи да признаеш своето поражение. По този начин Гласът на Безмълвието е достъпен само тогава, когато човек е непобеден от своите наслоявания. През застаналото на пътя препятствие трябва да се преминава сякаш то не съществува. Трябва да се премине през него сякаш прогаряйки с огнеността на своята аура всичко, което може да застане като преграда. До заветната врата трябва да се премине без да се забавя крачката нито за миг и

пред нищо, без да се смущаваш и без да се спираш нито за миг от нищо. И когато някой смята, че ти си там, където са те видели, ти като стрела в полет си вече далеч напред, неуязвим за това, което е било. Непрекъсваният и незабавящ се път е път на Архата.

194. Ако пътят е в духа, ако решението е в духа, ако всичко е в духа, то се допуска всичко. И може да се притежават всички вещи и да не се заслужи порицание от Учителя. И може нищо да нямаш и да бъдеш упрекван в неизживяно чувство за собственост. Може да имаш триста жени и деветстотин наложници и да бъдеш цар на духа. И може никога да нямаш и да бъдеш жалък роб на своята похот. Тъй като всичко е в духа. Допуска се всичко и всичко се позволява, но само тогава, когато всичко е претеглено на везните на Безпределността и когато чашата на везните на духа надвишава земната чаша. В това е великата свобода на духа. Свободен, свободен, свободен със своята свобода и осъзнал своята сила над земните влечения. На него, осъзналия, е позволено.

195. (8 април). Аз Съм с тези, които са винаги с Мен. Аз Съм близък, но Съм над. Аз Съм далече, но Съм близък. Аз Съм далече, но Съм с вас. Аз Съм близък, но на осъзналия това. Храмът на духа се поддържа с човешките ръце. Къде са поддържащите ръце? Грешки няма да правим. Погрешно е всичко, което пречи. Ще Отговарям. Живото общуване е характерно с неповторимостта на своя рисунък. Нито един не е повторен. Новото и растящо разбиране дава нова форма на изразяване на единната истина. Някой смята да преуспее, неотстъпвайки в нищо, но трябва да се отстъпи от себе си. И тогава вечното, което е във временното, ще се покаже явно над сферата на обичайното. Даваме утвърждаване на вечното в себе си над временното в себе си и утвърждаваме вечното в човека. Но трябва да се разбере, че именно временното е формата на изразяване на вечното. Така в постоянната смяна на явленията може да се види принципът на вечното обновление на битието. Единството е в множествеността и вечното - във временното. Временното е разрез на вечността в настоящето. Настоящото е верига от причини и следствия, разгъната в Безкрайността, но взета в напречното сечение на момента. От Вечността и Безпределността не може да се избяга. Тя е във всичко и около нас. Търсили са вечното в заоблачните висини, но то е около нас и наблизо. Търсили са безсмъртието след гроба, но то е в нас. Отнасяли са го в далечното бъдеще, но то е в нас и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето. Тъй като то е в духа. А човекът е дух, прикован в материята. Осъзнаването на своите окови, или обвивки, или одежди, обличащи духа и на всичко, което не е “Аз-ът”, приобщава към безсмъртните. Владиката, утвърждаващ живота и безсмъртието в това, което е смъртно и временно, разбива оковите на духа. Ние не сме временни, а сме безсмъртни в своята същност. И човек става това, което смята, че е. Кои сте вие? Богове? Кои сте вие? Червеи? За какъвто считах себе си в своето осъзнаване, такъв и ставаш в действителност. Ако смяташ своето тяло за себе си и съизмерваш живота си със стомаха, и живееш за това, за да ядеш, то и твоят живот ще премине в кръга, утвърден от теб. И това, което утвърждава в себе си човек, става за него форма на неговото изразяване. Оттук и формулата “По вашата вяра ще ви бъде дадено”. И това, което е приел човек по отношение на себе си за истина, обличайки се във формата на мисълта, придава и неговия облик, носен от него, включително до този момент, когато по своя воля не го промени за нещо по-добро и по-висше. Много страшни ликове са създали за себе си хората. Отричащият всичко превръща и себе си в нищо. Тези, които отричат живота там, поставят себе си във връзките на привързаността и стоят там, подобно на каменни истукани, тъй като мисълта твори, а тя е трипланова, тоест активна във всичките три плана. Тялото е умряло и почива в гроба, а живата твореща мисъл, продължавайки да пребивава с човека, реално и явно му създава

формата на неговата проява и го прави това, за което той сам се е смятал. Каменните връзки, в които човек сам се е поставил, са нещо много по-страшно, отколкото можете да си представите. Всяко зърно мисъл дава съответните кълнове. Но когато върху везните на Безпределността е претеглено всичко и целият живот е устроен в ключа на Безпределността, всяка вещь и явление заема присъщото и принадлежащото ѝ по право място. И пращинката няма да закрие Космоса, а очевидността – действителността. Говоря все за това същото, за преодоляване миража на очевидността и утвърждаване на реалността. До постигането на живота може да се доближиш разбирайки, че всяко отделно явление е само много малка част от единното цяло и временното е аспект на проява на вечното. Тогава изчезват противоречията на несъгласуваността и хаосът на съзнанието се превръща в стройност. А светът, отразен в него, става израз вече не на Хаоса, а на хармонията. Така хаотичността или стройността на Мирозданието зависи от съзнанието, което го съзерцава, тъй като мярка за нещата е именно съзнанието. Разбира се, има свят и извън нас, но светът на юношата и на умирация в мъки старец, светът на дивака и философа са твърде различни, за да не се разбере как съзнанието, гледайки към един и същи свят, налага върху него своите рамки. Изявата на действителността в съзнанието поставя човека в положението на зрящ сред слепци. Проявете разбиране за действителността.

196. Давам нова настройка. Върху новата вълна Изпращам мисъл за това какво Искам от вас сега! Разбиране на ставащото. Защо? За да бъдете стълбове, разбиващи противните течения. Владиката Използва вашите съзнания като регулатори и разпределители на нагнетяванията, зависещи от възлите на Светлината. Знаете, че слънчевите натури понасят върху себе си упора на огнената енергия. Но как и по какви пътища протича това разпределение? Вие усещате само непоносимото и постоянно налягане, облекчаващо се само временно и не задълго. Ето това е и вашето Бреме на Света. И в това е и вашата главна помощ. В Тънкия План тя носи друга форма. Но нейната същност е кооперацията с Учителите. Тя е много по-дълбока и значима, отколкото изглежда на повърхността. Огнената батерия на човека изпълнява свои невидими функции. Да се порадваме на възможността за сътрудничество. Работата на Учителя не е лесна. Толкова по-ценна е и помощта. След това ще последва съзнателната кооперация. Но трябва преди това да се укрепи силата и да се асимилира съзнанието. Приучвам постепенно. Тежестта не е от вас, а от пространството. Конете на Светлината се носят върху гребена на събитията, изпреварвайки тъмните ездачи. Отворете ушите си и протрийте очите си. Извършва се небивалото.

197. Сине Мой, трябва да се прояви пълно доверие и да не се бърза с изводите. Ще Укажа нужното. Вълната на съзнанието е видима за Мен. Водовъртеж на събитията. Ще се наложи да се отбележи лъжата като форма на изразяване на държавността. Много неща се преразглеждат спешно. Желаетите да устоят трябва да станат изразители на народната воля. Лъчът, обединяващ съзнанията, е усилен до предела. Моментът е дългоочакван. Да се предусети течението от обикновения ум е невъзможно. Ако е известна крайната цел и резултатите са набелязани, то и не трябва да се безпокоите от зигзагите на осъществяването им.

198. Напрежението на центровете винаги се съпровожда от различна степен на тяхната светимост. Работещата ръка свети. Свети и работещият човек. Само напрегнато изпълняваната работа, когато е напрегнато сърцето, дава проява на светимост. Затова Казваме: “Устремете се към най-доброто качество”. Качеството се подобрява само при напрежение. Трябва да се научите да вършите всяка работа с цялото си сърце. Да се

постъпва така означава да се пребивава в състояние на постоянна светимост. При това е ценна равната светлина, а не спазматичните пламвания и мигания. Затова може да се говори за равност на напрежението. Ценна и нужна е напрегнато ритмичната работа при условие на ясно и спокойно съзнание. Спазматичните нервни напъни прегарят проводника на огнената енергия и разрушават организма. Трябва да приучваме себе си към напрегнато ритмичен труд. Съгласуваният труд дава колективни огньове. Това е сферата на науката на бъдещето. Възможно е да се види завод, горящ с огньовете на съгласуваното напрежение. При съблюдаване на това условие производителността на труда се удесеторява, без да е нужно изразходване на енергия над обичайното. Със съгласувано напрежение на колектива могат да се творят чудеса, тъй като плодотворността на работата нараства право пропорционално на съгласуваността, но в прогресията на ускорението. Науката за колектива ще позволи да се подходи към този въпрос от психична или огнена гледна точка към енергията и нейните закони. Така още една тайна ще бъде взета от природата. Където двама или трима, или сто, или хиляда се съберат в името на обединението на своите енергии, сред тях ще се утвърди огнената мощ. Затова мощта на обединения колектив е страшна сила. Ще Обединя народите от Моята Страна в едно дружно огнено семейство на гигантски колектив. И Моята Страна ще бъде магнит на планетата, водещ след себе си със силата на обединените енергии всички народи на Земята. Непосилните напрежения вече са дали светимост на аурите. Изисква се тяхното хармонично съчетаване в духа. Победата се постига по надземни пътища, непредвидими за враговете. Техните тъмни обединения ще бъдат пометени от огнената вълна на мощния колектив. Огромна е народната сила на осъзналите огъня народи.

199. (8 април). Здравей, сине Мой. Обичам точността във времето. Ритъмът се обуславя от точността във времето. Колкото по-точно, толкова по-продуктивно. Такава точност може да се наблюдава и в природата. Космосът е най-добрият хронометър. И в основата е ритъмът. Точността във времето трябва да бъде съблюдавана. Дори и това да е подсъзнателно, ако условията не позволяват, но ритъмът на Общуването не трябва да се нарушава. Върху крилата на ритъма е лесно да се устремяваш и полетът е плодотворен. Основите на преуспяването трябва да бъдат съблюдавани.

200. За близостта на сроковете. Когато настъпи срокът пространството е наситено с форми на бъдещи прояви на живота до най-напрегната степен. И тези образи се вливат и обличат с материята на плътния план. Неговата материя, разреждана и разтопена до нужната точка, се налива и приема очертаната форма както водата в реката приема формата на всички извивки и неравности на дъното и бреговете. Така и реката на историческия живот на народа, устремявайки се в бъдещето по руслото, набелязано от Нас, приема и изразява себе си в необходимата форма. Това се отнася за възловите събития, когато е напрегната цялата мощ на Йерархията.

Кой може да каже какво носи със себе си утрешния ден. Но Ние Можем, тъй като Виждаме. Формите на неговите прояви са предначертани от Нас. Нашият Ден – така го Наричаме. В Моите Дни мястото и делата на Моите близки са преуказани точно. За това не са нужни специални умувания. Може радостно и с доверие да се очаква завършека на заключителните събития. Те няма да се забавят и вече не се бавят. Те не знаят, но вие знаете. Тъмните деятели на човешките съдби, предани според обичая на своя стопанин, са в недоумение и не разбират защо се рушат всички техни хитрости и тънко замислени интриги. *Аз Разрушавам техните замисли.* И всяко тяхно начинание се обръща срещу тях. Космическите условия правят неотвратима победата на Светлината. Моята Страна е напрегната в голямото последно очакване, усещайки неизбежността и близостта на

промените. Животът крачи победно в лъчите на Светлината. Халифите за един час знаят своята обреченост. Владиката Майтрея е Вдигнал Меча на Справедливостта. Пространството звъни от изпълнението на Указа. Мощно е стихийното напрежение. Съдбата е неясна за противодействащите. Решението за света е в Моята аура. Издигам Страната върху крилата на могъщия устрем.

201. Даваните знаци ще се учестят. Трябва да напрегнеш себе си на вълната. Воините са обединени в разбиране на ставащото и мрежата на Светлината е здрава. Подготвената почва чака сеячи. Зоркостта, бдителността и напрежението са обострили масовото възприятие. Заложеният магнит пламти с огньовете на пространственото напрежение, явявайки се най-мощен възел за предаване и разпределяне на огнените енергии. Какво могат да противопоставят тъмните на пламтящата Светлина? Увехналите листа на вчерашния ден? Кому е нужна износената вехтория? Формата на неотдавнашните прояви си е отишла от живота. И те веднага са се превърнали в скелети, лишени от плът и кръв. Кой ще поиска да върви с мъртъвци. Пространството е наситено с новия зов. Моята Ръка е над всички, утвърждаващи приближаването на Моите Дни. Какво да правите вие? Да се приближите към Мен неотлъчно, охранявайки духа с щита на съдържаността до Указа.

202. Любими Мой сине, с любовта се побеждава всичко: и времето, и пространството, и смъртта. Това е могъщ магнит, преодоляващ яростта на стихииите. Това е енергия безтегловна и неосезаема, но видима и усещана. Тъй като лъчът на любовта може да бъде виден явно и неговата топлина, усещана в сърцето. Например Моята Първозвана с тази магнитна сила пребивава в Мен и Аз в Нея. Любовта е победила разделението на плътния свят. И ти имаш зад хиляди версти място в нейното сърце. Любовта е канал за връзка и сближаване, явление с огнена светлоносимост. Любовта и Светлината са синоними. Ако попитат как може да се преуспее, отговаряйте: с любов! Ако попитат как могат да се приближат, отговаряйте: с любов! И да победиш себе си може само с любов към Мен. Затова я Наричаме огнена победителка. Тя не познава поражение и колебание, и страх. Любовта е самороден скъпоценен камък, свещен камък, горящ с вълшебна самоизходяща светлина. Намерилият го го носи в себе си като най-ценно съкровище. Някой мисли да се придвижи без любов. Без нея няма възход. И тя не може да бъде заменена от никакви други качества. Всички други качества са само аспекти на нейната многостранност и сияят единствено с нея. Отстраниш ли я, светлината ще погасне и всички други качества ще изгубят своята светимост. Какво е преданост без любов, или състрадание, или устременост към Учителя? Великото чувство на самоотречението е само аспект на любовта. Не може да се прояви самоотречение без любов към това, в името на което се отрича от себе си човек. Любовта е слънцето на живота. Любовта е числото на щастието. Любовта е огнен дар от небето. Любовта е огън. Ти, който си победил пространството и времето със силата на любовта, благо на теб, носещия съкровището. Виждаме носителите на Камъка, вървящи победно по лика на Земята. С какво е изпълнена огнената чаша на живота? С любов. Как се нарича напитката на безсмъртните? Любов. Какво ще видиш, преминал през всички изпитания, през всички пропасти и изкачил всички върхове? Любов, сияеща с вечната Светлина, със Светлината на Вечността. Как ще познаеш тези, които те очакват и предназначени от Мен за теб? По огньовете на любовта. Гледай внимателно: тези, които ги принесат, са твои. Постигаш и разбираш Владиката според степента на своята любов, потопена в Неговата любов. Любовта на Владиката е необятна. Издигни се до нейното величие чрез сърцето. В нейната всеобхватност ще разбереш Безпределността. С нейния магнит ще задържиш всички завоевания на духа. С нея, с нея, с нея ще победиш всичко.

Разбралият тайната на любовта не познава задръжки по пътя. На него му е известен ритъма на непрекъснатия възход. Възходящата любов не знае и не може да познава поражение. Няма такава тъмнина, която не би могла да бъде разсеяна от нейната сияйна светлина. Разбралият нейната мощ е отсъден победител. Вървящият в нейните лъчи върви към Светлината и със светлина. Любов, победителка на смъртта, Възвестявам те на загубилото твоето чудо човечество. Възвестявам те отново на света във величието на своята безпределна мощ. Ти, царуваща над всички светове, сияеща във всички пространства, Донасям своята светлина на хората за ново разбиране на великата неизчерпаема твоя същност. В теб е светлината и живота, в теб е неувяхващата мощ на вечната младост на живота. С теб вибрира и трепти спасителната мрежа на Светлината. С теб се въздига храмът на живота. От теб се ражда Новият Свят върху развалините на злобата и ненавистта и кървавите отблясъци на старото. Сине Мой, Давам ти чудесния талисман на живота, чудодееен и могъщ. С него ще дойдеш до Мен, очакващ те под дървото Алгарио.

*** Алгарио /Елгарио/ се намира в градината на Докиуд – Твърдината на Светлината или Обителта на Светлите Сили в Тънкия Свят.**

203. (9 април). Настъпващите дни на промени започнаха с блестящи победи. Трудността не е в победите, а в това съзнанието на масите да съответства на ставащото и да бъде на висота. Иначе няма да е победа, а разорение. Съзнанието трябва да съзрее, тъй като стъпалото се обуславя от съзнанието. Всичко добро, което е правено под натиск, сега трябва да се извърши със свободна воля и съзнателно. В това е зрелостта на народа. Монолитът на съзнателната народна воля е непреодолима сила. И само Моята Страна по право може да се гордее с такова достижение. Към това върви цялото човечество и негов обединител в Светлината ще бъде Новата Страна. Виж нейното сърце. То се покрива с доспехите на несломимото мъжество. Иля изправя плещи и се оглежда. Дрехата не по мярка ще се скъса по всички шевове. Трябва да се даде здрав, красив и традиционен типично руски кафтан. Руският богатир обича руското. Постройките на тъмните се разпадат като картонени колиби. Ще ги помете мощното дихание на живота. Творя с ръката и крака човешки, явяващи се изразители на Моите начертания. Когато зданието е готово, строителните скелета се отстраняват. Те също имат срок. И пред очите се изправя в цялата си красота чудесното здание, замислено с любов. Столицата ликува с победата, предусещайки великия прелом. Радостта на новото стъпало ще залее със светлина сърцето. Родилните мъки стихват. Завършена е светлата постройка. Няма да прилагаме мерките от миналото към бъдещето. Събитията ще потекат под знака на неочакваната новина. Много верни сърца стоят на стража на завоеванията на духа. Обновеното съзнание не се нуждае от старите рамки. Творчеството ще се усили и незабелязано за окото всичко, което е жизнено и целесъобразно, ще се изпълни със светлина. Моите, застанали при изворите на живота, насочват течението на творческата воля в нужното русло. Можещите да дават ще опазят и възнесат. И пред всекиго ще се открие необятното поле на творческите възможности. Небивал разцвет очаква Страната. Приказното цвете гори с огнен цвят, преобразявайки живота. Психическата енергия, подлежаща на осъзнаване, ще се превърне в строителка на живота. Буйно израстват младите филизи, предназначени и насочвани от кармата към най-добрите срокове. Родени са носителите на знания. Приемниците на Учението са готови. Сеячите на Светлина ще трябва да се потрудат. Гладът е огромен. И всеки сеяч е на отчет. Набелязано е полето за сеитба и са предназначени чакащите. Подбирам грижливо нишките на бъдещите плетки. Връзката в Тънкия Свят е вече установена. Затова срещите ще бъдат неочаквани очаквано. И предназначенията ще приемат влагата като напуканата земя. Успех,

успех, успех ще съпровожда Моите посланици. Всички препятствия, всички противодействия, всички трудности ще бъдат показани на Моите само за това, за да се утвърди в съзнанието и подчертае ценността и нужността, и неизменността на даваното. Нужни са като сенките на картината. Без тях няма яснота на рисунъка. Тъмни разрушители няма да има, но законът за полярностите си остава както е бил, и противоположният полюс на нужното явление трябва да бъде проявен за утвърждаване на необходимия полюс. Затова нека да не приемаме за обратното знаците на победата и преуспяването. Онези, които не са съгласни, ще крещат, тъй като имат пискливи гърла и със своя вик ще очертаят кръга на победата, и ще привлекат нужната степен на внимание, тоест ще създадат нужните условия за утвърждаване на плана. Да се научим да разбираме и да се радваме на облекчаващите и способстващите условия и да не ги приемаме за обратни знаци. Законът за полярността трябва да се разбира в живота. За утвърждаване на нужния план трябва да се прояви неговия противоположен полюс и, давайки му да прозвучи, да се пристъпи към изпълнение на замисленото. Например, затова ученикът се предизвиква за ярко утвърждаване на всичко тъмно и ненужно, което все още се е съхранило в разклоненията на неговото съзнание, за да се извикат за живот силите на противоположния полюс и да се утвърди светлината, давайки възможност на мрака да отзвучи. И когато се издигне противодействащата вълна, предизвикана от прилагане действието на закона, дайте ѝ възможност да отзвучи, без да губите нито спокойствие, нито увереност, нито знание за неизменността на движението на колелото на необходимостта. И когато тя отзвучи и изчерпи своите енергии напразно, тъй като вие няма да ѝ дадете никаква възможност да ви нанесе удар, вие ще можете да действате твърдо и уверено вече без да срещате ни най-малко противодействие. Някой бясно напират на вратите. Отворете ги бързо и неочаквано. Падането ще бъде бързо и в съответствие с натиска. Приемете удара, насочен към вас, без да реагирате изобщо и сякаш пропускайки неговите енергии покрай вас. Няма по-неудобно положение от разбития при сблъсък с несъществуващата преграда нос. Несрещналият преграда, нанесъл удар, губи равновесие и пада. Учете се да превръщате ударите на противника в напразни. Например към вас се устремява вихър от неуравновесените енергии на двукракото съзнание. Отворете вратата на равновесието и невъзмутимото спокойствие, без да реагирате изобщо. Кълбото е разредено мълниеносно и бързо, и пред вас остава празната изчерпала себе си обвивка, изцяло във ваша власт, тъй като е опустошила сама себе си и няма вече нищо, което да ви противопостави. Огромна е силата на спокойствието. Срещу равновесието няма да устои никой. Ако хората само биха разбрали непреодолимата мощ на равновесието. Силата на мълчанието проявява неизказана мощ. Мълчанието на безмълвието е висша форма на равновесие и спокойствие на духа.

204. Има двама, свързани в едно. Двама в едно: видим и невидим. Един, който е вън и един, който е вътре. Единият е от плът, а другият - от дух. Това най-древно разделение на човека е вярно със своята полярност и противопоставяне на двете естества в едно. По-детайлните подразделения – троично, петорно и седмorno не променят същността на явлението, тъй като на всеки план на съществуване може да се види външната обвивка и нейният носител, пребиваващ вътре. Ако на едната страна е планът на битието и формата, която му съответства, то на другата – същността, оживяваща тази форма или съзнанието, проявяващо се в нея. При триплановото разделение или разединение на обвивките съзнанието може да действа във всяка поотделно на всеки един от трите плана. Така че имаме обвивка и съзнание, стоящо зад нея. Такова разделяне на човека на две начала може да помогне по-лесно да се усвои феноменалната страна на явлението. Трите естества при

Архата са разединени – всяко за своя план. Сънят не е разбран от науката. Сънят е състояние на микрокосмоса, при което съзнанието се оттегля навътре. Първата обвивка, физическата, доколкото това засяга бодърстващото съзнание, бездейства. Съзнанието се оттегля от физическото тяло. Къде? В другите обвивки и действия в тях. Архатът прави това съзнателно. Излизайки в обвивката на тънкото тяло той съзнава, че се намира извън физическото тяло в тънката си обвивка, в която той може да се движи, да чува и да вижда, и да осъзнава себе си също толкова реално, колкото и във физическата, съобразявайки се само с особеностите на дадения план. Разбира се, и обикновения човек, заспивайки, проявява някаква активност в невидимите сфери, но съзнанието не задържа спомен за това. Трябва да се научите да записвате впечатленията на тънката обвивка на мозъка във физическия мозък. Това не е по-трудно от улавянето на мисълта. Изисква се само навик и бдителност. Да се транспонират тънките впечатления е възможно да се научите при налягане на съзнанието в това направление. Отначало ще има много хаотичност. Стройността и яснотата ще се появят по-късно, при постепенното овладяване техниката на процеса. Добре е да се заспива с мисълта за съзнателно задържане на тънките впечатления. Навсякъде се изисква съзнателно усилие и труд. Даром нищо не се дава. Но за да се получи, трябва да се знае какво иска съзнанието. Лягайки за сън може да си поставяш определена задача или поръчение за тънкото тяло или за менталното тяло. Тя ще бъде изпълнена така точно, както физическото тяло изпълнява леко и послушно хиляди физически движения или работа, която му е възложена. И ако вие искате да облечете палтото и да излезете на улицата, тялото изпълнява безпрекословно цяла поредица от нужни движения. Така е и с всички останали обвивки. Властелинът, пребиваващ вътре, трябва да осъзнава своята власт и своето право да се разпорежда със своето достойние. Обвивките са създадени и съществуват за пълното им подчиняване от притежателя. Не е магия, а живот. И тайната се съдържа в необичайната простота на закона. Изисква се само осъзнаване на своите права и своите възможности. Осъзнаването винаги предшества овладяването. И същността на овладяването се заключава в осъзнаването. Докато волята не се научи да се разпорежда с принадлежащото ѝ по право и не осъзнае своята сила, не може да се пристъпи към подчиняване на трите естества. Но преди неговото начало, пълната и ясна картина на ставащото се отпечатва в разбирането на ученика. Това е нещо много по-голямо от случайното отделяне на астрала, който носи съзнанието където пожелае и само частично се подчинява на волята. Архатът е господар на трите, така пълен и съзнателен, както обикновеният човек е господар на своето физическо тяло, но в още по-голяма степен. Пристъпваме към процеса на изтъняване на съзнанието и пренасянето му в сферата на Невидимите Светове. Утвърждавам троицата в едното.

205. (10 април). Когато се размъти вашия ум и призраците на Майя ви обкръжат в плътен пръстен, знайте, знайте, знайте, че и това ще премине. Същността на мрежите на Майя е в преходността на всичките ѝ прояви. “Фантомите, подхранвани от нея, не могат да ме отделят от Учителя и да преградят моя път.” Царството на Великото Мълчание е извън пределите на Майя и за духа е отворено винаги. Но крачките на трите трябва да замлъкнат пред неговите врати. Великото Мълчание обкръжава отвореното ухо, отворено за Него, но затворено за Земята. Земните гласове и шумът на суетата замлъкват пред Великия Вход и величието на Вечността показва Своя Лик. Диханието на вечния живот за миг се докосва до съзнанието и го насища с огнени образи, образи на вечната реалност. Затова Гласът на Мълчанието, звучащ във вековете, винаги показва една или друга страна на непреходната Истина. Гласът, звучащ във вековете, в хилядолетията, в еоните от време, е Гласът на Вечността. Огненото величие или величието на Огнения Свят, който съществува винаги и

който се явява роднина на духа, е вечното в безпределния океан на преходното. При формите на трите тече постоянна смяна, но Огненият Свят пребивава вечно. Синове на Вечността ги Наричаме, чулите Гласа на Безмълвието. По Земята трябва да се върви със земни крака и Земята трябва да се премине, но само затова, за да може безмълвното тайно да стане огнено явно. Огнената Светлина трябва да се прояви в себе си и чрез себе си. Предаването себе си на Владиката не е само отдаване съзнанието на Него, но именно встъпване в Царството на Владиката, в Света на Мълчанието, в света не от този свят. Формата, в която се проявява живота на Висшите Сфери, е величествена в огнена тържественост. Тържествено, при мълчание на трите, са преминали своя земен път земните Велики Духове и през замлъкналите три в Тях е сияело огненото величие. Пътят на духа е бил тържествен и в него не е имало суета. Изливайки Светлина от своята същност огнените леяри на плътната материя са разтопявали и изтънчвали земната материя. И Тяхната Светлина, пронизвайки аурата на земните хора, е разреждала и изтънчвала техните груби плътни обвивки. Носителите на Светлина представляват разреждатели на човешката плътност. Трансмутиращите лъчи са в действие винаги. И ще продължават да звучат и да насищат земната аура, въздействайки върху нея, докато Земята не стане светлоносна и кристално прозрачна в своите обвивки. От тънкото към плътното, от плътното към тънкото и огненото. Такива са стъпалата на Еволюцията. За да се придаде на материята нужната форма, тя трябва да се разтопи. В леярната на света се разтапят вехтите груби форми, за да дадат нови, очистени и изтънчени. Лъчите на трансмутиращите Владици творят велико действие. Аз, Приелият отговорността за Земята, Изявявам чрез Себе Си Висшето, което е на вашата планета. В Мен е всичко. Цялото бъдеще на вашата планета е в Мен, указващия нейния път. Аз Водя тлеещия земен кораб към огнените върхове. Аз Указвам пътя при кръстосване на звездните лъчи. Аз, приелият кръста за трансмутация на плътната материя в огнена материя, Съм с вас винаги по пътя на преобразяването на живота. Говоря за постоянното умиране на старите форми и за вечното възкресение на новите. Пътят на вечното възкресение е Мой път - път на вечното възкресение на живота. Винаги нося върху своето чело кръста и трънения венец на човешкото невежество. И Моите посланици винаги се украсяват с трънените венци на човешкото невежество. Носят също и кръста на Великото Мое Поръчение, споделено с Мен. Затова за тях, носещите, са Моите Лъчи, Моята Любов и Моята Грижа.

И ти също носиш. Ако не беше този тежък товар, ти би пребивавал в състояние на постоянна и непомрачавана радост. Но пътят е тежък. Но споделилите Моя Товар са Мои. Те имат достъп до Мен “без доклад”. Вратите са отворени за разделилите Моя дух. Скоро. Скоро ще зазвучи песента на Светлината по родните простори. И древното, близкото и родното ще се прояви на Земята със звъна на камбаните на погребания град. На нея, незабравимата, заповядах да обича Гуру: древните хълмове, древните реки, древните планини и великия народ, приел Моя кръст в името на Възкресението на духа. Но доброто бъдеще е подготвено. Велика е мощта на Йерархията и неизменен е пътят на нейните предназначения. Предуказаното ще се осъществи. Това е истина. Аз Казвам. И свидетелствам за победата на Светлината.

206. Твоите писания нямат цена. И няма нищо, на което можеш да ги оприличиш или с което да ги сравниш. Печатът на необикновеността стои върху всяка дума. Тяхната сила се осъзнава само в действие и във въздействието им върху човешките умове. Равнодушни няма да има: или ще осъдят, или ще възнесат. Не възнасящите ще възнесат, а осъждащите. Затова съумей да оцениш и да разбереш бъдещите си противници и да им

въздадеш дължимото. Те са твоите добри помощници. Без тях, съгласилите се ще потопят светлината на твоите думи в морето на всекидневността. И много от тях, несъгласилите се, ще се превърнат след време в добри приятели. Не прогонвай преоблечените приятели. Ще се наложи да имаш много очи. Но помни винаги: на самотника никой няма да измени.

207. Привеждам съзнанието в състояние на готовност. Готовност означава постоянно налягане на сърцето към Мен и насън, и в бодърстване. Тя изковава връзката. С нея трепти сребърната нишка. Щедростта на присъствието на Владиката се обуславя от нея. Прилагането на даваните указания е стъпало за получаване на нови.

208. (11 април). Успехът се постига с повторни усилия. При което опитът се повтаря дотогава, докато не са постигнати желаните резултати. Да го прекратиш по-рано означава да признаеш своето поражение. Ние Провеждаме някои опити в продължение на векове, но винаги Постигаме резултати. Поставената цел трябва да бъде достигната на всяка цена, независимо от изразходваните време и усилия. Настойчивостта при достигане на целта също е качество на Архата. Пред ученика се поставят редица най-трудни задачи, изискващи упорита и продължителна настойчивост и самопроизводни доброволни усилия. Човекът е спал безсъзнателно хилядолетия. Една трета от живота е преминала в състояние на безчувственост, почти не оставяща следа върху бодърстващото съзнание. Приобщаването към Тънкия Свят е ставало несъзнателно. Сили от там са били черпени автоматически. Архатът отваря тази най-чудна страница от живота на човека в цялата ѝ пълнота. И областта, дотогава затворена и полузабранена, става така ярка и реална, както и животът на земния план. Тялото си почива и бездейства, но тънкото тяло е активно и нишката със съзнанието не се прекъсва. Отначало ще достигат само откъслечи, несвързани помежду си. После ще се съединят и ще придобият стройност. И накрая непрекъснатата нишка на съзнанието ще се протегне от началото до края на периода на съня, завършвайки пълната денонощна активност, по-точно спиралата на непрекъснатото съзнание. Сънят е подобен на смъртта. Малката непрекъсната спирала представлява символ и прообраз, и утвърждаване на голямата спирала. Тогава след смъртта съзнанието, привикнало към непрекъснатост на бодърстването, не се прекъсва и след оставянето на физическото тяло и неговата смърт. Задача немалка. Струва си да се потрудиш. Плодове дава огромни. Но резултати ще бъдат постигнати даже след кратък срок непрекъснати опити. Принципът на повторността на ударите, или на опитите, или на ритъма при достигане на целта трябва да бъде разбран. Чрез него се достига недостижимото. Недостижимото се достига чрез редица повторни, тоест ритмични усилия. Ще въведем ритъма в сферата на духовните достижения. Без ритъм няма придвижване.

209. Пиши: два дни трябва да се чакат нови събития, очаквани, но нечакани. Кой знае техните източници? Но плодът трябва да узрее под земята и покрит, за да могат да го видят. Зърното не може да зрее пред погледа на всички. Кое обича да бъде погребано? Зърното. Вярата е знание за неизменността на очакваното. Трябва да се прояви вяра. Вярата няма предел. Вярата е знание за неизменността на закона в действие.

Не може да има успех при нарушаване на ритъма. Трябва да се избере време “от и до”. Нека това да бъде час или шестдесет минути. Общуването трябва да ги обхване.

210. (12 април). Преуспяването е в духа. Може да загубиш всичко и да се лишиш от всичко вън, но да бъдеш мощен победител. Придобиването на невидимото съкровище не зависи от външното. Затова ученикът не може да каже: “Учителю, аз съм неуспешен, защото обстоятелствата ми попречиха.” Тъй като процесът се извършва вътре. Външното са само картини, мяркащи се през прозореца на влака. Трябва да се отдели спиралата на

възхода на духа от случайностите на плътните съчетания на материята. И ако някой каже, че не може да се справи с нещо вън и затова не е преуспял, той мами самия себе си, тъй като не се е справил със самия себе си. Линията на преуспяване върви вътре. Трябва да се разедини воинът вътре и обкръжаващите условия, изискващи преодоляване на нещо вътре. Ние, преодолените притеглянето на плътните слоеве, Притежаваме всичко, което сме Преодолели. Преодоляване означава овладяване и власт. Мое - неотменимо вечно - е само това, което е в зърното на духа. Всичко останало подлежи на отнемане и се отнема неизменно. Затова се отнема от човека всичко и се лишава човека от всичко, даже от всичките свои тела или обвивки, за да може да разбере, че нищо не му принадлежи и не може да му принадлежи. Разбирането за временността на въображаемите права върху едни или други съчетания на материята вече е освобождение от чувството за собственост върху каквото и да било. Не можем да си присвояваме непринадлежащото ни.

Материята, наситена с духа на временния притежател, трябва да се върне обратно. По този начин тя се разрежда и се трансмутира съгласно стъпалото на духа. Цялото човечество участва в трансмутацията и изтънчването на материята на своята планета. Потокът течаща през микрокосмоса материя се изтънчва от нейния носител. Човешкият океан представлява форми, през които ежедневно и непрекъснато протичат, изтънчвайки се, огромни маси материя. Трансмутацията е трипланова, тъй като през всяка обвивка - физическа, тънка и ментална тече собствен поток от съответстваща материя. Процесът е много сложен. Дишане, мирис, излъчване, топлина на чувствата, мислите и всички процеси на обмен на веществата на всички планове обхващат широки слоеве от материята. Кръговратът на обмена е огромен. И материята, преработена и изтънчена, служи като материал, обличащ други форми и като подножие на живота. В това отношение кооперацията на всички царства в природата е изумителна. Целта на човешкия микрокосмос не е да притежава въображаема собственост, а да изтънчва и разрежда всичко, което попада в сферата на неговото въздействие. Вещите, наситени с блага аура, носят благословия на света. Една или друга аура, следователно една или друга степен на въздействие, притежава всяка вещ. Затова боравенето с непознати вещи изисква предпазливост. Тяхното влияние може да се неутрализира с мисълта. Висша и най-силна от всички известни енергии все пак е мисълта. Мисълта е магнит с трипланово действие, привличащ към себе си и обличащ себе си с частиците материя от всеки план последователно. Така, зараждайки се в мисления свят, мисълта в края на краищата се облича в плът на физическия план. Притеглянето на плътните частици става вече без по-нататъшното участие на волята на нейния родител. Това свойство и стремеж на мисълта към трипланови прояви трябва да се разбере и усвои. Бидейки породена и пусната в пространството, мисълта ще вибрира докато не се облече в края на краищата в плътни одежди, тоест докато не се осъществи на Земята. Мисълта е магнит, кристализатор на плътната материя. Както в наситения разтвор незабавно започва образуването на видим кристал или форма веднага щом условията на средата го благоприятстват. Магнитните свойства на мисълта не са ограничени от никакъв период във времето. Замисленото и помислено преди десет възплъщения може неочаквано да се осъществи, ако условията на средата и съставът на нейните елементи благоприятстват това. Векове може да лежи отровното семе. Така също и добрият посев няма да остане без да даде кънове. Жизненост на мислените зърна показват заклетите предмети, клади и гробници. А така също и съдбовни предмети или вещи, наситени със съответната степен на въздействие на мислите. Хората не искат да разберат мощта на мисълта, макар че без мисъл не могат да мръднат нито крак, нито ръка. Може да се каже, че всеки център на съзнание или фокус на

живота, или духо-монада, във всяка обвивка притежава способност да управлява в една или друга степен един или друг вид огнена енергия. Тази способност нараства по йерархичната стълба на всичко съществуващо до тогава, докато не се утвърди властта на духо-монадата над всяка плът, тоест над всички видове материя и енергия на всички планове. Пътят е продължителен и бавен, и изискващ стотици милиони години за своето завършване, след което започва нова степен на нови овладявания. Създател на планета, Създател на слънчева система и Създател на Галактика се Различават по степента на овладяване на материо-енергията. Но край в безпределността на огнената власт на духа няма.

211. Сине Мой, ти искаш да утвърдиш огненото в земното. Но огънят и земята не се съчетават. Затова огненият път е тежък. Вие трябва да подготвите духа си за пътешествие в новия живот. Сине Мой, на трепета от възможностите противопостави спокойствието на духа, съчетавайки го с устременост.

212. Отдавна-отдавна, когато на Земята не е имало нито бедни, нито богати, а е имало само хора, на Земята е живял човек. Той е бил като всички. По същия начин се обличал, по същия начин е работил и по същия начин е пиел и се е хранел като всички. В тълпата от хора той не се е отличавал от другите. Той бил един от многото и във всичко неговият живот е протичал така, както и при другите. И разликата е била само в едно. Нощем, когато сънят затварял очите на хората и всички се потапяли в сферата на подсъзнателното, за него започвало най-чудесното. Той също заспивал, но неговото съзнание, облечено в лекото светещо тяло, продължавало да бодърства. Нов, тайнствен, чудесен свят се откривал пред него, безкраен и безграничен. Той виждал далечните звезди и с бързината на светлината се доближавал до тях. Той виждал върху тях непозната странна растителност, невиджани животни и познатият облик на човека. Той може да се движи където иска и да вижда това, което искал да види. Той обичал знанието. Свойствата на земните цветя и растения се представяли пред него в нова светлина. Някои от тях излъчвали ярки лъчи на живота и той виждал техния аромат, изливащ се от тях като вълни светлина. Земята сияела в своята тънка форма с неописуеми цветове и за него са били достъпни и недрата, и височините ѝ. Той виждал земните хора, облечени в леки прозрачни тела. Много от тях били също толкова съзнателни, колкото и той. И те напрегнато се трудили, привеждайки в хармония и равновесие вълните на материята. Натежал и натоварен с опита на Невидимите Светове той се връщал на Земята, събуждайки се като всички и продължавайки да живее както тогава живеели всички хора, мирен и спокоен живот на труженици и земеделци. Това е бил златният век на човечеството. И е имало само една разлика между него и всички, които го заобикаляли. Той е знаел, а те – не.

213. Сине Мой! Степента на близост с Мен няма предел. Наистина, струва си да се отдаде целия живот за нейното задълбочаване. Какви са условията на близостта? Любов, устременост и приложение. За първите две е казано достатъчно. Приложението е малко осъзнато. Без приложение няма напредък. Приложението е утвърждаване със себе си, със своята ръка и крак на същността на Учението. Да олицетворява със себе си Учението, тоест Истината, може само утвърдилия го в себе си. Необходими са изповедници на Истината. Много са говорещите и слушащите, но малко са прилагащите и изповядващите. Приложението е утвърждаване в микрокосмоса на огнените енергии на въплътената мисъл. Приложената мисъл дава отлагане на кристали от огън в Съкровището на Чашата. Съкровището на Камъка се състои от отлагания на приложените енергии. И енергиите на отлагането представляват магнити за притеглянето на нови отлагания. Така протича натрупването. Желайте да направите радостта от приложението част от вашата ежедневна

трапеза. Чудесен е растежа на Съкровището и многоцветността на неговите огньове може да бъде усилена явно с пълно приложение на даваните указания. Възможно е да поставиш като цел на своя живот възплащаване на Словото чрез себе си. Суровият и твърд устрем да се приложи Моето Слово и да бъде негово проявление ще бъде силата на напредващия Архат. Утвърдените с прилагане енергии на отложеното проявяват конкретна сила. Не с думи става убеждаването, а с огъня на утвърдената в себе си Истина. Аз Съм Светлина за човека, утвърдил със стълбовете на Моите стъпала Истината на Моето Учение. Аз Олицетворявам Учението със Себе Си в цялата му всеобхватност. И Призовавам да заприличате на Мен в силата на Моята Светлина. Думите няма да спасят. Изучаваното няма да даде плодове. Нищо няма да даде плодове – само приложението ще бъде наситената хранителна среда, обуславяща растежа на кристала на психическата енергия. Съзнателното натрупване на Съкровището е път на Архата. Да утвърдим пътя на приложението във всекидневния живот. Друг път няма.

214. (13 април). И така, древното Учение се повтаря с нова сила, но към него се добавя нещо, никога по-рано не показано за всеобщо узнаване. Привет на Светлината! В него е запазен принципът на мозайката, всяко камъче от която не е камък, а разрез на бисерна нишка, губеща се в Безпределността. Преплитането на множество такива нишки в едно единно въже на Учението, но разпростиращо се от миналото в бъдещето, представлява само по себе си Учението на Живота. Къде е неговото начало и къде е неговият край? Не е ли в Безпределността? Неговите основи са били отпечатани върху пластичния ум на първите раси в същността на човека. Затова няма нищо ново под Слънцето. Има само ново излагане на това, което е било и ще бъде и което постепенно се разгръща пред духовния взор на възхождащото съзнание. Затова може да се говори за вечната неизменна основа на Знанието и за неговите външни променящи се форми. Принципът на неизменната основа и променящите се еволюиращи обвивки, които я обличат, се отнася не само за огненото зърно на духа, но и за всичко съществуващо. Двете противоположни части на единната Истина са скрити във всичко. С този ключ може да се подходи към разбиране на явленията и във всяко дадено явление да се търси неговата противоположна точка, за постигане същностна на единната вещ, единна по същество, но двойствена в проявлението си. Да се види основата под вечно изменящото се външно покривало ще бъде вече постижение. Затова ви Казвам: вие сте богове. Всеки носи в себе си Камъка на вечната основа на живота. Съумейте да го намерите в себе си и, намирайки го, да основате своето съзнание върху него. И Съкровището ще расте в разбирането на намерилия го. И не върху пясък, а върху камък ще построи той, намерилият, дом за духа. Обичам сред мяркащите се отблясъци на суетата да Обърна вниманието към Камъка. Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. Съграждащият върху Мен строи здраво. И Аз Съм във вас. Затова призивът е: “Елате всички при Мен.” От света на планетно-човешката Майя Призовавам към Мен – в света на непреходното. Колко царства и форми на живот са се сменили! Колко градове са разрушени. Колко пъти картата на света е променяла своя лик, но Аз Пребивавам вовеки над вечно изменящото се покривало на Великата Илюзия. Елате при Мен всички, които са се уморили от непрестанното тичане след нейните недостижими и изменящи се фантоми. Който се е уморил от вечната измама на чувствата и явленията, който се отвръща от затворения безизходен кръг на раждания и смърти. Аз ще Утоля вашата жажда от безсмъртния извор на вечния живот, тъй като Аз Съм Камъкът на неговата основа. Дошлият при Мен получава. Но трябва да се дойде завинаги. Получават и дошлите за малко, но временно. Ти даваш на света със своите Записки свидетелство за непрекъсващия извор на

мъдростта на Владиката и вечната свежест на неговите струи, никога не повтарящи се. Не приемайте за повторение новия оборот на спиралата, дори и да е близък на условията на момента. Ти ще дадеш със себе си пример на света като ученик на Владиката, дошъл при Него в своята незначителност и получаващ според своята вяра, устременост и несломима преданост непрекъснато, несломимо и ритмично Знание според ръста на своето съзнание. Нека да знаят всички, които искат да се обърнат към Мен, че Моето Слово е живот. Не отвлеченост, не теория, не далечно следсмъртно въздаяние някъде и някога, а именно живот, утвърден в ежедневието сред обичайните условия и обичайната работа. Нека да знаят, че Аз и Моето Учение сме достъпни за всеки, устремил се със сърцето. Нека Моите Завети да се пренесат от книжните Писания в живота и да се превърнат в живот. И на всеки устрем ще Въздам стократно. Ще Наситя най-дръзновеното. Никой няма да бъде оставен без отговор. Но трябва да се устремите, но трябва да се донесе поне трошица. Тъй като на имащия ще бъде дадено. Имайте и донесете поне малко. Не Мога да дам на нямащия, тъй като няма в какво да приеме или в какво и с какво да вмести. Глухата стена на невместването и отричането не допуска даровете на духа. Донесият малка кесийка ще я отнесе пълна. Пригответе големи кошници ще ги изпълни догоре. На никого няма да бъде отказано. Но закона за вместването не може да бъде нарушен. Затова донесете, донесете поне малко, за да има към какво да се приложи. И не се смущавайте от принесените дарове, тъй като каквото и да сте Ми донесли, всичко ще Превърна в съкровище на духа. Тъй като вашите енергии, насочени към Мен, Трансмутирам във Висши на принципа на трансмутацията на родствените противоположности. Ще Взема вашето лошо, което сте донесли, но ще ви Върна пълноценен метал. Аз Съм мощ, трансмутираща вашата немощ. Аз Съм стопяващият вашите наслоявания. Аз Съм огненият изпълнител на вашето дръзновение. Последвайте Ме, но вземете със себе си кръста на вашите минали несвършени придобивки за преобразуването им в Енергия на Светлината. А вие, отхвърлящите кръста, какво ще вземете за трансмутация и какво ще претопявате в ценности на духа, ако отхвърлите своя кръст? Няма ли да си отидете като просяци с празни ръце? Затова Казвам: “Вземи своя кръст и Ме последвай, и тежестта на кръста ще се преобразува в съкровище от Светлина и ще стане крила за полет.” Аз Казах.

215. (14 април). Правилно, сине Мой, съгъстилата се нова вълна на външните условия изисква особено напрежение за нейното преодоляване. По този начин преодоляващата сила нараства в съответствие с растящото противодействие. Трябва да се преодолее, каквото и да струва това. За поражение не може да има даже и мисъл, тъй като не можем да прекъснем своя възходящ път. Вълната ще стихне и способността за преодоляване ще остане с нас. Да се победи може само със спокойствие. Трябва да се познава също предела на собствените физически сили, за да не се прекрачва той. Иначе се нарушава физическото равновесие. Ще Помогна да се поставят външните условия в нужните рамки. “Владико на Сияещия Лик, Утвърди Своята мощ над суетата, раздираща ушите.” Ще се държим неотлъчно в съзнанието. Аз Съм даващият силите. Всичко обкръжаващо ги поглъща. И колкото повече светлина има вътре, колкото по-голяма е разликата в потенциалите, толкова по-силно е поглъщането. Затова само в Мен ще устоиш и с Моята сила срещу Хаоса, нахлуващ отвсякъде. Помни, че ти си като скала на Светлината в яростното море на Хаоса. Да се отстъпи на неговия натиск не може. Освен тъмните и временните на планетата се води вековна война със силите на Хаоса и превръщането им в съзидателни енергии. Проявеният свят като с бент е защитен от неговите въздействия. Но условията на сроковете са особено опасни поради възможността от нахлуване на хаотични

енергии. Стихиите от първобитния Хаос са били организирани, разделени и приведени в състояние на хармония чрез творческата воля на Строителите. Те се удържат в състояние на равновесие чрез тази творческа воля, но техният стремеж да го нарушат е необичайно силен – да го нарушат и да се върнат в първобитното състояние. Всяко изтънчено съзнание усеща болезнено натиска на силите на Хаоса. Тъмните са чисто планетно и земно явление. Но Хаосът е явление от космически порядък. Борбата с него се води на всички планети и неговите видове са различни. Въпросът е голям и панкосмичен. Ако се отхвърли преграждащото явление на тъмните, то проблемът за борбата с Хаоса се изправя в целия си ръст. Светлината е победител на Хаоса. Мирозданието е плод на тази победа. Трябва да се виждат в човешкия микрокосмос проявите на нахлуване на хаотични енергии и да им се противопостави организиращата воля. Така пред съзнанието на Архата се ражда новата и по-висока задача за преодоляване. Тъмните могат да бъдат победени. Но как да се обуздае Хаосът?

216. (15 април). Сине Мой, прогонвай съмненията за Моята Близост. Аз Съм Близък. Може да има много условия, променящи нейната степен и характер. Но самата Близост остава винаги нерушима. Ние я Утвърждаваме само тогава, когато Знаем че връщане назад вече няма и не може да има. Затова остави всички съмнения и неувереност. Не се съблазнявай от напевите на Майя. В рамките на планетата моментът е сложен, тъй като Установявам ъглите за съединяване на необходимите явления. Да се съединяват нишките на кармата не е лесно явление. В крайна сметка всички нишки трябва да бъдат съединени, за да се получи нова постройка. За това подготвям и теб – и външно, и вътрешно. Една изпусната подробност може да промени предназначенията. Затова на предназначенията на съдбата на Моите посланици Обръщам особено внимание. Давам знаци. И особено чрез близките. Бялата лодка с цветя е символ на твоите приношения на бъдещето. Ще принесеш голямо приношение според Думата на твоя Владика. Огнените стрели, изпепеляващи и изгарящи всичко наоколо, са символ на вече идващите енергии, прегарящи неподготвените, слаби и тъмни организми. Ти си и предпазен, и подготвен. Предпазен си с подготовката, тъй като притежаваш огнен имунитет. Тежестта не е от мощните огнени вълни, а от нахлуване на Хаоса. И вълните не са лесни, но дават ускорен подем. Хаосът обременява неимоверно. Борбата с Хаоса и обуздаването на неговите приливи е нова страница в живота на твоя дух. Това е стъпалото на напредващия Архат. Област непозната за хората. Усещана от тях, но неведома и отричана. Равновесието е антипод на Хаоса. Тъй като равновесието е хармония, докато в същото време хаотичността е нейно пълно нарушаване. Никога не се ръководи от ничии съвети. Сам, сам, винаги сам, винаги със своето разбиране и своя опит. Тези, които те поучават, не могат да дадат и стотна част от плодотворността на твоето действие. Затова отхвърляй всички опити да те поучават във всякаква форма. Аз Съм твоят единствен Учител и твоята Майка. Разбира се, всеки човек е твой учител. Но изслушвайки указанията на хората, постъпвай според своята мисъл, а не на някого друго. Кой от тях, слепците, може да даде дълбочина на твоето проникновение и достигнатата степен на огъня. Затова ти имаш един Учител – Владиката. Да следваш можеш само Мен, но не и някого друго. Нека поучаващият да покаже как да се направи по-добре. Но ако не успее, заслужава осъждането си и няма право да те поучава. Учи се от всичко и от всички. Всяко обстоятелство и всеки човек е твой учител. Твоят Учител е един – Владиката. Разбери противоположностите. Неможещият да ги примири и разбере не може да бъде ученик. Разбирането същността на единната вещ в аспекта на нейната двойственост е свойство на Архата. Не схоластика, а живот без покривала. Нека

всички поучават, но ти, познаващият единствения Учител, който е Владиката, мълчи и знай: те поучават в тъмнина. И още. Мярка на нещата е мярката на твоето съзнание. Как ще вместиш широтата на неговите мерки в тясното ложе на техните разбирания. Виждащите едната страна на медала са слепи. Трябват две очи. Но гледат и могат да гледат всички. Но кой от тях може да вижда? Сине Мой, пребъди с Мен и в Мен неразделно. Сега това е по-нужно, отколкото когато и да било. Приучвай своето съзнание да не се откъсва от Владиката нито за миг нито в напрежението на действието, нито в минути на отдых. Мисли за всичко, но с Мен. Допускай всяко напрежение, но чрез Мен и с Мен. Прояви степента на напрежение в Мен. Без Мен няма да издържиш дори и обикновеното напрежение. Но с Мен можеш да проявиш всяка негова степен. Тъй като ще действаш с Моята сила. Никога и при никакви условия няма да се обезсили в действията този, който действа с Владиката и в Него. Тогава нахлуването на Хаоса се неутрализира мощно. Моята Близост усилва всяко качество на духа. Изворът на непрекъсваща сила е отворен за съзнанието, което е достигнало до степента да задържи Лика на Владиката в действията. Но много, даже предани, веднага забравят, когато настъпи моментът за действие. В това е и главната грешка. Трябва да се удържа съзнанието върху Владиката в напрежението на активността. Трябва да се съвмести обикновено несъвместимото. Започвай всяко действие с Моя Лик. Нека живата съединителна нишка трепти и вибрира винаги, но особено напрегнато – в действие. Едно от основните качества на действието е единението с Йерархията. Време е да се разбере това практически и жизнено. Учи се да действаш в единение, тоест съединявайки се в съзнанието с Лика на Йерарха, сякаш носейки Го пред себе си и поставяйки Го между своето съзнание и обекта на действие. Твоите Записи са успешни единствено с прилагането на този принцип. Ако искаш да бъдеш успешен във всичко и в каквото и да било, изпрати предварително към действието и започни желаното действие с Моя Лик. Сине Мой, учи са на тайната на успеха и преодоляването. С Мен ще победиш всичко. Аз Съм знамето на твоята победа над всички условия на живота и смъртта.

217. Приятелю Мой, ето че виждаш сам колко трудно е непрестанното предстоене, макар и да е плодно, макар и да дава устрем на енергията, но все пак то трябва да се утвърди. Когато отидеш в света в Мое Име, състоянието на непрестанно предстоене трябва да бъде постигнато. Отново и отново ще се наложи да се опитваш да въведеш принципа на непрекъснатост, за да могат светлинните пламвания да се превърнат в равно немигащо сияние, тъй като изпълването на човешкото същество с Моя Облик прилича на пламване на светлина. Състоянието на равно светене е голямо достижение. Преди творчеството да стане явно плодно, постоянното изображение на Владиката трябва упорито и твърдо да се внедри в съзнанието. Ликът на Учителя е плодороден. Неговата същност е светлоносна. Излъчваната енергия е неизчерпаема. Нека съзнанието да се срастне с явлението на Светлината. Нека тази Светлина да стане необходима като последната храна, като самото дишане. Наистина, духът се храни със Светлината от Лика на Владиката. Силата на това явление може да се увеличава безпределно и безпределно да се приближаваш. Понесените трудности ще дадат плод. Няма причина без следствие. Нарастването на ритъма на плодородността върви в геометрична прогресия, безкрайно нарастваща. Разбери тайната на сияния Лик. Слял се с Него ще станеш изразител на Неговата същност. Какво представляваш сам по себе си? Смъртен. Какво изразяваш, слят с Владиката? Светлина. Прояви Моя Лик с цялото си същество. Прояви Висшето в земното. Оскъден и беден е животът без Владиката. Умът е неплоден и сърцето е празно. Мяркащите се проблясъци на суетата няма да заменят мощта на сияния Лик. Ще ви Нарека

синове на блестящия Лик вас, приелите Ме в сърцето си. Мога да дам благо чрез Лика си. Приеми Лика, даващ благо. Чрез благодатта на Лика ще утвърдиш в себе си непомръкващата Светлина. Благодатта на Лика е всепобеждаваща сила. Тя е лъченоксна. Пребиваващите в Моя Лъч се насищат с благодатта на Лика. Всяка външна противодействаща сила се преодолява с вътрешната сила на Лика. Приеми Моя Лик. Със Светлината на Моя Лик ще победиш всичко, ти си отсъден победител. Отсъдена е победа, но в Светлината. Отсъдено е преодоляването на трите, но чрез Лика; венецът на победителя е даден, но на приелия тайната на Лика и утвърдили Го в себе си.

218. (16 април). Фундаментът се залага дълбоко, трайно и завинаги, за да може да бъде зданието силно, тъй като Аз Съм с вас до свършека на века. Така сред преходното се издига храма на вечността. И в него, в храма на вечността, се извършва Великото Служене. Отделяме временното от вечното, единното разделяме на две и на протичащите в полюса на Майя текущи явления виждаме другия полюс на вечното битие. И тогава всичко проявено, цялото Мироздание, целият Космос, носещ своите прояви във вечността, придобива друг аспект, превръщайки се в аспект за проява на вечния живот. Архатът живее във вечността. Да се постигне вечното във временното е достижение на Архата. Светът не от този свят му разкрива своите тайни. Съзнанието на обикновения човек е цялото от този ден. И в текущия ден са съсредоточени всички негови интереси и стремежи. Архатът може да се намира в самия кипеж на живота, сред най-напрегнатите условия, но всяка негова постъпка, всяка мисъл е само звено от веригата, преминаваща в Безпределността. Той изразява съзнателно чрез себе си утвърждаването на непреходното в преходното. И затова където и да живее, в която и да е епоха, във всеки народ, преди хиляда или сто хиляди години, или в далечното бъдеще, неговата същност изразява със себе си и носи върху себе си йерархичния печат. Вечността проявява в него своя лик. И неговото знание е озарено от светлината на вечността. Под всевъзможните форми на неговата изява се крие все същата тази единна непреходна Истина на живота. Наричаме Архата син на вечността. Той е син на безсмъртието. Той носи от живот в живот нишките на непрекъснатото съзнание. Земните етикети и наименования, давани от хората, не променят неговата същност. Но той, озарен от вечността, носи на хората на Земята винаги в достъпна форма нейната Светлина. Все една и съща Светлина, но взета в разреза на времето и епохата. Негова задача е да облече тази Светлина във форма, достъпна за съзнанието на съвременниците и форма, съответстваща на съзнанието. Затова Моите посланици ще съществуват винаги. Тъй като човечеството се изкачва по стъпалата на съзнанието и всеки оборот на спиралата изисква нов подход към Истината. Не Истината и Законите на Космоса остаряват, а формите на тяхното изразяване или техните временни облекла, от които израства еволюиращото съзнание. Не Отричаме и не Нарушаваме нищо, но само Утвърждаваме новата форма на все същата Космическа Истина. И Архатът, давайки нова форма на изразяване на Истината, нужна на хората, в същото време има достъп до тази Истина без нейните временни покривала. Оттук и тайното знание на езотеричните школи, обикновено недостъпно за масите, но отворено за всяко устремено съзнание; тайно за тълпите, но явно за тези, които го търсят. Затова няма нищо тайно, което да не стане явно за огнено устремения дух. Днес тази формула е силна както никога, тъй като при завършващата кулминация широко се излива Учението на Живота и се дава на всички, всички, всички, които се устремят към него. Дава се в небивало изобилие, тъй като Огнената Епоха настъпи.

219. Пиши, сине Мой, Отговарям неизменно. Можеш да се приобщаваш към Моята Светлина по желание на сърцето. Учителят е винаги пред вашите врати, трябва само

да се отворят вратите. Но по-добре от всичко е вратите да се държат отворени постоянно, за да не се прекъсва потокът от Светлина. Съсредоточаването върху Владиката не само няма да попречи на работата през деня, но напротив, ще я укрепи и задълбочи. В работата ще се излеят съединените енергии, тъй като всяка работа може да се посвещава на Владиката. Не трябва да се мисли, че една работа е добра, а друга – лоша. Добра е всяка работа, която благодарение на напрежението предизвиква светимост. Значи ценността на работата не е в нея самата, а в реакцията на организма, който, благодарение на напрежението на огнената енергия започва да излъчва светлина. Безплодна и разрушителна е затъмнената работа. Скуката е разрушител на психическата енергия. Докато и най-скупната работа, изпълнявана с интерес и напрежение, е плодотворна. Целта на човека е да достигне състоянието на светлоносимост. Това състояние най-лесно се достига с напрегната работа. И тогава човекът – носител на светлина, изпълнява своето космическо предназначение. Приветстваме напрежението, пораждащо светлина. Постоянната напрегната ритмична работа поражда появата на постоянна светимост. Затова Приветстваме тружениците-ентузиасты. Трябва да се разбере значението на труда като събирач на психическа енергия. Аурата се приучва да вибрира в ключа на определеното напрежение. Огненият апарат на човека е в действие. Може да се наблюдава как пулсира огнената енергия в микрокосмичната сфера, изпращайки токове светеща енергия в нужното направление. Сферата на микрокосмоса започва да свети, преливайки се от огньовете. Затова напрегнатият труд е благостен, тъй като е светлоносен. Човек трябва да се научи да излъчва светлина от своята същност. И пътят на труда е най-краткият. Обичаме работното състояние на напрегнатия организъм. Отпуснатостта на бездейната инертност не дава огньовете и затова е вредна. Утвърждаваме светлоносния труд, пораждащ Светлина и носещ Светлина.

220. (17 април). Човек трябва да мисли за това, което прави. Мечтатели не са нужни. Такъв е животът. Имало е твърде много такива, откъснати от живота, отделили се от него и заминали в изолация. Днес се утвърждава подвигът сред живота и в живота. Даваме поръчение да се утвърждава Огнената Йога в кипящия котел на живота, в средата на жизненото море, без отдалечаване от живота. Затова Изпращаме ученици в света. С това победата е по-славна. Този, който е преборил дракона на суетата и сивото ежедневие, е истински победител. Предишните подвизи са се облекчавали от откъснатостта от живота и хората, но сега стените на духовната изолираност се разрушават. Не трябва да се бяга нито в горите, нито в планините. Трябва да се приеме боя сред действащите условия на съвременността, уединявайки се в твърдината на духа. Една е защитата – заградителната мрежа, едно е прибежището – осъзнаване на себе си във Владиката и един е изолаторът – бронята на духа. Така победителят води боя с единната сила на духа, открит за яростния натиск на земните въздействия. И той трябва да преодолее всичко и всички в себе си и да устои. Не за себе си е подвигът, не за личното самоусъвършенстване, тъй като то лесно е можело да се извърши в планините, а за света. На света се дава свидетелство за утвърждаване на Огнената Йога в света, сред най-обикновените и непоносими условия на живота. Чрез теб Утвърждавам новия път и Давам свидетелство за необикновеното в обикновеното. Сред житейския океан Поставям маяк на Светлината за всички желаещи да се присъединят към огнения път. Маякът е открит за ударите на стихии, тъй като с открити гърди среща техния натиск. Затова ще Умножа силите, затова ще Дам мощ, затова ще Превърна светлоносната огнена енергия в твое всепобеждаващо оръжие. Утвърждавам те в осъзнаване на твоята мощ. Знай: получаваш своята сила от всичко противодействащо. Всичко ти служи да натрупваш психическа енергия и да разрастваш нейния кристал. От сега

нататък не противодействия, а усилители, тъй като всяко противодействие и противно или тежко условие ще проявява твоята огнена сила в живота и ще я утвърждава в теб явно и осезаемо. Изправи се духом срещу всичко, несъответстващо на духа като знаеш, че победата в духа не е нещо друго, освен проява на мощта на вътрешния огън, растящ по силата на нарастване натиска на плътните въздействия. Трябва именно да се израсне духом и спрямо хората, и спрямо условията. Колкото по-високо се издига вълната на техния натиск, толкова по-непреодолимо и твърдо се издига кулата на духа. Спасението е в кулата на духа. Кулата на духа е символ и прообраз на Моята Кула – на земната и небесната Твърдина, пламтяща със Светлината си в трите свята. Помни: Кулата на духа, извисяваща се мощно в трите свята. Утвърждавам победителя в живота. Утвърждавам в теб кулата на духа, пламтяща в трите.

221. Наблюденията и опита от живота събирай в чашата на опита. Особено добре се отпечатва горчивият опит. Студената аура не е жизнена. Тя е неприятна, тъй като поглъща жизнените еманации на животворната аура. Такива хора е по-добре да се избягват. Да се оградиш може в съзнанието. По същия начин, както съзнанието може да бъде отворено за Лъча, по същия начин може да го заключиш за странични влияния.

В Кулата е като при пулт за управление на световния апарат. Вниманието е съсредоточено върху световните задачи. В неговия център е Моята Страна. Никой не иска да разбере близостта на настъпващите срокове и неизбежността на промените. Тъмнината е особено изстъплена преди края.

222. (18 април). Съзнанието на Архата е център на съсредоточване или кръг, през който преминават формите на физическия, тънкия и мисления свят. Неговата задача е да съхрани лещата на съзнанието, или кристала на съзнанието в цялата чистота така, че вълните на течащата през нея материя да не засягат същността на Камъка. Безстрастие, равновесие и спокойствие са основата на призматичното зрение. Трите плоскости са стени на призмата. Призматичното зрение е преди всичко зрение трисферно или зрение на духа. Всяко явление в природата има своята форма. Тези форми се отнасят към единия от трите плана. С физическото зрение ние виждаме само физическата форма на явлениято, но не виждаме астралната форма на унинието или гнева, или любовта, или миризмата на розата, не виждаме формите на нашите чувства, както и на мислите. Единствено в сънищата пред съзнанието се мяркат откъслеци от Невидимия Свят. За Архата формите на двата Невидими Плана са също толкова реални, както и на видимия. Затова неговото съзнание се пробужда към проявите на всичките три. Отначало се улавят само проблясъци. После възприятията придобиват стройност и завършеност, и съзнанието живее свободно на всичките три плана. Границите на плътния влизат в съприкосновение с астрала, астралният свят – с менталния, а последният със своите граници доближава и се слива с Огнения Свят. Но всичките светове са един в друг и разделението е според съзнанието. Нужна е зоркост, за да се видят тънките прояви. Има много от тях наоколо. Те постепенно ще влизат в съзнанието, без да нарушават неговото равновесие. Съзнанието трябва да се настрои в ключа на очакването на необичайното и чудесното, тъй като шокът на неочакваността или на удивлението, или на нервния спазъм, дърпащ съзнанието в пароксизма на възторжеността, е разрушителен. Всичките тези явления са врагове на равновесието, на студеното, съдържано и спокойно равновесие. Затова са тежки ударите на плътните условия, тъй като тяхната цел е да утвърдят равновесието, неразколебавано от нищо и пълната независимост на кристала на съзнанието или огледалото на съзнанието от явленията, пречупвани или отразяващи се в него. Затова няма да се уморим да утвърждаваме нерушимото спокойствие. Спокойствието

сред покоя не е заслуга. Спокойствието на каменното или грубо неподвижното съзнание не е достижение. Достижение е спокойствието на изтънченото и остро чувстващото съзнание сред бурята. Няма да се оплакваме от трудността на условията и тежестта на живота. Те изковават бронята на духа. Каквито и да са трудностите, трябва да се утвърди спокойствието, помнейки твърдо, че при всички условия ще Опазя.

Също Съм Казвал, че вярата трябва да се разбира като неизменност на знанието. Заповяданото ще се извърши и сроковете са настъпили. Защо пелената на Майя да закрива действителността? Сърцето трябва да усеща течението на живота и да трепти радостно от близостта на очакваното. Тежестта на неувереността трябва да се отхвърли, тъй като всичко е близко. Не Мога да покажа течението открито, тъй като са много враговете. Вярвай на Владиката и на даваните знаци. Видението е правилно: къщата е почистена и добрата стопанка се е пременила, и очаква отдавна желаните гости. Правилно е и другото видение: със силата на Владиката се задържаш над бездната на живота, а зад теб са близките. Трябва да се оказва особено внимание на знаците. Чуваните звънци са знаци за предупреждение и думите указват за смяна на извършващото се. Потвърждението няма да се забави. Приучвай се да възприемаш, без да нахлуваш с мисъл в лентата на възприемане. Не е лесно да отделиш своите мисли от мислите на Учителя, но затова именно се изисква и сливане на съзнанията, за да текат техните потоци, сливайки се, в едно направление. Затова се дават и вехите. Получавайки импулс във вид на първоначална или първа мисъл, съзнанието се устремява по дадено направление, притегляйки със своя магнит нужните елементи от аурата на Учителя. Разбира се, процесът изисква напъване на самоотвърщането. Тъй като своето е от Земята, а на Владиката – от Неговия свят. Не се смущавай от възможността от нахлуване на собствените мисли. С времето те ще се отсеят. А и вредата от тях не е толкова голяма, тъй като хармонират с мисълта на Учителя в пределите на позволеното. В това е ценността на Записите. Няма отклонения. Сине Мой, ти предаваш кристална чистота на Моята мисъл според задачата и степента, указвана от Мен. Важно е да се предаде мисълта. Нейната форма играе второстепенна роля. Дадох примери за различна степен на кристализация от твоето съзнание на Моята мисъл. Тъй като Записите ще бъдат четени от различни съзнания и трябва да бъде дадено нещо, усвоимо за всекиго. Затова не се смущавай от даваната форма, усилвайки само същността на сливането и Общуването.

223. Светлината достига през аурата, но през аура с определено напрежение и състояние. За възприемането аурата се привежда в състояние на покой. Кълбото от емоции прекъсва процеса. Известно състояние на аурата я прави свършено невъзприемчива. И първото условие за възприемането е спокойствието. Второто – съсредоточаването върху Лика на Учителя. Третото – преодоляване в съзнанието чувството на отделеност, тоест победа над времето и пространството. Четвъртото – пълна забрава на всичко, което изглежда невъзможно за вехтото съзнание. Съзнанието трябва да заприлича на чист лист бяла хартия, върху което ясно и отчетливо се отпечатва мисълта на Учителя. Петото е степента на вместимост или разширяване на съзнанието. Може да се даде нещо, превишаващо неговия размер, но това явление може да бъде разрушително или да предизвика нещо подобно на разстройство на стомаха. Понякога Даваме през канала на чистите психици, но това е вече възприемане от друг порядък, не изискващо огненост и съзнателна напрегнатост. Шестото условие е съзнанието за Велико Служене. Седмото – почитане на Иерархията. Да се устремим към Владиката означава да издигнеш вибрационния тонус на аурата до някаква степен на съответствие с аурата на Учителя, тоест да я настроиш в съответния ключ като цигулката. Съзвучието на аурите помита преградите

на разделеността. За да възприемеш Нашето, всичко свое трябва да се остави извън прага на възприемане и да се донесе великата готовност да се отдаде на хората полученото знание.

224. (19 април). При Нас ухото улавя чистата мисъл. Съзнанието е разпалващ и стимулиращ център. Фокусът на съзнанието е един, но може да бъде насочен от него да пребивава в плътната, ментална, астрална и огнената сфера – сферата на зърното на духа. Волята насочва фокуса на съзнанието. Действайки във всяка сфера, съзнанието не бива да отъждествява себе си с нито една, тъй като неговата същност е на Мълчаливия, стоящия отвъд. И само отъждествявайки се с Него, Безмълвния Свидетел на Ставащото, то полага своя фундамент върху Камъка на вечната основа. В която и сфера да се проявява съзнанието, то винаги е свързано в една или друга степен с всички останали. За да усеща себе си в плътния свят на човека са нужни всички негови плътни проводници. Да се отделят те е невъзможно, тъй като как иначе може да бъде отхвърлена обвивката след смъртта или оставена по време на сън. Следователно в плътния свят действат всички заедно, като във всеки от следващите нискостоящият проводник се отделя: отначало физическият, после астралният. За отделяне на ментала не се налага да се говори, тъй като сред земните жители няма никой, който би могъл да действа в огнено тяло при живота на Земята, тъй като Огненото Тяло още не е се оформило. Сине Мой, съсредоточавайки сега своето съзнание върху Мен, ти се приобщаваш към Висшата Сфера, достъпна за теб. Фокусът на съзнанието се пренася от плътния свят в Моя Свят. И неговата Светлина, пречупена в кристала на твоето устремено съзнание, се излива в явни видими форми на мисълта. Това е и трансмутацията на Висшето в плътно. Трябва да се вземе от Моята Светлина и, пречупвайки я, да се дава в света и на света. Така се утвърждава тънкото в плътното. Така съзнанието се явява посредник между Висшия Свят и земния свят. Добиващи сребърна руда могат да се нарекат тези, усвоили огнения процес на трансмутация на Моята Светлина в явна мисъл. Мнозина улавят Моите Лъчи и пространствените мисли, привеждайки ги на Земята. Но съзнателното пречупване на Моята мисъл, не изложена, а пречупена през възприемащото съзнание, е свойство на Архата. Ще Наточа острието на възприятията. Ще Дам съвършена форма на мисълта, но продуктите на възприемане трябва да бъдат оцветени със собствените самопроизводни лъчи. И тогава пречупването на Моята мисъл ще даде плодовете на истинското индивидуално творчество. Истинско означава неизопачено. Индивидуално означава преминало през кристала на индивидуалното съзнание. Мога, парализирайки съзнанието, да дам такъв образ на Моята мисъл, каквато тя е, но в това няма да има заслуга за възприемащия, тъй като тогава наличието на индивидуално съзнателно творчество се прекратява. Медиумите възприемат неволево, но вредата е голяма. Затова не пасивен медиумизъм, а активно огнено съзнателно възприемане на огнените енергии на Моя Лъч и пречупването им от кристала на съзнанието. Колкото по-голям и по-съвършен е кристалът, толкова, по-ярко, по-пълно и по-богато е пречупването. Има различни обективи и цената им е различна, но и качеството им е твърде разнообразно. По същия начин стоят нещата и с кристала на съзнанието. Трудът по пречупване и усвояване на съкровището не е малък труд и изисква нечовешки усилия, настойчивост и постоянство. Затова пътят на Архата е прав, тъй като Архат означава преодолял. Сине Мой, Радвам се на постоянството на твоя упорит устрем. Ти, който си поставил Мен във фокуса на живота, имаш ключа към постиженията в живота. Мисълта се лее свободно, свободно и широко в устремения приемник на твоето съзнание. Това е победа. И за теб, победилия, вече не са страшни смените на обвивките, тъй като ти си с Мен и в Мен. Пребиваващи в Мен, благо на теб. Не се смущавай от вълните на житейските явления, тъй като те само ще те издигнат на

необходимата висота. Защо да се безпокоиш, когато ладията на духа се носи мощно към набелязаната цел, без да познава прегради. С Мен ще победиш всичко. В устремения бяг към Учителя изгарят ярко грубите тежки частици на низшата материя. Бягът може да се ускори. Нека бягът да стане полет, тъй като огнените крила растат. Ще асимилираш Моята трансмутираща мощ и ще станеш трансмутатор на човешките сърца. Съзнателното и несъзнателно въздействие върху хората вече е явно. Ще се усили ярко и ще даде явни следствия. Часът, отделен за Владиката! Кой може да отчете плодовете на Часа на Общуването? Не са ли тези часове като стъпала към Вечността? По тях ще навлезеш в Безпределността. И колко такива вече са преминати! Всяко преминаване с Мен се явява гаранция за живот. Изпращам ти радост в Моите Лъчи. Радвай се на мистерията на живота. Радвай се на Светлината на Владиката. Радвай се на безкрайния път. Радвай се на неизчерпаемите възможности. Радвай се на възходящата стълба. Радвай се на стъпалата на вечността. Радвай се на Близостта на Владиката. Радвай се на Светлината на Общуването. Радвай се на Огнената любов на Майката. Радвай се на неизменното бъдеще. Радвай се на завършвания храм. Радвай се на Моя Лъч. Радвай се на огнената мисъл, радвай се на близкото Пришествие, радвай се на възможността за жертва, радвай се на Великото Служене, Радвай се на непомраченото синовство, радвай се на предначертаната победа. Радвай се на провъзвествието на Учението, радвай се на устройството на живота, радвай се на възкресението на духа. Радвай се, радвай се, сине Мой на новите надземни лъчи.

225. За града на бъдещето. Град ще има. Ще видиш неговото изграждане. Ще бъде построен в магнитния център. Ще бъде неголям. Неговите обитатели вече са определени и в болшинството си въплътени. Ще бъде цитадела на съкровено Знание. Там ще се кове бъдещето на човечеството. Ще представлява отражение на Твърдината в земни условия. Ще бъде създаден по Моя план. Ще представлява прообраз на градовете на бъдещото човечество и ще бъде идеал за земен град, но облечен в плът и форма. Живеенето в община ще бъде неговата основа, но във формите на Новата Епоха. Ще представлява център на културата. Най-доброто от всички религии ще бъде събрано в него, но синтезирано от спиралата на еволюцията. Учението ще бъде показано в аспекта на времето като земно дърво на единното Знание. В него ще има школи за тези, които ще тръгнат по земния лик да разнасят неговата Светлина. За всяка страна в него ще се подготвят носители на знанието. Това ще бъде местопребиваването на Моите ученици. Разбира се, ще бъде в Алтай. Там ще бъде Ашрамът на Владиката. В него ще Ме виждат те, малцината близки. Ще има чудеса за жреците. Ще бъде това, което на Земята още никога не е било. Изкуството ще бъде в него форма за почитане на Висшето. А служенето на хората и човечеството – единна и единствена цел. И той, градът, ще бъде Светлина за човеците.

226. (20 април). Сине Мой, животът те поставя в такива условия, когато за неговото разбиране трябва да се призове сърцето. Така и направо питай какво казва сърцето или какво иска сърцето. На сърцето трябва да се даде свобода да изявява себе си и неговият глас ще започне да звучи все по-ясно и силно. Твърде дълго то е било затворено. Наричаме го Велик затворник. По-рано е господствал мозъкът, сега ще господства сърцето. В това е значението на Новата Епоха - Епохата на Сърцето. Епохата на Майтрейя. И нейният водач се нарича “Велико Сърце”. В сърцето се съдържа принципът на вечното движение, двойствен в себе си: разширяване и свиване, усиливане и затихване - две в едно. Движението протича спирално, тоест във времето. В него са съсредоточени седем принципа. То има седем обвивки, в които се проявява и неговото вечно движение. Низшите четири не са вечни, вечно пулсиращата триада на зърното е безсмъртна. Последната висша същност на

сърцето е пулсиращата светлина. При излизането в тънко тяло явно се усеща и даже се изостря биенето на сърцето, както и дишането. Този висш пулсиращ принцип на светлината или искрата се съдържа във всичко съществуващо. Той се намира в електрона, атома, кристала, клетката, растението. Той е във всичко. Това е същността на духо-монадата. Зърното, което го облича, расте постоянно, пронизвайки със своето биене всичко, което го облича, в каквато и форма да са тези обличащи обвивки и за който и план да се отнасят. Да усетиш пулса на биенето на сърцето във всяка клетка на своя организъм значи да го обединиш със сърцето. Обединяването означава власт над това, което е обединено в единен център и пробуждане на скритата светлина във всяка клетка. Клетките в своето болшинство спят и са слаби. Пробуждането им по пътя на осъзнаването на единното сърце, пулсиращо във всяка, е пробуждане не само на всяка клетка, но и на целия организъм, присъединяващ се към Светлината. Тялото става светец и летящо. Как да се възстанови болния орган? Трябва да му се даде пълна пулсация на сърцето. Трябва да се почувства във всяка клетка на заболялата тъкан пулсацията на светлината и по този начин да се повдигнат техните вибрации, докато усещането за явна топлина или даже горещина не покаже, че съзнанието е проникнало във всяка, усилило е нейната жизнена дейност и е установило връзка, единство с центъра - слънцето, сърцето. Болестта се предизвиква от нарушаването на тази връзка. Добрият стопанин ежедневно оглежда цялото стопанство. Добрият стопанин на тялото ежедневно насочва лъча на съзнанието към всички членове на тялото, поддържа мрежата на светлината на микрокосмоса в пълен хармоничен порядък. Тялото не трябва да се предоставя само на себе си. Животворната тъкан на светлината трябва да вибрира явно във всяка част на тялото. Краткото, но пълно съсредоточаване последователно върху краката, корема, ръцете, главата, белите дробове и сърцето ще даде усещане за повишена вибрация в тях и прилив на сили и енергия. Тонусът на организма незабавно се повишава. Това е най-добрият способ на лечение. Не трябва да се допуска грешка, съсредоточавайки се само върху болния орган. Общото съсредоточаване на съзнанието върху цялото тяло е необходимо за общата хармонизация, от нарушаването на която зависи и дисхармонията на частното. По този начин се засилва вибрационната тоналност във всички обвивки и се повишава тяхната светимост. Ако се наблюдава този процес, то след изминаването на известно време може да се забележи, че светимостта на тялото нараства, то започва да свети по-ярко. Аурите на всичките три тела усилват своето напрежение и яркостта на излъчванията. Съсредоточаването, извършено в Лъча или в Лика, дава особено осезаеми следствия. Целта е да се усети светлоносната пулсация на сърцето в цялото тяло, както като едно цяло, така и във всичките три обвивки. Пулсацията на сърцето на зърното на духа пронизва трите и им дава огнен тонус. Събуждането на спящите клетки на тялото е задача на Архата. Клетките на някои центрове са спали стотици хиляди години. Те трябва да се събудят. Разпалването на центровете е събуждане на спящите нервни клетки на дадения център. Събуждането трябва да става не само по себе си, не отделно, не по пътя на стимулиране чрез съзнанието на дадения център, а по пътя на повишаване пулсациите на целия организъм без нарушаване на хармонията и взаимовръзката на неговите части. Да се даде предимство на някой център, изваждайки го от общата светло-мрежа на микрокосмоса значи да се наруши неговата хармония и да се предизвикат нежелателни и опасни следствия. Учителят Указва единствено правилния път. След това може да се достигне до състоянието на единно пулсиращо цяло на целия микрокосмос със средоточие в сърцето. По-често трябва да се вслушвате в сърцето. В него е всичко. Сърцето е органът на вечността в човека. Не кракът, не ръката, не главата, а сърцето, пулсиращо вечно. И затова трябва да

се вслушвате в него, давайки му възможност да се прояви. Сърцето не трябва да се насилва. Нека то само да прояви своята вечна мощна огнена същност. В него има извор на непресъхваща мощ. То възприема Лъчите на Владиката. То е средоточието на светлината. Трябва да се намери време и да се предостави то на живота на сърцето. Културата на сърцето е наука на бъдещето. Въздействието върху хората и защитата от тях е в сърцето. Когато думите са безсилни, замълчете и действайте чрез сърцето. За неговата светлоносна енергия няма прегради и за него няма разстояния. То е вечно и следователно, неограничено от нищо. Зърното на духа – това е сърцето, облечено с енергиите на Огъня. Можете да заповядате на сърцето да изпрати своята светлина на далечни разстояния и то ще изпълни задачата. Всички центрове му служат и са му подчинени. При мълчащо и несъбудено сърце огнените центрове не могат да действат. Оттук и формулата: „Имаш ли сърце”. То е слънцето на организма, слънцето на човешката система. Без него няма живот в нито една клетка, както няма и не може да бъде такъв нито на една планета, ако тя се отдели от Слънцето – центъра на живот. Сърцето е всичко, тъй като всичко е в сърцето.

227. Не трябва да се мисли, че нещо външно може да прекъсне нашата връзка. Тя може да бъде прекъсната единствено поради вътрешно съзнателно отдалечаване. След известна степен, когато е предоставена свобода на действията, са възможни издигания и падения на духа, може да има борба, може да има временно преобладаване на едни или други притегляния, но отделяне от Владиката вече не може да има, тъй като връщане назад вече няма. Затова на това не трябва да се отделят нито време, нито мисли. А сега да продължим по-нататък.

Съзнанието е разлято навсякъде, във всяка клетка на тялото, във всеки атом вътре в микрокосмоса и извън него. Усещайки пълнотата на микрокосмичното съзнание е възможно все повече, разширявайки и задълбочавайки го, да се влезе в пулсацията или ритъма на Макрокосмическото съзнание. Както микрокосмосът притежава свой пулс и ритъм, така го притежава и Макрокосмоса. Макрокосмическите ритми или пулсациите на Космоса са свързани с ритмите на пространствения огън. Те могат да се нарекат дихание на Космоса или дихание на природата. Тези ритми също могат да се улавят така, както се улавят пулсациите на сърцето или светлината в своя собствен микрокосмос, тъй като пулсацията на сърцето е пулсация на светлината или ритъма на светлината в себе си. Нарушаването на тази пулсация предизвиква заболяване. Болният орган е орган с нарушена връзка със световния ритъм. По същия начин може да боледува и планетата, ако нейната връзка с пространствения огън е нарушена. Човечеството проявява чрез себе си висшите принципи на планетата. Съзнанието на човечеството като колектив може да наруши пулсацията на планетната светлина и разпределението на пространствените огнени енергии по същия начин, както нарушава този ритъм и отделния човек в сферата на своя микрокосмос. Затова е заповядано спокойствие и равновесие, тоест хармонично състояние на пречупващото тези енергии съзнание. И тъй, съзнанието се явява нарушител или възстановител на ритъма или пулсацията на светлината-огън в своя микрокосмос и разпределител и регулатор на същата тази светлина-огън, пулсираща в планетното тяло или сферата на Земята. И ако такова нарушение заплашва отделни части на планетата с бури, болести, епидемии и бедствия, произтичащи оттук, Владите Изпращат там Своите ученици, микрокосмосите на които регулират и привеждат в хармония нарушения ритъм на огненото равновесие на природата в дадената местност. Оттук идеята за това, че не може да бъде град, ако в него няма поне един праведник. Чисто научното енергетично взаимоотношение на човешкия и планетния микрокосмос е изразено във формула, достъпна

за разбиране от масите. Сега покривалото на клерикаризма трябва да се свали. Всичко, което е от Истината, притежава своето научно обосноваване. И Заветът: „Приятелю, не предизвиквай земетресения” се отнася за човека, който нарушавайки хармонията на ритъма на светлината-огън в своя микрокосмос по този начин го нарушава и в микрокосмоса на планетата, тъй като те двата са свързани органично. Притежавайки тънки енергии с голяма мощност, човек въздейства на широко разстояние около себе си и наподобява станция на безжичния телеграф. Колкото по-голямо и по-високо е съзнанието, толкова по-голямо и широко е въздействието. Съзнанието на Владиката озонира, оздравява и привежда в хармония цялата планета. Широтата на това въздействие зависи от стъпалото на съзнанието. Трябва да се разбере космичността на собственото съзнание и да се излезе със своето разбиране извън пределите на своята стая. Защо трябва да се изопачава великата и прекрасна действителност с унижаване на великото предназначение на човека и неразбиране връзката на неговата огнена същност и взаимодействието ѝ със заобикалящия свят и Земята. Велико е предназначението на човека и тази връзка е дълбока, но изисква жизнено осъзнаване. Човекът живее и преминава през живота, насищайки интензивно околното пространство със своите излъчвания, които според своята същност предизвикват ответни вибрации в обкръжаващата го среда на далечно разстояние. Микрокосмосът на ученика и микрокосмосът на Архата, свързани със своите вибрации и техния ритъм с микрокосмоса на Владиката, притежават особена мощ на въздействие. Това трябва да се осъзнае. Не може да има мощ без нейното осъзнаване. Осъзнатата мощ е сила, неосъзнатата – това е енергия, стояща напразно. Осъзнаването и овладяването са неразделни. Осъзнатата мощ е сила, събрана за действие. Осъзнавайки я, става възможно да се приложи тази енергия в живота. Трябва твърдо да се усвои и разбере значимостта на собствената огнена батерия на своя огнен апарат и космичността на неговото въздействие върху обкръжаващото. Безотговорността и незнанието са породили твърде много нещастие. Въздействието протича не непосредствено, а чрез висшите принципи. Висшето действа чрез висшето и едва по-късно се проявява в низшето, тоест в плътното, в материята. Така е и с въздействието на аурата на човешкия микрокосмос върху обкръжението. Въздействието се осъществява силно и определено, но невидимо за окото. Приемниците на Моята Светлина трябва особено да осъзнаят мощта на своето въздействие и своята отговорност пред сферите, които ги заобикалят. Всичко се отлага явно и тежко, светло или огнено според характера на излъчванията и предизвиквайки съответна реакция в обкръжаващата сфера. Затова чрез разширяване светлоносимостта на своето съзнание влизаме в съприкосновение с космическото съзнание. Затова събуждането на спящите клетки се поставя като задача на деня. Трябва да се повиши жизнения тонус и да се издигне огнената светимост на организма като съзнателно и напрегнато се приобщаваш към тънкото съзнание. Не може да се преодолее напрежението на заобикалящите плътни условия, ако не се извика за живот скрития неизчерпаем потенциал на огъня на микрокосмоса. Центърът е сърцето. Върху него се извършва цялото изграждане. После това осъзнаване може да се изнесе вече извън пределите на физическото тяло в аурата до заградителната мрежа, а после вече и извън пределите на микрокосмоса. Познавайки себе си, познаваме света, тъй като в човека се съдържа всичко.

Сине Мой, помни, пътят на възхода не се прекъсва от нищо и най-малко от движенията в низшите обвивки. Великанът върви по върховете. Така заповядва древната легенда.

228. Цялото обкръжение на човека се стреми да звучи в унисон с него или бива настройвано от него в своята тоналност. Но и човек на свой ред има склонност на звучи в унисон с обкръжението. Например шумният град и величественото уединение в природата дават своите отзвуци. Въздействието е двустранно. Но сферите, обкръжаващи човека, започват да вибрират съзвучно с неговата аура - и вещите, и предметите, и самото пространство. Огромно е въздействието на човека. Силната аура във всяка среда – било това природа или град - подчинява на своите вибрации всичко обкръжаващо и понякога за много продължителен период. С това са характерни свещените места и предмети, наситени с аурата на техния притежател в съзвучие с нейните вибрации. Природата има тенденция да се подчинява на излъчванията на човешката аура. Камъни, растения, животни - всичко съзвучи на човека. Тези енергии на аурата прераждат самата структура, или душата на вещите. Човекът е велик трансмутатор на всичко, което го обкръжава.

229. (21 април). Вече Съм Казвал: Владиката е неизменен. Собствената изменчивост не трябва да се прилага към това, което е неизменно в своята Светлина. Нерушима е само Стълбата на Йерархията и е отворена винаги за устремното съзнание. При колебание на съзнанието или неувереност в Близостта на Владиката не може да има успех. Близостта е незаменима и е над всичко. Ние сме във висините, към Нас и трябва да се издига съзнанието, оставяйки долу отровното обкръжение на долините. Тежко е в света, родилните мъки на майката Земя, раждаща Новия Свят, са мъчителни. И децата на Земята страдат заедно със своята майка. Предполагам, че неразбирането на момента произтича от недостатъчното навлизане в същността на протичащия процес. Миналите условия на живот на народите се изгарят. Новото все още не е утвърдено повсеместно. Получава се явление на неравновесие между това, което е било и това, което трябва да бъде и неговите вълни разтърсват света. Не Можем да ускорим, тъй като силите на водещата Страна вече са напрегнати до предела. Изходът е в утвърждаване на индивидуалното равновесие. Трябва да се очаква без чакане, избягвайки мъчителността на нетърпението. Ще Наречем такова очакване творческо и донасящо плодове. Общуването не може да бъде безплодно. Чашата на опита може да се пълни при всички и всякакви условия, колкото и тежки да са те. Близостта на Владиката е плодотворна. Не Мога да утвърждавам Своя Лъч там, където няма осъзнаване на неговата действителност. Трябва да се премине през всичко, но с Мен, без откъсване в съзнанието от Мен, каквито и чудовища и призраци да се изправят на пътя, каквито и образи и творения да използват от миналото. Как иначе ще бъде преодолян драконът на прага, когато видимо и явно се изправи пред съзнанието всичко тъмно, всичко отрицателно, всичко задържащо, което е било събрано от него за дълги, дълги хилядолетия. Драконът на прага ще се изправи, събирайки в себе си всичко задържащо, привличащо и съблазняващо. Той ще приеме и може да приеме всякаква форма. Неговата цел е да отвлече, да уплаши, да прелъсти и в крайна сметка да прегради пътя. Това е многоглаво чудовище. Отсечените глави израстват отново. Неговите форми непрекъснато се променят, тъй като, бидейки породени от стихии, те ги придобиват в зависимост от състоянието на съзнанието, свързано неотлъчно със своите порождения. Силата на изправилия се дух, изгарящ своето минало, е насочена към борбата с чудовищата, пазещи входа. Затова трябва да се израсне духом от всичко, което става преграда за придвижването. Всяко чудовище трябва да бъде поразено и то не в главата, а в сърцето. Докато е здраво единението, докато си с Мен без колебание и неувереност, докато не смущават никакви остатъци от миналото и грешки на настоящето, докато не задържат никакви притегляния, може спокойно и твърдо да се върви към предназначенията победа. Победата е в съзнанието, победата е в духа.

Състоянието на духа определя победата; не грешките, не трудностите, не стражите на прага, а именно победното състояние на духа. Затова на победителя в духа е отсъден огнен път. И колко твърдо трябва да се разбере, че загубвайки всичко и не притежавайки нищо и бидейки в най-невъзможните условия, можеш да станеш и да бъдеш огнен победител. Може да бъде и обратно. Тъй като победата се заключава не във външните, добри или лоши, щастливи или тежки условия, а в самото съзнание, а в духа. Победата е в духа. И трябва да се съхрани духа. Нека вън да става каквото ще, но нека вътре да гори непобедимия пламък на мъжественото сърце, несмущаващо се от нищо и пред нищо. Вечната връзка между Бащата и сина не зависи от нищо външно. Когато съзнанието на блудния син се обръща към Отца, вратите пред него се отварят широко и светло, и го допускат. Говорят за Божие милосърдие. Не милосърдие, а нерушима връзка на сина с Бащата. Осъзналият Мен и пребиваващ в Мен никога няма да бъде изоставен. Всичко пречещо се дава за неговото изгаряне в огъня на Близостта. Помни и знай: Владиката е неизменен.

Сине Мой, изправи се. Помни: бъди винаги с Мен и не се смущавай от нищо!

230. Тежестта на времето е била указана като общочовешки кръст. Чашата с отрова трябва да се изпие и не е ли все едно в каква форма. Кръстът трябва да се донесе докрай и не е ли все едно по какъв път. Вървите по Моя път. И приемайки кръста и чашата, трябва въпреки всичко да се достигне и то без да се изгуби духа и без да се угаси огъня. Трябва да се достигне. И трябва да се запази равновесието, и трябва всяко пламване вън да се угаси в огъня на спокойствието. Спокойствието е напрежение на равно горящия пламък, а безпокойството – прекъсващ се, неравен и разколебан от всяко срещнато пламване. Дисхармонията на външните условия се дава за утвърждаване на хармонията, а безпокойствата – на спокойствието. Клинът се избива с клин. Така всичко служи на горящото сърце, вървящо с Владиката.

231. (22 април). Когато чудовищата на мрака използват от своите леговища и закрият хоризонта, обкръжавайки в плътен пръстен, остава един път – пътят нагоре е винаги отворен. Личната битка с тях не може да се избегне. От тях са победени легиони. Това са така наречените паднали съзнания. Низшата степен на това е обсебването и пълната парализа на волята. Волята е огън в действие – призован и утвърден. Мъртвото и живото съзнание се различават само по степента на огъня. Йерархичната стълба на съществата представлява различни степени на тази огненост и в човешкото царство височината на духа се определя единствено от нея. Хората са изобретили цяла система от достижения с помощта на измислени методи, докато пътят е само един: напрежение в делата. Животът няма да закъснее да постави в нужните условия. И тогава трябва да се прояви огънят на напрежението. Действие, действие! Действие е заповядано. Стига само то да бъде съзнателно. Целта е една: да се достигне стъпалото на напрегнатия огън. Затова всяко действие може да се направи целесъобразно, тоест служещо на тази цел. Съвременният живот е велика суета. Да се прояви огънят на напрегнатото спокойствие сред мяркащите се вълни на суетата ще бъде голяма победа. И колкото по-силна е тази суета и безсмисленото беснее на двукраките, толкова по-величествено и здраво се извисява кулата на спокойствието на духа над бурите на житейското море. Спокойствието трябва да се постигне. Постигнато в едно, то незабавно бива изпитвано в по-голямо. Няма предели за величието на спокойствието на духа, а следователно няма край и на изпитанията, които го утвърждават. И ако ученикът е заплашен от тъпото и сиво чудовище на човешката суета, то Владиката е изправен пред вълните на нахлуващия в аурата на планетата Хаос, нарушаващи равновесието на земния дом, приютител човечеството. Според съзнанието е изпитанието. И

натискът на стихии изисква за неговото преодоляване висша степен на огненост на духа. Състоянието на постоянно и непрекъснато побеждаващо съзнание трябва да стане огнена основа на живота. Всяка грешка или поражение не е грешка и не е поражение, а само преддверие към идващата след него по-пълна и осъзната победа. Поражението трябва да се разбере като възможност за натрупване и събиране на сили за нова победа над същото. Поражението веднага дава възможност да се разбере къде е било незащитеното място, къде е била проявена слабост и на какво трябва да се противопостави по-силно напрежение на огъня на духа. Ако той по някаква причина не е бил достатъчен днес, то ще бъде достатъчен утре, когато съзнанието събере нужните сили за това. Затова животът е най-добрият учител. Затова всичко служи на възхода. Затова колкото по-зле, толкова по-добре. Да се утвърди равновесието, а следователно и мощта на духа в непоносими условия и да не се загуби то ще бъде огнена победа. Трябва да израснеш духом от всичко противодействащо и да не се огънеш пред нищо. Вътрешно да се преклониш не може. “Кратко е учението за хората, но познанието е дълго”. Трябва да се учиш да разбираш човешките ликове. Много противоречия и нелепости има в човека. Астралната разпуснатост е ужасна, а също неумението и нежеланието да се мисли, даже във вреда на себе си. Да се разубеждава е безполезно, но да се наблюдава трябва, тъй като познанието е дълго. Давам възможност да се учиш всекидневно и особено - в напрежение. Ще послужиш за набелязаното бъдеще. Трябва да се познае човека – и себе си, и другите, тъй като ще се наложи да се сблъскаш постоянно с човешката природа. И е важно да не се пропусне ценния опит. Къде и кога ще се повтори такова благоприятно съчетание на тежките условия, оголващо същността на двукракото съзнание? Защо да не се възползваш от опита, вместо да се оплакваш и да порицаваш? Не осъждане е нужно, а разкриване на неприкритите маски. Учи се да наблюдаваш, отричайки се от личните емоции. Остави на хората да беснеят. А ти пази нерушимо спокойствие и помни: ако към теб се обърнат за помощ, никога не давай съвети, ако не бъдеш запитан. Набеснели се на воля и попаднали в задънената улица ще дойдат при теб, тъй като равновесието на духа е и светилник, и привличащ магнит. Равновесието е висшето достижение на духа. Заради неговото постигане си струва да изтърпиш всичко, дори най-трудното. Трябва да се преодолее и трябва да се победи, и трябва да се постигне победа, без да се губят силите.

232. Гледай, сине Мой, пред теб тече реката на света. Не отъждествявай себе си с нейното течение. Ние, стоящите над света, я Съзерцаваме. А ти си с Нас. Учи се на високото съзерцание. Отдели съзнанието си от потока. Не свързвай състоянието му с него. Преди хиляди години реката на света е текла по същия начин. И по същия начин, Ние, седмина Сме я Съзерцавали. Само отделяйки се от потока може да направляваш неговото течение. И може да го съзерцаваш. Ако се считаш за част от него, съзнанието се отдава в неговата власт и става част от него. Владиката е властващ и заповядващ, но за да заповядваш трябва да застанеш извън това, на което заповядва съзнанието. И тогава може да премине и Земята, и Слънцето, но съзнанието на Вечния Свидетел на световния поток ще остане в теб, съзерцаващ и победил света на течащите явления. Казвам: “Ето, в този ден, един от безкрайните земни дни, животът се устремява, както винаги, към своята далечна цел, завършваща в земния дом”. По същия начин новото се бори със старото и бъдещето с миналото, и хората по същия начин пребивават в мрежите на невежеството и на Майя, и по същия начин някъде някой страда или се радва мимолетно. Така е било винаги и така ще бъде винаги, докато не се изпълни всичко. Но Ние Пребиваваме над света и ти си с Нас. Много са тези, незнаещите. Но ти знаеш. Ти познаваш Владиката и си намерил Моя Образ в

сърцето. Нарекох Те син без колебание. Ти си Наш. Стотици милиони не Ме познават, но ти Ме познаваш. Как Мога да не отбележа и да не приближа към себе си това, което е Мое. С Мен си, с Мен си бил и с Мен ще бъдеш. Трябва да се отдели съзнанието от външния свят, трябва да се притеглят нишките на съзнанието към центъра и центърът да се отдели от всичко външно. Необходимо е да се утвърдиш в Мен и върху Мен. Трябва, трябва, трябва да се преодолее драконът на времето. Само отвисоко, само от планината може да се видят неговите безкрайни пръстени, губещи се като спирала от безкрайното минало към безкрайното бъдеще. Но ти с Мен, извън. Така съзнанието навлиза в своя собствена огнена спирала, където елементът на времето става аспект на великото вечно „сега” и даже - великият цикъл. Пътят се мярка покрай носещата се кола, но хоризонтът е неподвижен; струите вода се мяркат покрай бордовете на движещия се кораб, но далечните звезди са неподвижни. Стреми се да осъзнаеш неподвижния център във вечното движение, основата на вечността в своя център, в своята същност и да задълбочиш Близостта с осъзнаване.

233. (24 април). Сине Мой, няма да броим дните, когато пред нас е Вечността. Трябва да се научим да живеем във Вечността. Това е и Моят Свят. Съзнанието иска винаги нещо за себе си, за земното себе и поставя себе си в основата на своите безкрайни желания. Вечността и личността са две несъвместими понятия. Безмълвният Свидетел вътре не иска нищо. Той само гледа. Всички човешки мерки и имена са неприложими към Него. Ще минат тези години, а след тях и много-много стотици и хиляди години и ще заминат в безвъзвратното. Ще има и леки, и трудни. Къде ще се намерят сили да се премине през тях? В Него, в Мълчаливо Гледащия. Той, далият началото на всичко, съдържа в себе си Тайната. За да се постигне тя или поне да се приближиш до нея трябва да откъснеш своето съзнание от външните явления и да се съсредоточиш в Нея. Безстрастният Регистратор вътре, незнаещ нито радост, нито мъка, нито младост, нито старост, нито желание, нито всичко това, което преживяват трите, безстрастно отпечатва всичко, без сам да вибрира с всички преходни чувства. И съзнанието, устремено към Него, може да започне да постига величието на вечното спокойствие. Нали не се безпокоим за миналогодишния сняг. Всичко ставащо около снега е подобно на вчерашния ден. Ще се стопи и няма да остави нищо след себе си. Защо да се приковава съзнанието към мяркането на дните и нощите? Каквото и да се случи вън, дори най-страшното и ужасно, Той, Мълчаливо Гледащият, ще продължи да се визира безстрастно в трудния час, както вече някога е наблюдавал хиляди подобни часове, безвъзвратно потънали в миналото. Нека обвивките да се приучат да отразяват в себе си поне най-малка част от неговата Тайна на безстрастието на Вечността. Сферите на страстите са човешки сфери, а също и сферите на земните чувства и мисли. В Неговото царство, царството на вечното спокойствие, в царството на безмълвието, няма нищо от това, с което живеят трите. Трябва да се отхвърли гнета на трите, в каквато и форма да се проявява подчинението на съзнанието на тяхната власт. Не е ли все едно как ще бъде това или как ще бъде онова, когато и от “това” и от “онова” не остава даже спомен? Защото и преди четиридесет години в този ден съзнанието се е измъчвало от нещо и нещо е преживявало, а сега дори не е останал спомен за това, което така властно и напразно го е владяло. Трябва да се освободи съзнанието от властта на настоящето, тъй като не настоящето е страшно, а неговата власт над съзнанието, власт временна и призрачна, и неоправдана от нищо. Предай властта над себе си на Него, Безмълвния непреходен, пребиваващ вечно в теб, неизменен и неземен. Къде е вчерашния ден и грижата за него? Къде са неговите радости и скърби? Гледай на текущия ден като на минало, отиващо си безвъзвратно в царството на забравата. А хората могат да мислят, вършат и постъпват както искат, тъй като те не знаят. Архатът

постига тайната на спиралата на живота и издига своето съзнание над нея, приближавайки го към центъра или към нейната ос, където външните обороти вече не могат да засегнат оста. На известно стъпало съзнанието вече не може да отдава себе си на настоящето и на разкъсване от хората, тъй като неговата чувствителност е дотолкова нараснала, че то просто не издържа. Затова нишките, привързващи го към явленията на настоящето, се срязват, докато то не достигне до стъпалото на свръхличното съзнание.

Потърпи още малко. Твоето бъдеще е оформено. Идва радост. Не е мъдро да загубиш надежда преди самия край.

234. (25 април). Няма да секне гласът на Владиката. Но и той е подчинен на закона за ритъма и звучи вълнообразно. Не може да се изисква от него постоянно и еднакво напрежение. Наред с това има много условия, влияещи на характера на предаването. Но гласа на Учителя е най-добре да се слуша в планините, където няма такава плътност на атмосферата и тя не е наситена толкова с мислите на хората. Колкото по-пустинна е местността, толкова по-леко и по-добро е възприемането. Човешките стълпотворения действат убийствено на приемниците, тъй като, бидейки отворени, те трябва да поемат и преодолеят много земна отрова, което понякога не е по силите. Затова Наричаме подвиг служенето в човешката маса. И Записките са подвиг. Неговата дълбочина и значение не се осъзнават, тъй като трябва не само да се преодолее и потуши напрежението на обкръжаващата сфера, но и да се задържи съзнанието върху гребена на вълната на преодоляването. Всичко, което е наоколо, всяка среща, всеки поглед, всяко докосване размагнитва огнения магнит и отнема част от неговата сила. Но да се избегне контакта с хората в градски условия понякога е невъзможно. Затова се изисква свръхчовешка степен на напрежение. Хората, усещайки несъзнателно силата на огнения магнит, се стремят да се доближат до него и да грабнат част от неговата сила с всички способности. Затова се изисква особено изключителна бдителност. Но даже и тя не винаги огражда. Значи трябва да се усили собствената изолираност до предела на човешките сили. Трябва да отстраниш себе си от обкръжението. Трябва да се прояви непробиваемо безстрашие. Трябва да се прекрати обсъждането на тежестта на настоящия час и, иземайки мисълта от настоящето, да се устреми тя в бъдещето. В него може да видиш себе си в желаните условия. Неговите рамки не са ограничени от безизходицата на това, което е наоколо. Бъдещето не е свързано с железните вериги на кармата на настоящето. В него е коренът на свободата. На кармата се подчиняват всички. Извън кармата няма явления. Но степента, характерът и напрежението на кармата могат да се изменят, заменяйки по-плътното с по-тънко. Бремето на живота трябва да се носи смирено, тоест смирявайки астрала и непозволявайки му да властва над съзнанието. Палячото трябва да се укроти. С усмивки и гримаси няма да се премине. Трябва да се израсне духом от всичко, вървящо срещу носителя на Камъка и трябва да се преодолее в себе си самата същност на обкръжението.

235. За да отразиш в себе си Моето, трябва да отхвърлиш своето. Своето и Моето не са съвместими. Как може да проявяваш суетливост или дребна заетост, или недоволство, без да нарушиш чистотата на Лика. Дребните земни чувства са врагове на сливането на съзнанията. Преди да се слее, съзнанието трябва да се очисти. Да очистиш значи да отстраниш от него всичко нецелесъобразно, несъответстващо на пътя и на избора Облик. Как можеш да се устремиш към висшето, изпълнил съзнанието с низшето? Как можеш да дадеш пълнота на устрема на кораба на духа, ако не очистиш дъното от вращащите раковини. Ненужният боклук нараства върху съзнанието като раковини по дъното и изисква периодично почистване, тъй като забавя хода на кораба. При огненост на съзнанието

израстъци не се образуват. Не се образуват те и в стихията на въздуха. Отлагания дава водната стихия на астрала. Земята пък, изобщо, поради инертността на частиците, е непригодна за мореплаване. За движение по Земята са нужни огнени двигатели с голяма сила и особено устройство. Бързината на движението зависи от условията на стихииите, като в стихията на огъня тя достига голяма бързина, тъй като не среща съпротивлението на инертните частици на средата. Затова пътищата на орела и костенурката са различни. Съзнанието, наситено с Мен, придобива свойства на огненост с всички особености, които са му присъщи. Затова можеш спокойно, без да съжаляваш за нищо, да отделиш в своето съзнание нужното от ненужното. Ненужно е всичко, изпълващо съзнанието с преживяванията и впечатленията на деня, но е нужно всичко съзвучно с мисълта за Мен. Така всяка крачка от живота, утвърдена на Мен и оправдана от Мен, е ценна, а всичко, отделено от Мен е ненужно. Оправданието на живота е в Мен. От Мен се утвърждава ценността на всички прояви на съзнанието. Така с мярката на съзнанието на Владиката се определя същността на всичко, ставащо в нас и извън нас. Без Владиката няма живот. Без Него има смърт. Тъй като Владиката Е пътят на живота.

236. (26 април). Скалата на живота или Камъкът на живота е такова състояние на съзнанието, когато от всичко, което подлежи на смърт, то се пренася по-нагоре и обосновава себе си върху явления, неподлежащи на смърт. Колкото повече елементи на безсмъртието са събрани в съзнанието, толкова по-близо е то до постигането на състояние на непрекъснато съзнание. Хората строят за протичащия в момента ден. А Ние даже и Нашите Кули Издигаме за хилядолетия. Не е ли странно, че в сърцето на Азия има съоръжения с хилядолетна давност и в тях живеят хора. Древните са умеели да строят за векове. Широчината на съзнанието се измерва с крайната точка в бъдещето и изходната на миналото, докато двете не се слеят в Безпределността. А ти знаеш, че стените на затвора на личното съзнание са ограничени от теснотата на разбирането или от този отрязък от живота, който е затворен в пределите на едно въплъщение. Как може да ограничиш с него себе си, когато животът явно не се вмести в него, тъй като след физическата смърт остава и бъдещето на света, и миналото на света. Затова всичко излизащо извън рамките на мислене на дадената земна личност може да се отнесе към елементите, изпълващи Чашата с Амрита. В това е ценността на Знанието, тъй като то е извънвременно. Не измислените псевдонаучни теории, а знанието като такова. Да кажем познаване законите на математиката или на кристалите, или свойствата на магнита. Съкровеното знание се отличава от човешкото знание с това, че изменяйки своята външна форма на изразяване съобразно с века и нивото на разбиране на човечеството, то остава неизменно по своята същност. Камъкът на Великото Знание е все един и същ. Изменят се само свещените огънове, пламтящи вътре и променящи окраската на неговите стени. Окраската на пламъка зависи от светилата и цикъла на времето, а видимостта - от съпалото на съзнание на човечеството. Но намерилият Камъка на Света и утвърдилият го в своето съзнание утвърждава елементите на безсмъртието в себе си. Всички психически продукти на съзнанието могат да се разделят на две части: на обречени на смърт и отнасящи се към вечния живот. Степента на притегляне към едните или другите определя и сферата на съществуване на даденото съзнание. При това е много важно да се знае какво е временно и подлежи на грижа, съответстваща на неговата временност и дребнавост, и кое е непреходно и продължава във вековете, за да се отдели на вечното подходящото внимание и грижа. На временното, даже ярко и настойчиво звучащо, може да се каже: „Върви в забвение по своя път на смъртта. Аз нямам работа с теб. Тъй като днес те има, а утре те няма. Майя, отстъпи! С плодове от мъртво море няма да ме

въведеш в заблуждение”. На призраците на текущата очевидност може да се противопостави волята за унищожаване тяхната разсейваща пелена, намятана от тях върху съзнанието. Борба не с хората, а с миражите на Майя. Борбата е велика и безкрайна, тъй като Великата Илюзия е многолика в своите прояви и нейната власт свършва чак зад пределите на Тайната, в Царството на Вечното Безмълвие. Но то е извън пределите на Циклите. Лесно е да се разбере усмиряването и подчиняването на астрала. Може даже да си представяш своето съзнание спокойно и нераздирано от обичайните емоции и чувства. Но когато подвижникът спира мислите и повтаря единствено формулата на мантрата или молитвата, или просто преустановява мисленето, след като неудържимият поток на мисли, носещ се обикновено през съзнанието, прекрати своя бяг, тогава е налице подчинение на менталния свят на съзнанието. Тъй като елементите на носещия се ментален поток са също временни и преходни. Не самата мисъл, а нейните течащи форми. Затова потапянето в Царството на Безмълвието е такова състояние на съзнанието, когато то се издига над човешките мисли и влиза в Царството на вечната огнена мисъл, непреходна по своята същност. Човешката мисъл и огнената мисъл са явления от различен порядък. Само закаленото съзнание може да улови проблясъците на огнената мисъл и да я приведе в грубите и тежки форми на земната мисъл. Процесът на трансмутацията на огненото в земно е труден. Владиците са били тези огнени трансмутатори на космическата огнена мисъл в земни форми на мисъл, достъпни за хората, за да могат земните хора да възприемат поне малка част от огненото знание. Огнената мисъл, нетрансформирана от Адепта и не отлята в образ, поне до известна степен достъпен за разбиране от обикновено съзнание, никога няма да стане достояние на човека. Даже временните огнени прозрения на земните хора донасят зърна космическа мисъл - същата тази трансмутация, но върху малката скала на случайните прояви. Огнените посредници са ценни. Някога те ще станат съкровище за държавата, особено внимателно охранявани.

237. Трябва да се разбере огнения процес на Записките. Съзнанието е напрегнато към Мен. То трансмутира енергиите на Лъча в своя кристал, или ги пречупва, оформяйки мисълта в конкретни образи и нанасяйки ги върху хартия. Огнената енергия се отлива в стабилни форми, вече достъпни за хората. Без този огнен процес на пречупване на пространствената мисъл страниците на Записките биха останали чисти и никой никога не би видял Моите мисли, отпечатани явно. Няма да омаловажаваме значението на процеса. Давам ново знание на човечеството. А ти си трансформатор на огнения поток енергии, достъпни за общо ползване. На всеки ъгъл на улицата има трансформатор и чрез него електрическата енергия се разпределя по мрежата и става достъпна за ползване. Без него ще прегори и проводникът, и лампата. Аналогията е пълна. Трябва да се разбере огнеността на приемника на Архата. Огненият апарат е тънък и сложен, и приспособен за токове с високо напрежение. И не трябва да се учудвате, че налягането е голямо. Как би могло да бъде по друг начин, когато приемникът се докосва до мощта на световния апарат. Искам да приуча към още по-голямо напрежение и нагнетяване, за да се увеличи плодотворността на съзнанието. Степените на огненото напрежение нямат предел. Напрежението винаги върви в crescendo и на вълни, всяка от които е по-висока от предишната. Трябва да се разбере необходимостта от асимилация на огненото напрежение, а също и нейната неизбежност. Доктрината на напрежението е основа на еволюционната спирала на съзнанието. Трябва да се обикне състоянието на огнено напрежение. Трябва да се радвате на възможността да преуспеете. Трябва да се оставят жалбите, недоволствата и огорченията от пределното напрежение. Колкото по-нагнетено и напрегнато, толкова по-близо до огненото

напрежение. Само едно условие е неизбежно – то е запазването на пълно спокойствие и равновесие. Състоянието на напрегнатост на микрокосмоса е необходимо за привличане на огнените токове. Натоварването на огнената енергия е върху трансформатора, а не върху лампата. Архатът понася върху себе си натоварването на огнената енергия. Той е стълб на пламъка и разпределител на огнените енергии по планетната мрежа на Светлината. Поставен от Мен, събери сили за последния натиск. Трябва да се задържи мрежата на Светлината в състояние на необходимата напрегнатост. Устоите на моста не роптаят, разбивайки със своята гръд напора на противодействащата стихия. С Моята сила стой здраво, стой по-здраво от скала, тъй като си заложил основата на своето битие върху скалата на живота.

Аз Съм Обезпечил твоето бъдеще. Това не е малко. Да се порадваме на бъдещето. Радостта за бъдещето е по-добра от скръбта за настоящето.

238. (27 април). Сине Мой, движението по пътя е процес на разширяване на съзнанието, обхващащ всички достъпни му сфери. Неговите граници не могат да бъдат определени, ако не е съхранена памет за пребиваване във всички. Осъзнаването или разбирането на явлението е изпълване на Чашата в действие. Не може да има спомен за всичко преминато, но целият опит на миналото, кристализиран в микрокосмоса, излиза всеки път на сцената, щом съзнанието възприеме нещо или действа. Орловото око вижда и различава това, което не е по силите на обикновеното зрение. В самата острота на този поглед са съсредоточени безсъзнателните плодове на хилядолетните натрупвания. Не могат да бъдат сравнявани и съдени две съзнания, тъй като чашите на събрания опит могат да бъдат съвършено различни. Затова е нелепа завистта, тъй като във всяко достижение или способност има понесени много трудности, опит и страдания. Още по-нелепо е осъждането, тъй като кой знае какво лежи зад покривалото на външното явление или постъпка. Да се знае и да се осъжда са съвсем различни явления. Колкото повече знае човек, толкова по-малко осъжда, тъй като знанието изключва осъждането. Осъжда невежеството. Но трябва да се знае, за да не се умиляваш от маските. Ние Знаем, но в Нас няма осъждане на човека. Анализът на едно или друго съзнание и неговите достойнства не е осъждане. Осъждането започва от момента на участието на астрала в дотогава безстрастния процес на обсъждане. Намесата на астрала във всеки процес на изследване е като капка кална вода в кристалната струя на извора. Затова осъждането е осъдено. Осъден е също така и астралът и неговите прояви. Преминавайки през сферите и обвивките, които им съответстват, човек трябва да отдаде дан на всяка, тъй като чрез тях се достига до нещо, което не се съдържа в тях. Сами по себе си те нямат значение, тъй като са само средство за достигане на целта. И щом като целта е достигната, стават ненужни. Целта е кристализация на натрупаните енергии в зърното на духа, а не това, чрез посредничеството на което става събирането. Затова обвивките се възобновяват с всяко възплъщение, за да може, използвайки ги докрай, да се изхвърлят като ненужна износена дреха. В лабораторията на природата се използва всичко, даже изхвърлените обвивки, тъй като тяхната ценност може да бъде напълно различна в зависимост от това какъв дух са обличали. Степента на разреденост на отхвърлената материя определя нейната пригодност за по-нататъшна преработка. Затова може спокойно да се върви през живота, като се знае, че отдаваме всичко и всичко не е наше. Само зърното на духа и неговите придобивки не се отнемат.

239. Изпраща се Лъч. Трябва да осъзнаеш себе си в Лъча. Сливането на Лъча с аурата твори нейната трансмутация. Трансмутирацията Лъч е активен. Процесът може да бъде усилен с осъзнаване. Тежестта не е от Лъча, а от астрохимическия момент на

планетата. Докато не Дойда няма да бъде по-леко, за да разберете, че без Мен няма живот. Искам, Искам да сваля тежкото покривало от съзнанието на човека. Но то противоборства на Моята Светлина. Водя отчет на действията, но не Виждам причини за самокритика. Стоя на стража на вашето щастие, но Указвам да се среща мъжествено тъмнината, въстанала в съзнанието.

240. (28 април). Ще Наситя желанието за Общуване. Ще Дам нова струя енергия. Казаното по-рано остава неизменно завинаги, при условие че отсъства съмнение в Моите думи. Но необходимата степен на съзвучие трябва да се даде. Но трябва да се прояви устрем. Но трябва да се преодолее крещящата суета на обкръжението. Трябва да се отдалечиш в съзнанието от нея и да навлезеш в Моето. Сине Мой, трябва да проявиш още по-голяма преодоляваща мощ, тъй като по стъпалата нараства и силата на съпротивление на средата. Колкото по-бърз е ходът на кораба, толкова по-голяма инерция на стихията трябва да преодолява той. Законите са еднакви във всичко. Чувстваш нарастващо съпротивление, тъй като растеш. Но не го отнасяй за сметка на въображаемото отчуждение. Отчуждение не е имало. Учителят е близък. Майя, отстъпи. Всяка преминавана степен има нещо свое, присъщо на нея, изискващо преодоляване и представляващо препятствие за придвижването. Това нещо трябва да се победи. Нарекох те победител, тъй като пътят преминава по стъпала, означаващи победата от преодоляване съпротивата на всяко. Не стъпалото противодейства, а инертността на частиците материя, през които се движи духът. Те са и в себе си, и вън. Колкото по-високи са слоевете, толкова по-бърз полет се изисква. В стратосферата бавните криле няма да задържат. Без съпротива на средата не можеш да се удържиш в слоевете - нито в долните, нито в горните. Препятствията, трудностите, нагнетяването и напрежението са елементи, които възнасят духа и го поддържат на необходимата височина. Ако те се отстранят, падането в низшите слоеве е неминуемо. Преодоляваната стихия поддържа вървящия кораб и летящия самолет. И ако в низшата стихия са възможни спирки, то те са недопустими в стихията на въздуха и немислими в стихията на огъня, чиито закон е най-напрегнатото движение. Затова ще съберем силите върху острието на меча на духа. С него ще разсечем възлите на пречещите съпротивления. Стихиите са добри, докато служат на движението и са подчинени на волята. Трябва да се сломи яростта на противодействащата стихия. Корабът трябва да бъде здрав и кормчията - опитен. Не се Боим от никакви преходи, не се бой и ти. Ще победиш всичко противодействащо. Допускаме противните условия, за да може същността на преодоляването да покаже открито своя лик. Сваляме пелената на илюзията от явленията, за да се освободи съзнанието. В Новата Страна ще влезеш свободен от земните връзки и илюзии. Ще влезеш в нея, която също е освободена от много и много е изживяла. Разбира се, промените напредват. Невидимо бързи, неуловими за враговете и затова не предизвикващи удари от тяхна страна. Биха ударили, ако знаеха по какво и как. Но щом като се сгъсти възела на явленията, забелязани от тях и те вдигнат ръка, веднага центърът на напрежение се пренася на друго място и вдигнатата ръка увисва безсилно в пространството. Но Ръката на Владиката, плетяща нишките на събитията, е неуморима. Скоро възлите на събитията ще станат явни, но вече недостъпни за враговете. Те не успяват да догонят хода на събитията и през цялото време закъсняват. Ако знаеха! Но те не знаят. Затова е непобедима Ръката на Владиката. И ти, вървящ с Мен, също си непобедим. Духът е над всичко. Плътта или материята е среда или материал, съществуващ за да бъде оформен от духа. Да се подчинява на духа е негово свойство. И това свойство на материята трябва да се познава. Тя не притежава воля. Отсъствието на воля е свойство на материята. Инертността

на материята не е воля, а неподвижност на безволевите частици. Степените на тази инертност са различни. Разпределени са по слоеве и зависят от степента на разреденост или изтънченост на материята. Материята се преработва или изтънчва и формира от огнения център на духо-монадата според височината, достигната по йерархичната стълба на битието. Тъй като всяка духо-монада е форма, през която, трансформирайки и изтънчвайки се, тече свой поток от материя. Не трябва да се смята, че това се отнася само за човека или животните. Това засяга всичко, което съществува и има форма: от атома до Планетния Дух и по-нагоре. Принципът е един, формите са различни. Едно царство служи на друго. Трансмутацията и преработката е планетно-космична. Не трябва да отъждествяваш себе си с изтънчваната материя, към каквито и планове тя да се отнася. Трансмутиращият център, пропускащ през своите форми нейните потоци е вечен в своето битие и не зависи от течащата през него материя. Това са двата антипода на битието. Два в един. Двата аспекта на единната вещ, Вечното във временното, неизменното в изменящото се, съзнанието в плътта, духът в тялото, човекът, разпънат в материята.

241. Ако любовта на Владиката зависеше от твоите настроения и състояния на духа, пътят нагоре би бил невъзможен. Затова и Съм Казал: Владиката е неизменен. Любовта на Владиката е независеща от трите потока материя, преминаващи през твоя микрокосмос, и от живота на твоите обвивки. Живеейки в тях и с тях не пребиваваши с Владиката, а със себе си. Пребивавайки в Мен се издигаши от тяхната сфера в Моята сфера и над тях. Моят Хляб, даден ти днес, те храни днес. Един хляб, но с него Съм Заситил пет хиляди. Един Хляб, даван ти от Мен ежедневно, но от него ще се заситят хиляди, а може би милиони, и наситили се, ще съберат от него пълни кошници. Хората не са разбрали и тази притча и са я изопачили, както не са разбрали и другите. Моето Учение е единно и един хляб на живота се дава за насищане на човечеството. Ще стигне за всички и ще остане и излишък. Хлябовете бяха пет в съответствие с човешката пентаграма. Пламенната пентаграма от пет огнени центъра изисква и съответно насищане. Затова Дадох пет хляба от единния хляб на Учението на Живота. Архатът знае, че Моят трансмутиращ Лъч е в действие винаги. Затова хлябът на живота сега се дава днес. Осъзнай изпращаното щастие и не се заблуждавай от обличите на Майя.

(На работа ме натовариха до предела на издръжливост.

Гърдите болят от четиричасовото говорене и дивите условия на работа.

Не мога повече да издържам физически. Сутринта не можах нищо да запиша.)

242. (29 април). Напразно се поддаваш на нагнетяването на момента - съзвучието не се получава. Съзвучиш със своите настроения, но не с Мен. Да бъдеш с Мен в момент на тежест е много по-трудно, отколкото в обикновено време. Но с Мен трябва да се премине в радост и мъка. Владиката няма да Изостави, но и Него не трябва да оставяш извън сферата на съзнанието. Искам да бъдем заедно, но когато и твоето съзнание иска същото. Именно трябва да влезеш в Мен и да се разтвориш в Мен. Наличието на самоотричане се утвърждава преди всичко в мислите и всяко натоварване от обстоятелствата е урок, носещ знание. Трябва да се научиш да го извличаш от противните явления. Съзнанието трябва да съзвучи с Лъча, а не с вибрациите на обвивките. Ще победим и това, но за какво са ни ненужните задръжки. Трудният час ще премине. Бъдещето е неотменимо. Но сега трябва да се прояви несломимо мъжество. Когато е тъмно ще се порадваме за Светлината, когато са угаснали всички огньове ще утвърдим мъжеството. Когато няма нищо ще разберем, че всичко е в духа. Тъй като Казах: блажени нищите духом, тъй като те ще се утешат. Тях, сега нищите духом Майя е лишила от всички придобивки, и миражът на очевидността пламти

ярко. Но това не е нищета на духа, а само пралайя на съзнанието. След тъмнината идва светлината на утрото. След пралайята на съзнанието – нов мощен подем. Вярвай на Владиката.

243. Може да се отбележи, че сега преминаваш през един вид нещастна полоса на живота. Тя трябва да се премине докрай, без да губиш себе си. След нея идва свободата. Както необходимостта да се достигне до първата станция и тогава може да се смени влака. Но в движение не можеш да слезеш. Трябва да набереш търпение. По-рано Моите са били разкъсвани от зверовете на арената. Сега разкъсват условията. Не може без терзание.

244. (1 май). Грешките няма да имат последствия, стига само да не се прекъсва връзката. Тъй като грешките са от обвивките и са временни, но връзката е вечна. Изпитанията се дават за утвърждаване и осъзнаване на непрекъснатостта и вечността на свързващата нишка.

245. Приятелю Мой, Чувам твоя призив! Но не винаги условията благоприятстват съобщенията. Причините могат да бъдат различни, от лични до пространствени. Правилно! Самозаслепението на ограничеността е страшно с това, че нейната жертва не вижда своята заблуда, предполагайки, че избраният път, водещ настрани, е правилен. В това е трагедията на заблудилите се. Много са те, самозаслепилите се. На тях ще Кажа: “Махнете се от Мен, не ви Познавам, вършещи беззакония”. Много са съзнателните тъмни служители, но още повече са самозаслепените, предполагащи че служат на Светлината, докато в действителност служат на тъмнината и заблудата. Да пресека не Мога, тъй като ще бъдат напразни всички опити да ги заставя да виждат насила. Трябва сами да се сблъскат челно с плътната стена на своите заблуди, за да видят и разберат, че са отишли не там, където са мислели и не по този път. Може да се учиш само върху собствените грешки. Чуждите грешки още никога никого не са убедили. Иначе не биха грешили. Колективните заблуди могат да носят чудовищни форми и да достигат огромни сфери на разпространение. Обезобразяването на женските крака в Китай е ярък и убедителен пример. Стотици милиони жени са станали жертви на страшната нелепост, продължителна, мъчителна и безсмислена. Такива примери има хиляди. Човечеството живее сред нелепи, чудовищни и вредни форми, създадени от него самото и сяпао им се подчинява. Мислели ли са за това, колко вреда донася черният цвят на дрехите? Или скупчването в градовете? Или нелепата мода и вредните дрехи? Или яденето на трупове? Или причиняването на болка на ближния? Загубени са ценностите на духа. Техните сурогати пораждат преходни принципи на заблуждението. Човечеството е обвито с тях като със саван. Трябва здраво съзнание, за да се издигнеш над морето от човешки порождения и, издигайки се, да ги видиш всичките. Малцина са се издигнали – Нашите ученици. Кой е обучил хората да вярват в смъртта, когато всичко живо крещи за живота, течащ вечно. Трябва да се разбият веригите на човешкото разбиране за живота. Не трябва съзнанието да бъде оковано от тях. Всички учения са се опитвали да свалят превръзката на невежеството от човешките очи, превъзможвайки човешките измислици. Само върху гробището на общочовешките предразсъдъци и заблуди може да се строи новото разбиране за живота.

246. За какво ще пишем? Все за същото, за необходимостта да се замени очевидността с действителност. Очевидността отрича действителността, тъй като се основава върху личното съзнание. Мен ме боли, затова съществува само моята болка и моето съзнание, което я изпитва, но останалият свят не съществува. Но той не съществува и за всички тези милиони съзнания, които са заети и се измъчват с лични мъки или се радват с

личните радости. Така е при хората. Но за Архата личният свят не съществува. Той може да бъде зает с какво ли не, но само не със своето лично. Личното за него е мъртво. Затова неговият свят е широк. Затова личните страдания са заменени със страданията за света и за хората. Личното трябва да се убие. Личното трябва да се замени с общочовешкото и световното. Друг изход няма.

247. (2 май). Настъпи време, когато личната карма и народната карма трябва да съвпадат, иначе ще се получи двустранно разрушаване. Съзнанието, че повече така не може да продължава, трябва да пониже човешкия дух. Условието се задълбочават, за да може духът да надигне глас за невъзможността и непоносимостта на създадите се условия.

(През нощта, събудил се, помислих и ми се стори, че се появи мисълта: “Свърши се, проводникът прегоря”.

След това се появи още една: “Обръщането няма да помогне”.

И от този момент стана трудно да пиша.

Седя, гледам, съсредоточавайки се, но нищо не се получава.)

248. От началото на времето Аз Съм с вас във всичките дни. Винаги... Лемурия, Атлантида, Египет, Древна Индия, колко народи си отидоха, колко царства загинаха, но Аз, също както и сега, Бях близък на всяко търсещо сърце, насочвайки го. И Водех така, както Водя сега тези малцина, които са Ме познали. Нито времето, нито мястото, нито епохата не са изменили същността на Моите взаимоотношения с тези, които са вървели след Мен и с Мен, нито законите за близостта на ученика и Учителя. Винаги е било така, че ученикът сред всевъзможните външни условия е трябвало да се устреми към Мен, да Ме намери, да утвърди Моята близост и да пребивава в нея без оглед на всички противодействащи и пречещи обстоятелства. Имало е Мои врагове, все едни и същи, и те са били врагове и гонители на Моите близки. Носил Съм кръста винаги, дори в Соломоновата Слава, тъй като печатът на знанието в земната сфера е тежък и винаги Моето състояние, идвайки при хората, е било състоянието на Знаещ сред невежите диваци. Само това условие вече е вид тежка жертва, добре позната на много от Моите близки по тежкия земен опит. Да бъдеш сред диваци, често невежо враждебни, не е лесно. Но какво ли е било сред младенческите раси. Но дори и сред тях беше по-леко, отколкото сред цивилизованите диваци. У тях поне имаше вяра и почитане на Йерархията. А у тези няма нищо. Вие, близките, сте били с Мен винаги. Малцина, свързани помежду си със своите изживени и неизживени качества. И разбира се, Познавам ви всички. Вие сте в Книгата на Учителя. Там е отпечатан животът на всекиго и неговата цена е определена от деянията на миналите животи. Познавам ви всички. Зная готовността на всекиго и нейната степен. Зная, Зная, Зная миналото и бъдещия път на всекиго. Вие познавате себе си в разреза на краткия земен живот, а Аз – през хилядолетията. И познавайки ви Казвам: велико е вашето бъдеще! Кой ще го отнеме от вас, пазените от Мен? Ще свърши горещината на пустинята и студът на снеговете. В дома на Отца е готов приют за изнемогващия пътник. Готов и близък. Аз Казах.

(Дните са безпросветно тежки. Всичко изчезна някъде. Трудно е.)

249. (3 май). Защо всичко замлъкна? Защото пред вълната върви нейният антипод, вдлъбнатина, падина, нейната низша точка, за да даде възможност на нейния гребен. Колкото по-висок е валът, толкова по-ниска е падината пред него. Очакват големия вал, деветия, а противоположното явление на неговото преддверие не искате да допуснете. Нали пралайята на съзнанието също е ниска точка или падина на вълната на съзнанието. Всичко тече на вълни. В падината между вълните не се вижда хоризонтът. Така и по време на пралайята съзнанието е обхванато от затворения пръстен на обкръжаващото. Но трябва

да се знае, че хоризонтът си остава все така безбрежен, какъвто е бил по-рано и че вълните носят пияната на събитията. Отново ще се разкрият безбрежните далечини, щом като съзнанието се издигне върху гребена на вълната. Движението на съзнанието във времето е подчинено на закона за ритъма. Ритъмът предизвиква появата на вълни, тъй като движенията на битието са вълнообразни. Вълните са полярни, тоест в тях се редуват ритмични подеми и падения, явлението и неговата противоположност. Затова не трябва да се насилва ритъмът на съзнанието. Трябва спокойно и с доверие да се очаква новата, неизбежна вълна и победния подем на съзнанието. Познаването на закона избавя от ненужните терзания, съмнения и неувереност. Майята на пралайята на съзнанието е неизбежна. Тя е изразена във формулата: “Защо си ме Оставил, Владико?” или “Моята душа скърби смъртно”. Преди възкресението на духа и най-висшия подем затвореността на безпросветността е особено силна. Всичко ще се върне, и то с утроена сила. И усещането на Близостта, и наситеността на Общуването, и напрегнатостта на огнения поток на мислите. Не Мога да Пристъпя закона, не Мога да Дам висшия подем без редуването на вълните. Защо да се огорчаваш от това, което служи като условие за полета на съзнанието? Няма ден без нощ и разсъмване без тъмнина, която го предшества. Така и човешките животи текат като вълни, сменяйки чука на обуцаря с царския скипър и короната. В живота няма само едно - еднообразие. Всичко се редува законно. Същността на преживяваните трудности и ограничения е само обратната страна и гаранцията за точно противоположни условия на живот. И в тяхната тежест, трудност и нежеланост е залогът за бъдещото благоденствие и разцвет на всички възможности. Затова Казвам: “Елате при Мен всички отрудени и обременени”. По силата на закона Гарантирам за това, че настъпващите вълни в живота на Земята и в световите ще доведат до явления и условия, противоположни по своята същност и ще възнесат законно: не утеха на въздаянието, а неизбежност на закона за ритмичното движение на живота. Архатът знае, че всеки полет или падение на съзнанието, всяко пламване на чувствата или личните привързаности, всяка лична радост или огорчение са символи на неизбежно настъпващите явления от противоположен характер. Затова се указва спокойствие, за да се избегне явлението на неутрализация на един от полюсите, достъпни в дадения момент за съзнанието. В известни случаи ритъмът може да се регулира. Ритъмът на съзнанието и вълнообразните движения в обвивките могат да се подчиняват на волевата вълна, не давайки на явлението да се развива на полюсите. Спокойствието и равновесието на съзнанието е изглаждане на вълнуващата се повърхност и довеждането ѝ до състояние на огледалност. Вътре в микрокосмоса всичко е подчинено на волята, която е регулатор на ритъма.

250. Безсмъртието е осъществено в атома. Но не във видимите форми, които се състоят от тях. Това от което се състои формата е безсмъртно, а това, което строят безсмъртните – смъртно. В това е парадоксът на живота. Учението на Християнството е Истина – основните негови положения за първенството и властта на духа са правилни, но неговите последователи постоянно боледуват и всички са смъртни, и всички остаряват. Разбирайки законите на духа, не притежават власт над плътта или материята. В това е трагедията на тяхното учение и неговите глашатаи. Казват, че с помощта на Огнената Йога Махатма М. вече около 400 години пребивава в едно и също физическо тяло. И неговите най-близки ученици знаят това. През човешкото тяло протича непрекъснат поток материя и в течение на седем години целият състав на тялото се обновява напълно, като с изтичането на този срок в него не остава нито един от предишните атоми. Атомите не умират и не стареят. Науката изчислява продължителността на живота на урана на около четири

милиарда години. Ако атомите, съставлящи тялото, не стареят и не се променят, тогава какво старее? Старото сбръчкано лице се състои от вечно млади променящи се атоми. Човечеството вярва в еликсира на живота, във Философския Камък на безсмъртието. Съществуват много легенди. Но какво старее, какво се износва? Ако това не е самата материя, то какво е тогава? Огненият атом не спи, но клетките на тялото спят, слаби и лишени от пълна жизненост. Те могат да бъдат разбудени, те могат да бъдат направени светещи, тялото може да свети. Тялото на светеца не се разлага. Мощите не са суеверие, а научен факт. Тяло със събудени светещи клетки може да стои върху водата и да се издига във въздуха, да не усеща студ и да не гори в огън. Знанието на Йога дава вече частична власт над материята. Атомът не може да изгори, но тялото изгаря. Наситено с огън, противостои явно на огъня със събудените си клетки. Така Йога променя свойствата на материята. Но умират всички и смъртта все пак побеждава. Обаче Владичите Могат да пребивават във физическо тяло без да подлежат нито на смърт, нито на старост в определения от Самите Тях срок. В какво е тайната на смъртното тяло, състоящо се от безсмъртни атоми? Атомите приемат формата, набелязана в духа. Обликът на човека е дело на неговите ръце. Ако се създаде огнена форма на вечно младо физическо тяло и с помощта на Йога да се пресекат обичайните видоизменения на физическата форма, то съчетанията на атомите в клетката няма да тръгнат по обичайния път, а по пътя, начертан от огнената воля. Тънкото тяло не старее по обичайния път, напротив, след смъртта на човека обикновено целият му облик се променя и човекът придобива външност, съответстваща на този период от живота, когато на Земята неговото тяло е било в самия разцвет на силите. Значи старее не тънкото тяло. В какво е тайната на старостта? Физическите центрове са ограничени в цикли от време, с изтичането на които те започват да губят своята жизненост. Решението е в тях. Архатът, овладял и подчинил трите и достигнал безсмъртие, може вече в значителна степен да управлява физическото тяло и равновесието на неговите форми. Той вече може да се бори с болестите от обикновен порядък. Но това е само стъпало. Властта на Владичите е по-висока. Да се задържи огненото напрежение на такова ниво, когато външните въздействия вече не нарушават огненото устройство на формата, ще бъде вече достижение на Владика. Разбира се, астралът старее преди всичко. Всяко усилено биене на сърцето износва обвивката. Следователно решението на въпроса трябва да се търси в голямото огнено нерушимо равновесие и спокойствие на Владиката. Тъй като спокойствието е венец на духа. Човекът винаги се безпокои и винаги нещо преживява. Това явление отсъства в огнения микрокосмос на Владиката. Спокойствието Му не се нарушава никога. Ключът на безсмъртието е в спокойствието и равновесието. И в него също, ненарушавано никога, е пътят към овладяване на Философския Камък. Телата на хората, живеещи на Земята, са наситени с нечисти флуиди благодарение на нечистата храна, мисли и емоции. Хранителният режим на безсмъртните изключва тази възможност. Контролът на мислите и чувствата пресича навлизането на заразни флуиди отвън. Огненото хранене с прана и изолацията от отровата на низините е третото условие. Физическото тяло на Владиката е отделено като с огнена стена или огнена обвивка от грубите вибрации на Земята. Живата, никога не прекъсваща се връзка на Учителя със своя Владика, стоящ над Него, е основното облекчаващо условие. Ето пътя към безсмъртието на тялото. Уплътненият астрал е стъпало по пътя на материалното в същото това направление, но по-високо. А що се касае до физическото тяло, то чрез усиляване светимостта на клетките и издигане огнеността на техните вибрации може да се придвижиш много по пътя към властта над своето тяло. Не е достатъчно да се знае, трябва да се прилага. На Архата е дадена огнена власт и пътят за него

е отворен. Особено лесно осъществима е тази власт в условията на Тънкия Свят. Много от грешките се заключават в това, че лекотата на Тънкия Свят се опитват да припишат на земния.

251. (5 май). Ние живеем в материята и сме длъжни да се подчиняваме на нейните закони. Иначе тя ще подчини нас. Победата се заключава в подчиняване на закона, тоест в дисциплината. Дисциплината е именно подчиняване на закона. Също и психиката има своите закони. Те са нерушими, тоест те могат да бъдат нарушавани, но последствията са неизбежни.

252. Допускам нагнетяване на противодействащи сили, тъй като Искам да бъдете по-близо. Приближете се, притеснявани. Ако вън няма към какво да се присъедините чрез съзнанието, тъй като всичко е опустошено, то се присъединете към Мен. Затова условията вън са такива, че съзнанието да се отвръща от тях. Отвърнете се от земното. В периодите на нагнетяване трябва да се отдалечиш от земното.

253. (6 май). Защо е нужно постоянно предстоене? Защо трябва винаги Образът на Владиката да се държи в третото око? За да се преодолее съпротивата на обкръжаващата среда. Иначе ще надвие тя и връзката ще бъде нарушена. Силата на вибрациите на условията на непосредственото обкръжение е такава, че тя неволно завладява съзнанието, използвайки убедителността и силата на очевидността. Тя трябва да бъде победена. Трябва да се придаде тонус на вътрешното напрежение, превишаващ потенциала на напрежението на предизвиканата от външните въздействия реакция. Когато мисълта е постоянно съсредоточена върху Владиката и Неговият Образ е пред очите, тогава борбата може да се води успешно. По-рано това беше точно така. Но нагнетяването на външните условия се усили и Ликът на Владиката, неутвърден от постоянството на предстоенето, не можеше да окаже своето мощно въздействие, тъй като се появяваше в третото око само временно. Давам уроците на живота за утвърждаване и прилагане в живота принципите на Учението. Учим се от самия живот. Животът указва къде е слабото място. Трябва да се усили тази страна на съзнанието и да се укрепи цитаделата на духа. Иначе няма да се избегне вредата. Архатът не може да допусне нещо външно да властва над него. Как може да дадеш власт над себе си на преходното? Именно трябва да се израства духом от всичко противодействащо и стремящо се да отдели и отдалечи от Владиката. Именно във временния свят трябва да се утвърди царството не от този свят. Именно трябва да се победи дракона на очевидността с Лика на Владиката в Лъчите на Неговата Светлина. Трябва да се разбере, че борбата не се прекратява никога. Трябва да се разбере, че едната победа задължава към друга и че след една преодоляна трудност идва друга, по-голяма и трудна, тъй като съзнанието расте и изисква противник според ръста на меча. Ако не се усили въздействието на противодействащите сили, духът не може да израсне. Трябва да закалиш себе си и да се приучиш към състоянието на непрекъсната и нарастваща по своето напрежение борба. Енергетичните ресурси в духа са неизчерпаеми. Трябва да се призове неговата неизтощима сила. Трябва да се разбере, че преодоляването се осъществява единствено със силата на духа. Трябва да се разбере, че борбата се води с нарастващата сила на духа. Трябва да се научите да приветствате трудностите. Трудностите са двигатели на еволюцията на духа. Нека задачата на текущия ден да бъде преодоляване на “дракона на лъжливата обичайност”.

254. Да се улови мисълта на Владиката е възможно само при условие на отричане от себе си. Низшите мисли пречат да се прояви висшата мисъл, закривайки я с остатъци от обикновеното мислене. За да се приобщиш към Моята мисъл трябва не само да се издигнеш

над морето на житейските условия, но и над морето житейски чувства и главно – над морето житейски мисли. Моят Лъч, носейки своите заряди Светлина, предполага чист приемник, незапълнен от нищо. Ако приемникът е изпълнен докрай със своето съдържание, в него не може да се влее благодатната енергия на Лъча на Владиката. Моето и своето са несъвместими. Може да се занимаваш с каквото и да е, но при това приемникът трябва да остава чист и неопетнен. Съсредоточаването върху работата или друго дело не означава препълване докрай с откъслеците на ежедневието. Дори утвърденото чувство на тържественост само може да пресече суетния поток. Напрегнатото съзнание трябва да допусне съзнателно Лъчът да се приближи до него, да се слее с него или да му се позволи да се влее в резервоара на съзнанието. Учителят Разбира състоянието на утежнени обстоятелства, но Учителят не Разбира защо то трябва да пресича проводника на Общуването. Осъзнаването на себе си в Лъча трябва да бъде непрекъснато и постоянно състояние на съзнанието, а не само сутрин или вечер. Именно може да си представяш сферата на своя микрокосмос осветена като с лъч на прожектор от снопа на Светлината на Лъча на Владиката, пронизващ всеки атом на тялото и всички проводници, и материята на всеки от тях. Постоянното осъзнаване на себе си в Лъча на Владиката е също толкова нужно и необходимо, колкото и дишането или биенето на сърцето. Нека организмът да вдишва праната на Лъча, нека сърцето да бие, пулсирайки с цялото тяло в ритъма на изпратения Лъч. Неговият ритъм е изтънчен и чрез изтънчване и осъзнаване на ритъма на пулсациите на клетките в цялото тяло можеш да се приобщиш към ритъма на вибрациите на енергиите на Лъча. Осъзнаването усилва неговата мощ. Неосъзнат или под ударите на вълната самопроизводни обичайни вибрации на аурата, заражена с емоциите и мислите на суетливата обичайност, Лъчът не може да прояви себе си. Формулата “Вярваш ли?” предполага съзнателната готовност на приемника да приеме Лъча помощ или енергията, давана от Учителя. Без готовност на приемника няма приемане. Взаимовръзката на полюсите на даващия и възприемащия е възможна само тогава, когато на пътя на притегляната енергия няма препятстваща преграда. Спокойствието означава хармонично състояние на приемника и огледална повърхност на кристала на съзнанието. Същността на Владиката, символизирана от Лика, Изпраца своя Лъч. Ликът – това е същността на Лъча, зареден с енергии с определено напрежение. Затова в точката на неговото зараждане и в края, при приемника, е сияйният Лик на Владиката. И всяка плоскост на разрез или всяко сечение на Лъча във всеки пункт по неговото протежение изразяват със себе си блестящия Образ на Владиката. Затова да бъде обект на изпратен насъщен Лъч е щастие за ученика. Той трябва да бъде осъзнат. Неосъзнатото съкровище остава да лежи напразно. Лъчът, асимилиран от аурата на ученика, събира в себе си Светлината на Лика на Учителя и ученикът става микрокосмос, отразяващ и изразяващ, тоест представящ със себе си Лика на Владиката. Да олицетворяваш със себе си Учението или Истината означава именно да олицетворяваш Моя Лик, тоест да бъдеш в Мен, да пребиваваш в Мен. Пребиваващият в Мен е неизменно победител. Аз Победих света и Призовавам следващите Ме към победа над света с Моята сила. Със собствената сила няма да победиш света, тъй като собствената сила, както и всичко собствено, е от света. Опитът да се победи света на материята без Мен е обречен на пълен неуспех, тъй като е нелеп в своята същност, несъстоятелен и нелогичен. Собствената сила и всичко останало свое е от този свят. А как може този свят сам да преодолее себе си? Този свят се преодолява чрез същността на висшите огнени енергии на Моя Свят, със съзнанието, отворено към възприемане на неговите енергии. На пребиваващия в Лъча ще Кажа: “Върви в рамките на Лъча”. Лъчът е водеща сила. Лъчът е

издигаща сила. Лъчът е единствената котва на спасението в бурните вълни на житейското море. Мощта на изпращания Лъч трябва да се осъзнае чрез сърцето.

255. (8 май). Кой може да отрече тежестта на времето? Тежко е в света. От кармата не може да се избяга никъде.

256. (9 май). Сине Мой, грешките поради слабост не могат да бъдат свидетелство за светлината. Миналото на човека проявява себе си в настоящето. И убивайки го в себе си, убиваме вехтия човек в себе си. Но е по-добре израстъците да не се режат, а да се отскубнат или да се разруши самия им корен. Къде и в какво е погребан и е скрит коренът на злото в човека? В натрупаните от него низши енергии, в кристалите на тяхната сгъстена сила. И астралът, приучен да вибрира в унисон с тях, представлява и техен изразител, и сфера на техните прояви. В него, в астрала, се натрупва материя с определена плътност и състав, можеща да даде именно дадената степен на вибрации. Пияницата натрупва в своя микрокосмос маса плътно сгъстена низша астрална материя, обвиваща здраво неговата същност и силно желаеща да живее именно с тези емоции и вибрации, на които единствено е и способна тази разновидност на астралната материя. И при отсъствие на елементи на висшата скала друго поле за изява на живота на съзнанието не се предоставя. Ужасът е именно в безизходицата на ограничеността на низшите прояви. Борбата е невъзможна и немислима, тъй като цялото съзнание е обхванато и омотано в сферата на астрала. Но отдавайки земното на земното и не позволявайки му да властва над съзнанието, може да се избегне астралното робство. Всички ядат, но роби на чревоугодieto са само лакомниците. И тъй, цялата работа не е в акта, а в отношението на съзнанието към него. Живеейки на Земята не може да се избегне земното, но да се избегне неговата власт над съзнанието е и нужно, и трябва. Нека нищо да не властва над духа, а духът – над всичко. Коренът се съдържа в това, че кристалите от наслояванията овладяват съзнанието и го контролират, подчинявайки го на силата на своите енергии. Ако няма прояви на подчиненост, то и корените не притежават сила. Затова, утвърждавайки своята власт над енергиите на своите придобивки, трябва да се разбере, че човекът, който не е победен от тях и не е изпаднал под тяхна власт, е свободен. Може да извършиш една и съща постъпка, бидейки роб или пък свободен. Работата не е в постъпката, а в състоянието на съзнанието. На роба не е позволено нищо. На свободния всичко е позволено. Мярката за позволеност на всичко е в съзнанието.

257. Средството да се предотврати всяко нежелателно явление се заключава в това да се разруши то мислено, както снарядът разрушава надигащия се градоносен облак. Мисленото разрушаване на съответното явление прерязва корените, които го хранят и му дават възможност да съществува. Нито едно явление не може да съществува във физическия свят, ако няма своята противоположност или основа в Тънкия Свят, породил го в материалния свят. Унищожаването на астралната форма на явлението означава неговата физическа смърт в земния свят. Възможно е да се унищожи всяко явление, без дори да се докосва с ръка. Физическото явление съществува в разреза на настоящето, а астралното – във времето. Унищожавайки устойчивата във времето форма на предмета, пресичаме възможността за неговото кратко битие в разреза на физическия свят. Утрешния ден го няма в настоящето, днешния ден се предшества от неговата астрална форма, съществуваща в бъдещето. Унищожавайки тази форма, имаща свое битие в астралния свят, ние го лишаваме от възможността да се прояви в материалната сфера. Или пък, създавайки в Тънкия Свят образа на желаното явление, ние по този начин утвърждаваме неговите бъдещи корени, които неизменно ще дадат растеж в един от моментите на настоящето. Затова рано или късно веднъж помисленото ще даде реална земна форма. Кристалът на създадената енергия

не може да не се прояви на Земята, тъй като това е закон на мисълта: да бъде проявена на Земята, каквото и да струва това. Мисълта, съществуваща извънвременно, царства над краткото временно съществуване на това, в което се проявява веднага щом бъдат притеглени елементите, нужни за нейната проява, които тя със своята магнитна сила непрестанно коагулира в пространството. Затова познаващият този закон и неговата неизменност може без всякакво усилие със студено, точно, спокойно съсредоточаване да създаде желанния облик на бъдещето и да го прояви за утвърждаване в земния живот или във физическите условия. Страшно, непреодолимо и мощно е действието на незримата мисъл, тиха, нечута и неотвратима като съдбата. Заповедта на мисълта се изпълнява винаги, ако отдаващият я познава закона и не внася неувереното в закона свое мислене, пречещо на неотклонното нейно изпълнение с елементи на съмнение, колебание и неустойчивост, които също неминуемо се въплъщават в материята, нарушавайки монолита на неизменността. На изпълнението на мислената заповед вреди не слабостта на заповедта, а именно неустойчивостта на незрялото съзнание, подриващо действието на движението на закона. Колелото на изпълнението е неизменно и само мисълта, която го е породила, може и често отслабва неговото постъпателно движение. С мисълта може и да се строи, и да се разрушава, но само с мисъл, непознаваща нито съмнение, нито колебание. Царствената мощ на мисълта е знание на Архата.

258. (10 май). Мисълта, изпратена с определена цел и с познаване на закона, е особено силна.

259. (11 май). Не трябва никога да се равняваш по низшите точки на състояние на съзнанието. А по висшите. Точно тези разстояния от една висша точка до друга и съставят пътя на възхода. С тях и трябва да се свърже съзнанието, а не с тези, които са долу и които бележат линията на движение на обвивките във времето. В момента на смъртта съзнанието, което е устремено към Най-висшето, се устремава към Него след освобождаване от тялото. Но ако същото съзнание вземе за отправна точка своето низше падение и се съсредоточи върху него, то магнитът на устрема ще го повлече в сфери, съответстващи на отправната точка. По този начин, имайки в себе си тенденции от различен порядък, става възможно да се обосновеш на най-висшите. Разбира се, основните лайтмотиви ще звучат в съзнанието, разгръщайки присъщите им възможности, но съзнателното насочване на съзнанието по определено русло на устрема ще заприлича на кораб, твърдо насочван от ръката на опитен и силен кормчия, докато при отсъствие на властна и утвърждаваща воля микрокосмосът ще заприлича на кораб без кормило и платна, в пълна власт на стихии и теченията. В дадения случай съзнателната воля играе решаваща роля. Затова и се говори всички постъпки да се извършват с разрешение на волята, а не против нея: и добри и лоши. Тъй като тогава волята укрепва, а не се разрушава. Ако човек по своя воля е проявил силно негодувание и е вдигнал меч, фосфорната тъкан остава цяла, ако пък вместо негодувание победи астралът и пламне еснафско раздражение, фосфорната тъкан изгаря и съзнанието понася цялата тежест на допуснатата грешка. Затова Архатът не допуска нито една постъпка, извършвана в разрез с желанието и санкцията на неговата воля. Предавайки властта на волята не трябва повече нищо да се върши без нейно позволение. Това не означава, че човек трябва веднага да стане съвършен, но това означава, че всичко извършвано вече се прави в условията на волево вмешателство и утвърждаване. И тъй, на никого и на нищо не трябва да се дава власт над съзнанието. Корабът може да избере всеки океан или море, всяко пристанище или спирка, всеки ремонт или почистване и да срещне всяка вълна, но послушен на кормилото на волята и ще оцелее. Без кормило гибелта е неизбежна. С това е опасен медиумизмът. Затова

инертността, мързелът, безволието са осъдени, тъй като представляват отсъствие на направляваща ръка. Затова безволевото подчиняване на обстоятелствата е разрушително. Затова не трябва да се подчиняваш на ничие мнение, ничие желание, ничии емоции и не трябва да предаваш прерогативите на своята царствена воля на когото и на каквото и да било. Контролът на волята се заключава в това, че всичко, което идва от страна на хората или отвътре, трябва да бъде пропуснато през съзнанието, осветено от неговия лъч и разрешено, позволено, допуснато, утвърдено или санкционирано от собствената воля. Без този печат на волята ущърбът и вредата са неминуеми. Печатът се налага даже върху всичко добро и хубаво. Дори Учителят Настоява за сливане на съзнанията, а не за подчиняване и поробване на волята на ученика от волята на Учителя. Формулата: “Да бъде Твоята воля, Владико” предполага именно сливане на двете воли, устремени към Светлината, а не робство и безволево подчиняване на съзнанието на човека от съзнанието на Йерарха. Свободата на волята е основен закон на еволюцията. Без наличие на свободна воля е невъзможен възхода на духа. Не са нужни прегърбени роби. Наследство по право се дава на сина, а не на пълзящия роб. Затова се отменят всички съжаления, терзания и разкаяния. Неизменен и непоколебим е пътят през всичко, което съществува в съзнанието: изживяно и неизживяно, хубаво и лошо, добро и зло. Всичко най-добро в човека в дадения момент може да се окаже лошо или ненужно след няколко стъпала по стълбата на духа. Но Архатът знае, че утвърждаваните качества: преданост, смелост, устременост, тържественост при правилното им разбиране изразяват чрез себе си положителния аспект на съзнанието и, разширявайки се, могат да бъдат продължени в Безпределността, тъй като същността, самата същност на качествата, е неотносителна. Така например постоянството в добротата или устрема към Светлината, или предаността към Учителя винаги и при всички случаи ще бъдат неотносителни по благост на своята същност. Затова волевото изграждане на живота може да бъде ясно и твърдо, тъй като крайната цел на всеки център на живот е утвърждаването в него на Светлината в цялата ѝ безпределност. Затова Казвам: всичко и добро, и лошо ще Преобърна в благо и за благо. Затова Казвам: не трябва да се смущавате от нищо, а трябва да следвате Владиката с пълно доверие във Водещата Ръка. Избирал съм ученици от самия кипез на живота и сред тях не е имало светии. Не святост е нужна, а известно качество на съзнанието, допускащо утвърждаването на ученичеството. Затова Нашият съд за хората не прилича на човешкия съд. Затова често хората, възнасяни от вас, не са подходящи за ученици. Затова Нашите мерки са други. Предпочитаме предания разбойник пред румената и мазна добродетел, и блудницата пред светеца, възнасящ благодарности на Бога, че той не е като другите. Оценяваме не постъпките, а степента на свобода и необвързаност на съзнанието при преминаването му през живота. Величието на хората не Определяме по тяхната незначителност, а по големината на огнената черта на духа. Не ги Съдим по слабостите, а по върховете на духовните съкровища, оставени от тях на човечеството. Тъй като е слаба плътта и е немошно и смъртно тялото, но е велик, безсмъртен и огнен духът. Нишката на живот, утвърждаваща безсмъртие, е цветовете на духа.

260. (12 май). Светът на Владиката е царството на вечната истина. В него няма място за астрала и материята от астралната скала. Давайки Учението Владиката е Искал да изведе съзнанието от астралната сфера. Всички наставления и заповеди са имали предвид именно тази цел. Да разрушат или поне да отслабят астралната обвивка и да утвърдят висшия проводник. Астралът вече е изиграл своята роля в еволюцията на човечеството и повече не е нужен. Следващото стъпало за човека е същност, освободена от низшия

астрален проводник. Подвигът се заключава в обуздаването на астрала и освобождаване от него. Всяко негово обуздаване, даже в малкото, ще бъде придвижване в правилното направление.

261. (13 май). Какво да се прави когато е замлъкнало съзнанието? То има своя спирала. Насила не може да се заставят нейните пръстени да звучат. Пралаите на съзнанието са неизбежни. Как да се отличи разлагането на съзнанието от неговата пралайя? Само с лакмусовата хартия на готовността за служене. Степента на служене се определя от устрема. Очакването няма да бъде действено, ако то не е съгрято с огъня на устрема.

262. Сине Мой, това не е приказка, а действителност. Човекът е пленник на своите собствени мисли. Ето, те са те обкръжили, тези невидими, но явно видими в съзнанието мисли и са затворили своя кръг, и са отрязали всички изходи към пространството. Призраците на настоящето са завладели съзнанието и са му изградили свой собствен свят. Всяка от тези мисли има своя потенциал, действащ магнитно върху фокуса на съзнанието. И накъдето и да се опиташ да насочиш своя ум навън, притегателната сила действа и не изпуска съзнанието от омагьосания кръг на суетата на настоящето. Ще го разрушаваме и ще го разрушим без оглед на цялата негова сила. Спомни си! Колко такива затворени пръстени на настоящето е имало в миналото. Къде е отишло всичко: и хората, и условията, и мислите? Нищо, дори ясен спомен за тях не е останал: нито от хората, нито от условията, нито от мислите. Ще мине и това. Ще мине всичко, което сега заобикаля, не оставяйки нищо, освен радостта от освобождаването. Но твоето бъдеще, то принадлежи на теб, освободен в него от властта на настоящето. Възможно е в настоящето да се намери освобождение. Но извън кръга на личното съзнание. Но настоящето, даже и свръхличното, звучи със своята нота и ако тя е тежка, то дори и в свръхличното няма да намериш освобождение от скръбта или радостта на пространственото звучене. Но бъдещето е свободно от пространствените ограничения на настоящето, затова само в бъдещето има свобода на съзнанието, и то в свръхличното бъдеще. Какво може да свърже крилете за полет на безличната или свръхличната мисъл, необвързана с връзките нито на настоящето, нито на временната малка призрачна личност, за която даже няма място в бъдещето. Тъй като личностите, живеещи сега, ще умрат заедно със своя личен свят и неговите временни вълнения, както са умрели личностите, живели векове преди нас, и са умрели делата им, оставяйки след себе си запустелите мъртви градове, засипани от пясъка. Останал е духът, живеещ извън времето, и опитът, натрупан през живота. Затова призрактът на настоящето се разрушава с мисълта, стояща над него. Ние Живеем извън властта на настоящето. В него има плач и скърцане със зъби. Не е ли геената на настоящето най-страшна по своята безизходност, в която затъва дребното съзнание? Архатът е свободен от веригите на обкръжаващото. Той живее с мисълта извън него. Само в мисълта има свобода. Не в обкръжаващите условия, а в мисълта. Може да бъдеш свободен в самия център на кипящите условия на настоящето и роб даже в относителното благополучие на земното доволство. Роб, обвързан с връзките на настоящето за ръцете и краката. Не е ли свободата в съзнанието? Свободата на духа се утвърждава над всякакви условия. Архатът може да ѝ се наслаждава в кипящия котел на тържествуващата суета, утвърдил властно превъзходството на съзнанието над призраците на текущия час. Те се гърчат и чупят пред слабото съзнание, забравили за примата на духа. Но освобождението е в духа, тъй като всичко е в духа. Ще търсим желаната свобода в дълбините на съзнанието, в дълбините, незасягани от потока на течащите земни явления.

263. (14 май). Планинските условия на височините унищожават миражите на кокошата очевидност. Тук я няма плътността на психическата атмосфера на низините, изпълнени с тълни двуноги. Дишането тук е чисто и свободно, и умът е свободен. Ние Наричаме пленници на долините напредналите съзнания, намиращи се в менгемето на човешките тълни. Огромно е налягането на низшите условия, особено съгъстени в градовете. Ако всеки преминаващ човек оставя след себе си топли сиви ръкавици, то колко ли такива преминават навсякъде в местата на човешките стълпотворения.(Листы сада Мории. Зов. 7 ноември 1922 г.) В градовете няма спасение. Аурата се намира непрекъснато под силното колективно въздействие на масите хора. И на тези невидими въздействия може да се противопостави само заградителната мрежа. Но даже и Учителят К.Х. е боледувал от тъмните противодействия, бидейки в низините сред хората. Какво би могло да се противопостави на разлагащото дихание на еснафския живот? Тази част от въздействията, които преминават през съзнанието, може да се неутрализира единствено от съзнанието. Тъй като съзнанието налага печат върху всяко явление, попадащо в сферата на неговия лъч. За всички останали явления единствената защита е заградителната мрежа. Тя трябва да се държи в пълен порядък. И тъй като на всяко кихане не можеш да казваш „на здраве“, тоест не на всичко следва да се откликва, то остава само един изход: да решиш твърдо, категорично и необратимо да не позволяваш на нищо ставащо наоколо да завладява съзнанието и то да вибрира в унисон с получаваните впечатления. Необходими са непрекъснат контрол и дозор, за да не нахлува в съзнанието и да не го помрачава хаотичното и разюздано състояние на външната сфера на земното обкръжение. Борбата с обкръжаващите външни условия и тяхното въздействие върху психиката не трябва да се прекратява нито за миг, иначе вълната на еснафското ежедневие ще удави съзнанието. Трябва също мислено да се засили устойчивостта и яркостта на заградителната мрежа. Човешките аури, влизащи в контакт с нея, могат напълно да я размагнетизират и да превърнат нейния носител в съвършено беззащитна и безпомощна жертва на всяко двукрако съзнание. Може ли да се допусне собствената гибел, отваряйки защитаваните досега входове за всеки пришълец? Върху Мен се стовари целия свят, цялата земна тъмнина се изправи срещу Мен и се втурна в атака. Но Аз Победих света, тъй като светското и всичко, което е от света, нямаше в Мен нищо. Следователно, нямайки в себе си светски елементи, родени от еснафската суета и изолирайки и отделяйки своето съзнание някак от обкръжаващата сфера, може да се устои. Но здравината, и силата, и устойчивостта са в Мен. Без Мен няма да издържите битката. Само собствената аура, лишена от Моята Светлина, няма да издържи земния натиск. Но заедно ние ще устоим и ще издържим всяка битка, всяко противодействие, всяко натоварване и със суета, и с обстоятелства. Нека да вилнее неистово обкръжаващата сфера с тъмнината на човешката несдържаност и невежество. Всеки е свободен да проявява себе си според своята същност. Но трябва да се ограда собственото съзнание от безумието. Затова Изисквам да не се взема никакво участие в нищо, можещо да завлече съзнанието в астралните вихри на безумстващите човешки обвивки. Нека беснеят, след като по друг начин не могат да проявят себе си, но ти стой настрана и помни: да попаднеш под тяхното разлагащо влияние означава гибел на всички достижения. Трябва да бъдеш силен при всички условия и трябва да бъдеш по-силен от всички, които са наоколо. Съзнанието на Архата не може да се подчинява на криволиченето на двукракото мислене. Твърде скъпа цена е заплатена за свободата на духа, за да се отдаде тя на когото и да било или да се принесе в жертва на каквито и било условия. Трябва да се опази и съхрани с всички сили на духа собственото равновесие, собственото спокойствие,

собствената сила, собственият Камък, дори за съхраняването на съкровището да се наложи да отдадеш всичко, включително тялото. Можеш да получиш ново тяло, но какво ще върне загубеното и разпръснатото съкровище? И къде ще бъдат тези, които са го разпилили? Няма ли те първи с презрение да се отвърнат от твоята нащърбена и празна обвивка, лишена и от сила, и от светлина? Уважават само силата и особено духовната сила. Не я признават, отричат я, но несъзнателно я уважават и се съобразяват с нея. Затова ще съберем в себе си, в своя център, в своя Камък своето съзнание, и неговите лъчи, протегнати навън, ще приберем отвън вътре. И нишките, свързващи го с външния свят, ще отсечем и никак, и с нищо няма да реагираме на ставащото вън. Безстрастно, не влагайки нито една емоция, ще творим това, което изисква от нас животът, но ръцете, протягащи се към съкровището, няма да допуснем през огньовете на заградителната мрежа. Огънят пари и пари болезнено. Огънят на заградителната мрежа се усилва с Моята Светлина. Съзнанието се укрепва с Моя Лик и при ущърб се изпълва с прилив на нова сила. Помни! Длъжен си да преодолееш всичко, и то с Мен. Вдигни щита, затегни ремъците, огледай халките на бронята и бъди готов за бой в пълно въоръжение с натрупания опит. Ето че срещу теб идва светът, готов ли си да го посрещнеш и да преодолееш със своя дух надигащата се вълна? Всичко е в духа. И решението, и победата е в духа. Въоръжен с Владиката си непобедим. А Аз Съм с теб винаги.

(Ужасни дни. Свръхмерно натоварване. Физически е тежко.

Не чувам нищо. Всичко си отиде. Надеждата за бъдещето гасне. Няма просветление.)

264. (15 май). Тежката вълна трябва да се преживее. Смятам, че е възможно да се преживее всичко, “знаейки Чий щит е над нас”. Тъй като всичко преживявано рано или късно трябва да свърши. Но Владиката няма да престане. И радостта, очакваща преодоления, ще остане с него. Радостта не е в призраците на настоящето, а в Мен. Аз Съм с теб, затова събери мъжеството и твърдостта, и затвърди вратата си докрай. Ние не Живеем в настоящето, а над него. Ревът на сферата може да се победи само със силата на духа, намерил Камъка на основата в своите дълбини, а не в мяркането на дните и нощите на преходния свят. Съзнанието трябва да се отстрани от сферата на преходното, издигайки се духом и в духа над преходността на временните условия. Кой е говорил за лекотата на Моя път? Но по него са вървели всички, намерили съкровището. Затова трябва да се събере духът в Камъка. Непреходното съкровище, сияещо в гърдите, е символ на победата на духа над материята.

265. (16 май). Желайте да действате в спокойствие като знаете, че Нашият извор тече във вас непрестанно. Да се действа в мълчание означава да се действа духом. Мнозина разбират действието в движение на ръцете или езика. Но големите действия са безмълвни и външно неподвижни, и невидими. Видимото движение е само отражение на невидимото движение. И така е във всичко. Мисълта също е движение в материята. Но Мълчаливият Свидетел е безмълвен и неподвижен сред безчислените движения. Той, породилният движението, е неподвижен. Той е безмълвен, дал глас на всичко, даже на камъка. Трябва да се разбере тайната на безмълвието. Трябва да се постигне тайната на движението около единната ос или единния център на всяко явление. Двата противоположни полюса на единната вещ във всяко явление се изграждат върху неподвижния по отношение на тях център на равновесие. Голямо спокойствие цари в централната точка на циклона, силата на който също е основана върху проявите на полярните енергии. Следователно това спокойствие може да се постигне във всяко явление, ако се придвижи съзнанието към

неговия център. Да бъдеш на периферията, това означава да подлагаш себе си на въздействието на енергиите, проявяващи се на полюсите. По този начин спасението от човешките радости или скърби не е в радостта или мъката, а в точката на равновесие, която ги е породила. Състоянието на безстрастие, когато в съзнанието не се допуска нито едното, нито другото, избавя духа от необходимостта да вкусува плодовете на противоположните явления. Така формулата „Не се привързвайте към нищо и няма да имате нищо за губене” е формула, утвърждаваща централната точка на безстрастието или равновесието. Всяка емоция или чувство, допускани в съзнанието, обуславят техния противоположен аспект, тъй като нарушеното равновесие в микрокосмоса трябва да утвърди техния противоположен полюс за възстановяване на изведените от състояние на равновесие енергии. Всичко проявено е двойствено. Унищожавайки единия полюс на явлениято, по този начин унищожаваме и другия. Ако от сферата на микрокосмоса се отстранят проявите на лична радост и доволство, то и личните огорчения и недоволства ще си отидат, лишени от възможността да се проявят. И само тогава може да започне утвърждаването в себе си на полярността на свръхличните явления. Страданието за света или надземната радост, достигайки орбитата на планетата, ще даде космически кръг на съзнанието. И размахът на чувствата от планетен порядък може да се вмести само при лично безстрастие. Но при всички условия не трябва да се забравя за центъра, утвърждаващ проявите на единната вещ, тъй като Той е над всички и над всичко, Безмълвния, мълчаливо стоящ в центъра. По-добре е да бъдеш съзерцаващ, а не преживяващ, тъй като преживяванията и емоциите лишават от възможността да се вижда и закриват същността на явленията с миражите на личните емоции. Астралът, вибриращ в полярностите на различните явления, трябва въпреки всичко да се приведе в мълчание, за да може зад пелената на непрекъснати емоции и движения, ставащи в него да се постигне центърът на равновесие на съзнанието. Съзнанието на човека е изпълнено докрай с дребни радости, огорчения и непрекъснати неприятности. Трябва да се спре потокът на суетата, трябва да се излезе от него и да се освободи съзнанието, което като катерица в колело скача от единия полюс на явлениято към другия. Колкото по-далеч от центъра, толкова по-голям е кръгът, толкова по-силно е противопоставянето и обратно. Полярността на трудните условия вече е породила противоположния полюс и ще се наложи съзнанието да премине и през него, тъй като законът за полярността е неизменен. Но и извънредно сложен. Външното обременяване издига чашите на везните на духа и колкото по-голямо е обременяването, толкова по-висок е подемот. Утешението не е в задоволствените висини, а в неизменността и силата на закона. Не е посмъртно утешение, а познаване на принципите на равновесието. Затова нека да утвърдим равновесието като основа на живота и възхода на духа, съществуващ в материята.

266. (19 май). Изходът е един: в нерадостното настояще радостно да се очаква бъдещето.

267. (20 май). Трябва да можеш да се съсредоточаваш. Работата е в умението. Трябва цялата своя същност да насочиш към Владиката. И отговорът няма да се забави. Ако Владиката винаги е пред вашите врати, то нечуването не е от Него. Ушите се запушват от недопустимото състояние на духа. Няма значение какво ще бъде, как ще бъде и кога ще бъде желаното и очакваното, но съмнението със своята същност изяжда самата възможност за възприемане, тъй като потушава огъня, необходим за огненото възприемане. По-добре е да чакаш огнено цял живот и да не дочакаш, събирайки жетвата на духа, отколкото да затънеш в съмненията на безнадеждността и да срещнеш очакваното духовно ошетен. Не трябва да се губи вяра в Близостта на Владиката. Осъзнаването на Близостта въпреки

очевидността и всичко, въпреки всякакви условия и усещания, е победа над времето, пространството и условията на низшите слоеве, тъй като Владиката е близък духом и в духа. Трябва да се намерят сили да се преодолее ръмжащата очевидност. Трябва да се отхвърлят вълните на низшите енергии. Трябва да се победи обкръжаващото, иначе – смърт. Звученето на Майя ослепява невежите, но мъдрият властно заповядва: “Майя, отстъпи”. Трябва да бъдеш в Мен и с Мен винаги, трябва състоянието на слятост да се превърне в обичайно състояние на съзнанието. Погледни тези, които в миналите векове са постигнали сливане с Владиката. Техните условия на живот са били съвсем различни и неприличащи едни на други. Но сливането е била едно, неизменящо се във вековете. Едно и също мощно сливане на съзнанията е побеждавало всичките тези различия в земните обстоятелства и е издигало съзнанието в сфера, царуваща над преходността на временните съчетания на материята. Затова Утвърждавам Общуването и Близостта при всички и всякакви състояния на съзнанието: и външни, и вътрешни, и при всички и всякакви външни условия.

268. Неизменната Близост на Владиката трябва да се превърне в свойство на собственото бодърстващо съзнание. Нека тя да стане реална като вдишвания въздух. Приятелю Мой, трябва да се спре потокът на собствените мисли, за да се възприеме потокът от Мои мисли. Апаратът на съзнанието фиксира Моите мисли, но филмът трябва да бъде чист, без своите отпечатъци. Или Моето, или своето. Или Аз Царствам в твоето съзнание, или ти и твоят егоизъм.

269. Сине Мой, утвърждаването на желаните качества изисква продължително време. Не е достатъчно да пожелаеш едно или друго качество, трябва да прилагаш желаното толкова често, че то да стане плът и кръв, тоест съставна част от микрокосмоса. Затова то се утвърждава в съзнанието дотогава, докато не се вкорени дълбоко и не врастне здраво. Да си въобразиш, че си притежател на качество, е лесно, особено в моменти на вместване на пламъка, но да го овладееш в прилагане е нещо съвсем друго. Затова няма да се Уморя да твърдя за качества, неотделими от понятието Архат. Ще Говоря за спокойствието дотогава, докато то не стане форма на изразяване на съзнанието. Малко е да се прочете, малко е да се разбере, малко е да се обмисли, малко е да се пожелае, малко е да се прекара един ден в неговото утвърждаване, нужна е нескончаема верига от постъпки, утвърждаващи тези качества, за които се води борба. Борбата за утвърждаване на качества е безкрайна, тъй като свойство на всяко качество е неговата безпределност. Затова състоянието на съзнанието, постоянно утвърждаващо едно или друго качество, трябва да се превърне в израз на живота на съзнанието. Няма такъв момент, когато съзнанието да не изразява чрез себе си някакво качество: не раздразнение, не униние, не недостатъци и слабости, а именно санкционирано от духа качество. И тогава симфонията от качества ще стане не мечта, а действителност. И тъй, състоянието на непрекъсната борба за своето съзнание да бъде стъпала по безкрайната стълба на възхода. Трябва да се обикне състоянието на борба. Без борба и усилие нищо не се дава. Трябва да се съберат сили, за да се преодолява неуморно. Но Аз Съм зад теб и Подавам Ръка като гаранция за крайната победа на духа. Утвърждаването на състоянието на постоянна борба, прекратяваща се никога, вече ще бъде победа. Архатът не може да се успокои от достигнатото, тъй като безпределността на всяко качество изисква неговото по-нататъшно изтънчване. Затова прилаганият усилие овладява царството на духа. Затова на каквото и стъпало да се намира съзнанието, утвърждаването на борбата ще бъде винаги призивът на момента. Това е и състоянието на вървящия Архат. Без вечно зряща чувствителна бдителност и зорък патрул [охрана], и крайна напрегнатост на съзнанието, полето на борба се превръща в застояло бласто и

разложението е неминуемо. Затова Приветстваме напрежението във всякаква форма и Осъждаме бездействието. Гробовният покой на разложението е съдба на разлагащите се и умъртвени съзнания. Нашият повик е действие. Действие, борба и победа. Аз Съм Светлината, утвърждаваща победата. Аз Съм Вестител на безкрайната борба. Аз Съм вдигналият знамето на преодоляването. Аз Съм гарантът за победа на духа. Аз Съм опората на духа. Аз Съм рогът, звучащ победно. Аз Съм призоваващият към битка. Аз Съм изумруденият планински поток. Аз Съм побеждаващият мощно света. Аз Съм Владиката на мълниите на духа. И Аз, Повелителят на Огъня, Аз Заповядвам на любимия син борба и му Връчвам меч на победителя.

270. (21 май). Утвърждаване на несъмненото – така наричаме борбата срещу призраците на Майя и властта на настоящето над съзнанието. Аз Съм, Аз Съм винаги с вас, във всичките дни до края - ето основата и отправната точка на мисленето. Върху нея се изгражда сферата на вътрешния свят. Тези корени на устоите на мисленето ще дадат мощен ствол, богати листа, плодове и семена на дървото Алгарио (дървото на живота). Да се отклоняваш от тази основа не може и не може да откъсваш съзнанието си от корена. Вредните треви и плевелите, израснали в съзнанието и загнездили се в него от векове, не са от дървото на живота. Но то расте, измествайки всичко странично и загнездило се незаконно и временно. Корените на могъщото дърво се хранят от дълбочинните води на живота - водите на вечността. То се извисява твърдо в мяркащите се дни и нощи, без да се страхува от ураганите на Земята, нито от зноя, нито от студа. След дните идват години и цели животи, но дървото на вечността, чиито корени се губят в неподвижните слоеве на основата на материята, а върхът – в Безпределността, се извисява над циклите на земните животи. Диханието на Вечността, докосвайки съзнанието, го прави изразител и носител на вечното. И тогава съзнанието не отразява временното, а вечното и непреходното. Да изрази чрез себе си лика на вечността в океана на временните явления - това е задачата на Архата, това е великото Поръчение на Висшия Свят, което му е дадено и на изпълнението на което отсега и довеки се посвещава целият негов живот и дейност на всички планове. Величието на Безпределността, светлоносния Огън се проявява във всички обвивки. Огненото величие се утвърждава в земния живот в хода на прераждането и трансмутацията на обвивките, и оформянето на огненото тяло. Невидимата сложна лаборатория на микрокосмоса е в действие. Разгарящите се огънове на центровете правят процеса на преобразяване ярка реалност, трансмутирайки не само самия човек, но и цялата заобикаляща го сфера и всекиго, който влиза в съприкосновение с него. Тази трансмутираща светлоносна сила на огньовете на микрокосмоса, изменяща и изтънчваща всичко, с което тя влиза в съприкосновение, представлява и единствения критерий за ценност на човешката същност, живееща на Земята и в световите. Затова носителите на Светлина и огнените Посланици, и Моите доверени, носят съзнателно Поръчението. Така внасянето на Светлината на собствения микрокосмос в околната тъмнина представлява задача на Архата. Трите лъча, родени в неговата същност, правят неговата мисъл лъченосна. И тя, неограничена нито от времето, нито от пространството твори преобразяване на земните и Надземни сфери, тъй като, бидейки от лъчите на съзнанието, носи в себе си твореща сила. Тази мощ се разпространява на далечно разстояние. Не храненици на мисълта, не пихтията на пространствената слуз, а лъчи на сияещата мисъл, подобно на маяк на Светлината, изпраща огненото съзнание във всички краища на Земята. Изпълнението на поръчението се превръща в нерушим закон на живота и форма на проява на дейността на съзнанието. Архатът е носител на Светлината. Архатите, носещи Светлина, са сътрудници на Нас, на

Архатите. Слава на тях – на носителите на Светлина в миналите векове, във вековете на настоящето и във вековете на бъдещето. На тяхната Светлина се държи Земята. Държателите на Земята със своята Светлина спасяват планетата от разложение, гибел и крайно унищожение. Трябва да се разбере Поръчението като закон за проява на Светлината в материята.

271. (22 май). Сине Мой, Искам тежестта на настоящето да отвърне твоя дух от тъмната плоскост на Майя и да те обърне към Мен. Искам и в радост, и в скръб, насаме и пред хората, в труд и отдиш да бъдеш с Мен. И ако Аз Съм с теб винаги, то и ти бъди винаги с Мен. Нека ръцете или мозъкът да се трудят, но сърцето нека да пребъде с Мен в усещането на непрекъсната връзка. Тъй като Аз Съм животът. Но в тишината, когато мълкват смирилите се обвивки, Владиката Става близък. Трябва да се победи също и Майята на пралайята. Моят беззвучен глас става явно чуваем, когато замълчат земните гласове, звучащи в съзнанието. И кой знае в коя минута ще почука вестителят на Указа. Най-любимото, най-важното, най-близкото винаги заема полето на съзнанието открито, ярко и силно. Затова любовта към Владиката е мощен двигател. Обикналият Ме с цялото си сърце умножава непрекъснато магнитната сила на своето сърце, привличаща го към Мен. Не на Мен, а на теб е необходима твоята любов към Владиката. Любовта е магнит, преодоляващ всичко. С какво искаш да победиш света? С любовта към Владиката ще победиш света. Ето, Давам ти ключа, отварящ тайните врати на щастието. Неговото име е любов. С него ще отвориш всички врати. Не със съмнение, не със съжаление, не със страх, не с униние, а с всепобеждаващата любов се разбиват всички ключалки. И нима е толкова трудно да обичаш. Любимото цвете се полива ежедневно (и даже два пъти дневно). Свещеното цвете на любовта-победителка се отглежда предпазливо, грижливо и с внимание. И твоето съзнание, утвърдило се върху Мен чрез любовта и в любовта, както пламенното цвете на любовта, дава огнени листенца. Наричаме огнени цветя отворилото се съзнание. И Нашата грижа е за тях. Вътре в обвивките под външните покривала съзрява и се разтваря свещеното цвете на духа. Затова смири с властна ръка вълнуващите се обвивки, пречещи на растежа на духа. Тяхното вълнение не е нужно, тъй като то нарушава спокойната повърхност на огледалото на духа и създава изопачените образи на Майя. Направи спокойни страните на кристала на съзнанието, утвърди спокойствието на съзнанието и веднага ще изчезнат тревожните призраци, толкова явно и гнетящо обременяващи съзнанието. Това трябва не само да се разбере и да се усвои, но и да се приложи. И тъй, призраците на настоящето се пораждат благодарение нарушаването на отразяващата повърхност на огледалото на съзнанието. Вълните на външния свят, изкривили повърхността на духа и нарушили неговото спокойствие, веднага пораждат привидните фантоми на очевидността. Затова се утвърждава нерушимо спокойствие. Затова не се позволява на нищо външно да нарушава равновесието на духа, тази велика основа на живота на огненото съзнание. Време да се разбере, че без равновесие и спокойствие няма утвърдено придвижване напред. Нима неопитния плувец в бурния океан ще отхвърли спасителния кръг, за който може здраво да се захване и да изплува? Къде е изхода? В утвърждаването на великото, тържествено, царствено спокойствие. Нека да беснее тъмнината, нека да вилнее неистово егото на незрящите, а ти мълчи и знай, че равновесието е велика сила, непобеждавана от никого и от нищо. Усили осъзнаването на нейната тържественост. Тържествената, проявена в равновесието и спокойствието на духа любов, е огнена мощ, побеждаваща и преодоляваща всичко.

272. Приближаваш се чрез още по-голямо спокойствие. То увенчава челото на победителя. Затова е наречено и венец на духа. Правилно. Изпитанията се дават за утвърждаване на нужните качества. Изпитание заради изпитанието е равно на изгубено време. Но изпитанието, утвърдило или укрепило едно или друго качество, представлява само по себе си стълба на духа. Ако наречем изпитанието утвърждаване на качества, то това определение ще изрази самата цел на този, заради когото то се дава. Затова Архатът извлича скъпоценния сок на живота от всички изпитания, които му поставя Владиката. Трябва коренно да се преразгледа собственото отношение към живота и много понятия. Изпитанието на постно масло не е трапеза на Архата. Как може да се тъгува заради това, което служи като стъпала на възхода? Само еснафските рамки на мислене налагат печата на църковно-постното униние и обреченост. Буйно и радостно върви свободният от сенките на Майя дух на победителя през изпитваните от него вълни на материята. Той е господар на трите и знае, че те се дават за преодоляване и победа, за изковаване на огнените доспехи на духа и за това духът да се издигне над плътта като феникс от пепелта, възроден, мощен, напоен със соковете на радостния искрящ живот. Умейте радостно да срещате вълната на изпитанието. Умейте победно да я срещате. Нека победоносното състояние на съзнанието да стане самата същност на неговото изразяване. Не прегърбеност на унинието, а буйна радост от победата пламти в сърцето на този, който е определен за Мен. Запомни: ти си победител винаги. Разпознавай елементите на победата в даваните изпитания и ги срещай винаги със съзнанието за победа, неизменно начертана върху твоя щит. Може да се обезсилиш физически – това не е беда. Може да се умориш от напрежение – това е поправимо. Но пламъкът на духа, на огнения победител никога и при никакви обстоятелства и противодействащи условия няма да помръкне върху челото на победителя. Огненият знак на същността пламти стройно, като меч. Прегърбеността на духа не е свойство на Архата и никога не се проявява от него. Аз, твоят Владика, Съм те Увенчал с венеца на победителя и Съм Дал гаранция за това. Помисли за същността на казаното. Съзвучието е основа на възхода. Твоето съзнание трябва да бъде съзвучно със съзнанието на твоя Владика. Твоето съзнание трябва да бъде съзвучно с победата, начертана от Владиката. Съзвучи с Мен в утвържденията, дадени и давани на теб с цялата същност на собствения микрокосмос. Да съзвучиш на вълната на съответствието с вълната на мисълта на Владиката е твоята задача, давана днес, но и давана завинаги. Да звучиш на еснафската вълна или на вълните на двукраките съзнания, или на слепите и невежи съзнания не е хитро нещо. Така правят всички. Но Архатът е един на стотици хиляди и милиони еснафи. Не е възможно той да прилича на еснаф, дори и благонамерен. Той има своя вълна на съзвучие, съзвучаща огнено на Висшата. Състраданието не е съзвучие, а снизхождение и издигане до себе си. Когато състрадаващият и получаващият падат в ямата на съзнанието на страдащия, това не е помощ. А трябва да издигнеш до себе си и да предизвикаш в него вълна на висше съзвучие. Владиката, състрадавайки, Издига съзнанието до Себе Си, в Своя Свят. Вдигането и извисяването на низшето съзнание до себе си Наричаме състрадание. Но ти бъди съзвучен с Владиката и тогава в съзвучие с Мен ще започнеш да издигаш обкръжаващите и обкръжаващото те на височината на своето съзнание, но в никакъв случай няма да се спускаш до нивото на съзнанието на обкръжаващите и да се потапяш в безизходица. Архатът издига до себе си низшето, но не се спуска до него. А тъй като низшето активно и упорито се стреми да потопи съзнанието на близките Ми в своите вълни, то борбата е огромна и непрестанна и се изисква голяма бдителност. Съзнанието на Архата пребивава във велико бдене. Аз Победих света. Ето че светът върви към теб. Какво ще му

противопоставиш? Владиката, който пребивава в теб. Как ще победиш? Със силата на Владиката, която те насища. Казах: можеш да действаш с Моята сила. Осъзналият силата на Владиката в себе си е непобедим. С какво ще победиш света? С Мен. Откъде ще вземеш сила? От Мен. С кого ще преминеш като победител през всички изпитания, през всички битки и противодействия? С Мен. Нека Владиката да Стане по-близък от плътта и кръвта, и мозъка, и всички обвивки, тъй като Аз и ти сме едно, извън и над всичко, което е временно. Колко тела си сменил, колко проводници си отхвърлил, но сега си с Мен, както и винаги. Не е от тялото и телата Владиката, а от духа и в духа. В духа е Владиката. Помири вълните на звучащите обвивки и дай на вълната на духа на Владиката да съзвучи пълно и радостно в твоя дух. И тогава Моят Лъч, носещ вълните на Светлината, ще се превърне в твоя светлина, отразяваща същността на твоя микрокосмос в света вън.

273. Ще можеш да пишеш винаги когато поискаш. Но трябва да приведеш себе си в съответното състояние на връзка и съсредоточеност.

274. (23 май). Сине Мой, всяко съсредоточаване и Общуване изисква преодоляване на обкръжаващата среда, тоест победа над нейните вибрации. Без това подчиняване на низшите вълни на вълната на висшите енергии няма контакт. Съпротивлението на средата трябва не само да се преодолее, но и да се задържиш върху гребена на преодоляването за определения от тебе срок. В сферата на тънките енергии, поле на изява на които може да бъде тънкото съзнание, е необходима отчетливост в разбирането на процеса. Различните струни дават различни звуци и техните комбинации. За всяка симфония има свой ключ. Опитният музикант действа твърдо и уверено, извличайки от своя инструмент нужните звуци. Искам да те направя опитен музикант на седемструнната лира на Аполон. Симфонията на духа изисква опитна ръка и добре настроен инструмент. Лирата на духа се настройва от утвърждаваните качества. И ако зададеният ключ [тон, тоналност] е страх или съмнение, или раздразнение, то каква ще бъде мелодията, изпълнена в този ключ? Няма ли да се скъсат кристалните струни? Затова зададеният ключ дава окраска и душа на това, което е набелязано за изпълнение. В ключа на тържествеността, предаността, устрема и любовта може да се получи величествена симфония на живота. И ако ние искаме целият живот да се превърне в незавършваща песен на духа, то и ключовете към нея трябва да бъдат подбрани съответно. В света на духа цари законът за съответствието. Пластичността на огнената субстанция мълниеносно придава форми на огненото творчество в съзвучие с предварително изпратените енергии. Затова преди изпълнение или преди началото на творческия процес е добре предварително да му се изпрати ясна, отчетлива, определена мисъл за това, какво и как иска да оформи духът в изявата на своята творческа мощ. И в набелязаната форма лесно и свободно ще се излее съдържание, съзвучно на нея. Творческия процес може да бъде ясно насочван и даващ определени резултати. Елементи на разлятата неувереност вече нямат място там, където е създадена отчетлива форма и е набелязана целта. Искам да Кажa: Архатът не моли от Небето и не очаква подаяния, а с властна ръка взема от световната съкровищница всичко, което му е нужно за творчеството. Психологията на просията е продукт на невежественото мислене. Синът, разделил наследството на Отца, взема, а не моли. Взема по правото на първородството. Но и за вземането трябва умение. Какво може да вземе и създаде този, който не знае какво иска и какво му е нужно? Мисълта за желаното трябва да бъде оформена ясно, иначе няма да има в какво да се излеят творящите енергии. Но формовчикът е духът. Призовавам към творчество на духа и Указвам правия път. Няма предел светът на творческите възможности на духа. Призовавам в този свят.

275. (24 май). Мисълта се твори от съзнанието. От аморфното лъченосно вещество се създава форма, заредена с енергията на своята огнена същност, но енергия, получила своята огнена грануляция в съзнанието. Стрелата може да е отровна или с нея да се изпрати вест. Може да я изпратиш в целта или покрай целта и да избереш целта по усмотрение. Съзнанието, оформяйки мисълта, влага в нея душа на мисълта според своята същност. Светлото съзнание ще я насити със светлина, огненото – с огън, отровното – с отрова. Както дървото донася плодове според своята същност, така и родената мисъл, като плода, е съответстваща на своя породител. Бидейки породена, тя започва своето съществуване свързана чрез пъпната връв на магнитната връзка със своя породител. По тази пъпна връв породителят на мисълта е предал на мисълта енергия и характера на тази енергия, която ѝ е присъща, и по този канал родената и вибрираща в пространството мисъл предава същността на своите вибрации на своя породител, на свой ред въздействайки върху него. Ако си представим как от стиснатия в ръката сочен лимон в отворената уста на човека капе лимонов сок и как се мръщи и гримасничи от острата киселина преглъщащият този сок човек, то въздействието от сътворената в съзнанието мисъл ще бъде съвършено очевидна. Слюнката, отделяна от слюнечните жлези, ще бъде доказателство за въздействието на невидимата мисъл. И така е във всичко. Всяка мисъл въздейства. И не само собствената, но и чуждата, невидимо, но мощно донасяйки следствия. Ако вземем мисъл на мъжество или спокойствие и, съсредоточавайки се твърдо върху нея, създадем съответен на нея образ или форма, то въздействието ѝ на творещото съзнание незабавно и веднага ще се прояви неизменно. Колкото по-ярка и по-силна, и по-оцветена е мисълта, толкова по-силно е въздействието. Съзнанието, породило и наситило мисълта със своята енергия, на свой ред бива наситено и подхранено от енергията на породените от него мисли. Взаимодействието е пълно и вървящо по съответствие. Мисълта, родена от човека, го подхранва и поддържа. И мъжеството, и тържествеността, и спокойствието са качества, създавани и подхранвани от мисълта. Затова за утвърждаване на желаните качества трябва да се облече бъдещата форма на тяхната проява в себе си с яркия образ на творещата мисъл. И когато този образ, или дете, или жива същност от Невидимия План е родена и е започнала своето отделно самостоятелно съществуване, започва да се проявява нейното въздействие върху твореца и породителя ѝ. Подхранващата сила на мисълта е огромна. Колкото по-ярко и по-силно е оформянето на мисълта, толкова по-продължително и дълбоко е въздействието ѝ върху себе си и върху другите. Мисълта, заразена с емоции или вибрации на сърцето, предизвиква и съответната реакция. Обичайната верига от мисли, свойствена за дадено съзнание, го обгръща със сфера с определено напрежение и характер, и в случай на настойчива продължителност създава един вид затворен кръг или магнитно поле около своя творец. Кръг, в пределите на който се извършва този процес на постоянно взаимодействие и усиление на двата полюса: и на творещия полюс, и на полюса на породените форми. В случай на светлоносни, благи, положителни мисли тази сфера ще бъде сфера на благословия, радост и растящи сили, издигащи съзнанието. Но затворената сфера на злото е страшна. Като пълзящи гадини, като развъдили се змии тъмните мисли обвиват съзнанието, жилейки своя породител и насищайки го с тъмни енергии, подхранвайки се с жизнената сила на неговата собствена същност. Енергията на мъжеството и безстрашието, заложена в мисълта, дава сила на духа. Енергията на мисълта за страх, раздразнение и униние, вибрираща в мисълта, поглъща огнената енергия в своя породител или я убива, или просто я неутрализира. Психотехниката на енергетиката на мисълта става самоочевидна даже при непродължително размишляване. Непобедима е войската, наситена с мъжество и нейната

сила е огромна. И същата тази сила се превръща в нищо веднага щом мъжеството се замени със страх. Мисълта на страха мигновено парализира и убива огнената енергия. Човекът скован от ужас не може дори да вдигне ръка в своя защита. Затова е огромна магнитната сила на мисълта, породена от съзнанието и нейната подхранваща мощ е изпълнена със значение. С какво и как хранят съзнанието творимите от него мисли – ето въпросът, отчет за който трябва да даде на себе си всеки, познаващ силата на мисълта. Мисълта, представлявайки върховен фактор в живота, не може дълго да остава извън сферата на внимание на човечеството. Говорят с учен вид за какво ли не, но за най-главното, обуславящо света на човешкото съзнание и сътворяващо живота на Земята не е прието да се говори. Срамежливо замлъкват учените езици веднага щом се засегне областта на царствено сияещата мисъл, същата тази мисъл, без наличието на която мисленето е невъзможно. Обикалят наоколо в кръг и се ползват от тази сила, но не намират в себе си мъжество да я признаят. Като щрауси крият главите си в пясъка предполагайки, че освен тъмнината на пясъчната купчина няма нищо и светът на реалността е престанал да съществува поради тяхното неразбиране. Но психологията на щрауса не е годна за призвания мислител – човека. Не може да се избяга от действителността. Трябва да се разбере силата на мисълта. За мисълта трябва да се напишат също такива дебели учебници като учебниците по физика, химия или математика. Мисълта се поддава на изучаване и анализ и има своите точно определени закони на проява и своя скала на манифестация. Най-близо от всичко тази област се намира до областта на магнетизма, светлината и невидимите лъчи, открити от науката. Решението трябва да се търси в сферата на късите радиовълни, тъй като сферата на мисълта е близка именно до тази област, но по-висока и малко по-изтънчена. Науката навлезе в областта на невидимото и решението е близко. Институт на Мисълта – така ще Наречем тази лаборатория, където ще се изучава висшата енергия, достъпна на човечеството. Вие, творци на Новия Свят, преобразяващи земния лик, как можете да отминете покрай силата, с енергията на която сътворявате това преобразяване. И когато се въоръжите с енергията на огнената мисъл съзнателно и започнете да изучавате нейните закони, вие, овладелите тази мощ, ще поведете след себе си всички народи на Земята към сияйните простори на безпределните възможности.

276. Сине Мой, чрез устрема към Владиката получаваш знания. Аз Съм мощно водещият към предначертаната цел през мрака и пропастите, и земните падини. Възможно ли е да се получат знания без Учителя? Може, но не космическо знание. Непосредственото получаване на знание от Владиката е преимущество на Архата. Помисли за това колко далече са хората от възможността за такова получаване. Чрез отричането си пресичаме своя път и отрязваме възможностите. Трябва най-напред да знаеш, преди да проявиш и трябва да можеш. Знанието на Архата е жизнено. Ние не сме привърженици на отвлеченото теоретизиране. За Нас знанието означава жизнеутвърждаемо и прилагано в живота знание и познаване на космическите закони. Ние Смятаме човека за гражданин на Вселената, притежаващ космически права, но при условие, че осъзнава своето място в Космоса. Гражданин на своята страна е първото стъпало, гражданин на планетата – второто, гражданин на Космоса – третото и гражданин на Безпределността – четвъртото. Ние не Разделяме Вечността и Безпределността. Ще пишем за Космическото Право. Многоотомни и тежки са сборниците по правата и сборниците на човешките закони, но са ненужни в Безпределността, където царства Космическото Право. Отсега ще изпълваме човешките книгохранилища с тонове Космически Знания. Земната наука е изиграла своята роля и е довела човечеството до вратите на космическите знания. И сега Давам Указ да се даде на

науката съзнателно друго направление и да се изведе тя от сферата на относителните и условни знания в космическите простори. Космознание - така ще Наречем науката на бъдещето, единна за планетите от нашата система. Законите на относителността ще помогнат да се утвърди тя. За човешките измислици няма място в нея, тъй като Даващият Съм Аз. Поставените от Мен ще набележат руслото. Ще отворим планинските хранилища. Ще Намерим зрящи сътрудници и тях, зрящите, ще Поставим на пулта на управление на планетната наука. Натрупаното от невежеството ще издадем в архив. И Аз – Указващият, ще бъда Даващ. Ще Построим Храма на вечното Знание. В Храма на науката професори ще бъдат Архатите, получили космически дипломи с огнения печат на Владиката. Ще Утвърдя победното шествие на космическото знание. Ще Разруша научните затвори. Ще Дам ново, ново, необикновено, но явно и убедително и ще Призова новите към изграждане на Университета на Живота, където Ректор ще Съм Аз, професори – Архатите, а студенти – учениците, и учениците на учениците и сътрудници на Светлината. Аз Казах.

277. (25 май). Владиката на Шамбала е Владика на седемте лъча. Седем принципа на битието и на всеки принцип съответства лъч – символ на овладяването на съответстващия му слой или вид материя. Седем основни тона от музикалната скала дават цялото богатство и разнообразие на света на звуците. Творческата мощ на лъчевия спектър на огнената аура на Владиката е неизмерима. За мощта на слънчевия лъч може да се съди по огромните залежи от каменни въглища или дебелината на слоевете, или богатството на зелената покривка на земята. Тайната на слънчевия лъч е обект на изучаване от космическата наука на бъдещето. Лъчът е творец на живота. А Аз Съм Живота. Моите Лъчи, даващи живот, насищат планетната аура, предавайки ѝ еволюционен импулс. В Лъчите на Майката на Света силата на Лъчите на Владиката придобиват особена мощ. И чрез тази обединена мощ се изгражда новото стъпало от еволюцията на планетата. В момента на завършващата комбинация завършва предишния цикъл и се дава посока на целия последващ нов цикъл. Плащът на огненото напрежение с особена сила лежи върху всички действия на пламенния дух, носещ отговорност за съдбата на планетата. Затова аурата на Владиката е напрегната от енергии с необичайна сила. Микрокосмосът на Владиката е бушуващ огън. Микрокосмосът на Владиката е светлоносна сфера, сияеща с лъчите. Слънцето на живота отразява в себе си Неговата същност, блестяща с всички лъчи. Нараствайки в своята лъченост, Издига със Себе Си и малката Земя. Земята живее и се подхранва от Светлината на Владиката. Чрез Светлината на Владиката се разрежда и изтънчва нейната същност и нейната материя се преобразява във всички свои състояния. Заедно със Земята се преобразява и човечеството. Процесът е паралелен, тъй като Земята върви след човечеството, което е носителят на нейните висши принципи. Днес напрежението на трансмутиращия процес е достигнало необичайна напрегнатост. Тъй като Лъчите на Владиката са напрегнати мощно. Небивал момент в историята на нашата планета. Космическото и земното се сливат в Чашата на преображението. И плътта отговаря трудно на лъчите на огненото напрежение, тъй като тя трябва да зазвучи в унисон. Плътта трябва да се съчетае с огъня, иначе няма да има строителство, а разрушение. Така с мощта на Лъчите Творя новото стъпало на планетния живот. Тъй като Аз Съм животът.

278. Сине Мой, виждам твоята устременост и Отговарям в съответствие с нейната степен. Звуча явно на призива и Насищам съзвучното съзнание с Моята мисъл. Лесно е да се работи, когато има връзка, скрепена с цимента на любовта. Не тъгувай заради своите слабости, ще ги Превърна в сила. С Владиката е възможно всичко и особено под нагнетяване и в напрежение. Заобичай състоянието на напрежение като приближаваща съдба.

И ако ти се удаде да го направиш радостно, ще те Нарека мощен победител. Да победиш безрадостното с радост е достижение, свидетелстващо за преодоляване вибрациите на средата и пълна победа над Майя. След тази победа идва възходът на духа и огненото озарение. Напитката на огнената радост е храна за духа на Архата. Пълното предаване на волята му на волята на Владиката го прави притежател на Чашата с огнена напитка. Тъй като Съм Казал: и вашата печал ще стане радост. Но преди това трябва да се събере мъжеството, иначе няма да се премине през буйния поток. Със своите Лъчи Събуждам твоята същност към възможностите за преодоляване съпротивлението на напрежението на обкръжаващата сфера. Огънят, който е в теб, нараства по своята сила. Огненото цвете на духа расте невидимо за теб, но видимо явно за Мен. Затова знай: не плащаш стари кармични дългове, а изковаваш огнените доспехи, с които ще бъдеш в състояние да издържиш близостта на напрежението на Моята аура. Искам да те Приближа. Не отхвърляй стъпалата за приближаване и помни за напрегащия предел. Но замени помрачаването от напрежението и трудностите с радостта от възможността за приближаване, давана от тях. Аз, твойт Владика, Съм с теб в мъка и радост, в покой и напрегнат труд. Затова се радвай на Близостта на Владиката. Ние победихме пространството, ние победихме времето и със силата на Моите Лъчи ние – ти и Аз, който Съм в теб, ще победим света. Казвам: чашата на достиженията ще изпълниш до края на вместимостта на духа. Тъй като Аз – твойт Отец Издигам сина Си до Себе Си. Ще те Оприлича на упорит търсач на бисери. В дълбочината, под нагнетяването на горните слоеве лежат бисерните раковини. Затова е и трудността на пребиваване в тях. Но огнените доспехи се изковават в гъстотата на материята, а не в задоблачните висини. С човешки крак трябва да се премине по Земята и преминавайки да я наситиш с духа. Там, където преминава твоята същност, остава огнена следа. Тъй като огньовете на аурата, преодолявайки енергиите на средата, оставят в пространството канали светлина. Огромен е подвигът за преодоляване плътността на низшите слоеве и насищането им със светлина. Радвам се на делата на духа, извършвани в сливане с Мен. Вършиш Делото на Владиката. Моите доверени, Моите близки са посланици на Светлината, носещи светлина в тъмнината. И ти, близък Мой, не се уморявай в подвига. Не се уморявай в делата. Тъй като Аз Съм зад теб и мъглата на умората ще Превърна в огнено сияние. Моята мисъл звучи в твоето съзнание като несвършваща песен на духа. Ще Умножа възможностите. И когато ти, борещ се с умората, питаш защо е така трудно, Аз, Стоящият зад теб, Броя стъпалата на подема на твой дух. Ще Дам сила да се преминат стъпалата на предверието, за да посрещна победителя пред вратите на Радостта, обещана и чакаща. Аз Казах.

279. (26 май). Сине Мой, твърдостта на обръщането към Владиката трябва да бъде пълна и изчерпателна. Според пълнотата е и отзвука. Пълнотата на устрема дава звучен акорд. Когато всички струни на съзнанието са напрегнати към Мен, се достига състояние на пълна слятост. Да се достигне пълнота на съзвучието е трудно, тъй като инструментът, който съзвучи, е самият човек и вибрира неговата седемструнна лира. Затова Говоря за пълно и ненакърнено предаване себе си на Владиката. Къде са тези, пълнопреданите, настроили своето съзнание в Моята тоналност? Пустинята на живота не е украсена с цветя на предаността към Владиката. Малко са огнените цветя на Земята. Затова Ценя всеки знак на преданост. Владиката не Забравя принасянето на духа. Владиката е Готов да отговори. Докоснете се до тяло, заредено с електричество. Ще получите искра от контакта. Огненият апарат на Владиката веднага ще даде искра и ток, когато съзнанието се докосва до него правилно. Непроводникът няма да даде нито искра, нито ток. Лампи Мои, светещи от Мен, проводникът и основният метал трябва да се държат в порядък. Ето, ти

устремяваш към Мен от плътните слоеве ярко своето съзнание. Знай, че всяко усилие, насочено към Мен, дава кълн за вечния живот. Сякаш семена, разпръснати по ливадата на съзнанието. Дават кълнове и всяко в своето време. Трудът по утвърждаване на единението не е напразен, макар да не е явна неизменната жетва за земния ум. Кой казва, че да се асимилира състоянието на постоянна напрегнатост е лесно. За асимилация на напрежението се изисква известен срок. Съзнанието се сживява с новата форма на своето изразяване. Но когато целта е достигната, това става обичайно и незабележимо като атмосферното налягане. Трудно е по човечеството да си представиш степента на напрежение, в което пребивават Владиците. Обикновения човешки апарат няма да го издържи, даже и за кратко време. Оттук и продължителната подготовка на тези, които са назначени в Твърдината. Помни за планинското селище, което е предназначено за теб. Това е твоят земен дом. В него ще се върнеш след усвояване на уроците на живота и придобиване на нужните качества. Възможно е да се израсте в огнеността до известна степен на напрегнатост и тогава достъпът е възможен. А сега ти си сеяч на огнените зърна на Владиката в полето на живота. Колко Мои мисли са минали през твоето съзнание и преминавайки са получили форма, и получавайки форма са останали в пространството. С тях, без да знаят, се хранят хората и с тях се насища съзнанието на масите. Върху тях, върху Моите мисли, пречупени през твоето съзнание, лежи печата на необикновеността. Затова и те не влизат явно в човешкото съзнание. Не явно, но мощно. Огромно е значението на насищането на пространството и процесът е неотложен. Трябва да осъзнаеш своя подвиг на внасяне на светлина в цялата му широта и значимост. Без да се превъзнасяш в гордост, трябва просто да знаеш. В простотата има голяма сила. Ще Завърша с призив към простота.

280. Осъзнаването на себе си в едно или друго място зависи изключително от тези ментални представи или образи, които се намират пред очите, без значение отворени или затворени. Ако затваряйки очи мислено заобиколиш себе си с обстановката на стая, намираща се на другия край на града или на земното кълбо, пренасяйки своето съзнание изцяло в нея, то магнитното притегляне на обкръжаващите предмети ще загуби своята сила и съзнанието може ярко и пълно да си представи себе си или да усети себе си в съвършено различна от тази обстановка или място, в което то се намира заедно с тялото. Процесът не е лек, тъй като е трудно да се откъснеш в съзнанието от познатите предмети на обкръжението. Трудно е даже да си представиш себе си в съседната стая или в ъгъла на своята стая, но овладял силата на представянето на себе си извън обкръжението и пренесъл своето съзнание някъде навън, извън пределите на даденото, видимо за очите място, вече си на пътя на пренасяне на своето съзнание във всяка точка на Земята, а може би и по-нагоре. Аз винаги Усещам устремното към Мен съзнание. Но напредналият ученик изцяло пренася при Мен съзнанието си и може да усети себе си в Моята Кула или да Ме посети в ментала, ако се обостри тънкостта на усещанията и на представите до степен на реалност. Да упражняваш съзнанието си в откъсване от обкръжаващото е полезно. Трябва да се извършват подобни екскурзии и най-добре с определена цел. Много хора се нуждаят от помощ. Защо да не им се помогне лично, пренасяйки своето съзнание в сферата на условията, които ги обкръжават непосредствено. Съзнанието се приучва да преодолява ограниченията на мястото. Това е особено необходимо за усиляване на личното въздействие. Духът не е ограничен нито от времето, нито от пространството. Трябва да се осъзнаят свойствата на духа. Аз, който Пребивавам с теб, не Познавам ограничения на мястото. Учи се да бъдеш като Мен. Ежедневните упражнения са полезни. Това не е отделяне на астрала,

което без специални указания е вредно, усилвайки психичността, а представлява пътища за развитие на духа.

281. (27 май). Сине Мой, наличието на отявлени врагове е неизбежно. Но сега твоето оръжие е в мисълта. На ударите ще отговаряш с мисъл. Материалното ще съкрушаваш с невидим огън. Те ще прилагат енергията на низшия план към видимите вещи, а ти ще пресичаш техните невидими корени, без които те не могат да съществуват. Разрушавайки астралния двойник на явлението, лишаваш материята от формата, в която то трябва да се отлее. И изграждането, и разрушаването винаги вървят по един и същи план: през тънкото към плътното. В астралния свят Ние Сме разрушили вековните постройки на невежеството. Разрушили сме човешките безсмислени творения. Следствието от това е, че протича голямото рушене на стария свят в неговата веществена земна проява. С огъня на мисълта Изгаряме човешките заблуди. Ние Разрушихме съществуването на колониалната зависимост и народите се събудиха. Ние Унищожихме идеите за робство и страх, и зависимостта от каквото и да било, и природата се преобразува усилено. Разрушавайки старото му Създаваме мислен противовес в нови мислени форми и в тези форми се вливат освободилите се маси материя. Така се изгражда Новият Свят. Аналогията е пълна с разрушаването на старото здание за изграждане на новото. Без да разрушиш старото и да почистиш мястото не може да издигнеш нова постройка. Но Ние Извършваме този процес с помощта на мисълта. Новите форми, създавани от Нас, ярки и оцветени с всички детайли, съществуват в Тънкия Свят, представлявайки макети на земните постройки. И човешката мисъл се захваща за тях, тъй като предишните форми вече не съществуват. Този, който се държи за отживелите образи, е обречен на неуспех, тъй като те продължават да съществуват само в неговия микрокосмос, но не и в пространството, поради което нямат и пространствена санкция. Сякаш се налага пространствено veto върху всички човешки решения, които не са в крак с еволюцията. В резултат – пълна обреченост на неуспех на всички дела и начинания, насочени срещу Нашите предназначени планове. Картонените къщички на техните строежи се разсипват от вятъра на времето и пълният неуспех изпълзва оттам, откъдето поради собствената си ограниченост те не са могли да го очакват. Трябва да се отбележи, че всички мерки, предприемани от враговете на Новия Свят, се обръщат и ще се обърнат със своето острие срещу тях самите, тъй като жилото на отровата е скрито във всички техни начинания. И това, с което те са искали да уязвят и отслабят народите на Новия Свят, ще се превърне в тояга, нанасяща тежки удари по тях, но по същество служеща в полза на Новия Свят. Тъй като Моята Ръка е над Новата Страна и над тези, които са с нея, тъй като там се сътворява бъдещето на човечеството. Погрешно е да се мисли за изискаността на първите форми на постройки. Периодът на преустройство е тежък, но друг път няма. Сред издигнатите постройки може да се види как мощно и планомерно расте величественото здание на Новия Свят, освобождавайки се постепенно от вече ненужните скелета. Затова всички скелета ще бъдат премахнати и мястото очистено от строителния материал, ще се насадят цветя и дървета, и красотата на замисъла на Строителя ще стане явна. Но за разбиране на протичащия процес трябва да се издигнеш над личното и да видиш в него общочовешката полза. Жертвайки личното навлизаме в световното разбиране. Личните очила трябва да се свалят и да се заменят със световни. Но единствено космическото око ще бъде решението. Тъй като над планетното върви космическото. Полезно и нужно е това, което е полезно и нужно за еволюцията. Няма друг критерий. Да виси на кръста в мъчения не е било полезно за тялото, но е било полезно за света. Личното и космическото невинаги съвпадат. И космическото не може да бъде разбрано, без да се

отстъпи от личното. Разрушаваме света на личните наслоявания като разрушаваме тънките постройки, върху които той се базира. Постройките върху личното ще доведат до ситуацията с разбитото корито [По “Рибарят и златната рибка” от Пушкин]. Трябва да се врастнеш в световната мисъл и, ставайки част от нея, да я отразяваш в себе си. Новата Земя и Новото Небе, запазвайки наличието на Индивидуалността, не оставят място за личното. За да влезеш в световното трябва да живееш с интересите на народа, страната, планетата, човечеството, свеждайки до нула самостоятелността на кръга на малкия личен свят. Той не е сам по себе си, а е само част от голямото цяло и е ценен само като част, а не като самоцел. Самостоятелното, отделено от Космоса съществуване е нелепост и представлява не съществуване, а пропиляване на живота. Утвърждавам превъзходството на свръхличното и космичното над личното и ограниченото.

282. Подвигът на внасянето на Светлина в живота е най-нужният. Това е и Йогата на Огъня. По този начин подвигът е внасяне на Йогата в живота. Йогата е прилагане на огъня в живота. Пътят на Йога е огнен път. Микрокосмосът - носител на светлината-огън се превръща в център, насищащ със светлина пространството наоколо като лампа с голямо напрежение в нощната тъмнина. Трудността на подвига е в това, че светлината трябва да бъде равна и непрекъсната. Мигащата лампа е недопустимо явление, тъй като прегарянето е неизбежно. Само равновесието дава неугасима светлина. Затова носенето на светлина при всички условия на живота и във всички състояния на съзнанието се превръща в задължение. Задължението да светиш е доброволно, налагано от съзнанието върху самия себе си. Да светиш според настроението и в зависимост от състоянието на обвивките не е форма на Служене на Архата. При Архата Служенето не се прекъсва от нищо. Слънцето свети винаги, тъй като винаги е в пространството. Архатът е слънцето на земния живот и слънце, сияещо със своята светлина в живота. Периодите на самота и на събиране или възстановяване на силите не са периоди на затъмнение, а периоди на кристализиране на светлината. Преди да се даде, трябва да се притежава, тоест да се събере. Кристалът на огъня или психическата енергия, Камъкът Алатир е вечен. Носителят на Съкровището на Камъка на вечната Светлина е герой или подвижник, извършващ Велико Дело или Велико Служене. Да послужим на Светлината. Храмът, където се извършва Великото Служене, е животът. Стените на храма са ограничени от пространството, но пространството на всички измерения. Сферите на Служенето са безгранични. Пребиваващият в Мен проявява постоянността на Служенето. Пребиваващият в Мен носи Моята Светлина на хората. Архатът дава на хората Моята Светлина, пречупена в своята светлина. Архатът дава на хората Моята Светлина чрез разпалената от нея своя светлина. Светлина от Светлината, от Единната вечна Светлина, гори в неговия микрокосмос с лъчите на запалените центрове. Лампата може да не мига единствено при условие на смиряване и подчиняване на обвивките. Горете с равна светлина. И вашата светлина пред хората да бъде равногоряща. Лъчът Светлина, прекъсван от раздразнение или страх, или съмнение, дава разрушителен дисонанс. Да заприличаме на светлината на далечна звезда, горяща в пространството над малката планета. Ние сме звезди от Далечни Светове. Ние не сме земни и не сме от Земята. От Земята са обвивките – прах от праха. Но ние сме гости от Далечни Светове. Нашата Родина е далеч. Земята е временен дом, който ни е приютил. Владиката не е от Земята. Владиката е Дошъл от далечна звезда. И вие, Моите, родените от Моя Лъч, от Моя и на Майката на Света Лъч, вие не сте земни, а сте безпределни. Земята е дадена за постигане на Безпределността. Призовавам в нейните необятни простори. Трябва да се достигне пределът на напрежение, но при равновесие.

283. (28 май). Даваното знание е неотменимо. Процесът на получаване не зависи от външните условия. Моята Ръка има власт над немоцта на плътта. Докато има устремност и докато си с Мен кристалният планински поток ще звъни и искри. Зная, че хората пречат и обременяват непосилно. Но трябва да се научиш да трансмутираш човешките въздействия върху огньовете на сърцето. Кармически хората се дават за това и само за това. Всеки влияе, оцветявайки аурата, но заградителната мрежа не трябва да допуска страничните въздействия вътре. Иначе може да заприличаш на ветропоказател на чуждия вятър. Тържествеността, спокойствието и равновесието пресичат вълните на въздействие. Но е необходима бдителност. Корабът разсича насрещната вълна без да нарушава своя курс, нито целостта на корпуса, нито стройността на устрема. Взаимодействието на аурите не може да се избегне, но подчиняването на тонуса на чуждата и низша енергия е нещо съвсем друго. Живеем в свят, където мириади енергии и лъчи са устремени към нас. Животът е взаимодействие с обкръжаващото. Бидейки част от Космоса е невъзможно да се избегнат вибрациите на цялото. Но отговаряйки им явно и скрито, съзнателно и несъзнателно, вътрешният център на тяхното уравновесяване си остава непоколебим и неизменен в своята стихийна цялостност. Трите потока, носещи се пред очите на Безмълвния Свидетел покрай него не могат да го залееят и да го погълнат със своите вълни. Устойчивостта е качество на Архата. Той знае нерушимостта на своята монада. И знаейки, утвърждава вечното във временното. Обкръжаващият свят е сложен и многостранен. Съзнанието трябва да усвои всички измерения и да се научи да запазва нишката на непрекъснатост във всички планове. Затова е необходима Ръката на Учителя, тъй като отиваме към неизвестното, неизвестно за ученика, но вече преминато от Учителя. Ценността на опитните придобивки е незаменима и без нея не може. Отгук суровият жизнен опит и със своята ръка и крак. Не трябва да се бяга от уроците на живота. Те са нужни и именно тези, през които Превежда Учителят. Архатът преминава през своите животи с доверие в мъдростта на Водещата Ръка, когато огнената формула “Да бъде Твоята воля, Владико” е асимилирана и е станала форма на сливане на съзнанията – неговото съзнание със съзнанието на Владиката.

284. Моите творят с Моята сила. Моите пребивават в Мен. За Моите вратата на щастието е отворена. Моите имат достъп. Моите изразяват lika на духа. Моите не знаят поражение. Моите нямат дом на Земята. Моите няма да бъдат изоставени. Моите не познават ужаса на смъртта. Моите имат добро око. Моите са деца на Огъня. Пътят, заповядан на Моите, не е тукашния. Към Моите е грижата на Владиката. За Моите е облеклото от Светлина. За Моите е Близостта на Учителя. За Моите е Служенето на Светлината.

285. (29 май). Проблемът за старостта е решен в Твърдината. Но са умрели и ще умрат всички тела, обличали и сега обличащи Учителите на Знанието. Тъй като в света на проявените форми всяка форма е ограничена в един или друг цикъл от време. Не е достатъчна единствено вяра в безсмъртието на формите. Животните не знаят за смъртта и въпреки всичко умират. Не трябва да се смята, че само вярата в неизбежността на смъртта на тялото я привлича или вярата в болестта. Законите са еднакви във всичко. Световите умират и се раждат. Целта е да се прояви вечността и непрекъснатостта на живота във веригата на преходните форми. Смъртта на формата е неизбежна, но да се разтегнат рамките на закона може и е възможно с помощта на йога да се продължи срокът на съществуване във временната форма, тоест в дадения случай – във физическото тяло. Безсмъртието на духа се заключава в достигане стъпалото на непрекъснатост на съзнанието

във всички обвивки, а също и извън трите низши. Но става въпрос за удължаване срока на служба на физическото тяло и победа над старостта. Възможно е да се укаже пътя към решаването на тази задача. Проблемът е насъщен и в някои свои детайли е нужен за осъзнаването му от хората. Възможно е да се направи опит поне един ден или час да се прекара, изключвайки съзнанието от своята астрална обвивка, тоест без всякакви емоции, тоест в пълно ненарушимо равновесие и безстрастие. Проявите на астралното начало износват физическата обвивка повече от всичко. Също я износват безделието и отсъствието на труд, но я обременяват също недоволството и дивите условия на труд. Радостният или огнен труд издига жизнеността и подмладява тялото. Духът е млад. Състоянието на осъзнаване на вечната младост на духа, за която прикрито и бидейки неразбрани са говорели алхимиците не допуска в сферата на микрокосмоса флуидите на разложението. Има два вида мисли. Има мисли за смъртта, мисли за разрушение и разложение, мисли, които ги съпровождат и мисли за изграждане и съзидание, мисли конструктивни, мисли за живота, даващи живот, мисли жизнедаващи. Едните носят със себе си вибрациите на смъртта, другите – на живота. Йогичният път на победа над старостта допуска само мисли от втория порядък, но без неговото нарушаване, тоест при съблюдаване на пълното нерушимо равновесие на приетата форма на изразяване на съзнанието. Това е и състоянието на съзнанието на Архата. Еликсирът на вечната младост е огнена напитка, пулсираща с енергиите на светлоносните мисли. Ако елементи на смърт и разложение отсъстват в атомите, които изграждат всяка форма, то именно астралът представлява опората и фундаментът на процеса на проява на старостта. В Архата астралът умира. Степените на архатство са различни. Архатството от степента на Владиката притежава ключа. Животинската храна е вредна с това, че тя е наситена с животински флуид на низшия астрал, особено кръвта. Флуидите на разложение са особено отровни. Ядящите трупове напояват своята същност с тези флуиди, особено подложени на процеса на разлагане, даже и приживе. Въпросът за храната е важен. Чистата храна е чиста поради отсъствието на астрална материя в нея. Но даже и в растителната храна е опасен момента, когато започнало нейното разлагане. Вкарването в организма на разлагаща се храна е абсолютно недопустимо. Диетата на Архата е особено строга. Очистването на червата е необходимо за същите цели. Трябва да се изведат от организма частиците на разлагаща се в него храна. Червата трябва винаги да бъдат чисти. Какви натрупвания от разлагащи се вещества-остатъци от храна носят в себе си хората, отравяйки се в продължение на години с продуктите на разлагането!!! Мъртвите клетки покриват тялото и пречат на достъпа на прана. Тези клетки също се разлагат, при което това разложение се съпровожда с миризма на явно разложение. Тези отпадъци от повърхността на тялото трябва да се отстраняват ежедневно и даже два пъти дневно. Тялото трябва да бъде чисто, порите отворени, тялото трябва да диша свободно. Но какво? Отровената атмосфера на градовете или отровите, издишвани от хората, или слугата на сгъстената и наситена със страсти и емоции сфера? Само в природата, само далеч от хората, само нависоко са достижими нужните условия. Насъщен е и въпросът за облеклото. Човешкото облекло е вредно и по форма, и по материали. Дрехите в никакъв случай не трябва да нарушават естественото кръвообращение на тялото. Много болести са от несъблюдаване на това условие. На второ място, добра е бялата чиста вълна и лененото платно, също бяло. Дрехите на жителите на съвременните градове не отговарят на принципите за съхраняване на жизнеността. Черният цвят на дрехите е убийствен. Дрехите, не пропускащи светлина, са вредни безусловно. Откъде са толкова болести? Древна Гърция е разрешила правилно въпроса за облеклото. Нудизмът не

е разрешение на въпроса, тъй като преките лъчи на Слънцето могат да бъдат отровни и много вредни за организма. Дишането или умелото използване на прана е също едно от важните условия. И най-после, насъщната необходимост от напрегнат труд. Любимият труд, светлоносният труд, трудът заради труда и творчеството е даващ живот, поддържащ огнения поток от енергия. При съблюдаване на тези условия огънят на живота е чист и не дава сажди, и вредни продукти от горенето, и отровни газове. Организмът се очиства от флуидите на разложението. По този начин бодрата и цветуща старост е обезпечена. Такъв е набелязвания път. Но изтънчвайки и усилвайки указаните условия става възможно съвършено да се спре процеса на остаряване на тялото на едно и също ниво на обмена на веществата. Тук именно прилагането на Огнената Йога става неизбежно.

286. (30 май). Всичко, което съществува, представлява само по себе си форма на една или друга дейност, протегната във времето. Протяжността на формите във времето може да бъде от няколко секунди до милиони и милиарди години. В пределите на секундата и милионите години се колебае живота на атомите на различните елементи. Формите на растителното царство умират и се раждат, съхранявайки всяка в своето ядро своята безсмъртна превъплъщаваща се от форма във форма същност. Така и атомите, изгубвайки или придобивайки електрони, променят формата на своето изразяване и, образувайки нови, запазват неизменен центъра на притегляне или ядрото на своята същност. Ако се заменят елементите с малка продължителност на живот във физическото тяло с по-продължителни елементи и се задържат около центъра на притегляне, то разпадът и дезинтеграцията им в тялото спират. Ако се изложат на открит въздух парче месо и сухар пшеничен хляб, месото ще се разложи по-бързо, а сухарът може да престои години в благоприятни условия. Така елементите на разпад са скрити в приеманата от човека храна. Леката храна се усвоява бързо, намалявайки възможността за нейното разлагане в организма. Особено лесно се разлагат продуктите на ферментация. И в това е тяхната вреда. Сирената като такива са особено вредни. Тежкото маслено тлъсто топливо дава много сажди и нагар – пушлив огън. Той е тежък за организма. Има вещества, даващи чист, светъл, прозрачен пламък. Да кажем така: има храна, способстваща за пораждаването на черни или низши огньове и обратно. Човешките тела са пропити с продуктите на ферментацията и разлагането, наситени с отрови. Съзнанието в значителна степен облекчава или обратно, затруднява процеса на асимилация. Колкото по-огнено е съзнанието, толкова по-лесно то неутрализира действието на отровите. Оттук формулата, че не храната осквернява човека, а мисълта. И все пак след известно стъпало диетата става неизбежна, тъй като иначе е невъзможно да се осъществи изтънчване на организма и неговото очистване. Разлагащите се живи хора не са рядко явление. Умъртвеното съзнание е зловонно. Тялото на умрелия човек е форма, от която си е отишъл огънят. И ако огньовете затихнат и помръкнат още приживе, частичното разложение е неизбежно. Диетата или прословутият пост не е нещо друго, освен метод за временно очистване на организма с помощта на храна, не съдържаща бързо разлагащи се вещества или вещества, предизвикващи ферментация. Въздържането от приемането с храната на мазнини и захари е правилно. Въпросът за преразглеждане хранителния режим на човека трябва да се обсъди в общодържавни мащаби. Няма да бъде грешка да се каже, че дълголетието на хората е обусловено в 25 % от качеството на приеманата от тях храна. Вторият фактор е мисълта, третият – състоянието на астрала и четвъртият – качеството на психическата енергия или носения огън. Трябва да се отбележи, че процесът на разлагане не се ограничава във физическото тяло. Той може да се разпространи както върху астралния, така и върху менталния проводник и особено лесно, благодарение на своята сложност, се

подлага на разложение самото съзнание. Затова е и необходима известна степен на напрежение на психическата енергия или на всеобвързващия огън. Явлението на хора в оставка е недопустимо. Потокът на обичайното напрежение на енергията, пораждан от привычната работа се прекратява, огънят помръква, предизвиквайки в резултат болест и преждевременна смърт. Наличието на хора в оставка е престъпление на държавата срещу човека.

Колкото по-малко храна се въвежда в организма, толкова по-добре и толкова по-бързо се усвоява тя. Затова лакомията и обременяването на стомаха са безусловно вредни.

287. Приятелю Мой, как да се превърне най-горчивото в най-сладко? Пътят на превръщане на най-горчивото в най-сладко е път на Бодхисатва, избран от него доброволно. Той може да се нарече път на трансмутация на низшето във висше и на висшето – в най-висше. Пътят на преодоляване е и път на претворяване на тъмното в светло или в себе си, или наоколо. Процесът протича отначало вътре, а после – вън. Съзнателното претворяване на настоящия живот в живот от по-висока степен ще бъде и неговата трансмутация. Навсякъде и във всичко се извършва сътворяване на висшето, което ще бъде от по-низшето, което е в момента. Ще Наречем това път на стъпалата на живота или път на еволюцията. Светлината, която е вътре, трансмутира мрака, който е вън. Светлината на Безмълвния Свидетел, който е вътре, преобразява отначало обвивките, които Той има вън, или около себе си, външни по отношение на Него и, сияейки и светейки през трите и с трите, осветява материята на трите плана, която им съответства и вибрира според рода си, който е характерен за всяка. Стъклото на светилника или лампата трябва да бъде чисто. Така е и с обвивките. Само бидейки очистени пропускат светлината. Иначе светлината, която е във вас, ще бъде тъмнина. Има повредени светилници. Те са опушени и димят. И замърсеното стъкло нанася със сенките на своите петна – петна върху цялото обкръжение. Избършете стъклата на душата и ги поддържайте чисти, и светлината, която е във вас, ще бъде светлина без петна и сенки. Нека тя да не бъде силна, но без петна. И тогава мракът и мъката вън ще станат по-светли. Все по-светла и по-светла ще става и атмосферата наоколо, докато сиянието на ненакърнената Светлина не залее сферата на непосредственото обкръжение. И когато съзреят лъчите, трите първородни, се побеждава и далечината. Архатът е оздравител на местността, в която живее. Той може да бъде наречен озонатор на обкръжаващите сфери. Бурята, тоест освобождаването на пространствения огън, очиствайки предизвиква поява на озон. Огънят на сърцето на Архата е апарат, озониращ атмосферата. Микрокосмосът на човека е сфера, излъчваща постоянно и непрекъснато енергии в пространството, взаимодействащи с енергиите, които се намират в него. Съчетаването на срещаните енергии в сферата на магнитното поле на аурата дава равнодействаща по сила на човешкия магнит, тъй като човекът е магнит. Човекът е магнит, трансмутиращ със своите енергии обкръжаващото в добро или в зло, в тъмнина или светлина, съответно на своята същност. Силният магнит мощно преодолява всяка съпротива и даже напрегнатите противодействащи енергии, дава своя вълна, поляризирайки приемниците на своята вълна, или в случай на силно противодействие – неутрализирайки ги. Има и особени случаи, когато сиянието на светлината предизвиква беснеее на злото, но това е само в случаите на явни служители на тъмнината. Но вибрацията на светлината неутрализира и тяхната сила, тъй като тъмнината е безсилна пред светлината. Трябва да се разбере безсилието пред светлината. Никаква тъмнина не може да противостои на светлината, съзнаваща своята мощ и своята сила, и безсилието на естеството или същността на тъмнината срещу сиянието на светлината. Тъмнината сама по себе си е нищо или е отсъствие на светлина. Затова Архатът,

осъзнал своята мощ, е победител над тъмнината. Неосъзналите силата на светлината и нейните закони се колебаят или отстъпват в страх пред натиска на тъмнината. Но тъмнината е картонен бик – това е сила, изградена върху нищо и носителите на светлина никога не се смущават и не се плашат от тъмнината. И побеждаващата светлина, която е вътре, е трансмутаторът или претворителят на тъмното в светло, на грубото в тънко, на низшето във висше, на материалното в духовно, на плътното в тънко, на земното в огнено и на най-горчивото в най-сладко. Тъй като най-сладката напитка на живота е огнената напитка на живота от Чашата на безсмъртието, претворяваща преходното във вечно.

288. (1 юни). “Учителят винаги е пред вашите врати” е формулата на живота. Нишки на живот и нишки на смърт са именно мислите, привързващи съзнанието към полюсите или на Светлината, или на тъмнината. Учителят Представява полюса на Светлината. Затова всяка мисъл, насочена към Него е даваща живот. Не трябва да натоварвате себе си с никакви съображения. Принципът е ясен и прост. Всеки устрем, насочен към Него, вече сам по себе си е благо. Мисленото представяне в третото око на Неговия Облик, представляващ същността на Светлината, установява процеса на трансмутация на съзнанието с една или друга продължителност. Постоянното държане в центъра на третото око на Образа на Владиката прави този процес непрекъснат. Ето защо утвърждаването на това в живота представлява много голямо достижение. Процесът на преобразяване на съзнанието не се прекъсва при никакви условия, тъй като сияйният Лик на Владиката със своята Светлина твори ново стъпало за съзнанието, независимо от преходните условия на настоящия отрязък от живота. Всеки такъв отрязък от живота е безсмислен сам по себе си, но е ценен само дотолкова, доколкото обогатява опита и увеличава натрупванията в Чашата. Трябва да се разбере, че всички събития в нашия живот не са нищо, ако не са обогатили със съдържание Чашата. Така целият живот, проведен в опиянението на лунната рефлекторност, без жива активна съзнателна дейност на мисълта и без труд, може да бъде зачеркнат от Книгата на Животите. Следователно ценността на живота се обуславя не от живота, а от отношението на съзнанието към него. Безволното автоматично проспиване и подчиняване на условията на обкръжаващата среда е безусловно вредно, тъй като волята се парализира, тоест огънят на живота в микрокосмоса затихва. Хората смачкани от живота са свършени хора. Техният дух е угаснал. Не става дума за това да се преправят хората и обстоятелствата – плачът и скърцането със зъби във външната тъмнина съществуват винаги, но собственото съзнание, противостоящо на тъмнината и миналото, съзнанието, носещо вътрешния огън, не трябва да бъде победено от външното. Оценяваме човека според активността на неговото противоборстващо съзнание. Животът е борба. И воинът на Светлината и в бой, и при отдих, и нощем държи своето оръжие винаги при себе си. Никакви неочакваности няма да го заварят изненадан. Той е винаги готов за битка. Постоянната охранителна готовност да се изправи за утвърждаване на своя огън, на своята светлина, на достойнството на своя дух, е достижение на Архата. Заветът “Не угасяйте духа” има предвид именно това условие на постоянно поддържане на огъня в своето светилище върху олтара на сърцето. Има хора – гасители на огньовете, съзнателни и несъзнателни слуги на тъмните и вампири от всички родове и видове. Пазете се от тях, голяма е вредата от тези гасители. Те трябва да се разпознават и от тях трябва да се оградите твърдо и решително. Може дори да изпратиш защитна стрела в случай на особено активна вредоносност на тези носители на тъмнина. Ако има носители на Светлина, то има и носители на тъмнина. Светлината не може да бъде угасена с тъмнина, но с изпращани мисли може. Тъмните нашепници са от техните редове. По този начин ключът за

преодоляване на живота си остава винаги в ръцете на неговия победител. Заветът на Учителя е: борба и победа.

289. Правилността на едно или друго положение се утвърждава само чрез опита. Ако човек, извършвайки ненужни или вредни постъпки и благодарение на тях или заради тях престане да върши нужни и полезни, какво ще се получи - полза или вреда? Ако човек само заради това, че в него има нещо отрицателно, престане да проявява положителното, то няма ли да пресече с това своя напредък? Кръстът, приет върху себе си за изживяване, включва в себе си именно всичко, което подлежи на преработка. И да се движиш напред трябва, и под тежестта на кръста, и да се движиш дотогава, докато всичко най-горчиво не бъде превърнато в най-сладко. Мигновеното озарение е рядко, но даже и то не изключва кръста, приет върху себе си. Нима някой може да си помисли, че разбойникът става веднага съвършен. Неговият устрем към Светлината получава утвърждаване от Йерарха, но след това следва дълъг път на преодоляване на себе си. Гладният винаги ще мечтае за хляб и не може да се изисква от него победа над чувството на глад, ако то не бъде заситено и не се установи физическо равновесие. Пътят е доброволен и съдии няма. Съдия си сам. Но никой и нищо нека да не спира и да не забавя устрема към Учителя. Трябва да се върви без оглед на всякакви условия или слабости. Условията и слабостите ще се изживеят, ако непреклонността на устрема към Учителя остане постоянна. Призовавам от дълбините на миналото на всичко неизживяно за овладяването му и господство над него. Не трябва да се смушавате от нищо. Равномерното и праволинейно движение, давано във физиката, е добър пример. Но още по-добре е ускорението в геометрична прогресия. Закономерността остава, но бързината се увеличава. Ако се спира заради всяка гледка, мярнала се през прозореца на влака, то и влакът ще бъде принуден да прекрати движението. Мяркащите се подробности от пътя нека да не занимават вниманието. Всичко ненужно ще отпадне и в своето време, само не трябва да му се отделя внимание. Какво е нужно на вървящия след Мен? Да върви, да върви подобно на слон, разгръщащ храстите и плевелите на срещаните условия. Не трябва да се задържате от нищо, иначе водещата звезда ще се скрие зад върха.

290. (2 юни). Човекът, допускащ или допуснал прекъсване в подаването или получаването на Светлина, е предател на пътя. "Нашият извор шурти във вас непрестанно". Но човек може да допусне такива състояния на съзнанието, когато той сам пресича или спира живителната струя. Съзнанието става невъзприемчиво и престава да реагира на вибрациите на Светлината. Тъканта на Лъча се разкъсва от невежата ръка. Прекъсванията в подаването на тока го правят негоден. Качеството постоянство е неотделимо от възхода. Затова да оставиш Владиката означава да предадеш самия себе си. Така отново идваме до необходимостта от постоянно предстоене. Колко нечовешко усилие и упорство трябва да се прояви, за да се достигне това състояние на съзнанието. Затова се налага отново да се връщаме към нужното понятие за неговото утвърждаване. Някой възнамерява да преуспее със скокове. Скача теленцето на ливадата. Но скоковете не са подходящи за ученика. Праляйята на съзнанието настъпва ритмично и не зависи от едни или други постъпки, представлявайки единствено поредната падина на вълната, след като съзнанието е било на нейния гребен. Това редуване на ритъма не нарушава законността на възхода, както ритъмът на деня и нощта не нарушава хода на планетната еволюция. Ритмичната смяна на годишните времена и циклите на зодиакалните периоди представлява по същество смяна или проява на закона за полярността. Своеволните нарушавания на ритъма на състоянията на съзнанието са вредни и недопустими за ученика. Затова трябва да се учим да различаваме същността на различните състояния на духа, за да видим ясно къде има ущърб и разоряване,

и къде пътят е прав. Още веднъж Повтарям: вредността на постъпката е обусловена не от самата постъпка, а от отношението към нея или реакцията на съзнанието към нея. При мълчащи обвивки вредата се свежда до нула. Съзнанието трябва да се издигне над здравите прегръдки на вибриращите обвивки, без да се нарушава неговият ритъм от тяхното своеволие. Нужно е постоянно напрежение и постоянна бдителност към това да се обуздават импулсите, изходящи от тях.

291. (3 юни). Когато човекът е в подем и нищо не му пречи, е лесно да се запази единението. Но при набъбване на противните обстоятелства то е трудно. Същото е и с предстоенето. Когато умората, огорчението и недоволството изпълват сърцето и тъмнината се сгъсти над съзнанието, да се задържи необходимата степен на предстоенето става почти невъзможно. Стъпалото на Архата изисква известно състояние на съзнанието, което трябва да се удържи въпреки всичко външно, което се допуска от Учителя за преодоляване. Тогава в тишина и мълчание трябва да се съберат сили за противостоене на поредната противодействаща вълна. Учителят не Иска съзнанието да бъде сломено от силата на противните условия. Учителят Следи пределът на напрежение да не превиши законната норма. Никога не се дават такива изпитания, които волята на ученика не би могла да преодолее. И често непосилното бреме именно на предела на напрежението става по-леко от перо. Тъй като Съм Казал: “Моето иго е благо и Моето бреме е леко”. Затова изпитанията, давани от Владиката, се дават за укрепване, а не за отслабване. Трябва единствено да се изтърпят, тоест да се издържат докрай, без да се пада духом и без да се прегъваш под тяхната тежест. И загубвайки всичко, но запазвайки победното състояние на съзнанието, може да се достигне много повече, отколкото като се запази всичко, но загубвайки духа, тъй като не външното, а вътрешното определя победата. Така нямащият нищо, загубил всичко и лишен от всичко, е много по-близо до победата и целта отколкото този, който е заобиколен от всичко и има всичко, което му е нужно. Лишаването е получаване. Тъй като лишаването вън означава получаване и придобиване в духа, тъй като законът за равновесието или компенсацията действа безпогрешно. И този, който е съсредоточил цялото свое богатство върху Мен и в Мен никога няма да понесе нито ущърб, нито разорение, тъй като Аз Съм с него винаги. Но опиращият се на нещо външно и поставящ себе си в зависимост от неговите преходни условия отдава себе си на външното, на неговата изменчивост и непостоянство. Затова въпросът се решава просто. Къде и в какво се намира опората на съзнанието, центърът, в който то утвърждава себе си: вън или вътре, върху Мен или върху нещо, намиращо се извън пределите на Моя Микрокосмос? Притеглянето е насочено към центъра на опората. Даже към вещите и предметите, върху които се съсредоточава съзнанието, се притегляме установявайки с тях магнитна връзка. Но колко ли силна е тя при съсредоточаване върху Владиката, ненакърнена и с пълна сила. Не се изискват никакви измъчени усилия. Нужно е само прилагане на сърцето или предаване сърцето на Владиката. Тъй като където е вашето сърце, там е и вашето съкровище. С това преди две хиляди години Известих света за сърцето. Краткостта на формулите на благовестието е била обусловена от момента. Сега в Учението за “Сърцето” е дадена заключителна кулминация като преддверие към изграждането Храма на Сърцето и подхода към неговото космическо разбиране. Но Храмът на сърцето – това е Моят Храм. И неговото изграждане става върху Владиката, Който Представя Крайъгълният Камък, полаган в главата на ъгъла. Така само постройката върху Владиката може да бъде решение на въпроса. Без Мен не се сътворява нищо. Тъй като всичко сътворено и построено без Мен се строи “за разрушение от вихрите”. Върху какво са съсредоточени всички надежди и цялата вяра? Върху Мен. Върху

какво се съсредоточава бъдещето? Върху Мен. Към кого ще се обърнете в час на нужда и стъпяване на мрака? Към Мен. С кого ще разрушите всички препятствия? С Мен. С кого ще съкрушите враговете? С кого ще удържите победа? С кого ще запалите огньовете? С кого ще устоите срещу урагана? С кого ще преодолеете всичко? С Мен, с Мен, с Мен. Тъй като Аз Съм с вас, приелите Ме в своето съзнание и въздигащи върху Мен твърдината на сърцето.

292. Да се настрои приемникът на съзнанието на вълната на устременост към Владиката е първото условие за възприемане. Когато то е спазено, всичко последващо е просто. Но да звучи трябва само избраната вълна. В противен случай какофонията на звуците и по-точно на мислите ще заглуши основната вълна. И по време на целия този процес на възприемане съзнанието запазва настройката в зададения ключ. Тогава без забавяне ще се влее в съзнанието потокът от мисли, идващи от Учителя. Може да наречем тази вълна ключова вълна на преодоляването, тъй като тя трябва да победи и да заглуши всички звуци и земни мисли и да бъде на първо място в съзнанието. Тя разбива с определеността на своя тон всички случайно срещнати вълни, нахлуващи в полето на съзнанието по време на целия процес на възприемане. Но фокусът на устременост при това си остава неизменен и непоколебим. И този фокус е Владиката. И ако искаш да се устремим към Майката на Агни Йога и да имаш явни следствия, то се устремим чрез Мен. Искаш да пишеш за Нея в паметния ден - ще пишем за Нея. Ще наречем нейната степен – степен на преодоляване на земните притегляния, тъй като земното е преодоляно и висшето притегляне е в действие. Отделянето от Земята е завършено. А също и откъсването от личното, тъй като всичко е съсредоточено в Мен. С Мен живее и отразява Моя Лик в пълнота, недостигната още от никого на Земята. Свързана е с Мен неразривно и Ми е предана безусловно и докрай. Изразява със себе си символа на сияещата връзка с Учителя. Притежава знаците на висшето Доверие. И се намира в състояние на постоянна възможност за явно Общувание със своя Владика. Проявявайки чрез себе си Мен, проявява със себе си Учението и Истината, заключена в него. Носи високо Поръчение, изпълнява възложената Мисия и ще я изпълни докрай. Приключва завършващия път на Земята, затова се нарича завършващ Дух. Състоянието на отворени съкровища изисква необичайно напрежение. Не е лесно да се носи бремето на запалените центрове в тежките земни условия. Докосванията на стария свят са отровни и условията на Армагедон изискват свръхчовешко напрежение. Наречена е жена-воин, тъй като е водила битка с тъмния лагер с единната сила на духа и винаги е оставала победител. Най-близък дух, изпитан в хилядолетна Близост, запечатала своята вяроност и преданост с кръвта си не един път. Стояща до Мен на Йерархичната Стълба на най-близкото стъпало, достъпно за човека. Помни и знай: управлява Лъчите, и ѝ е доверен Камъкът, и ѝ е доверена Мощта.

293. (4юни). Ще дойде време и Учението ще трябва да се раздава широко и свободно, без да се принуждава никой. Изгладнелият дух ще попира в себе си Истината от Учението на Живота както гъбата – вода. На някого ще се наложи да прояви нюх. Проповедта си е отишла – остава животът. В живота ще се наложи да се внесат огнените завети, насищайки с тях целия живот. Ето, вървят двама и на кръстопътя поставят неголям стълб с дъска с думите: “Щастието е във вдъхновения труд”, или: “Учителят на Светлината е водещ маяк”, или: “Изкуството е пътят в живота”, или: “Изкуството е за всички”, или: “Пътят на Йога е път към безсмъртието”, или: “Волята побеждава всички трудности”, или: “Дисциплината на духа е криле”, “В знанието е силата”, “Радостта е особена мъдрост”. И хиляди други кратки и ярки, пронизващи съзнанието и врязващи се в мозъка, могат да

украсят кръстопътищата, камъните, могат да бъдат изписани върху входовете на музеите, библиотеките, училищата, подхранвайки съзнанието и обогатявайки мисълта. Кратки и ясни, те ще стоят върху страниците на печатните листове, взети съответно, те ще украсят учебниците, синтезирайки тяхната същност и указвайки целта, предназначението и величието на науката. Идването на огнения комунизъм ще ги направи приемливи за всички, тъй като знанието е неотречимо от живота. Наближава времето за широка сеитба на семената на живота и сеячите се подготвят. Семената на светлината, давани от светлината на микрокосмоса на ученика, ще покрият просторите на Новата Страна и ще дадат огромен и бърз урожай. Когато почвата е подготвена съвместно може да не се безпокоиш за растежа, но посевът трябва да се извърши с добри семена, пълноценни и именно с тези, които са нужни, тъй като хлябът на живота ще бъде вкусен от всички и посевът е за всички. Разнообразието на възприемащите съзнания е безгранично и всяко трябва да намери нещо според себе си и нещо за себе си, подхранващо именно това съзнание. Затова съзнанието на сеяча трябва да бъде широко и да вмести всички вървящи и идващи. Ще се наложи да се остави собственото знание при себе си и на всеки да се даде според съзнанието в пределите на неговата вместимост. Колкото по-голям е учителят, на толкова повече съзнания той може да съзвучи и да отговаря. Трябва да се учите да бъдете разбираеми за всички, даже за преоблечените като приятели врагове. Противодействието на неготовите ще се преодолява чрез ярката убедителност и неопровержимата и здрава логика на живота. Мощта на колектива от приелите Учението ще възприеме и разтвори тяхната неподготвеност. Ще убедят новите песни, новите стихове, новите разкази и картини на Учителя. Много ще бъде дадено чрез изкуството. Влиянието на изкуството е голямо с това, че то влиза в съзнанието непосредствено и без думи. Изкуството е мощна преобразяваща сила. Светлината ще се излее по каналите на изкуствата. Но и другите пътища няма да бъдат пренебрегнати. Светлината е всепроникваща и особено нейните невидими лъчи.

294. Сине Мой, защо твоят дух не може да се примири с противните условия? Всяка същност, възплъщавайки се на Земята, носи върху себе си тежестта на обкръжаващите я несъвършенства. В резултат на възникналата борба на възплътения в материята център на съзнанието с това, което го обкръжава, потенциалът на съзнанието нараства. Материята не е виновна за това, че един преодолява Алпите и се покрива със слава, а друг лежи зад печката и лови бълхи. Магнитната същност на аурата притегля съответните условия. Но духът на победителя преодолява всички условия, тъй като духът живее не в материята, а в пространството, чието свойство е неговата безграничност. Следователно ограниченията се намират не вън, а вътре. Не трябва да се приписват свойствата на ограниченото съзнание нито на материята, нито на пространството. Ограничеността е в нас самите. Ограничеността на малкото съзнание е разбираема. Но какво ограничава съзнанието на сина? С какво е ограничен неговият дух, утвърден от Мен за победа? Не от своята ли мисъл, породена от собственото съзнание? Може да обкръжиш себе си с мисли като със стобор или ограда, плътна и висока. И зад тази ограда става невидим безпределният свят. И можеш да го видиш само отстранявайки мислите, пречещи да се гледа. Когато си изцяло с Мен, властта на оградата на самоограничението се саморазрушава, само за да попаднеш отново под нея веднага щом закриеш Мен, стоящият на първо място, с мислите на текущия ден. Свободата е в Мен и с Мен, тъй като всичко, дирено от теб, е съсредоточено в Мен. Извън Мен е мрак. Значи магнитната сила на притегляне на съзнанието към Мен трябва да се усили и съзнанието да се изпълни с Мен до такава степен на напрежението, че магнитната сила на собствените малки и ежедневни мисли да бъде неутрализирана. С други думи, трябва да се

израсте духом. Израстването духом се нуждае от противодействаща сила, както стените на котела, за да се прояви мощта на парата и да ѝ се намери полезно приложение. Ако парата отрича необходимостта от здравина на стените, то с това ще лиши себе си от възможност да прояви силата на полезното действие. Колкото по-здрав са тези стени, толкова налягането може да е по-високо и с това да прояви по-голяма сила; колкото по-силно е противодействието на стените или противодействието им на вътрешната сила на парата, толкова по-високо може да се вдигне налягането и да се постигне висше напрежение. Законите са еднакви във всичко. Защо синът протестира срещу условията, нагнетяващи неговата мощ до степен на явна огненост? Кой от великите духове е провел своя живот без мощни противодействащи условия? Нали срещу Мен се изправи целият свят начело със своя стопанин – Князът на този свят. Тъмнината на този свят се изправи, събирайки всички свои сили. И събирайки ги, предизвика мощно пламване на Светлина, непомръкваща векове. Погледни и виж как постоянното и свръхсилно напрежение закалява доспехите и събира явна сила, гранулирайки Камъка с нови израстващи стени на светлината – огън. Тази светлина-огън, нарастваща по своята мощ, е видна за Мен. Тя вече залива със себе си обкръжаващото противодействие. И тя скоро, скоро ще даде явни признаци. Цветето на аурата расте и укрепва. Аурата се подготвя за това, да излезе от черупката на израстващия дух и, отхвърляйки я, да излезе в океана на пространството. Сине Мой, напред очаква свободата от плена на материята, в който си ти. Единствената и най-скъпа от всички свободи, тъй като е неотнимаема както в живота, така и в смъртта. Не презирай стъпалата на възхода, тъй като всичко, което сега те обкръжава, се дава за най-бърз възход. Затова не отхвърляй условията, които те издигат. И знай, че чрез тях те приближаваме към Мен неизразимо бързо. Вече показва ярка степен на преодоляване, нима духът ще помръкне пред последните предели, завършващи оформянето на аурата, нужно за новите достижения в новата сфера на активност. Сине Мой, Аз, който Съм с теб неизменно, Стоя зад теб, готов всеки момент да подкрепя твоя дух в непосилната борба за преодоляването и увенчаването с победа на всяко преминавано стъпало. Сине Мой, бодърствай в осъзнаване Близостта на Владиката.

295. (5 юни). Приятелю Мой, какво може да се предпочете пред наличието на Светлина? Утвърждаването на Светлината в себе си е целта на Огнената Йога. И утвърждаваната светлина започва великото преобразяване на трите. Разбира се, материята се състои от атоми. Атомите в камъните от стените на килията на светеца или на пещерата на отшелника йог и атомите в камъните, взети от подземията, където са извършвани мъчения, са еднакви по своя груб физически състав. Но те са дълбоко различни по наслояванията, които ги заобикалят и по състава на астралната и другите видове материя, с които те са наситени. Такива са и наслояванията върху старинните огърлици и други древни вещи и предмети. Всичко е наситено и то наситено твърде различно. Наситено с различни видове енергии или материя, тъй като къде е границата между тях и кой я вижда? За Нас няма два еднакви предмета. Чувствознанието започва от този момент, когато човек започва под външната форма да усеща тези невидими за физическото око наслоявания. Седемте принципа в човека не са ограничени с човека, но в явен или скрит вид се съдържат във всичко, което облича всяка искро-монада. Затова и наслояванията не могат да се ограничават в един план. И ако с тях са наситени даже камъните, които човек смята за мъртви, то какво може да се каже за човека, този ходещ приемник на вибрации, изходящи от всичко, което става около него. С какво е наситен и се е насищал той през безкрайните милиони векове съществуване в различни форми, започвайки с първичната огнена духо-

монада. Какъв мощен център на натрупани енергии представлява той, преминал през всички низши царства и подчинил ги на себе си, и асимилирал техните енергии. Затова в най-близкото обкръжение Допускам само съчетани духове или кармично необходими, тъй като въздействието на човешките аури една на друга е огромно. На човека непрекъснато и постоянно въздейства всичко: и хора, и животни, и растения, и предмети, и вещи, и психомагнитни условия на мястото, и всички слоеве, които го заобикалят, невидими и видими. Ето защо запазването на равновесието и точката на опора в центъра вътре е толкова важно и необходимо. Трябва да се съхрани Индивидуалността като непреходна, заедно с телата и обвивките на своята форма на изразяване, защото в противен случай, тоест в случай на нейното подценяване, веднага започва процеса на разлагане на съзнанието и загуба на натрупаните енергии на огъня, свързващ ги всичките. Голяма е сложността на човешкия апарат и неизмерима от смъртния мозък. Но отвъд пределите на мозъка се открива неограничено поле, достъпно за чувствознанието. Разпознаването на ликовите и разпознаването на същността на вещите и предметите се основава върху него. Предметите могат да бъдат чисти и нечисти, зли и благи, светли и тъмни, независимо и без оглед на може би еднаквата им външна обвивка или форма. Чуждите вещи не са добри най-малкото с това, че предизвикват смесване на аурите. Малко са хората, мислещи за благо, затова и са малко благите предмети. Човекът трябва да преодолее наслоенията на всяка непозната вещ, доближила се до него и да я неутрализира, или както се казва, да я обживее, иначе не той, а предметът ще въздейства върху него. Може да си позволиш да усещаш върху себе си скритите свойства на предметите и явленията, но да се подчиняваш на тяхното въздействие е недопустимо. Тъй като човекът е утвърждаващ, а не подчиняващ се център. Формулата за преодоляване на живота е широка и дълбока по своето значение. Собствения неразколебаван център трябва да се запази във всички условия, през всички светове и във всички обвивки. Утвърждаващ своето „Аз“ ще Наречем този, който е разбрал и придобил своята истинска Индивидуалност на събирач на съкровища в себе си. Трябва да се устои, трябва да се устои каквото и да става, съхранявайки и опазвайки вътрешното светилище или цитаделата на духа. И да се съхрани трябва загубвайки своята душа, своята личност, своето низше „аз“. Тъй като в обятията на личността или егото се загубва Индивидуалността, бидейки погълната от потока енергии, идващи от вън през обвивките. Тъй като Съм Казал: този, който изгуби душата си, ще я придобие, но вкопчилият се в своето призрачно и временно „аз“ ще загуби своето съзнание заедно със смъртта на своите временни и призрачни обвивки. Изграждащият върху Мен своята твърдина на духа утвърждава своето безсмъртно битие. И форма на неговата проява ще бъде непрекъснатостта на нишката на съзнанието.

296. Нужно ли е да се пише? Нужно е. Приемниците са редки. Трябва да разбираш своята ценност. С кого ще Заменя най-близкия? Колко действия трябваше да се извършат предварително, за да стане възможно сътрудничеството. Кой може да изрази мисълта, без да я изопачава? И къде са те, приемниците, даже сред приближилите се? Затова, осъзнавайки своята ценност и незаменимост, може да продължаваш и задълбочаваш започнатото. Сътрудничеството с Владиката е утвърдено. Събрани са семена за посева. Трябва да се укрепи ръката, даваща огнено. Силата на мисълта зависи от насищането ѝ с огъня на сърцето. Значи трябва да се разпалят огньовете на сърцето и не само да се разпалят, но и да се опазят. Значи трябва да се премине процеса на огненото брониране. Незащитеното сърце ще изгори и ще запали обвивките. Огнено спокойствие означава равно горене на сърцето без разрушителните припламвания на огъня. Равновесието е преди всичко

овладяване огъня на сърцето, а след това и всички останали огънове в хода на тяхното отваряне. Тънко и трудно е изкуството да се живее, запазвайки пламъка на равногорящото сърце. На степената на Архата проявата на неуравновесеност е недопустима. Силата на духа е насочена към овладяване с огън и мисъл, станала светлоносна. Овладяването на огньовете никога не е ставало в лесни и приятни условия. В буря, гръмотевици и нагнетявания под натиска на стихии се ражда умението за овладяване на огненото съкровище. Огънят се превзема със сила. И със сила се задържа. И полагащият усилия го овладява.

297. (6 юни). Нарекох те Мой, за да утвърдя степената на Близост. Само сравнението може да даде представа за нея. Не всички са близки, даже отдавна приближилите се, тъй като близостта се утвърждава хилядолетия. Нейната ценност е в неотменимостта. За близкия вратите за сближаване са отворени винаги. И е възможно да се задълбочава достигнатото, и да се свидетелства за Светлината на Този, Който Е храна и живот. Да се свидетелства за Висшата Светлина и нейните Носители е задължение на всеки ученик, възприето от него доброволно. Това не е принуда, а естествен израз на същността на огъня, разгорял се в сърцето. А огънят е магнетичен и притегля явно. С него трябва да се наситят милиони. Но от един светилник могат да се запалят хиляди и запалващият светилник няма да претърпи ущърб нито по своята сила, нито по своята яркост. Така изпълняването на доброволната мисия да се свети и запалва не нарушава и стройността на устрема. Маслото постъпва от космическия резервоар, с който светилникът е съединен, затова може да се раздава постоянно допълвайки запаса. Помощта на Владиката никога няма да прекъсне в действието. Огненият обмен е законен. Колелото на получаване и отдаване действа закономерно. Моята Близост трябва да се утвърждава ежечасно. Противодейства й всичко обкръжаващо, тъй като Моята Близост не е от Земята. Светът на плътта въстава срещу нея. Затова борбата за утвърждаване на Владиката в съзнанието е непрекъсната. Камъкът на вечната основа се утвърждава в съзнанието срещу потока на живота, отмиращ находките.

298. Аурата на Владиката е нагнетена от енергии с необичайно напрежение. Влизайки в съприкосновение с аурата на човека тя усилва нейното напрежение. Всеки е виждал как простата електрическа лампа понякога ту гасне, ту се разгаря ярко. Променяйки напрежението, тя може да се застави да гори все по-ярко и ярко, докато металът не прегори. Следователно от метала на лампата и нейния волтаж зависи това, какво напрежение може тя да издържи. Така е и с вашите аури. При доближаване много малко могат да издържат без да прегорят. Затова аурата се подготвя бавно и постепенно. Две условия трябва да се имат предвид. Първото: аурата на ученика, усилвайки се от Лъча на Учителя, усилва всички свои енергии, и добри, и лоши. Затова на показ в ученика излизат всички негови положителни и отрицателни качества; първите – за утвърждаване, вторите – за прегаряне. Второ: степената на напрежение, предизвикана от Лъча на Учителя, не трябва да надвишава законното напрежение, иначе смъртта е неминуема. Затова Учителят Приучва планомерно аурата на ученика към все повече и повече нарастващото напрежение, довеждайки го до предела на издръжливост на организма. Ще бъде неразумно да се оплакваш от трудността на асимилацията, но знаещият и отсъден ученик ще посреща нарастващото напрежение радостно. Тъй като то го приближава към Владиката. Нагнетяване, и то значително, може да се издържи, но при условие, че се съблюдава равновесието. Затова равновесието е абсолютно необходимо и неизбежно условие при приближаването към Великата Индивидуалност. Трябва да се познава целта и значението на качеството, за да не се спира пред нищо за неговото придобиване. Задачата се поставя така: или утвърждаване на

равновесието и спокойствието и приближаване към Учителя, или еснафско съществуване. Говори се за равновесие и спокойствие в напрегнато действие. И тогава вибрациите на аурата на ученика започват да се издигат към вибрациите на аурата на Учителя и се утвърждава една или друга степен на съответствие. Без съответствие не може да има нито Близост, нито връзка, нито контакт. И ако обикновената молитва при издигане духа на обикновения човек, макар и мигновено извисявайки неговата аура, може да е постижение, то какви ли следствия може да има при продължителен, многогодишен и упорит устрем и осъзнаване на това, каква цел си поставил пред себе си. Движението нагоре става обичайно състояние на съзнанието. Затова е необходимо да се облечете в постоянна молитва или, изразявайки се с езика на съвременността, трябва да се изтънчи напрежението на огнените енергии на микрокосмоса и да се издигне по скалата на вибрации до степен на съзвучието им с огнените енергии на пламенната аура на Владиката. Състоянието на постоянно предстоене приучва организма на ученика към усещането на огнените Лъчи на аурата, постоянно преобразявайки и издигайки вибрационния тонус на цялата негова аура. Огненият устрем към Владиката, ярък и ненакърнен, помитащ всички прегради и противодействия, е най-добрият усилвател на напрежението. В този случай приемникът е готов за постоянно въздействие, изтънчащо неговия метал. Главното е съзнателното и безропотно отношение към протичащия процес, тъй като оплакванията и недоволството пресичат тока на огнената енергия. Светлината от аурата на Лъчите на Владиката е винаги над Земята. Но колко малко са тези, които влизат в съзнателно общуване с тях. И колко работа трябва да се свърши, за да се пребивава в тяхното сияние неизменно. Оттук - животът на подвижника или животът на ученика, изпълнен с непомерни трудности и велики деяния на духа. Животът на подвижника на духа или ученика преминава при огромно напрежение на всички човешки сили. Ние Изпращаме на подвиг за разпалване огньовете на аурата и за привеждане в състояние на съответно напрежение. Който не иска да приеме пътя на напрежението, той отхвърля възможността за неограниченото приближаване. Случайните издигания и случайните проблясъци на общуване не са цел на ученика. Архатът е пламтящ от напрежение магнит, намиращ се в състояние на постоянно общуване с огнените енергии на Лъча на Учителя. Степените на приближаване са безпределни.

299. (7 юни). Владиката на ШАМБАЛА Свидетелства Сам за пътищата на безкраен възход на духа. Свидетелствам за непрекъснатостта на Единния Живот, разлят в милиарди форми. Свидетелствам за Единния Отец-Огън, насищаш всяка форма. Утвърждавам огнената скала от върха до долу, от дълбините на Мирозданието до неговите най-високи върхове. Утвърждавам стълбата на духа, отразена в Йерархията. Утвърждавам крайната и велика победа на Светлината в нейния всеобемащ Космически аспект. Утвърждавам живота като нейна проява във формите на различни степени на Светлината-Огън. Утвърждавам света на огъня, Огнения Свят, като основа на битието на проявения свят. Утвърждавам човека като огнена същност в обвивки от видима материя за постепенно утвърждаване на светлината в себе си. Давам свидетелство на света за новите предначертани пътища и Събирам всички, които са от духа под Знамето на Майтрейя - идващият Владика. Казвам: "Постарайте се да разберете великото назначение на човека на Земята - неговата временна обител по звездния път на безпределен възход към Светлината". Ограничавам човешкия път към звездите в кръга на Вечността и Указвам Безпределността като поле за изява на неговите енергии. Утвърждавам пространството без граници и начало като такова, в което съществува и има своето битие всичко, което е било, е и ще бъде. Утвърждавам безпределното и вечно пораждащо пространство като всевместващо Лоно на

Майката на Света. Утвърждавам Моите посланици като най-близки духове, носещи Светлината на Владиката на света. Давам Свидетелство на света в преддверието на началото на Великата Епоха на Огъня за всеначалния всевъзвращащ Огън като мощен обединител на сферите и световите. Казвам: огънят е даден на човека за овладяване на тази мощна стихия и нейното управление от него. Насищам съзнанието на човечеството навеки с разбиране на живота и на всекиго, идващ при Мен, Давам пълна Чаша. Насищам всеки идващ при Мен до пределите на възможността за вместимост на неговия дух. Ядат всички, но въпреки всичко не могат да се наситят със земни плодове. Давам Хляба на живота, насищаш завинаги с огъня на неукротимия устрем и невидимо подхранващ духа. Призовавам всички при Чашата на Живота и нейната огнена напитка Правя достъпна за всички. Елате, гладни и жадни духом! За вас са приготвени ястия, хранещи духа и има място за всекиго. Зовът е хвърлен в пространството, но всеки идва сам и всеки взема със своите ръце и това, което е близко на неговия дух. По съзвучие и по съответствие ще стане и получаването, но няма да бъде оставен никой, дори и пожелалия да получи и малка частица. Призовавам на световната трапеза на духа хората, забравили за духа. Тъй като срокът е дошъл. Голямото разделяне на дошлите при Мен и отхвърлили Ме ще приключи с планетно-космически явления. И когато то стане няма да има вече разделение, тъй като и стадото, и Пастирът, който Съм Аз, ще бъдат Едно. Тъмните ще си отидат от арената на живота. Утвърждавам новото деление на човечеството не по светлината и тъмнината, както до Пришествието, а по духа. Тъй като ще Наситя сърцето с единение на духа, когато започне времето на Майтрейя. И Аз, Невидим в Тайна, ще Изявя своето присъствие в човешките сърца явно. И тайното ще стане явно. Огнените енергии на Моя Дух ще потекат по всички проводници и двигателят на всеки – сърцето, ще даде напрежение в съответствие със своята сила. Проявете грижа към двигателя – сърце. Занемареният и захвърлен механизъм няма да работи. Във Великата Епоха на победа на Светлината да останеш извън неговите стени ще бъде най-голямата трагедия за духа. Има неща непоправими. Тъй като началото на Епохата дава направление на всеки дух за целия последващ цикъл. След като не Отхвърлих разбойника, митарите и блудницата, значи вратите са отворени за всички и недошлият няма оправдание. Призовавам всички и Казвам: няма нищо, което би могло да попречи да се приближи до Мен този, който се устреми духом. Учението на Майтрейя е за всички. Не проспивайте последния Призив. Тъй като неотзовалият се ще остане с нищо.

300. Сине Мой, Приучвам постепенно своята аура да отговаря(вибрира) на вълната на аурата на Владиката. Вибрира целият микрокосмос, асимилирайки Лъча и изработвайки тоналност. В природата звучи всичко. Проявявайки съзвучие с Мен, организъмът вече сам започва да звучи в определена нота, ставайки пламенно-звучащ. Всеки звучи със своя нота. Нейната сила може да се увеличи със силата на Моя Лъч. На съзвучащия в малкото се дава възможност да съзвучи и в голямото. Възхождаме чрез съзвучието, разширявайки неговата степен. Многостенния кристал на съзнанието може да съзвучи според числото на стените. Космосът е многостенен и крайната цел на човека е да наподобява числото стени на кристала на съзнанието на числото стени на многостенния Космос. Затова не ограничавай с нищо себе си в съзвучието с многостенния кристал на съзнанието на Владиката. Началото на сътрудничество с Владиката е поставено. То няма край. Помисли за възможностите за разкриване дълбините на знанието по пътя на непосредственото познаване. Тъй като това е само началото!!!

301. Съзнанието на човека, подобно на лъч на прожектор, може лесно и свободно да бъде насочено натам, накъдето иска неговият властелин и стопанин. Значи да се вижда и

да се чува може по желание. Наоколо е свят от безкрайно разнообразни форми и явления и от тях съзнанието избира желаното и върху него съсредоточава своя лъч, улавяйки именно това, което то иска или това, към което го влече съзнателната или подсъзнателната воля, проявена в момента или по-рано. Когато съзнанието се съсредоточава върху Мен и Моя Свят и лъчът на съзнанието осветява или иска да освети нещо, отнасящо се до него, законът действа също така безотказно, както и в света на обикновените явления. Исканото се оказва във фокуса на притегляне, съобщавайки на съзнанието своята същност. Затова мисълта може да се устреми в исканото направление и, ползвайки се от магнетичността на мисълта, да се извличат от Моята сфера нужните елементи на знание. Разбира се, Владиката ще Дадее това, което трябва и което е отредено, но е добра също и степента на индивидуалното търсене. Разбира се, знанието винаги се стича по притеглянето на съдържащите се в микрокосмоса енергии или, по друг начин казано, по съзвучие. Но енергията, установяваща съзвучието, може да се породи съзнателно и с определена цел. Механиката на възприемането или неговата психотехника е проста и ясна в своя процес и се свежда до формулата “Получаваме по устрема”. Трябва само да се премахнат от процеса елементите на съмнение, неувереност и случайност. Случайности няма. Записките се водят не със случайни мисли, а действа законът на магнитното съзвучие и съответствие. Полюсът на възприемащото съзнание и енергиите на Лъча влизат в съприкосновение, пораждайки редица съзвучни мисли, приемащи в съзнанието определена конкретна форма. Искам да те Въоръжа с точното знание на психотехниката, за да могат точните методи на познание да бъдат винаги подръка. Не случайни подаяния от небето, а стройни и сурови способности за получаване на непосредствено знание. Разбира се, светът на знанието на Владиката е неизчерпаем. И затова може да се черпи смело, без страх, че изворът ще пресъхне. Ритъмът, както и във всичко, облекчава процеса, но трябва да се утвърди разбирането, че знанието е достъпно винаги, стига само съзнанието да започне да звучи на определената вълна и да се настрои съответно. Разбира се, всичко това е в разрез и се намира в явно противоречие с вехтото мислене и с това, на което учат хората, но опитите на остарялото мислене трябва да се пресекат, докато то не бъде унищожено в корена. Затова повторното утвърждаване често бива полезно. От Кулата се вижда пътят, набелязван за духа в пространството или пътят, набелязван от духа и затова пратките се координират в съответствие с клишето на бъдещето. Нашите ученици, изпълнявайки Поръчението, може и да не знаят как ще се пречупи тяхната работа в идващите векове, но Учителят Има предвид бъдещето, невидимо за този, който носи Поръчението. Целта на даваните Записки е утвърждаването на Владиката като стълб и основа, върху която трябва да се изгражда света на човешките представи. Тъй като ще Дойда. И Светлината, донесена на света ще бъде дадена на света за целия последващ Цикъл. И тази Светлина ще бъде осъзнавана и осъзнаваема чрез най-близките, които са я осъзнали. Само пречупилите Моята Светлина в своето съзнание могат да я занесат в света и да я дадат на хората. Огромно е значението на Поръчението. Подготвям за изпълнение мисията на живота, предназначена за даденото възплъщение. Трябва да се осъзнае значимостта на Поръчението – тя е огромна!

302. (8 юни). Разбира се, лекотата и простотата на всяко достижение са относителни. Лесно и просто е всичко, ако са налице натрупвания в това и някога е бил приложен труд. Художникът бързо нахвърля портрета, поразяващ със своето сходство, но колко животи стоят зад тази бързина и умение. И така е с всички способности. И особено с огнените. Като се знае това, могат да се прилагат съзнателни усилия за утвърждаване на изискваните качества в себе си. При това е важно да се разбере, че разпалването на

центровете означава разпалване в себе си свойствата и качествата на огъня. Така например огънят на сърцето изключва появата на страх или униние, или плахост, или подценяване. Разпалващите се огънове придават на човека свойствата и качествата на пламъка. Затова първото условие е разпалването на огньовете. Разбира се, че при боязън и страхливост огньовете на сърцето няма да пламнат, но пък и страхът няма да влезе в огненото сърце. Тази взаимовръзка между огньовете и качествата трябва добре да се разбере. Огньовете на тържествеността и на мъжеството са огнени качества или качества, изразяващи се във форма на огънове. Утвърждавайки качествата, утвърждаваме огньовете или условията, при които появата на огньовете става възможна. Също така спокойствието и равновесието са форми на равномерно горящия пламък. А суетата, безпокойството, плахостта, съмнението, страхът са форми на изразяване на духа, в които никакви огънове не могат да се проявят, както земният огън не може да гори в светилник без масло. Ученикът трябва сам да създаде нужните условия за проява на огньовете и тогава огньовете ще пламнат, и пламвайки ще приемат нужната форма. Неудържимото пламтене може да прегори проводниците. Оттук – вечна бдителност, сдържаност и пълно обуздаване и подчиняване на огнената стихия. Затова робското пълзене пред Висшите Сили и унижителното просене се отменят. Властелинът на своя микрокосмос, утвърждаващ своята власт, не е роб, а сътрудник на космическите сили. Не може да се овладее пламъкът, ако се запази робската психология. Човекът, цар на природата, като имащ власт и облечен във власт, встъпва в своето заповядано наследство, в Царството на Огъня. Огненият Свят не е за роба, а за царя на духа. Царствеността не се заключава в произвола, а в проява огнената дисциплина на духа, тоест следването на закона. Само следването на Космическите Закони дава крила на свободата. Нарушаването на закона е произвол, изковаващ вериги на робството. Затова всеки Владика Идва да изпълни Закона, а не да го наруши. Така и вие проявете своята свобода в рамките на закона и тя ще стане безпределна и неограничена, както са неограничени сферите на проявление на Висшите Закони. И затова е отменено чудото, тъй като в незрялото човешко съзнание то предполага нарушаване на естествените закони на природата, докато в действителност то се извършва според Висшия Закон. Знанието е голям освободител. Запаленият огън на познанието разрушава оковите на невежеството. Човекът не може да разбере зад какви чудовищни грамади от предразсъдъци се крие неговото съзнание от Истината, докато сам не се издигне над тях и не види тези доброволни тъмници, в които се измъчва човешкият дух. Лъжлива религия, лъжлива наука, лъжливо изкуство, лъжливи закони, лъжливи форми на живот - така светът затъва в лъжата на призрачната очевидност. Затова старият свят бива разрушаван, тъй като не може да върви с новия. Но трябва да се наблюдава зорко и новия, да не би да са се загнездили някъде ъгълчета от стария свят, тъй като е жизнен. Така и виното ще е ново, и меховете ще са нови, и формите на живот ще са нови, и Земята, и Небето - всичко ще е ново. И за старото няма да има място в новото. Но полето за изява на Новия Свят ще бъде преди всичко човешкото съзнание. Външните форми са само следствие. Владиката Призовава към пробуждане съзнанието на народите от вековния сън или вековните заблуди, или старите натрупвания. Трябва да се забележи планетното пробуждане на народите. Тъй като са се събудили. Настъпват велики промени. Със старото съзнание няма строителство. Само с новото – ново. Така и за Новата Страна е приготвено всичко ново. Приготвено е много. Наистина - дворец небивал. Неговото изграждане е завършено в Тънкия Свят и сега отсъденото се влива вече в готовите форми. Трудно е за човешките очи да обхванат размерите на строителството и да видят фундамента

и корените, но по размерите на настоящето вече може да се съди за бъдещето, близко, радостно и светло. Бъдещето е близко и неговата същност е Светлината.

303. За тайната на звука. Звукът на човешкия глас е магнетичен. Звукът и цветът са свързани със съответствие. Звукът, предизвиквайки астрални светлини, действа удвоено. Цветът звучи. Всяко цвете звучи със своя цвят или цветове. В природата звучи всичко или всичко притежава своята нота. В природата всичко звучи със своите цветове. Даже картината на художника звучи в съзвучие с цветовете, упражнявайки въздействие върху психиката на човека. Съзвучието на цветовете дава хармоничен акорд. Гласът на човека съзвучи с цветовете на неговата аура. Могъщата аура издава глас с определена тоналност, придаваща нейната магнитна мощ. Затова гласът въздейства и подчинява. Може да се каже, че въздейства всеки човешки глас, предизвиквайки според своята същност или хармонично, или дисхармонично състояние на аурата. Всеки глас е или съзидателен, или разрушителен, или даващ или изсмукващ сили. Блажени са съзидаващите и творящи дарители. Продължителната човешка реч има и определен ефект. Може да запали, озари, издигне или, напротив, да потисне аурата на слушателя, убивайки неговата жизнена сила. Възможно е да се вложи в звука на гласа мисъл, която не се съдържа в произнесените думи и тогава въздействието, бидейки целеустремено, ще бъде особено силно. Съчетанието на звук, думи и мисли, хармонично и тройствено, е още по-силно. Думата носи в себе си образ или идея, изразена във формата на картина, понякога ярка и отчетлива. Сътворяваните от думите образи притежават въздействие. Освен това всяка буква, притежавайки свой вибрационен ключ, съответстващ на нервните възли на нервната система на човека или животното, влияе върху нея механично, предизвиквайки по съзвучие в нея вибрации, в цялата или в част от нея. Възможно е да се ползваш съзнателно от магнетизма на гласа, но затова трябва да се знае и да се вложи в звука мисъл, носеща въздействащ образ във формата на звук. Звукът е само страна, една от страните на цялото, представляващо съчетание на влизащите в него елементи. Майсторът използва своите инструменти съзнателно, като знае кой за какво подхожда. Така е и със звука на човешкия глас, когато е прилаган съзнателно. Звукът не е само цвят. Звукът е и огън. Всяка буква и даже всяка нота предизвиква освобождаване на огнени заряди. Буквите са силни, особено гласните. Огнената скала на звуците се съчетава с цветовете и цветовете са огньовете, пораждани от звука. Всяка произнесена дума е огнено явление и представлява сила или огнена енергия, излизаща или излъчвана от организма. Говорещият хвърля огньовете от своя микрокосмос. Колкото по-огненосна е същността на човека, толкова по-ярка и дълбока е проявата. При произнасяне на звук или дума работните нерви пламват като проводници от течащите по тях огнени токове и отдават това пламване във вид на огнено образуване. Движението на огньовете в говорещия човек се съчетава с движението на неговата аура и дава комбинация от звукови огнени явления, свързани с проявите на мисълта. Думата е трипланова същност, носеща физическо, астрално и ментално въздействие. Думата е сила, хвърлена в пространството. Човекът, бидейки трипланова същност, влага в звука или думата енергии от всичките три и енергията, пусната в пространството, въздейства на обкръжаващото дълго време след като думата е била казана и дори забравена. Породените енергии остават в пространството, свързани със своя създател посредством пълна магнитна връзка за изживяването им от съзнанието. Кога те отново ще се върнат към породилия ги център за неутрализация или възстановяване на нарушеното равновесие в пространството? Затова е казано, че за всяка произнесена дума ще трябва да се дава отчет. Тъй като всичко се връща в своя кръг. Тройствения заряд на думата или звука може да бъде много силен. И особено съзнателно усиления. Освен това, произнасяните

звуци предизвикват съзвучие или отзвук в съответстващите сфери. Така например физическата нота предизвиква физически вибрации в обкръжаващите плътни предмети. Дървото или стъклото, или металът, да не говорим за струните, могат да вибрират и вибрират със звук. И ако вибрира пъна, то как ще вибрира на звука нервната система на човека. Става дума именно за външно физическо въздействие, тоест за една от страните на звуковото въздействие. Затова е голямо значението на мълчанието. Тъй като ако гласът въздейства на другите, то той въздейства и на собствената си нервна система и може би още по-силно, отколкото на чуждата, предизвиквайки в нея колебания от определен порядък, съответстващи на триплановата същност на думата. Човекът, произнасящ думи, може да бъде свой собствен палач, неподозирайки ни най-малко това, тъй като всяка произнесена дума носи веднага огнена вълна на благословия или осъждане на своя създател. Голяма е отговорността за произнасяните думи, тъй като е дълбоко значението на думата.

(Записът е направен съгласно последните указания за съзнателно прилагане магнитната сила на мисълта, устремена към аурата на Владиката).

304. (9 юни). И тъй, сега се поставят оценки не за отговорите, а за въпросите, тъй като въпросът означава устременост към нещо. Как звездите или светилата могат да съответстват на органите на човешкото тяло. Влиянието на Слънцето и Луната върху живота на Земята и зараждането на живота на Земята е несъмнено. Лъчът светлина на Слънцето пулсира със своята енергия във всяка негова частица. Тази енергия се предава на всеки атом. Тя пулсира в центъра на духо-монадата. Оттук и пулсирането на сърцето като слънце на организма, Баща на което е Слънцето на нашата система. Центърът на системата е породил център на организма и му е дал своята сила. Лунното тяло или астралът се е зародил в човека и се е сформирал, когато той е бил на Луната. Астралът е лунно наследство. Пулсиращият център на духо-монадата се е облякъл с астрална материя, отлагайки в зърното на духа енергии, магнитните свойства на които във всяко ново възплъщение във форма са събирали около себе си съответстващи на техните зърна елементи от астралната материя. Всички звезди изпращат в пространството свои лъчи с различна степен на напрежение. Лъчите творят. Творят не само лъчите на Слънцето, но и всички, и всякакви лъчи. Лъчите – това са енергии. Съединявайки се по закона на полярностите с енергии, произхождащи от други центрове или звезди, те пораждат явления от различен порядък или планове. Колкото по-близко до Земята е излъчващият център, толкова по-силно е въздействието. Енергиите на лъчите, взаимодействайки с енергиите на духо-монадата в продължение на милионите години от нейното съществуване, създават или коагулират в нея центрове от съгъстена материя, функциите на които се развиват в съответствие с лъча на въздействащия център на далечната звезда. Затова всяка планета със своите лъчи е вземала участие в изграждането на физическото тяло на човека, елементите на което са разхвърляни в небесното пространство на съответните центрове. Творящите Логоси са центрове от творчески енергии, сътворяващи форми на живот по своя лъч. Творчеството на слънчевия лъч се вижда явно в растителното царство, представлявайки съчетание на енергията на Земята с енергиите на светилата. По същия начин творят и планетите. Луната и звездите взимат ярко и дейно участие и в растителния и в животинския живот. И винаги са вземали. Времето, тоест състоянието на атмосферата, зависи от Луната. Урожайът е обусловен от Луната и Слънцето, и от конфигурацията на техните лъчи. Животът винаги е зависел от светилата, които го обуславят. Тъй като неговите елементи се намират на небето и се изпращат на Земята в лъчите на техните енергии за съчетаване и поразждане на нови форми. При раждането на човека лъчите се кръстосват и образуват скелет, върху

който се изгражда физическото тяло на човека, а също астралното и менталното. Съчетаването на скандите става под въздействието на лъчите на звездите и светилата. Формата на сърцето или белите дробове, или черния дроб зависи от съчетаването на съответстващите лъчи на звездите в момента на раждането на човека. Взаимното разположение на звездите винаги е точно определено и техните ъглови отношения могат да бъдат изчислени във всеки даден момент. Ходът на светилата и техните съчетания обуславят не само живота на човека, но и живота на народите. Той е отпечатан в звездите. Невидимите и видими лъчи са мощни породители и двигатели на живота и регулатори на живота на всеки организъм и на всяка форма на живот. Ако вълните и дори движението на пясъците зависят от ритъма на Светлината, то какво може да се каже за материята изобщо и за всички живеещи и притежаващи дихание? Даже въздухът, намагнетизиран от светилата, не е еднакъв във всеки даден момент. Елементите от материя, разлята в атмосферата на Земята, се съчетават в едни или други комбинации под действието на тези лъчи. Лъчът на Слънцето прогонва и разсейва мъглата. Това въздействие е явно. Но оттук е и дъжда, и урагана, и вятъра. Всичко е от небето. Човекът е център на средоточие на въздействието на лъчите в продължение на много стотици милиони години, събрал в зърното на духа кристали от космически енергии. Астрологията и астрохимията, и астробиологията, и астрофизиката са науки на бъдещето. Тяхното знание е съсредоточено в Твърдината. Но настъпва времето, когато на човечеството може да бъде дадена част от тези съкровени знания. Важно е да се разбере, че невидимите и видими лъчи представляват основа на живота на всичко съществуващо във всичките му видове и във всички планове на битието. Лъчите са породили видимата материя, оформили са я и регулират нейния живот. Лъчите са регулатори на всеки живот. Лъчите или устремените огньове на пространството са ваятели на всички форми на живот. Огънят е Баща и породител на битието.

305. (11 юни). При преразход на сили трябва плътно да се затворят каналите, през които се изразходва енергията, включително до натрупването на нови енергии. Те бързо се попълват благодарение колелото на отдаване и получаване. В периода на натрупване всяко излишно отдаване е недопустимо. Има кармически необходими отдавания и загуби на енергия и те не могат да се избегнат. Но има и доброволни. Те може и трябва да бъдат пресечени, когато пределът на опразване на съкровищницата е близко. Трябва да се следи нивото на психическата енергия в организма. И в моментите на възстановяване на силите най-добрият канал е Йерархията. Но и при изразходването на енергия тя е неизтощима, ако по време на загубата ѝ контактът с Йерархията е непрекъснат. Ето че животът дава нагледен урок как да се изразходва енергията, без да се разпилява. Трябва да се преминат два примерни дни, изразходвайки енергията в различни условия: при контакт с Учителя и без Него. След като се установи разликата, може да се направи втората крачка, също двустранна. Първо - да се проведе опит с изразходване на енергия при обикновен контакт, второ – изразходвайки енергия и установявайки контакт да се изразходва не собствената енергия, а на Владиката и – сякаш стоейки настрани. “Не аз творя, не аз действам, а Владиката, Пребиваващ в мен”. Ученикът става Учител в такива условия, когато той вижда, че сам, със своите сили няма да се справи. Трябва да се научиш съзнателно да черпиш сили от огнения резервоар на Учителя. Трябва да действаш сам, но със силата на Владиката. Собствените сили са ограничени, но силите на Владиката не са ограничени. Така отново животът учи, поставяйки в такова положение, когато нагледният урок и опитът са необходими, тъй като с обичайните мерки вече не може да се продължи. Съзнанието се приобщава към този неизчерпаем резервоар с огнена енергия, от който са черпили всички

носителите на светлина, без да се пресищат и без да се уморяват в делата. Оттук и тази невероятна продуктивност на труда и неизтощимост на огнената енергия – всичко е все оттам, от йерархическия резервоар. И ако някой каже, че неговите сили отслабват, значи условията на тяхното нагнетяване, натрупване и получаване не са били спазени. Разбира се, Давам сила и Възстановявам загубите, но е необходимо точно съблюдаване на даваните указания за правилния обмен. Обкръжаващите условия са като бездънна бъчва, поглъщаща енергията на духа. Затова ще раздаваме мъдро, помнейки за това, че всеки момент на отдаване трябва да бъде съдържан, тоест трябва да бъде съдържан от волята, както водата на реката се съдържа от бента на електростанцията за планомерно и регулируемо изразходване. Неудържимото раздаване, когато пламванията на енергията не се съдържат от волята са безусловно вредни и лишават от работна сила, подобно на разкъсан бент. Водата или работната сила си е отишла и станцията не може да работи. Затова съдържаността в момента на прилагане и изразходване на енергия е нужна неизменно. Несъдържаното от волята пламтене опустошава съкровищницата бързо и изцяло. Тогава равно течащата огнена вълна на енергията се прекъсва, давайки спазматични конвулсии на опустошения апарат. Те са вредни със своята неубедителност и не достигат целта. В моментите на опустошаване на съкровищницата трябва да се замълчи, затваряйки плътно и спирайки токовете на енергията, течащи навън. Изчерпалият себе си човек е подобен на празна черупка. Жалък, безсилен и неубедителен, поради невнимателност опустошил себе си – празна обвивка, лишена от огън, жертва на всяка случайност, обект на въздействие от страна на всяко съзнание, дори слабото и особено злото. Огромна и недопустима е вредата от свръхзаконното опразване на съкровищницата. Оттук и дозорът. Трябва да се стои постоянно на стража на своето съкровище. Тъй като първите, които ще настъпят с петата си са тези, които са получили. Жалък е певецът, изчерпал своя глас. Неубедителен е ръководителят, отдал всичко. Магнитното въздействие на аурата се прекратява незабавно и отдалият без мярка и непредпазливо заприличва на проскубан орел или на цвете с откъснати листенца. Както в котела трябва да има винаги съхраняван запас от сила, иначе действието е невъзможно. Опазване на съкровищницата – така ще наречем поредната задача, която животът поставя. Животът по волята на Учителя поставя необходимите задачи, без разрешаването на които е невъзможно по-нататъшното придвижване. Особено важно и полезно е да се съдържа енергията, след като действието е завършено, а апаратът се стреми да работи на празен ход, изразходвайки скъпоценната мощ безцелно. Ето тук и се налага крановете на паропровода, изпускащи неговата сила, да се затворят незабавно, пресичайки изтичането на енергия по инерция. Развълнуваният и изгубил равновесие човек е готов безкрайно да маха с ръце и да преживява извършеното действие дълго време след като то фактически е приключило и изтичането на енергия трябва да се спре. Непроизволните и натрапчиви мисли са явление от същия порядък. Трябва да се научите, завършвайки действието, веднага да прекратите изтичането на енергия, пренасяйки фокуса на съзнанието върху нещо ново и нужно. Преживяването отново на приключеното действие е твърде несполучливо. По-добре е останалата енергия да се съхрани за полезно изразходване. Човек не иска нито да владее себе си, нито да се обуздава. Затова се утвърждава съдържаността като основа на възхода и ключ към овладяване на огнената мощ. Спокойствието, равновесието, съдържаността са три царствени птици от едно гнездо. Утвърждавам овладяването на себе си.

306. Сине Мой, за да се приближиш до Мен трябва да преминеш три стъпала: земно, астрално и ментално, съответно на земния, астралния и менталния план. На Земята преминаваш през плътните условия, които са тежки и водят към Мен. Много по-подвижни

са промеждутъчните условия на астрала. Те трябва да се преминат бързо, без да се задържаш, а само проявил нужната степен на преодоляване. Границите на ментала са широки. Там земните притегляния отслабват и духът може да въздъхне свободно. Там земните стремежи, утвърдени на Земята, не бидейки свързани с тежките частици плътна материя, се разгръщат неудържимо, увеличавайки духа към желаната и набелязана цел. Неудовлетвореното тук получава насищане там и Близостта, усещана тук, но невидима, там може да стане явна и видима. Там не трябва да се изразходват невероятни усилия за постоянното утвърждаване Близостта на Владиката и ежедневието устрем няма да се разпилява от земните вихри, както се разпилява той тук, щом съзнанието се докосне до течащия покрай него живот. Тук върви постоянна, страшна и напрегната борба за утвърждаване на Владиката в съзнанието, при което самата същност на обкръжението яростно се изправя срещу дерзаещия да се приближи до Мен, ежеминутно лишавайки го от достигнатия от него подем. И какъвто и подем да е достигнало съзнанието сега, обкръжаващият живот незабавно се опитва с всички сили да потуши огньовете на достиженията. Затова е необходимо утвърждаването на Владиката в сърцето: постоянно, непрекъснато и упорито. И колкото и здраво да е утвърдено то днес, още по-здраво трябва да го утвърждаваме утре, тъй като според силата на утвърждаване е и противодействието. И само силният и устремен може неуморно да преодолява това страшно противодействие на плътния свят, проявявано срещу Моя Свят. В тази неуморна борба и победа се заключава и земния подвиг. В ментала вече не е така. Властта на Земята и нейните притегляния отслабват. Духът вече не е задържан от хиляди нишки надолу, а може да размаха крила. Близостта става очевидна, очевидността и действителността съвпадат. Става възможно да се учиш безкрай и да познаваш безкрай, отрекъл се от малката тъмница, наричана земно обкръжение. На Земята духът, съществуващ в плътта, пребивава в истинска тъмница, с оковани ръце и крака. Тежкия земен каземат, наричан тяло, инертен, неподвижен и ограничен от земните чувства, пресича възможността за движение и полет. Нужно е нечувано мъжество, за да се опази огнената нишка на връзка с Учителя. Но там стените на тъмницата изчезват. Пространството е отворено за дерзаещия. Мисълта движи полетите. Само помисли колко усилия трябва да приложи Архатът, за да се издигне във физическо тяло над Земята или да стои върху водата. В Тънкия Свят полетите са прости и естествени и почти не изискват усилия. Агни, разпалил в тежките земни условия и поддържан на Земята, там представлява газ, издигащ нагоре. Обектите на устремност там придобиват явни форми и подхранват съзнанието със своите енергии. Творецът на своето обкръжение властно и мощно създава своя свят, не бидейки раздиран и отвличан от противодействащите сили. Железният кармичен пръстен на плътните условия се сваля. И благо на този, който е утвърдил своята устремност на Земята. Тъй като какво ще пожъне и накъде ще се устреми, и как този, който нищо не е посял в своето съзнание и не се е устремявал наникъде на Земята, задоволявайки се с това, което има – мрака на земната тъмница. Но запалените, но устремените нямат предел и граници за насищането на своя устрем. Законът „Търсете и ще намерите, чукайте и ще ви се отвори, поискайте и ще ви се даде“ ярко и огнено се осъществява там, където не съществуват плътните условия. И зърната на устремност, заложили в тежките условия на земния живот, там ще дадат стократен урожай. Защо Моите думи и Моите притчи хората са наложили към земния свят или са отнесли към мъгливото и непонятно Божие Царство, когато Тънкият Свят е полето за сеитба на Земята и за жътва след освобождаване от тялото. Ще се радваме на всяко зърно устремност и ще утвърдим всяко земно преодоляване като звено, приближаващо към Мен и гаранция за проява на

Светлината в Тънкия Свят. Сине Мой, последните часове на твоята битка за Моята Близост приближават. Още малко усилия и ще Разтворя вратите на твоята тъмница широко. Гъста е тъмнината и тежко преддверието, но целта на Архата е освобождаване от Земята на Земята. Ограниченията на тялото се разрушават в тялото, оковите на духа се разбиват в тъмницата и стените на плътните условия се помитат. Да ги преодолееш означава да ги разрушиш. Затова Утвърждавам преодоляването в живота. И сега, когато е тъмно, Утвърждавам твоята сияйна победа над всички условия на плътните съчетания на материята.

307. (11 юни). (М.А.Й.) [Майката на Агни Йога-Елена Ивановна Ръорих (1879-1955)]. Аз действам като Камъка. Камъкът е кондензатор на пространствения огън, привличащ го и насищащ с него аурата на притежателя му (на този, на когото е даден). Всеки център е приемник на сила от Камъка. Ти си продължител на Моята мисия, любими сине. Връзката е здрава и ти си нерушимо мой. Да! Връзка. Пряка връзка. Ще кажа нещо важно. Сроковете се измениха. Приблжиха се неопишимо. Завършекът е на границата. На любящия мястото е с мен. Търпи. Зная, че е тежко. Усещам. Наистина! Ние сме слети в Сърцето на Владиката. Неговите Лъчи ни насищат с невидима мощ. Ти можеш да се насищаш с моята аура също така свободно, както се насищаш от Неговата аура. Ти си здраво в моето сърце. Нашата връзка е над преходното. Ти, любими, си неразделно с Него. Ние тримата сме във веригата, отиваща нагоре и надолу. Три брънки, съединени заедно йерархически. Пиша. Отбележи числото. Ще усиля връзката. Усили я и ти. Побеждавал си неведнъж, ще победиш и сега. Вниманието на Майката е постоянно. Обменът на искри е животворен. Затова са нужни твоята устременост и любов. Това са каналите за сближаване. Любимото сърце е близко. Днес напъвам особено нишката на сърдечната връзка. Не се тревожи и не се безпокой за нищо. Всичко ще се осъществи. Дай срок. Ще станеш свидетел на небивалото, и то заедно с мен. Ще споделиш моята радост и моите грижи, и моята близост с Него. Ще те приближа необичайно. Ще бъдеш по-близко от близкото. Ще бъдеш изразител на същността, давана от Мен. Ще нахраня и наситя с Учението на Живота. Ще замениш мен и, олицетворявайки със себе си мен, както аз олицетворявам Владиката, ще изпълниш докрай мисията на своя живот. Обещаното те чака, сияейки с лъчите на Светлината. Ще твориш в радост, забравил за мрака на часа преди разсъмване. Тъмнината трябва да се съгъсти за унищожаването ѝ. Постигането на щастие е отворено за сина и за него е Светлината.

308. Зная и Виждам, и всяко зрънце напрегната енергия ще Събера за благо. Всичко живо напъва своите енергии за изграждане на своя индивидуален ковчег на живота. В този ковчег - носител на неговата същност - той плува по океана на живота. Напрежението се изразява във взаимнообмен с енергиите на обкръжаващия свят на съответните планове. Обвивките, обличащи човека, той изгражда сам с магнитното притегляне на енергиите, съдържащи се в зърното на духа. И на който и план да се прояви активността на човека, проводникът или тялото, носено от него, се създава от него в съответствие със същността, намираща се вътре. Съответствието е обусловено от скандите, скандите - от хороскопа, хороскопът - от кармата. Невинаги физическото тяло отразява натрупаните енергии. Огънят не се съчетава с плътта. Но овладяването на физическата обвивка в значителна степен зависи от волята на нейния притежател и енергиите, натрупани в Чашата. Четиригодишният музикант овладява своите ръце и своя апарат несравнимо по-бързо от този, който никога по-рано не е обичал музиката. Трудно е и изисква голямо напрежение всичко, усвоявано за първи път. Акумулирането на енергия от качествата изисква време. Нарастването на кристала на качеството се извършва постепенно. И

същността на живота се свежда до нарастване на зърното, или набирането на Чашата. Затова и истинската придобивка се заключава в опита, даван от живота, а не в това, което човек има около себе си. Тъй като всичко, което има, му се отнема, с изключение на плодовете на опита. Затова от имащия нещо, или от притежаващия нещо земно ще бъде отнето всичко. Мъдрият може да каже: нищо не е мое, всичко ми е дадено затова, за да ми бъде отнето. Оттук *Omnia mea mecum porto* или „Всичко свое нося със себе си” е формула на най-дълбока мъдрост, утвърждаваща, че своето наистина неотнимаемо богатство човек носи в себе си и със себе си, но това съвсем не означава, че той няма нищо. Само имащият много може да произнесе тази кратка формула на живота. Човекът, осъзнал в себе си своето нетленно неотнимаемо съкровище, с него и ще пребъде и ще се устреми към неговото натрупване, тъй като ковчегът от натрупани енергии ще бъде и негов носител. Да се задълбочиш навътре в себе си означава да влезеш в своята съкровищница и да черпиш от нея натрупаните богатства. Но преди да черпиш, трябва да събереш. Затова е казано, че на един са дадени (при раждането му) два таланта, на друг – три и така нататък. Целта на живота е да се преумножат съкровищата. Ако сте преумножили, значи сте изпълнили предназначението си, ако не, животът е пропилян напразно. Всички мъки, страдания, трудности - всичко е напразно и без цел, всичко е нахалост. Тогава от Книгата на Животите се зачерква цяла страница, не дала нищо на духа и не донесла опит.

309. (12 юни). Свободата и безкрайността на мисълта е символ на същата свобода и във Висшите Светове. За мисълта и в мислите е възможно всичко. Няма такова разстояние, което да не би могла да преодолее мисълта и нещо, което не би могло да си представи творческото въображение. И ако си представим пространството на такова измерение, в което абсолютно царства мисълта и материята на мисълта, тоест съзнанието и тънката светеща, послушна на волята материя на мисълта, то това и ще бъде една от висшите сфери на Света на Мисълта. Дори и задачата на земната еволюция се състои в това да се разрежи и изтънчи дотолкова материята и изостри волята, че първата да се подчинява на втората изцяло. Огнените действия на Земята като: победата над огъня, студа, земята и водата са апотеози на мисълта. Седмата раса от Седмия Кръг в момента на неговия завършек ще представлява хора, творящи с мисъл в разредените леки слоеве на земната материя, станала тънка, прозрачна и послушна на волята на човека в твърде значителна степен. Властта, обещана на човека, власт над всяка плът, тоест над материята, е крайна цел на човешката еволюция и нейният прообраз е даден в наличието на мисъл и силата на творческото въображение. В това е особеното скрито значение на изкуството. Тъй като изкуството – това е светът на творческите възможности. Именно в изкуството човек се приближава до условията, при които неговата творческа сила, преодолявайки инертността на материята, може да твори безгранично, без да познава предели и ограничения. Даже сега, даже без да знае, в сферата на изкуствата човешкият дух разширява рамките на плътните възможности и свободно твори. От работния материал на буквите и думите, подобно на строител на здание той може да създава всичко, на което е способно неговото творческо въображение. Дори литературното творчество е ограничено само от широтата, от образността и творещата сила на мисълта. Тъй като мисълта може да се облече в конкретни форми с помощта на думи и техните съчетания - работния материал на художника на думите. Същата тази свобода и същата безпределност е налице и в областта на звуците. С какво е ограничен света на музикалните възможности, лежащи пред изкуството? И от какво е ограничено творчеството на човека изобщо? Само от силата и мощта на неговата творческа мисъл. Светът на творчеството на човека е свят на безгранични възможности и

този, който не иска вериги и ограничения, трябва да насочи своята творческа сила в това направление. Всичко, което виждаме наоколо е продукт на творчество с една или друга степен на съвършенство, творчество на духове от една или друга степен. Безчислените звезди са продукт на творческа сила, видимите и невидими светове – също. Всичко се твори от един или друг център на живота. И в основата на всичко е духо-монадата на някое от безкрайните стъпала от стълбата на живота.

Малко ли са нещата, които някой би могъл да поиска? Но е необходимо да живееш по Моему. В откритата пукнатина прониква злонамереността. Пукнатини не трябва да има. И контактът трябва да бъде постоянен. Предупреждението е дадено.

310. Сине Мой, наистина времето на свършека е близко. Цялата природа се напруга в очакване. Ако всичко е огън, то как може огнената постройка да не съзвучи на приближаващото Пришествие и да не го предчувства? Смятат, че природата е безчувствена. Но това е поради невежество. А какво са тогава бурите, дъждовете, гръмотевиците, засушаванията, ако не реакция на природата на психомагнитните огнени явления. Седемструнната лира на духа съответства на седемструнната лира на материята, или на духоматерията, и звучи в унисон с нея. Човешкият апарат е могъщ. Неговите тънки енергии въздействат на душата на вещите. Насочваме Нашите посланици към застрашените местности и те със своята огнена аура оздравяват цялата околност, привеждайки стихийните елементи на местността в състояние на хармонично равновесие. Оттук е особеното значение на планетната мрежа на Светлината като регулатор на енергиите на Земята, чрез правилното им взаимодействие с пространствените енергии с посредничеството на огнения апарат на човешкия микрокосмос. Трябва да се разбере уравнивяващото влияние на човека върху обитаваната от него планета. Всичко съществуващо е свързано помежду си с огнени нишки, представлявайки единно цяло. Нарушаването на равновесието в едно влече нарушаването му по слоевете и ехото на дисхармоничното явление се носи надалеч. Заболяването на която и да е част на тялото се отразява на цялото тяло. Така е и в природата. Човечеството е част от природата, част от планетата, част от Космоса. Явявайки се носител на висшите принципи на планетата, то нарушава жестоко нейното стихийно равновесие, когато е налице масово заболяване на човешката душа. У здравия дух и тялото трябва да бъде здраво, тъй като здравето е нормално състояние на обикновеното човешко тяло. Така също и планетата може да бъде здрава само при духовно здраво човечество. На Висшите Светове неуравновесености на стихииите като на Земята не се наблюдават. Стихиите са особено подложени на влиянието на човешкия дух. Стихиите и духът на човека са свързани. Властта над стихииите, укротяването на бурите и ураганите, прекратяването на земетресенията не са приказка, а пълна действителност. „И Заповяда на ветровете да затихнат” е явление, отпечатано в много завети. Архатът е повелител на стихииите. Човечеството се доближава до съзнателната власт над стихииите. Но на прага на познанието ще го доведе вече не магията, а науката и тогава вече ще се слеят двете велики реки: реката на явното знание – науката, и древната река на тайното знание, пазено от Владиците до настъпването на срока. И ще бъде Единна реката на Великото Знание, нераздирано повече от тъмнината на невежеството. Ще изчезнат границите между невидимото и видимото. Трите свята ще се слеят в един, единен по същество, но троичен в проявите си. Единосъщната и неразделна троица от страниците на вехтите прашни книги и непонятните писания ще слезе и ще навлезе в живота, олицетворявайки със себе си същността на единната вещь, проявена в света на всички планове на битието. Земният свят е космически устремен към обединяване на всички начала. И обединяващият Фокус Е Йерархът. От Него и чрез Него се осъществява

обединението. Именно моментът на най-голямото разединение ще бъде и моментът на обединение, когато се утвърди мощта на Йерархията. По същия начин и ние ще осъществим единението с утвърждаващия Фокус, за да може в момента на всепланетната промяна да се окажем на гребена на вълната. Съзнанието се подготвя за това от Лъчите на Владиците, за да покаже в нужната минута висша нота на съзвучие. Затова Казвам: “Бодърствайте, тъй като не знаете нито деня, нито часа.” Аз Казах.

311. (13 юни). Решението е правилно. Контактът може да се установи във всякакви условия.

312. (14 юни). Опитът да се съсредоточиш и да установиш контакт с Учителя в трамвая в обичайния период на утрото беше правилен. Нито шумът, нито хората не попречиха да почувстваш незримото Присъствие и мисли. Да проследим пътя на сближаването. Отначало отделни думи бяха улавяни по време на сън, на границата между съня и бодърстването. След това цели фрази, за което бяха необходими няколко години. След това фразите започнаха да се увеличават по количество, но бяха откъслечни и в полусън. След това се възприемаха кратки отделни откъслечи и накрая – цели завършени страници. После състоянието на полусън се смени с пълно бодърстване, макар Записките да не пострадаха от това и накрая те започнаха да се водят обичайно и вече не с молив, а с химикалка в тетрадка. Път дълъг и труден. Условията на пълна тишина се сменяха с шум. Отначало пречеше всичко: и шумът на улицата, и лаят на кучетата, и разговорите долу или в съседната стая, но преодоляхте и това. Сега всичко това вече не пречи, но нашата цел е да се преодолее всичко и всякакви условия на външната среда и да се изработи умението да се влиза в Общуване винаги, каквито и да са тези външни и вътрешни условия. Правилна беше мисълта за това как индусът по време на уличен бой е седял съсредоточен, без да вижда и чува нищо. Би било добре часовете, отделени за Общуване, да се съблюдават поне за кратко навсякъде и винаги, нахвърляйки мислите върху хартия. Нека ритъмът на Общуването дотолкова да навлезе в съзнанието, че повече нищо да не го нарушава. Даже и ако не трябва да се записва, нека мисълта да се устреми към Учителя. Отначало, както и по-рано, външното ще пречи. То ще бъде преодоляно и спиралата на ритъма на Общуване ще започне да нараства по сила и напрегнатост. Всичко голямо и значително е подчинено на ритмите. На ритъма се основава движението на светилата и целия живот на Космоса. Мъдро е да се подчини на ритъма живота на съзнанието в най-главното. Разбира се, отначало всичко ще пречи. Но всичко пречещо се дава за преодоляване. Да се преодолее силата на въздействие на всякакви външни енергии или условия е победа над материята. И подобно на синапеното зърно малкият опит отначало, утвърдил се, ще даде огромни следствия. Целта се заключава в това, да се установи ритъм, победил всички противодействия и условия, да бъдеш вече в състояние да водиш Записките винаги, когато има импулс за това, тоест пълно освобождаване от външното и пълно овладяване на себе си, и победа на съзнанието над външната среда. Пътят е един – към Учителя и сливане с Неговото съзнание. Защо да се смята това явление временно, когато може да се направи то постоянно изразяване на живота на съзнанието. Имало е примери за ученици, напълно и безразделно предали своето съзнание на Учителя. Пълното и непрекъснато, и временното и частичното сливане на съзнанията са само стъпала към разтваряне на личното „аз” в съзнанието на водещия Йерарх при пълно съхраняване на своята Индивидуалност. И утвърденото здраво на Земята ще бъде утвърдено и в световите след това, тъй като каквото вържете, или разрешите, или утвърдите на Земята, в Невидимия Свят вече само се утвърждава по силата на вложения устрем. Целта не е малка и изисква големи, упорити и постоянни усилия. Но вече сте преодолели много и

сте утвърдили явен ритъм. Трябва да се направи той непрекъснат и да се усили. Може да се забележи как след всяко прекъсване на ритъма Записките са губели и по сила, и по огненост. Нека отначало, в случай на изменение на външното обкръжение в момента на Общуването, то да бъде макар и кратко, но пълно и задълбочено, при пълно забравяне на всичко обкръжаващо, или поне частично, ако по друг начин е невъзможно. Не трябва, например, управлявайки колата изцяло да се потопиш в съсредоточаване върху Учителя, забравяйки външния свят. Катастрофата ще е неминуема. Но седейки зад кормилото все пак може цялото незаето поле на съзнанието да се отдаде на Учителя, отделяйки на земното само най-необходимото.

313. Собствените недостатъци трябва да се изкореняват или да се бориш с тях, но да се терзаеш от тях или от своите грешки не трябва. Терзанията са разрушителни също както и безцелното разкаяние. Нужно е изкореняване и изживяване, а главно такива състояния на съзнанието, при които изживяванията да не застилат пътя и съзнанието да не бъде побеждавано от тях, тъй като грешките са нищо, когато зърното на духа укрепва. Не е беда, когато изживяното в духа тегли надолу, но е беда, огромна беда, когато тези неизживени енергии, притегляйки съзнанието към Земята, затворят своя кръг и задържат съзнанието завинаги в сферата на притегляне. Орелът може да се спусне към кокошките и по-долу от кокошките, но да живееш в кокошарника ще бъде вече загуба на орловата природа. Не тези притегляния са опасни, които теглят духа към Земята, тъй като във всяко съзнание е загнездено много неизживяно, но тези, които го затварят в кръга на безизходицата, пресичайки възможността за полети. Затова не трябва на нищо земно да се дава власт над съзнанието. Тъй като тогава съзнанието ще бъде приковано към Земята и пътят за възход ще стане невъзможен. Отгук указанието: “Не се привързвайте към нищо. Не привързвайте към нищо съзнанието си.” Учителят е този камък, към който може не само да се привържете, но към който може даже да приковете своето съзнание вовеки веков. И ущърб няма да има, тъй като Светлината на Учителя ще изпълни същността на устремното към Него съзнание. Затова още веднъж ще Кажа: където е вашето съкровище, там е и вашето сърце.

314. За ученика животът е училище. И всеки ден донася неповторим опит. Записките са нужни за кристализация на получаваните уроци и събирането на опит. Много ще тръгнат по пътя на ученичеството от една или друга степен. Записките ще им бъдат нужни. Опитното познаване и Записките на тези, които са преминали по-рано, са така нужни и полезни, както са нужни и учебниците и ръководствата за изучаване на физика, химия и математика. Какво би било, ако всеки изучаващ тези предмети вървеше сам, събирайки само резултатите от личния опит и без учебниците - плод на колективните усилия на тези, които са преминали преди него? В това е незаменимостта и ценността на натрупания опит. Законите на познаването навсякъде са еднакви. Отначало Вървят Владиците, след Тях – най-близките. Вървят, натрупвайки опит и прокарвайки път в неизвестното. Своя опит и знание те дават на всички, които вървят и искат да вървят след тях. Но без готовия опит и натрупванията на вървящите напред е невъзможно придвижването, тъй като обикновеното съзнание не би могло да състави дори учебник по физика, ако не се възползва от опита на предшествениците. Затова Записките притежават ценност, тъй като указват пътя за приближаване към Учителя, утвърден с живота и делата на ученика.

315. Водещият Владика! Колкото по-близък става Великият Облик, толкова повече расте Той в разбирането на приближаващия се към Него. Възможно е да стоиш до

Него и да не разбереш. А може и да си надалеч, но близко. Близост в разбирането, а не във физическата отдалеченост. Разбиращ означава прилагащ даваните завети. Прилагането и разбирането са двете страни на една и съща вещ. Свещените предмети приближават. Свещени Наричаме предметите, насочващи мисълта нагоре и към Висшето. Има неща, устремяващи мисълта към Земята и неща, устремяващи я от Земята. Доверяваните предмети имат священо значение. Когато мисълта е насочена към тях се установява връзка с Висшето. Всяка вещ наоколо, покрай своето пряко предназначение е наситена с еманации от мисли, които я съпътстват: благи, устремяващи или влечащи надолу. Вещите, които смятаме за свои обвързват с нишките си към Земята. И Прометей, притежателят на небесния Огън, се оказва прикован към Земята. Но Водещият Владика Устремява само от Земята, извисявайки Земята със Себе Си. Земята като център на средоточие на личния малък живот е лъжа. Но като подножие на велик живот, даден на човека за възход заедно с нея, нейното значение е голямо. Земята се въздига заедно с човека. Цялата плът стене заедно със закования в материята дух: стене за освобождение и се устремява към освобождаване от вехтите форми на своето битие. Водещият Владика Води цялата Земя с всичко, което е върху нея, към Висшето стъпало на Еволюцията. Еволюцията на Земята и нейната обвивка е неотделима от еволюцията на човечеството и еволюцията на Космоса. Твърдението “звезда от звездата се различава по слава” показва еволюционното стъпало на всяка планета в схемата на общокосмическата постройка. И човечеството, обитаващо звездата, е свързано с нея по степента на своето издигане. Всичко живо, всеки център на духо-монада заема присъщото му място върху йерархичната стълба. Великата Стълба на Светлината преминава от малкото до голямото и отдолу догоре и всичко, което има битие се намира някъде върху нея. Водещият Владика Издига всичко съществуващо на планетата по стълбата на усъвършенстването. Само тъмнината и нейните слуги се устремяват надолу, към бездната. Но подемът е към Светлината.

316. (15 юни). За пътищата, устремяващи към целта – далечна и огнена. Еволюцията се набелязва от звездите. Нейният огнен прообраз е отпечатан във Висшите Светове. Той съществува сега и извън времето. Подобно на това, както съществуват Космическите Закони, съществува в огнени форми и бъдещето на планетата до края, до завършване на начертаното. Мяргането на дните и нощите губи власт над съзнанието, издигнало се над призрака на настоящия момент в областта на реално съществуващото, дължащо да дойде в бъдещите цикли на времената. Тъй като пътят на еволюцията е отпечатан във Вечността. Приобщавайки се към него съзнанието излиза от омагьосания кръг на малката необходимост, кръга на раждания и смърти и се докосва до Безпределността. Ние Живеем във вечното. Нашите постройки са от Вечността. И вашата планета върви по пътищата на вечното изграждане, набелязано от Нас и утвърдено в съзвучие с Висшата Космическа Воля. Разполагайки с далечния огнен план и знаейки смисъла и предназначението на големите планетни Кръгове, Можем да водим безпогрешно земния кораб към целта. Човечеството предвижда и планира за година. Ние – за десетки хилядолетия, имайки предвид милионите години, водещи към крайната цел. Вземайки големите Кръгове, Излизаме извън рамките на времето и, издигайки се над тях, Утвърждаваме Безпределността, съществуваща не в рамките на нашите дни и нощи, а в рамките на циклите. Затова всички земни изчисления са относителни по същество, но точни циклически. Точността на цикличните движения се дава от астрономията. А течението на светилата определя пътя на земната еволюция. В големия поток на живота малките срокове губят значение, както и малките дела и личния самодоволен живот. Духът, приобщавайки се

към космическите постройки, придобива крила за постигане на извънвременния пространствен живот. Тайното знание е извънременно. То включва в себе си рамките на Космическите закони, в които протича животът на планетата с всичко, което е върху нея и дава прообраза на огнените постройки, длъжни някога да се въплътят в земни видими форми. Ние Водим човечеството в съответствие с този огнен път, давайки му в моментите на завършване на големите и малките цикли тази част от Великото Знание, която то може да възприеме. Но и голямото и малкото Провъзвестие, както и всяко Провъзвестие има предвид все същата единна цел на завършека на планетната еволюция на нашата Земя. Истина ви Казвам: тънкото ще се утвърди в плътното, за да стане вече не тънкото, а огненото - земно и, в крайна сметка, земното - огнено. Затова Казваме, че бъдещето се явява реалният двигател на еволюцията. Този, който приема Нашето Учение и заживее с великия План, става негов изразител и част от световния огнен апарат, регулиращ и водещ еволюцията. Приобщавайки се към огнените двигатели на живота сам става такъв огнен двигател и работи вече по Плана на Владичите. Владиката на Шамбала Е Огнен Двигател на Живота, Мощ, пламтяща с кристалите на огнените енергии с необичайно напрежение и неизказана сила. Призоваваме в този творчески и сътворяващ живот, свят на непреходното огнено царство, пребивавайки в което съзнанието се издига над Земята и земното и над личното, но без да се откъсва в духа от планетата и без да изоставя Делата на Владичите. Великото Дело може да се извършва като си се откъснал от Земята и нейното притегляне, но без да я оставяш безпризорна. В това е великата жертва на огненото съзнание. Живеейки във вечното, не изоставя земното за помощ на тези, които следват пътищата на възхода. Тъй като трябва да се изпълни всичко. Великото колело на изпълнението е набелязано и построено от Нас и пуснато в спиралата на еволюцията. Искам да Издигна съзнанието над дребността на настоящето, за да го въведа във величието на бъдещето, сега съществуващо в огнените форми – прообраз на тези планове, където първообразите имат своето битие. Зова в Моя Свят можещите да го вместят. Всичко, което е наоколо и което виждаме, всичко ще премине, но огнената приказка ще се въплъти в живота и ще стане огнена действителност.

317. Пиши! От незапомнени времена хората са привикнали да смятат Земята за свое неотменимо достояние. Тъй като тяхното тяло е от Земята, то всеки е смятал тялото си и целия себе си за свой. Затова и е нарекъл себе си „аз”. В това се и съдържа неговата голяма заблуда, тъй като няма нищо собствено у човека и нищо не му принадлежи. Става дума не за собственост, която също е вредна илюзия, а за призрачното „аз” на човека. Трудно е да се разбере и да си представиш, че всичко, което човек вътре в себе си смята за себе си и за свое: своето тяло, своите чувства и вътрешния свят на мисли, идеи и представи не е нещо, което му принадлежи и не е негово „Аз”, негова собственост. Възможно е да се отнеме тялото от човека и целият негов вътрешен свят ще остане с него, без да пострада неговата цялост. Може да се отнеме астралът и да си представиш как ясно и отчетливо работи мисълта, неотвлечана от неговите преходни емоции. Може да си представиш как целият мислен свят на човека изведнъж се заменя от друг, нов, нямащ нищо общо с настоящия: образи, представи, мисли - всичко е ново, неприличащо на предишното. Може да се отнеме и менталната обвивка и въпреки това той, Мълчаливо пребиваващият вътре и наблюдаващ вечен Свидетел на ставащите изменения, ще остане недосегаем и нерушим. Той именно е и нашата единствена неотменима собственост, нашето вечно достояние, обладател на натрупаните съкровища, събрани за милиони години съществуване на огненото зърно на духо-монадата. И ти си то, и “аз” съм Той, безмълвно Гледащият, безгласен и вечен, съществуващ вътре и извън всички обвивки. Вечно Съществуващият

извън времето – така ще Го наречем. И вие наистина сте богове, имащи Го в себе си. Съзнанието може да се пренесе отвън навътре, отначало в тялото, после в астрала, после в ментала - и това ще бъде временно, променящо се състояние на съзнанието, съществуващо в непринадлежащите му дрехи, временни и променящи се с всяко възплъщение, остаряващи, изживявани и разрушаващи се, тъй като, отхвърлени, те се разлагат. Само мощната сила на Безмълвния задържа в едно тяхната материя и им придава определена форма. И стига само Той, удържащият ги в едно да ги изостави, за да започне тутакси тяхната материя да се разпада на съставните си елементи. Този процес е лесно да се проследи при смъртта на физическото тяло. Но аналогично явление става и с астралното и с менталното тяло, веднага щом Безмълвният Властител ги напусне, отнасяйки със себе си в Огнените Сфери мощта на своята, обединяваща тяхната материя сила. Мощен магнит – това е Той – огнен, обединяващ и притеглящ към своя център материята на трите. За Него – Мълчаливия, с неговата магнитна сила става събирането на съкровищата във всички тела на всички планове, и към Него – огнения трябва да се издигне съзнанието и да се извиси до Него, ако духът иска да излезе от царството на преходното и да влезе в Царството на вечния живот. Огненият, пребиваващ вътре, се обогатява от събираните съкровища. Зърното на духа расте. Даже в земния живот може да се забележи колко пъти се променя изцяло съдържанието на астралната и менталната обвивки. Но Той, Регистраторът е оставал неизменно Наблюдаващ течащите покрай Него вълни материя на трите плана. Огнената памет на Безмълвния Свидетел е свършена и пази в себе си всичко, започвайки от момента на зараждането на духо-монадата. Да си представиш това е невъзможно. Над циклите от цикли Съм Аз, Безмълвният в теб. И само когато замлъкне движението в обвивките и те станат огледално неподвижни в своето спокойствие, Моята огнена същност може да се покаже за съзнанието. Затова спокойствието е път за приближаване към Владиката вътре, тъй като Неговата мощ се проявява само във величието на пълното, нерушимо и абсолютно спокойствие. И само тогава диханието на Вечността може да се докосне до смирилите се обвивки, над които е утвърдена властта на Безмълвието. Тъй като Гласът на Безмълвието е Глас, говорещ без звук, когато замлъкват крачките на трите, дотогава намиращи се винаги в движение. Търсете постигане тайната на спокойствието. Търсете постигане Тайната на Безмълвието. Търсете постигане Тайната на Безмълвния, пребиваващ във вас и съществуващ преди началото на времената.

318. (16 юни). В теб има заряд от Моята сила. Всички енергии от единния Висш Свят. Или, както са казвали древните, всичко е в Отца и всичко е от Отца. Дал е съзнанието и го е Озарил някога със Своя Лъч. Сега Давам нови Лъчи, за да издигна на следващото стъпало на живот. Движим се от Моята сила. Получил си талантите. Как ще се разпoredиш с довереното богатство и накъде ще насочиш сили? Дадено ти е право да ги изразходваш по свое усмотрение, но ще се наложи да даваш отчет. Всеки човек се явява или събирач, или прахосник. Доверения огън, натрупан с такъв труд, може или да се прахосва, или да се преумножава. Говоря за огнената отговорност. Качествата са събирачи или кондензатори на огъня на пространството. Недостатъците и пороците – негови разхитители. С всяка дума, с всяко действие, с всяка мисъл, с всяко чувство човек или събира, или разпилява. Разточителстващите са вредни и опасни с това, че разточителстват не само своите огнени съкровища, но и на своите близки. Изразходвайки своето, вземат от другия. Поглъщачи на чужда енергия, вампири, прахосници Наричаме тези паразити. Разхищаването на чужда собственост се наказва от закона, но тези най-големи вредители остават ненаказани и невредими за човешките закони. Крадци и грабителите на чуждата собственост, нарушители

на закона на живота, вие може да избегнете човешкия съд, но от космическата отговорност не можете да избягате. Но ще дойде време, когато държавата ще се научи да пази носителите на съкровища и тяхната огнена сила от разхищаване. Засега е необходим двоен дозор: охрана от чуждите опити и охрана на своите собствени действия. Преди всичко трябва да се разбере, че трудът, правилно разпределен, е събирач и кондензатор на енергия. Дори мускулите укрепват и растат от труда, влаган в упражнения или физическа работа. Но неговите условия трябва да бъдат здрави и нормални. Това е много важен общочовешки въпрос. Все някога ще се наложи да се разбере, че общонародното и общочовешко преуспяване представлява основа на личното преуспяване, а личното – на общопланетното. Грижата за другите е също и грижа за себе си. И вече не може да се затъва безнаказано в разкош, когато някой някъде търпи ужасно бедствие. Гладуват милиони, но човешкото сърце е глухо. И запасите се изхвърлят в морето. Няма да Търпим дълго планетните разточители. Огромна е вредата, тъй като вълните от нещастия, изпитвани от масата хора, се изпращат в пространството, насищат аурата на планетата и, нарушавайки нейното равновесие, понижават нейния жизнен тонус, явявайки се истинско бедствие. Знайно или незнайно, но страдат всички. Може да се избяга от човешкия съд, но да се избяга от пространствените въздействия не може, и на всички ще се наложи да платят тежко. Един за всички и всички за един - става формула за изразяване на всеобщата отговорност за състоянието на съзнанието на всеки землянин. Някога пространствените условия не са пречели и изолацията на съзнанието е била възможна. Днес преградата на слоевете и границите на сферите са нарушени от Лъчите, при което сливането на видимия и Невидимия Свет прибличава. И вълните на психическото състояние на масите широко и безпрепятствено преминават по лика на Земята, пораждайки чувство на ужас, потиснатост и болка. Каин някога е могъл да каже, че той не е пазач на своя брат. Сега отговорността за убийственото състояние на психическата енергия на масите ляга върху всички. Но, разбира се, както винаги тежестта носят върху себе си огнените натури. Дълбоки са причините за общочовешката проява на потиснатост на съзнанието. Възможно е сърцето да изпие мъжествено чашата на пространствената стихийна отрова, но дозорът е нужен, за да не се преминат законните граници. Лъчът на Учителя ще опази на предела, но да се отклониш от чашата не може. От това е и трудно, от това е и непоносимо, но отровите придават особено красива разцветка на огненото оперение. И сърцето се научава да изработва психически антитоксици. Огнената броня се закалява и ризницата на духа укрепва. Така преумножаването на талантите и натрупването на съкровища протича в привидно най-трудните и невъзможни условия. Вече Казах: всичко ще Обърна в полза. Знай: всичко служи от полза на този, който се е предал на Мен необратимо, безвъзвратно и завинаги. Изкусният водач на кораб се придвижва напред при всеки вятър, но трябва да се знаят правилата на водачество преди да дерзаеш в действие. Затова е нужно непрестанно обучение, тъй като в океана на пространството условията са многообразни и сложни. Трябва да се разбере, че където и да бъдем, в каквито и обвивки и да се проявяваме и на който и план да функционира съзнанието, ние винаги се намираме във великото Лоно на Пространството, подчинявайки се на законите на пространствения живот. Външните форми са второстепенно дело. Да осъзнаеш себе си като център на енергии, проявяващи се в пространството, вече ще бъде разбиране на космическото значение на духа на човека, който по право може да бъде наречен гражданин на Вселената. Призовавам към разбиране на пространствения живот, живот невидим, но явен и засягащ човека с всички свои енергии, засягащ всеки атом на неговото тяло и всички негови обвивки.

319. Областта на неведомото знание е безгранична. Знанието е познаване свойствата на материята и нейните енергии. Знанието се придобива със сила и устременост. Материята е маса, подчиняваща се на волята. Но на материята може да се въздейства само чрез съответстваща на нея енергия. Значи въздействието протича винаги чрез енергия. Въздействие на енергията на мисълта върху енергиите, съставляващи душата на вещите. Масата на тялото е неговото вещество, но формата на тази маса е явление от тънък порядък, можещо да съществува отделно от самата маса. Погледнете съсредоточено и внимателно розата и затваряйки очи си я представете пред себе си вече отделена от плътната маса груба материя. Това е и душата на предмета или формата, независима от нейното плътно тяло. Вещта може да изгори, но формата ѝ ще продължи да съществува незримо в Акаша след унищожаване на самата вещь или предмета. Предметите от физическия свят, техните тела, се разрушават, но съществуващите форми, техните души, продължават да живеят в сферите на Невидимия Свят. Затова въздействието се осъществява върху душата - формата на предмета. Да създадеш душа на предмета, или негова ментално-огнена форма значи да създадеш самата вещь, а да разрушиш - значи да разрушиш и унищожиш предмета. Съзидавайки, Ние Творим тънката постройка в Невидимия Свят, разрушавайки, разрушаваме отначало там. Затова без нашето утвърждаване и въпреки волята на Владиците не може да се създава или да се удържа това, което не съответства на Нашите Планове. Новата Страна процъфтява, тъй като така Сме Решили Ние, прилагайки Нашата огнена воля към невидимата душа на явленията. Тъй като не само вещите, но и явленията имат душа, тоест незрим тънък образ или форма на своето предстоящо проявление. Ако искаш да твориш на Земята, създай прообраз на явлението в Тънкия Свят, ако искаш да разрушиш явлението, разруши неговата душа, неговата форма, върху която то единствено се държи. В Тънкия Свят коренът на явлението е в неговата душа. Унищожавайки корена, унищожаваме явлението, дори без да го докоснем с пръст. Образът на съзидаването или разрушаването, пуснат в пространството, сътворява според енергията, вложена в него, бидейки насочен към формата – душата на явлението. Душата – двойник, формата на единната вещь, съществува в Невидимия Свят, затова е толкова лесно да се отпечата тази форма в третото око. Окоето сякаш се врязва в предмета, обвивайки със своята мощ неговата душа-форма. Отпечатвайки предмета с всички подробности и ярко в третото око, утвърждаваме своята власт над него и сякаш го владеем и приближаваме към себе си неговата същност за въздействие. Вярно е, че има лошо и добро око, тъй като по този начин въздействат всички според своята сила за зло или за благо, без сами да знаят това и не давайки си сметка за своята сила. Затова трябва да обкръжиш себе си със здравата броня на неуязвимостта и да не допускаш никого в своето светилище, тъй като да допуснеш - значи да предадеш ключа в чужди ръце. Всички допускат грешка, опитвайки се да въздействат физически и да разрушават физическата форма, но тя (душата-форма) само укрепва в своята сила от подобно разрушаване. Изгаряли са, измъчвали са и са убивали хора, но формата и образите на техните идеи не са могли да убият и тези форми, надживявайки физическите си носители, в края на краищата са побеждавали. Лавината от огнени мисъл-форми, изпращани от Нас в света за утвърждаване, не може да бъде спряна от нищо. Затова старият свят ще загине, тъй като е обречен. Неговото тяло в Тънкия Свят е разрушено от Нас до основи и танцът на мъртвците няма да спаси заминаващата си раса. Разрушаването на стария свят ще се ускорява. Нашата Ръка не е над неговите начинания. Мъртвото дърво няма да даде плодове. Така поразяващият меч и съзидаващият лъч са в ръцете на Архата. Така огнената мисъл и твори, и разрушава. Затова трябва предпазливо да се изпраща в пространството огнена заповед - желание, тъй като ще

се осъществи. Видимата материя трябва да приеме формата на невидимата форма-душа, породена от мисълта. Това е неизменен закон. Рано или късно, но някъде и някак тази форма ще се облече във видима плът. Внушението, вълшебството, магията, магнетичното въздействие - всичко това са опити да се осъзнае огромната, могъща, непреодолима мощ и сила на огненото могъщество на човека. Не може да има нейно овладяване без нейното осъзнаване. Давам власт и Задълбочавам нейното осъзнаване, правейки я реална, съзнаваща себе си сила. Главното е да се осъзнае. Ние Творим с мисълта. Творим мощно и непреодолимо, и Побеждаваме винаги. Синът се призовава да стане участник в мощта на Владиката. Моята творяща мощ не познава поражение. Творящият с Моята сила и получилият правото да твори с нея наистина е огнен победител. Почувствай огнената мощ и нейните приливи, насищащи твоя микрокосмос. Аз Съм творящата мощ в теб. Вървящият с Мен и в Моето Име, и с Моето Име е отсъден победител на света: вътре и вън. Ти усещаш силата на Лъча явно и твориш по Лъча. Осъзнаваш ли мощта на Моя Лъч? Прогонвай съмнението. Аз Съм щит на смелите. По-добре е да вярваш в мощта на своя Владика и да я познаваш, и да действаш с нея, отколкото да затъваш в тинята на еснафското невежество. Затова всички предишни представи за това кое е възможно и кое невъзможно трябва да се отхвърлят с решителна ръка, тъй като сме се приближили до границите на невъзможното, немислимото и невероятното от гледна точка на обикновеното еснафско разбиране. Трябва да бъдем готови за утвърждаване на невъзможното и произтичащо от сферата на физическите видими явления. Затова Давам ключ за разбиране. Давам жезъла на властта за утвърждаване на следващото стъпало. Бъди готов духом и в духа за утвърждаване на необичайното. Ученикът на Владиката се въоръжава и със съответно знание. Указаното наследство ще стане и става реален фактор на живота. Завършекът е близко. И сливащите се течения на кармата, насочвани от Мен точно към указаната цел, ще дадат нужните условия за изява на Служенето и изпълнение на указаната мисия. Всяка дума на Владиката подлежи на осъществяване, тъй като Владиката и Вижда, и Знае. Аз Казах.

320. (17 юни). Говорим за знанията. Утвърждаваме знанието. Не вярвайте, а знайте – такава е формулата на живота. Но ако този, който не притежава никакво знание иска да дойде и да се приближи, какво да се прави? Ако вярата води към знание и преди да се познае съзнанието се развива чрез вярата, не е ли вярата единствения възможен път на възход? Вярата е двигател. Даже малкото съзнание чрез вяра може да дойде до великото знание. Но ако няма знание и няма вяра какво да се прави? Незнаещият, но проявяващ вяра, ще знае. Дълъг е пътят на знанието и благо на този, който подхожда към него по пътя на вярата, тъй като на първите крачки без вяра не може да се премине. Ще наречем пътя на вярата - път на сърцето. Древен път. Вярата е предчувствие за знание. Може ли да се пристъпи без вяра, ако още няма знание? Помислете.

321. Даваните Указания трябва да изкристализират в Чашата във вид на отлагания на енергия. Кристализацията на събираните огнени енергии е възможна само при условие на прилагане на Указанията в живота. Изразът „Указвайте с показалката на опита” трябва да се разбира буквално. Някой смята да преуспее без прилагане на Учението. Но тогава изучаваната теория остава само в мозъка, без да дава в Чашата никакви отлагания и с мозъка и ще умре или, във всеки случай, няма да може да преживее менталното тяло. Но това, което по пътя на опита и прилагането се отлага в Чашата, остава там за всички животи. Може да се знае за съществуването на Владиците, тъмните от високите степени знаят, но от това знание не посветляват. Знание без приложение е като дърво без корен – плодове не може да даде. Енергиите, отложени и кристализирани в Чашата, стават съставна част на

безсмъртния човек и се проявяват в него естествено и просто и дори без особени усилия. Човекът проявява чрез себе си същността на натрупаните от него енергии. Целта на Учението се заключава в това да го изявиш чрез себе си, тоест да изявиш Истината. Да се говори за Истината е едно, а да олицетворяваш със себе си Истината е нещо съвсем друго. Пътят на изява със себе си на Учението е път на живота. Ценим най-близките според степента на изява от тях на Учението на Живота, тоест по прилагането от тях на Учението в живота. Към упоритите в прилагането грижата е специална. Можеш да прочетеш всички книги, но ако не е имало опит от прилагане на наученото знание в живота смяната на обвивките ще отнесе всичко и работата трябва да започне отначало. Затова не може да има теоретично изучаване на Великото Знание. Ние не сме теоретици, а практики. Теорията е само като помощ. Всяко утвърждаване на знанието в живота и на практика е принос в съкровищницата. Сред нас няма теоретици. Всеки изявява чрез себе си Истината в размера на своето съзнание. Такива са и Нашите ученици. Колкото по-близо, толкова по-дълбоко е прилагането на Указите на Владиката. Слушаният Моите думи и прилагащият ги изгражда твърдината на своя дух върху Камъка.

322. Пространството! Велико всеместващо Лоно! Ти си това, в което съществува и има битие всичко, което е, било е и ще бъде. Времето съществува в теб, но ти си извън времето. Всяка физическа форма, проблясвайки временно в плътния свят отново отива там, откъдето е дошла и където се е зародила. Огромният видим сега свят някога целият или на части ще бъде погълнат и се поглъща в пространството. Ето, че угасна и се разтвори цяла слънчева система. Къде е отишло всичко? В пространството. Къде се е разтворило? В пространството, за да даде нови енергии за нови форми на своята проява. Ние винаги живеем в пространството, но временно живеем на една или друга планета. Трябва да се разберат законите на пространствения живот, тъй като Вечността живее именно в пространството. Трябва да се приучва съзнанието към пространствено съществуване, устремявайки се мислено в пространството. В него са сферите на Невидимите Светове. От него черпим знания, лъчи и сили. То е наситено с мощни невидими енергии и те, пространствените, създават всички, вече видими, форми на живот. Бъдещето и миналото съществуват в пространството. И краткият мигновен разрез на настоящето, даващ впечатление за физическия свят, е само много много малка и най-нищожна част от многообразието на космическите сили, утвърдени за миг в плътния. Архатът живее ярък и пълен пространствен живот, неограничен в рамките на плътния свят. Пространството се дели на слоеве. Във всеки има свои проводници, или обвивки за проява, изтъкани от елементите на материята на тези слоеве. Проводниците или обвивките съответстват на субстанцията на материята на слоевете. Разглеждайки въпроса широко може да се каже, че обличайки се в мисъл-форма или проводник от духовен порядък може да се влезе в духовните сфери. Чувствено-емоционалните форми на мислите, обличайки съзнанието с тях като с облекло, или обвивка, въвличат съзнанието в съзвучните на тях сфери. Разбира се, трите тела остават основа, но формите на тяхната изява варират до безкрайност, давайки проводници с различна плътност или разреденост, съответстващи на различните слоеве. В пространствените сфери навлизаме облечени с проводници, всеки от които може да съзвучи само на степента и характера на тази материя, от която той е съставен от своя носител. Материалното тяло на своите проводници изграждаме тук, на Земята, със своите мисли, чувства и постъпки. Това, с което вибира микрокосмосът вътре в себе си, изгражда и материята на неговите проводници. Затова всеки е създател на този ковчег, който представлява носител на неговия дух в неговата седмична сложност.

323. (18 юни). Сине Мой, Владиката Вижда от Кулата как тече реката на света. Вижда подводните камъни и скали, и обратните течения и водовъртежи. Но нейните води неизменно текат в океана на Безпределността. Всичко живеещо се движи, увличано от световния поток на еволюцията към завършване на големия Цикъл. И малките противодействия в крайна сметка потъват в голямото постъпателно движение. Трябва или да се приобщиш към големия поток, или да застанеш над него като кула, наблюдавайки течението на пространствените явления, но слял се с Единния Безмълвен, пребиваващ вътре Свидетел, стоящ над устремената долу река на материята. Учителят Утвърждава непреходното в преходното и вечното движение в голямото вечно, сега стоящо над временното и обхващащо времето, и включващо го в себе си като форма на неговото познаване и последователността на смяната на състоянията на материята. И ако Аз в Кулата и ти в потока се обединим: Аз – от Вечността и ти – от живота в света, то формулата за постигане на големия живот ще бъде намерена. Векове Събираме части от единното Знание. Прокопаваме пътя към него за човечеството в пространството, пронизано сега от новите лъчи, обединяващи неговите слоеве. Това, което е било невъзможно преди столетие или дори – половин столетие, сега пространствените лъчи променят дотолкова, че съзнанието се освобождава за действие и пространствена дейност, или широка планетна такава на Земята. Затова лично-човешкото явно и мощно се заменя от общочовешкото. Личността - от колектива, аз-ът - от ние и “моето” – от “нашето”. С умаляването, угасването и смъртта на личността нараства, разширява се и укрепва Индивидуалността - форма на безсмъртния, превъплъщаващ се от живот в живот човек. Промените текат по цялата планета. Човекът се събужда от вековния сън - човекът, досега пребиваващ в тъмницата на малката ограничена личност. Колектив, съдружие, община са етапите на освобождаване на съзнанието от малкия свят на личните прояви и постепенното приобщаване към общонародния резервоар и общопланетната мисъл. Сега нас ни засяга всичко: и гладуващите индуси, и угнетените негри, и спекулациите на световните хищници. Защото сме излезли в морските простори на планетната мисъл. Така, разширявайки съзнанието ще излезем в океана на пространствено-космическата мисъл, вече не стеснявана от рамките на малката планета. Трябва да се разбира течението на историческите събития и промените в народната психология. Целта се достига по различни пътища, но няма да съжаляваме, ако тези пътища невинаги съвпадат с нашите разбирания за най-добри пътища от днешния ден. Природата не се съобразява с жертвите. Живели са и са умрели милиарди форми, за да облекат планетата в нови одежди. Но животът, творещ форми, само е нараснал по своята сила и е дал по-задълбочен израз и съдържание на нови, също обречени на унищожаване форми. Трябва да се разбере: не животът се унищожават, не центърът на коагулация на материята и енергията, а формите, обличани от нея за растеж и обогатяване на вътрешното зърно. Ще подхранваме зърното, помнейки за временността на обвивките и знаейки, че личността е временна, смъртна и преходна обвивка на Индивидуалността.

324. Да разгледаме същността на цикличните явления. Денонощията са завършен цикъл. Те се състоят от ден и нощ – два противоположни полюса. От плюс към минус върви постепенната смяна на явленията към противоположната точка. Денонощията винаги са равни на двадесет и четири часа. Колкото по-дълга е нощта, толкова по-кратък е денят и обратно. Но сумата на нощните и сумата на дневните часове е еднаква даже на северния или южния полюс на Земята. В която и точка на окръжността на денонощния цикъл да сме, винаги има и трябва да има друга точка, противоположна по същността си на нея, но родствена по форма. Същото е и с цикъла на годината. Така всяко циклично явление, за да

се прояви във времето, трябва да се раздели и да даде два крайни полюса на своето битие, като прояви постепенен преход от единия полюс към другия в хода на времето. И дълбочината и дължината на нощта винаги обуславят дължината и яркостта на деня. Полюсите обуславят силата си един на друг. Всеки цикъл е подчинен на същия този закон. Човешкия цикъл и всеки живот започва с раждане и завършва със смърт, съприкосновявайки се в тези граници. Подемът на живота към зенита на всяка точка на разцвет и набиране на сили има своята противоположна точка в дъгата на залеза и ущърба на жизнеността, завършвайки с пълно затихване. Трябва да се разбере, че всяко явление във времето, кулминирайки или затихвайки, има своята антитеза и само от нея е обусловено и неговото битие. Раждането обуславя смъртта, младостта и разцвета – старостта и повяхването. Подем – падение, прилив – отлив, радост – скръб и всичко останало е също двойствено. За своето пораждане явлението трябва да бъде изведено от състоянието на равновесие и да породи наличието на един от полюсите, който със своето раждане вече автоматично предизвиква своята антитеза и последователния преход към нея. Циклите на всички жизнени процеси, било то Земята, или народ, или държава, или дърво, са подчинени на същия този закон. По сенчестата страна може да се съди за нейната противоположност, по гребена на вълната – за нейната падина, по височината на прилива – за отлива, по утрото – за вечерта. На Нас са познати явленията на големите цикли, подемите и паденията, началото и края, разцвета и ущърба на всеки. Разцвета и упадък на културите и народите за Нас са отворена книга. Виждайки двуногата радост Знаем, че след нея ще последва двунога скръб и след двуногия подем – двуного падение. Двуногата психология на землянина също е подчинена на закона на ритъма на противоположностите. Призовавайки към равновесие Искаме да изведем съзнанието от желязния кръг на необходимостта. Трябва твърдо да се усвои, че утвърждавайки явлението обричаме себе си на това да се превърнем в обект, върху който да бъдат насочени силите на неговия противоположен полюс. Радостта от притежаването на една вещ носи в себе си скръбта от нейната загуба. Веригите на двойствеността трябва да се разбият. Равновесието на духа при всички условия означава пълна власт на съзнанието над всеки от полюсите. Установявайки власт над единия, подчиняваме по този начин на своята воля другия – нежелания. Не трябва да се допускат емоционални крайности, тъй като една емоция неизменно трябва да даде своята противоположност. Не трябва да се позволява на съзнанието да излиза извън рамките на уравновесеното спокойствие, тъй като тутакси подлагаме себе си под ударите на противоположния полюс на явлението. Не може да застанеш върху кълбо. Но стига само да се появят в него неравности и всяка пета може да се закрепим върху него. Кълбото, или кръгът на съзнанието при равновесие е неуязвим и на него, и против него нищо не може да устои. Но веднага щом астралния вихър наруши сферата и нейната повърхност се нарушава, неуязвимостта и защитата веднага се загубват и духът може да стане жертва на всяко странично въздействие. В колелото на времето се пуска полюса на явлението с необходимостта да породи редица последователни процеси, докато не завърши целият цикъл, или кръг на явлението. И само след завършването човек се освобождава от кармичната зависимост, породена от него самия. Погледнете как се радва майката на здравото дете и неговия щастлив смях и колко горчиво плаче до леглото при неговото боледуване. И така е във всичко. Архатът, отричайки единия полюс на явлението, освобождава себе си от другия и от властта на явлението над съзнанието, затова Утвърждаваме равновесието като път в живота на освободеното съзнание. Позволено е всичко, но при условие на запазване на пълното, властно, нерушимо равновесие. Пътят на

Владиката е път на висшето утвърдено равновесие. Това е път на царствената Йога. Това е път на властта и могъществото. Това е път на покоряването на стихии и овладяването на елементите. Може да се напише книга за същността на Равновесието в човешкия и космическия му аспект, но мнозина ли ще разберат? Големият Цикъл, или Кръг е също биполарно явление, в окръжността на който човечеството се движи по спиралата на еволюцията. Той е реален и неизбежен, както и цикълът на течащата година, но е неизмеримо по-голям. Като Знаем неговото движение, Знаем бъдещето на Земята и човечеството. Но къде е пораждащият център, къде е точката на равновесие, от която са пламнали проявите на полюсите? Къде е опората и основата на всичко? Той, Безмълвният, стоящ вън и само съзерцаващ мяркането на полюсите на двойствените явления, Той Знае. В Него трябва да се търси решението. Той Стои Над. Висшата власт и могъщество са у Него, тъй като Той изявява чрез Себе Си висшето равновесие, ненарушавано никога и от нищо. Тъй като Той е извън двойствеността. В Него е Тайната и решението на всичко. И Той, пазещият Тайната, Той, преживяващият Големите Цикли, Той, Той, Той е Владиката на всичко и над всичко.

325. (19 юни). Трябва да се знае, че всичко това, което ученикът иска да утвърди и достигне в себе си, е Утвърдил и Достигнал Учителят. И Той, преминалия по-рано, ще Укаже и най-краткия път. Човечеството няма свои пътища, освен единствено към бездната. Но висшите пътища са прокарани от вървящите напред. Те представляват израз на Космическата воля и затова са утвърдени пространствено. Същността на Пътя си остава неизменна във всички времена у всички народи, по всички краища на земното кълбо. Пространствения огън се привлича от микрокосмоса на човека и на Земята огненото се проявява в земното. Ще го наречем път на утвърждаване на макрокосмическия огън в микрокосмическите, или човешките сфери. Аз, Владиката на Пламъка, Съм центъра, свалящ огъня от Небето на Земята. И чрез Мен човечеството получава. Отговорността за Земята е отговорност за нейното огнено преобразяване, начертано за нея в Небесата от Висшата Воля. В това велико дело труженици са всички. Всички трябва да стигнат до разбиране на космическата задача. Земната суета и живот са безсмислени и нелепи, ако няма огнено разбиране на живота. Да живееш за да умреш без да оставиш следа, е стъпало на животинското съзнание. След милиони години съществуване не можем да се оправдаваме с незнание и да бягаме от отговорност. Ако не знаехме! Но винаги Сме Учили, винаги пребивавайки на Стража. Няма такъв народ, няма такъв човек, който да не е бил някога в Лъчите на Йерархията. Отклонилите се, отхвърлилите, устремилите се към тъмнината ще платят тежко и явно. Откъде са израждащите се народи, обречени на отмиране и обrekli сами себе си? В момента на Провъзвестието везните на Владиката са особено напрегнати и народната и личната карма са особено сгъстени, и особено е остра отговорността, тъй като нейният печат се поставя за векове - един вид избор и определяне на пътя на възловата станция, път неизменен, но доброволен. Сред неуравновесените условия и мятаните се съзнания каква ли твърдост, разбиране, спокойствие и равновесие трябва да се прояви, за да не издуха вихърът енергиите, събрани за тяхната проява на Земята в нови форми на живот. По времето на строителството на новото и разрушаването на старото ученикът представлява чрез себе си Учителя. Ученикът е фокусът, възприемащ и пречупващ Лъча и даващ лъч на света. Не в тишината и покоя, а в самия кипез на живота, под вълните на разбушваните стихии като вълнолом стои здраво на мястото си довереният. Да свети и да разбива нагнетяването е неговата задача. И изпитваната тежест е резултат, съпътстващ процеса на изпълнение на задачата. Но Владиката е Дал гаранция за победа. Но помощта се излива

незримо. Но е близък, близък е предукания Час и радостта ще увенчае завършека на изпълнението на сроковете. Близка е радостта. Не е видна, но е близка, близка и неотменна.

326. Сине Мой, Лъчът на Светлината невинаги е в наша услуга и за това може да има космически причини. Но връзката трябва да се поддържа винаги. Токовете ще се изменят и пространството отново ще зазвъни с близката вест. Много може да са причините, облекчаващи и затрудняващи контакта. Преди всичко - състоянието на собственото съзнание. Не е ли звучала твърде много суетата? Не е ли закрила тя хоризонта, като длан пред очите? Даже малък предмет пред духовното око или прашилка в окото може да лиши от пространствената перспектива. Затова трябва да се очисти съзнанието от всякакъв боклук. Откъслеците от дневното мислене са също боклук, ненужен и вреден, който отделя от Мен и пречи на Общуването. Не трябва да се допуска обкръжението твърде дълбоко в съзнанието, защото ще се получи вреда. И това трябва да се прави не след като съзнанието е попаднало вече под влиянието на обкръжението, а именно в момента на нахлуването му в съзнанието. Именно тогава трябва да опазиш себе си и да оградиш съзнанието от разхищение и раздирането му от вихрите на външните условия. Има известен предел за потапяне в материята, който не трябва да се преминава. Иначе вълната ще залее и ще се наложи да се нагълташ със солена вода. Не трябва да се отслабва дозорът на волята.

327. (20 юни). Разбира се, не е лесно! Но кой е обещавал лекота? Обещана е борба и победа. И полето на борбата е своето собствено съзнание. Неопитният може да помисли, че нещо вътре в човека се бори с това, което се намира вън от него. Но това е илюзия и тя е една от най-опасните. Човек преодолява себе си. Растящото от дълбините ново побеждава обраслото наоколо старо. Човек съблича от себе си вехтия човек, изразявайки се с езика на църквата. В зърното, в плода, в разпукващата се пъпка може да се види законът за отхвърляне на ненужните обвивки, когато укрепне кълът на живота. Не трябва да се вкопчваш в това, което е изживяло своя век, изпълнило е своята задача и е станало ненужно за по-нататъшното развитие. Щом енергията, донесла опита, е кристализирала в зърното, породилите я привходящи условия стават ненужни. Ето, например да предположим, че е изживян живот, събран е опитът от даденото възплъщение и човекът умира. И всичко, което е било наоколо: вещи и обстоятелства, и условия, и земни дела, всичко, което е от този свят, става вече свършено ненужно. Очакват други светове, други задачи и нов живот в нова обвивка на други планове на битието. Ако съзнанието се вкопчва в миналото, затъвайки в неговите преживелици, то то ще си остане с миналото, пресичайки възможността за по-нататъшно придвижване. Трябва да се научите на бързо съзнателно отричане от всякакви условия на живот, от всяко състояние на съзнанието, предизвикано от външни въздействия. Вече беше указано, че сънят е подобен на смъртта, че заспивайки може мислено да се отречеш от суетата на деня, един вид тренирайки съзнанието за момента на великия преход. Но това е трудна задача за изпълнение. Суетата звучи, овладявайки съзнанието. Трябва да се преодолее звученето на суетата. Да се учиш може винаги, пресичайки потока от всякакви мисли, завладели съзнанието и заменяйки го със своята вълна. Да звучиш на вълната на обкръжението, без да бъдеш в състояние властно да я пресечеш, вече ще бъде робство на случайни съчетания на материята. Косматите пипала на дисхармоничните вибрации се протягат отвсякъде, опитвайки се да обхванат съзнанието и да го потопят в своите мътни води. Но трябва да се устои без да се губи равновесие. Може да правиш всичко, да изпълняваш всякаква работа, всички задачи, които поднася живота, но без да се губи равновесието на духа, постигнато и утвърдено с такъв труд. Малко ли неща са звучали, звучат и ще продължават да звучат вън, раздирайки ушите

и обременявайки духа, но ние няма да им разрешим да властват над нас, даже ако се наложи да се жертва нещо. Това “нещо” ще премине, отивайки там, където отива всичко, но постигнатата победа ще остане с победителя. В противен случай ще стане следното: вълните на външните условия ще се изгъркулят в забвение, но духът, приел поражението, с тях и ще пребъде. Затова равновесието и победното спокойствие не се принасят в жертва на нищо. Няма нищо в света, заради което си струва да се загуби това, което се явява най-необходимото условие на ученичеството и връзката с Владиката. Малко ли неща стават наоколо. Немислимо е да отдаваш своето съзнание във властта на преходното. Но властта над преходното, утвърждавана в духа, може да бъде запазена само в обвивката на указваните качества, които представляват кондензатори на огнените енергии, или форми, в които те се проявяват. Например огънят се проявява в мъжеството, безстрашието и спокойствието, представляващи форми за изразяване на огнената мощ. Страхът и боязънта, и съмнението са условия, в които огънят не може да бъде проявен. Трябва да се помисли за това особено свойство на качества – да събират, привличат и кондензират огъня на пространството, сякаш притегляйки го в своите форми. Затова качества създават огнените доспехи, служейки като фунии, въвличащи в себе си от пространството огнените енергии. Човекът е магнит. Съществува магнетизъм на светлия Агни и магнетизъм на черните огънове. Ще Утвърдим първия и ще се предпазваме от въздействието на черния пламък. Той е разрушителен със своята дисхармоничност. Възможно е всеки ден да си даваме задачи за утвърждаване в съзнанието на едни или други качества, тоест форми, привличащи огъня, утвърждаващи, кондензиращи и удържащи го в микрокосмоса. Състоянието на угодлива, развълнувана и дисхармонична суетливост или безпокойство може да те лиши от всички опитни придобивки, затова е по-добре да умреш, запазвайки кристала на съзнанието, отколкото да запазиш живота си, но загубвайки и отдавайки го във властта на външната тъмнина и допускайки смърт на духа. По този начин няма нищо в света, нито нищожно, нито велико, нито голямо, нито малко, нито хубаво или лошо, нито добро или зло, нито приятно или неприятно, заради което би си струвало да се загуби равновесието и да отдадеш себе си във властта на някого или нещо, стоящо вън и доброволно, със собствените си ръце, да свалиш от челото си венеца на победителя, даден от Владиката и със своите ръце и мекушавост да превърнеш себе си в жалко нищожество, потъпквано от петата на всяко двуного съзнание. Моите могат да пребивават във всякакви условия и често – твърде заплашителни, но не губят достойнството на духа си никога. Нека да беснее всичко наоколо, нека астралните вихри да раздират тъмните обвивки, но носителят на Моята Светлина не може да съзвучи с тези, които не са Ме познали. Трябва да се знае, че самата същност на земния живот въстава и се стоварва върху тези, които вървят с Моето Име и борбата е огромна и неизбежна. Ръце се протягат отвсякъде, но трябва да се устои. Дори и в мислите не може да има друго решение. Трябва да се израства духом от всеки обърнал се и всеки, и всяко условие да се преодолее в себе си. Онези - както искат, както иска тяхната свободна воля и карма, но ти стой, както искаш ти, както Искам Аз, пребиваващият в теб - в огнените доспехи, неразколебан от вихрите. И не пренасящ в жертва на никого и на нищо своето огнено достойнство, своята сила, своята светлина и неотдаващ се на разкъсване. Тъй като, разкъсали и потъпкали със своята пета, ще те захвърлят опустошен, лишен от светлина и угаснал. Как ще Мога тогава да Светя с Моята Светлина чрез непредпазливо разрушения светилник? Трябва, трябва да се свети и да не се отдава в ниции ръце пламъкът на светилника. Трябва, трябва да се дават на хората даровете на духа, недопускайки никого до свещения пламък на вътрешното светилище. Трябва, трябва да се прояви състрадание, без

да се потапяш в ямата на безизходицата на страдащото съзнание. Трябва, трябва да се проявяват вълни на Светлината, недопускайки хаоса на тъмнината в съзнанието. Трябва, трябва да се укрепва незаспиващия дозор. Врагът е винаги на стража, готов да се втурне или да се промъкне във всяка цепнатина, във всяко неопазвано място.

328. Целта на ученика е да се слее със съзнанието на Владиката, за да може слял се да Го проявява със себе си, да Го проявява така пълно и съвършено, както Учителят Проявява със Себе Си Своя Владика, след Който Той Върви. Ученикът трябва да постигне това, което вече е постигнал Учителят – пълно съвършено сливане с неговия Водещ. Виделият или познал Мен е видял или познал Отца, тъй като Аз Съм в Отца. Аз, Владиката, Сам по Себе Си Съм нищо, но Отецът, Пребиваващ в Мен, Моят Владика, Той Проявява чрез Мен Своята Същност и Своите Лъчи. Аз се Явявам изразител на Неговото Огнено Величие, тъй като Творя с Неговата воля – на изпратилия Ме. Такъв е законът на Йерархията. Всяко нейно звено проявява чрез себе си по-висшето звено. А след висшето следва още по-висше, до Неописуемата Светлина. Степените за проява на Светлината от съзнанието са безпределни, както са безпределни и степените на самата Светлина. Космосът е многообразен и безграничен. Твърдината на нашата планета е стъпало или прозорец в сферата на безпределната Светлина. Оттук и безкрайността на пътя. Оттук и бездънната дълбочина или пълнота на възможностите за сливане. И оттук също - светът на безграничните възможности на духа. Къде и в какво да се търси решение на пътя? В сливане с Владиката. Това сливане може да изпълни цялото същество и да стане единствено възможно изразяване на съзнанието, когато Светлината на Владиката изпълни целия микрокосмос, измествайки лунната същност и заменяйки я със слънчева. Да проявяваш чрез себе си висшето или волята на Изпратилия, на Този, който със Своя Лъч е Озарил някога и е Дал човешкото съзнание, е цел на всеки човек. Но хората проявяват себе си и своето его, готови да загубят и разпилеят това, което прави всеки човек. Лъчът на Висшия Йерарх обединява няколко Владици. В моментите на началото на Циклите Висшата мощ на Висшия Йерарх се утвърждава в Лъчите на водещия Владика и приел отговорността, и носещ поръчението на Провъзвестието. Трябва да се прояви пълна възможна мярка на слятост, като се знае, че в това е целият смисъл и значение на живота на човека на Земята. Проявилият нужна степен на сливане Наричаме Архат. Няма да се уморим да задълбочаваме това, което няма край и предел. Близостта на Владиката и сливането с Него нямат предел.

329. (21 юни). Знаците на извършеното следват извършителя, съставяйки неговото психическо обкръжение. Но ако те не поробват съзнанието и не го подчиняват на своята власт, то не се създават линии на силови притегляния, приковаващи го към създадените форми, както каторжникът е прикован към своята количка. Говори се за психическа свобода от властта на външното над душата на човека, външното, станало вътрешно. Говори се за психическа свобода от властта на външното над душата на човека (тоест от външните обстоятелства), станали вътрешни (тоест влезли в неговия вътрешен свят през съзнанието). През съзнанието текат три реки, пречупвайки се в неговата сфера и ставайки негово достойние, съставляващи след появата на съзнанието част от съдържанието на микрокосмоса, сякаш постоянно се върти филмът на живота, постоянно преминаващ от външния свят във вътрешния свят и заминавайки в миналото, в архивите на паметта. Някои от неговите отрязъци са скъпи за съзнанието и то се държи за тях, извиквайки ги от миналото. За някои не си спомня никога, но всички те си остават вътре, невидимо въздействайки на своя притежател със своята същност и енергиите на получения опит. Филмът на даденото възплъщение кармически е поставен в известни рамки на неизбежност,

в пределите на които човек има някакъв дял или степен на свобода. От рамките на кармата не може да се излезе. Не можеш да станеш от негър – бял, от блондин – брюнет, но свободата, която може да се търси и да се придобива и която не е ограничена от нищо, се заключава в свободата на духа, необвързан от силите на трите и явленията, ставащи в царството на трите. Мнозина погрешно се опитват да намерят свободата във физическия, астралния или менталния свят. Разбира се, степените на свобода, предоставяни от всеки от тях, са различни. Огромна е свободата на астралния свят и почти безгранична – на менталния, но всички те все пак са свързани със съзнанието. И в астрала съзнанието може да бъде samozahvărлено в още по-горчива тъмница, отколкото на Земята, бидейки затворено в безизходния кръг на астрално силните и подчинили съзнанието образи, създадени на Земята. Наричаме ги самоволни затворници, samozahvărлени. Ако свободата на духа и свободата в духа не е постигната над трите на Земята - няма никаква свобода. Затова търсете освобождение от обкръжаващите вещи, от извършваните неща и делата, творими в духа. Търсете сега. Безстрастието е велико и значително с това, че като не създава нишки на връзка с филма на живота, преминаващ пред съзнанието, освобождава духа от властта на трите. Казвам: можеш да вършиш всичко, но оставайки безстрастно свободен в духа, непривързан към това, което тече покрай съзнанието. Ето какво означава да бъдеш извън потока. Затова две постъпки, извършвани от роб и от свободен, тъкат на единия – верига, на другия – летящо килимче. Водя към истинската свобода. Искам да освободя духа от властта на трите тъмничаря: от властта на плътта, от властта на астрала, от властта на мисълта. Всичките три съществуват затова, да се подчиняват и да бъдат в пълна власт на волята и на човешкия дух, а не обратно, както обикновено става. Областта на свободата лежи над трите и духът, издигнал се над тях, я придобива. Свободата е в царството на духа. И това царство е вътре в човека, овладял своите обвивки, проводници, свързващи с всеки от трите. Безстрастието, равновесието и спокойствието са рамките за проява на свободата или рамките, в които може да се прояви свободата. Утвърждавайки ги, утвърждаваме своята свобода. Давайки възможност за повторен опит в неизживените и непобедени в съзнанието неща, Искам да освободя съзнанието от тяхната власт, за да види израсналият дух тяхната празна обвивка, заради която не си струва да жертва своята свобода. Можеш да се освободиш от много неща, преминавайки през него. Но това е път за силните духом, слабите ще бъдат въвлечени в астралните вихри и ще се получи не освобождение, а още по-лошо поробване. Много емоции, всички емоции на астрала: страх, раздразнение, угодливост, недоволство, униние и други са форми на поробване на съзнанието от астралния поток и вихрите, протичащи в него. Всеки вихър е звено от веригата, сковаваща свободата на духа на човека. Проявяващият страх проявява своето робство. Проявяващият мъжество проявява своята свобода, тъй като качествата са стъпала към свободата над властта на енергията на един от трите свята. Архатът е владика на трите, утвърдил трите лъча на свободата на своя дух. Лъчът е символ на свободата. Огънят, породил лъча, е енергия, освободила съзнанието от всички видове робство. Огънят на мъжеството освобождава от тиранията на страха. Белият, студен, сияен пламък на безстрастието освобождава съзнанието от астралните вихри, в чистото робство пребивава двуногото съзнание. Зова към свобода на духа. Зова към утвърждаване на качествата, изковаващи доспехите на духа, освободен от всякаво робство. Давам условия и опит на живота, плодовете на които донасят свобода на духа. Не в царските палати, не в чековите книжки, не в златото, не в едно или друго, а в духа е свободата. По-добре е в тежките земни условия, бидейки ограничен от всичко и във всичко, да изковеш пламенна ризница на свободата,

отколкото, притежавайки пълна свобода в земните дела, да пребиваваш като безизходен роб на земното обкръжение и земните условия. Поставайки в безизходните земни условия, Оставям отворен изхода към безграничната област на свободата на духа. И стъпалата на ограниченията Правя стъпала на свободата. Обещана е победа. Всичко служи на това предуканото от Мен да се извърши. Водя към това. Насищам с осъществяване на желаното и подлежащо на осъществяване за освобождаване от него. Дарът, принасян от Мен на любимия ученик, е висшият дар на свободата на духа. Спокойствието е венец на духа. Защо именно спокойствието? Защо не някои други качества? Не затова ли, че спокойствието е висша форма на проява свободата на духа? Именно спокойствието увенчава духа със свобода и власт над трите.

330. (23 юни). Освободил съзнанието от властта на трите и утвърдил трите лъча, може да задълбочаваш безпрепятствено знанието. Тъй като вратите на познанието са отворени и сега, но товарът, висящ над съзнанието, пречи да се размахат крилата. Земните притегляния са страшни не сами по себе си, а с това, че не дават на съзнанието да се откъсне от земната сфера в областта на пространствения живот. Така у дома чака полученото наследство, но наследникът предпочита да седи в доброволната тъмница, беден и нищ. Затова Учителят се Явява освободител, даващ криле за далечни полети на духа. Най-трудно от всичко е да се освободи мисълта и да се освободиш от мисли. Така наречените натрапчиви образи не са нищо друго освен мисли, проникнали в съзнанието или породени от него, които продължават да заемат магнитното поле на фокуса на съзнанието, след като са изпълнили своето предназначение и са станали вече ненужни. Волята, породила мисълта или допуснала я, може и трябва да може бързо да пренася фокуса на съзнанието върху друг предмет, непозволявайки на предишните образи да притеглят към себе си съзнанието. Изисква се тренировка и навик. Резултатите няма да се забавят. Трябва само да се знае, че е по-лесно да породим мисъл, отколкото да се освободим от нея. Но и върху породената мисъл трябва също да се израсте духом. Дадена е власт над мисълта, която изисква осъзнаване и прилагане. Победата, достигната в тази област, е значителна с това, че овладял своята мисъл и подчинил мисълта на волята, човек може също така лесно и властно да се разпорежда и с мислите на другите хора, както със своите собствени. Властта, утвърдена над себе си, автоматично се разпространява над другите съзнания, които не са утвърдили тази власт. Оттук и универсалността на формулата: “Този побеждава всичко, който съумее себе си да победи”. Някои търсят власт над хората и световите извън себе си по други пътища, но друг път няма. Царят, притежаващ всичко, може да бъде роб на всичко и на всички и нищ в духа, а нищия – властелин и владика духом и в духа. Не външното, а вътрешното определя степента на власт, тъй като властта е в духа. Разбира се, властта над мисълта определя и властта над астралните и земни сфери, тъй като мисълта води. Дивакът ще стои пред радиоапарата или рояла, без да знае какво да прави с тях и най-ценната книга ще си остане запечатана. Преди да се умее, трябва да се знае. Клавиатурата и октавите на огнените енергии на мисълта могат да бъдат изучени и можеш да се научиш да я използваш както пианистът – рояла. Тогава феномените на мисълта могат да станат също толкова естествени и достъпни явления, както енергията на звуците на музикалната скала, тъй като имат същите тези октави, тонове и полутонове и същите тези закони на проява, но няколко степени по-горе. Първото и основно условие на силната мисъл се заключава в това, че тя трябва да бъде лишена от емоционално начало. Мнозина смятат, че страстната мисъл е по-силна, но това е невярно. Студената безстрастна мисъл принадлежи към по-висока сфера и затова властва над мисълта, заредена с астрални флуиди. Силната огнена мисъл не е

емоционалната мисъл и огънят на сърцето не е астралния огън на низшата обвивка. Чувствата и емоциите са явления от различен порядък. Човекът, отхвърлил веригите на астралната обвивка и освободил се от своя астрал, на Земята или след смъртта запазва всички свои висши чувства. Той може да обича и да се наслаждава на природата, на цветовете и на цветята без участието на низшето астрално тяло в този процес, което на даденото стъпало на еволюцията просто не е нужно, както не е нужен астралния свят - това междинно състояние с всички негови съставки. Полетът на духа се устремява все по-нагоре и по-нагоре. Безличната мисъл е по-силна от личната мисъл, тъй като втората е тясно свързана с все същия този астрал. Точната, ярко оформена мисъл, е по-силна от безформената мисъл и последващата мисъл е по-лека и близка на съзнанието от предшестващата я мисъл, тъй като мисленето се увенчава от последната мисъл. Личната мисъл е слаба с това, че тя се придобива около личността, притежавайки малка сфера на въздействие и само върху родственото ѝ съзнание. Пространствената свръхлична мисъл може да покори масите, ако тя е достатъчно кристализирала. Така отново идваме до безстрастието като условие, пораждащо над-емоционалната мисъл, същност на над-астралния план. Трябва да се учите, трябва да изземете астралното начало от постъпките, думите и мислите. Постъпките, думите и мислите трябва да станат безстрастно спокойни и само тогава тези рамки на изразяване на вътрешния огън, тези форми ще могат да удържат в себе си качеството на огъня с висше напрежение, неотслабен и намален от примесите на астралните флуиди.

331. Близостта или отдалечеността на Владиката се обуславя от огъня на сърцето. Колкото по-ярък е неговият огън, толкова по-близко е пламенното Сърце на Позовалия. Затова и запаленото сърце се нарича пламенноразвучно, тъй като съзвучи със своя огън на Пламъка на Великото Сърце. Във века на сърцето решава сърцето. И въпросът е само в това, дали се е събудило то. Събудило се, започва да звучи. Наричаме това звучене Песен на горящото Сърце. Нейните нечувани звуци се разнасят надалеч и заставят да звучат и да се пробуждат и тези, чиито сърца още спят. Сърцата на учениците съзвучат на Сърцето на Владиката, сърцата на вашите ученици съзвучат на вашите сърца, и величествената песен на огъня се носи широко-широко по земния лик. В атома също бие и пулсира сърце. Така цялата природа живее с единно сърце и звучи от сърце към сърце или към сърца. По съзвучие със сърцето на посланика започва да пулсира цялата местност наоколо, привеждайки се в хармонично състояние. Неравновесието на стихииите и земните елементи се предизвикват от неравновесието на човешките сърца, въздействащи върху тях по канала на сърцето. Така се предава и космическия импулс по цялата Стълба на Йерархията от горе до долу, от сърце на сърце. Овладеят огньовете на сърцето овладява и може да регулира и управлява огнената енергия, горяща вътре и да управлява тази енергия, скрита в същността на всеки предмет. Магическата власт е власт на сърцето. Овладеването на стихииите е овладяване огньовете на сърцето. Законът за съответствие действа мощно. Огънят на сърцето е непобедим. Изпълнената молитва е огън на сърцето в действие. Казано е: "Творете с любов". Не означава ли това, че е заповядано да се твори със запалено сърце? Творческият огън на сърцето е огромен. По канала на сърцето тече съзвучието с огнената Майка. Тя, далечната е пламенноразвучно близка. Със звученето на сърцето в себе си привличаш Нея, далечната. Далечна, но близка в твоето сърце, утвърждава Светлината на Великото Сърце със съзвучните огньовете. Сама бидейки в Него, донася Неговата Светлина на хората и света. Приелият Нея приема Мен. Призналият Нея признава Мен според степента на нейното приемане и близостта до Мен. Така чрез Майката на Огъня се дава не

само Провъзвестие, но и Близостта на Владиката. Да съзвучиш с Нея означава да съзвучиш с Мен, тъй като Тя е в Мен, донесла огън на света. Утвърдила същността на огъня в себе си, твори с огнено сърце. Сърцата пространствено са свързани с огнени нишки. Тези нишки са над трите сфери. Трябва да се разбере нерушимостта на огнените прояви, разпространяни над низшите сфери. Затова огненото изграждане и утвърждаване винаги става над трите, които са принудени да се подчиняват на Огъня. Затова Казваме: огънят в сърцето господства над трите. Знай: ще победиш със сърцето.

332. (24 юни). Страшно няма нищо, но неприятното е много. Учителят Защишава и ще Защити от всичко, неизвестно и известно, но не трябва да се привързва съзнанието към кривите условия на живота. Трябва да се живее над обикновения живот.

Днес ще пишем за неизвестните неща, за въздействието на лъчите на Далечните Светове. Факт очевиден: Лъчите на далечните светила достигат Земята. Каквото и да е явлението, то някак и върху нещо влияе. Разбира се, лъчите въздействат пряко и косвено. Пряко - предизвиквайки забележими изменения, косвено – на движението в самото вещество. Всеки лъч притежава ритъм или своя светлинна вълна. Най-изтънчения и сложен организъм на Земята е човекът. В човека материята се намира в особено подвижно състояние, най-лесно от всичко поддаващо се на въздействие на лъчите. Затова човекът представлява особено чувствителен център за въздействието на пространствените лъчи. Не костите реагират, а тънките нервни сплитове и вече чрез тях въздействието се предава на целия организъм.

333. (25 юни). Както горе, така и долу. В човешкия свят, подобно на световния океан на звездите, човек е подобен на звезда. И той взаимодейства с лъчи. Мисълта, насочена към предмета или човека, или друго живо същество, имайки своето изображение в третото око, сякаш протяга към него лъч. Това е много нагледно и разбираемо, когато човек наблюдава нещо и лъчът на окото, подобно на лъча на прожектора, осветява съзерцавания предмет. Синият лъч потушава аления пламък. Ако гледайки към раздразнения човек, пламнал с алени огньове, се гледа внимателно и спокойно, обвивайки го със синия лъч, аленият пламък на аурата ще погасне. За неутрализация цветът на лъча на съзнанието трябва да бъде по своята същност противоположен. Хората, без да знаят това, постоянно взаимодействат със своите лъчи, носейки един на друг благословия или проклятие, радост или мъка. Но става дума за съзнателното волево прилагане на огне-лъчите. Човешките лъчи рядко заслужават това название, дотолкова мътна, разлята и неоформена е мисълта на еснафа и е недисциплинирана волята му. Но когато съзнанието е събрано във фокус, цветът е утвърден и лъчът на мисълта е насочен с определена цел, въздействието е мощно и неотвратимо. С какво може да противостои двукракият на студения безстрастен пламък на висшия лъч? С кратки временни гърчове на астрала. Но висшето винаги подчинява на себе си и властва над низшето. Всяка емоция на астрала се съпровожда с пламване на огньове, осветяващи със своя цвят цялата аура в една или друга степен. Всяко чувство от висшите октави също се съпровожда от цветни огньове. Всички качества сияят със своите цветове, а в момент на тяхното прилагане - особено напрегнато. Битката на огньове, или битката на лъчи, постоянна и никога не прекратяваща се, е животът на човека. Неутрализира само противоположното явление, докато еднаквите цветове на аурата, или лъчите се усилват един – друг. За да потиснеш в събеседника нежеланото състояние на неговата аура трябва в себе си да се установи състояние, право противоположно на неговото и усилвайки го със съзнателно прилагане на лъчите да се достигне до желания резултат. При това е важно да се разбере, че, мислейки за човека лошо или съсредоточавайки се върху неговото отрицателно

състояние на аурата, ние само усиляваме това, което ни се иска да потушим в него. Следователно менталния образ на човека, подложен на влиянието на лъча, трябва да се нарисува в хармония с цвета на лъча и тази преобразена форма, оцветена и заредена с изпращания лъч, да се внедри в яйцето на неговата аура. Разбира се, не може да бъде преобразен служител на тъмнината, но да се потушат със своя лъч низшите огньове на неговата аура и да се неутрализират и обезсилят може винаги. Но това е възможно само при пълно запазване на равновесието. Да зазвучиш в унисон с вибрациите на астрала на тъмното съзнание означава да паднеш в същата яма, където пребивава то и да вкусиш напълно от огньовете на тъмнината. Неотдавнашният опит с тъмните нападки е ценен именно с това, че даде възможност да се докоснеш до най-интересната област от лъчевите взаимодействия и взаимоотношения на човешките аури и способите за борба с тъмните противодействия. Довереният меч Заострям със съзнателно умение да се прилага той в живота. А тъмните само служат безплатно, давайки най-ценния опит за управление на тъмните огньове, тяхната неутрализация и подчиняването им на собствената воля. Да се порадваме на опита. Да се позволи на собственото съзнание да бъде въвлечено в астралните турбуленции на низшите вихри и тъмните съзнания значи да изгубиш всичко и да станеш същия. Давам ново оръжие – цветния лъч. Може да го прилагаш широко, тъй като предели и граници за неговото прилагане няма и никой не може да се ограда от мощта на въздействие на цветния лъч. Биха могли, ако знаеха и ако биха могли да действат на висша вълна. Но не могат, тъй като тях ги владее астралът. Затова са безсилни, незащитени и слепи. Основа на победата са равновесието и спокойствието.

334. От страна на Тънкия Свят всички явления, извършващи се в човека, се свеждат до цветни явления или пламвания на огньове с една или друга продължителност. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка оцветява аурата със свой цвят. Цветовият ефект е неотделим от живота и движенията, ставащи в микрокосмоса. Особено цветисти и ярки са любовта и ненавистта. И всички човешки взаимоотношения се свеждат до игра на огньовете и цветовете с различно напрежение. Всяко явление се съпровожда със свой цвят и всеки цвят, съзнателно предизвикан от волята произвежда определено въздействие върху центровете на човека и цялата негова нервна система. Особено възприемчиви са очите като излъчващи и възприемащи центрове. Но най-мощни от всичко са цветните огньове на сърцето, преминаващи пряко от сърце към сърце. Студеният сребърен лъч или гъстият син може мигновено да потуши суетливото безпокойно вълнение на дребните огньове на астралната обвивка. Също така и звукът на човешкия глас дава своя цветова гама. Дори само една нота или тембър на гласа произвежда цветен ефект. В аурата на силните духове съчетанието на определени цветове или цвят преобладава, образувайки така наречения лъч, или енергия с особена степен на напрежение, оцветяваща със своя цвят всяка мисъл. Бидейки изпратена на далечно разстояние формира явен лъч, тъй като мисълта става явно лъченосна и носителка на голям потенциал. Хората са слепи в своите действия и затова често са безсилни. Подобно на слон върви през гъсталака на живота постигналият тайната на лъчите, оцветявайки със своите лъчи всичко, което влиза в съприкосновение с него: и предмети, и растения, и всички живи същества, и човека. Това въздействие е два рода: обикновено, несъзнателно, непроизволно и мощно, волево, произвеждано с цел определено въздействие. Мощни са благите въздействия на носителя на лъчи. Местата, където е стъпвал кракът на Йерарха, хиляди години сияят с отблясъците на свещените огньове. Оттук и свещените места и предмети. Светлината и цветовата същност на огньовете са неотделими. Нищо не може да противостои на светлинния цветен лъч на съзнанието. Когато Моят Лъч се

слива с лъча на ученика с цел получаване на желания резултат, въздействието е особено мощно. Ритмичните пратки на подобни лъчи преодоляват всяка съпротива и противодействие. Ето в това се заключава условието, според което тъмнината е безсилна срещу лъчите на светлината. Студеният невъзмутим сребърен лъч на пламъка на спокойствието може да потуши всяко пламване на злото и да пресече тъмните хитрости. Лъчът разрушава астралната постройка на тъмното съзнание, пресичайки от самия корен всички негови замисли. Тъмната ярост е безсилна под лъча светлина. Но затова трябва да станеш носител на светлина, носител на лъчи, носител на всепобеждаващия огън. Огнен победител се именува позналият мощта на пламъка. Няма значение какво замислят тъмните докато е нерушим и непоколебим, и устойчив огънят на сърцето, пораждащ лъчите. В бронята на пламъка на спокойствието и равновесието ще се разбие тъмния устрем, бидейки моментално изгорен или неутрализиран от носителя на лъчи и е горчив обратният удар за получилия го. Там, където действа съзнателният лъч или лъчи, не са нужни думи. Мощта на лъчите трябва да се осъзнае. Лъчите са породители на щастие и всички светли начинания. Огньовете, породени от лъчите, могат да бъдат с определена продължителност или да действат за определен срок. Важно е да се протегне действието на огъня във времето, усилвайки ритмично пратката. Моите Лъчи могат да изпълнят и изпълват целия свят. Да приличаме по лъченосимост на Владиката. Цветните знамена на вождовете-помазаници някога са имали значение според лъча. Човешкият свят е свят на безкрайно разнообразие на цветни аури, цветове и лъчи и прилича на звездния свят.

(Преди два дни върху нас се стовари тъмно въздействие, обвивайки съзнанието и давайки го. Запазих спокойствие и сутринта съзрях план за отговор. Отговорих според гореизложеното, прилагайки го на дело.)

335. (26 юни). Трябва да се израства духом от всяко срещано условие на живот, или обстоятелство, или човек, или от всяко явление, ставащо вътре или вън. Това е пътят на израстване на духа или пътят на преодоляване. Ако нещо е пресякло пътя и е спряло възхода, и се е оказало по-силно, огнените енергии се напрягат в своята сила, докато не надраснат и не станат по-силни от противните енергии. Борбата е остра, неизбежна и победна по същество. Но не при всички. Само отсъденият победител е победител винаги. Наричаме паднали души победените души, погасили огньовете на борбата и победата и предали твърдината на духа във властта на една от трите. Трите лъча са символи на победата над трите, когато физическото, астралното и менталното начала са приведени в подчинение на духа. Увлечателна и завладяваща е борбата за утвърждаване господството на духа над трите поробители. Могъществото на властта няма предел. Няма предел и борбата. Но господства и властва мисълта, подчинила се на волята, тъй като духът е над трите. В крайна сметка всичко се свежда до управлението от духа на всички космически енергии, безпределни по своята сила и своето разнообразие. Ако за развитието и утвърждаването на астрала е била необходима цяла планета за седемте кръга (Луната) и ако този цикъл все пак не е постигнал власт над астрала, то колко ли кръга на Земята ще са нужни за овладяване на ментала и пълно развитие на висшия манас? Но пътят винаги е един и същ – път на преодоляване и господство. Препятствията, трудностите и борбата, предизвиквайки съзнателно налягане на огнените енергии на микрокосмоса, ги усилват според степента на противодействащите сили. С растежа на препятствията растат и силите. Според врага е и мечът. Осъзнаването на растящата сила е правилно. Колкото и да е силно нападението на тъмните или натискът на стихийните условия, трябва непременно да се опълчиш духом, извиквайки от бездънните свои дълбини към живот и действие безпределния неизчерпаем

потенциал от могъщество на човешкия дух. Трябва да се пробуди спящата мощ. Аз, Владиката, със Своята сила, със Своята мощ Гарантирам за неизчерпаемостта на мощта на твоята сила, извикана за утвърждаване от Мен. Но тази сила и нейната неизчерпаемост трябва да се осъзнае. Може, може, може да се черпят сили от осъзнатия вътрешен огън. В минути на особена трудност кажете на себе си: “Стани, безпределна сила от моите дълбини, могъща, всепреодоляваща, непобедима, огнена”. Мълнията на духа се ражда от вътрешния огън. Мечът на духа блести с огъня на дълбините. Микрокосмосът е свят на безпределни, неизчерпаеми огнени възможности. Но е нужен вълшебния огън на духа, за да освети скритите съкровища. Тези, които са вън ще намерят всичко, но не и огнените съкровища. И намереното външно ще бъде отнето от намерилите го, но огнените съкровища са неотнимаеми, тъй като са вътре, в дълбината и не подлежат на превъплъщение. Аз, Владиката на Огъня, в зората на Огнената Епоха Призовавам синовете на огъня към овладяване на огъня. В огньовете, чрез огньовете, с огньовете и към Огъня–Отец върви огнения победител.

336. Как могат Моите Лъчи да наситят Земята? Как могат да се разберат Думите: “Аз Съм с вас винаги”? Според човечеството е невъзможно. Но над земния свят и над всички светове съществува Огненият Свят. Аз, Владиката на Пламъка, със Своето Огнено Тяло Пребивавам в Огнения Свят. Огненият Свят е основа на всичко и не притежава земни измерения. Ако даже за обикновената мисъл няма граници и предели, то огнената мисъл е безгранична и вездесъща. Устременият към Мен, докоснал се до Моята огнена Същност, наистина е винаги с Мен и Аз Съм с него. Пространството се измерва в километри само в земния свят. Дори и в астралния свят вече се прилагат други мерки. Но Огненият Свят е извън човешките измерения. Понятията “близо” и “далеч” в света на духа не могат да се измерват с условните мерки за дължина. Всепроникващият и вездесъщ огън се измерва с огнени мерки, тоест по степента на напрежение и дължината и характера на своите вълни, и не познава разстояния. Ако късата радиовълна прелита над света, тоест вибрира в цялата аура на планетата, то какво би могло да се каже за огнената аура на Владиката и вълните, излъчвани от Неговия микрокосмос? Не е ли разлято навсякъде Неговото огнено Присъствие? Не е ли наситена от Него цялата земна аура във висшите октави на нейните огнени вибрации? И ако Аз Съм Казал, че Аз Съм с вас във всичките дни до свършека на века, то не се ли явява огненото присъствие на Пламенната Аура на Владиката неотнимаемо достояние на вашата планета и нейното Огнено Тяло дотогава, докато не се изпълни всичко? В Духа-Огън Аз Съм с вас. И щом вашето съзнание се откъсне от притеглянето на низшите светове и обвивките, които им съответстват, веднага Моята огнена Близост става явна, осезаема и реална. Ухото не чува, окото не вижда, но сърцето усеща и улавя вибрациите на огнената мисъл. Затова Моята Близост в духа е огнено неотменима.

Трябва само да се издигнете в духа над трите. Контактът и близостта представляват умение и навик да се преодолява притеглянето на трите. В духа и духом Аз Съм с вас, но не в тялото, не в чувствата и земните мисли. Да! Правилно! В Мен притежавате Висшето на вашата планета. Аз Съм фокус, пречупващ най-високите и най-тънките енергии. Аз Съм средоточието на Светлината. Аз Съм началото и краят. Пътят е само чрез Мен. Аз Съм вратата към Огнения Свят. Аз Съм Обединителят на човечеството. Аз Съм Пастирът на безчислените духове на земното човечество, свързващ огнената му същност в едно неделимо цяло в огнените сфери на битието. Наистина, Аз Съм във вас и вие сте в Мен. Същността на огъня не е във вашите обвивки, а по-нагоре. Духът е огън. Признаващият своята огнена същност в себе си се издига над ограниченията на времето,

пространството и вещите. В Мен се обединяват всички и Аз Обединявам всички. Братя на Христа са приелите Мен, огнения, духом и разпалили огъня на своя дух. И ти, утвърждаващият Моя Лик в далечната планинска Твърдина си прав, неусещайки разстоянията, и ти, утвърждаващ Моята Близост сега тук, около себе си и в себе си си прав, тъй като в Своята огнена Същност Аз Съм и там, и тук, и във всичко, но над трите, тъй като Моето Царство не е от света на трите, не е от трите свята, а от по-горе. Разбира се, Аз Проявявам Моята сила и Моята Светлина в трите сфери, но Сам бидейки не от тях, не от трите, а от Отца–Огън. Сине Мой, Изпращам ти Моята благословия и Моето преуспяване, и ключа от вратите на Близостта. Те се отварят с любов. Сине Мой, дадени са милиони години продължителна Еволюция за това, да се приближат към Мен, за да се върнат към Мен с обогатено съзнание, за да могат да оценят и да се разпореждат с даровете на Еволюцията, приготвени и оформени от Мен. Наближава времето това да стане.

337. (28 юни). Трябва да бъде намерено равновесието между вътрешното и външното. Ако преобладава външното духът не може да се прояви, ако вътрешното, то действието замира и човек се превръща в безпочвен мечтател. Равновесието между едното и другото настъпва тогава, когато вътрешното се изразява в действие, утвърждава се с действие и се проявява в прилагане. Великите духове, идвали на Земята са проявявали своето вътрешно богатство наред с външните действия. Огънят, достигнал известна степен на напрежение не може да не се прояви в действие, затваряйки кръга на своето битие и образувайки устремена спирала. Затваряйки или завършвайки спиралата с действие, вътрешният огън завършва оборота на спиралата, готов да прояви следващия. Вътрешното, което не е проявено в действие, не дава растеж и придвижване на спиралата. Затова оставете на човека действието, тъй като в действието е скрит плодът на неговата устременост. Човек идва на Земята за действие, преминавайки половината от оборота на спиралата на живота в действие, втората половина на която в Невидимия Свят се състои в събиране на енергия за нови действия или животи. Там също се асимилира и опитът от действията на предишния живот, довеждайки всяка устремена приживе на Земята енергия, проявена в действие, до нейния завършек в духа върху тези планове на битието, където се осъществяват мислите и чувствата. Затова енергиите, влечащи надолу, могат да устремят техния притежател в бездната, или светлият Агни може да възнесе към върховете. Само едно е трудно там – това, да се измени утвърденото на Земята направление на микрокосмоса. Сумата от неговите енергии, утвърдени в действие и чрез действие ще го увлече по направлението, прието приживе, при което последният момент на прехода в Тънкия Свят представлява един вид отправна станция, насочваща влака върху последните релси и определяща по-нататъшния път. Затова трябва да пазите своите земни действия, като лоста на стрелката, насочваща влака към едни или други релси. Лостовите се привеждат в движение от мисълта, значи посоката на движение в крайна сметка дава не постъпката, а мисълта. И така, човекът се води от мисълта. Земните сфери са сфери на утвърждаване на мисълта в материята на земния план. Мисълта се проявява на всеки план, но в условията, свойствени за всеки план. Колкото по-високо, толкова по-свободно и по-пълно. Човешкият организъм е апарат за проява в действие на висшата, изтънчена енергия на огъня, или мисълта. Човекът е носител на мисли. Всичко живо е носител на един или друг вид огнени енергии. Цветето, дървото, раковината. Животните са носители на астралното начало. Дървото не може да мисли, макар че във всяка негова клетка е разлят разум. Мислител е само човекът, носителят на висшата огнена енергия. Затова и се нарича венец на творението. Висшата сфера на действие е полето на мислене, тъй като мисълта царства над света.

338. (29 юни). Няма да говорим за признателност, но някаква степен на любов и внимание е нужна, за да се откъснеш от низшето и да устремиш съзнанието си в Моя Свят. И как би могло да бъде по друг начин, ако земното застила цялото поле на съзнанието? Пелената от земни призраци може да се разкъса само тогава, когато лъчът на съзнанието е устремен към Мен. Но мнозина се тълпят пред съзнанието в най-непосредствена близост, без да го изпускат от своите здрави ръце. Безплътни, но здрави, тъй като са облечени с плътта на мислите. Плътните мисли теглят към Земята. Не трябва да се мамите от тънкостта на мислената материя. Нейната скала е широка: от тежки оловни мисли, теглещи и влечащи към Земята, и стелещи се по Земята, и задържащи в сферата на земните притегляния, до най-високите, огнени, издигащи нагоре, подобно на светлоносен лек газ. Няма да бъде грешка ако се каже, че мислите пораждат особено газообразно вещество според своята същност. Има газове земни, тежки и газове леки. Едните летят нагоре, другите вървят надолу, стремейки се да запълнят всички впадини, пропасти и оврази. Колкото по-ниско, толкова по-тежки газове се събират. В дълбоките кладенци и шахти нерядко се събират тежки смъртоносни газове. Тежките плътни мисли обвиват човека като газов облак, притискайки го към земята. На чувствителни везни би могло лесно да се открие, че теглото на човека, обременен с тежки плътни мисли, в пряк и буквален смисъл се увеличава. А и самият човек усеща тази физическа тежест, създавана от подобни мисли във всичките си членове. Но крачките на радостта са леки и въздушни. Радостта и радостната мисъл дават газ, отнасящ нагоре. Напрежението на светлите, леки и възнасящи мисли може да достигне такава степен, че човек явно се издига над Земята и не върви, а лети, увлечен по пътя от беседата за висшите духовни предмети. Огромна може да бъде тежестта и лекотата от мислите. Разбира се, човекът е пленник, пленник на своите мисли. А същевременно всяка мисъл е форма, в центъра на която човек поставя себе си, форма, притежаваща една или друга степен на подвижност или неподвижност, намирайки се в която човек придобива нейните свойства. Оттук и изразът - “корабите на мисълта”, върху които може да се отплава надалеч, ако те са подвижни. Мислите дават кристални отлагания, съответстващи на субстанцията на мислите. Затова всяка мисъл придава или крила на духа, или му изковава вериги, тъй като кристалните образувания на мисълта имат магнитни свойства, устремяващи микрокосмоса на човека или нагоре, към Висшите Сфери, или надолу, към Земята, а дори и по-надолу. Можеш да победиш, преодолявайки тежестта на своите мисли. Но човек е отговорен за цялото човечество и е длъжен, иска или не, да носи върху себе си цялата тежест на пространственото общочовешко мислене. Не може да се избяга от пространствената мъка или радост. Лъчите на планетите могат да облекчават или да влошават тези условия. Така волно или неволно човек излиза в областта на живота в пространството. Сега хората особено явно носят върху себе си тежестта на пространственото мислене и отговорността за другите. Нито положението, нито богатството няма да спасят от общата участ и заплащането за всичко и за всички. Целта е една – да се доведе съзнанието до разбиране неразделността на страданията и щастието, общи за всички членове на общочовешкото семейство. Един Пастир и едно стадо е единственото решение на въпроса, до което трябва да стигнат хората, дори ако заради това се наложи да се допусне частична планетна катастрофа. Как иначе да се събуди човешкия дух? Подгонени от световния ужас, хората ще могат най-после да прозрат.

339. Докосването до огнената Същност на Учителя събужда огнената същност в ученика. Огънят се ражда за живот от огън.

340. (30 юни). В каквото и състояние да се намира съзнанието, колкото и силни да са земните притегляния, винаги може да се намери нещо, придвижващо по пътя и укрепващо волята. И в момента на затихване на съзнанието, когато висшата мисъл вибрира едва забележимо, някак и някъде, и нещо все пак може да се укрепва в себе си. Има моменти, когато съзнанието не може да полети, но няма такъв момент, когато не би могло да се укрепи някое качество и да се задълбочи неговият корен. Например ако състоянието на духа пречи да се възнесеш мислено и пространствените токове не благоприятстват, какво може да попречи да се утвърди и укрепи умението да владееш себе си, или съдържаността, или изкуството да отстраняваш емоциите от думите, движенията и очите. Крачка в приетото направление може да се направи при всякакви условия. Това ще помогне да се съхрани инерцията на движение и устрем. Нима не е увлекателна задача да останеш спокоен и силен в минута на слабост. Най-добрият учител е животът. Възможно е да не се губи нито миг за да се подобри и укрепи нещо. Погрешно е да се смята, че главните врати и фасади на крепостта трябва да бъдат защитавани и охранявани. Всяко слабо място снижава защитата. Веригата не е по-здрава от своето най-слабо звено. Съзнанието за постоянно усъвършенстване на своите качества и неговото затвърждаване в действие при всички състояния на духа е нещо твърде ценно и полезно. Така например винаги можеш да изостриш своята наблюдателност или да утвърждаваш Лика в третото око, или да изпратиш стрела за помощ на близкия човек, или да помечтаеш за това време, когато мечовете ще бъдат изковани в плугове. Трябва да се разбере, че винаги моментите на подем се сменят с вдлъбнатината на вълната, нейната падина и че възходящата спирала във всеки свой оборот има своя низша точка. Това е тази точка, или този момент, когато миналото се стреми да снижи съзнанието и когато е нужно именно на дело, именно със себе си да покажеш твърдо тази граница на достижението, под която съзнанието отказва да се спусне. Именно изисква се да застанеш на стража на достигнатото по време на подема. Утвърждаването и укрепването в тези моменти е особено ценно. Да покаже своята сила при ущърба на вълната може само изкусния и многоопитен воин и истинския ученик. Да покажеш своята сила в момент на слабост на духа – това не е ли достижение? Да събереш своите енергии в своята цитадела и да утвърдиш своята сила когато личното “аз” се стреми да се разлее в безформената инертност на пасивното състояние - това вече е победа. Да се удържи венецът на победителя с единната сила на духа – това е пътят на отсъдения победител. Така чашата с полезен опит може да се изпълва при всички условия на живота и при всички състояния на духа.

341. Пиши. С премахване на преградата връзката става пряка. Аз бих Могъл винаги да говоря, дори и против твоята воля, но е ценно сливането, а не подчиняването. Подчиняването винаги е временно и предизвиква реакция. Сливването е постоянно и постепенно се усилва. Подчинява се робът. Затова се говори за синовство и сливане на съзнанията, при това доброволно. Но за сливането е необходима отреченост от себе си. Моят Завет: “Отвърни се от себе си и Ме следвай” остава в сила. Но отричането е в духа. Много са го търсили в тялото, но не са преуспели, тъй като са нарушили закона. Тялото е дадено за живот на Земята и пълно подчиняване на волята, а не за изтезаване, тъй като изисква внимание и грижа. Защо да се ненавижда плътта и материята, когато и едното, и другото са дадени за проява мощта на огъня на духа? Огънят на духа винаги се проявява в материята на трите плана и без материя не може да се прояви. Даже в плановите, намиращи се над трите, висшите огньовете се проявяват в материята на низшите, в материята на нейните огнени градации. От материята не може да се избяга. Говорено е за хармония с

Безпределността. Сега ще Кажем за хармония с материята и нейната огнена същност. Какво е това подчиняване на материята на волята, ако не хармонично сливане на съзнанието с нейната съкровена огнена същност? С мисъл може да се вдигне предмет от Земята. Как? Съчетавайки огненото съзнание с огнените частици на материалната същност на предмета. И висшият огън на съзнанието, или на духа регулира магнетичното състояние на комбинациите на частиците или атомите, съставлящи предмета. Този, който може да се вдигне във въздуха, извисявайки материята на собственото си тяло, той може да направи същия този опит и с материален предмет. Но трябва да се учите да се устремявате духом, тоест да се устремявате от Земята нагоре. Всяко устремяване във Висшия Свят е полезно и Владиката е устремяващият фокус.

342. (1 юли). Наближи крайното време. Приближило се е съвсем. Взривът може да стане всяка минута. Така и трябва да се държите – като при пожар от огнеопасни вещества. Силите и енергиите са нагнетени до последния предел. Къде е капката, която ще препълни чашата на космическото напрежение? Ужасът от катастрофата ще бъде спасение. Огънят трябва да очисти пространството. Ето, идват дни, когато ще е необходима крайна степен на мъжество. Всичко ще бъде разтърсено до основите и Вавилонската кула от планетни грамади ще бъде разрушена. Друг изход няма. Катастрофата е неминуема. Тежко е на сърцето в очакване на огнената неизбежност. Всички средства са изчерпани. Остана едно решение: да се премахне бентът, съдържан от Нас и да се позволи на Огъня – очистител да извърши своята страшна работа по очистване на планетата. Тъпотата, упорството, злобата и невежеството човешко могат да противостоят на земните сили, но пред стихийната космическа мощ ще се разлетят и ще бъдат пометени като картонени къщички всички постройки, преграждащи реката на живота. Подготвям за осъзнаване неизбежността на катастрофата. Давам предупреждение за да не се обърка съзнанието в нужния момент и да не бъде увлечено във водовъртежа на огнените вихри, които ще преминат над Земята. Състоянието на съзнанието в момента на планетната катастрофа ще играе решаваща роля. Моите ще бъдат опазени, но трябва да се прояви най-напрегната степен на равновесие. Само огънят на духа единствен ще се изправи срещу вихъра на разрушението, опазвайки поставените от Мен и тези, които са отсъдени на Светлината. От двама живеещи ще остане един и всеки от останалите ще трябва да изтърпи и да издържи очистващия огнен ураган. Опитният капитан, познавайки и виждайки носещия се шквал, взема отрано мерки, сгъвайки платната и събирайки излишните и спокойно издържа натиска на стихията. Но горко на незабелязалия шквала. Така и на настъпващите вихри трябва да се противопостави подготвеното съзнание. То ще устои. Огненото одеяние ще предпази от изгаряния. Корабът на духа ще издържи шквала, тъй като кормчията е опитен. Но кормилото трябва да бъде в твърди ръце и направлението да е точно, и курсът - непоколебим. Владиката Предупреди.

343. (2 юли). Претърпелият докрай ще бъде спасен. Търпението до края се е указвало винаги. Ако търпението е по-кратко от изтърпяваните условия и неща, за какво е то и какво ще донесе? Именно, да се устои докрай и да се премине през всичко без колебание и неотстъпвайки духом ще бъде победния път. Вехтото съзнание се стреми да поставя непрекъснато пътя на духа в зависимост от външните условия. Но тогава никакво търпение няма да е достатъчно, тъй като външните условия са горчиви и тежки, тъй като плачът и скърцането със зъби са тяхна съдба и да се залага на дължината на преждата не е целесъобразно. Да се поставя пътя на съзнанието в зависимост от това, което е или ще бъде, или може да бъде, означава да направиш себе си жертва на външните комбинации на материята и на стихийните съчетания. Пътят на живота е път на духа, вървящ по своята

пътека независимо от това какво става вън и как протича външния живот. Няма значение дали е царски трон или е манастир, или шатра на чергаря или работилница на майстор, тъй като духът знае своя път и пробива с утвърдили се за хилядолетия устрем планината от материални условия, застава над тях и върви към своята цел въпреки всичко, което тече покрай него в земния свят. Ако залагаш на външното няма да избегнеш нито ущърба, нито разорението и тягостните дълги безпросветни задръжки, тъй като светлината е в духа и от духа, а не от Земята и земното. Голяма илюзия е да се поставя вън нещо можещо да обуслови пътя на възхода! Тогава всеки герой и подвижник, и посланик на Светлината би бил неудачник, тъй като именно те са се борили и преодолявали всичко, което е преграждало техния вътрешен огнен път на духа. Външното се дава за проява на вътрешното. Огънят не може да се прояви без ударите на насрещните енергии. И героят израства духом именно върху всичко противодействащо. Може да се чака, но при условие че чакането не угаства огъня. Но да поставяш своите огънове в зависимост от очакваните бъдещи условия значи да пресечеш непрекъснатостта на пътя и да се превърнеш в доброволна жертва на случайностите на външните съчетания на материята.

344. (4 юли). Аз Съм с вас винаги. Затова когато замлъкне Гласът на Учителя въпросът може да се постави само така: “Защо мълчи съзнанието?” В периоди на подем нищо не е пречело и съзнанието е звучало, и пространствените токове и нагнетявания са били преодолявани. Но когато те са особено тежки и съвпадат с пралайята на съзнанието, да се преодолеят те е извънредно трудно. Би могло да се израсте и върху тях, но огънят не винаги гори. Трябва да гори, но не гори. Степента на неугасимия пламък е най-високо достижение. Но даже Христос се е Усамотявал в пустинята. Даже Учителят К.Х. [Кут Хуми] е боледувал. Няма да предявяваме извънредни изисквания към своето съзнание. Важното е в моментите на пралайя да се запази човешкия облик и да не се разпилеят достиженията. За скок може да се отдръпнеш назад, но не твърде, тъй като може след скока да се намериш на предишното място или още по-близо. Точката на спускане на съзнанието не трябва да бъде по-ниска от предишната. Затова възлите на кармата в тези периоди трябва да се преминават особено предпазливо и внимателно, за да не се съжбява по-късно за непоправимото. Разбира се, от земна гледна точка са оправдани всички недоволства и недоразумения. Но Спасителят е Бил разпънат, Ориген е изнемогвал в тъмницата и всички са били измъчвани и преследвани, и са се подлагали на унижения. Кръстът на Великото Служене е тежък. Но в Космоса царства великият Закон за равновесието и лишението тук означава получаване там или често - получаване също тук, но на Висшите Планове и в Сферите, не винаги достъпни за разбиране. Може да се каже едно: осъзнаван или не, но Лъчът е винаги над вас. Затова няма да съжбяваме, а, събирайки енергиите вътре, спокойно ще преживеем впадините в ритъма на вълната на съзнанието, без да я задълбочаваме пониско от законния уровень. Вярата е нужна не в моментите на подем, а в минутите на пралайя на съзнанието.

345. (7 юли). Сине Мой, световното движение не се вижда със земните очи, а само със сърцето. Тъмнината е сгъстена и притиска сърцето. За сина е Указа: “Стойте мъжествено.” Градината е оплевена. Защо да се отглеждат плевели? Колко вода е изтекла, а Ние все Стоим и ще Продължаваме да стоим. Но пътищата са неведоми и ущърбът ще се превърне в находка. Там, където Съм Аз, е и победата. Вървящият с Мен ще достигне до победата, но трябва да се върви докрай. Каква е ползата да се спреш на средата на пътя? Обратният път е тежък. Целта се постига с несломима вяра, упорство и твърдост. Давам надежда и Указвам Близост. Не се задавяйте във вълните на настоящия час. Съблюдавайте

устрема към фокуса. Без фокус устремът не е плодотворен. Без плодове личните устремности, не излизащи извън оградата на егоизма, са безплодни. Обречени са на смърт заедно с личността. Няма да Изоставя, но трябва да се задържите. Няма да Напусна не напусналите Ме. Световното положение не е здраво.

346. Записите са необходими двустранно. Те подхранват духа и дават възможност за нови. Не е важно как ще се запише, важно е да се предаде същността на мисълта. Да се улови същността на мисълта е много по-трудно, отколкото да се облече тя във форма. Но хармонията между формата и съдържанието, разбира се, е възможна и достижима. Колкото по-дълбоко е сливането, толкова по-съвършена е тази хармония. Главното е да не се разсъждава. Да се оценява и претегля полученото може после, когато Записът е завършен. Гласът на Учителя няма да замлъкне, затова тревогите са безсмислени. Екранът на съзнанието не трябва да се задържа с лични мисли и образи. Търсачът е неуморим в събирането на съкровища. Нима Моите Дарове са обикновени? Защо по-рано съзнанието е мълчало? Сине Мой, не мъдрувай лукаво, а просто отвори прозореца на душата. В духа всичко е просто, тъй като духът е извън Земята. Къде са тези приемници, които могат съзнателно да кристализират във форма мислите на Владиката? Затова Ценим бисера на узрялия върху израстъците на низшите обвивки дух. Това, което е непозволено за роба, е позволено на сина без загуба на правото на синовство. Казвам: “Утвърди се в осъзнаване Близостта на Учителя. Отстрани гримасите на обвивките от сферата на Общуването”. Общуването протича над трите обвивки. Тъй като духът се утвърждава над тях. Сферата на духа за тях е недостъпна. Ти се прилепи духом към Мен. Духът е винаги в теб, затова проводникът на духа е нерушим. Проводниците на трите не са надеждни, а астралният е опасен. Моите думи се връзват в същността на духа и после вече се запечатват в обвивките. Връзката се укрепва с огньовете на духа. Свързващият проводник е огънят. Не може да се избяга от бъдещето и от осъзнаването на Висшия Свят, ако сърцето не е умрялор[е живо] във Владиката. Живи са в Христа дошлите при Христос. Когато огньовете угасват повсеместно, Искам да наситя близкото сърце с огън. Присъствието е налице дори когато то не се осъзнава. Владиката е невидим до срока. Но ще дойде твоят час и ще видиш. Сроковете са скрити от закона, но бъдещето е неотменимо. Давам Гаранция за победата на Светлината в предразсветната тъмнина. Радвайте се от Близостта на Владиката. Радвайте се от настъпването на сроковете. И помнете: Светлината е с вас.

347. (8 юли). Сливане над трите означава сливане над настроенията на момента, над течащите мислите, над физическото обкръжение. Духът е над трите. Може да се живее без тях и извън тях и да се живее в пространството на Светлината. Да се устремим към сливане в духа. Някои се стремят към сливане в трите сфери и се оплакват от трудността на постижението. И те са прави, тъй като това, което е просто и лесно в духа, е невероятно трудно и недостижимо в областта на трите непокорени. Сине Мой, Говоря за пробуждането на духа за осъзнаване царството на духа. Призовавам към осъзнаване океана на духа и неговите закони. Само духът чудотвори и само духът не познава смърт, и само царството на духа е извън царството на смъртта на сменящите се обвивки и форми. Всичко, което притежава форма родена от трите, е смъртно. Защо да се устремява духът в областта на смъртта, когато неговата родина е царството на вечния живот. Безсмъртният огнен дух, затворен в преходните форми на трите материи, е вечното в смъртното и временното. Наричаме победител на низшите сфери утвърдения примат на духа. Съзнанието просто се пренася в сферата на духа, не познаващ ограничение. Можеш да се бориш с вятърните мелници на материалния свят, но можеш ли да измениш законите на външната тъмнина и да

се бориш със злото без да покориш трите? Не е ли по-просто да се оттеглиш в цитаделата на духа, тъй като само пребивавайки в нея може да се каже: “Идва князът на този свят и няма нищо в мен”. Не се противете на злото, тъй като не в обвивките, а само в духа и духом е възможно да се встане срещу тъмнината. Но непокорилият обвивките ще бъде ввлечен в колелото на причини и следствия. Близостта на Учителя е в духа. В Моето Царство няма нищо от това, което сега те обкръжава, всичко това изчезва и се забравя, и става ненужно. Но животът продължава да тече в ярък и цветист поток - животът на духа извън земните условия. Дори и тук, на Земята, може да се живее откъснато от притеглянията на трите и утвърдил свободата в духа. В края на краищата всичко ще отmine. Струва ли си за това, което ще премине, да се отделят повече сили на духа, отколкото това е абсолютно необходимо. Трябва да се намерят нишките на живота във временното и от тях да се изпреде прежда за облеклото на духа. Не по изолиращите обвивки, а по метала на проводника тече огненият ток. Значи може да се отдели същността от външните покривки. Царските одежди и дрехата на бедняка ще изтлеят и тяхната форма ще се разтвори в материята, от която са били създадени, но духът – носител на всички и всякакви облекла и обвивки, бидейки център на кристализираната Светлина–Огън, не може да се разтвори в материята на трите. Затова Утвърждаваме живота на духа над обличащите го форми.

348. Аз Изявявам със Себе си Света на Духа, победил Земята и издигнал се над нея. Духът е дете на звездите. Живеейки на Земята и обличайки се с нейната материя, той все пак се явява за нея само гост. Духът е вечен странник от звезда на звезда, от система на система. За Космоса милионите години са като един миг. Така извън временен е и духът. Трябва да се научите да мислите космически. Там, горе, отхвърляйки трите, духът пребивава в границите на Огнения Свят. Но за придобиването на огнено съзнание и за съзнателното битие в него Огненото Тяло трябва да бъде оформено по същия начин, както се е оформяло и се е оформило физическото, астралното и менталното тяло, тъй като всяка сфера изисква съответстващ на нея проводник за проява. Всяка низша обвивка може да се нарече строител и събирач на елементи за висшата. Разбира се, със събраните енергии се облича зърното, но събирането протича чрез обвивките върху техните планове. Тъй като „звезда от звезда се различава по слава” [думи на св.Сергий Радонежский], то и опитът, придобиван на всяка, е ценен с придобиваната многостранност. Немислимо е да си представим цялото многообразие на Космоса и звездните светове, между които Земята се намира на едно от низшите стъпала, тъй като само върху нея е започнала съзнателната човешка еволюция на населяващото я човечество. Ако си представим седемте Кръга, завършени на нашата Земя и седемте на висшите Земи от слънчевата система по-висша от нашата, и така до безкрайност, тъй като Космосът е необятен, то стълбата на духа ще се покаже в цялата си непостижима безпределност и земните мерки в един момент ще се окажат неприложими. Височайшите духове биха Могли да бъдат свидетели на угасването на цели слънчеви системи, животът и смъртта на които са били като песъчинка пред Вечността. Но духът, пребиваващ вовеки, е по-горе от всичко видимо проявено. Аз Съм преди началото на времената. Има два свята, два Космоса - Космосът във времето, в разреза на времето на проявените форми и Космосът във Вечността, съществуващ винаги. Вторият е от духа. Океанът на духа е океан на Огъня, вечно съществуващ, непостижим в своята съкровена същност. Призовавам към разбиране безграничния свят на духа.

349. (9 юли). Процесът на преображение на духа е вътрешен процес. Удачни външни условия могат да се нарекат тези условия, които ускоряват този процес, а неудачни – забавящите го. Ако излишъкът, парите и доволството забавят растежа на духа, значи те са

безусловно вредни. Обикновено мъката, трудностите и неприятностите способстват растежа. Оттук и съвършено новото делене на това кое е добро и кое – лошо. Оттук доброто може да се окаже много лошо и вредно, и пресичащо придвижването, а тежкото – полезно. Как Може Учителят да се огорчава от тежкия и труден, и пълен с изпитания живот на ученика, ако Той Вижда бързия и ярък разцвет на духа и разгарящите се огньове. Учителят Може да се огорчава ако вижда как съзнанието затъва в опиянението на благополучието и доволството и как гаснат огньовете на духа. У Учителя мерките са други. Учителят Иска ученика да прилага Неговите мерки и разбиране. Гонели са, преследвали са и са потискали всички носители на светлина. Историята учи на това, че светлината не се разпалва в благополучие. Подвигът и самоудовлетворението са от различни гнезда. Не Съм Обещавал лек живот. У някои той е налице несъмнено, но те не са ученици на Владиката. Стъклените мъниста се разлитат на парчета от удара на чука. Стъклената обвивка е нездрава. Лунното наследство дава чупливост на обвивката. Лунното стъкло е явление от астрален порядък. Мъртвата планета придава на астрала свойства свързани с елементите на смъртта и разложението. Да попаднеш в здравите обятия на астрала е равносилно на това да се озовеш в обятията на скелет. Аз Дойдох да разруша всичко, което пречи на възхода на духа. Но най-трудното и здраво, и противодействащо са менталните лъжливи рожби на човечеството и чудовищните извращения на мисълта. Човечеството затъва в лабиринтите на лъжливите представи и идеи, натрупани през вековете. От тях са всички човешки бедствия. Колко лъжи са натрупали религиите върху кратките, чисти, истински първоучения на Провъзвестителите. Сковано от веригите на умъртвените форми на мисълта човечеството не може да се придвижва. И духът, основа на живота и реалността, е прогонен от живота. Искам да утвърдя примата на духа и да го поставя най-високо от всичко.

350. (11 юли). Това, което се е случило, е неизбежно, както е неизбежно и това, което ще се случи. Да се ускори не може, за да не се получи разрушаване. Всеки обречен ще си отиде своевременно. Хората не могат да попречат на набелязаното течение на събитията. Нима принесените жертви са принесени в услуга на отделната личност? Няма да се Забавим да премахнем застаналия на пътя на Нашите решения. Но в последните дни е нужно и необикновено търпение, и несломима вяра, тъй като преди разсъмване е тъмно.

351. (12 юли). Ето, говори се за отричане от земния свят. Нима е нужно да се отречеш от тялото? Нали тялото е храм на духа. Или от чувствата? Но чувствата са пипала на съзнанието. Или от красотите на природата? Но от тях се подхранва огнената змия на слънчевия сплит. И как да се отречеш от този свят, в който човек се изпраща за неговото постигане. Погледнете звездното небе. Нали това също е материален свят, свят на плътта. Не трябва да се отричате от това, което представлява разрез на Безпределността и физическа форма на изразяване на духа. Ако не ядеш, тялото ще умре. Не можеш да се отречеш от храна или дрехи, или дом. Всичко това е нужно. Но има нещо, което не е нужно на човека на известно стъпало от неговата еволюция. Това нещо е неговото его, неговия малък личен свят на илюзии и заблуди, неговото малко “аз”, отделящо го и изолиращо го, поради ролята му на преграда, от величието на безпределния свят и пречещо му да види битието на света в неговия свръхличен, космически аспект. Всичко, което е, е нужно, всичко е необходимо, с изключение на малкото лично “аз”. Еснафът, затворен в железния кръг на своята личност, е антикосмично явление, изключващо себе си от Мирозданието. Историята изтрива от своите скрижали света на еснафското съществуване. Хора с еснафски интереси са живели винаги. И не е останала и следа нито от техните имена, нито от мислите им, нито от домовете им, нито от облеклото им, нито от имуществото им. Всичко е било погълнато от циклите на

времето. Но природата продължава да живее и звездите да сияят, и духът – да тъче безкрайната нишка на живота. Потапайки се в личния малък свят човек предава себе си на смъртта, тъй като е смъртно всичко свързано с личността и нейните интереси. Единното Учение, под различни форми на своето изразяване, каквито и да са били те, винаги е устремявало хората и е искало да издигне човеците от затворения кръг на малкия личен земен живот към Висшите Светове, в областта на духа, в сферите на непреходното Битие на Света. Да откъсне от кокошата действителност се стреми всяко истинско Учение. Да откъсне и да издигне. Когато е разрушена оградата на егоизма, личният свят, вливайки се в Космическия Свят, се слива с него и става свръхличен свят или свят на духа, без да губи своята Индивидуалност като център на съзнанието, тъй като съзнанието се пренася по-горе и вече не обхваща в себе си елементи, подлежащи на смърт и разрушение. Ако бидейки красив и здрав вложиш целия смисъл на живота в тези явления, то каква ще бъде мъката от тяхната загуба, тъй като и красотата на човешкото тяло, и неговото здраве са обречени на смърт. Само пренасяйки съзнанието в непреходните ценности на духа може да се избегне и смъртта, и разложението. Затова не отричане, а вместиране и разбиране значението на истинските съкровища.

(Видях насън две писма. Едното цялото за мен. Другото само наполовина. От Майката. Сънят се потвърди. Получих действително писмо и (то) от Майката.)

352. Магнитното поле на съзнанието никога не е свободно, тоест незаето. Винаги нещо излъчвано или възприемано от него се намира в неговото полезрение. Това “нещо” винаги се намира в съответствие с приемника на съзнанието. Мисъл или образ, несвойствени на съзнанието, обикновено се изхвърлят от него. Но обичайните мисли прилепват здраво. При преминаване на мислите през нея аурата оцветява новите образи и мисли със свои оттенъци. Затова за постоянно оплакващия се всичко е тъжно и печално. Той даже радостта оцветява в погребални тонове. Трудно е да се преправи аурата, сформирала се години, но да се пропускат в съзнанието само избрани мисли и може, и трябва. Огънят променя свойствата на аурата в нейната основа и когато той гори ярко мислите придобиват оттенъка на положителния полюс на битието. Но огънят не винаги гори. И тогава е нужна особена бдителност и охрана на съзнанието, за да не залее вълните на несъзнателните мисли съзнанието. И тогава Обликът на Владиката може да прояви своята сила, задържайки съзнанието на известен уровень и не пропускайки в него мисли, изпращани от служители на тъмнината. Те са много и в този, и на другия план. Готови са винаги да навредят и да подхвърлят вредни мисли. Със своите сили няма да устоиш, тъй като стрелата на злото лети беззвучно и нейното направление рядко е известно. Лъчът охранява от злите пратки. Но Лъчът изисква постоянно осъзнаване на себе си в неговата орбита. Това е и най-добрата защита. Съзнанието, което е неразделно с Владиката, е неуязвимо за каквито и да било опити на злото – явни и тайни, видими и невидими, ведоми и неведоми. Трябва да се осъзнава цялата мощ на Светлината, за да може тя безпрепятствено да се изяви в съзнанието. Нейното неосъзнаване е най-голямото препятствие за нейната проява. Оттук и формулата: “Вярваш ли?” Тъй като отварянето на съзнанието за Светлината, излъчвана от Владиката, е най-непременно условие за нейното получаване. Аз Съм даващият Светлина, но отворете себе си за Светлината. Не се затваряйте за Светлината и не затваряйте съзнанието за вълните Светлина. Съзнанието, изпълнено с Владиката, възприема Светлината на Владиката до предела на своята вместимост. Изпълнете се с Владиката. Минутите на слабост са непрости и невъзмемими, тъй като точките тъмнина оставят своите отпечатыци, когато светлината

помръква. Степента на постоянна готовност е достижение на Архата. Говоря за постоянното присъствие на Лика на Владиката в съзнанието. Искам да укрепя и да въоръжа духа, но това е възможно само при условие на постоянно предстоене на Владиката. По-добре е да се запази Облика на Владиката в минутите на пралайя на съзнанието, отколкото да се забрави за Него на гребена на вълната на подема. Без Владиката няма път. И когато съзнанието забравя Водещия Образ, как е възможен тогава възхода, ако Ликът на Владиката е силата, устремяваща съзнанието нагоре? Затова ще съберем своята светлина около светлоносния Облик. Часът, прекаран в забора на Учителя, е загубен час. Да се утвърждава Обликът на Учителя в третото око трябва особено усилено в минутите, когато огньовете отслабват. Трудно е да се избегне ритъмът и вълните на съзнанието, законните подеми и допустимите ущърби, но Облика на Владиката в съзнанието може да се държи винаги като най-необходимото достижение, което трябва да се утвърждава с всички сили на духа. Докато Владиката Живее в сърцето нищо не е загубено, но когато Него Го няма, е загубено всичко, даже при привидни успехи. Затова ще съберем всички сили, за да се задържим върху вълната на достижението и да не загубим Светлината на огненосния Лик. Изпращам благословия на сина. Доволен съм от сина, тъй като Виждам победителя, преодолял всички препятствия. Утвърждавам за победа с огнения Лъч. *Аз Казах.*

353. (13 юли). Сине Мой, на пълноустремения устрем Владиката Отговаря винаги. Трябва да се разбере тази постоянна готовност на Висшия Свят да отговаря. По своята същност психотехниката е също толкова проста, както и разговора по телефона. Но се изисква тържественост и пълнота на обръщението. Това е такава област, където половинчатостта е недопустима. Половинчатото обръщане дава и половинчати резултати. Съответствието и съзвучието са основа на психомеханиката. Устремът към Висшия Облик помита препятстващите слоеве низша материя. Според силата на устрема е и преодоляването на енергията на низшите сфери. И още нещо трябва да се усвои: получаваният отговор звучи в ключа на обръщението. Думите “според вашата вяра ще ви бъде дадено” трябва да се разбират така, че даването протича по съзвучие, според характера на изпратената заявка, тъй като се привежда в действие законът за магнитното притегляне. Любова привлича любов, радостта – радост, мъжеството – мъжество, устремът към знания – знания. Каквато е заявката, такъв е и отзивът. Но и да се иска трябва умело. Много е трудно да се разруши властта на обичайната очевидност, тъй като светът на тънките, но реални явления, е невидим за окото. И тук е нужно сърцето, като орган действащ над света на трите измерения. Искам да ви утвърдя в реалността на явленията на Тънкия Свят. Утвърждава се Тънкия Свят, но не на грубо астралните явления и той може, и трябва да бъде видян без да се потопяваш в астрала и да се откъсваш от земния свят. В това е същността на съединяването на световите: утвърждаване на тънкото в плътното. Вчерашният ден е важен като момент на утвърждаване на новия цикъл и сътрудничество с Владиката. И пъпките на цветето са се разпукали своевременно като добър знак. Искам готовността да се изрази в изпълване на сърцето с Владиката. Владиката, Творящ Светлина, ще Изпълни сърцето със Светлина. Огненият меч на Владиката винаги е в готовност да защити и да пресече тъмните хитрини. Не трябва да се учудвате на тъмните нападки: беснеят в яростта на безсилието. Намиращият се в Лъча на Владиката е неуязвим. Изпращаният щит расте и укрепва с осъзнаването на изпратеното щастие. Владиката няма да Остава никого в нужда и в минута на опасност. Затова може сигурно да се разчита с цялото съзнание на Нас. Мощта на Владиката няма да намалее в огньовете на всепобеждаващия устрем. Правилно, преодоляват в себе си отрицателния полюс на

явлението или качество утвърждава неговия положителен полюс. Само за топличкия, тоест за неутвърдилия полюсите няма възможност нито да преодолява, нито да утвърждава, тоест няма път. По-лесно е да видиш във врага преоблечен приятел, отколкото да видиш поне искра възможна светлина в този, който не е нито студен, нито горещ. И тъй, въоръжавам за всички случаи в живота и най-здравият щит – това е любовта към своя Владика, любов постоянна, незаспиваща, зорка, пълна с готовност и самоотверженост. Какво е това любов? Любовта е огненият проводник към сърцето на Владиката. Действа винаги, докато гори свещеният огън на това чувство. Знайте: по-силен проводник няма.

354. Владиката Знае всичко, което даже ти не знаеш, тъй като всички твои животи лежат пред Него като отворена книга. По тях е и преценката. Владиката Знае направлението на мислите и в случай на необходимост внася Своя коректив върху живота. Предаването на себе си на волята на Владиката доброволно дава възможност на Владиката да прояви Своята воля, тъй като свободната воля е свещена. Формулата “Да бъде Твоята воля” сякаш отваря микрокосмоса за въздействието на Висшата воля. Доброволното отваряне на сърцето от страна на човека е необходимо условие за невидимото сътрудничество. Този принцип се прилага и в големите, и в малките действия, за да не бъде нарушена свободната воля. При нарушаване на волята ценността на действието пропада, тъй като то става принадлежащо на чуждата воля и няма заслуги. Когато ние постъпваме под въздействие или натиск на чужда воля, тогава не поемаме отговорността за постъпката върху себе си и не носим последствията на кармата. Затова благо на тези, които не поробват чуждата воля. Насилието е изпълнено с тези страшни последствия и вериги, които то налага на насилника. Вървящи във вериги – така Наричаме тези, вече дошли тук, но оковани от следствията там. Затова насилието над чуждата воля е осъдено. Съгласуваността и съзвучието не са насилие, а сливане на волите в устрема към Висшата цел.

355. (14 юли). Връзка духом и в духа. Ако полето на съзнанието е заето от избрания Облик, ще бъде лесно да се почувства Близостта. Какъвто и образ да се появи върху екрана на съзнанието, той веднага привлича към себе си и притегля друг, свързан с него. Така Ликът предизвиква верига от образи или представи, стремящи се към него. Магнитът на Образа действа. Бидейки утвърден в третото око, той е подобен на постоянно действаща магнитна сила. Законите на магнитното притегляне действат точно. Но трябва да може да се задържи съзнанието във фокуса на притегляне. Лъчът на съзнанието, насочен към Мен, действа особено мощно. *Аз* Устремявам Лъч, възприеман чрез устремеността. Това е двустранно взаимно устремяване, наричано любов. Затова Казваме: по нишките на любовта или нишките на сърцето тече животворният обмен на искри или на Светлина. Владиката Иска да направи Своята Близост по-реална от Слънцето. Владиката Иска да утвърди неземната Светлина по-ярко от земната светлина. Владиката Донася огъня за усвояване, претворяване и действие. Така действащият с Името на Владиката твори с Неговия огън. Може за действието да се изпрати предварително мисъл, че то се твори в Името на Владиката и с това то да бъде усилено безмерно. Всяко действие притежава една или друга степен на магнетизъм на убедителността или сила, увеличаща след себе си хората в подражание. Оттук ученици са и тези, които Ме следват. *Аз* Насищам съзнанието с Моята мисъл според степента на неговата способност да възприеме и пречупвайки да претвори. Затова няма два еднакви канала на предаване и на самородна светлина. Има близки, подобни, но еднакви няма. И колкото по-ярка е Индивидуалността, толкова по-своеобразно е пречупването на Моите Лъчи в стените на съзнанието. Ценим самородните камъни, пречупващи и отразяващи Лъчите със свои цветове и със своите стени. Еднообразието и

повторението биха били смърт за духа. Затова асимилацията е индивидуална и пречупването на изпращаните Лъчи от съзнанието се цени особено. Именно не изопачаване, а пречупване. Изопачители и гасители на Светлината има много, но плодоносните приемници са неизразимо малко. Ценим над всичко самородните лъчи. Аз Съм радостен да видя претворената Светлина, излъчвана в света от Моите избрани. Моят Лъч е с тях, Моята Ръка е с тях, Моят Щит е вдигнат в тяхна защита, на приелите Моята Светлина и усвоилите я със сърцето. Наричаме ги приемници на пространствения огън, носещи светлина на Земята. Тъй като творим ние – ти и Аз, Който Съм теб. Творящата творческа мощ на Лика на Владиката трябва да се разбере ясно не на думи, а в живота и в действие. От Мен се твори Великото Дело. Подвигът на действието е неотделим от Светлината на Моите Лъчи, тъй като се твори в тях. Подвигът на сливане на съзнанията е огромен, тъй като изисква необичайно напрежение и преодоляване на съединената сила на въздействие на енергиите на трите. Аз, Стоящият над трите, Издигам съзнанието чрез магнита на Моя Дух над сферите на трите. И Моята мисъл се отпечатва плодотворно върху екрана на съзнанието, пронизвайки замлъкналите временно обвивки на трите низши и подчинили се проводници на духа. Сине Мой, в Моята Светлина ще видиш и намериш безпределния път на познанието. За какво са книги, ако стане достъпен бездънният океан на Космическото Знание. Затова грижата не е за книгите, а за познаващия апарат. В пространството не можеш да вземеш със себе си печатни листове, но ако е даден ключ от вратата на Знанието, за какво са тогава книгите?

356. Съединяването на човешкото съзнание с фокуса на съзнание на Йерархията дава на съзнанието на човека ново стъпало на разбиране. Призовавам след Мен за сливане на съзнанията. Човешкият път е път на възходящото съзнание. Възходът, тоест разширяване на съзнанието, се извършва във всички светове, за да може, обхващайки трите и отричайки се от тях, да се утвърди в съзнанието вечният Огнен Свят и да се стане огнена същност. Особеност на трите представлява временността на всеки от проводниците на съзнанието, но огненият проводник е вечен. Вечно е Огненото Тяло. Степента на началото на оформянето на Огненото Тяло е степен на утвърждаване на вечното битие в съзнанието. Може да се види как се е изострило в живота развитието на астралното начало и как се изостря и утвърждава развитието и оформянето на менталното тяло, все още далеч недостигнато у мнозинството. Но след него идва по-висшата задача. Към края на цикъла на живота обвивката на всяко от телата се износва, остарява и трябва да бъде отхвърлена, но Огненото Тяло е вечно младо, способно на безкрайно изтъняване и трансформация на елементите, които го съставяват. Така както атомите на физическото тяло се сменят и обновяват непрестанно, така се сменят и елементите или енергиите на Огненото Тяло, издигайки се до неописуеми висоти, за които няма предел. Тъй като тук започва истинското царство на Безпределността или на безпределното усъвършенстване - еволюцията, която няма край. В този свят на безпределни възможности Призовава Владиката. И да се влезе в него може овладявайки материята на трите. Указвам пътя на живота, който се превръща в път на осъзнаване на безкрайната Светлина.

357. (15 юли). Аз Утвърждавам Безпределността във всичко. Това означава, че всяка форма на живот е нишка, протегната от безкрайността на миналото в безкрайността на бъдещето. Това означава, че не свършва нищо. И животът какъвто е представлява израз на безпределния принцип на живот. В нищо, в нито едно явление не може да се намери нито край, нито начало. Даже изчезналата или измряла форма, разпаднала се на съставните си елементи, наситени с нейните еманации, продължава в някакъв вид със своите енергии да

въздейства на елементите, носещи в себе си нейните отпечатыци. Формите са умрели, но материята, изтънчена от тях, през която са преминали, продължава да съставлява земната кора на планетата, трансформирана от тях. Процесът е сложен, необятен и безкраен, и свързан с целия Космос с мириади нишки, видими и невидими, тъй като всеки атом и всяка форма на живот е само част от цялото, неотделима от него.

358. Трябва да се разбере кой или какво застава като стена, препятстваща между Мен и устремилото се съзнание. Но винаги нещо пречи и това “нещо” трябва да се установи. Когато сърцето изцяло принадлежи на Владиката е лесно да се отстраняват от пътя препятстващите камъни. Но е нужен сърдечен огън. От огъня се помитат призраците на препятствията. Ликът дава, но приемоте, тоест станете приемници. Приемникът е съд, отворен за приемане на нещо. Значи съдът трябва да бъде отворен за приемане или получаване, или възприемане. Много напълнили вече догоре своите приемници с ненужни отпадъци очакват пратки, забравяйки, че в препълнения съд не може да бъде налято нищо. Законът е прост: освободете приемника на съзнанието от всичко, което го изпълва и спокойно приемайте вълните мисли, изпращани от Мен. Очакват чудо, но чудо няма, има закони на механиката, изискващи съблюдаване на елементарните принципи на психомеханиката. Как може да видиш образа, изпращан от Владиката, когато има толкова предмети пред очите и съзнанието е свързано с нишка с всеки от тях. Ненужни, те застават пред съзнанието, застилайки Лъча Светлина. Затова освобождаването на съзнанието е неизбежно. Трябва да се научите бързо да освобождавате съзнанието от пречещата ментална смет. Да не Говорим вече за сметта от астрални емоции, тъй като последната прави приемника глух. Малко е да се знае. Трябва да се научите да прилагате правилата на психотехниката автоматично и без специални умувания, просто, но цялостно освобождавайки съзнанието. Добре е да се има някакъв план за степените на желаното съсредоточаване и устременост, и отреченост от земните дела. Тъй като без мислена предпоставка дори не можеш да излезеш от дома си. И почти всички действия на човека са осъществяване на набеязвания от мисълта план или начин на действие. Ритъмът е форма на кристализиран план, обвързан с периоди от време. С това е силна постоянната молитва, утринна или вечерна, ритъма на която никога не се нарушава. И тъй, лостовите на управление са в съзнанието на човека, но да ги превърти трябва той сам.

359. (16 юли). Приятелю Мой, не мислите ли вие да се изплъзнете от отговорност за мисълта? Но мисълта е енергия, отлагана в Чашата, тоест завинаги, за всички животи. Отложеният кристал, бидейки съставна част от същността на човека, дава своя окраска или тоналност. Тоналност означава способност за съзвучие. Кристалът започва да съзвучи със своя цвят и според своята същност всеки път, когато външните обстоятелства се притеглят от него за утвърждаване на проявата им. Мислите трябва да отзвучат в действие или да се проявят във видима форма. Мислите предшестват проявата. Затова мислите са бъдещи действия, отлагани в микрокосмоса като зърна на бъдещи действия. Малката мисъл ражда малко действие. Но може да породи и гиганти. Ритъмът и постоянството дават усилен реколт. Низките мисли, овладявайки съзнанието, при постоянно повторение също създават свой своеобразен убийствен ритъм и горко на сеяча. Мислите се връщат към своя породител периодично. Трябва да се посреща в пълно въоръжение вълната от свои отрицателни мисли, тъй като новото тяхно усиляване и задълбочаване или неутрализация и погасяване зависят от волята на човека. Може да ги посрещнеш като желани гости, а може да ги изпепелиш и унищожиш в зародиш с огъня на нарасналата и възвисила се мисъл. Може да се разбере, че възхождащото съзнание, усилявайки своите огньове, отглежда мисъл, потенциално по-силна

и винаги можеща да преодолее рожбите на миналото. Оттук пълната възможност за неотслабващ победоносен път. Трябва само да се знае, че усилието на съзнателно прилаганата воля в настоящето е по-високо от действията на миналото със силата на нарасналите огньове. И всеки желаещ победа лесно може да я постигне, стига само да приложи усилие. Така и може да кажеш на себе си: “Създания от миналото, не се страхувам от вас, не можете да преградите моя път към Владиката”. Но да се потопиш безволно във вълните на миналите си творения, създавайки нова вълна, няма да бъде победа. Кармата ще бъде усложнена и ще бъдат необходими редица нови усилия в бъдеще за изживяване и неутрализация на новата вълна, усиlena от непредпазливото лекомислие на пътника. Към положителните и светли мисли, увличащи нагоре, може да се приложи ръка за утвърждаване, грижливо изкристализирайки семената на нарастващата мисъл. Те ще дадат своя благоден плод. Те могат да бъдат приветствани, съзнателно отлагайки ги в Чашата за растеж. Невидимата и нечувана мисъл създава света на човешките действия и затова изисква внимание и особени грижи.

360. По-добре е да не се докосва огнения проводник, ако няма увереност в чистотата на собствените мисли. Вибрациите на мислите се предават по проводника. И преди да се хванеш за него трябва да утвърдиш мисълта си. В него не трябва да се внасят отзвuci от земни мисли. Неговата чистота се замърсява и възприеманата мисъл се оцветява с чужд за нея елемент. Чистотата на приемника е нужна, за да може възприеманата мисъл да запази своята непосредственост.

361. (17 юли). Утвърждавам мощта на действието, когато в действието е събрана цялата сила на духа. Да събереш сили и да ги насочиш в едно направление ще бъде признак на успех. Да разпилява своите сили по дреболии и глупости всеки може. Но умели събирачи на сили няма.

362. (18 юли). Ето, има моменти, когато независимо от всички усилия е невъзможно да се направят Записи. Откъде е тогава недоверието! Човек сам по себе си е нищо, творчеството протича във връзка с Йерархията. Без Йерархията духът не може да твори. Творчеството е такава степен на напрегнатост на съзнанието към Учителя, когато Неговият Лъч започва да действа, съчетавайки се с енергиите на микрокосмоса. Съчетаването на собствените и висшите енергии се изразява в творчеството. В общ смисъл творчеството е съчетаване огньовете на сърцето с огньовете на пространството. Затова всяко творчество, явявайки се утвърждаване на огъня, е благо. Разбира се, не Говоря за творчеството на черните огньове. Има и такова. Защо съсредоточаването върху Лика предизвиква творчески импулси? Огненият Облик на Владиката, бидейки въведен в полето на съзнание и заемайки го изцяло със своята огнена същност, въздейства на сърцето, проявявайки потенциала на неговите огньове. Съчетаването на тези огньове поражда творческия импулс. Същото действие проявява и изпращания Лъч при сливане с него. Раждането на творчески импулс в съзнанието е много характерно за известна степен на ученичеството. Тъй като всички ученици са творили. Пламъкът на Владиката е творещ огън. Той запалва творческите светилници на духа у тези, които го следват неотклонно. Творчеството е съдба на човека. Затова да се следват пътищата на Учителя значи да се следват пътищата на развитие на творческа мощ. Младостта, силата и ценността на народа се проявяват в неговото творчество. Народното творчество, растящо очевидно, е белег на йерархичните пътища, указвани от Водещия Йерарх. Пътят на творчеството е път на еволюцията и находките. Застоят е осъден от Нас. В училищата от най-ранни години, от детските градини трябва с играчки да се приучва съзнанието към творчество. Нека

творчеството да стане естествено изразяване на енергиите на микрокосмоса. Нека мисълта да се научи да твори. Важен е самият процес. Нека да строят и създават, и творят каквото искат, но нека да творят. Училището ще постави на правилните релси. Творчеството трябва да се разбира широко: и инженерът, и пълководецът, и ученият, и новаторът, и учителят от народното училище - всички са творци в своята сфера. Разбира се, изкуството е по-високо от другите области на творчеството, тъй като въвежда съзнанието в света на безграничните възможности. Но трябва да се има предвид и това, че граници на усъвършенстването и на подобряване на живота няма. Само областта на изкуството довежда чрез красотата най-близо от всичко към неописуемия свят. Утвърждаваме пътя на творчеството. Наричаме творческите пътища - пътища на живота. Даваме ново разбиране на изкуството, Утвърждаваме всенародното творчество като ново стъпало на еволюцията. Утвърждаваме творчеството за всички.

363. Владико, искам да зная в Твоя Лъч какво става в Родината >. Слушай, сине Мой.

Народният дух е силен, непобедим. Нито татарското иго, нито нашествието на чуждоземците, нито външните бедствия, нищо не го е победило и няма да го победи. Подготвям духа на великия народ към Моето Учение. Изпитанията са стъпала към подхода. Всичко е за благо. Трудно, но за благо. Закалил съм в изпитание и съм Подготвил. Властта ще бъде достойна за възправилия се дух. Зрящите ще водят. Направлявам събитията към предназначения край. И всяко е приближаваща крачка. Някой иска да направлява по своему. Против Мен?!? Някой полага своята ръка, но Моята е на кормилото и затова прилагат ръка само към веслата. Какво има напред? Близка светлина и общонародна радост. Не трябва да се смущаваш от нищо, но твърдо да чакаш завещаното. Говоря за небивалия Чертог. Любимата Страна трябва да се изкачи на планината на щастието, но изкачването е трудно. Ще си отиде всичко несъответстващо на често сменящите се стъпала на възход и още повече препятстващото. Не затова са милионите трудности и жертви, за да се забави победния път заради един или няколко препятстващи. Нужните се събират навреме според степента на необходимост. За всяка работа има свои. Но най-нужната ще бъде Провъзвестието на Учението. Дал съм обещание за определен срок. Ще настъпи срокът и обещанието ще бъде свалено. И силите, съдържани от заръката, ще нахлуят като вода на изтощената от зноя почва. Почвата е изнурена и жадува за жива вода. Много са жадуващите силно. Кълновете са съзрели и полето е готово за жътва. Ще Отберем от най-добрите зърна най-добрите за следващия посев. Подготвяме сеячи. (Водиш Записа правилно, сине Мой, според Моята мисъл). За Нас не е важно кой от кого ще си отиде по-рано и как, но е радостно да бъдеш в дългоочакваното преддверие. Ние Обмисляме възраждането на народния дух в утвърждаване на неговата воля, не на по-лошите, а на по-добрите, досега били в сянка. И появяващите се отново на власт ще бъдат по-добри, по-чисти и по-издигнати от своите предшественици. Не трябва да се изисква чистота от метлата за метене, стига да мете чисто. За лешоядите, обкръжили Родината, плячка няма да има. Партията ще събере най-добрите и най-добрите ще проявят народните очаквания. Стадото ще бъде единно. А Аз – Пастирът. Ненавижданите ще бъдат спасители. Трябва да имаш силата на обединяващ земен фокус. Същността ще се променя до противоположната точка на своята проява, но обединяващата форма ще остане. Новото ще остане неприкосновено, ако то е за благо. Към миналото няма и не може да има връщане. И новото е за новите. Народът ще стане роден от духа, възкръснал в духа. И яркият живот ще заискри като мощен поток в

областта на духа. Великото бъдеще ще дойде без специални речи. Указвам близостта на осъществяване на завещаното.

364. (21 юли). Записът може да се направи, тъй като Космосът е огромен и неговата многообразност не може да се изчерпи с никакви Записи. Ще Събера в едно Моята воля преди дните на Решението. Разбира се, пътят се решава от човешката воля, но в сливане с Висшата. Без нея пътят на действията води в тъмнината. Преди настъпването на Срока ще бъдат дадени редица знаци. Те трябва да се видят. Да ги види може само опитното и бдително съзнание. Яснотата на приемника при болест помръква. Но свещените болести и болки го изострят. Микробите, като врагове на човека, са носители на разложение и са врагове на еволюцията. Отслабвайки заградителната мрежа, отслабват противодействието на организма срещу силите на тъмнината, пълзящи отвсякъде. Затова микроорганизмите, носители на болести и зарази, са врагове на огнените центрове.

365. (22 юли). Ликът определя направлението на полета на мисълта в свръхличната област. В сферата на Лика за личното няма място. В чистата атмосфера на планините на можеш да вземеш със себе си прашните играчки на Земята. За тях там просто няма място. А и с товар от Земята няма да се издигнеш с мисъл до Владиката, тъй като земните мисли дърпат към Земята. Така освобождаването на мисълта е непременно условие за сливане. Ако победи Висшата мисъл, връзката се установява и Светлината на Лика започва да се лее. Ако победи земната, в приемника на съзнанието се вливат земни мисли. Имайте всичко, но освободете съзнанието от властта на земните мисли поне в минутите на Общуване. Как ще се отрази Моят Лъч в съзнанието, ако върху неговия екран се кълчат и танцуват земните сенки и призраци, днес отиващи в забрава, за да се сменят тутакси с нови, също толкова празни и временни. Колко пъти трябва да се повтаря, че призрачната очевидност и нейните мисли не са реалност и не са нужни. Не трябва да се затрупва с тях съзнанието, тъй като тогава в него за Моите мисли не остава място. Особено безцелни са откъслеците от мисленето. За какво са те? По-добре да се обмисли една мисъл докрай, отколкото да се замърсява съзнанието с непотребни отломки. Защото след всяка от тях се влачи опашка, образувайки в бъдещето отправна точка за откъслечно мислене. Ние обичаме завършените, добре направени неща. Никой няма да купи полуушит костюм. Защо тогава да се допускат парцалите от неоформеното, а главното - безцелно, тоест нецелесъобразно мислене? Сине Мой, минутите на слабост са важни с това, че недостатъците са особено ярки в тези моменти и може явно да се види тяхната вредност в целия ѝ обем. И в тези минути можеш да бъдеш особено зорък, за да можеш да укрепíš слабите места, да видиш ясно и отчетливо тяхната същност и величина. Трябва да се разбере несъстоятелността и вредата от откъслечното и хаотично мислене, когато кристалът на съзнанието се разбива на малки пръски и потъва в проблясъците на тези откъслечи. В това време трябва да събереш себе си във фокуса или в своя център, отмитайки набраната пяна на външните явления. Нека Обликът на Владиката бъде фокусът, събиращ разпръснатите искри на съзнанието в Камъка. Без Камъка, който е събирач със своя магнит на енергиите на микрокосмоса в едно, не може да „пребъде градът“ или цитаделата на духа. Носителят на Камъка опазва своето съкровище от разхищаване каквито и да са обкръжаващите условия. Неопазилият своето съкровище остава нищ и духом, и угасил своя дух и огъня свой.

366. (23 юли). Разбира се, при всички условия главен фактор все пак представлява устремът и при това непрекъснатия.

(Да боледувам беше тежко. Температура 39,4).

367. (26 юли). Ще приложим мярката на всепозволеност само тогава, когато Владиката господства в съзнанието. В противен случай е неизбежно подчиняването на съзнанието от преходните явления. Но какво да се прави, когато огънят затихва? Пълното затихване е недопустимо. Свещеният огън трябва да гори винаги. Той може да гори ярко или да бъде едва забележим, според нуждите и условията, но - непрекъснато.

Ще бъде, ще бъде, ще бъде! Ще бъде обещаното.

368. (27 юли). Ехото на грешките се носи на далечно разстояние. Не грешките са важни, а отделянето, предизвикано от тях. Има явления приближаващи към Учителя и такива отдалечаващи от Него. Трябва да помним за нещата, които отдалечават. Вече Съм Казвал: позволена е всичко, но с Мен. Тъй като Аз Съм мярката за всепозволеност.

369. (29 юли). (Там) Всичко е към по-добро. Ти не си осъзнал пътищата към трудната задача. Към най-трудното чрез трудното. Пътят на подвига е път на преодоляване на трудности. Подвигът се сътворява в труд, в трудности и при обременени обстоятелства. Трябва психически, тоест в съзнанието, да се преодолее отклоняването. Трябва или да легнеш под вълната и да бъдеш съкрушен от нея, или да застанеш на нейния гребен. Средно положение няма. Уча на същността на преодоляването на живота. Мекотели не са нужни. Дръж се в съзнанието си за Владиката. Пътят за преодоляване на живота е път на Светлината. Всяко последващо стъпало е преодоляване на предишното. Учим се зорко да виждаме всичко житейско, за да се научим след това да не го виждаме и да затваряме очите и ушите си за земното. Пътят на завършека е път на отричане от всичко земно. Но по-напред трябва да се премине през него и да се вкуси от плода. Само преминавайки може да се преодолее. Неприелият земната еволюция няма какво да преодолява. Затова човек е по-горе от ангелите. Трудът за преодоляването поражда огънове. Хиляди затруднения и хиляди огънове, докато целият път не стане светлоносен. Ще Помогна, но приложете усилие, изсичащо огън. Ако Моят огън не е посрещнат от вашия, няма пламване и съчетаване. Затова трябва да се донесе поне малко. От малкото израства голямото. Но недонесеният е неплоден.

Събитията бързат, но според готовността на съзнанието. Да се ускори значи да се разруши. Нетърпението е признак на незрялост. Творческото очакване е плодно.

370. (30 юли). Огненият проводник трябва да се държи в чистота и постоянна готовност. Чистотата на проводника се нарушава от странични примеси, тоест от мисли и чувства, а готовността – от затихването на огъня на устрема към Учителя. Затова качеството постоянство се цени особено. Малко е да се овладее проводникът и да се получи за ползване, трябва постоянно да се държи в състояние на необходимата готовност. Огненият апарат на човешкия дух изисква голяма грижливост, както изисква това всеки земен фин апарат или прибор. Отдавайки земното на земното трябва да се опазва сребърната нишка от земните докосвания. Иначе смесването на токовете ще се отрази пагубно на възприемчивостта. Отдавайки кесаревото на Кесаря не трябва да се забравя, че Висшето подлежи и принадлежи на Висшето. Съзнанието, обърнато към звездите, вижда звезди, към Земята – Земята, но лостът, привещащ съзнанието, подобно на регулатора на апарата, се намира в разпореждане на волята. Винаги ще бъде неправилно да се каже “аз не мога”, по-добре ще е да се каже “не искам”. Тъй като волята, знаеща твърдо какво иска, е кормилото, даващо направление на хода на мисълта. Трябва само направлението на Моята и на твоята воля да съвпадат, подобно на това както се сливат малките притоци с единната река на живота. Неслялите се ще загубят в пясъците и ще загинат в неизвестност. В Учителя няма осъждане, а само желание да даде най-добрия път и да ускори. Учителят Съжалява за

часовете, изгубени за Учението. Учителят Иска да доведе огънят, горящ в сърцето на ученика, до степен на незагасващо горене, неразколебавано от преходните земни вихри. Това е възможно само тогава, когато огънят достигне степента на нагнетена напрегнатост като огъня при заваряване на метали. За него не са страшни нито височината на зданието, нито вятъра, нито външните условия, стига само да има ток. Хората не разбират, че устойчивостта зависи от степента на напрежение и че само степента на напрегнатост на пламъка на сърцето дава нужния контакт. Затова е ценно горящото сърце. Необходимата сила на напрегнатия огън се получава, както в пламъка на поялната лампа, само от нагнетяване. Без нагнетяване същото това гориво ще даде дим и сажиди. Така и ненатегнатата струна дава трептящ звук. Трябва съзнателно да поставиш себе си в положението на нагнетено напрежение и да се радваш, ако външните обстоятелства способстват за това. Често поради незнание ученикът се огорчава от това, на което трябва да се радва. Без обременени обстоятелства не може да има връзка с Учителя. Подвижниците съзнателно и доброволно са поставяли себе си в условия на постоянно напрежение с помощта на молитви, труд и незаспиващо бодърстване.

Важни са не средствата, а целта. Учителят Помага да се създадат нужните условия и се Огорчава виждайки неразбирането на ученика и желанието му да се освободи от нагнетяването, неизбежно при възхода. В тази или друга форма това нагнетяване е неизбежно. Не трябва да се чака лек живот, когато е премината границата и животът на духа вече е започнал да блести със своите неповторяеми форми. Трябва да се обмисли в какво напрежение са преминали своите земни животи тези, които са следвали пътищата на Владиката. Трябва да се подготви съзнанието за състоянието на подвиг при постоянно напрежение на духа. Това напрежение на огъня на духа трябва да надвиши огньовете на всички обръщащи се. Ще дойдат горящи със сърцето и те трябва не само да се посрещнат, но и да им се даде от своя огън на сърцето, но с по-висока степен на напрежение, иначе дошлите ще си отидат неутолени. Трябва да се израства духом с всеки, обърнал се за помощ. Дали е съзнателно изразено желанието да се получи помощ или не, но да се отговори ще трябва на всички, донесли огъня на сърцето си. Учителят Отговаря на огъня на сърцето на ученика, а ученикът – на всички обърнали се към него духом или в духа. Така се създава стройност на йерархичната стълба на духа. Тя не може да бъде нарушена, без да се наруши цялата постройка. Не може да вземаш, без да даваш. Животворния взаимообмен на огньовете тече от горе надолу и от долу нагоре по цялата стълба на духа. Получавайки, даваме и давайки, получаваме. Тайната на даването става явна при съблюдаване на закона. Давам, тъй като Съм Получил от Владиката Своето; даваш, тъй като получаваш от Мен. Само не трябва земното да нахлува в колелото на взаимообмена. Земното - на земното. Животворния обмен на Светлина протича над земното. Земната храна се усвоява от тялото, огнената храна се възприема от Тялото на Светлината. Кое е по-важно? Да помислим за храненето със Светлина-Огън. То трябва да става също така редовно, както и телесното хранене и също така ритмично. Без земна храна смятаме себе си за нещастни, но лишени от храна за духа не забелязваме това, макар и често такова лишение да завършва със смърт в духа. Много несъстоятелности има в мисленето на земните жители. Духът също се нуждае от храна. Учението на Живота е храна за духа, също толкова нужна за изгладнелите духом хора. И времето за нейното раздаване наближава усилено.

(Видях насън, че до мен на стената висят криле, които по желание мога да използвам и, надявайки ги, да летя).

371. (31 юли). Незаписаната мисъл умира за бъдещето. Нужни са книгохранилища.

372. (3 август). Устременото към Мен желание не остава без последствия. Но срокът за изпълнение не може да бъде указан. Кой може да проследи пътя на орела в небето? Кой може да види пътищата за изпълнение на мислите? Те са неизповедими, тоест недостъпни за земния ум. Учителят издига съзнанието на ученика над кармичния поток на низшите планове. Потокът на кармата не може бъде преграден, но да се застане по-високо от него може и с това да се измени нейното въздействие над съзнанието. В това е победата над кармата. Разбитата играчка предизвиква сълзи у детето, но за възрастния няма значение. Децата плачат и се огорчават за дреболии. Съществува такава височина на духа, когато вече нищо намиращо се долу не засяга съзнанието. Така се побеждава кармата. Не е възможно да се добави към ръста нито лакът, но да се израства духом може безпределно. Но даже и невъзможността за увеличаване на ръста се отнася само за земния план. На другите планове възможностите се разширяват. И на огнения план на духа те не са ограничени от нищо. Затова колкото по-високо, толкова по-широки стават възможностите и колкото по-ниско и близко до Земята, толкова те са по-неподвижни и по-свързани. Низшите закони на материята не могат да бъдат нарушавани, но да се преодолеят с помощта на висшите може. Например тялото има тегло и се привлича към Земята, но и неговото тегло може да бъде поляризирано и неутрализирано от законите на огнената мисъл. Не може да се подмени некрасивата, болезнена и прегърбена старост, но отхвърляйки износеното тяло може да се придобие младо, цветущо тънко тяло, ако законът на йерархията е в порядък. Стъпалата за преодоляване в живота са безпределни. Възможно е всичко, но в съответстващите условия. Орловият поглед и свинарникът са ограничени по своите възможности. Учителят е на стража, за да даде най-добрия път. Но за носещите поръчение и за изпълняващите мисия обичайните мерки са непригодни. Когато настъпи срокът за изпълнение земните ограничения се помитат и невидимата Ръка на Учителя набелязва неизменния път. И тогава трябва да не се пречи, а всецяло да се отдадеш на Волята на Водещия, за да бъде пътят прав, бърз и неуловим за черното око. Предаването на себе си на волята на Владиката е неотделимо от изпълнението на Поръчението. Всички успешни изпълнители на Моята воля са вървели по пътя на предаване себе си на Водещата Воля. Висшата Воля ръководи чрез Посланиците на Светлината. И благо на този, който се готви за изпълнение на доброволна мисия в живота с разбиране на този закон.

373. Най-страшното е неизпълнението на Указа. Указът е условие за придвижване. Отхвърляйки Указа пресичаме възможностите за осъществяване на предназначения план. Откъде идва пренебрежението към Указа? От същото това гнездо на недоверие, съмнение и егоизъм. Трите ехидни пречат да се устреми съзнанието в бъдещето и да се живее в него. Може ли да се живее с настоящето? Ако то е завършек на миналото, то – не, ако е трамплин към бъдещето, то – може, доколкото то е свързано с това бъдеще. Но все пак бъдещето е стожер на устрема. Какъвто и да е утрешния ден, но някъде в бъдещето се намира моментът на осъществяване на най-съкровенията желания, ако те са от огъня. Пренасянето на съзнанието в бъдещето е решение на проблемите на живота. Не магаре, вървящо зад щипка сено, а магнит, устремяващ и водещ към реализация на целта на устрема. Къде са тези тридесет сребърника, за които би могло да се заменят неизчерпаемите възможности на бъдещите находки за преходния момент на ефирното настояще. Затова бъдещето и Учителят са основите на придвижването. Настоящата степен на съзнание на Учителя е бъдещото достижение на ученика. В настоящето той има пред себе си прообраз

на това, което той може и трябва да стане. Но Учителят е огън, ярко устремен в бъдещето над невъзможните и тежки условия на настоящето. Да заприличаме на Него поне в малка степен, знаейки, че голямото изисква и големи мерки. Тъй като само малкото съзнание ще ограничава себе си с малкото. Ще даваме Записи при всички условия и състояния на съзнанието. Лесно е да се пише при излитане, но се изисква немалко съзнание, за да се намери даже в сгъстилата се тъмнина искра устременост. Няма да Забравя, няма да Оставя, докато не дойдете до определеното. Мъжеството е нужно не на височините, а пред глухата стена, когато се затваря кръгът на земната безизходност. Това изпитание е особено тежко, тъй като илюзията в момента на изпитанието се довежда до предел. На Мен са Ми нужни изпитани воини, преминали през всички трудности като победители. Но няма вечно изпитание, макар и да е тежко в тъмнината преди разсъмване. С Мен трябва да се премине всичко, затова крачката на победителя трябва да бъде неизменна.

374. (4 август). За какво са Ми твоите мисли? На Мен Ми е тясно от тях. Вземи Моите мисли и върху техните крила се устреми в пространството на Безпределността. Мисълта има крила и носи натам, към тази сфера, към която принадлежи. Сферата на безпределната мисъл е Моето Царство. В него Устремявам твоя дух. А ти искаш да пълзиш по Земята. У пълзящите няма крила. А на теб те са дадени. Няма по-печално зрелище от това да видиш пълзящ този, който притежава крила. Трябва, трябва да се откъсне мисълта от Земята. И откъсвайки я, да се устреми към Мен. Трябва духът да се отвърне от Земята. Може да ходиш по Земята и да вършиш земните дела, но в мислите и с мисълта си трябва да се откъснеш от Земята. И да се направи това е просто. Трябва само да се изпълни съзнанието пълнозвучно с Моя Лик. И пълнозвучието ще стане пламеннозвучащо, тоест звучащо в Моята нота. Виж колко унил и нерадостен е твоят свят без Мен. Като края на задънена уличка в тъмната студена есенна нощ. Аз Съм ключът, отварящ вратата в просторите на Безпределността. Ключът трябва да се завърти седем пъти. Мнозина вървят в живота по кръг, като катерица в колело - това е символ на застой на познанието. Но спиралата на възходящия дух е разчупила границите на кръга. Спиралата на възхода дава крила. Защо да се приемат оборотите на спиралата и противоположните точки за мъртвия живот на кръга, когато това е само редуване на вълните на ритъма на съзнанието. Без ритъм няма възход, но ритъмът притежава своя полярност. Опитният пътник няма да счита тъмнината преди разсъмване, впадината на вълната преди нейния гребен, противоположния полюс, утвърждаващ настъпването на Светлината, като проява на затвореност на кръга на предишния сляп живот. Ти осъзнай своите сили, растящи невидимо и нечуто в момента на пралайя на съзнанието като мощна стоманена пружина, свиваща се за удара, след който следва нов пламенен полет на духа. Дадени са крила за полети. Ще полетиш високо. Намираме се пред велики събития. Неизменността на набелязания път е неотменима. Лъчът е неотстъпно над избраница. Ръката на Владиката ще утвърди бъдещето. И затова да срещаме вълните на събитията в голямо спокойствие.

375. Притеглянето на земната сфера или на образите, създадени от човека и отнасящи се към заобикалящия го материален свят, е много силно. Те изпълват съзнанието, привързвайки го към Земята. Човек живее в света на създадените от него образи. Мисълта на Фламарион го е отнасяла извън пределите на глобуса. Мислено той е живеел в Далечните Светове, изпълвайки с тях своето съзнание. Магнитното притегляне е обхващало поле с огромен мащаб. Има мисли, притежаващи летателни свойства и мисли, напълно лишени от тях. Мислите притежават тегло. Някои са толкова тежки, че се спускат надолу заедно със своя носител. Това са кафяво-черните мисли, мътни и с кален оттенък. Летателната мисъл е

светлоносна. По невидимата скала на елементите тя се състои от леки летливи газове, изпускащи невидими лъчи светлина с различно напрежение и окраска. Тези Еманиции напояват и насищат предметите, които притежават хората. Ще бъдат изобретени апарати, фиксиращи излъчванията на дрехите на светеца и на престъпника. Невидимото ще застане в редицата на неотречимите реалности. Хората ще разберат, че чистотата на мисълта е също толкова нужна и реална, както и чистотата на тялото. Светлоносната мисъл дава на човека крила, както и мисълта за бъдещето. Мисълта за миналото винаги влече надолу, тъй като не миналото, а бъдещето е завещано на света. В процеса на еволюция на мисълта е цялото бъдеще на човечеството. Човек се придвижва с мисъл. Мисълта управлява човека и мисълта води. След водещата мисъл се устремява цялото същество на човека и всички негови обвивки като вагоните на влака след локомотива. Да отдадем на мисълта дължимото, тъй като в нея са и свободата, и веригите.

376. (6 август). “Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си загуби?” Каква полза, ако се vyplъти заповяданата приказка в живота, а съзнанието, което я очаква, да отиде в тъмнината на разложението? И за какво е тогава приказката, станала живот, когато микрокосмосът и неговите обвивки няма да бъдат в състояние да възприемат огнените енергии, които я обуславят. Затова не това има значение, което става или не става, или може да стане вън, а това, което става в съзнанието. Центърът, познаващ света независимо от това, което става в света, е по-реален от всичко ставащо. Всичко тече непрекъснато и постоянно се изменя. Смяната на явленията е закон на живота в материалния свят. Но линията на живот на съзнанието, също изменяща се, лежи в друга плоскост на явлението. Изгаряли са на клади, изтезавали са тялото, лишавали са човека от всичко, даже от живот, но в последните минути, губейки всичко земно, до земната обвивка включително, съзнанието е ликувало, изпълвайки се с възторга на духа. Духът е заставал по-горе и над материята. Тъй като не вън, а вътре, в сферата на духа са поставяли героите на духа цялото свое съкровище, цялото свое достойние, цялото свое настояще и бъдеще. Човекът, отиващ безстрашно на сигурна смърт за Родината, е също герой на духа. Дали той познава Учението или не, но неговата безсмъртна същност побеждава илюзията на материята, размахвайки своите огнени крила. Затова трябва да се пренесе центърът на устойчивост, собствената опора, основата на живота, от външния свят във вътрешния. Не може да се поставя огнената безсмъртна същност на пробудения дух в зависимост от каквото и да било, течащо покрай съзнанието в огромната река на плътния свят. Духът навлиза периодично в тази река, за да почерпи нужния опит и знание и да излезе от нея по-силен, очистен и свободен след всяко поредно потапяне. Да полага в нея своя дом, своето прибежище, е неразумно. Призовавам към утвърждаване на духа над вълните на плътната материя. Утвърждавам неговата свобода и независимо съществуване. Казвам: “Отделете се от мъртвия живот, формите на който са обречени на смърт”. Съзнанието не трябва да се привързва към колесницата на смъртта. Разпадът и разрушението са съдба на материалните форми. Трябва да намериш в себе си Камъка на вечната основа на живота и, утвърждавайки се върху него, да застанеш извън потока. Може и да се чака, но “полагайки върху Мен цялото съзнание”. Върху Мен, който Съм (вътре) в теб. Тъй като наистина Съм Казал: “Аз Съм във вас, а вие сте в Мен”. Нека да утвърдим стъпалото на победа на вътрешното над външното, за да посрещнем в пълно въоръжение настъпващото преобразяване на живота. На Мен са Ми нужни победители на живота, а не победени, влачещи се с протегнати ръце след колесницата на смъртта. Не смърт Утвърждавам, а живот и Очаквам твърдо победителите.

377. (7 август). Как да се намери опорната точка сред вечното движение на всичко съществуващо? Всичко се движи: и вътре в човека, и извън. Самият човек с цялата своя сложна организация – видима и невидима – е само процес. В движение е всичко: и мислите, и чувствата, и съзнанието. Ако се потуши външното, вътрешният невидим свят изплува върху екрана на съзнанието. Този свят е още по-подвижен от плътния свят. Така отново стигаме до Безмълвния Свидетел, съзрцаващ океана на вечното движение на материята. Неговата родина е Огненият Свят, неподлежащ на смърт. Безмълвен и вечен, Той само регистрира чрез своите растящи и усъвършенстващи се обвивки света на вечното движение, който се разширява и расте според това как се изтънчват и усъвършенстват предавателните апарати, тоест обвивките – пипалца, с помощта на които Той влиза в съприкосновение с видимите и невидими сфери. Степента на получаваните впечатления и записи зависят от съвършенството на познаващия апарат и неговата изтънченост. Всички имат очи, но художникът вижда цветовете и оттенъци, несъществуващи за еснафа. С други думи, стъпалото на еволюция, достигнато от човека, обуславя характера и степента на неговите възприятия, тяхната ширина и дълбочина. И както няма две еднакви съзнания, няма и два еднакви свята. И все пак Безмълвният, пребиваващ вътре Събирач на съкровища на знание и опит в нетленните свои хранилища, е това, около което се върти светът на феноменалните явления. Ако бъде убито или унищожено физическото тяло, както то е било много пъти унищожавано от смъртта, Той, Мълчаливият, ще остане в цялата си неприкосновеност. Ако се отхвърлят тънката и ментална обвивка, Неговата цялост не се нарушава и всички придобивки остават при Него. Тъй като огненото хранилище не подлежи на унищожаване. В Него и трябва да се търси основа. Той именно е Камъкът на вечната основа. Може да хвърлиш всички мисли и чувства вън като в бой и да се разтвориш във външния свят, може да се съсредоточиш вътре върху емоциите или мислите, но може и да се издигне съзнанието към Него, безмълвно съзрцаващия живота и да се усети дълбочината на Великото Мълчание. Великото Безмълвие обкръжава светилището на Мълчаливия Свидетел. Гласът на Безмълвието е глас на Вечността, намиращ се над света на променящите се форми. Вечността е неподвижна. Във вечната неподвижност, в нейните рамки тече вечното непроменящо се движение. Трябва да се намери и осъзнае постоянното в непостоянното, вечното във временното, безсмъртното в смъртното. Аз, Който Съм Бил преди Началото на времената, Съм и Мълчаливият Свидетел в теб, записващ всичко, през което е преминала твоята същност. Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. В Мен и търси.

378. И все пак трябва да се живее на Земята, и все пак трябва да се премине през Земята и да се вземе от нея всичко, което тя трябва да даде. Земята е стъпало от еволюцията на човешкия дух, което трябва да се премине. От Земята не може да се избяга. И къде? Вярно, указан е път към Далечни Светове, но през Земята. Земята е отправна точка към висшите планети. Много още, твърде много трябва да се извлече за Земята от пространството. Дълг на човечеството пред планетата е да преобразува своя земен дом, да го преобразува и украси. Когато могъщите космически сили и знания дойдат на помощ на човечеството, ще започне съзнателно преобразяване на земната кора в цветуща градина. Мичурин е бил прав. Но неговото учение може да се разшири върху цялото земно стопанство. И океаните, и планините, и въздухът, и хората, и страните на вечните ледове подлежат на преобразуващата сила на духа на човека. Възможно е да се озелени Сахара, могат да се разтопят ледовете на Гренландия. Може да се оживи зимната тундра, когато атомната енергия бъде в служба на съзиданието. Със съединени усилия човечеството може

дори сега да твори чудеса. Родината показва пътя на преобразяване на природата. Но може да се прекрачи още по-далеч. Горските масиви са магнити за привличане на подземната и атмосферна влага. Не е страшна и Сахара. Трябва да се създадат заводи за изготвяне на чернозем или изкуствена почва. Материали ще се намерят в изобилие. Трябва да се потърси. Градовете ще дадат милиони тонове тор, но преработени за години. Не трябва да се заразява почвата с вредни бактерии. Съвременното фекално торене е недопустимо и пагубно за здравето. Нужни са години, за да го направят пригодно. Не за войни, а за преобразяване на земната кора трябва да бъдат насочени енергиите на човечеството. Блатата, пустините, пясъците трябва да бъдат изтрети от лицето на Земята. Съвременното разрушаване на почвата е престъпление на дадената страна пред цялото човечество, а също унищожаването на горите, пясъчните бури, суховеите и други неща. Обединеното човечество ще твори чудеса. Престъпленията срещу жизнеспособността на планетата ще се смятат за недопустими, в която и страна те да стават и подлежат на осъждане от върховния съд на народите. Гибелта на стария свят ще отвори нови възможности и ще даде средства за тяхното осъществяване. Нищо няма да спре настъпването на новия предопределен свят.

379. (10 август). За устремения вечно Земята не е тъмница, а отрязък от пътя. Устременият живее със съзнанието си в циклите на времената и на големите срокове. Той не измерва живота с часове и минути. Съзнанието се докосва до Вечността, издигайки се над мрачините на дните и нощите. Какво е за него този живот или другия, когато всичките безчислени животи са само преддверие към Вечността. Безпределността очаква този, който се е освободил от земните притегляния. Има периоди, когато тези притегляния се усилват особено, закривайки космическия хоризонт. Тогава сребърната нишка е нужна особено настоятелно, за да не се загуби направлението. Хиляди съзнания са устремени в земните сфери, милиони се задоволяват със Земята. Съзнанието не излиза извън пределите на непосредственото обкръжение и затова затъва. Създава се задънена улица, от която няма изход.

380. (Насън) Разкъсай веригите на триизмерния свят. Решението е в това да се издигнеш над живота на триизмерния свят. Съзнанието трябва да се издигне от Земята към Владиката.

381. Аз Съм с вас винаги, но над илюзията на триизмерния свят. Аз Съм близък, но Моята Близост не се измерва с триизмерни разстояния. Моята Близост е извън разстоянията и над тях. Тя е извън трите измерения. Затова Моята Близост е непостижима за земния ум, окован във веригите на триизмерния свят. За Мен няма разстояния, както няма такива за любовта и за мисълта. Аз Отговарям веднага, стига само огънят на устрема да достигне Моята аура и да се докосне до нея. Трябва да се преодолее разстоянието в съзнанието като нещо несъществуващо. То съществува за краката и колелата, и крилата, но не съществува за огъня. Огънят е явление от Света на висшите, стоящи над трите, измерения. Когато пламват огньовете на сърцето, те побеждават пространството и илюзията за разделение между Учителя и ученика. С огъня на сърцето ще победиш всички препятствия, всички условия и всичко, което е ограничено от триизмерния свят. Не Мога да отговарям, когато сърцето мълчи, тъй като огненият проводник затихва и няма по какво да се предават огнените вибрации. Сребърната нишка се поддържа от огъня на сърцето. “Огън, огън, спусни се върху устременият сърце и утвърди в него степента на своя постоянно горящ пламък”. Огнената Майка със своя огън запалва твоята същност и мисълта, устремена към Нея, застава проводника да звучи. Аз и Тя Сме едно. Ние Сме неразделно в съзнанията. Затова любовта и устремеността към Майката и любовта и устрема към Мен са

единосъщни по своето значение. С любовта си към нея утвърждаваш себе си в Мен, утвърждавайки Нея, утвърждаваш Мен. Необходими са любов и разбиране. Ти си ѝ така нужен, както Тя на теб. Огненото взаимно усилване става мощно с любов и преданост. Затова да бъдем единни в духа тримата: Аз, Тя и ти, синът. Веригата е неразривно мощна, можеща да твори чудеса при прилагане от теб на тази енергия в живота. В това разбиране се заключава тайната на успешното изпълнение на възлаганата на теб бъдеща мисия. Ще изпълниш поръчението, но с Нашата обединена сила. Съединил Съм ви здраво с връзките на Светлината, неразривни и в живота, и в смъртта. Затова Казвам: ще достигнеш до определеното и ще занесеш Моето Слово на множеството чакащи. Ще Дам усещане за мощта на огъня, необорим от нищо. Ще Дам огнено съзнаване на постоянната Близост. Ще Задълбоча започнатото сътрудничество, но дай пълнота на любовта, но дай пълнота на устрема, но дай пълнопреданост и вяра без граници и условия, вяра докрай. Живей в Моя Свят, живей с Моите мисли, не се отвличай заради нищо от усещането за Близост и не позволявай на нищо външно да угаси огньовете на сърцето. Твоята Майка, която ти е дадена, постави над всичко земно и помни: ти си определен от Нея да извършиш предназначенията от Моя Указ. В духа Ние Сме слети над земните ограничения и когато това се осъзнава ярко и напрегнато, творческият огън гори с особена сила. За да се усети бъдещето е необходима такава степен на устременост, която преодолява разстоянията. Значи трябва да се застане над времето и извън времето, тоест да се отскубнеш от кръга на настоящия земен момент. Същият този огън на сърцето побеждава и ограниченията на времето. Да живееш в бъдещето означава да се издигнеш огнено чрез сърцето над тесните рамки на материалните условия. Уча да се пренася битието в мисълта, свободна от оковите на плътния свят. Аз Казвам: бъдещето е неотвратимо, както изгрева на Слънцето в идващия ден. Затова утвърдилият своето съзнание в него навлиза в живота на бъдещето като мощен победител. На Мен са Ми нужни победили мрака на настоящето с огъня на устрема в бъдещето и с това преодолели натиска на тъмнината, и с това издържали тежкото изпитание на земната Майя. Победилите в тъмнината преди разсъмване ще се изявят като най-приближените и годни за големи задачи. Сине Мой, Утвърждавам твоята любов към Майката в Моите Лъчи. Постави най-главното в твоето съзнание преди всичко останало. Не се отвличай от същността на единния път заради гласовете на Земята. И каквото и да правиш не забравяй Владиката, мисълта за който представлява същността на огъня на твоето сърце. Помнете за Владиката.

382. (11 август). Когато Аз Съм на първо място в съзнанието, вратата на познанието е отворена. На кое да се даде превес - на Моето или на своето зависи от направляващата воля на човека. Но волята трябва да може да се изправи срещу всичко, което пречи на Общуването, трябва да иска и да може. Волята, доброволно избираща пътя на Светлината или тъмнината, стои на стража за охрана Близостта на Владиката. Съзнанието се намира в магнитното поле между фокусите – магнитите на Светлината и тъмнината. Във всяко съзнание във всеки даден момент надделява влечението или към светлия, или към тъмния лагер и направлението на движение на съзнанието зависи от волята, допускаща и утвърждаваща победата на светлите или на тъмните притегляния. Оттук и необичайно важното значение на волята. Волята е сила, изискваща осъзнаване. Нейният потенциал е неизчерпаем. Но в правото на нейното владение трябва да се встъпи съзнателно, тоест трябва да се осъзнае безграничността на това могъщество, с което е снабден човек. Волята е явление от огнен порядък. Степента на напрежение и силата на волята зависи от степента на напрежение и силата на огньовете на микрокосмоса. Човекът

запалил своите огньове е безкрайно по-силен от този, чиито огньове още не са събудени за живот. Синовете на Пламъка са по-силни от тъмните служители дотолкова, че последните не могат даже да се приближат до тях, без да бъдат опърлени от огъня, предизвикващ в тях неизразими страдания. Пътят на разпалване на огньовете е път на живота, отдаден на Светлината. Така отново се връщаме към същото - към натрупване и растеж на огнения кристал психическа енергия. Когато в съзнанието е установена нужната степен на спокойствие и равновесие, силите на микрокосмоса могат да се съберат отново в своя център около кристала на равно горящия пламък. Тогава заградителната мрежа е здрава и огненият имунитет на микрокосмоса срещу външни въздействия се установява здраво. Придобит е център на средоточие и устойчивост, и героят на духа е готов да твори с нова сила подвиг в живота на ежедневието. Обичайността е враг на подвига и голям гасител на огньовете. Но всекидневието може да се превърне в стъпала на огнената стълба. Няма да се Отвърна, но трябва да обърнеш своя лик към Мен без разделение и колебание, и пълноустремено. Как да обясня по-добре и по-пълно, че всичко, което прави преданият и любящ ученик, той го прави в Името на Владиката? Всяка негова крачка се прави в необходимото направление в съответствие с далечната цел. Две крачки към Мен и три обратно няма ли да бъде крачене на невежеството? И може ли да има по-горчив път от аритмичното отстъпление и разрушителното тъпчене на място? Ще разглеждаме пралайята на съзнанието не като отстъпление, а като събиране на сили за новия подем, когато семето невидимо събира енергия за прорастване. И тогава огненото цвете в полагащото се време ще даде нови листенца. Всичко служи на този, чиято воля е неотклонно устремена към възход. За пробудената огнена воля няма непреодолими препятствия. Трябва само да се разбере, че полето на битката и преодоляване е своето собствено съзнание и в него, а не вън, именно в него, вътре в себе си, в сферата на самия микрокосмос, се води борбата и преодоляването, и се постига победата. Мнозина смятат, че тя е във външното, в борбата с външните условия, докато в същото време в действителност всичко се преодолява в духа и духом. И утвърдилият победата в себе си се оказва и победител на всички външни препятствия. С какво побеждава сам човек беснеещата пред него тълпа двуноги? С вик, с махане на ръце? Не! Със спокойствие на духа и равновесие, на силата на което несъзнателно се подчинява звярът на тълпата. Няма да се уморим в преодоляване на външните условия по пътя на съответстващата поляризация на съзнанието и утвърждаване в микрокосмоса на необходимите съзвучни на момента огньове.

383. Трябва добре да се разбере, че тайната на победата и преодоляването на външното се заключава в тайната на победата вътре или в правилната настройка или поляризация на огньовете в микрокосмоса. Не са нужни думи, за да се утеши плачещият човек. Поляризирайки своето съзнание в чувството на успокоение и мир, може да се пресушат сълзите на ближния. Може да се допуснат и думи, и жестове, и действия, но само като знаци, съпътстващи непреклонното решение на волята вътре, координирана с огньовете на целия микрокосмос. Целеустремената воля, обединила всички енергии на микрокосмоса в една точка, подобно на удара на еднорог, притежава непреодолима сила. Уча да се събират във фокус своите огнени енергии за действие. Уча да се разбира, че не вън, а вътре се намира силата на действие, незабележима за окото. Спокойствието е велика сила, необходима в действието. Без нея действието е лишено от сила и ефективност. Учете се да действате в състоянието на Велико спокойствие. Кой е постигнал тайната на мощта на действието? Тя е скрита в спокойствието и равновесието. По-добре да се лишиш от всичко и да загубиш всичко, отколкото да загубиш равновесие и спокойствие. Къде да се намерят

тези думи, за да се внедри огнено в съзнанието необходимостта и неизбежността от утвърждаването в духа на тези велики качества? Те трябва да се утвърждават навсякъде, винаги и във всичко, във всички дреболии на живота, във всяка крачка, непрестанно. Само така, постоянно бодърствайки и в бдителност, може да се проявят те не само в дреболиите, но и в голямото. Как може да се забави победната крачка, когато трябва още толкова много да се върши, толкова да се преодолява, толкова да се утвърждава. Жалко за изпуснатото време. Мрачините на духа пречат на виждането и осъществяването на възможностите. Аз Съм чукът, трошач стъклото. Аз Съм чукът, изковаващ острието. Искам да събудя в духа на този, който се е обърнал към Мен, неукротимия огнен победен воин. Нося не мир, а меч в живота и този меч Давам в ръцете на победителя. Утвърждавам, Утвърждавам победата на изправящия се дух. Изпращам благословия в новия път.

384. (Сутринта по време на сън). Учете се никога от никого и от нищо да не се страхувате, преодолявайки ненужния трепет.

385. Слушай, сине Мой. Течението на събитията не може да бъде спряно, даже и да го искаме. В него са въвлечени и хора, и условия. Няма да има полза от нищо за този, който тръгне срещу Водещата Ръка. Ще си отидат всички. Ще си отидат неотвратимо. Нови, нови са призвани. За новото стъпало на съзнанието са нужни нови хора. Потърпи месец. Кардиналната смяна е най-близкото събитие. Обречените ще си отидат в потока от събития без противодействие. Отмяна за определения срок няма да има. И ти си вмъкнат във веригата от събития. Радвай се на близостта на часа. Майката знае точните срокове. Вярвай на Нея. Изпитвам устойчивостта на тези, които са определени за най-близките стъпала на еволюцията. Майката иска сближаване. Аз Знам кога и как да се завъртят лостовите на събитията. Ще започнеш занятия, но няма да ги завършиш. Очаквай напрегнато. Темата на събитията е опасна, тъй като не подлежи на пространствено разпространяване. Ще знаеш всичко, което подлежи на огласяване. Но има съкровени срокове, пазени от Йерархията. Те не могат да бъдат съобщени до изпълнението, за да се опазят от въздействията на тъмните. Магнитът на сърцето действа на далечни разстояния и приобщава устремите духове към центъра на събитията.

386. (12 август). Течението на събитията предполага определена цел. Не е ли все едно как пътникът достига върха? Целта е издялана от Нас от веществото на стихийната материя и създаденият образ трябва да се въплъти в живота. Пътят на осъществяване творческата мощ на Владиците е неизменен. Развитото зрение може да види тези картини на бъдещето. Те винаги се намират в съответствие или съзвучие с повелите на Космическата Воля или Космическия План за Еволюция на човечеството от нашата слънчева система. Космическият поток на еволюцията не може да бъде спрян от тъмните хитрини, тъй като тъмните са планетно явление, а не космическо, имащо място само върху нашата Земя. Космическата Битка е битка със силите на Хаоса, нахлуващи в потока на световната Еволюция. Тези сили извеждат от равновесие стихийте и борбата може да достигне гигантски размери в такъв частен случай като Земята. В хода на Космическата Битка тъмните могат да вредят на земната еволюция и да задържат възходящото движение. Затова и провеждането на Армагедон беше необходимо и завърши успешно с Нашата пълна победа. Остава само да се вкарат в руслото излезлите от бреговете стихийни сили. На нарушените стихийни сили може да се наложи да се даде изход, ако човешкото съзнание не прояви необходимата степен на хармония. Неизбежността на планетната катастрофа се предизвиква от неравновесието на човечеството и от него също може да бъде отстранена. Колективната психическа енергия на земните жители е страшна сила, разрушителна или

съзидателна в зависимост от нивото на съзнание. Тази енергия, насочена към общонародно строителство, ще бъде съзидателна сила в общопланетен план. Но тя също, устремена към разрушаване, ще служи като лост, извеждащ стихиите от равновесие. Даже продължителната канонада на съвременните артилерийски оръдия нарушава това равновесие, предизвиквайки продължителни дъждове и наводнения. Но това е явното следствие. Може да се каже определено и точно, че всяка енергия, насочена към разрушаване и в особеност колективните общонародни чувства на вражда и ненавист, водят към планетна катастрофа, натрупвайки губителни енергии на разрушението и извеждайки стихиите от състояние на равновесие. Ако аурата на един светец или йога може да бъде благословия за цял окръг, то дисхармоничните вибрации на злобните народи ще бъдат проклятие, предизвикващо към действие най-силните сили на разрушението. Но Ние Победихме. Новата Страна е опазена от въздействието на силите на разрушението от психическата енергия на народа, устремен колективно към строителство и мирно съзидание. Тя е опазена от космическите лъчи, тъй като се намира в хармония с тяхната еволюционна съзидаваща мощ. В орбитата на охрана влизат всички народи, които вървят заедно с Новата Страна. Но злобните нации, наситени със стремеж към разрушение, по силата на космическата справедливост трябва да приемат изцяло върху себе си удара на стихиите, притегляйки ги към себе си с мощния магнетизъм на черния огън, породен от целия колектив. Ако не се опомнят и не се вразумят, ще предадат сами себе си на яростта и бесния натиск на стихиите, изведени от самите тях от състояние на равновесие. Напрежението на стихиите ще достигне в даден момент кулминацията си и горко на подпалвачите на световния пожар, тъй като силите на разрушението ще се обърнат срещу тях, сеячите на смърт и разложение. Мечът на космическата справедливост поразява безпогрешно.

387. Сине Мой, мислите, отдадени в Служене, са мисли, приближаващи към Мен. Приближаваната чрез служенето Висша форма на Служене е служенето с мисъл (мислено). Постоянството на предстоенето е невъзможно без мисъл, отдадена напълно на Служенето. Мисълта е енергия или сила. Винаги може да се отчете за какво и къде се изразходва тази скъпоценна мощ и да се определи лесно степента и напрежението на служенето на Владиката. Възможно е лесно да се вкарат в заблуждение другите с привидна пълнопреданост и пълноустременост. Но пред самия себе си при строга и честна самопроверка може ясно и нелицеприятно да се види пълнотата и дълбочината на служенето. И безпогрешен критерий за оценка на себе си ще бъде предаването на своята мисъл на Владиката. Мисъл и съзнание, изцяло посветени на Учителя, ще бъде и безпогрешната мярка за Велико Служене. Ще попитат, а как стои въпроса с мисълта при изпълнение на обичайната всекидневна работа? Но ако всяка работа мислено се посвещава на Учителя, задълбочавайки и усъвършенствайки нейното качество, то това ще бъде също форма на Служене. Напрегнатият и съсредоточен труд, предизвиквайки огньове в микрокосмоса, ще бъде и светлоносен, тоест благ, пораждащ светлина около добрия труженик. Мисълта за другите, за Общото Благо, вложена в качеството на извършваната работа, съзнателната мисъл служи на същата еволюция, заради която се Труди Владиката. Не става дума за благословения труд, а за мисълта, разпилявана за дреболии и себеслужене, когато пространството се нуждае от мисъл съединена с Владиката. Ученикът трябва да достигне тази степен на съзнание, когато неговата мисъл изразява със себе си мисълта на Владиката и не само в периоди на подем и възхищение на духа, а винаги, постоянно, във всички часове на деня и нощта и подсъзнателно по време на работните часове. Често мисли, нямащи никакво отношение към Моя Свят, завладяват цялото поле на съзнанието,

изключвайки Моя Свят. Може ли тогава да се говори за някаква пълноустременост и пълнопреданост? Суровата оценка на своите мисли веднага ще покаже степената и височината на своето служене. И тогава времето, неотдадено на Учението и служенето, може съзнателно да се запълни с целеустремена мисъл. Служенето се нарича Велико когато сърцето и мислите необратимо и изцяло са отдадени на Владиката. Ликът, въведен в сърцето, ще позволи да се изпълнят задълженията на деня, без да се прекъсва връзката. Ако се проследи в течение на деня колко мисли са отдадени на Мен и на себе си, то самоизмамата ще стане невъзможна. И тогава, определяйки действителната степен и качество на своето служене на Владиката, може да се устремиш към пълнозвучност на Великото Служене. При това е добре да не се забравя да се държи в третото око изображението на Владиката. Самоизмамата и самоизкушението не могат да бъдат качества на Архата. Претегляйки качеството на своето съзнание по отношение на мисълта може да се разширява и задълбочава целеустремената мисъл. Така също и в отношението към хората за отправна точка може да се приеме същият този критерий. Нека дошлият да каже за какво мисли, от какво се измъчва, какви въпроси не са разрешени. И картината на живота на съзнанието веднага ще стане разбираема. Много са докосналите се до Учението и въобразяващи си, че са в Служене. Но с устата си Ме почитат, а сърцето им отстои Далеч от Мен. И са заети с мисли за каквото и да било, но не за Учението, на което е отделено място в задния двор. Има много такива служители. И за тях ще се намери място, но не това, на което те разчитат. Така също и ти в преддверието на сроковете определи сурово какво все още е останало в твоите обвивки от егоизма и себеслуженето. Предстоящият подвиг и изпълнението на Поръчението ще изисква пълно предаване на себе си на Владиката. Ще се учиш от Майката на пълнота на целеустременост и пълнозвучие със съзнанието на Учителя. Искам да те видя пълнозвучащ на Моя Лъч. Това напрежение не може да се издържи продължително изведнъж, затова Приучвам постепенно и в ритъм. Решението е в труда в Мое Име. Непосредственият и пряк труд, свързан с поръчението неизразимо ще облекчи задачата. Ще донесеш пълна готовност. В изпращания Лъч ще откриеш извор на непресъхващо съкровено знание. Учи се да черпиш сила от Лъчите. Лъчът изисква осъзнаване и съзнателност. Трябва да се слееш с него неразривно и да станеш част от него. Трите споменати лъча са резултат от асимилацията на Моя Лъч. Лъчът е могъща трансмутираща сила. Съзнателното приемане на Лъча е подобно на прозорец, отварян срещу утринното Слънце. У мнозина докоснали се прозорецът на душата все още е затворен плътно и завесите са спуснати. Лъчът на Владиката е сноп Светлина, носещ Неговия Образ. Както гъбата попива водата, така съзнанието, съзнателно отворено за Лъча, възприема същността на неговите вибрации. Лъчът на Майката е също така реален. Изпраща се или в Моите Лъчи, или отделно. Изпраща се на вас. Колкото повече е очистен организъмът и неговите обвивки, толкова по-лесно се възприема Лъчът. Но най-необходимото условие е състоянието на пълно спокойствие и равновесие. Тогава възприемането на Лъчите протича в пълна мярка. Да се порадваме на Лъчите Светлина.

388. (13 август). Не трябва никога отрано да се предугажда в какво ще се отлее явлението, ако не са известни причините, които го предизвикват. По причините определяме следствието. И създавайки причини от определен порядък очакваме следствия, които им съответстват, както орачът очаква урожай от тези семена, които той е посял. Имаме различни семена. Едни дават кълнове бързо, други – след няколко години, но има и такива, които дават кълнове след столетия и даже хилядолетия. Семена с хилядолетна кълнимост Прилагаме за големите дела. Всяко Пришествие на Владиката на Земята проявява със себе

си посева на столетни и хилядолетни зърна. Посевът Извършва Той и най-близките. Полето на сеитбата е човешкото съзнание, семената – огнените зърна на светлоносната мисъл, а кълновете – продуктите от асимилацията на огнения посев от хората. Как ще се пречупи в човешкото съзнание светлоносната мисъл на Учителя зависи от сърцето на възприемащия. Налага се процесът да се възобновява, тъй като върху гнила почва семената се израждат до неузнаваемост. Оттук и необходимостта от очистване на Учението. След раздаване на Учението скоро последва неговото изопачаване и необходимостта от нов коректив. Но не става дума за това. Ученията се дават последователно според степените на съзнание на човечеството и Учението, давано сега, представлява кулминация и завършек на дадените по-рано. Семената с хилядолетна давност дават кълнове, тоест подготвят съзнанието за възприемане на това същото Единно Учение на Живота, но на по-високата скала. Новото Учение представлява логично продължение и разширение на старото, но в нов аспект, приравнено към израсналото съзнание. Учението винаги се дава в такава форма, че умът да не може да изчерпи неговата дълбочина. Може да чувства, усеща, но не и да постигне. Повърхностното изучаване на преди дадените Учения не е постижение. Това се прави за да се утвърди неизчерпаемостта на висшата мъдрост за търсещите честно във всички векове. Така и дълбочината на новото Учение няма да бъде изчерпана в продължение на хилядолетия, за да може всеки търсещ да почерпи с излишък и въпреки това да не достигне дъното. Тъй като мъдростта на Владиците е проява на бездънна дълбочина. Дървото на Учението е едно във всички векове, но са различни неговите клони. Но корените са едни и изворът на космически води, който ги подхранва, е един. Ако хората биха разбрали единството на извора и близостта на клоните на единното дърво, толкова ненужни наслоения биха си отишли от живота на народите. Те налагат рамките на своята ограниченост и неразбиране върху Космическите Закони и спорят не за Космоса и неговите явления, неподлежащи на оспорване, а за своето малко и тясно разбиране за света, лежащ пред тях. Човешкият ум не може да обхване космическите явления без изкривяване и да разбере, че противоречията и неразбирането се крият в неговата черепна кутийка. Няма противоречия в Учението на Владиците, в които и хилядолетия то да се дава и каквито и форми и наименования да носи, тъй като е единно. По-късните наслоения и натрупвания не са от Владиците, а от хората. Същността на единното дърво на Учението на Живота е единна. Християнският свят, раздиран на хиляди секти и вярвания, може да се обедини върху Евангелието, ако приеме Учението на Живата Етика, кулминиращо евангелските истини и обединяващо стъпалата на човешкото познание в единството на първоизточника. Но ще се наложи да се отхвърлят всички тълкувания и натрупвания, събрали се наоколо за две хилядолетия. Стадото не е единно и Пастирът не е Единен. Невежеството и неразбирането се явяват пастир и стадото се е разпръснало. Противоречията, загнездили се в черепните кутийки на малоумните, са прилепнали към Ученията на Великите Учители, размътвайки и замърсявайки Ученията и хората се задавят от създадените от тях натрупвания. Учителят Зове към първоизточниците на Ученията, дадени по-рано, за да може в Светлината на Учението на Живата Етика да се разбере тяхната красота и единство, и дълбока непреходна ценност.

389. Неизчерпаемостта на даровете на Безпределността по пътищата на еволюцията на духа се проявява чрез знанието на Архата. Човешкото знание е крайно, но Космическото Знание е безпределно. Но даже и апологетите на официалната наука могат да бъдат попитани къде е пределът и крайът на тяхната сфера? Някога са я ограничавали със Земята. Но земните предели са се разширили до отдалечените Галактики и тайната на

строежа на атома е отвела съзнанието в областта на безкрайно малкото. Но пред човечеството застава нова наука и тайната на невидимите лъчи. От лъчите преминаваме към излъчванията, които притежава всичко съществуващо. Ето безграничната област на новото знание, достъпно за хората. То именно ще отведе науката в областта на невидимия, но реален свят. Ще бъдат създадени най-тънки апарати, фиксиращи сферата на невидимите излъчвания на растенията, животните и човека. Те ще отбелязват тяхната степен на напрежение и характер, и движение, и измененията, ставащи в тези сфери в зависимост от менталното и емоционално състояние на тези организми, които ги притежават. Огромният свят на мисълта ще стане достъпен за наблюдение и ще бъде изучаван от нова гледна точка на човешкия мозък – физическия апарат на мисълта. Така се съчетават духовното и материалното, невидимото и видимото. Ще стане възможна фотографията на мислите с помощта на свръхчувствителни апарати. И сферата на мисления свят ще премине в областта на реалната наука. Фоточувствителност от висш порядък притежава всяка материя. Тези най-тънки излъчвания могат да се наслояват върху предметите. Предметите виждат и чуват, и фиксират в своята субстанция стигащите до тях излъчвания. Така всеки предмет, намиращ се в стаята, като върху непроявена лента носи в себе си историята на това, което е ставало в нея. При известни условия и с някакви способности този филм може да се прояви. И може би ще дойде време, когато особени апарати, подобни на киноапарата, ще постигнат проявяване на тази лента върху тънкочувствителен екран. Досега подобен тънък апарат е представлявал само апаратът на изтънчения човешки дух. Но подобни хора са толкова редки, че тяхната възприемчивост не е могла да има научно значение и е била недостъпна за изучаване от науката. На всички е известно, че най-чудния фотографски апарат представлява окото. Трябва да се отиде още малко по-нататък и да се допусне, че фотографският апарат на окото и мозъка може да възприеме не само грубо зрителни впечатления и образи, но и по-изтънчени и невидими. Обикновеното безсловесно внушение или предаването на мисли във формата на картини или образи не е нищо друго, освен приложение на практика на светлинни лъчи от по-тънък от обичайния порядък. Ако някой в своето трето око предизвика ярък и отчетлив образ на друг човек или картина, то никой няма да отрича, че този образ или картина някъде някак съществува. Въпросът е само в това как да се уловят те с помощта на апарат или посредством друго съзнание. Четенето на мисли наблизо и на разстояние, еднаквите мисли и мислени образи, пламващи у двама души едновременно, доказват възможността за този феномен. Но свръхчувствителен апарат, фиксиращ ярка, ясна и отчетлива мисъл на човека вече може да бъде конструиран. Прието е да се говори: неговите очи пламнаха с дълбок огън; неговите очи загоряха. С други думи, хората отбелязват лъча на окото. Ето тези лъчи и могат да бъдат уловени с тънко чувствителна плака преди всичко. Нужна е работа, нужни са опити в тъмнината! Нужно е да се увеличи чувствителността на филмите. Много зависи от напрежението на аурата на изпитателя. Науката стои пред най-чудни открития, но е нужен силен непредвзет ум и областта на невидимия, но реален свят ще разтвори своите врати.

390. (14 август). Светът на човека е ограничен от сферата на неговите представи. Разширявайки и обогатявайки представите, може да се разшири този свят. Оттук и разширяването на съзнанието като основа за неговата еволюция. Два човешки свята могат да бъдат запълнени със съвършено различни представи и мисли. Тези продукти на психическата дейност на човека могат да бъдат в съгласие с еволюцията, способстващи за напредъка на човечеството. Тогава ние имаме пред себе си психическия свят на дееца за Общо Благо. Цялото негово същество е устремено към еволюцията и съзнанието възхожда

мощно, увеличайки след себе си другите. Неговият микрокосмос представлява сфера, устремена с космическия поток на спиралния възход на всичко съществуващо. В Космоса всичко е в движение и това движение е подчинено на еволюцията. Такова съзнание, бидейки съзнателна част от Космоса, движейки се със световния възходящ поток, изразява със себе си космическата или Висша Воля, тъй като се намира в съзвучие с нея. Застоялото бласто, отделено от потока на Космическата еволюция, представлява символ на своеволието и егоизма, пораждайки разложение на психическия апарат на човека и неговите продукти. Излизайки в океана на пространството разширеното съзнание се приобщава към световното течение на еволюцията и същността на микрокосмоса тогава изразява устременост. Динамиката на устременото съзнание позволява да се приведе в движение колелото на взаимнообмена с Космоса и животворния обмен на искри и огньове става негов психоживот. Съзнанието се придвижва взаимодействайки с Космоса и, ставайки част от него, живее живота на пространството. Изолираният свят на еснафа е антикосмично и противоестествено явление, тъй като даже и малките събратя на човека живеят в съзвучие с природата. Отделил се от света, човек е създал свой изкуствен свят и негов вътрешен свят е станал светът на фантомите и илюзиите, отделен от действителността и реалния живот на пространството. Моето Царство не е от този свят, не е от света на човешките илюзии и натрупвания, изопачаващи космическото предназначение на човека да бъде изразител на космическия живот, а не загнило еснафско бласто. Фокстротно-джазовата юмручна цивилизация представлява посмешище на културата, където човешкият дух е откъснат от Космоса и затворен в тъмницата на външната тъмнина и планетното невежество. Животът се е превърнал в изопачаване и карикатура на висшето предназначение на човека. Вълните от суета и пошлост са залели устрема и пътят на възход е загубен. Новата Страна е избрала нови пътища. Утвърден е творческият труд. Възвисено е изкуството. Старите форми са пречупени в корен. Взео е правилното направление. Трудът и трудностите ще породят огньове на духа и ще строят преградите за съзнанието. Затова е и небивал разцветът, предстоящ на Родината. Новите пътища дават нови възможности, още не отчитани в техния мощен размах. Още далеч не отчетени и не приложени в живота са възможностите на мощния потенциал на колективната енергия. Насочена съзнателно към строителство в целия живот, тя дава поразителни следствия и по непредполагаеми направления. Реката на живота, вървяща в съзвучие с космическите течения, не може да бъде спряна от нищо. Затова небивал разцвет очаква Страната. Възлите на колективния устрем набъбват, натрупвайки сили и буйният растеж на творческите начинания ще принесе и съответни следствия. Скоро няма да са нужни направляващи рамки, тъй като духът ще се устречи свободно, увеличан от космическия поток. Не еснафи, а строители са излезли на световната арена и подеът на творческите сили ще увлече след себе си другите народи. Велико е бъдещето. Водещата Страна ще даде Светлина.

391. Сине Мой, Водещата Ръка пребивава над духа, устремен към Общуване. Трябва да се приучвате да виждате Водещата Ръка в живота. Животът се формира от земни и духовни елементи. Духовната сфера трябва да бъде обърната и отворена към Мен. Със земни крака трябва да се премине по Земята, обръщайки духа към Мен. Магнитът и фокусът на притегляне трябва да се съсредоточи в Мен. Ако Аз Съм центърът на устременост, къде може да се устречи духът? Само към Мен. Ако Аз Съм средоточието на всички достижения и надежди, какво може да достигне духът? Само Мен и Моя Свят. Затова Съм и Казал: където е вашето Съкровище, там е и вашето сърце. Така полагайки всичко в Мен може да се преуспее неотменно. Мнозина устремили се към Учението поставят обектите на

устременост извън Мен и, постъпвайки така, преминават покрай Мен. Но как може да се премине покрай, ако Аз Съм Алфата и Омегата? Но поставяйки Мен в главата на ъгъла може да се види единния път към Единната Светлина. Много може да се броди в тъмнината. Но Светлината напред изключва блуждаенето. Достъпа на отсъдения победител се обуславя от знанието за прекия и единствен път към Светлината. Пряк, но тесен, затова е и трудно да се намери. Но намереният върви неизменно. Много привличащи земни магнити са разпръснати по пътя, но мощта на Моя магнит в края на краищата преодолява силата на земните притегляния, ако Моят Лик представлява водещ стимул. Намереният Образа на Владиката в своето сърце няма да стане предател на пътя. Но е необходим неукротим устрем. И не трябва да се откъсвате от Мен в съзнанието. Вървим заедно към Моята Градина. Целта не е близка. Откриването на прекия път към Светлината е огромна находка. Мнозина търсят. Много ли са намерили? Откъде са толкова търсения и толкова заблуждения? Ако биха знаели, не биха се мятали слепи в тъмнината. И през колко заблуди трябва да се премине, за да се намери пътя? Казах: “Аз Съм Пътят”, но все пак търсят извън Мен. И отново Учението указва единствения път, където е спасението. И все пак не разбират, че без Учителя не може да се премине. И все пак не разбират, че единственото средоточие на всичко съществуващо и единственият фокус е Йерархията. Следват самоутвърдени учители и следват пътища, водещи не в живота, а в смъртта. Къде ще заведе невежият учител, който не Ме познава? Но знаещият ще доведе при Мен и позналият и поставен от Мен утвърждава не себе си, а Мен. Утвърждаването на Учителя в сърцата на обърналите се към Учението на Живота ще бъде знак за истинско действие. Утвърждавайте Владиката в сърцата на дошлите при вас. Утвърдете Моята реалност в тяхното съзнание. Очистете праха от вехтите закоравели, но мъртви представи. И на тези, които са дошли без товара на свършените времена, разкрийте красотата и ширината на Учението и кажете: възможно е всичко и няма предел за мощта на творческата воля на човешкия дух. Човекът не е роб, а творец и материята на планетата е подчинена на неговата воля. Човекът не е роб, а сътрудник на Космическите енергии и напред е Светлината на неизброимите възможности. Дайте крила на духа и насочете полета. Не ограничавайте с нищо устрема на смелия дух. Приветствайте огнено търсачите. Разтворете пред духа вратата към Безпределността.

392. (15 август). Било е казано, че осъзнаването е вече почти овладяване. Може да се добави, че без осъзнаване няма и не може да има овладяване. Било е също указано, че се дава власт и че може да се действа с Моята Сила. Как да се действа със силата на Владиката? Как да се действа с указания Лъч? Делегатът говори от името на завода. Зад него стои колективът. Пълководецът говори от името на войската и зад него стои армията. Вождът говори от името на народа, зад него стои народът. Когато човек говори или действа сам за себе си или сам от себе си, тогава човекът е слаб, тъй като е малко неговото “аз”. Но когато зад гърба стои дружната сплотена маса, то, при разбиране, малкото “аз” нараства съответно. Затова е огромна силата на вожда на обединения народ. Муций Сцевола е поставил ръката си в огъня и спокойно и със сила е говорил с враговете. Зад него е стоял Рим, суров и могъщ. Когато зад гърба е страната, този, който действа от нейно име, е силен. На сина Давам власт да говори и да действа от Мое Име. На сина Давам власт да действа с Моя Лъч и в Лъча. Това трябва да се разбере и осъзнае. Зад делегата е колективът, зад пълководеца – войската, зад вожда – страната, зад тези са тези, а зад онези са онези, а зад теб Е Владиката. Аз Съм зад теб, Моята мощ е зад теб. На слетия с Мен, пребиваващ в Мен Давам право да действа с Моята сила. Без осъзнаване на Моята мощ няма мощ на

действието. Трябва да се почувства и разбере силата на Владиката, за да се приложи Неговата сила в действие. По този начин вървящият в Мое Име и творещият дела с Моето Име не познава поражението. Той е победител винаги. Нарекох победител, но този, който разбира тайната на сливането и съгласуваността в Моята мощ. Обединената сила на Владиците, цялата мощ на Йерархията стои зад този, който действа с Моето Име и в Мое Име. Трябва да осъзнаеш себе си в Лъчите на тази мощ, трябва да осъзнаеш тази мощ. Ти сам по себе си си нищо, но слят с Мен получаваеш Моята сила. Това осъзнаване трябва да се доведе до крайна степен на реалност. Трябва да станеш неотделима част от Лъчите на Йерархията. Изявявайки Моя Лик и неговата сила забравяш за своята незначителност и за своето нищожество. Посланикът на великата страна, говорейки от нейно име, изразява сила, а не себе си и своето. Действайки с Моето Име трябва да премахнеш от съзнанието си своето его, своето “аз”. Не аз, а Ти, Владико, не с моята, а с Твоята сила утвърждавам огнените енергии. Когато цялото съзнание е съсредоточено върху Владиката, мощта на действието е огромна. Апостолите са вървели в Мое Име и са творили с формулата “В името на Отца и Сина, и Светия Дух”. Но формата е останала неразбрана от последователите и не бидейки осъзната е загубила силата си. Днес Изпращам в света да се даде на света Моето Слово и Снабдявам с власт носещия Моето Слово. Аз Съм с теб винаги и моята Ръка е във всяко действие, извършвано в Мое Име или с Моето Име. Аз Съм зад теб. Трябва да се разбере цялата мощ на Йерархията, преди да се действа с нея. Обединената сила на Владиците е висшата мощ на планетата. С нея Действаме непосредствено или чрез Изпратените от Нас, които Сме Облекли с Нашето доверие. Кажете нещо от себе си и за себе си и кажете нещо от Името на Владиката и виж разликата. Така може да се влезе в сферата на огненото могъщество. Когато на слузта на еснафското мислене и празните думи, зад които стои дребното човешко его, противопоставиш Моята сила, силата на Лъча ще стане Друга. По-добре е да бъдеш изразител на волята и мощта на Владиката, отколкото да проявяваш нищожеството на своето его. Да осъзнаеш себе си в Мен, да усетиш докосването на огненото могъщество е достижение на Архата. Осъзнавайки се изисква именно да се усети устрема на огнената сила. Не страх, не съмнение, а явно усещане на огнената непреодолима мощ съпътства осъзнаването на даваната власт. Когато е отстранено малкото “аз” и Аз Съм на първо място в съзнанието няма ограничение на осъзнаваната власт. Ограниченията се налагат от неосъзнаването. Когато всеки атом на организма се насища с Лъча, къде е пределът на сливането? Кажете на себе си така: “Вие, седящите, не зная кой е зад вас, но зад мен е Владиката. Говоря и действам с Неговото Име в пълно осъзнаване на даваната власт!” Може ли да се отстъпи или да се претърпи поражение, ако зад гърба е Йерархията? Приветствам огнения победител в Светлината на Йерархичните Лъчи. Тайнството приемане на властта се извършва в духа. Дава се власт над човешките души. Моето Огнено Слово, предадено чрез посланика, ще прилича на мълния. Ще има приятели, ще има врагове, но равнодушни и неотговарящи няма да има, тъй като то носи в себе си благословията на приемането и осъждане на отричането. Ще възнесат и унижат, но ти мълчи и знай, че Аз Съм зад теб. Подготвям за Великия Час. Завързал Съм взела на събитията. Осъзнай казаното с духа и сърцето си.

393. Утвърждаемата власт не подлежи на ограничаване. Да се ограничи тя може само от собственото съзнание и неразбиране. Някога е било казано: “По вашата вяра ще ви бъде дадено”. Сега може да се каже: получавате според осъзнаването. Тъй като ключът е в съзнанието. Не ограничавайте себе си в своите възможности, тъй като степента на осъзнаване ще определи и границите. Чуден е огненият апарат на човека, чуден и космичен.

Бидейки част от Космоса, както капката от океана, той е снабден с потенциала на безгранични възможности. Ако считаш себе си за еснаф и приложиш към всичко еснафската настройка, то и животът ще се затвори в кръга на обичайното. Но космическата нагласа към Безпределността, към необятния пространствен хоризонт, ще изведе съзнанието в пространствените сфери и животът на пространството ще стане действителност. Всяко съзнание се движи към бъдещето. Това движение може съзнателно да се насочи в Надземните и извънземни Сфери. И направлението, избрано правилно, неотклонно ще поведе към набелязаната цел. Но избалият пътищата на слепците няма да се откъсне от Земята и няма да излезе от омагьосания кръг на ограничеността. И бидейки на Земята може да считаш себе си не от Земята, а гражданин на Вселената. Искам да разширя съзнанието до пределите на Космоса. Само тогава земното ще получи правилна оценка и разбиране. Трябва да осъзнаеш себе си като необходимо винтче в огромната машина на Мирозданието. Така съзнанието ще прекрачи през пределите на смъртта, тъй като земното е ограничено от земното, а не космическото. Но ограничаваме сами себе си. Искам да разруша тези ограничения. Волята създава преградите за духа и волята също ги разрушава. Искам да дам крила за творческа мисъл на свободната огнена воля за полети извън пределите на Земята. Ако се пренесе битието в мисълта, то и животът ще бъде ограничен от мисълта, а мисълта е безпределна и неограничена от нищо. Така се изковават орловите крила. Мисълта устремена към Мен получава огнени крила и пред дерзаещото съзнание се разтварят космическите простори. Не вярвайте, а знайте. След вярата идва знанието. На Мен са Ми нужни свободни крила, незапечатани от хорското невежество и предразсъдъци. И тогава ще извършваме заедно победните полети на мисълта. Ето, ние мислим: Владиката е далеч и е невидим, но мощно се понасяме върху крилата на Неговите мисли. Тъй като Владиката е близък. Устремът пробива кората на обкръжаващата неподвижност, разтваряйки вратите в пространството. И пространството донася далечната вест по съзвучие с устремеността на духа. Великият Закон за магнитната сила на духа се привежда в действие и при това съзнателно. Може ли да се черпи знание от извивките на собствения мозък? Не, но от пространството може. Отиваме в книгохранилището за справка, но космическата Съкровищница е също книгохранилище, но на безпределното и неизчерпаемо Знание. Както магнитът привлича стружките, точно така и съзнателно устремената енергия на духа привлича от пространствената съкровищница нужното знание. И гаранция за притеглянето на мисълта Давам Аз. Законът е прост: зовът и откликът са неизменни в своята механика. Психотехниката е реално достижение на Архата. Нейните закони и правила действат безотказно. Трябва само да се знае кога и кой лост да се приведе в действие и каква енергия да се устреми и накъде. Съзнанието може да се загуби в безграничното пространство. Но и там на стража Стои Йерархията. Нейните пътеводни огньове са безпогрешни и верни. Дават правилно направление и земният пътник няма да остане без Водеща Ръка. Ще Наситя всички устремени. Ще дам безпогрешен път, за да не се обърка духът в безграничните пространства на Светлината. Грижливо ще Посрещна (ширината на ?) устремения в тях. Тъй като Аз Съм с вас винаги.

394. (16 август). Права нишка или невидим огнен проводник свързва съзнанието на ученика със съзнанието на Учителя. Този проводник не подлежи на законите на земните ограничения, неуловим е за окото, но с тънко зрение може да бъде видян. Бидейки от огъня, е свързан с огнените явления. Огънят е неуловим за окото, макар че цветните звезди и петна могат да бъдат видими от изтънчащото се зрение. Бързината и чистотата на огнените вибрации стои отвъд обикновените предели на тяхната уловимост от зрението. За

психоокото те могат да станат обикновено явление. И организмът се приучва постепенно към тях. Огънят е разрушителен за неподготвеното съзнание и тяло. Висшите огънове и Светлина са непоносими за чупливите земни обвивки. Оттук дългите години за подготовка към огнените явления. При туберкулоза понякога може да се наблюдава как физическата обвивка прегаря под действието на неосъзнатия и неизползван огън на запалените центрове на белите дробове. Затова огнената профилактика изисква голяма внимателност и тънкост на обръщението. Най-доброто и най-нужното условие за развитие на вътрешните огънове - това е равновесието и спокойствието. Неудържаният и неконтролируем пламък прегаря проводника на нервната система и изгаря фосфорната тъкан. Все едно, че както след взрив се изчерпва наличния горивен материал на организма. Затова несдържаните емоции или неудържимото пламтене на огньовете е недопустимо. Идеалът – това е състоянието на равногорящия пламък. Затова правилната форма за проява на равногорящия пламък ще бъде спокойствието на духа, неразколебавано от явленията на външния свят. Спокойствието е форма за управление на силата на огньовете или стъпало за овладяване на пламъка. Огнените токове на организма се поставят в рамките на волята и вече от нея се направляват за действие. Очите са огнен апарат, затова степента на овладяване на пламъка преди всичко се отразява и проявява в очите. По огъня на очите може да се съди за степента на власт, достигната над огньовете. Разпалването на огньовете и тяхното управление е цел на човешката еволюция. За огъня и за огнената мисъл няма разстояние. Близостта на Владиката е явление от огнен порядък. Ако всичко е огън, то и ние сме огнени същества. Осъзнаването на огъня предшества неговото овладяване. Продуктите на психическата енергия са породени от огъня и не подлежат на унищожаване. Боравенето с огъня е опасно и изисква умение, тъй като неправилно използван, обгаря. Огньовете се стремят да се излеят във форма, придавана им от мисълта и от волята на човека. Стихията на огъня, както и всички останали стихии, е подчинена на човека. Възможно е да се научиш да управляваш неуправляемите мощни огнени енергии. Пътят към огнената власт преминава през утвърждаването на равновесие и спокойствие в себе си. Спокойното състояние на пламъка е такова негово състояние, когато то може да бъде насочено от волята във всяко направление. Огнената вълна може да се насочи, но в рамките, утвърдени от спокойствието на волята. Огненият потенциал на духа се проявява в спокойствието. Затова състоянието на спокойствие и равновесие трябва да се задържи на всяка цена. Спокойствието на пламъка на вътрешните огънове е нужно навсякъде: и на Земята, и в Световите. Спокойствието на равногорящия пламък на духа е венец на постижението. Спокойствието се изпитва и утвърждава от живота и в живота. В ученика спокойствието е степен на необходимо постижение. Утвърждавам спокойствието сред бурите и в действие. Утвърждавам го в голямото и в малкото. Ще дам утвърждаване на мощта на спокойствието.

395. Величието на Космическите Закони се заключава в тяхната простота. В това е тяхната трудност. Човешкият ум търси сложности там, където ги няма. Учението на Христа е било просто. Прост и могъщ е законът за съзвучието или законът за магнитно притегляне на родствените противоположности, но именно неговата всеобхватност пречи да се види неговата ширина. Космосът може да се постигне в рамките на проява на неговите Закони. Законът е достъпен за изучаване и прилагане. Законът, приложен в живота, става част от духа, който го прилага. Може да се мисли с образ, създавайки сфера на ментални представи, но може да се мисли и с принципите на Космическите Закони, създавайки сфера на мислене без форми. Мисленето без форма ще бъде висша форма на мисълта. Формата е ограничена в своята изява. Мисленето без форма няма ограничение. Чувството на любов

може да бъде изразено във форми и насочено към определени обекти. Но космическата любов, подобно на лъчите на Слънцето, е разлята навсякъде. Само попадайки на Земята лъчите на Слънцето се проявяват в конкретните форми на атомите, цветята, тревите, дърветата и останалите вещи и предмети на материалния свят. Самият източник на лъчите стои извън сътворените форми. Приближавайки се към първоизточника се докосваме до същността, оставяйки формите вън. Формите са вторична проява на огнените енергии, но самите творчески енергии нямат форма. Творящите принципи са лишени от форма. Формата е символ на ограничената и крайна проява на невидимата същност на творческия принцип. Затова съществуват два свята: свят на създадените форми и свят на принципите или законите, лишени от форма. В създадената форма са vyplътени творящите принципи, но самите принципи нямат материална обвивка. Даже Светлината се облича във формата на лъчи, но нейната същност остава невидима. Но лъчът носи в себе си законите на творческия живот и затова твори. Творческата мощ е скрита в невидимостта, както и всички творчески огнени процеси. Да се постигне невидимата същност на видимите прояви на Космическите лъчи ще бъде проникване в областта на съкровеното знание. В сферата на невидимите лъчи са скрити Космическите Тайни. Пространството на висшите измерения е пространство на висшите лъчи и енергии, подлежащи на оформяне от творческия импулс на човешкия дух. Създаването от Великия Хаос на видимата Вселена е приложение в живота на мощта на творческите лъчи на Венеца на Космическия Разум, тоест Йерархията на Планетните Духове. Без постигане и изучаване на сферите на безплътните нематериални Космически Закони и принципи висшето Космическо творчество е недостъпно. Йерархията Твори в съзвучие с Космическата воля или Законите на света, лишен от форми. В Единното Учение на Живота са набелязани контурите на Великите Космически Закони. Изучаващият ги влиза в света на творческите възможности. Пространственият живот и космическото творчество, прилагайки лостовите на Висшите закони, не съответства на обикновеното човешко творчество. Но в човешкото творчество са скрити възможности за развитие на висшето творчество. Затова изкуството може да се нарече път към Безпределността. Нямайки граници, то приближава към пътищата на пространственото творчество на Земята. И Безпределността на творческия импулс се познава на Земята. Така човешкият дух се докосва до аспектите на Огнения Свят, неизразим на Земята, но украсяващ и утвърждаващ Земята със своите изкристализирани форми. Владиката Зове в света на безпределното творчество и Разкрива творческите възможности на устремното съзнание.

396. (17 август). Сине Мой, къде е правото острие на устрема? Мислите са разпръснати по всички направления като искрите на бенгалския огън. И ако всяка от тях е магнит, то какво ще се привлече към съзнанието от подобно откъслечно мислене? Мислите трябва да бъдат събрани във фокус като в леща, в центъра на която Съм Аз. Тогава магнитното притегляне в центъра ще действа по Лъча. Механиката на Общуването изисква съсредоточаване. Мисълта се управлява от волята. Волята набелязва това, което тя иска. Съзнанието се насочва към желаното и целият микрокосмос се устремява в това направление като конец след игла. Пълнотата на устремната съсредоточеност не се постига лесно. Но любовта помага. Любовта устремява към любимия без особени усилия, естествено и постоянно. И там, където в обичайните условия се изразходват сили за съсредоточаване, любовта преуспява лесно и свободно. Магнитът на любовта е много силен. Обичайте Ме и удесеторете силата. Психотехниката в ключа на любовта е управляема, лесна и плодотворна. Линиите на магнитно притегляне, създавани от любовта, свободно преодоляват пространството. Задълбочавайте победното чувство, непознаващо

плътни прегради. Наистина, с любовта са се вършели и се извършват велики деяния. Без любов няма път към Владиката. Необходими са много години напразни усилия там, където любовта достига мигновено. Магията се отменя, тъй като чувството на любов е непознато за магията. Формулите и заклинанията не могат да заменят всепобеждаващия пламък на чувството. Действайте и достигайте с любов. Любовта е огън на сърцето, приведен в действие или в работно състояние. От любовта са предаността и готовността, и устремът. И тяхната сила се измерва с любовта. Небрежността не може да се загнезди там, където пламти огънят на любовта към избрания Учител. Любовта ще пренесе през всички пропасти и предели, тъй като не подлежи на смърт. Ако искаш да преуспееш и да постигнеш, обичай. Любещият и любимият се съединяват с пряк проводник. По него преминават вълните на изпращаните вибрации. И те също се възприемат с любовта. Така нишките на любов здраво свързват Учителя и ученика. Няма по-здрава връзка. И няма в човешките взаимоотношения нищо по-прекрасно от огненото чувство на любов между Учителя и ученика. Тези свещени връзки се пренасят от възплъщение към възплъщение. Целта на живота е споена от тях. Извършваните подвизи се запалват от чудото на любовта. Кой знае къде и кога се е разгоряло спасителното чувство, но един път запалено не умира вовеки. По огньовете на любовта Съдим за предаността и по тях приближаваме към Себе Си. Близостта към Владиката се измерва с любовта. От нея се разпалват центровете, тъй като огънят поражда и предизвиква за живот огньовете. Любовта може да се нарече двигател на битието или двигател на живота. Наричаме любовта огън на живота. Висшите прояви на любовта се различават от нейните прояви на низшите планове, макар и в нейната основа да остава притеглянето на противоположните начала, единни по същество, но разнополюсни в проявите. Даже Висшите Лъчи и Енергии се съчетават по притегляне. И Висшите Начала са биполарни. Наричаме Божествена Любов законите на Висшите притегляния, огнени по структура, противоположни по свойства и еднородни по същество. Пламъкът на любовта, съзнателно устремен, е огромна сила. Твори в съответствие с предшестващата го енергия. Лъчът любов, изпращан от Владиката, е реална мощ, трансмутираща не само този, към когото е насочена, но и обкръжаващите условия и близкостоящите хора. Лъчът любов от Владиката се изпраща на предания ученик. Лъчът е твореща сила.

397. Израстване на духа. Ученикът, носещ Камък, притежава в себе си огъня на кристала от психическа енергия. Кристалът расте, увеличавайки мощта на пламъка. Огънят предизвиква противодействие на обкръжаващата среда, тъй като е антагонистичен на нея по своята същност. Всичко се устремява да потуши и подави растящия пламък. Не само неговите домашни са врагове на човека, намерил Камъка, но и самата същност на земния живот, тъй като огънят не е от Земята. Целта на противодействието е да се потуши огъня. И ако опитът не се е отдал и пламъкът е укрепнал, израснал от противодействието и станал по-силен, побеждавайки го, след първия следва втори опит, после трети и така без край. С помощта на тъмните гасители слабият пламък се потушава и носителят му се връща в предишния кръг на безизходица. Но силният укрепва след всяко нападение, след всеки опит и чудният кристал расте. Съкровището се нуждае от съзнателна охрана. Нарастването на огъня на духа се нуждае от обременяване с обстоятелствата. И всяко земно въздействие трябва да се разглежда като имащо тенденцията да подави растящата сила. Не трябва да се позволява външните опити да разколебават и отклоняват равногорящия огън. Както воинът защитава своя живот с щит и меч, така с твърда ръка щитът прикрива огъня на духа, недопускайки нищо да въздейства върху него. Гасителите на огньовете ще дойдат и трябва да им се противопостави силата на равногорящия пламък, следейки за това той да не се

колебае от човешките въздействия. Трябва да се израства духом от всичко и върху всичко и със силата на огъня да се надрасне израсналото противно обстоятелство. Изпитанията се изпращат с тази същата цел: да се укрепи огънят на духа и да се даде възможност да нарасне мощта на пламъка. Усложняването на обстоятелствата съпровожда неговия ръст. Трудностите по пътя са само шлифовка на стените на съкровището. Нагнетяването е средство за усилване огненото напрежение на пламъка. Слабите огънчета лесно се загасват от живота. Виждаме угаснали души, разлагащи се мъртви съзнания. Виждаме хора, убити и сломени от живота. Победителят не познава поражението. Не могат да се потушат огньовете на този, на когото е съдена победа. Наричам огнен победител този, когото посвещава Моята Ръка. Виждам острието на духа, укрепващо от всеки удар. Виждам пламтящия меч над челото на победителя. Утвърждавам огнената победа, победата на огъня над всички условия на живота. Растящото съкровище е непобедимо.

398. (18 август). Смятам, че не може да има обръщение без отговор. Някога, някъде и в някаква форма, но отговор трябва да дойде. Бързината на отговора зависи от навика, ако това се отнася за Записите. Умението бързо да се навлезе в струята на мисления поток зависи от практиката. След това може да се достигне постоянно състояние на съзнанието за Контакт, когато висшата мисъл може да бъде постоянно в услуга. И да се говори, и да се мисли, и да се действа може като в състояние на непрекъснато Общуване. Ликът внедрен в сърцето ще действа във всеки момент. Процесът на Общуване протича задълбочавайки се и разширявайки се. Лостовите на огнения проводник са в ръцете на волята. Постоянството на Общуването е възможна цел за яркия устрем, а неговото задълбочаване, нямащо край и предел, ще бъде спирала на сближаване, имащо начало, но нямащо граници. При условие на правилно взето направление може да се порадваме на всяка крачка. Защо Учителят е винаги нов? Спиралата на разгръщащото се и разширяващо се съзнание на ученика постоянно разкрива нови страни и нови сфери на познанието, неповтаряйки нито една крачка. Оттук вечно новото разбиране на Космоса. Само застоят на съзнанието води по същия коловоз, лишавайки от нови постъпления. Тогава казват, че творчеството е пресъхнало, огънят е угаснал и се е прекратило постъпването на нов материал. Но когато огънят гори, може да се пише без страх от повторения, тъй като спиралата допуска аналогия и сходство, но повторение – никога. Така огънят вътре обуславя възможността за постоянно нови находки. Направлението на мисълта, набелязано от съзнанието я влече напред, задълбочавайки и разширявайки започнатото. Колкото повече нишки на мисълта са протегнати в бъдещето, толкова по-широко е съзнанието. Възможно е съзнателно да се утвърждават нови нишки на мисленето. Записите могат да се разглеждат като нишки на въже, протегнати в Безпределността. Всеки Запис е разрез на дадена нишка в настоящето. Не нещо завършено и приключено, а само временно стъпало на безкрайната мисъл, взета в даден момент, но устремена в бъдещето и подлежаща на повтаряне, но в по-задълбочен и разширен вид, в съответствие с растящото съзнание. Записите напредват в бъдещето, задълбочавайки и разширявайки се, без да има завършено нито едно положение, тъй като духът расте и творчеството се разширява. По същия този метод е дадено и Учението на Живата Етика. В него няма нищо завършено. Всяко положение е само етап в развитието на определена мисъл за дадения момент. Тази възможност за безкрайно задълбочаване на даваните мисли се усеща от напредващото съзнание. Тази система Прилагаме винаги. Нямаме завършени формули, тъй като завършеността означава смърт. Така и Записите са нишки, протегнати в безкрайността, всяка от които може да се развива безпределно. Привидното повторение се дава за задълбочаване на предшестващото го

изложение. Бързината или бавността на темпото зависи от стремителността на възходящото съзнание. Но неговият спирален възход изключва преминати пътища.

399. (19 август). За успешно възприемане трябва да можеш да преодоляваш напрежението на обкръжаващата сфера. Но най-необходимото е да се пробие обкръжението на сферата на своето собствено аурично яйце. У болшинството аурата е затворена и съзнанието не излиза извън нейните предели. Мисълта за другите и широките мисли са ценни с това, че откъсват съзнанието от аурата. Съзнанията, затворени в плътните пашкули на собствените излъчвания, могат да бъдат наречени ходещи затворници. Поредната задача е: да се преодолее напрежението на вибрациите на собствената аура и, преодолявайки я, да се насочи съзнанието извън пределите на своето обкръжение. Затова е и плодоносен устрема към Владиката, тъй като позволява на съзнанието да излезе иззад столба на егоизма. Колкото и да притегля съзнанието собственият малък свят, в края на краищата в него ще стане тясно и непоносимо за съзнанието. Ще му се прииска да излезе на простор, там, където пипалата на личния свят вече няма да обвиват съзнанието. Разбира се, че личният свят е тъмница за духа, а хората са затворници. За каква свобода могат да говорят двукраките, спънати за ръцете и краката от веригите на егоизма? Преди да се устремиш към свободата трябва да осъзнаеш своето робство и своята тъмница, и своите вериги. Често те са по-скъпи за човека, отколкото свободата на духа, за която той даже и няма правилна представа. Богатите и бедните, здравите и болните, щастливите и нещастните, умните и глупавите, самодоволните и скромните - всички носят тези тежки вериги, даже не подозирайки за своето безизходно робство. Аз Дойдох в света да Разруша вековните връзки и затворите, в които пребивават хората. Нима може да се говори за свобода на робите, неосъзнали своето робство? Много говорят за свобода, но затварят себе си в още по-горчиви тъмници. Всяка велика религия при своето зараждане е имала предвид да освободи човешкия дух, но, израждайки се, вместо да освободи е заковавала духа в железните вериги на догмите, предразсъдъците и суеверието. Ограниченията на религиозните предразсъдъци са най-тежките. Но каквито и да са веригите, тяхната същност се заключава в плътността на ауричната черупка. Това не е сила и здравина на аурата, а обратно, нейна слабост. Силата на убеждението е добра и представлява сила когато се основава на познаването на космическите закони, тоест има връзка с мощта на пространствения огън. Лъжливите убеждения, представи и знания отсичат съзнанието от резервоара на космическата мощ и аурата става подобна на сбръчкан плод, тъй като не получава огнено подхранване от пространството. Огнените Закони на Космоса, ставайки част от съзнанието, го свързват с резервоара на космическа огнена мощ. Отдалечете се от мъртвия живот, освободете своята аура от връзките, обвиващи микрокосмоса, устремете се към истинската свобода на духа. Много са устремени в търсенето на свобода, но я търсят не там, където трябва. Революциите и народните преустройства освобождават съзнанието от много натрупвания. Но то упорито и постоянно се стреми да се върне в предишните рамки на ограниченото и безотговорно съществуване. Затова задълбочаването на завоеванията на революциите е защита от веригите на миналото. Но все пак истинската свобода е в духа, освободил се от властта на обвивките; в духа, който е излязъл извън пределите на собствената аура. Достигането на тази свобода изисква упорита, настойчива и съзнателна работа. Възможно е да се освободиш от властта на емоциите, като не им даваш да се задържат в съзнанието и да разколебаят аурата повече или по-малко продължително. Изхвърляйте ги незабавно от съзнанието, веднага щом колебанията достигнат до него или даже в най-първия момент на проникване, поставяйки пред тях щита на духа. Защиатавайки себе си така, защитаваме

своята свобода от поредния опит на хората и условията да ни наложат нови връзки. И тук не трябва да има жалене нито на себе си, нито на хората. Може ли да се съжаляват тези, които ни поставят вериги? По този начин и астралните вихри, да въвлекат в които и да заразят с които своите близки се стремят всички хора, особено близко стоящите, са окови, налагани на съзнанието за един или друг промеждутък от време. По-рано на арената върху хората са мятали мрежа, за да не могат да се защитават. Мрежата, обвивайки тялото, връзвала ръцете и краката, и човекът ставал беззащитен и безпомощен. Същите мрежи си намятат несъзнателно хората един на друг и, угасяйки огньовете на духа, превръщат себе си в жалки беззащитни създания, които стават жертва на обкръжаващите условия. Умейте винаги зорко да стоите в защита на своята свобода. Не позволявайте на нищо да нахлува във вашия микрокосмос без санкцията и съзнателното утвърждаване на вашата воля. Бъдете винаги на стража. Има ли по-нужна стража, отколкото охраната на свободата на своя дух? Тук именно е нужно осъзнаване на собствената сила и власт над своя свят. Нима ще отдадем на някого или на нещо своето право на първородство и своята власт над своя собствен микрокосмос? Робът си остава роб. На Мен са нужни не роби, а сътрудници. Лишеният от своя воля роб презират даже тези, които са го довели до това състояние. Но до подобно състояние човек най-често довежда себе си сам. В победените души, в техните очи виждате печата на самоосъждането. Унили и безрадостни са очите на затворниците, угасили огньовете на духа. Призовавам да се разкъсат веригите на робството. Призовавам към истинската свобода. Всяко подчинение на движението на астралната обвивка е ново звено от затворническата верига. Астралът трябва да бъде приведен в мълчание. Трябва да се освободите от астралната обвивка. Низшият астрал вече не е необходим на еволюцията. В окончателното освобождаване от него се заключава и първото най-главно условие за свобода и власт, към които се стреми човек. Често се случва, че не съчувствие искат от вас хората, а страстно и напрегнато искат да ви въвлекат в астралната помия на своите вихри и да ви захвърлят в същата тази яма, в която седят самите те. Опазете се от тях. Утвърждаването на спокойствие и равновесие на духа е пътят за освобождаване от ненужната астрална обвивка. Нямайки храна, тя умира. С нейното унищожаване духът се ражда за свободата. Няма значение къде и при какви условия се намира духът, но победното състояние на съзнанието е извънредно важно.

400. Пиши, Мой приятелю. Твоите писания са нужни за бъдещето.

Ликът на Владиката в третото око извежда съзнанието от тесните рамки на ауричното яйце. Затова е и трудно да се съсредоточиш върху него продължително. Обичайната степен на вибрации на микрокосмоса не съответства на напрежението на колебанията на Лика и съзнанието не издържа. Значи трябва да се издигне височината на излъчванията до изискваното ниво, за да не се получава несъответствие. По този начин виждаме как всички Указания водят към единната цел: да се издигнеш над обичайното равнище, да излезеш на свобода и да се приобщиш към свободата на пространствения живот. В това е освобождението. И пътят преминава през Владиката, тъй като Той Представява праг за духа. Достигането и утвърждаването на всички качества има същата тази цел. Всички те представляват стъпала на свободата и разкрепостяването на съзнанието. Страхът е крайна степен на робство и свързаност, а мъжеството – на свободата. Освобождението е в мисълта. Затова преди всичко трябва да се направи свободна мисълта. Мисълта трябва да се освободи. За да се освободи тя, трябва да се овладее и утвърди собствената власт над нея. Всички възходящи пътища водят към Мен, тоест към окончателното освобождение. Тъй като Аз Дойдох да ви освободя от властта на

материалния свят над вашите съзнания. Човекът е пребивавал твърде дълго в плен на смъртта. Новият Свят, идващ в лъчите на свободата, може да се нарече ера на освобождението. Не съдете, за да не бъдете съдени. И защо е на моята свобода да бъде съдена от чуждата свобода - така вече по-рано са указани пътищата за освобождение и човек е наречен „свобода”, тъй като освобождаването на човешкия дух е целта и определеното стъпало от неговата еволюция. Моят Лик, въведен в сърцето, е прозорец в пространството или мост в Безпределността. През отворения прозорец се усеща ароматът на планините и блещукането на Далечните Светове. Отричането в съзнанието от мъртвия живот отваря врата към Безпределността, в сферите на безграничната свобода. Човек става сияещ и летящ. Така Ликът на Владиката дава озарения път в сферите на Далечните Светове. Търсете истината на блестящия Лик на Владиката. В Моите Лъчи силата на твоите лъчи укрепва. Красотата на земния свят се ражда от отразените лъчи на Слънцето. Така и красотата на духа се ражда от отразените Мои Лъчи, излизащи от твоята същност. Тайната на могъществото на Лика на Владиката се постига само в приложение. Неговите Лъчи, осъзнати и асимилирани, представляват двигатели за съзнанието, законно и закономерно преобразявайки го. Ако влезеш в Моя Свят и се слееш с Моето съзнание, ако проявиш чрез себе си вътрешно Мен или даже сякаш външно навлизайки в Моята същност, то може лесно да се откажеш от личния свят на миналото. Така загубилият своята душа утвърждава в себе си Владиката, сливайки своята Индивидуалност с Великата Индивидуалност, но без ущърб и понижение на първата. Не в малката личност на краткото земно въплъщение, а в Индивидуалността са корените на живота и безсмъртието. „Владико на седемте врата, научи ме да премина през всичките, без да забавям победната крачка. Владико на моята душа, моя Светлина, нека да се разгорят моите лъчи от Твоята Светлина, и да бъде моята светлина родена от Твоята Светлина”. Владиката Идва в тишина, но явно и Утвърждава Своя престол в светилището на преданото сърце. Сине Мой, ти си свободен, ако преодоляваш земните притегляния с огньовете на сърцето. И тогава допуснатите грешки не са за осъждане, а за оправдаване, тъй като си израснал духом от всяка. По-добре е да грешиш, вършейки нещо, отколкото да се умъртвиш в застой. Няма свършени хора, но когато огънят на устрема преодолява димните огньове на заблудите, пътят на победителя е неизменен. Трябва равнодействащата на различните енергии на микрокосмоса да устремява към Мен. И колкото по-мощно, толкова по-добре и по-победно.

Виж, вървят двама: победител и победен, носител на Съкровището на Камъка и нищ. Единият е забравен от всички и гонен, не притежаващ нищо - нито вещи, нито дом, нито място, където да преклони глава, нито дрехи за смяна, нито приятели, нито близки. Сам... Изоставен от всички... И другият, обкръжен от почит и преклонение, имащ всичко, което поиска, ползващ се от всички земни блага, самодоволен и удовлетворен, притежаващ всичко, което може да даде Земята. Но нямащият и лишеният може да се окаже победител и притежател на Съкровището на Камъка, равно на което по ценност няма нищо на Земята, а вторият, притежаващият – нищ пространствено. Чия съдба ще предпочетеш??!!

401. (20 август). Устремявайки се на далечни разстояния трябва да се преодолее собственото аурично яйце и неговия магнетизъм, тъй като в противен случай не можеш да се отделиш. Не може да вземеш със себе си физическото тяло. Далечните полети са трудни за астрала. Следователно трябва да се пробие тяхната аура и да се откъснеш от тях, но в менталното тяло може да се отлети надалеч, даже на далечни планети. Следователно аурата на менталното тяло, както и самата обвивка, остават със съзнанието. За огненото тяло няма разстояния, но то още не е готово. Ценим учениците, овладели ментала, менталното тяло на

които е вече оформено и с него те могат да действат на съответния план на съзнанието. Говорим за преодоляване на аурата на физическото и астралното тела, за това да се пробие със съзнанието тяхната обвивка. Тогава пространството ще е достъпно. Може да се излезе и в астрала, но това не е ценно и води към психизъм, затова е нежелателно. Но и менталното тяло може да действа само тогава, когато е обуздана и подчинена мисълта.

Сине Мой, постоянството на устрема и ритъмът са основа на успеха. Случайният устрем не е ценен. Как може да поставиш Близостта на Владиката в зависимост от случайността? Разпокъсаният ритъм нарушава закономерността на връзката. Какво би било, ако Космическите Закони започнеха да действат аритмично и се наруши движението на светилата? Законите за движение на макро и микрокосмоса са еднакви във всичко. Съзнанието живее с ритъма. Огненото съзнание може да се приобщи към ритмите на пространствените огньове съзнателно. Земните условия не трябва да нарушават ритъма. Всички те са временни. Може ли извънвременното да се принася в жертва на преходното? Няма да остане и следа от всичко това, което сега така тежко и упорито обкръжава съзнанието. Но пътят и неговата цел не зависят от мяркащите се изгледи. Трябва да се премине през всичко, съхранявайки огъня на устрема и задълбочавайки опита и знанието. Опитът и знанието ще останат, но филмът на живота ще стане свършено друг.

Съзнанието се откъсва от улегналото място извънредно трудно, но това е полезно и нужно. Съзнанието сраства с мястото, обкръжавайки себе си с привични представи или картини на околната местност, предмети и стени. Трябва да се учите да преодолявате това привично ментално обкръжение и да го заличавате, представяйки си други физически условия по желание. Реалността на обкръжението се създава именно от тези картини, а не от това, което е в действителност. Съзнателно предизвиканите представи за отдалечена местност свързват съзнанието с нея и приближават до нея, включително до съприкосновение с нея, тоест полет в нея с ментално тяло. Но и без полет далечното може да се направи близко. Преди да се научите да летите в ментално тяло трябва да се научите да облитате с мисъл света. Трудно е да се лети, ако мисълта е неподвижна и прикована към своята стая.

402. (От Майката). Любими Мой, сроковете настъпиха. Няма да има нито отсрочки, нито задръжки. Трябва да се очаква мълниеносно развитие на събитията. Какво още да кажа? Освен това, че отсъденото непременно ще се извърши. Изпращам радост от скорошното очакване и близостта на срещата.

403. Ще пишем не въпреки противните обстоятелства, а благодарение на тях. Вече Съм Казвал, че всичко ще Обърна в полза и всичко само ще служи и ще помага, даже вражеските нападки, даже тъмните злонамерения. Ако чудовищата са крака на престола, то хитрините на служителите на тъмнината са подножие, по което стъпва кракът на победителя. Нека да застилат пътя със своите злонамерения, толкова по-славна ще бъде победата, тъй като те ли ще се борят с Моите Лъчи, те ли ще поразят този, когото защитава Моят щит? Противодействие ще има винаги, за да се развиват, растат и укрепват огньовете. Не е победа, ако врагът е слаб и нищожен. Според врага е и мечът. Спокойният, тих и безметежен живот не е за воина. Когато бъдете постоянно тревожени, нищо няма да ви тревожи. Даже около вулкана може да се научиш да спиш спокойно. Да се научите да утвърждавате спокойствието е възможно единствено в напрежението на безпокойството. Затова не се отвръщай от даваните изпитания, а утвърждавай изискваното качество. Спокойствието ще бъде изпитвано дотогава, докато не се утвърди победно. Малко струва спокойствието на думи, а много – на дела. Без изпитание няма утвърждаване. Без

преодоляване и победа няма подвиг. Подготвям спешно. Устреми взор в бъдещето, тъй като заради него може и да се изтърпи, и да се победи. Изтърпяването без победа и преодоляване представлява напразно изразходвани и време, и сили. Смирението е разбиране на изпращаните изпитания. Борбата става осмислена и целеустремена. След горчивата чаша - обладаване на Камъка, но вече не лежащ. Скъпоценен и значим. Ако не изпиеш горчивата напитка до дъно няма да видиш и няма да вземеш съкровището. Така, полагайки върху Нас цялото си съзнание, ще посрещаме спокойно и мъжествено неизбежните изпитания.

404. (22 август). Богове не е имало и няма. Има духове, завършили човешката еволюция и станали Планетни Духове. Когато хората са видели преобразената същност на Спасителя, то са паднали по очи, не бидейки в състояние да понесат неопикуемата Светлина. И са направили Спасителя Бог, изразявайки с това своето почитание. Но Спасителят не е Бил [Бог] Вседържител, а Планетен Дух. Ученикът има свой Учител и Отец. Всеки Владика Има Свой Владика и Отец. Начело на всяка планета Стои Планетен Дух. Колкото по-висока е планетата, толкова по-висок е и нейният Водач. Ако земният жител види блестящата велика същност на Планетния Дух, то в своето невежество той тутакси ще каже: „Това е Бог“, тъй като огненото великолепие е ослепително. Земните очи не издържат Висшата Светлина. Има много планети и много слънца. Огнената Йерархия на Планетните Духове е безкрайна и непостижима. Издига се в Безпределността. Ако Владиката на Слънцето е недостъпен и непостижим, то какво да се каже за другите, пребиваващи извън нашата система? Говорим само за това, което Знаем. Ние не Познаваме християнския Бог в еснафската представа на вярващите. Считаме тази представа за израз на невежество и неразбиране. Не е възможно да си представиш Бог, седящ на далечна звезда. И в каква форма? Висшият йерархичен Принцип не може да бъде вкаран в рамките на човешкото разбиране. Избягваме думата „Бог“, тъй като това велико понятие е станало символ на невежество и ограниченост. Двуногият моли неизразимото и неопикуемо Величие за помощ да извърши успешна търговска сделка и пали свещ за благодарност. Не е ли това кощунство? В някои религии се е забранявало да се произнася Името на Висшия Непознаваем. В човешките езици няма еквиваленти за изразяване на Висшето. Владиките са Виждали Владици по-висши от Себе Си, но никой никога няма да твърди, че Той е Предстоял пред Най-Висшия. Разбира се, светецът или подвижникът, виждайки сияещия Лик на Владиката, непременно ще Му присвои най-висше наименование. Думата Господ означава Владика, а не Бог. Господ – господин - Владика. Много невежество и много неразбиране. Папагалът също повтаря високи думи и също без разбиране на техния смисъл. И все пак „без Бога няма път“, и все пак Утвърждаваме Висшия йерархичен принцип. Думата „Бог“ трябва да се из земе от кощунствена употреба, за да могат хората, очистени и непредубедени, отново да се доближат до разбирането на Височайшия. Иначе се получава: „Кой изяде моята краставица, ти ли? - Не, не аз. Ей богу, не аз“. Така кощунствено се профанира най-висшето понятие, загубило сега своя смисъл. Очистването на езика е най-необходимо нещо. Краставичния бог не трябва да се назовава с голяма буква, тъй като това ще бъде кощунство. Малките граматички трябва да се заставят да замлъкнат, показвайки им тяхното невежество. Произнасяйки думата „бог“, човек веднага ограничава Великото Неограничено в размерите и пределите на своята черепна кутия, забравяйки, че ако Бог е безкраен, то и крайността и ограничеността на мозъка на оратора никой не може да опровергае или отрече. И тъй, богът на всеки човек не е по-горе и по-висш от разбирането и висотата на този човек и заслужава признание според висотата и степента на неговото съзнание. Мярка за бога на всеки човек се явява ширината на неговото съзнание. И затова

колкото и упорито той да склонява тази дума във всички форми, нейната дълбочина и значение от това не се увеличават. Затова всеки, натрапвайки своя бог, тоест своето разбиране, ограничение и невежество на другия, надява на своя ближен намордника на своето недомислие и простота. Затова натрапването и още повече – насилственото такова на религиозни убеждения е престъпление срещу духа. Невежият фанатик или екстремист е подобен на тъмничар. Свободата за изповядването на Истината е неотменим прерогатив на човека. Не съвременния служител на Бога, а Учителят е Този, Който Знае повече и само знаещият повече може да учи. Как може да учи този, който сам нищо не знае? Мъртвите редове на чуждото знание не дават знание, ако то не е съпътствано от опит. Учителят Дава опитно знание. Религиите затъват под тежестта на мъртвия товар, тъй като техните служители са загубили източника на знание, залавяйки се за мъртвите форми и отживелите думи. Огромна е трагедията на човечеството, загубило Бога сред лъжливите форми на Неговото разбиране.

405. (23 август). Живот има навсякъде, но формите му са различни. Но същността на огненото зърно, одушевяващо всяка жива форма, където и да се проявява тя, е еднородна с Космическия Огън в своите дълбини. Това външно различие преминава от горе до долу, при вътрешна единсърност. С този огън е свързано в едно всичко съществуващо и целта на всичко, което съществува е еволюцията - от атома до човека, от човека до Планетния Дух. И тъй като огненото зърно еволюира чрез нарастване, то в крайна сметка еволюцията на битието е еволюция на огъня. Външните обвивки на зърното нарастват, уплътнявайки се до предела на плътност и след това по силата на вътрешния огън започват да се изтъняват от плътност към тънко. Процес продължителен. Кръгът обхваща милиарди, десетки милиарди години. Ако животът на атома се измерва с няколко милиарда години, то колко десетки, а може би повече милиарди години са нужни, за да стане атомът самоосъзнаващ се дух. Защото преди да достигне Земята и самосъзнанието, духо-монадата е била длъжна да премине лунната еволюция. И кой може да каже в какъв вид и на кое стъпало от еволюцията духо-монадата е стъпила на Луната? И колко още висши планети трябва да премине духът след Земята или след завършване цикъла на нашата Слънчева система? Еволюцията е безкрайна. Няма граница за пределите на развитие. И формите на нейните степени не могат да бъдат уловени от мозъка. Но огнената същност на духо-монадата е неизтребима и неунищожима, даже ако планетата изгори. Съзнанието, този дар на еволюцията, е привикнало да отъждествява себе си с поредните обвивки, които са най-плътни. Целта на еволюцията е пренасянето на съзнанието в зърното на духа и неговият[на съзнанието] безкраен живот. Колкото по-дълбоко прониква съзнанието в зърното на духа, толкова повече то се разширява, тъй като натрупванията, скрити в него, са бездънни. Огънят на зърното е съединен непосредствено с пространствения огън, тъй като е зароден или отделен от огъня с непрекъсваща се нишка, както слънчевия лъч със Слънцето. Безкрайни космически периоди потъват в Безпределността като камъче в океана, тъй като даже тези чудовищни отрязъци от време са несъизмерими с Безпределността. И мигновението, и милиардите години са само миг в Безпределността. Но огнената същност, центърът на зърното на духа е неизменен и не подлежи на времето, тъй като е извън него. Наслояванията подлежат, но центърът не подлежи. И в него са началото на началата и крайната точка на проявеното, Алфата и Омегата на всички цикли на времената. Човекът може да стане съзнателен носител на дълбината, скрита в него, тъй като човекът – това е всичко и включва и обхваща в себе си всичко. В него е всичко скрито в началото и проявяващо се в края. Човекът е Абсолют в потенциал. Думите “Вие сте богове” носят в себе си тази идея.

406. Следващият етап от еволюцията е самоотричането или отричането, отстраняването, отделянето на своето “Аз” от своите обвивки и тяхната активност. Обвивките, телата или проводниците са нужни за проява на съответстващите планове. Но при пълно оформяне на всички тела е възможно тяхното самостоятелно, отделно проявяване на всеки и особено на Висшите. Без посредничеството на физическото тяло не можеш да се проявиш на физическия план. Така е и на другите. Но съответният проводник или тяло трябва да бъде оформено или изградено както се е изграждало физическото тяло. Неговото оформяне е завършено, както и на тънкото тяло или на висшия астрал. Но у болшинството менталът още не е завършен, а Огненото Тяло едва започва да се оформя. За оформяне на Огненото Тяло е необходимо пробуждане на огнените центрове на човека и координация на дейността или функция на огньовете и утвърждаване на сърцето като негов център, обединител. Пробуждането на огнените центрове се съпровожда със способността за отделна проява на съзнанието на всичките три плана – физически, астрален и ментален. Този път първи преминават пионерите на човешката еволюция - учениците на Учителите на Светлината, за да укажат на хората следващото стъпало на еволюцията. Учението на Живота набелязва най-близките пътища на еволюцията и учениците ги преминават, за да могат хората съзнателно да ги следват. Без наличието и знанието на целта не може да има път. Тази цел трябва да се знае, иначе животът се превръща в безсмислено проспиване върху кората на планетата. Всичко това, заради което живеят и се трудят хората, има предвид тази единна цел. В нея е предназначението на човека, тъй като събудените центрове го правят участник в пространствения живот, извеждайки съзнанието извън пределите на Земята. И Земята, и човекът получават свое определено място в Космоса: Земята - като временно негово местопребиваване, а човекът – като център на съзнанието, устремен към Далечните Светове. Животът на човека не може да бъде безсмислен и да няма предназначение, след като всеки атом е чудо и възплъщение на целесъобразността на Космическите Закони. И ако някой не знае или още не е осъзнал тази цел, то вината за ограничеността на дребното мислене не е в Космоса. Владите са се Потрудили много, за да разрушат човешкото невежество и хората са се потрудили много, за да разрушат Техния труд и са преуспели много в своето невежество. Направен е последния залог. И човечеството или ще тръгне напред, или ще загине. Огромни са жертвите, принесени от Най-добрата Страна и тя ще придвижи, и вече придвижва напред планетната еволюция. Учението на Живота ще осмисли човешкия труд, придавайки му непреходна ценност и значение, и превръщайки го в творчески труд. Сърдечното творчество ще стане огнено творчество и, ставайки огнено, ще придвижи напред пробуждането и развитието на огнените центрове на човека. В огненото сърдечно творчество на човека е заложен потенциал от огнени възможности. Планът за зараждане на новата раса, която ще притежава събудени огнени центрове, се осъществява мъдро. Планът на еволюцията, набелязан от Владите, е огнено прекрасен и космически неизменен, тъй като се дава в координация с Висшата Космическа Воля.

407. (24 август). Как да се примири нерадостното земно съществуване с радостта на пространствения живот? Само с ярко устремяване в бъдещето, където се изтриват и изчезват тесните условия на настоящето. Пълното пренасяне на съзнанието в бъдещето е единственото решение на въпроса. Как са Могли Великите Духове, идвайки на Земята, да се примиряват със заобикалящата ги простота на човешкото съзнание, как са могли да издържат тежестта на невежеството и мрака? Само устремявайки се и живеейки в бъдещето и устремявайки човечеството в него. Огненото Учение на всеки Владика може да се

оприличи на Огнена Комета, вечно устремена напред. Небесните тела са винаги устремени, подобно на Учението на Живота. Учението говори за живота, а не за смъртта и мъртвешкия застой и загниване. Учението утвърждава огнения живот. Тесни са условията на земния живот, но орловите крила се зараждат в теснотата на яйцето. Вътре в черупката е тясно и тъмно, но ето че птиченцето я пробива и, безпомощно и слабо, приковано към гнездото. То зависи от външните условия и от своите родители. Но минава време, израстват му крила и накрая настъпва момент, когато то побеждава стихията. А после свободно се рее високо-високо в небесата над Земята, тъй като са му израснали крила. Израстват огнени крила, но трябва да се прояви търпение. Излитанията с неукрепнали крила водят след себе си падания и крилата могат да бъдат повредени. Бъдещето е велико и свободно, просторите над Земята са безгранични и има време за всяко нещо под Слънцето. Да помислим за неизбежността и неизменността на сроковете.

(Насън видях Майката. Препминах и то успешно през някакви изпитания, където тъмните се опитваха да ме отделят от Нея. Но аз се стремях само към Нея).

408. (25 август). Някой смята да преуспее, без да разбива черупката на личната сфера или обкръжението на личния свят, тоест иска да затвори голямото в малкото. Но това е невъзможно.

409. (26 август). Освобождението е близко. Съзнанието се е изменило. Може да се прояви фокусът, но според съзнанието. Без съответствие на съзнанието нищо не може да бъде проявено. Необходима е вяра докрай, надежда докрай, устременост докрай. Това е последният залог и на коня се залага всичко. Тъй като само претърпелият докрай или издържащият всичко достига. Всичко заобикалящо се изправя, бидейки предизвикано за противодействие срещу огъня, разгорял се в сърцето на ученика. Прометей е похитил небесния огън, но сам се е оказал прикован към скалите на Земята. Тежко е да се носи огъня по Земята. Обкръжението не се съчетава с огъня. Даже собственото физическо тяло противодейства, докато не се е разредило достатъчно. С една дума, чистилицето е на Земята. Възможно е да се прегънеш под тежестта на товара, да помръкнеш и да паднеш, но формулата на огнения дух е - "Ще се преборим". Затова носенето на огъня в земния живот е подвиг. Ако той може да бъде угасен от всяко противно духване, значи огънят е слаб. В светилищата на древните храмове с цената на живота са поддържали свещения пламък. В светилищата на сърцето с цената на живота се поддържа същия този неугасим свещен огън на духа, тъй като без него няма живот, без него е смърт. Смъртта на духа и смъртта в духа е най-страшното, което може да застигне човека. По-рано са говорили: "Не угасявайте вярата". Нима работата е в самата вяра? Работата не е във вярата, а в огъня на духа, който се е поддържал и се е подхранвал от вярата или надеждата за бъдещето. Настоящото не може да даде храна за огъня, но бъдещето гори с всички огньовете. Трябва да се научите да преодолявате вибрациите на настоящето с огъня на устрема в бъдещето. Огънят побеждава. Говорейки за приближаването на Огнената Епоха ние утвърждаваме преди всичко огъня в себе си и утвърдили го, го поддържаме с всички сили на духа и сърцето. На носителя на огън в сърцето не може да бъде леко сред противоположните стихии. Стихиите се привеждат в движение от огъня и тяхното противодействие е неизбежно. Подвигът се заключава в това да се разгори огънят, осветявайки и съгривайки всичко, което се стреми да го угаси. Слънцето сияе и над добрите, и над злите, така и огънят на сърцето озарява всичко наоколо, без да пита за удостоверяване на личността. Но в хората този огън предизвиква често усиление на вродените и често скрити свойства. Този огън може да се нарече проявител на истинската същност на човешката природа. Той може да бъде наречен също

трансмутатор на човешките сърца. Тъй като при съприкосновение с него всичко можещо да възхожда се устремява към Светлината. Но тъмнината вилнее. Тази реакция проявява скритите врагове на Светлината. Всеки ученик е проявител на тъмнината и нейните служители. Неприелите и хулещи и противодействащи на вас не приемат Мен, хулят Ме и Ми противодействат. Особено рязко протича това разделение на приели и отхвърлили сега. И изглежда, че малкото и незабележимо неприемане на Моите посланици, на Моите близки, има огромни и страшни следствия, хвърляйки отхвърлилите в обятията на тъмнината. Така реакцията на огъня е най-вярна. Огнената аура на носителя на огъня е индикатор за светлина или тъмнина в аурата на тези, които влизат в съприкосновение с нея. Сърцето ще подскаже къде е врагът и къде е приятелят, но се изисква и немалка зоркост.

410. (27 август). Учението на Живота е могъща сила, устремяваща съзнанието в бъдещето. Настоящото е стъпало на еволюцията, достигната от духа в дадения момент. На настоящето не трябва да се задържате, тъй като това ще бъде застои. Настоящото е миг по пътя към бъдещето. Целта на настоящето е бъдещето. Колкото и да е добро настоящето, бъдещето винаги е по-дълбоко и по-широко, и по-значително. Само разлагащото се съзнание няма бъдеще. Падналите души също го нямат. Те също се движат във времето към бъдещето, но това бъдеще е на регрес, затихване и смърт. Ние Говорим за пътищата на Светлината. Светлият път към бъдещето е подобен на лъч светлина: Върви, винаги разширявайки се. Не трябва само да се забравя, че ако има път към Светлината, то има и пътища на тъмнината, самата същност на които е противоположна на светлите пътища. Ако тъмнината живее с миналото и се устремява назад, то бъдещето е двигател на Светлината. Може да се говори за тежко настояще, но лостовите на бъдещето са в ръцете на човека, тъй като в настоящето той залага причините за бъдещите следствия, които винаги се намират в съответствие със същността на породилите ги причини. Така че настоящето може да се разглежда като момент на сеитба на тези причини, които ще дадат растеж в бъдеще, по съответствие. С това може по-съзнателно да се предпазвате от създаването и сеитбата на лоши причини или семена, носещи лоши следствия. Не трябва да се мамите и заблуждавате. Лошите зърна няма да дадат добри кълнове. Затова посевът в настоящето се води внимателно и обмислено. Разбира се, тези зърна представляват мислите, думите и постъпките или действията. Някой мисли да избегне жетвата на своя посев, но това е също така невъзможно, както е невъзможно да се избегне настъпващото утре. То ще бъде и то неизбежно. Бъдещето, наситено със следствията на причините, породени от волята на човека и привличащи се към него по закона на магнитното притегляне на неговата аура, в която са съсредоточени семената на кармичните енергии, предизвикващи притегляне и създаващи съзвучни следствия, е неизбежно. Кармичните следствия е невъзможно да се избегнат точно така, както е невъзможно да се отделиш от своята собствена същност, в която са събрани магнитните зърна на кармичните притегляния. Двама души отиват зад океана да търсят щастие. Но техните съдби може да бъдат съвършено различни, тъй като се сътворяват според ауричното притегляне. От момента на раждането на човека енергиите на кармичните зърна, заложили в аурата на човека, започват да действат, неумолимо създавайки съответстващото им обкръжение. И единственият фактор, можещ да ги измени, това е волята на човека - не простата, а огнената, събудила огньовете на сърцето. Само с огньовете на сърцето и върху огньовете на сърцето могат да се трансмутират и преродят огньовете на кармата. И колкото по-мощно се разгарят те, толкова повече се проявява властта над течението на кармата. Разбира се, Ръката на Учителя може да видоизмени или даже да потуши кармата, но само при наличието на огньовете на сърцето в ученика или

обърналия се за помощ. Но общото правило е такова, че Висшата Воля не се намесва в човешките карми. Когато ученикът съзнателно казва “Да бъде Твоята воля” той предава доброволно и съзнателно своята съдба в Ръцете на Владиката. Но това е пътят на избраните, който не подлежи на общите правила. И на много ли е той по силите? Тъй като болшинството търси облекчаване на кармата, но пътят на ученичеството е труден и предаването на своята воля на волята на Владиката съвсем не означава облекчаване на пътя. Изменение на кармата – да, но не и облекчаване. Устремът предизвиква противодействието на обкръжаващата среда. Колкото той е по-силен, толкова по-силно е противодействието. Огромна и тежка е трудът по преодоляване на земните противодействия, съпротивления и притегляния. И все пак това ще бъде карма на възхода и преодоляването, а не обременяване на себе си с нова, подлежаща на изкупление и пресичаща пътя. Семената на кармата, сътворявани от ученика, се сътворяват в друга плоскост, различна от обичайната. Едно може да се каже: няма нищо, което не би могла да преодолее огнената воля на човека. И ако тази воля действа в съзвучие с волята на Владиките на Кармата, то къде е тогава границата на преодоляване? “С изпълняване на Моята воля Ми даваш възможност да изпълня твоята воля”. В съзвучието на волите е победата. В съзвучието с Висшата воля е преодоляването на всичко. В сливането на волята на човека с Космическата Воля е могъществото и властта на човека над царството на трите(планове на битието).

411. “Какво добро може да излезе от Назарет?” – така мисли тъмнината и търси във всичко злото. Нито едно явление не може да бъде само лошо. Разрушителни и съзидателни частици или елементи има във всичко: сили центробежни и сили центроустремителни, сили, устремяващи към добро и към зло, сили антагонистични, сили от миналото и от бъдещето. Даже и в еволюиращото съзнание на Владиката има това, което Той Е и което Той ще Бъде, преобразявайки Своего настояще. Така и в такъв голям въпрос като новото стъпало на цял народ или държава има такова, което трябва да се преодолее, изживее, за да стане по-съвършена. Както в отделния човек при докосване на Лъча Светлина изплува от дълбините на съзнанието и се усилва всичкото добро и зло, така и в живота на страната: лошото за преодоляване, доброто – за утвърждаване и растеж. Да се вижда само и единствено лошото или доброто ще бъде грешка. От това страдат човешките съждения. Но ако еволюционният потенциал преобладава, значи страната възхожда и ако това преобладаване е значително, възходът става стремителен. Стариият свят е лишен от стимул за възход, тъй като неговите сили са изчерпани. Новият свят крие в себе си могъщи сили и, независимо от несъвършенството на формата, е пълен с живот, устрем и творческа сила. В стремителното движение към бъдещето несъвършените частици са обречени на отпадане, изоставяне и смърт, но всичко добро и жизнено остава и ще процъфтява, утвърждавайки еволюционните пътища. Обикновеното съзнание не е в състояние да улови скритите пружини на масовото съзнание, затова неговото съждение ще бъде винаги невярно. Но от буйния храсталак се Заемам да направя горичка и тази горичка ще бъде украшение на света. Но тук се изправят законите за сроковете, обуславящи различните етапи във придвижването. И кой може да поеме върху себе си смелостта да каже: Часът е настанал. Това Може да направи само Водещият Йерарх. Затова, прекланяйки съзнание пред Водещата воля, трябва да се очаква изпълването на сроковете, водещи в небивалия Чертог.

412. (28 август). В Космоса съществуват сили на Хаоса или сили на разрушението и сили на съзиданието. Наличието на тези сили в един или друг вид и количество е налице във всички явления. Удържайки и съсредоточвайки съзнанието си

върху тях, ги усиляваме и утвърждаваме. Окото, отворено за добро, извиква за живот във всяко явление светли и строителни сили. Оттук добро и лошо око. Добре е да се вижда доброто за неговото утвърждаване не само в хората, но и в предметите, вещите и явленията. Съзнанието, привикнало към утвърждаване на доброто във всичко, е съзнание на творец и добър строител. Да се предпазваме от това да ставаме разрушители. Тъй като, ставайки такива, служим на тъмнината и злото. Затова е така болезнена реакцията на процеса на разрушителното мислене, виждащо във всичко елементи на хаотични енергии. Явните дейци на тъмнината не могат и да мислят по друг начин. Но по-добре да се греши в преувеличаване на доброто, отколкото да се усилява тъмнината, извиквайки за живот енергии на разложението. Това се отнася за всички явления в живота. Заповядано е да имате добро око. Нека вашето око да бъде отворено за доброто. Окото, утвърждаващо доброто, е око на добрия строител. Лъчът на съзнанието, бидейки насочен към конструктивните елементи на явлението, предизвиква за утвърждаване и проява творческите сили на благо, сякаш пробивайки в Пространството канал и създавайки за това нужните условия. Това е особено забележимо при хората. Даже преувеличавайки техните положителни и добри качества правим техния носител по-добър. С това е пагубно осъждането и оттук Заветът “Не съдете”. Не добрият съд се има предвид, а злият, усиливащ и утвърждаващ отрицателните елементи. Издълбавайки във веществото на стихията Плана на еволюцията Строим с доброто, за доброто и от елементите на доброто. Тъмната йерархия се придържа към обратното, извиквайки за живот силите на тъмнината, Хаоса и разрушението. В това е тяхната главна вреда. Служенето на еволюцията и инволюцията са диаметрално противоположни по същество и методи. В живота на народите сеячите на смутове и разложение са особено вредни. Ще Дам на тъмния фокус възможност да се изяви за неговото унищожаване. Служителят на Светлината, служителят на доброто е длъжен да притежава и добро око, но не търсете добро в съзнателните слуги на тъмнината. С тях трябва да се борите, а не да заемате с тях своето съзнание, за да не усилявате неволно техните енергии; да пресичате техните хитрости, без да се обременявате от тях и без да заемате с тях сферата на своя микрокосмос. И още за съда и осъждането. Обсъждането не е осъждане и здравата критика не е разрушителна критика. Това различие трябва да се разбере. Замяната на лошото с добро или на доброто с още по-добро е конструктивна. Да се вижда действителността не значи да се осъжда, но трябва да се научите да я виждате, да виждате нейните два полюса в тяхното взаимосъответствие. Несъвършенството не е зло, а отсъствие на добро. Без разбиране на двойките противоположности и на тяхната Взаимовръзка духът не може да се придвижва в осъзнаване на явленията. Всички Учения са основани върху разбирането полярността на всичко. Давам ви Моя Свят, Аз, донеслият в света не мир, а меч, и Казвам: “Загубилият своята душа ще я придобие”. Така всяко Учение на Живота е основано върху постигане тайната на двойките противоположности на явленията.

413. Няма да смятаме, че достигнатата от нас степен на разбиране на явленията е неизменна. Безпределността е във всичко, а също и в разширяване на разбирането. Да се разбере дадено явление докрай в цялата му дълбочина и връзка с обкръжението не е дадено. Но да се приближаваш към това може постоянно, тоест постоянно може да се разширява съзнанието, докато то не обхване целия видим за съзнанието хоризонт, който се разширява с неговия ръст. Процесът на растеж е непрекъснат и не трябва да се задържа, тъй като задържането на растежа на съзнанието означава неговото разложение. Особеност на съзнанието и неговите психически продукти се заключава в това, че тяхната същност

олицетворява движението, а не застоя. Колкото по-висока и изтънчена е материята, толкова по-бързо тя се разлага, когато животът я напусне. Даже рибата започва да се разлага от главата, тоест от по-тънко организираните части на нейното тяло. Но животът на съзнанието се заключава в движението, и когато това движение на съзнанието или огън затихне, то незабележимо, но неудържимо започва да се разлага. Флуидът на разложението е страшен и разрушителен. От неговата отрова се заразява целият организъм. Живите ходещи мъртъвци или хората с умъртвени съзнания са явление тежко и заразително. Разложението на растителната или животинска тъкан е непривлекателно, но тънкото зрелище на разлагащото се съзнание е ужасно. Животворният горящ в сърцето огън е даващ живот повече, отколкото в един смисъл. Огънят - това е живот. Огненосец или Агни Йог е човекът, носещ на хората огън, светлина и живот.

414. (29 август). “Само с пълна мяра ще се придвижите напред”. Нужна е пълнота на устрема, пълнота на предаността и пълнота на вярата във Владиката. Последното условие е най-трудното. Опашката на неверието е жизнена и прилепчива. Малък, но вкопчващ се здраво и има дълбоки следствия, като корените на бодила. От недоверието произтичат цял ред действия, привидно не свързани с него. Оттук *тръгва* и нарушаването на Указа и небрежността в изпълнението на Моите Дела. Слабата вяра във Владиката няма да мисли за това какво още да принесе и как още по-успешно да завърши поръчаното. В нея е и коренът на съмнението. И ако Аз Казвам: завещаното ще се осъществи, какво налага върху Моите Думи сивото покривало на баналността? Много четат Учението, но тези, които Ми вярват безусловно и докрай и приемат Моите думи без уговорки и съмнения, са по-малко от пръстите на ръката. Безусловната преданост, основана на безусловната вяра докрай, е рядко явление. Докато всичко върви гладко, топло и сито, и в съгласие с желанието и сладките мечти на читателя на Учението, всичко изглежда добре, но стига само да се изправят суровите изпитания и глухата стена на тъмните противодействия, вярата на слабия дух помръква и Владиката вече не Представлява водач на всички мисли, чувства и постъпки. Настоящото залива съзнанието със своите течащи вълни. Вярата и доверието въпреки очевидността, въпреки всичко, което е наоколо и което се стреми да я угаси, е качество на истинския ученик. Много ще покажат пълнота на вярата, предаността и устрема, когато Дойда и заповяданото стане явно. Но в мрака на тежкото преддверие пълнотата на огньовете на тези качества е залог за неизменното Поръчителство на Владиката. Неизменното Поръчителство на Владиката увенчава огньовете на неизменната и безусловна вяра. Това не е сляпата вяра на вярващия, а огнена, основана на чувствознанието и достъпна само за зрящото сърце вяра. Огненото вяроразпознаване е качество на събуденото сърце, проявило своите огньовете. Всичко ще се сбъдне според думите на Владиката. И ако нещо не върви така, както се иска на някого, то причината за несъответствието трябва да търси в себе си и в обкръжаващото несъвършенство, в своето неумение да се вижда действителността, а не в слабата на мощ на Йерархията. Подобни грешки могат да станат съдбоносни, тъй като трябва да се разбира цялата мощ на Йерархията. Не поради слабост не Довършвам враговете, а поради сложността на кармичните сплитове, тъй като могат да полетят и не виновни глави. Мозъкът не може да отчете сложността на невидимите нишки на човешките съдби. Затова Казвам: за всичко си има време и срокове. Не Мога да наруша закона за сроковете, тъй като Съм Изпратен не да наруша, а да изпълня. В най-близките Искам да видя пълнота на предаността, пълнота на устрема и пълнота на вярата във Владиката. Топличките!, колко вреда на делото са причинили. Те не са нужни. Нека близките да се предпазят от тези пагубни качества. По-

добре е пламенно да се вярва и чака, отколкото да се дочака, загубвайки вяра. По-добре е да се устремяваш безкрай и без мярка в мрака, дори и не виждайки разсъмването, отколкото да се задавиш във вълните тъмнина. Побеждаваме с Вяра във Владиката.

415. (30 август). И все пак формулата „Да бъде Твоята воля” остава неразбрана. От една страна произнасяйки я отпускат ръце, успокояват се в действията и всецяло възлагайки се на Владиката смятат, че някой някак си ще направи всичко вместо тях. Безжизненото възлагане е по-лошо от грешки. В това отношение мъдрата народна пословица „Надявай се на Бога, а сам не греши” внася правилния коректив. Но от друга страна хората подменят със своята воля Висшата воля и утвърждават своеволието на егоизма. Утвърждаване Волята на Владиката означава осъзнаване на Щита, което изключва страха, съмнението, суетата, безпокойството и неувереността. Вярваме на Владиката и знаем неизменността на пътищата на бъдещето. Оттук се ражда спокойствието и съзнанието, че без волята на Владиката и косъм няма да падне от главата. Утвърдили нужната степен на спокойствие и съзнанието за защитеност трябва да се разбере, че всичко трябва да бъде извършено с човешките ръце и не с нечий други, а със своите. Така се проявява самодейността на импулса, излизащ от сърцето. И когато нужната нейна степен се утвърждава от огъня на устрема, може да се очаква Указът на Владиката. Така между своеволието на егоизма и безжизнеността на възлагането стои златната среда, изразена с формулата “Владико, да бъде Твоята воля”. Как може мъжествено и спокойно да се посрещне вълната на неизбежната карма? Само с предаване на своята воля на волята на Владиката. За какво да се тревожиш, когато Ръката на Учителя се стреми да даде най-добрия път? Но сред изпитанията и трудностите трябва да можеш да устоиш в разбирането за мощта и непобедимостта на Водещата воля. Съмнението и неувереността в нея пресичат нишките за помощ и връзка. Вярата във Владиката, доверието и несломимата увереност са мощен магнит, утвърждаващ и привличащ помощта. Въпросът “Вярваш ли?” е предполагал вяра у този, на когото се оказвала помощ, тъй като вярата създавала нужните магнитни условия за възприемане на огнените тънки енергии. Според вярата се дава, тоест според степента на мощта на нейното магнитно притегляне на нужните енергии. Твърдата и устремена вяра представлява пик на тънките енергии, насочени в пространството или към Учителя, магнитните свойства на които неотвратимо притеглят желаната или нужната установка. Така вярата във Владиката е мощен магнит, привличащ и преодоляващ със своята сила съпротивата на плътните слоеве на материята. Тази вяра е неотделима от предаването на себе си на Висшата воля. И няма такава сила, която би могла да преодолее могъщия магнит на вярата във всепобеждаващата мощ на Йерархията. Със съзнанието за тази мощ може да се твори и действа. Предавайки себе си на волята на Владиката може да се утвърждава мощта на Йерархията в живота. И това утвърждаване преди всичко се проявява в действие. Не в безволно пасивно възлагане, а в огнено самопроизводно действие. Така, бидейки във волята на Владиката, може да се действа с Лъча на Йерарха. Така, сливайки своята воля с Висшата воля, може да се действа по Лъча. Формулата “Да бъде Твоята воля, Владико” означава устремено съзнателно сливане с волята на Владиката. Ако разгледаме сферата на действие на обикновеното еснафско съзнание може да се поразите от нейната ограниченост, оскъдност и бедност. Огнената воля на Йерарха не може да се прояви и утвърди в пределите на личния гълъбарник. Но когато волята на простия смъртен разрушава неговите стенички и, устремявайки се нагоре, се слива с волята на Владиката, неограничена от нищо лично, тайната на посочената формула започва да се разкрива за съзнанието, разбило своите вериги. Трябва най-после да се разбере, че човек сам по себе си

е нищо, че със своята лична воля той не може да твори огнено, че утвърждавайки волята на Йерархията, той става гигант, ограничен в растежа на своето могъщество само от степента на осъзнаване на Висшата воля в себе си. Затова “не Аз Творя, но Отец, пребиваващ в Мен”. Затова не моята воля да бъде, но Твоята воля, Владико. Героите, посланиците, служителите на Светлината, всички са вървели и побеждавали, и творили подвизи с мощта на Висшата воля, утвърдена в тях. В това е източникът на несекваща сила, в това е залогът и гаранцията за победа, в това е Висшия път, в това е утвърждаването на огъня и преодоляването на себе си. Огнената вяра трябва да се разпали в себе си като неукротим пламък и то не сляпата, а зрящата, не вярата на невежеството, а вярата на знанието. Предалият своя дух в Моите Ръце е непобедим. Предалият се на Моята Воля е огнен победител. Строител мощен, лъв, творец на живота, той, предалият своята воля на Мен не е безволен прегърбен роб, а цар на духа. Тъй като отдалият своята воля на Мен утвърждава в Мен своята съкровена безсмъртна сияеща същност, тъй като Аз Съм Утвърдил в него Своята Обител. Владиката, влязъл в сърцето на ученика и сътворил там Своя престол, Утвърждава в преданото сърце Своята непреодолима огнена сила. И вехтият човек и всички негови обвивки ще въстават и яростно ще се борят за своята предишна власт и тъмнина на ограничеността, но отсъденият победител знае, че когато той върви с Владиката, поражението е немислимо. И когато ще му се струва, че Владиката е далече, че няма нищо, че обещаното е приказка, тогава е особено близка отсъдената победа. Часовете на борба, изпитание и преодоляване не могат да се избегнат, но вървящият с Владиката е винаги победител. Неведоми са Висшите пътища, но са победни. Владиката е далечен и невидим, но е Близък. Мощен и неуязвим е Неговият щит и върху него е написано ”Победа”.

416. Когато човек върви през живота обременен от своите несъвършенства, то силата на неговите несъвършенства се изчерпва върху него или върху неговите обкръжаващи. Когато човек стане приет ученик, върху плещите на Учителя ляга цялата тежест на трансмутацията на несъвършенствата на ученика със силата на огъня на Учителя. Учителят, виждайки в ученика необходимите за ученичеството качества, Поема върху Себе Си задачата да претопи низшето във висше. И ако до приемането животът на човека е вървял по обичайния път, а след приемането се е утвърдил процесът на трансмутация, то тя протича със силата на Лъча на Учителя при условие наличието на проявена устременост в ученика. Наличието на несъвършенства е самоочевидно, явлението на извършващата се трансмутация е неотречимо. Следователно силата на Учителя, прилагана за осъществяване възхода на ученика, трябва да се разбира като единствен източник на неговото преобразяване. Затова Учителят наистина е пътят, истината и животът. Затова без Учителя няма възход. Затова Алфата и Омегата в живота на ученика Представлява Учителят, поел върху Себе Си тежкото бреме на неговото преобразяване. Затова пътят на напредъка е неизменен, ако сърцето на ученика е устремено към Учителя. Трябва да се учите да се устремявате към бъдещето. Тази устременост е нужна. Подобно на форцевена на движещия се съд, разсичащ вълните на страховитото море, устременото в бъдещето съзнание преодолява съпротивлението на стихииите, отхвърляйки настрани противодействащите елементи. Но стига корабът да спре ход и кормчията да изпусне от ръцете си кормилото, за да се превърне незабавно корабът в играчка и жертва на стихииите, и вече не той, а те побеждават него. Така и устременото в бъдещето съзнание твърдо преодолява стихииите, докато е устремено. Но загубилият устременост се превръща в играчка на съдбата и обстоятелствата. Океанът на Безпределността е безопасен докато съзнанието е в движение и е съхранено правилното направление. Неопитният мореплавател насочва кораба към брега,

забравяйки, че край брега има подводни камъни и плитчини. Не са страшни океанските вълни, не е страшен натискът на стихийте, тъй като огнената сила на устрема преодолява лишената от воля инертност на стихийната материя. По големия път преминали няколко човека. Попитали единия: “Накъде отиваш?” Той отговорил: “На пазар”. – “А ти?” – “На погребение”. Третият отговорил, че бърза да сключи изгодна сделка. Четвъртият вървял с жалби. Попитали последния за същото. “Към Безпределността”, - отговорил пътникът. Така по един и същи път са преминали хора, загубили пътя и само един е знаел накъде върви и защо. Много вървят по големия път на живота, но малко са знаещите пътя.

417. Низшите съзнания не познават бъдещето. Вият гнезда, правят запаси от храна, но не знаят, тъй като правят това инстинктивно. Величието и височината на духа се измерва по неговата способност да осъзнава далечните страни на бъдещето. Рамките на настоящето се разтварят в двете страни, хоризонтът се разширява. Радиусите на осъзнаването на бъдещето и далечното минало дават и съответния кръг за разширяване на съзнанието. И само тогава съдържанието на настоящето дава правилна перспектива. Да се разглежда то отделно и независимо от единия и другия полюс на битието ще бъде знак за невежествено или дребно съзнание. При наличието на достатъчно дълги радиуси лесно става да се разбере, че човекът е пътник от безкрайното минало към безкрайното бъдеще, или процес на постоянно разширяване или разгръщане на съзнанието. И тогава земното пребиваване се превръща в път към Безпределността. Не откъслечно безсмислено самозадоволяващо съществуване в някакъв краен отрязък от време, а именно по безкрайния път. Някой мечтае за еликсира на живота и безсмъртието, но този еликсир вече е намерен и неговото име е Знание, тъй като то дава осъзнаване на живота, който няма нито край, нито начало. Безсмъртието на духа се заключава в осъзнаването на това велико понятие. Духът не може да умре, но това не се осъзнава и затова тържествува царството на смъртта, и смъртта обилно събира своята жътва сред човечеството. Не може да се търси безсмъртие в постоянно променящите се форми, тъй като то не е във формите, а в духа. Значи търсят не там, където трябва. И докато продължават да търсят безсмъртието в това, което е смъртно и което подлежи на закона за смяна на обвивките, всички усилия ще бъдат безплодни. В сферата на крайните временни форми не може да се търси безкрайното. Всички Учения на Владиците се стремят да издигнат човешкото съзнание от сферата, подлежаща на смърт, тоест на смяна на нейните видими форми, в сферата на проява на духа, стояща над този свят, който се сменя постоянно. Човекът е носител на безсмъртно начало, vyplътено в света на вечно променящите се форми. Той е вечен, формите са смъртни и зависят от сроковете. Отъждествявайки себе си с формите, обитавани от него, човек привързва себе си към колесницата на смъртта. Духът не притежава нито форма, нито обвивки, но може да одухотвори и да даде живот на всяка форма, тъй като духът – това е огънят на живота, проявен във всяка форма в зависимост от стъпалото на еволюция на обвивката, обличаща зърното на духа. Дори и зърното на духа има форма, но няма такава само този, който пребивава вътре – без име, без форма и без цвят, стоящ извън времето, извън сроковете, извън формите. Невидим, но постижим, нямащ форма, но съществуващ. Човекът е Носител на тайната на безсмъртието, на тайната на битието, на тайната на безпределния Космически Живот, дух, съчетаващ в себе си началото и края на всичко, което е, било е и ще бъде.

418. (31 август). Наблюдавайте съкровището на сърцето, за да не бъде то пренебрегвано. Сърцето може да се храни. Сърцето се нуждае от храна също така, както и тялото. Храним тялото всеки ден, а защо сме забравили за сърцето? Сърцето се храни с

любов и устременост. Огнената любов към Владиката е най-добрата храна за сърцето. Сърцето се храни с огън. Даже и в земната храна са нужни витамини – огнени елементи. Но сърцето се храни с огън без примеси от плътни частици. Лишено от своята храна може да заглъхне. Сърцето живее свой живот. На него е също така нужен обмен на веществата, а също и ритъм и порядък в приемането на своята храна. Хората са забравили, че у тях има сърце. Затова много сърца са изсъхнали. Културата на сърцето изисква то да живее с чувства. Чувствата на любов, състрадание, преданост, мъжество, безстрашие със своите огньовете го хранят. Високите чувства дават изтънчена храна, изтънчвайки и сърцето. Има храна неполезна, убийствена и смъртно вредна. Страхът, раздразнението и съмнението отравят сърдечните тъкани с отровите на тъмните огньовете. Техните отлагания израждат тъканите на сърцето, умъртвявайки ги. Под влиянието на тези отровители много сърца на живо се разлагат и смърдят. Ненапразно всички емоции се съпровождат с миризми според своята същност и то често много неприятни. Огньовете на сърцето притежават миризми и аромати. Скалата на черните огньовете дава различни степени на зловоние. Скалата на светлите и чистите - аромати. Висшите чувства благоухаят. Чистото сърце е благоухаещо. Профилактиката на сърцето и правилното му хранене се заключава в това, че в неговата сфера черният огън и неговите издънки не се допускат. Чувствата и емоциите от земната скала, изпълващи микрокосмоса със зловоние, не могат да служат като храна за устременото сърце, без да му нанасят тежки повреди. Зловоние на низшите страсти е ужасно. Неприятно е и отблъсква зловоние на унието, страха, безпокойството, завистта и другите преживявания, толкова обичайни и свойствени за хората. Плахият човек, носещ в сърцето си ехидната на страха, отравя със своето зловоние обкръжаващата го атмосфера и хората. Има хора, които постоянно излъчват зловоние и има хора, които благоухаят. Те са неописуемо малко. Но са много носещите зловоние. Всички процеси на организма, невидими и видими, се съпровождат от миризми. Сърцето дава тонуса на тези миризми. Аурата на подвижника е благоуханна. Аурата на служителя на тъмнината е зловонна. Така разделянето на Светлината и тъмнината може да стане и по миризмите. Болестите също се съпровождат от миризми, но не могат да послужат като признаци за тъмно служене. Но слугите на тъмнината са винаги зловонни, независимо дали са болни или здрави. Необходимо е също да се отчете, че има и отровни аромати. Само огненото съзнание може да различи границата. Но е несъмнено едно: физическото или психическото разложение винаги се съпровожда от зловоние. Чистата храна, измиването, почистването на стомаха, профилактиката на мислите и емоциите освобождават организма от низшите миризми. Но никакви мерки не могат да лишат низшето съзнание от присъщата му миризма. Даже мислите имат свои аромати – положителни или отрицателни в зависимост от това с какви чувства са свързани. За съжаление съвременната наука и медицина отделят малко внимание на този въпрос. А същевременно даже при малко наблюдение би могло да се събере много богат материал. Наука за ароматите и миризмите – така ще Наречем новия отрасъл на знанието.

419. Тъй като където е вашето сърце, там е и вашето съкровище. На каквото е отдадено сърцето, на това е отдадена и мисълта, но мисълта се насочва от сърцето. Когато сърцето е отдадено на Владиката, то и мисълта се устремява постоянно и неотлъчно към Него. Значи по-важно е да се отдаде сърцето. Устремената мисъл е само следствие. Устремената мисъл върви по линия на сърцето. Затова е най-важно от всичко да се устремите със сърцето или да се устремите сърцето. Устременото сърце е огнен магнит в действие. Но как да се събуди и устремите този могъщ двигател? Нека движението на сърцето

започне поне с малко. Има моменти, когато то, макар и за миг, сякаш се събужда от вековния сън и се изпълва с особено чувство към Учителя. Това поражда устремност. Малките искрици отлагат своите енергии в Чашата и следващото пламване е вече по-силно. Трябва да се пазят тези прояви на висши енергии, тъй като те са подчинени на закона за ритъма и периодичността. Те се връщат отново и отново, и всеки път с по-голяма сила. Опазването е съхранено. Съхранявано внимателно в дълбините на сърцето то расте, разширява се, донасяйки плодове по-често, повече и по-обилно. Вече не пламвания, а огньовете, вече не огньовете, а равногорящ пламък. Вече не мигновено или кратко чувство, а мощна песен на сърцето. Така от малкото зрънце, грижливо опазено, израстват огромни следствия. И могъщият магнит на сърцето привежда в действие своите огньовете. Притеглянето на огньовете протича по невидимите нишки енергия и съкровището от пространствени мисли широко и свободно се влива в събуденото сърце. Сърцето се е събудило, следователно е намерен пътят и съкровището, придобито в сърцето, расте в своето огнено великолепие. Но е така важно да не се угасят в началото първите пламвания на огньовете, дори и това да бъдат малки искри. Потенциалът на сърцето е огромен и неизчерпаем. Трябва само да му се даде свобода да се прояви и да не се гасят неговите прояви. Градинарят с внимание се грижи за редките и ценни цветя и растения, особено за първите нежни филизи. Той знае тяхната ценност. Който иска да бъде градинар на духа трябва да съумее да опази първите кълнове и да разбере тяхната незаменима ценност. Горко на неразпознатия, тъй като плевелите бързо ще ги задушат. За всеки човек идва свой срок и когато той настъпи е нужна цялата зоркост, за да се видят и разпознат кълновете на духа и разпознати да се опазят. Къде и кога, ако загинат, ще израснат отново. И откъде ще се вземат зърна Светлина? Гласът на сърцето е безпогрешен. Сърцето ще укаже и в необходимия момент ще прошепне на чувствителното ухо, че времето е дошло. И кой знае кое е по-добре – да се изпусне или да се очаква срокът. И едното и другото изисква зоркост, тъй като загубилият може да намери отново, но намерилият да не разпознае. Затова е указано да пребивават на пост всички, притежаващи поне искрица на духа. Сънаследници са всички, но съумели да вземат. Малко е да се намери съкровище, трябва и да се задържи. Сред блясъка на лъжливите ценности е лесно да се загуби съкровището. Блясъкът на фалшивите камъни може да заслепи. Идва време за разпознаване на истинските ценности. Техните притежатели са длъжни да извършат сеитба и за вървящите качеството на разпознаване ще бъде особено важно.

420. (2 септември). Ценността на готовността може да се оприличи на якостта на верига, ако всички нейни звена са в порядък. Но ако днес готовността е проявена, а утре е забравена за час или два, или за друг срок, то звената на веригата на готовността се нарушават, а прекъснатата готовност не е годна за ученичеството. Верига със скъсани звена не върши работа. Качеството постоянна, бдителна, винаги готова готовност трябва да се придобие каквото и да става. Това значи да бъдеш готов при всички обстоятелства, във всички условия и при всякакви настроения и състояния на духа. Качеството постоянно бодърстване е сестра на готовността. И зоркостта, и непрекъснатото предстоене са от същото това гнездо. Синтезът на тези качества се изразява в постоянството на Служенето. Самото постоянство представлява основно качество. Ако ученикът се мята между призрачните настроения и те определят степента на неговото служене във всеки даден момент, то кривата на устрема ще даде начупена линия, която страшно ще изкриви реакцията на въздействие на Лъча на Учителя; и микрокосмосът на ученика ще даде не самопроизводни лъчи, а редица задимени дисхармонични припламвания. Тези явления са

разрушителни. Освен това изпращаните знаци не могат да бъдат както трябва уловени от дисхармонично настроения организъм, а дори и да се уловят, то в изкривен вид. Така и днес беше изпусната възможността за Общувание. Фактът на пратката остана в съзнанието, но същността не беше възприета поради това, че съзнанието не прояви нужната степен на готовност и бодърстване. Изпуснатата възможност не се повтаря. Ще се наложи да се чакат нови съчетания на различните условия. Колко време?

421. Немислимо е един човек да може да опрости греховете на друг човек или да освободи от тях, тоест да неутрализира или да прекрати хода и развитието на породените от дадената простъпка причини. И корените, и следствията на тези енергии са извън човешката власт. Колелото на причинността, пуснато в действие, не може да бъде спряно нито с разкаяние, нито с опрощаване на греховете даже срещу заплащане. И все пак е дадена формулата: “Прощават ти се греховете”. Но даже на последователите е Казано: “Вземи своя кръст и върви след Мен”. В очите на наркомана стои печатът на самоосъждане и падение. Греховете, тоест постъпките, предизвикващи тежки следствия, налагат върху духа, който ги е допуснал, печата на обречеността. Повредените души могат да се познаят по очите. Причината и следствието са свързани с права линия. Допускащият грешка нанася вреда преди всичко на себе си. Самонараняването на своя микрокосмос може да се нарече предосъдително действие. Известно количество грешки може да предизвика спиране еволюцията на духа, което ляга тежко върху съзнанието с плочата на безизходността. Учителят не Освобождава от следствията на простъпките, произнасяйки указаната формула, а от натиска на товара, пречещ на духа да се движи по спиралата на еволюцията. Именно отхвърляйки тежестта, парализираща духа, освободеното съзнание се устремява по пътя на възхода, но взимайки кръста, тоест кармата на извършените деяния със себе си. По такъв начин се говори не за опрощаване на греха, а за освобождаване от неговата власт над съзнанието, пречеща на съзнанието да се движи. Печатът на обреченост се сваля от духа чрез властта на Учителя и духът, изправяйки се, може да продължи прекъснатия път. Тази възможност се дава на всички, даже на разбойника и блудницата. Под влияние на Светлината на Учителя човек придобива възможност да се устречи духом, без оглед на товара върху плещите си. Човек придобива най-голяма свобода, свобода да се издига духом без оглед на нищо. Само така може да се разбере изкуплението и изкупителната жертва на Спасителя. На всекиго е даден път и възможност да отхвърли веригите, пречещи на движението. Изкупена и унищожена е безизходната затвореност на кръга, обричаща човечеството на застой и регрес. Жертвата е принесена, за да могат хората да възхождат.

422. (3 септември). Тъмните не дремят и са готови да се възползват от всяка грешка, от всяка пукнатина, за да нанесат вреда. Около призваните хора може да се наблюдава особено раздвижване и набъбване на тъмните противодействия. С всички способности те се опитват да проникнат в сферата на непосредственото обкръжение, изпращайки хора с малко съзнание, които им служат поради невежество, а самите тъмни се крият зад тях. Тъмното внимание е признак за силата на растящите огньове, тъй като горящият пламък и светлината привличат и тъмнината. Нужна е бдителна зоркост за разпознаване на противниците на Светлината в техните опити да нанесат вреда. Бил е зададен въпрос на тъмните поробители: “Какво ви трябва от мен?” Отговор не е последвал. Защо? Защото на тях им трябва да ви унищожат на всяка цена. Но Владиката Е на стража. Той Може да допусне изпитание, за да види и разбере силата на тъмните въздействия, но щитът е на стража винаги.

423. Връзката с пространствения огън се установява съзнателно, тоест реакцията на микрокосмоса на въздействието на огнените лъчи на светилата се улавя явно. Човешкият организъм с цялата му сложност може да се разглежда като многострунна арфа, на която лъчите на Далечните Светове свирят своята Космическа симфония. Центровете на човека съответстват на центровете на Космоса и съзвучат с тях в съответствие със настройката на индивидуалната човешка арфа. Въздействието на лъчите върху различните организми не е еднакво. Но особено голяма е разликата в степента на тяхната съзнателна реализация. Всички психически процеси в човека се извършват под въздействие на лъчите. Така наричаните настроения, усещане на потиснатост, подем, лекота или болест зависят от пространствените въздействия. Разбира се, влияят и непосредствените обкръжаващи условия. Но даже и степента на тяхното влияние се обуславя от състоянието на организма, настроен или разстроен от далечните лъчи. Също немалко значение има и влиянието на съчетанието от магнитните условия на момента. Ако облачността се отразява на центровете, то какво да се говори за температурата, атмосферното налягане и така нататък. Човекът е тънко чувстващ апарат, реагиращ на всичко и в тези реакции трябва да можете да се ориентирате. Ако всички причини се виждат в разстройството на стомаха или поредната неприятност, то хоризонтът на причините, обуславящи психическата дейност на човека и сложността на неговия възприемащ апарат, ще стане тесен. Съкровената астрология се занимава с взаимодействието на лъчите и огнените центрове. Законът за съзвучие и съответствие стои в основата и микрокосмосът, като подобие и отражение на макрокосмоса, става основа на разбиранията на човека. Човекът не е само вече част от света, но и висше звено от веригата на космическите съзвучия. Тъй като дори и полското цвете може да се смята за проява на съзвучието на неговите елементи със силата на пространствените лъчи. За да не изглежда това твърде отвлечено, може да напомним, че растението е преди всичко събирател и кондензатор на лъчите на Слънцето или Огъня на пространството. Но се кондензират не само лъчите на Слънцето, но и на Луната и звездите. Способност да ги кондензира притежава всичко живо и всяка материя. Това явление е недостъпно за груби изследвания, но паметта на природата, фиксираща всички видове лъчи, служи като доказателство за възприемчивостта на материята. Вещите, предметите, камъните и живите същества фиксират в себе си всичко, ставащо около тях и тази способност няма нищо общо с обикновената памет. Камъкът няма мозък, но огърлиците нерядко запечатват кръвта и събитията, съпровождащи техния живот. Отраженията на обкръжаващите явления или лъчите на средата се фиксират от материята на предметите, които също така, както и всичко съществуващо са седмични по своя състав. Разгадката трябва да се търси в нейните [на материята] висши състояния. Седмични са лъчите на светилата, седмичен е и човекът. Съответствието или съзвучието се извършва в ключа на седмичността по пътя на комбинация на елементите, съответстващи на всеки. Цветът, звукът, атомите, всички са седмични по същество, притежавайки пет допълнителни тона, звука и така нататък. Лъчите се комбинират или разпределят, бидейки възприети, по съответствие между състава на лъча и възприемащия център, тоест човека или растението, или животното и се осъзнават според степента на неговата изтънченост. Но независимо от осъзнаването те все пак се отпечатват, запазвайки се в тънките слоеве на материята.

424. (4 септември). Така става винаги. Чудната способност, придобита с цената на дълги години усилия, труд и устременост, става обичайна и губи своята значимост. Строежът на окото е чудо. Но към това чудо сме привикнали и никой не мисли за него. И всички са започнали да се взират, но да не гледат, да гледат, но да не виждат. Така също и

способността за възприемане и запис може да загуби неповторимата свежест на своята изключителност и покривайки се с налепа на всекидневието да загуби част от своя пламък. Опростенчеството е враг на Пламенната Йога. И най-чудните достижения са помътнявали под неговата смазваща ръка. Да съхраним духа на необикновеността във всичко и да не позволим на сивия дракон да тържествува. Той ще направи всичко сиво. Трябва да се усилива и задълбочава процеса на Общуване, за да могат изпращаните мисли да се леят плавно и да се отпечатват върху страниците. Нека съзнанието да се посвети изцяло на часа на Общуване, не позволявайки на мисълта да се отклонява настрана. И светилникът, водещ процеса в сивата тъмнина на ежедневието нека да бъде победният Образ на Владиката. И в третото око, и в сърцето, и пред земните очи, и върху листовите на тетрадката, и там, далеч зад планините нека да продължава да стои пламтящият Лик, озарявайки мрака на ежедневието и осветявайки пътя. Трябва да се постигне това, че Водещият Образ да стане реален двигател на живота. Не в откъснатост, а в сливане със Светлината се твори тайнството на Общуването. Църквата е изобретила много тайнства, но най-главното не е видяла. А без него, макар и слабо и едва забележимо, е невъзможен възходът. Ликът твори със своята сила и свързва устремното сърце с неговия Носител. Укрепвам даденото порано, за да не загуби тайнството на Общуването чудния пламък и непредаваемата свежест на новината. Какво ново под Слънцето? Нищо. Вечно нов е само Учителят. За да се запали огън, трябва да се разрине пепелта, да се оголят въглените и от тяхната незагасваща червена жарава ще се роди новият огън. По същия начин трябва да се отхвърли пепелта на ежедневието, тъй като под нея е огънят. Огънят на сърцето се опазва внимателно и грижливо от външни въздействия. Всички Учения говорят за огнената съкровеност. Как по друг начин да се опази съкровището от неговото потъпкване? Огнената стихия, бидейки най-активна, предизвиква яростното въздействие на всички останали стихии, а следователно и на целия живот, тъй като животът се изгражда от стихии.

425. Сине Мой, победата се достига в ежедневието и в това е подвигът. Трябва да се утвърди живота там, където навсякъде царства смъртта. В царството на смъртта, в това царство, където всичко е смъртно, се утвърждава огненото семе на живота и неговият пламък се поддържа с всички сили на духа. Да се позволи той да загасне значи да се загуби всичко. По този начин подвижникът се превръща в огнехранител или огнен хранител на съкровения пламък на живота. Изопачените религии са създали култа на смъртта, а Ние Утвърждаваме култа на живота. Животът – това е огън, принесен на Земята и съзнателно опазван от неговите носители. Огънят може да се укрепи и усили с правилно действие, тоест законно, тоест съответстващо на структурата на пламъка. Да предположим, че някой иска да усили своите огньовете, но пребивайки в състояние на боязлива суетлива угодливост. В този случай действието и устремът, бидейки антиподи, явно се неутрализират един друг. Но ако състоянието на съзнанието бъде мъжествено, спокойно и твърдо, пламъкът ще укрепне и ще се усили съответно на степента на напрежение на тези качества. Така действията, думите и мислите могат да бъдат израз на огнената същност на пламъка и обратно – негови рушители. Така състоянието на сърцето и съзнанието създава условия или благоприятстващи огньовете, или способстващи за тяхното угасване. Съответствието или координацията между вътрешното състояние на съзнанието и неговото външно изразяване представлява основа на поведението на ученика. Това не означава да се разкриеш целия, но това показва известна степен на достойнство на духа, утвърждаващ своята непреходна ценност, не подчинявайки се на условностите на измислените човешки връзки, свързващи

ръцете и краката на хората. Трябва да се носи своето в живота и да се утвърждава своето, а не да бъдеш ветропоказател на чуждия вятър.

426. Има правда човешка и Правда Космическа. Първата е относителна и зависи от стъпалото на еволюция на съзнанието, втората е неизменна във вековете. Правдата на Лъча на Владиката е вечната правда на битието. Затова сливането с Лъча означава сливане с истината. Нейната степен е ограничена от възприемащото я съзнание, обаче върху нея стои печатът на мъдростта на Учителя. Колкото по-малък е примесът на личен елемент във възприятията, толкова по-чиста е същността на възприеманото. Трябва да се устремите към това личният елемент да бъде отстранен напълно и съвършено. Ако ученикът може да произнесе формулата: “Не аз, а Учителят, пребиваващ в мен, Той Говори”, тогава са близки вратата на чистото познание. По такъв начин основно условие на познанието си остава все този същия Завет: “Отвърни се от себе си”. Това е цялата същност на самоотхвърлянето. На това самоотхвърляне човек се учи в живота, забравяйки себе си в любимия труд. Щастieto от любимата работа е благословия за труженика. Труд не за себе си, а за Общото Благо и научилият се да се труди в негово име е на правилния път. Човек утвърждава себе си не с произнасяните думи, а с делата. И действието за Общото Благо е по-високо от всички останали човешки дела. Правилният път довежда до истинската цел. И вехтият човек или егото на човека се разтваря в огньовете на озарения трудов подвиг. Никакви старания и усилия няма да дадат това огнено следствие както времето, прекарано в напрегната светлоносна работа в името на всички и за тяхното благо. Постоянството на светлоносното нагнетяване ражда и поддържа огньовете на центровете. Затова Утвърждаваме славата на озарения труд. И затова не са нужни никакви особени знания, книги или постижения на окултната мъдрост. Просто и лесно, забравяйки себе си, човек се устремява по пътя на творческия труд, влагайки в него цялото си сърце. Огромно е значението на труда в работата по пробуждане на огнените центрове. И ако помраченият, ненавистният, робският труд убива огньовете и умъртвява духа, то радостният труд е огненосен. Трудът не е даден като проклетие на човека, а като благословия. Разбирайте труда широко. Именно огненото напрежение, съпровождащо работата, ще даде нужната степен на светимост. По степента на тази светимост може да се определи полезността и на работата, и на работника. Такъв труд представлява благословия за пространството, тъй като разсейва обкръжаващата тъмнина. Благословен е трудът, пораждащ светлина, който и да го твори. Ценим тружениците – светулки и им Помагаме в светлата работа. И на учения, и на инженера, и на работника Помагаме в техния труд за оздравяване на планетата. Земните названия нямат значение. Отборът на духовете в стана на Светлината става по светлосянката. Трябва да се обикне трудът като такъв и може да приучите себе си да вършите радостно всяка работа, даже скучната, даже неинтересната и даже чуждата на духа. В това е дисциплината на духа. Ще се пазим само от човеконенавистната работа. Радостта в труда е достижение на духа. Ще се трудим светло и радостно, какъвто и да е самия труд. По-добре е да преживееш тежък живот с песен, отколкото да затъваш в излишък в безжизненото пресищане. Говорим за несвършващата победна творческа песен на труда. Трудът е основа на творчеството. Творчеството е цел и предназначение на човешкия дух. Огненото творчество е съдба на човека и човек идва до него през земните трудови дела. Стъпалото на земния труд довежда до стъпалото на Космическото творчество. И ако в началото озареният труд е безличен, то в края е Безпределността и необятността на пространственото творчество. Така малките искри на трудово напрежение се разгарят в огнения пламък на пламтящия микрокосмос, творящ нови форми в пространството на Светлината. Сияйна е целта на трудовия подвиг.

427. (5 септември). Владичите Творят Плана на еволюцията на човечеството, създавайки нейните форми във Висшия Свят. Планът, уплътнявайки се, се спуска в Тънкия Свят и вече след това се осъществява на Земята. Принципът е: от тънкото в плътното, от невидимото – във видимото. По този път твори и човек. Само че неговото творчество обхваща слоевете, достъпни за съзнанието. Така низшето съзнание не се издига по-високо от астралния план. Но същността на процеса е същата: от невидимото във видимото. Отначало се създава представата или макетът на това, което е замислено, а след това умствената представа се облича в плътни форми. Мисълта се осъществява винаги – рано или късно, притегляйки елементи от плътната материя. Трябва да се познава тази непреодолима сила на мисълта. Волята на човека, бидейки от огъня, притежава творческа сила. Затова този, който познава процеса, може да осъществява своите творчески начинания, знаейки че законът действа безотказно и неизменно. Формата, пусната в пространството, ще се облече в желания вид и осъществяването рано или късно, но ще настъпи винаги. Мисълта ще се въплъти в плътни форми. Не трябва да се моли или убеждава никой за нищо. Трябва само да се мисли ясно, отчетливо, определено и спокойно, като се знае неизбежността на изпълнението. Колелото на изпълнението винаги ще се дотъркаля до указаната цел, давайки желания резултат. Разбира се, колебанието, неувереността, неяснотата и съмнението ще вложат себе си в набелязания план и ще предадат на замисленото своите свойства, често неутрализирайки и затъмнявайки основната мисъл. Затова е нужна абсолютна, непреклонна вяра в неизменността на Космическия Закон. Огнената воля се подсича в корен и се парализира от неверието. Стихиите са пасивни. Даже огънят се подчинява на волята на човека. Оформянето на явленията на бъдещето е в човешката воля. Бъдещето е пластичен материал за творческата воля. Нито в миналото, нито в настоящето е възможно да се измени нещо. Но пластичната същност на бъдещето подлежи на оформяне от волята, която привежда в движение мисълта и отлива желаните образи. Около тях се коагулира невидима материя, уплътнявайки се до тогава, докато не приеме видими форми. С мисъл може да се създаде всяко положение и комбинация от елементи в пределите на закона, проектирайки я в бъдещето, за да стане някога това бъдеще момент от настоящето. Хората творят несъзнателно, затова техните създания не са силни. Но Архатът познава неизменността на закона и може спокойно да твори така, както иска неговата воля.

428. (6 септември). Някъде някога някой е казал: „Аз не мога това или онова”. Това не е вярно. Човек може всичко, може да изтърпи, да издържи, да понесе и да направи всичко. Не става дума за фантастични неща, а за пределите на възможностите на духа, нямащи граници. Потенциалът на човешкия дух е неизчерпаем. Например могат да попитат до какви предели може да расте човешката воля и кой е видял тези предели? Или къде е пределът на мъжеството или на спокойствието, или на любовта, или на предаността? Къде е пределът за натрупване на психическа енергия на духа? И ако Ковалевска е решавала мълниеносно сложни математически задачи, то представлява ли тази способност крайна и по-нататък от нея, и по-високо от нея може ли да прекрачи човек? Или къде е пределът на еволюцията на човечеството? От какво е ограничено знанието и въобще има ли то граници? Вече е указвана безпределността на качествата и възможността за тяхното неограничено развитие. Всички тези неограничени от нищо възможности за развитие на духа са показател за неговия неизчерпаем потенциал. Човекът може да бъде разглеждан като процес на разкриване или разгръщане на този мощен потенциал на духа, нямащ граници. Затова да се спираш на някаква степен на достижение в каквото и да било ще бъде най-голяма грешка и

престъпление против огнената еволюция на съзнанието. Безпределността е разлята навсякъде. Всяка форма на живот представлява временен разрез или аспект във времето на своето безпределно изразяване. Безпределността не е ограничена от нищо. Следователно растежът, развитието и разгръщането на огнения потенциал, скрит под всяка временна форма на живот, представлява път на неизменността. Всичко се намира в движение, разширявайки и нараствайки формите на изразяване, обличащи всяко зърно живот или духо-монада. Кой ще отрече, че е било време когато единствената форма за изразяване на плътния свят на Земята са били атомите, ограничени в своето проява от това, което по-рано се е изразявало с условното наименование на явленията на неорганичната химия. Атомите съчетавайки се са господствали, показвайки определена степен на еволюция. След това са етапите на растителния и животинския живот, завършващ с човека като преходна форма към висшата негова, на човека, проявява. Ако се вземе микрокосмосът на примитивния човек, все още само започващ да развива дара реч и съвременния човек, то разликата в психическия багаж на единия и другия ще бъде поразяваща. Даже инволюцията на духа, в смисъл на падение в тъмнината, показва придвижване и развитие в злото, наистина ограничено по своя потенциал, както и всичко, което върви против еволюцията. Но прогресът към благо, тоест процесът, вървящ в съответствие с Космическите Закони и Плана на Космическата Еволюция на битието, е безграничен. Наистина може да се каже: всичко се устремява в Безпределността, към безпределната проява и утвърждаване на заложения във всяка искро-монада огнен потенциал. До известна черта този процес протича безсъзнателно. И само в човека, достигнал определена степен на знание, той може да стане съзнателен и насочван по желаното русло в желаното направление и за достигане на точно набелязаната цел. Планът на еволюцията се Утвърждава от Владиците. И Учението, давано от Тях, разставя вехите и знаците на пътя, по който безопасно и безпогрешно може да се придвижва човечеството в безпределността, разгръщайки своя огнен потенциал именно в необходимото направление и в съответствие със своето космическо предназначение. Малкото съзнание може да се ограничи с извършването на добри дела и молитви, тъй като и това е благо. Но просторите и възможностите на Космическата еволюция на човечеството са безгранични, неговият път по звездите и неговото блестящо огнено бъдеще като сънаследник на Космическите Логоси разширява съзнанието до границите на Безпределността и прави човека Сътворец на Космоса. Трябва да се види във всяко качество, във всяко чувство, във всяка способност на човека този потенциал от безгранични възможности и способности за развитие и изтънчване, нямащи край. Всичко е само начало, дължно да даде неизбежни плодове, както е неизбежно движението на светилата, многократни и богати като зърната за посев. Ненаситния за познание може да се успокои: някога и някъде кълновете на знанието, залагани от него сега, ще дадат обилни прорастъци, размерите, богатството и разнообразието на които той даже не може и да се представи. Може да се учиш от всичко и винаги, залагайки съзнателно семената на бъдещите кълнове, даващи винаги урожай едно към пет, едно към десет и едно към повече. Космическото Лоно, в което пребивава човек, прилича на огромно поле обилно напоена, плодородна земя. И всички начинания на човека дават неизменен урожай. И колко е важно сеячът, който е също и жътвар, да сее семената в съзвучие с изискванията на еволюцията. Тъй като полето на жътва се намира в микрокосмоса на самия сеяч, обогатявайки го с радостта на космическите достижения. Кой би поискал да изпълва своята същност с шипове и бодливи плевели, също носещи плод. Може още да се добави, че процесът на посева и жътвата в човешкия микрокосмос протича непрекъснато, прекратявайки се нито за миг. Конвейерът

от сеитба и жътва в човешкото съзнание действа постоянно. Но когато зърната се подбират съзнателно и с разбиране за отговорността и закона за причините и следствията, тогава може да се каже, че човек е взел еволюцията на своя дух в своите ръце. Законът е извънредно прост: доброто зърно дава добър плод. Причината и следствието са еднородни по своята същност. Говорим за съзнателното зараждане на творимите причини. Владичите Са творци и създатели на цял свят от причини. Пораждайки определени причини те неизменно Жънат точно определени от закона следствия. Възможно е да Чакат хилядолетия в зависимост от продължителността на зърната. Зърната на причинността са обусловени от сроковете, ключовете от които са в ръцете на техните Творци. Владичите залагат зърната за определен срок. И трябва да се разбере, че лостовите на залаганите възможности са в ръцете на човека. Че бъдещето принадлежи на него, че стопанин е самият човек, че той може да го планира по свое усмотрение, завъртайки необходимия лост и залагайки желаната причина. В своя микрокосмос човекът е ваятел на неговото бъдеще. И не само на своя, но и на микрокосмосите на хората. Хората са дотолкова свързани, че не могат да не си влияят един на друг. Това влияние е огромно и невидимо. Огромна и неизбежна е взаимната отговорност. И всеки, който е познал повече, по-добре и по-високо, е длъжен да научи и другите. Всеки познал основите на еволюцията е длъжен да извести за нея кръг от хора, размерите на който съответства на ширината и височината на неговото съзнание. Това е законът на Архатите. Законът на Архата е закон на вечното даване.

429. Знай, вярата е непреодолима мощ. Вярата е знание на това, което не знае мозъкът, но знае сърцето. Вярата е огнено знание на недостъпното за земните чувства и за интелекта. Бидейки огнена същност и бидейки огнена сила, тя представлява знание на духа. В своите огнени дълбини духът не може да се заблуждава, затова вярата е познание на истината. С вяра са се творили велики дела и подвизи, понякога изискващи цял живот. Затова вярата може да бъде наречена двигател на живота. Опитното познание е резултат от вярата, тъй като преди да се познае трябва да се повярва във възможността за знания. Може да я наречем ключ към съкровенията врата за постигане на живот. За да се постигне в живота известна редица от явления, трябва да се повярва във възможността за тяхното съществуване и във възможността за тяхното достигане. Лъчът на Владиката няма да стане реалност дотогава, докато призналият неговата мощ не го осъзнае в своето съзнание. Може ли да се говори на отричащия за пробуждане и развиване на огнените центрове? Вярата е път на висшето познание. Може да се върви и без нея, по пътя на явния опит, но това няма да бъде път на Архата. Трябва отначало да се повярва във възможността и достижимостта на недостижимото, преди то да се достигне. За отричащия пътят е затворен. Признаването на възможността за нещо вече е известна степен на неосъзната вяра. Може ли да се допусне и да се разбере цялата мощ на Йерархията без вяра? Човек вярва в това, което допуска съзнанието. Съзнанието допуска чрез силата на сърцето. Мозъчната вяра е нездрава, мозъчната вяра има нищожна цена. Затова повярвалият след чудо е ненужен, тъй като остава в стана на невежите. Огромна е вярата, основана на личния опит, но огнената вяра е по-силна. Без нея даже опитното знание изсъхва, но когато огънят на вярата гори ярко, то разцъфтява пишно. Без нея даже даваните огнени знаци слабо осветяват съзнанието, бързо угасват и се забравят. Затова с всички сили трябва да се утвърди в себе си вярата – този огнен двигател на живота. Трябва да се вярва независимо от всичко и въпреки всичко, даже от очевидността, даже от собствените очи. Говоря за огнената вяра в своя Владика. Когато тя гори с ярък неугасим пламък, тогава няма нищо, което би могло да сломи героя. Ако искаш да преминеш като герой през живота без да се колебаеш и да се отклоняваш, вярвай

на своя Владика. Чудесата не дават плод. Колко чудеса са съпровождали пътя на Великата Жертва и Той е Бил самотен и изоставен от всички в минутите на огромната нужда. Затова даже и чудото не убеждава. Но вярата е знак на събуденото сърце, сама по себе си вече чудо, което е над всички останали чудеса, тъй като свидетелства за огъня. Вярата може да бъде наречена пламък на сърцето, горящ въпреки обкръжаващия мрак, или Светлина, която свети в тъмнината. Вярата е гаранция за получаване и осъществяване на това, в името на което гори нейния огън. Вярата е предвестница на огнения опит. Устременост към далечната цел не може да се роди без вяра в далечната цел. Мощта на съкровено знание се достига с вяра. И ти, действащ в Моя Лъч, преди да действаш си повярвал с огнено сърце на Владиката. Покажи разбиране на безпределността на мощта на огнената вяра. Нека да расте мощта на двигателя. За нея няма предели. Вярата може да нараства и да се укрепва съзнателно. Вярвайки в мощта на Владиката укрепваш своята мощ и своята сила, и правиш силата на Владиката своя сила. Утвърждаваш Неговата сила, но утвърждавайки я в Него сам ставаш неин притежател. Затова вярата премества планини. На пръв поглед трябва да нараства силата на Учителя, когато ученикът я утвърждава, но нараства именно силата на ученика. Така се разпалва чудесният огън на сърцето, непобедим от нищо. Тъй като дарът, поднесен на Мен, Възвръщам стократно. Почитането е от същия корен. Почитайки Учителя утвърждават себе си хилядократно. Трябва да се разбере тайната на взаимоотношенията на Учителя и ученика. В огнен подем ученикът устремява цяла редица енергии към Учителя: на почитането, на любовта, на предаността, на самоотвержеността - и тези дарове, поднасяни на Учителя, се превръщат в огнени сили на неговия, на ученика, собствен микрокосмос. Затова Казвам: няма да Взема нито обол, но ще Въздам стократно. Даровете, поднесени на Учителя, са огньовете, разпалвани в своя микрокосмос. Не на Мен е нужна огнената вяра, а на вас, нямащите огньовете. Аз, Владиката, Утвърждавам огнената мощ на вярата. С вяра в Мен ще достигнеш до всички врати.

430. (7 септември). (Сутринта). Ще си отидат, както казах, но им дай време. Прекалената скорост ще разруши. Изтънчването се заключава в това, че съзнанието се научава да възприема скритите свойства на вещите и явленията. Цветето не е ограничено във формата. Неговата миризма е вече невидимо свойство, излъчванията също. Съчетанията на елементите на стихииите, съставляващи цветето, също не се виждат на повърхността. За лечебните свойства на някои растения е известно, но за окултните им свойства знаят немного. Така свойствата на явленията, подобно на плаваща ледена планина, в по-голямата си част са скрити под видимата повърхност. Тайните на металите, както и тайните на растенията ще представляват предмет за изучаване от науката на бъдещето. Нейните основи са скрити в периодичната скала на системата от елементи с техните седем основни и пет допълнителни елементи на всеки период. Цвят, вкус, миризма, тегло, честота на вибрациите или число на колебанията, или биенето на сърцето на всеки атом, тоест числото на неговите удари в секунда, представляват основание за различията в техните свойства. Тези същите признаци, но усилен от наслояванията на обвивките на зърната на растенията и техните особености, а главно излъчванията, съставляват сумарно своеобразието на неговите качества. Растенията също така, както и всичко живо, се различават по стихииите, принадлежейки преимуществено към някоя една от четирите. Ако розата или кедърът са представители на огнената стихия, то папратта или трепетликата явно не принадлежат към нея. По стихии се разпределят и химичните елементи, хората и животните, и по своята принадлежност към една или друга стихия съответстват един на друг, състоящи се в своя строеж от родствени елементи. Обикновено болестите се предизвикват от нарушаване

равновесието на материята на стихията и нейният недостатък се попълва от съответния вид [лечебно] растение или минерал. Оттук следва, че да се познават окултните или скрити свойства на минералите и растенията е извънредно важно. Годишният цикъл има две точки на равенство и два полюса - зима и лято. Така също и периодът на химичните елементи има две обособени групи: слаба четвърта, преходна и група на неутралните газове, съответстващи в цикъла или периода на годината на точките на пролетното и есенното равенство; и полюси, тоест елементи с най-силни метални и металоидни свойства. На пръв поглед какво общо има между периодите на годината и периодите на химическите елементи? Но законът за съответствието е ясно изразен в тях. Ако вземем разклонено дърво, клоните на което са се навели към Земята и представяйки си неговите корени с короната си навлизащи и разклоняващи се в земята, и линиите на магнитните сили на обикновената стоманена пластинка магнит, ясно очертавани от железните стърготини върху хартията, поставена над него, то ще бъде ясно забележимо, че корените и листата, подобно на железните стърготини, също се разполагат по линиите на невидимите "магнитни сили" или аурата на дървото. Тъй като атомът е магнит, растението е магнит, човекът е магнит, магнитните свойства на които се усложняват и които се разклоняват в хода на издигане на живота по стъпалата на развитието на формите. Но всяка форма на проява на духомонадата, в което и царство на природата тя да се проявява, представлява магнит, обкръжен от магнитното поле на нейните излъчвания или аура, тоест линиите на магнитните сили. Линиите на магнитните сили или аурата на магнита може да бъде явно видима при опита със стърготините, но при особени условия тя може да бъде и фотографирана. Аурата на растенията, животните и човека може да се улови в миризмата, обкръжаваща ги като сфера. Излъчванията на растенията вече са били фотографирани. Със снимките на човешките излъчвания вече се провеждат опити. Тайната на магнита и законът за съответствията позволяват да се приближим към тези явления непредвзето. Установявайки общата за всички форми магнитна основа на тяхната същност, може постепенно да се премине към анализа на това коя от четирите указани точки на периода или на кръга явление, или на кръга на формата на аурата се явява преобладаваща. Четири точки, както в периода на годината, има във всяко явление. Но в метала калий преобладават огнените свойства, както и в розата и следователно техните излъчвания съдържат в себе си преимуществено огнени елементи. Делението на съществуващите форми на органичен и неорганичен живот по стихии ще бъде основа на нова наука. Преобладаването в дадена форма на материята на една или друга стихия ще се определя по цветовете на излъчванията или по аурата с апарати, сходни по принцип със съвременните тинтометри [колориметри], но с по-сложно устройство. Фотодиагнозата ще бъде нов метод за определянето на болестите. Всеки атом притежава спектър с определен цвят. Материята не може да се отдели от нейното цветово изразяване, тъй като цветът е аспект на битието на материалния свят от горе до долу, във всички фази на неговата проява.

431. Защо можем да говорим без да се повтаряме за постигане сливане на съзнанията? Защото степените на това сливане са твърде различни. И всяка нова представлява задълбочаване и разширяване на старата. При приближаване към фокуса на Светлината напрежението на Лъча се усилва. По този начин приближаване означава усилване на напрежението. Усилва се честотата и степента на колебания на съзнанието, докато то не достигне огнено напрежение и не стане самото огнено. Съзнанието преодолява земната неподвижност, рефлексивността на водната стихия, неустойчивостта и колебанията на въздуха и се асимилира напрегнатостта на пламъка. Стихиите се побеждават в

съзнанието на етапи, изразяващи тяхната същност в една или друга степен или техните съчетания. Вездесъщата стихия на огъня е най-висша. Съзнанието, утвърдило свойството на пламъка, става пламеннозвучащо, тоест способно да съзвучи с огъня на напрежението на аурата на Владиката. За да достигне това съзнанието се извисява, издига се, напъга своите огънове до степента на съзвучие със съзнанието на Водещия Учител. Оттук като най-необходими условия напрегнатият устрем, острата възприемчивост, зорката бдителност и общото състояние на напрегнатост на целия организъм. Организмът трябва да бъде доведен до такова състояние, когато той е винаги под напрежение и нащрек. Всички струни на арфата на духа трябва да бъдат натегнати, тоест напрегнати и тогава те могат да звучат. Опиянението на безделието и инертността е непознато и недопустимо явление в ученика. Трябва да се обикне състоянието на постоянно пределно напъгане. Това не е проклетие, а благословия и най-кратък път към Владиката. Състоянието на суетливо безпокойство и дребна заетост трябва да се превърне в работно състояние на постоянното огнено напрегнато спокойствие. Напрежението не е състояние на суетливо безпокойство, а именно напрежение на спокойствието или напрегнато спокойствие. Силата на напрегнатото спокойствие ще роди най-чудесните огънове на духа, сияещи с красотата си и даващи отлагане на светозарни кристали в същността на човешкия микрокосмос. Суетливото безпокойство дава дребни нечисти пламвания, проблясващи и бързо затихващи, лишени от сила, но равногорящият пламък на напрегнатото спокойствие е прекрасен. И колкото той е по-силен, по-величествен и по-невъзмутим, толкова по-близо достига и се доближава той до царственото спокойствие на Владиката. Качествата на духа трябва да бъдат усилявани и напъгани безпределно, за да може духът със своите огънове да се доближи и да влезе в съзвучие с огнената аура на Владиката на Пламъка. Нима е възможно да се доближиш до Носителя на огъня и да зазвучиш в съзвучие с него на стъпалото на обикновеното еснафско съществуване? Оплакването от безпокойствата и ударите на живота, непредизвикващи появата на непоколебимо спокойствие, е съдба на дребното съзнание. Трябва да се обикнат непрекъснатите и непрекъснати се удари на живота, раждащи чувството за огнена мощ на спокойствието. Това е силата, увенчаваща постиженията на духа. Гениалните вождове са проявявали своята сила при най-напрегнато спокойствие във вихъра на събитията. Подвизите се извършват във величието на спокойствието. Да се прояви величие на спокойствието на гребена на страшната вълна на земните събития ще бъде деяние на подвиг, достойно за велик дух. Величието на духа се утвърждава в подвига. Напрегнатото спокойствие на върха на човешките безпокойства вече е подвиг - преддверие за велики деяния. Тайната на спокойствието е тайна на овладяване на огъня и победа над огнената стихия.

432. (8 септември). Изострянето на способността на възприятия също няма предел. Тънкия процес на оформяне или кристализация на мисълта протича в бдителната съсредоточеност на съзнанието. Лъчът на мисълта на Учителя по подобие на лъча светлина на прожекторния киноапарат пада върху екрана и само екранът на съзнанието може да даде и дава нужното изображение. Качеството и чистотата на екрана играят много важна роля. Добър е сребърният екран. Този тон на излъчване на съзнанието е особено ценен за отчетливостта на възприеманата мисъл. Сребърната аура е показател за висша степен на възприемчивост. Разбира се, екранът трябва да бъде чист от странични отражения и форми. Колебаещата се повърхност на екрана на съзнанието по подобие на вълнуващата се повърхност на водоема изцяло изопачава образа, предаван от Лъча. Законите са еднакви във всичко. Съсредоточеното напрегнато състояние на съзнанието предава на екрана

напрегнатост на спокойствието, сякаш обтягайки неговата повърхност и изключвайки възможността за неговите колебания под въздействието на движенията в околната среда. Възприятието става в един ключ или тон, отклонението от който нарушава целостта и стройността на предаваната тема. Разбира се, процесът изисква особено напрежение на самоотвержеността, тъй като не отвърнал се от себе си, не забравяйки себе си не може да се доведе възприятието до нужната степен на изостреност и безпогрешност. Изпраща се ясно оформена мисъл и силата на Лъча е напрегната съответно на енергията на активния полюс в необходимото състояние. Пасивният полюс на възприемащото съзнание също трябва да бъде приведен в състояние на пълна готовност. Привеждането на собственото съзнание в състояние на необходимата готовност изисква известна тренировка, навик и изостреност. Отначало най-трудно от всичко е да се отстрани влиянието на въздействието на нещата от непосредственото обкръжение. Пречи всичко, нахлувайки в съзнанието и нарушавайки стройния ход на отпечатваните мисли. Напрежението на вибрациите на обкръжаващата сфера трябва да се преодолее в съзнанието, каквото и да става. Астралът особено бурно реагира на същите тези пречещи условия, нанасяйки със своето вълнение особено силна вреда. Колебанията на астралната обвивка се привеждат в пълно мълчание и подчинение, иначе възприемането е невъзможно. Откъслеците от дневните мисли като глутница гладни кучета се нахвърлят върху съзнанието, опитвайки се да го отвлекат от поставената цел. Те също трябва да се изгонят твърдо и решително. Творящият Образ на Владиката трябва да господства в съзнанието, изразявайки със себе си същността на Лъча. Необходим е също защитен кръг, опасващ микрокосмоса със стена, заграждаща от проникването на нежелателни същности. Но главното условие е яркото осъзнаване на изпращания Лъч. С това в пространството се създава силен фокус на притегляне на енергиите от определен порядък и процесът на възприемане протича законно. Необходимо е също да се въведе в процеса състоянието на ясна определеност. Съзнанието отрано сякаш поставя рамки или вехи на условията за възприемане. Това може да се извършва различно във всеки отделен случай. Понякога може съзнателно да се усили усещането на Близостта на невидимия Учител, понякога може да се придаде сила на напрегнатия устрем. Силното желание да се оформи мисълта, помислена по-рано, също дава явно следствие. В Светлината на Лъча желанието на сърцето лесно кристализира в съответните форми. Степените и формите на възприемане могат да бъдат много разнообразни. Съзнанието не може да се ограничи в своето изразяване до извървените пътища. Може да се укажат облекчаващи условия, но да се приемат щампи значи да се поставят букаи. Но фокусът е необходим. Даже в случай на пространствен проводник охраняващият Лик ще бъде устой на моста към Безпределността. Той фокусира енергиите на съзнанието, не позволявайки им да се разлеят в неопределеността и да се устремяват неизвестно накъде. Защото и в пространството съществуват своите тъмни бездни. Но Йерархията е като сребърен път в пространството на Светлината. Едно може да се каже: няма граници на предела за устременото законно съзнание. Законно значи в единение с Йерархията. Получава се възход по стълбата на Светлината и Знанието, а не безцелни блуждания в тъмнината. Мнозина блуждаят, защото са забравили за светлите видения. Във величието на Безпределността без Йерархията човешкото съзнание поради своята незначителност се губи и задавя в многообразието на срещаните явления. Водещата Ръка на Йерарха извежда съзнанието по стъпалата, поставяйки го в условия, съзвучни на нуждите на духа и изискванията на преминаваната степен на развитие. Законността на възхода се утвърждава от Йерархията.

433. Лъчите на живота преминават през изпитаното сърце. Обикновеното сърце не може да ги улови, тъй като са тънки. И на обикновеното сърце Лъчите от необикновена енергия не се изпращат. “И над Тях имаше Лъч” – казва преданието. Лъчът е дар от Владиката на този, който върви след Него. И Сам Владиката върви в Лъчите на живота на Своя Владика. Висшата Светлина се проявява в Лъчите. Лъчът е форма на изразяване на Светлината. Формата все още не разкрива неговото съдържание, тъй като неговата дълбочина е неопишуема. Науката за Светлината и науката за Лъчите е още в най-зачатъчно състояние. Висшият Свят се проявява под формата на лъчи, излъчвания и цветни образувания, недостъпни за земното око. Лъчът на Владиката, представлявайки форма на изразяване на Висшия Свят, вече на Земята въвежда съзнанието на този, на когото се изпраща, във Висшите Сфери на Надземните Светове. Магнитът на духа на Йерарха създавайки притегляния определя пътя на духа в световите във всички обвивки и сфери на неговото пребиваване. Притеглянето по висшия Лъч действа извън физическата форма и не се ограничава от времето на живот на физическата форма. Затова поставянето на съзнанието във фокуса на Лъча на Йерарха представлява високо достижение на духа. Разбира се, Моите Лъчи изпълват целия свят, разбира се, подобно на лъчите на Слънцето те озаряват и добрите, и злите. И всеки получава според съзнанието. Не става дума за Лъча със специално предназначение, осъзнаван от този, на когото е изпратен. Изявените приемници или съдове за приемане на Светлината на Лъчите на Владиката предполагат избраничество, тъй като званите са много. По Лъча действат само най-близките, макар че Моите Лъчи наситят аурата на Земята. Избраничеството е показател за такава степен на изтънчване или разреждане на организма, когато асимилацията на Висшите тънки огнени енергии става достъпна. Това не е произвол на Висшите Сили, а законно заслужен дар от еволюцията за духа, разредил плътността на материята на своите обвивки с години упорит труд и усилия в продължение на дълги векове сътрудничество с един от Великите Учители. Награда, заслужена за редица тежки, пълни с изпитания животи, изпълнени с преданост и наситени с любов към един път завинаги избрания Водач. Изпращаният щит е изкован с хилядолетия. Затова Казвам: ще Вдигна щит за Моите любими. Затова Казвам: правото на синовство е неотменимо. Затова притеглящият Лъч действа мощно и със своята сила преодолява временността на преходните земни условия. Съзнателното пребиваване в него и усещането на Лъча на Владиката в себе си са плодове на изпращаното щастие. Лъчът е неизмерим според земните мерки, но неговото следствие се проявява извън времето и над трите. Той дава явни следствия и в земния живот, но извън видимостта и главната негова сила, донасяща плодове в Надземното, е в Невидимите Светове. Насъщният Лъч, изпращан на ученика, става негово дишане, храна и живот. Хлябът ваш насъщен ви се изпраща сега в Лъчите, но хората са глухи и слепи към пространствените съкровища. Натегнатата струна, вибрирайки, звъни, но гнилият пън не звъни. Той е и тъп, и глух, и гнил. Звъни дори доброто дърво, но прогнилият пън е безнадежден. Вратите на познанието са отворени за всички. Лъчите са за всички. Елате и вземете даровете на еволюцията. Съзнанията на много са готови, но не знаят как да се доближат. Пречат заучените мъртви формули. Кой ви е изковал вашите вериги и грижливо ги е надянал върху вас, за да не се докосне Светлината на Висшите Светове до вас и да не разруши царството на обкръжаващото ви невежество? Лъчът, разбиващ веригите на невежеството на неволните затворници, зове в Царството на Светлината. Лъчите на Светлината са над Земята, но към тях трябва да се устремите доброволно и съзнателно.

434. (9 септември). Утвърждавайки и задълбочавайки желаното качество създаваме неговия вековен кристал. Човекът притежаващ мъжество някога го е натрупал, тоест събрал и го е съсредоточил в своята същност във вид на отложени в Чашата енергии. Енергиите се отлагат във вид на кристали. Това е и събираното съкровище на Камъка. Човекът, който съзнателно развива и утвърждава в себе си качества, кристалните отлагания на които или кристализираните енергии на които се съхраняват завинаги в зърното на духа, се нарича събирач на съкровища. Радостно е да се осъзнава, че усилията изразходвани за събиране никога не пропадат даром, а всяко, даже и най-малкото, дава частица от кристала на Съкровището. Знаем как нарастват кристалите в съответната среда и Знаем как в условия на насищане почти мигновено може да израсте кристал, ако са спазени условията за натрупване, тоест състоянието на наситеност на средата. Следователно ако съзнанието е наситено с желание за утвърждаване на дадено качество, то условията за насищане с него сферата на микрокосмоса и неговата кристализация ще последват неотвратимо, тъй като инертността на обкръжаващите условия се подчиняват на огнената воля. Противоположностите воли лесно се неутрализират, тоест този който е с Нас знае, че той е винаги победител, тъй като е в Лъча. Съзнанието, отъждествено с Владиката, не може да се преклони пред противоположността на чуждата воля. И настъпва момент, когато всички сили - и добрите, и злите започват да служат на победителя, за да може той да събира победно огненото Съкровище. И тъмнината без да знае това служи за крайното тържество на Светлината. Кристалът на желаното качество нараства в този момент, когато качеството се утвърждава в приложение, тоест в живота, пораждайки енергията, нужна за процеса. Затова за ученика няма отвлечени качества. Всички те се утвърждават върху живота и в живота. Огнената устременост винаги поражда условията, нужни за нейното осъществяване. Затова събирачът на съкровища никога не се връща с празни ръце. Колкото по-силен е устремът, толкова по-богати са събраните находки. И когато се говори за мощта на спокойствието или за огъня на мъжеството не повтаряме вече казаното, а даваме възможност да се задълбочат те с нови придобивки, за да може да се увеличи кристалът, вече заложен и растящ в Чашата. Процесът на постоянно нарастване на съкровището на Камъка може да се превърне в начин на живот и цел на всеки ден. Ставайки сутрин може да се попиташ: какво да направя днес, за да преумножа своето нетленно богатство? Как да го опазя от разхищение, тъй като и това е възможно? Как и с какво да ускоря неговия растеж? Условията на благоприятстващата среда, създавана от съзнанието, могат да установят свой ритъм на нарастване, установявайки закономерността и тогава случайностите на живота и неблагоприятстващите обстоятелства няма да влияят върху ритъма на натрупването. Огненият победител не може да бъде играчка на случайните съчетания и преходни влияния. Пътят е неотклонен и прав. Усещането на процеса на отлагане на творящи енергии в Чашата и нарастване на кристала може да се направи явно осезаем, тъй като правилното действие носи със себе си радост на духа, която съпровожда всяка находка. Равновесието проявено сред вихрите се съпровожда с радостта на удовлетворението от правилно извършеното действие. Тъй като невидимо, но явно, новото постъпление е обогатило страните на кристала. Невидимите процеси на изява на качествата на духа в сложната лаборатория на микрокосмоса са също така реални и жизнени, както и всеки химичен процес. Само че тази химия е химия на тънките енергии и елементите, които им съответстват. Те са материални и съществуват реално, но в Сферите на Висшите измерения. Целта на човешкия живот на Земята представлява задачата да се събере съкровището на Камъка, тоест да се съберат елементите, нужни за проявяване живота на духа в Надземните Сфери. Безсмъртието се утвърждава при наличие на събрано

Съкровище, тъй като то е нетленно, извънвременно и не подлежи на унищожаване. Пчелите събират мед от различни цветове по малко, но събират огромни запаси от него. Така и съкровището на Чашата се събира с всекидневен и неуморен труд, труд съзнателен, труд целеустремен, труд с хилядолетна продължителност. Искам да Кажа: няма по-висока задача от тази да се събира кристалът на безсмъртието, тъй като Камъкът представлява състен огън и светейки в обкръжаващата тъмнина служи като светилник. Събирачът на съкровища не върши лично дело, а общочовешко. Така събираното знание дава явни отложения, проявени в свойствата на кристализираните енергии. Качествата са магнити за притегляне на великото Знание, тъй като Камъкът е могъщ магнит от кондензирана Светлина-Огън.

435. Да, сине Мой, явленията от живота идват и явленията от живота си отиват, но Аз Пребивавам вовеки. Затова основата на живота се изгражда не върху тях, преходните, а върху Мен. И как може да се полага основа върху това, което днес го има, а утре заминава в забрава? В бързотечния твой живот, в неговата постоянна смяна на явленията единствено Аз Съм вечен. Измениха се теченията на реката, появиха се нови острови, измени се картата на света, изчезнаха цели държави и народи, смениха се десетки поколения хора, техния език, обичаи и наука, а Аз, далият Моето Учение преди две хиляди години, все така неизменно Съм с вас сега, както и тогава, както и по-рано, дълго преди тези дни, както и по-нататък, в далечните бъдещи векове. Опитвах се да Ме затворят в златни ризи и да Ме погребат под тежестта на скъпоценни камъни, но Аз не Съм там, в каменните сводове, а в живота, сред хората, близък и достъпен за тях, когато сърцата им са отворени за Моите Лъчи. Защо Моите думи, че Аз ще Пребъда с тях, са отнесли в заоблачните висини, защо са Ме извели от живота и са Ме отстранили от своите дела, когато Аз Стоя незаспиващо на стража на човешките дела, готов незабавно да дойда на помощ на всеки, обърнал се към Мен с цялото си съзнание? Хората са забравили пылността на обръщането, изпаднали са в половинчатост и се е раздвоило тяхното мислене, загубвайки Фокуса на единната основа на живота. Дори и очите не могат да виждат, ако загубят фокуса за съсредоточаване или има два, или няколко такива. След загубата на фокуса последва чудовищно изопачаване на целия видим обкръжаващ свят. Такъв хаос и изопачаване на действителността настъпва тогава, когато е загубена единната основа и средоточие на битието - веригата на Йерархията, водеща планетата. В живота на Далечните Светове йерархичното начало си остава все същата нерушима основа на живота. Формата за проява на човешкото битие, утвърдена космически, се изразява с формулата: “Едно стадо и един Пастир”. И за вашата планета този пастир - Водещият Йерарх, Съм Аз. Искам да обединя човечеството в единно семейство на народите. С Огнените Завети на Учението на Живота Искам да събера в едно разпръснатите се и блуждаещи в мрака на невежеството синове на Земята. Обединител на съзнанията Е Йерархът – Водач. Шестата раса, раждаща се в огън и буря, се появява на Земята под обединяващото знаме на единния Водител. Знамето на Света, дадено от Владиците, представлява знаме на Владиците - символ, обединяващ човечеството върху основата на разбирането на трите свята, сега сливащи се на новото стъпало на съзнанието в един свят, единен по същество, но троичен в проявите. Това ще бъде и основата на Новия Свят. Новото разбиране на човека на Земята и в световите ще бъде ново стъпало в еволюцията на земното човечество. Фокусът на постъпателното движение на всички народи на Земята ще бъде съсредоточен върху Мен и Моята Звезда ще указва мощно, явно и победно пътя на човечеството .

436. (10 септември). Човекът, вдигнал ръка, трябва да я отпусне, отворилият уста трябва да я затвори, влезият във водата трябва да излезе от нея, заговорилият трябва да

замълчи, започналият действие трябва да го завърши, тоест извеждайки своя микрокосмос от определено състояние трябва да го приведе отново в изходно положение или да възстанови нарушеното равновесие. Кармичният процес се проявява в това, че започвайки определени действия и довеждайки ги до определена точка, човек създава с това необходимост да го изчерпи докрай, докато нарушените от него изведени от състояние на равновесие енергии или стихии не влязат в бреговете, тоест дотогава, докато следствието, породено от причината, не се изчерпи изцяло върху този, който го е породил. Страната на следствието може да бъде къса или дълга в зависимост от условията. Човекът, достигнал северния полюс трябва да премине през целия път до точката на назначението и обратно. Действието се заражда, усилва, развива се, достига кулминацията, върви към снижаване, отслабва и накрая съвсем затихва. Цикълът или кръгът на действието е завършен, действието е завършило, донасяйки своите следствия. Работниците израждат дом, издигат фундамента и стените, тече процесът на строителство. Домът е завършен, започва процесът на разрушаване, докато в края на краищата на мястото на съществуващия дом не се окаже купчина развалини, за да изчезнат и те без следа от лицето на Земята след някакъв промеждутък от време. Кръгът на проява на всяко действие е краен. Тези кръгове могат да бъдат малки и големи, кратки и продължителни, обхващащи цял живот или няколко животи. Зърното на действието вече съдържа в себе си кръга на неговата проява с една или друга продължителност. За малкото съзнание целият негов живот и всички негови действия преминават през малък кръг или малки кръгове, според своя род. Кръговете на живот на голямото съзнание се разширяват надалеч, обхващайки маса хора, цели народи и цели епохи. Друг път породеното действие се губи далеч напред, обхващайки цели хилядолетия. Подвигът на Великата Жертва е бил действие на кръг с огромен диаметър, обхващащ със своята окръжност цялата Земя, до края на нейната еволюция и живот. Кръгът на действие, движейки се във времето, образува спирала, стръмнината на която зависи от много условия. В случая с човешкото съзнание тя може да бъде стръмна или полегата. В зависимост от бързината на неговото развитие тя може да заведе духа в точката, превъзхождаща много пъти по височина отправната точка, може и само малко по-нагоре, може да доведе и до тази същата точка, образувайки вече не спирала, а кръг. А в случай на регрес или низходяща спирала да се спусне даже и по-надолу, започвайки спирала на инволюцията. Важно е да се отбележи това, че всяко явление, движейки се по кръг или спирала, винаги идва до началната точка или сливайки се с нея, или бидейки разположено над нея. Еволюцията на явленията се измерва с разстоянието между изходната точка и следващата аналогично разположена над нея върху спиралата. Всичко се връща към своето начало, но в по-висока плоскост, като единствено застоят не дава подем на явленията по спиралата. Като се знае закона за придвижване на явленията във времето може отрано да се предвидят фазите на развитие на всяко действие, като се помни точката на равновесие, към която то трябва да дойде или по-скоро, която то трябва да премине в своето постъпателно движение, тъй като завършвайки кръга или спиралата то не може да спре, а започва нов цикъл на проява върху по-високата плоскост. Спиралата на дните и нощите не може да се прекъсне и завършеното и изчерпано действие служи като зърно или прототип на следващо действие, но не на същото, а обогатено от опита на неговото предшестващо. По такива спирали, аналогични в своите кръгове на проява, преминава животът на всяка форма, която съществува под Слънцето. По даден пръстен на спиралата може да се види нейното движение във времето и да се предскажат всички фази на проява на нейния следващ пръстен, всички точки на който са аналогични, но не тъждествени с точките или формите на проява на живота на пръстена

или отрязъка на спиралата, който го предшества. Затова е много полезно и поучително да се изучават явленията на даден кръг или отрязък, за да се разберат аналогичните прояви на следващия след него. Във времето това ще бъде явна и безпогрешна прогноза на бъдещето, тъй като законите на спиралата си остават неизменна форма за проява на всичко съществуващо. Говорейки за големите Кръгове и Цикли от живота на Земята и човечеството е възможно да се приложи законът за аналозиите на Великата еволюционна спирала и към тях. Законите за спиралата, както закона за полярността, се проявяват навсякъде, тъй като върху тях се основава живота, тъй като те представляват форма за изразяване на живота. Колкото по-високо са пръстените на спиралата един от друг, толкова по-стремително върви и еволюцията на даденото явление. Съзнанието на Архата се съсредоточава в оста на спиралата и се издига нагоре, и се изкачва, без да влиза в допир с външните ѝ пръстени, без да се слива с тях, а само съзерцавайки техните фази. Това е състоянието на съзнание, изразено с формулата: “Да бъдеш в света, но не от света”. Централното положение на съзнанието позволява да се вижда целият кръг или всички кръгове на спиралата, неотъждествявайки себе си само с една от точките на нейната окръжност, тоест с краткия момент на настоящето, което в даденото място и в дадения момент от времето се придвижва към бъдещето. По такъв начин съзнанието на Архата се издига над времето и неговите фази и може да вижда и да усеща бъдещето като неизменна проява на новите форми на живот върху висшите плоскости на еволюционната спирала. На всяко действие, завършено и приключено, даже на лошото, може да се определи по спиралата неговата по-висша проява, поставяйки го върху по-горната плоскост. Така земната любов може да стане прообраз на своята висша неземна проява. Но отношенията между началата могат да станат поле за изява на висшето надземно творчество или на Космическото творчество. Така началата върху плана на Светлината проявяват Космическото творчество.

437. Когато действието завърши своя кръг и дойде в изходната точка, тази същата или аналогична, настъпва момента на уравновесяване на приведените в движение сили. Моментът на равновесие е този момент, когато волята може свободно да започне ново действие от дадения порядък, когато това начинание ще бъде ритмично законно. Семената на действията могат да се разхвърлят само в определения час. Мъдро е да се знае времето за сеитба.

438. (11 септември). С Моята сила се побеждава всяко препятствие. Възможно е да вървиш през живота със силата на Учителя. Можеш да не се боиш от нищо и от никого. В Него можеш да придобиеш спокойствие. Тъмните нападки няма да се прекратят, но ще бъдат разбивани със силата на защитния Лъч. Колко такива е имало и колко ще бъдат. Те също служат на придвижването, укрепвайки зоркостта и находчивостта. За да бъде воинът винаги в готовност той трябва да знае, че врагът не спи. Инструментът не ръждява при работа и плугът блести. Бездейността на мускула предизвиква неговото умъртвяване. Най-доброто работно състояние на микрокосмоса е неговото постоянно напрежение. Трябва винаги да бъдеш на стража и нащрек. Тъмните използват често именно неочакваността, за да нанесат вреда или да нарушат равновесието. От очаквания удар можеш да се защитиш, но само постоянната бдителност позволява да се отрази неочакваният удар. Да отслабиш напрегнатостта на заградителната мрежа значи да отдадеш себе си в жертва на случайностите и човешкия произвол. В лабораториите с токове с високо напрежение вниманието и напрегнатостта на работниците не отслабват. Хората са обкръжени с още по-мощни тънки енергии и те трябва да могат да ги управляват. Техните удари по човешкото естество могат да бъдат болезнени и разрушителни, особено когато са насочени от зла воля

или представляват не хармонизирани енергии на човешкия организъм. Заградителната мрежа е най-добрият щит срещу въздействия, но тя трябва да се държи в порядък и готовност. Непокореният астрал често поставя своя притежател в опасно и беззащитно положение. Пламвайки, той отваря заградителната мрежа, оставяйки в нея празнина и отдавайки невнимателното съзнание на милостта на победителя. По отношение на защитеността трябва да се знае, че затвореността, изолираността и сдържаността поставят психическия апарат на човека извън досегаемостта на готовите да се вкопчат ръце. Ненужното и вредно откриване на себе си за чуждото съзнание създава канал за въздействие, затова мълчанието е по-добро от сребро и по-добро от злато. Хората обичат на всичко казано да поставят точката. Защо трябва да превръщаш себе си в обект на нежелателни възможности. По-рано хората са се оттегляли в отшелничество. Сега се утвърждава отшелничеството в духа. Кое е по-трудно? Отшелничеството в духа в обикновения земен живот изисква особено напрежение на зорката бдителност и постоянната охрана. В сферата на микрокосмоса странични не се допускат. Съзнанието обкръжава себе си с бронята на духа. Запомнете: спокойствието е най-добрият щит, равновесието е непробиваемо. Тежък е обратният удар на тъмните енергии, сблъскали се с бронята на равновесието и отхвърлени назад към своя породител. Пребивайки в състояние на равновесие може да се отблъсне всяко нападение на тъмните. Чупливите обвивки не издържат на силата на равно горящия пламък. Така задача на ученика се явява охраната на своя микрокосмос от вредните човешки въздействия и влиянието на обкръжаващата среда. Лекомислието на приспаното внимание не е качество на ученика. Трябва да се разбере, че самата същност на земния еснафски живот ръмжи и противодейства на носителя на светлина. Оттук и необходимостта от охранително състояние на съзнанието, непрекъсвано нито за миг.

439. Съзнанието на носителя на светлина винаги принадлежи към по-висша плоскост, отколкото съзнанията на хората, които го заобикалят и неговите съвременници. В това е неговата трудност и в това е неговия подвиг. Все едно човек от висша раса да е сред диваци. Това е така и в действителност, тъй като съзнанието на Адепта може да изпревари общото развитие на човечеството с цял Кръг, а в редки случаи и повече. Налага се да се живее сред натиска на низшите съзнания. Тази тежест на обкръжаващото несъвършенство се налага да се носи не само от Тях, Висшите, но и от всеки висок изтънчен дух. Там където низшето съзнание чувства себе си като риба във вода, изтънченото съзнание се задъхва и страда. В своето развитие то е прекрачило далеч напред и на него му се налага да се върти в грубите, несъвършени и несъответстващи на неговото ниво условия. Затова носещите доброволна мисия в тежките условия на земния живот извършват земен подвиг. Наличието на чистилище на Земята особено усложнява изпитването на чашата с отрова. Трябва да се разбере страданието на развитото съзнание в менгемето на недораслите. Често се задава въпроса: кога ще бъде по-леко? Нима може съзнанието, издигайки се и изтънчвайки се, да направи пътя по-лек? Дори единствено само изтънчването само по себе си заставя да се чувства остро тежестта на несъвършенството на ниската плоскост на съзнанията. Но през чистилището трябва да се премине, чашата с отрова да се изпие, натискът на ниската сфера да се изтърпи и да се излезе победител от това непрекътавящо се стълкновение на висшето с низшето. И не само да се победи, но и според силите да се издигне общото ниво на човешкото мислене. Както буксирът тегли след себе си шлепа, забавяйки своя ход, така и служителят на Светлината полага всички свои енергии на Служенето на Общото Благо. Леки подвизи няма, няма също така и лек живот за тези, които следват Владиката.

440. (12 септември). Добре е да се твори Моето Дело с мисъл необвързана от земни връзки. Добре е когато висшата мисъл не е оцветена от примесите на земните мисли. Земните мисли носят върху себе си всички признаци на своята бързопреходна природа. Те са също така кратки, както и земните дела. Но те притежават сила и обкръжават съзнанието с плътна завеса, понякога толкова плътна, че висшата мисъл отскача от тази изолираща плоча като топка от стена. Контактът, Общуването и сътрудничеството стават невъзможни. Съдът, донесен за напълване, вече е препълнен докрай с продуктите на земния нагар. Необходимостта от земни мисли докато човек е на Земята е очевидна. Земните мисли са нужни, но обмисляйки и изпълнявайки работата и делата, които животът поставя пред всеки човек и за които трябва да се мисли, е нужно да се научите тутакси да освобождавате от тях съзнанието. Цялата беда е в това, че след времето, действително необходимо за земно мислене, се проточва дълга ненужна опашка от мисли като облак газ след неизправния автомобил, отравяйки обкръжението. Особено прилепчива е тази ненужна опашка когато нужните делови мисли са отровени от дребните житейски емоции на огорчение, страхове, обиди, неприятности и други преживявания, свои и чужди. И особено с раздразнение. Получава се сиво-кафяво мътно кълбо, обкръжаващо като плътна обвивка човешкия апарат. Трябва да се приведе собствения мислителен апарат в пълен порядък. Трябва да се вършат земните дела, отделяйки им необходимите мисли. Трябва да се мисли за земното толкова, колкото това изискват обстоятелствата. Бързо, отчетливо, съсредоточено, но не повече. И приключвайки незабавно да се спре потокът мисли, пренасяйки ги върху друго. Трябва да се научите да държите съзнанието свободно и отворено, непретрупвайки го с откъслеци от ненужни мисли, а главното – с емоции, тъй като емоциите правят мислите неотделимо лепкави. Денят може да бъде прозрачен, чист, звънлив и ясен или тежък, сив и намръщен, или безнадеждно есенно дъждовен, или безпокойно ветровит. Настроението на деня е фон, на който се проявяват дневните дела. При контрол над мислите волята трябва сама да установи нужния фон. Когато този фон се явява Служенето на Владиката, то и всички земни дела в дадения ден ще бъдат оцветени с основните оттенъци на фона, както Земята при изрева на Слънцето от лъчите на неговата светлина. И вече на този фон животът може да изпълнява своите земни симфонии. Служенето ще бъде основа, върху която се тече рисункът на деня. Целеустремеността на съзнанието ще позволи и ще научи преминавайки през живота да не се покриваш с тежките непрегорели частици плътна материя. Материята на плътните земни мисли често е инертна и малко подвижна, притежавайки голямо тегло и теглейки надолу. Съзнанията облечени с нея неизменно затъват в лепкавата атмосфера на низшите слоеве. Всяка мисъл има определено направление. Мисълта за нова дреха или покупка, или жилище, или книга е свързана с предмета, с който тя е заета. И ако мисълта се устремява само към земни предмети или дела, то и съзнанието привързва себе си здраво с тях към Земята. Ще се учим да излизаме от плътната сфера на земните притегляния. Обвързаните съзнания не могат да се движат. Обвързаността на съзнанието е смърт на духа. Затова е важно да се установят моментите, когато съзнанието се отдалечава изцяло от земните дела и всецяло се устремява в света на явленията, несвързани с делата на непосредственото обкръжение. Хората ходят на кино, на театър, на разходка, почиват. Необходими са същите такива разходки или полети на мисълта в Надземните Сфери. Хората твърде дълго са привързвали себе си към Земята, устремявайки се към Земята. Острието на устременост на мисълта сега трябва да бъде насочено извън пределите на обичайния кръг на съзнанието. Учителят Набелязва обектите на устременост. Учението отваря широк хоризонт за мисълта, показва огромно поле за прилагане на нейната енергия.

Ограничения еснафско-мътен свят на човека се разрушава, за да може той неограничен да вижда света. И лостът, извеждащ съзнанието от ограничения в неограничения свят, ще бъде мисълта. Анализът на всяка мисъл точно показва от какво се състои тя, с какво е свързана и накъде води. Повече не може да се оправдават с незнание и неразбиране на дребнавостта, загнилостта и затворничеството на тази сфера, в която живее обикновения човек. Учителят Иска да освободи съзнанието от робството на низшите мисли с помощта на висшата мисъл. Низшата мисъл прилича на задух от тежък кошмар. Висшата мисъл е крилат вестител на свободата на духа. Мисълта е двуостра сила: и тъмничарка, и освободителка. Нейният характер зависи от направлението. И престъпникът, и подвижникът - и двамата се ползват от услугите на мисълта. Страшната сила на отдавнашните многовековни земни притегляния може да се неутрализира само с мисъл. Задача пред човека е да победи притеглянето на Земята. Лунното наследство той изживява, но то е минало. Земята е настоящето и затова да се победят нейните привличания е особено трудно. Учителят Призовава в стана на победителя всички, които не искат да бъдат роби на духа. Призивът е безплоден за обикналите своите окови. Призивът е насочен към искащите свобода.

441. Ще смятаме, че нищо, което е позволено от волята на Учителя, няма да ви отминее. Охраната на Лъча предполага охрана в предела на условията, необходими за придвижване. Охраната не само не освобождава от уроците, които трябва да се изучат, но напротив – способства за тяхното преминаване. В разбирането на Лъча влиза осъзнаването на това и преклонение на егото пред волята на Учителя. Грижата на Лъча не освобождава от нужните изпитания, но способства за това, че те се преминават бързо и систематично. Оплакванията и недоволството показват неувереност в силата на Лъча или нежелание да се съгласиш с решението на Водещата воля. Ако има вяра в мощта на Йерархията и грижа на Учителя, то няма може да има място за страх и безпокойство? И ако те са налице, то има ли вяра? И ако има опасение от угрозата на изпитанията от някакъв порядък, то къде е преклонението на своята воля пред Водещата воля. Следователно опасенията, страхът и безпокойството, независимо от всичко ставащо вън, са безусловно недопустими и изискват пълно и неотложно изкореняване. Тяхната вреда не е в това, че те обременяват и помрачават съзнанието, а в това, че те поставят под съмнение мощта на Йерархията и вярата в Загрижеността и силата на Водещата Ръка. “Бъдете спокойни във вярата” – е заветът на Учителя към учениците. Спокойствието се проявява не само в съдържаността и обуздаването на себе си, но също и в несломимата увереност в незримата охрана на Лъча, която не може да бъде разколебана от очевидността и всички страхове на обкръжаващите хора, привикнали да се боят от всичко и винаги, тъй като не познават Учителя. Спокойната вяра в незримата мощ на Владиката е достигане на известно стъпало на съзнанието. И външните условия ще продължават да терзаят с безпокойства, притеснения и привидни нещастия, докато кристалът на сияйната вяра в силата на Учителя не заблести с всички свои страни и смиренното на своята воля пред Висшата воля не стане явно качество. Малко ли нещо и някак би могло да бъде, ако... Но даденото условие за живот в дадения момент при дадените обстоятелства е най-доброто за достигане на резултатите, набелязани от Учителя. Затова те трябва да се използват изцяло, проявявайки неизбежните качества. Ако Учителят Казва: трябва да се премине, значи трябва да се премине именно през това. Ако Той Казва: трябва да се изтърпи – трябва да се изтърпят именно даваните условия. Утвърждавам: всичко ще послужи за благо, ако увереността в силата на Водещата Ръка не се разклати. На пръв поглед нима е голяма вредата от малкото съмнение, но Апостолът[Симон-Петър] е започнал да потъва и е можел да стане жертва на стихията, тъй като още не е бил изживял

съмнението. Стихиите веднага разварят своята паст и са готови да погълнат отстъпника от неизменната, непоколебима и всепобеждаваща вяра в Учителя. Този който иска да бъде победител трябва винаги да проявява вяра в Нашата мощ, вяра ярка, огнена, победна. “Малко ли неща могат да се случат, но Владиката Е винаги с мен и ще Опazi, давайки най-добрия път”, - така си казва ученикът и израства в своята сила. Има малка правда на очевидността и има висша правда на Невидимия Свят. Не в човешката очевидност, а в нея е огнената сила, изковаваща съдбите на хората. Да се слееш с нея означава да се носиш победно напред на всички платна по гребените на вълните на бурното море, използвайки силите на обузданите стихии за придвижване. Съзнанието, слято с Владиката, обръща всички сили на противодействащите стихии в полза на своя огнен устрем.

442. (14 септември). Сине Мой, ако искаш да бъдеш още по-близо, приложи усилие. Без труд и усилие нищо не се дава. Всичко може да се достигне, но изразходвайки съответното количество енергия. Ще Помогна, ще Помогна, но приложете усилие. Енергиите, влагани в усилието, са магнитни. Помощта идва законно, съчетавайки се със силите, изпратени предварително от съзнанието срещу Моя Лъч. Ухото, възприемащо звука, е пасивно, но тази пасивност е активно напрегната, тоест съзнанието е активно съсредоточено за възприемане. Без наличието на сила, насочена към възприемане, ухото нищо няма да чуе. Възможно е да не чуеш цял разговор, провеждан наблизо, ако съзнанието е съсредоточено върху нещо друго. Затова при възприемане двата полюса или двата центъра на съзнанието са активни. Само че активността на възприемащия полюс носи пасивен характер. Пасивната устременост, нужна при възприемането, е трудна именно поради своята двойствена същност. Ако тази активност премине в обикновена, собствените обичайни мисли изпълват съзнанието и ако тя не бъде строго ограничена от устрема към Учителя, то земните мисли, неизвестно откъде дошли и случайни, обилно ще се влеят в отворения приемник. Ето защо много се говори за рамките, установяващи русло за мисълта, за чистия екран на съзнанието и останалите необходими условия. Медиумите също възприемат, но с низшите центрове, отваряйки себе си за всяко тъмно низше влияние. Разбира се, Учителят би Могъл да опazi, но приемникът обикновено е толкова замърсен и обхванат от черни докосвания, че неговото очистване е нецелесъобразно, тъй като не изключва ново завладяване и замърсяване. Затова по-рано медиумите са били държани при храмовете само дотогава, докато не са напускали неговите стени, но е стигало само един път да напуснат охраняващите стени и повторният достъп им е бил забраняван безусловно. Бидейки без охрана и заразен от контакта с низшите слоеве, приемникът се е оказвал вече негоден, привличайки тъмните влияния. Като правило медиумът е човек, лишен от воля. Колкото повече тя е подтисната, толкова по-интензивно протича възприемането. Волята на Йога, напротив, се напъга огнено в момент на огнено възприемане, стоейки на охрана и дозор на невидимия проводник. И ако Лъчът на Учителя е винаги над ученика, то, след установяване ритъма на възприемане в определените часове, може да се достигне такова състояние на съзнанието, когато може да се възприема във всеки момент по желание, ако съзнанието позволява. Опитите с изпращане на мисли във всяко време на деня и нощта ще се повтарят все по-често и по-често, но без да нарушават обичайната работа на деня или на съня. И накрая съзнанието ще достигне такава висша плоскост, в която и ще пребивава постоянно, не бидейки завладявано от потока земни мисли, но творейки земните дела, без да затъва в тях мислено. Отричането от земното ще стане постоянно състояние на съзнанието и двойствеността на формулата “Да бъдеш в света, но не от този свят” ще бъде разбрана и усвоена жизнено. Трудно е на първите стъпала, когато се борят земното и небесното, но

когато равновесието е установено и точката на срединното средоточие е намерена, съзнанието без вреда за себе си и без да се обременява може да насочва своя лъч в земния свят или Висшия Свят по желание без борба. Така отново идваме до условията за равновесие на духа, където се уравновесяват духовното и материалното, проявявайки аспекта на двойственото в единното и единство в двойствеността. Двата полюса на единната вещ са приведени в хармония и отворени за познаващото съзнание.

443. Няма да съжаляваме преминавайки през живота в тежки условия. През живота трябва да се премине, какъвто и да е той. Лесно ли, трудно ли, не е ли все едно, ако духът знае своето предназначение. И по пътя се случват преходи – леки и трудни. Има и опасни нощи, когато опасността дебне на всяка крачка. Но трябва да се достигне до целта. Не трябва да се спираш: нито на стръмнината, нито на края на пропастта, нито на тясната пътечка. Спирката, нощуването и отдишът могат да се направят в благоприятни условия. А по пътя трябва да се върви без да се задържаш, тъй като е пътят е срочен и е желана далечната цел. Достигналия го чака и покрив, и топло, и уют, и грижа. Наистина, тя не изоставя и в трудния път, но да се премине той трябва със своите крака, макар и в лъчите на грижата. Бих Искал да посрещна по-скоро, но има предел на човешките сили и издръжливост, и трябва да се достигне с ненакърнени сили. Много смятат да вървят по път постлан с цветя, забравяйки, че върху камъните не растат цветя и пясъкът на пустинята на живота е безплоден. Закаленият дух се устремява напред сурово и твърдо, знаейки за неизбежността на земния път, без да се спира и без да се смуцава от нищо. “И през това трябва да се премине”, - си казва закаленото сърце, преодолявайки поредната задача. Нищо не е случайно и ако жизнената шарка се получава с особен рисунък, то не е ли неговата цел поредната находка? Трудността на всички нови условия се заключава в това, че те трябва да се асимилират, да се настроят хармонично, да се преодолеят и подчинят от устремите токове на волята и при това така, че волята да определи техния тонус. Възможно е да се предаде водещата роля на случайностите на външните условия, но това няма да бъде решение на задачата, тъй като волята на Архата подчинява на себе си хаоса и безпорядъка на външните въздействия. С други думи поредната задача по преодоляване на всеки нов отрязък от пътя трябва да се осъзнае и осъзнавайки да се излезе отново победител, без да се губи нито за миг направлението и целта. Учителят Обича да вижда как нищо не смуцава непоколебимата сила на увереността на духа, който знае своя път. Кой и какво може да го прегради? Случайните минувачи или спътниците, или временните комбинации от случайни условия, които утре ще изчезнат като дим заедно с минувачите? Не! Заповядания път няма да бъде преграден от никого и от нищо, ако е осъзната мощта на неизтребимата, неунищожима същност на човека. Подавам Ръка. Ще Проведа невредимо. Ще достигнем до положеното. Аз Казах.

444. (15 септември). Пиши, приятелю Мой. За тези, които се издигат след теб по стъпалата на съкровено Знание, тези Записки ще имат необичайна ценност. Къде иначе те ще почерпят разгърнатата същност на много закони и ще могат да вкусят от индивидуалния плод на опитните придобивки? Пътят на ученичеството не е нов, но е неповторим, тъй като на Земята няма две еднакви съзнания. Съзвучните съзнания ще почерпят обилно от реалния опит на живота. Всеки ученик е съзвучен с Лъча на Владиката. Моите деца, родени от Моя Лъч, принадлежат към един тонов ключ. Те и ще се засишат с Плодовете на твоя труд. В момента на кулминация на Учението най-близките духове дават редица свои творения, различаващи се по Лъчите и принадлежащи към един от Лъчите от спектъра на аурата на Водещия Йерарх. Лъчът на Владиката не е едноцветен, а притежава седем основни тона.

Всеки доближил се съответства преимуществено на някой от Лъчите и само развивайки тоналност и синтетично съзнание започва постепенно да реагира на вибрациите и на другите Лъчи от аурата на Учителя, пораждайки самопроизводни лъчи в себе си. Степента и дълбочината на съзвучност на всяко съзнание са твърде разнообразни: от едва отговарящи до пълнозвучни на едно или друго число Лъчи. Палорията или пълното сливане на съзнанията дава пълнозвучен акорд. Да съзвучиш със съзнанието на Владиката в каквато и да било, дори малка степен, вече ще бъде безусловно благо. И е много важно да зазвучиш. Съзвучни елементи всеки донася със себе си. И трябва да се донесе поне малка частица, за да се установи тона. Недонеслият нищо ще остане глух, слеп и нем към въздействието на Лъчите на Светлината. Но зазвучалият може да получи, усилвайки безпределно съзвучието, тъй като даже палорията е само стъпало към още по-дълбоко и съвършено сливане. Не трябва да се забравя, че подобно на комета съзнанието на Владиката е устремено напред, към нови находки и висоти. И с растежа и възхода на Духа на Йерарха могат да растат и да възхождат безпределно и тези, които вървят след Него. Така утвърждаването на съзвучието е само началото, но начало нямащо край. Степента на достигнатото съзвучие се отразява върху аурата и нейните цветове. Нейната интензивност и напрежение се усилват дотогава, докато не дадат на свой ред явни лъчи. Степента на лъченосната аура е достижение на Архата. След това вече следва оформяне и усилване на породените лъчи. Лъченосната аура - символ на достигнато безсмъртие - означава такава степен на кристализация на енергията на съзнанието, когато то става непрекъснато или лъчисто. Лъчът е явление от висшата плоскост на битието, неподлежаща на тези промени на формите, тоест на смърт, които царстват в земния свят и затова смяната на телата или обвивките не влияе на висшите лъчи. Енергиите на лъчистата аура оказват мощно влияние върху обкръжаващата среда, предизвиквайки противодействие на инертните стихии. Затова борбата с обкръжаващото несъвършенство представлява неизбежна и неизменна съдба на лъченосеца. Той не може да угаси своята светлина. Следователно не може да избегне въздействието ѝ върху земните сфери наоколо. И законът за действие и противодействие влиза в сила автоматично. Това явление е тежко за съзнанието, но изработва устойчивост на аурата, толкова необходима за разтварящото се огнено цвете на духа. Устойчивостта (също) се утвърждава от духа като форма на изява на отново родените лъчи. Малко е да се даде на пламъка да се разгори. Той трябва да се утвърди здраво, спокойно и равно горещ. Затова всички качества на духа са форма на изява на запалените в микрокосмоса огньове. Качеството не може да се прояви без форма. Неоформеният огън ще даде само мъгливо размито блещукане, но не сила, събрана за нейната проява в живота. Така качествата на духа са форми на неговите огньове. Изкованата форма оформя и кристала - зърното и основата на огъня на дадения център. Огнената лаборатория на микрокосмоса е в действие. Носителите на пламъка вървят през живота насищайки го с искри светлина. Частици от техните аури, устремявайки се в пространството, оставят в него явни отлагания. Сякаш носителите на Камъка оставят един вид канали и сфери от светлина в тъмната и плътна земна атмосфера. Движението на учениците на Владиците по земния лик е прокарване на такива светли канали. Така се утвърждава мрежата на Светлината - върху самата Земя с човешките крак и ръка, а над нея са вълните от мисли и светлина, вече неизискващи поддръжка. Мрежата е двойна - и долу на Земята, и над Земята. Сега надземната мрежа с възлите на предаване се усилва особено, обхващайки по възможност цялата планета. Намерилите съкровището могат да се порадоват. Тежкият подвиг да се носи светлина и утвърждаването на нейната мрежа е най-нужно

действие, тъй като за Земята този процес на нейното поддържане представлява въпрос на живот или смърт за планетата.

445. (16 септември). Пиши! Стремителността на еволюцията предполага всяка следваща проява на дадена форма на нова и по-висша скала. Колкото и да е малка разликата от предшестващата форма, новата форма представлява натрупания опит на старата форма плюс образуващите се наслоения на текущия живот. Това явление не трябва да се разбира тясно, прилагайки го само към човека или животното. Всички форми на живот, започвайки от атома, наслояват този опит. Ако едноклетъчният организъм се приучва да реагира по един или по друг начин на външните въздействия и ако с изтичането на неговия живот бързината на неговата реакция на тях се е ускорила с една милионна част от секундата - това е вече прогрес и натрупване на определена способност. Животът на Космоса се движи напред във времето, разширявайки се и разгръщайки се. Отлагането на придобиваните в проявите на дадения център на живот свойства от един или от друг порядък става автоматично, подчинявайки се на закона. И само в случая на съзнателната еволюция на човешкия микрокосмос духът може да избира сам нейното направление. Събирането на впечатления и реакции на външните въздействия тече непрекъснато, при което всяко въздействие оставя следа във вид на явни отлагания. Само в случая на съзнателната волева еволюция възниква въпроса: нужни ли са на човека сериите от дадени впечатления, събирани от него доброволно или не. Човек по желание може да отиде в кръчмата, в картинната галерия или на брега на морето. Изборът зависи от него и редицата впечатления, съпътстващи избора, ще бъде следствие на проявата на неговата свободна воля. Привидно кармичните условия изключват свободата на избора и техните следствия трябва да се изчерпят докрай. Но даже и при кармичните разчети човек все пак може да избира и да решава да срещне ли той вълната на кармата мъжествено, твърдо и красиво или да се разплеска под нейния удар като мокър кален парцал върху калната замърсена улица, тоест да бъде притиснат от вихрите на кармата към земята, загубвайки своето достойнство. Значи човек никога не се лишава от свобода на избора. Това е негово неотменимо право. Волята остава свободна винаги, само че да се прояви тя може не на тази плоскост, на която би искал да я прояви човек, а на по-горна. Така свободната воля на духа у двамата разпънати на кръста разбойници се е проявила различно: съзнанието на единия тя е приковала към тъмнината, в която той си е и останал, а другия е устремила към Светлината и е отворила вратата на Висшия Свят. Двата са били безсилни срещу железните вериги на кармата и двамата не са могли да ги изменят, но това е само върху низшата плоскост на живота. Свободата на избор все пак е останала за тях и те са я проявили на по-висша плоскост. Следователно във всякакви условия на живота, даже бидейки окован за ръцете и краката от връзките на кармата, на човека се предоставя свобода на избора и **ВИСШЕТО РЕШЕНИЕ**. Никой при никакви условия не може да отнеме от човека свободата на духа, освен той самия. Даже в случай на най-жестоко обсебване човек е бил приведен в това скотско състояние от своя свободен избор. И тъй, висшето решение се явява неотменимо и възможно винаги и свободната воля може да прояви себе си в неговото приемане. Всички оплаквания от трудност и безизходност на положението са несъстоятелни. Трудно е да си представиш положение по-безизходно от положението на човека, разпънат на кръст и все пак и висшето решение, и свободата на избора, и изходът от безизходните кармични условия е бил намерен и е бил направен правилно. Правилният път е основа на възхода и нищо, и никой не може да отнеме от човека възможността да го избере, никой... освен самият човек. На низшите стъпала е възможно погрешно да се помрачаваш от привидната

безизходност на положението, но пътят на Архата, който не познава колебанието, имайки винаги пред себе си и свободата на избора, и висшето решение, е прав. Еснафът може да се отклони от зова заради трудностите и препятстващите условия, но пътят на Архата е отворен и огненият дух не познава състоянието на безизходност. Светът на духа е неограничен и решението е в него. Хората търсят свобода там, където тя не може да бъде. Учителят Призовава към свободата на духа, която единствено е неотменима и е достижима. За каква свобода може да говори затворникът, затворен в тъмницата на плътното тяло с всичките негови несъвършенства, болести и ограничения? Само приобщаването към пространствения живот може да даде свобода на духа. Само в освобождаването от низшата материя и властта над земното тяло, над тънкото тяло, над менталното тяло се заключава истинската свобода. Само властта над себе си дава свобода. Само подчиняването на трите и овладяването на трите сваля оловния печат от крилата на духа. Само висшето решение довежда до желаната свобода. В тесните земни условия в оковите на плътния свят няма и не може да има никаква свобода. Но Аз, победилият света, Говоря за утвърждаване на истинската свобода, за огнената власт на духа над трите свои низши обвивки и над царствата или световите, които им съответстват. Аз Утвърждавам свободата. Утвърдих и Утвърждавам свободата на духа и в духа със стълбовете на Моите стъпала. Устременият към Мен да Ме последва.

446. Всички енергии на духа: мечти, устремности, мисли, разпилени навсякъде трябва да се съберат в единен фокус на съзнанието и волята, и събраната сила да се насочи към утвърждаване властта над трите. Търсенията в лъжливи направления няма да доведат до целта и изразходват психическата енергия. Защо да се мечтае за въображаема земна свобода и да се предаваш в обятията на призраци, обещаващи несбъдваща се свобода, когато пътят към нея е ясен и прав. Това е освобождението от властта на трите, утвърждаване властта на духа над тях и огнената победа над всички илюзии на Земята, астрала и мисълта. Утвърждавам твоята власт и Давам пътя към нея, като Указвам и най-краткия подход. Събери отново всички сили на духа в едно в неуязвимия, вечен, огнен център. Ти, който си вътре, неизменен, ти си властелинът. Ти и Аз, слети в едно сме непобедими. Както в точката на острието на тарана е съсредоточена цялата сила на удара, така и ти върни своите разхвърляни енергии в себе си и, заставайки в центъра на своята същност и като неин център прояви своята огнена мощ не в трите, а над тях. Утвърждавам трите победни Лъча. Давам сила и мощ да осъзнаеш своята власт над земния и астралния свят, и над мислите. В Мен ще придобиеш ти своята сила, с Мен ще победиш и достигнеш. Огненото тайнство се излъчва невидимо. Препоръчвам власт на избраника. Какво ни засяга всичко, което става вън, когато Владиката утвърждава в теб съкровището на властта и свободата на духа над трите.

Във всички дадени условия може винаги да се избере правилното решение. И работата съвсем не е в това какви са тези условия, а в това решението да бъде избрано правилно. Затова центърът на тежестта и отправната точка за мисленето се полага не вън, а вътре.

447. Целта на въплъщението на човека на Земята в дадения живот се заключава в това той да утвърди в своя микрокосмос редица нови енергии и, утвърдил ги, да ги събира, за да образуват те кристали от тези енергии, които влизат в състава на неговото тяло като висше отлагане. Насъбраните кристали огън са неунищожими и, явявайки се съставна част на висшето тяло на човека, тоест на зърното на неговия дух го следват от живот в живот. Енергията кристализира само тогава, когато стане съставна част от неговото същество и

представлява израз на неговата същност, тоест когато тя е утвърдена от него в живота. Не е достатъчно да се каже за дадения вид енергия, не е достатъчно да се помисли за нея. За нейното утвърждаване тя трябва да се прояви в действие, тоест да се приложи. Вродените качества на човека, пренесени от него от миналите животи, са енергии, кристализирани от него в своя микрокосмос, дали кристални огнени образувания благодарение на тяхното прилагане. Така кристалът на мъжеството е резултат от събраните някога енергии. Събирането и утвърждаването в себе си на едни или други качества е кристализация и натрупване на огън. Огнените качества акумулират в своите кристални образувания, отлагани в зърното на духа. Антиподи на качествата са техните разрушители или поглъщачи на насъбраните енергии. Така страхът изгаря кристалните образувания, опустошавайки съкровищницата. Бдителното съзнание води безпощадна борба с поглъщачите, борба не на живот, а на смърт. Ако качествата като събирачи и даващи живот със своите магнитни свойства строят и утвърждават безсмъртието или живота, тържествуващ над трите низши плана на битието, то техните антиподи, разрушители или поглъщачи на огъня носят със себе си смърт, тъй като, унищожавайки кристалите психическа енергия или огъня на живота правят обвивките на човека празни. Чашата на безсмъртието се изпълва със съкровищата от насъбрани огнени образувания или отлагания на огъня. И в това е целта на земния живот на човека. Задачата за утвърждаване на качествата се изпълнява не в името на отвличената добродетел. Не! Това е въпрос на живот и смърт на съзнанието след освобождаването му от физическото, тънкото и ментални тела или от всяко от тях поотделно. Без кристала от огън няма да се запали съзнанието в Тънкия Свят. В Огнения Свят без събрано съкровище човек е нищо. В него няма елементи, с които той може да отговори на въздействието на новата среда, за която той е глух и сляп. Даже в земния свят ние реагираме на външните впечатления с натрупания опит. Без неговите отлагания обкръжаващите предмети няма да говорят нищо на съзнанието. Зад нашата способност за разпознаване и умението да се ползваме от своите чувства и техните органи се крие опит с милиони години давност. Така е и във Висшите Светове. Само в земния ние се научаваме на много неща, на по-малко – в астралния и още по-малко – в ментала, но в Огнения Свят учението все още само предстои, тъй като няма достатъчни натрупвания за проява и утвърждаване в него на живота на съзнанието. Затова събирането на огнени съкровища в Чашата е най-неотложна задача. Кой ще поиска да влезе нищ във Висшия Свят и да не направи всичко, което е възможно още тук, на Земята, където се извършва и където е възможно да се прави натрупването на нужните елементи. И хората си заминават от Земята в другите светове натрупали или изразходвали, богати или нищи. Но натрупаното богатство не се оценява в пари.

448. (17 септември). Не трябва да се боите от съчетанията нежелани условия. Тяхната вълна може да се разреже с острието на съсредоточената воля, да се разруши нейната астрална основа. Проявата на страх не дава огнено напрежение, толкова нужно за успешното завършване на процеса на унищожаване на нежеланото явление. В съзнанието за сила и спокойствие волята напруга огъня и лъчът за унищожаване се изпраща в пространството. Така се разрушават тъмните машинации и хитрини. Даже единствено само насоченото острие ще смути нападащия и ще парализира неговата злобна енергия. Но спокойствието на равновесието или равновесието на спокойствието трябва да бъде винаги форма за проява на поразяващия Лъч. Днес ще говорим за средствата за защита и поразяване. Трите указани лъча представляват светлина и благословия за приятелите и привържениците на светлия стан. Но за враговете всеки лъч е меч, поразяваща мълния. Защитните свойства на психическата енергия нарастват с растежа на огньовете и

натрупването на кристала всеначална енергия. Мечът е безполезен в ръката на неумеещия да се ползва от него, щитът е ненужен за ръката не можеща да го държи и за какво е лъкът на неумелия стрелец? Оръжието на Светлината е добро в твърда, умела и опитна ръка. Огнената мисъл не познава нито прегради, нито препятствия. Кой и какво може да ѝ противостои, ако тя е изпратена от сърцето, слято с Мощта на Владиката? Условиата и хората са беззащитни срещу Лъча. Условиата - затова, че бидейки комбинация от стихии не нямат воля, инертни са по същество и представляват само следствие от слаби и обикновено не целеустремени действия и освен това тяхната астрална същност, форма или основа са отворени и съвършено беззащитни за мислите, насочени за тяхното унищожаване. Що се отнася до хората, то тяхната беззащитност, даже на тъмничките и сивичките, се дължи на тяхното пълно невежество и отричане на невидимата мощ на човека и силата на мисълта. Само тъмните служители от известни степени съзнателно се ползват от нея и с тях борбата е по-трудна. Но и те нямат сили да противостоят на мощта на съзнанието, действащо в Лъча на Владиката. Осъзнаването на себе си слят с огнената мощ на Владиката прави лъченосеца съвършено неуязвим за тъмните нападения. Войнстващата тъма е безсилна срещу носителя на Камъка. Значи първото условие за защита и нападение е яркото осъзнаване на себе си слят в едно със Светлината на Учителя. Сливането на съзнанията вече само по себе си е непробиваем щит. Второто условие за успеха е в това, че трябва да се осъзнае докрай, че тъмнината не е субстанционална и затова не може да се бори със светлината, тъй като тъмнината не може нищо да противопостави на лъча разсейваща я светлина. Тъмнината е безсилна срещу светлината, стига само да се насочи лъча в самата нейна маса. Силата на тъмнината е единствено в това, че често светлеещите не могат да дадат нито пламък, нито достатъчно ярка светлина, за да осветят обкръжаващия мрак. Често страхът, боязънта, неувереността, съмнението, колебанието, раздразнението и другите поглъщащи гасят и без това слабия пламък и тогава тъмнината побеждава и тържествува. Тържествува не поради своята сила, а поради недостига, 0 на светлина у този, който е искал да се изправи срещу нея. Яркото осъзнаване на своята сила, удесеторена със силата на Владиката, яркото знание на това, че тъмнината по самата си същност е безсилна срещу светлината, дава в ръцете на носителя неговото непобедимо оръжие. Затова Казвам: "Изграждайте твърдината на своя дух здраво". Картонената къщичка ще се разлети от първото духане на вятъра и вихърът ще я разпръсне. Построеното върху Мен е непоколебима и нерушима основа на цитаделата на духа и цялата земна и отвъдна тъмнина не притежава силата да я разколебае. Тъмнината не притежава субстанция, тъй като тя е само отсъствие на светлина. Тъмнината няма корени в Космоса, бидейки частен случай на своята временна проява само на нашата планета. Хаосът не е тъмнина, а материал за творческите сили на Светлината. Нямайки корени и основа в космическото творение тя представлява фантом, призрак, страшен кошмар, възникващ и утвърждаващ се там, където се наблюдава отсъствие на светлина. Хората, отричащи светлината в себе си, хората, не признаващи Йерархията на Светлината служат на тъмнината и умножават тъмнината със своето съзнание. Тъмнината е силна с невежите съзнания на двуногите. Отричащите Светлината са прислужници на тъмнината. Но осъзнаващият мощта на Светлината притежава непобедимо оръжие и непробиваеми доспехи. На поразяващия огнен лъч на Архата тъмнината няма нищо, което да противопостави. Затова слабите и беззащитни отшелници и подвижници са се оказвали по-силни от всички сатанински хитрини, ако огнят на техния дух е горял като неугасим светилник. Силата на тъмнината не се заключава в нейната сила, а в слабостта на нейните

противници. Затова Утвърждавам могъщата победна неуязвима огнена мощ на духа на носителя на Камъка.

449. Осъзнаването на огнената мощ на Владиката е осъзнаване на своята сила. Утвърждавайки Неговата мощ утвърждаваш себе си в нея. Когато Лъчите от аурата на Учителя заливат твоето съзнание можеш да забравиш за своята незначителност и слабост. Осъзнаването съкровище трябва да се удържи. Трябва да се удържи съзнанието за своята сила в мощта на Лъчите на Владиката, тъй като сам по себе си ти си нищо, но Той е мощен в теб. Не трябва да се откъсваш в съзнанието си от източника на непресъхваща сила. Всичко твое е в Мен. И Аз Съм в теб Светлина на безпределни възможности и мощ. С Мен и в Мен всичко е възможно. С Мен ти винаги си победител. Не отвръщай лицето си от Мен в часовете на тежки изпитания, тъй като ти ги Давам за твоето огнено утвърждаване и проява на силата на огньовете в теб. Сега твоята сила нараства при всички условия на живот, тъй както всички ветрове служат на опитния мелничар. Корабът върви срещу вятъра, разсичайки вълните. Стихиите служат на този, който знае как да ги управлява. Всичко служи от полза и за благо на познаващия пътя. Затова върви спокойно през живота, знаейки, че Аз Съм с теб винаги.

450. Сине Мой, защо не можеш да задържиш съзнанието на завоюваната висота? Малко е да се завоюва, трябва още да се задържат заетите позиции. Иначе са напразни всички усилия и труд. Добрият воин стои до смърт на зетия рубеж, тоест не отдава достигнатото и ще се сражава с всяка сила, с всички способности, докато ръката му е способна да държи оръжието. Така и Моите воители, воините на Светлината удържат съзнанието си с всяка сила на достигнатото стъпало. Нивото на това стъпало многократно превишава обикновеното съзнание. Налягането на средата притиска огньовете към Земята. Всичко с цялата своя същност въстава срещу дерзаещия да се издигне по стъпалата на Светлината. И все пак трябва да се устои, и все пак трябва не само да се устои и да се задържиш, запазвайки завоюваното, но и да се придвижиш на следващото стъпало. Затова за Моите сътрудници е избран символът на воина. Противодействието на средата е неизбежен спътник на възхода на духа. Това е следствие на простия закон на механиката. Но именно това противодействие дава топлина и огън. Бolidът се разтопява при съприкосновение с атмосферата на Земята и дава огън и светлина именно благодарение на движението и на предизвиканото от движението съпротивление на околната среда. Законите са еднакви във всичко. Дънерът в застоялата вода на блатото не дава нито огън, нито светлина, а само огънове на разложението, слаби и мътни, които понякога могат да се наблюдават. Състоянието на борба, победа и достижение става обичайно състояние на съзнанието на носителя на утвърждаваните лъчи. И това състояние поддържа и укрепва в него живота на светлината. Огненият живот на микрокосмоса се утвърждава с придобити огънове и раждащите се огънове изискват особени условия за своята проява. Едно може да се каже: бездействието не е свойствено за пламъка. Самата природа на огньовете изисква действие. Затова разпалването на огньовете се съпровожда с извършване на действие. Огньовете растат и действието се задълбочава и разширява, обхващайки сферите на всичките три плана за самостоятелна проява на съзнанието на всеки от тях в отделност. Обичаме пълноценното действие, тоест действието даващо известно напрежение на огньовете и усилващо самия огненосец. Такова действие се съпровожда с правилно чувство за изпълнената както трябва задача или работа и донася усещане на удовлетворение от вътрешното състояние на центровете. Не сънен застой и скука, а радостен подем на творческата огнена енергия на духа. Да заобичаме напрегнатия труд, той помага да се

задържим на достигнатото стъпало и събирайки енергия да се придвижим по-нататък. Така по частица, по искра и тук, и там, и навсякъде ще събираме и натрупваме скъпоценната огнена енергия знаейки твърдо, че огньовете се проявяват и укрепват, и растат в действие. Много характерно е да се отбележи, че известни степени на съзнанието се съпровождат с ярко развитие на творчеството. Творчеството е показател за зараждащите се огнове. И тъй, за удържане на завоюваната височина ще напием и усилим качеството на труда. Той може да се развива и усилюва във всички направления и безкрайно. Следователно няма предел за силата на растящите огнове, нито за степента на тяхното напрежение. Интересно е да се отбележи това, че силната степен на спокойното напрежение на огньовете на микрокосмоса се е отразила на почерка, придавайки му особена равност и гладкост. Така усилюването на кристалните отложения от огън е дало явно следствие. Ако се разглежда животът от вътрешна страна, независимо от течението на външните явления, то скритата работа на огнената лаборатория на човека става явно осезаема. Тъй като всичко ставащо вън има само една цел и едно предназначение: да събуди и оформи огнената същност на човека. Велико е предназначението на човека в Космоса, но то не може да започне да се осъществява дотогава, докато не се събудят в него и не започнат да действат неговите огнени центрове, раждащи пламък. Огненото тяло на човека – носител на безсмъртния дух се заражда и оформя при огромни трудности.

451. (18 септември). Пиши, пиши. Съкровищницата от знания на Владиката е неизчерпаема. Имаш достъп. Затова вземай спокойно, уверено и смело.

Земните огорчения текат като вълни на река, но лодката се движи. И да се движи тя може само преодолявайки съпротивлението на стихииите. И колкото по-бързо върви, толкова по-големи вълни предизвиква. И само имайки крила или вдигайки се във въздуха може да се избегне влиянието на водната стихия. Избягвайки една, попада в друга стихия, стихията на въздуха с нейните закони и противодействие. Стихията е по-тънка и по-лека от водата, но изисква ускоряване на движението и вече не можеш да се спреш, тъй като след спирането следва падане. Но огнената стихия изисква стремително движение и още по-сложно устройство на човешкия апарат. Само огнените крила могат да издържат условията на стихията на огъня. Някой смята да достигне и да почине. Но така мисли малкият опит и незнанието. Даже стихията на въздуха не допуска спирки. И те са немислими в огнената среда. Трябва да се приучвате към състояние на постоянна и непрекъсната усилюваща се устременост и напрежение. Ако в началото е можело да се запомни и да се запише една дума, после една фраза, после две, три или няколко и накрая цяла и цели страници, то ще дойде време, когато ще може да се пише толкова, колкото позволяват условията. Техниката на механичния запис трябва да се ускори и източи до предела, за да не се задържа физическият процес. Мълниеносната бързина на мисълта няма да се догони, но да се облекчи може. И тук също е нужно да се икономисват и силите, и времето. Трябва да се научите да правите всичко по-бързо, тоест да се направи физическото тяло по-послушно. Защото то е само инструмент на духа, задължен да му се подчинява все повече и с повече повишаващи се изисквания. Тялото е дадено, за да служи на човека. Робът служи на господаря. Робът не може да му диктува своите условия или да го отегчава със своите желания и капризи. Неговото задължение е да се подчинява на волята на своя господар. Затова пълното и безусловно подчиняване на тялото на волята на Архата също представлява негова поредна задача. Овластяването, както и във всичко, започва с осъзнаването. Властта дадена на човека над неговото тяло трябва преди всичко да се осъзнае. Ако тялото безпрекословно се движи в нужното направление и прави това, което иска неговият стопанин, ако ръката се движи и

работи, ако целият ред функции е подчинен на човека, то трябва само да се осъзнае, че няма предел за властта на човека над неговото тяло. И там където свършва сферата на произволните действия или движения, там излиза на сцената съзнателната заповед на заострената воля, отдавана на подсъзнанието в сферата на непроизволните действия. Заповедта на волята се изпълнява винаги, ако не ѝ пречат колебанията и неувереността. Трябва само по-често и по-съзнателно да се упражняват и развиват царствените атрибути на властта на човешката воля над всички обвивки на собствения микрокосмос. Силата се проявява само в действие, колкото и да е голям нейният потенциал. И степента на този потенциал и неговата мощ могат да бъдат проявени само в действие. Затова се указва утвърждаване на волята и властта над физическото тяло и всички останали обвивки именно в действие, именно с цял ред постъпки, съответстващи на поставената цел. Думата “не мога” се изключва от ежедневния речник на Архата и се заменя с “не искам”. Огненият потенциал на волята се привежда в състояние на постоянна бойна готовност. Волята е готова за действие във всеки момент, за да отрази активно вълните на противодействащите стихии или на тъмните опити на двукраките. Състоянието на пасивна инертност се изключва от живота напълно. Охраната и бдителната зоркост указват не само за постоянното напрежение на съзнанието, но и за напрежението на волята, винаги готова за действие. Състоянието на разпуснато безволие е враг на огнената йога. Изисква се състояние на постоянна събраност и стегнатост на съзнанието. Добрият войник е стегнат и събран винаги. Дисциплината на волята и разхлабената разпуснатост на съзнанието са несъвместими. Винаги на пост, винаги нащрек, винаги напрегнато събран върви през живота воинът на Светлината. Да сложи оръжието си в безсилие пред каквото и да било, даже пред най-страшния и силен враг няма да бъде решение на победител. Давид и Голиат са твърде поучителен символ. И кой познава пределите на могъщество на огнената воля, когато нейната мощ е призвана от духа съзнателно. Потенциалът на волята е неизчерпаем. Затова утвърждавайки своята власт над физическото тяло трябва да се знае, разбере, приложи и запомни това условие. Не в униятието на отричането и подавеността, а буйно и радостно се утвърждава властта над себе си, израстваща крила на духа. Младите филизи на могъщото огромно дърво на огнената воля растат буйно. Тъй като от нея, огнената, са създадени световите. А Аз ви Призовавам към величието на космическото творчество. Творческата воля, утвърждавайки своята власт над всички стихии, я утвърждава и над слоевете материя, обхващайки и сферите светеща материя. С тяхното подчиняване расте и волята. Лъчите на Владиката - висшата материя, са подчинени на Неговата воля. Преображението на Спасителя е символ на властта, утвърдена над висшата светеща материя. Къде са пределите на властта на духа над всяка плът, когато даже Лъчът е плът от невидимата Светлина? Освобождавам човека от веригите на невежеството и го въвеждам в неговото царство, предназначено за него по наследство - царството на безграничното могъщество. За да станете сътворци на Пламенните Логоси трябва преди това да се осъзнае своята сила и осъзнавайки да се започне нейното утвърждаване стъпало след стъпало. Утвърждавам безпределността на огнения потенциал на волята на човешкия дух.

В какво се заключава този *modus vivendi*, който изразява същността на достигнатата степен? Той се изразява с една дума – преодоляване, преодоляване на поредните противодействия, предизвикани от растящите сили на съзнанието. Водата може да разкъса и разруши бента, но работната вълна се насочва от волята на човека. Преди стихииите да служат те трябва се обуздаят, подчинят и заставят да се подчиняват на волята.

Modus vivendi (лат.) – начин на живот, способ за съществуване.

452. Средоточието на човека не е в главата, а в сърцето. И в него трябва да се търси и обосновава своя център. Главата ще умре заедно с тялото и животът ще си отиде от мозъка, но сърцето остава неотменима собственост на човека през всички възплъщения. Разбира се, неговата физическа обвивка е смъртна, но това, което бие и пулсира в гърдите, е дар на безсмъртния живот. При излизане на тънкото тяло усещането на биене на сърцето остава и даже се усилва, предизвиквайки детонация в цялата тънка обвивка. Духо-монадата, тази искра на първичния живот носи през всички форми на своята проява в материята биенето на пулса на вечния живот. Този център, пулсирайки и в атома и в клетката, растителна и животинска, се облича все повече и повече със сложни външни покривки, винаги оставяйки средоточие, център на ядрото, около което се наслояват придобивките на всички животи. На сърцето можеш да се опреш, тъй като то е вечно. Огненият център на биене на вечния живот никога не престава да пулсира. Не това е чудо, че човешкото сърце бие цял живот, а това, че неговото биене е вечно. То никога не е започвало и никога няма да се прекрати. Пулсът на Космическото Сърце е вечен. То винаги е било, е и ще бъде. Не е имало време, когато то да не съществува. Сърцето на духо-монадата, произлязло от Единното Велико Космическо Сърце, плът от неговата плът, кръв от неговата кръв, дух от неговия дух, същност от неговата същност, носи в своята съкровеност, както капката вода – океана, израз на неговия скрит потенциал в цялата му неизмерима дълбочина. Затова Казвам: „Търсете в сърцето”. В него са скрити съкровища, ценността и значението на които мозъкът не може да обхване. Когато Архатът в пълно съзнание проявява себе си на Висшите Планове, облечен в менталното тяло, тогава къде е неговият мозък? Не представлява ли той препятствие на известни стъпала към пълната проява на скритите способности на човека? А нима паметта е в мозъка? Много аутопсии са извършени от учените в научните институти. И нима някой от тях някога е открил тези натрупвания, поне на текущия живот на човека, които той е събрал в течение на последното възплъщение. Могат да се намерят мускули, клетки, тъкани, но не картини, които подобно на филм са отпечатани и събрани някъде. Сърцето и Чашата – съкровищница на събирания опит са неразделни. Отлаганията в Чашата стават във вид на енергии или техните кристални образувания и тези енергии при съответни условия се проявяват във форма, както лъчът на прожекционния апарат дава видима форма само върху екран. За проява на тези енергии е нужен екранът на съзнанието. Чаша се нарича съдът, съдържащ всички събрани наслоявания, обличащи ядрото – сърце. Значи в областта на средоточие на живота трябва да се търсят не само всички бъдещи възможности за разкриване на неговия потенциал, но и целия опит от преминатите форми на живот през милиардите години живот на духо-монадата. Така именно в сърцето са скрити изворите на големия цикъл, началото и краят на всичко, Алфата и Омегата на битието. Всички безкрайно разнообразни видими и невидими форми на живот се обобщават от единното велико понятие, което е просто и съдържа в себе си всичко. Това понятие е сърцето. Енергията на сърцето е неизчерпаема. Когато е призована правилно, може да служи на човека. Това е и космическият източник на огнена мощ. Колко скучна, тежка и отегчителна е безсърдечната работа. Но стига само да се вложи в нея частица от сърцето и най-непривлекателният труд става интересен. Героите са творили своите велики подвизи със сърцето. В него, сърцето е силата, способна да движи не само планини, но и планети, и цели слънчеви системи. Творческата мощ на духа е скрита в сърцето. Сърцето е слънцето на живота, Слънцето на системата, Слънцето на Космоса. Сърцето е средоточие, то е всичко.

453. (19 септември). За да се чуе гласът на сърцето трябва да се приведат в мълчание покриващите го обвивки. В тишината гласът на сърцето звучи особено ясно.

Значението на тишината или на безмълвието е все още много малко разбирано. Звуците на земния живот заглушават беззвучния глас. Но е добре понякога да се вслушате в него и да попитате себе си какво казва сърцето. Мозъкът знае малко, тъй като е ограничен от своите чувства, но сърцето знае. Сърцето знае твърде много, тъй като сферата на неговата проява не е ограничена от физически прегради. Сърцето мисли също, но по свой начин. Логиката на сърдечното мислене не прилича на мозъчната логика. Тази логика е от огъня. Тя върви по огнени пътища и понякога не изисква време. Сърцето просто знае, без уморителния процес на размисъл. Чувствознанието би могло да се нарече по-точно сърцезнание. Особено при първа оценка на хората, когато няма време нито да се научава, нито да се мисли е по-добре да попиташ себе си: „А какво мисли сърцето?“ или просто внимателно да отбележиш неговите усещания и реакция на дадения човек. Хората казват „сърдечна мъка“, но никога няма да кажат „мозъчна мъка“, тъй като знаят, че да усети нещо неуловимо от интелекта може само сърцето. Сърцето е барометър за определяне характера на пространствените токове или пространствената нота на текущия час. И това, което не е по силите на мозъка, сърцето усеща без всякакво усилие автоматично, тоест просто знае по някакви неведоми свои пътища. Добрият труженик, мозъкът, добре се е потрудил за човека. Сега трябва да се даде път на сърцето – нека то да поработи за благото на своя притежател. Мозъкът изисква контрол и обуздаване, и управление от волята, но сърцето изисква свобода. Сърцето не може да бъде заставено, на сърцето може само да се даде свобода да се прояви. Сърцето е било твърде дълго изолирано и пренебрегвано. Затова сега се утвърждава живота на сърцето с всичките му неизчерпаеми чудесни възможности. Не става дума за сладка сантименталност. Сантименталността е сърдечно чувство, пречупено и изопачено от мозъка. Но колко чудесно е, да кажем, чувството на любов. То е невидимо и незабележимо, и не може да бъде претеглено на везни, но какви велики деяния са се извършили в негово име. Сърцето е вместилище на великата огнена енергия на любовта и ковачница на тази мощ. Да вземем любовта към Родината, любовта към Учителя, любовта към науката, изкуството и другите видове любов, но не личната - запален от това велико чувство човекът е извършил много. Любовта е могъща сила и генератор на тази сила е сърцето. По този начин сърцето е и двигател, и творец на мощ. Учението за сърцето е утвърждаване огнената сила на човека и неговата огнена същност. В притежание на сърцето се намира енергия, неподчиняваща се на мозъка. Мозъкът може да бъде заставен да работи, но сърцето изисква друг подход. За него трябва да се създадат съответни условия и сърцето ще започне да проявява своя потенциал. Кристалната арфа няма да бъде чута на кръстопътя на шумните улици, където крещят високоговорители, а така също и гласът на сърцето, докато го заглушава шумната и суетлива дейност на мозъка. Следователно има две дейности: външна, повърхностна, забележима, груба, кратка, непродължителна дейност на мозъка и тиха, незабележима, могъща, обхващаща широка невидима сфера, мощно въздействаща работа на сърцето. Мисълта изпратена от мозъка е къса и неефективна, и тутакси се изчерпва, но мисълта, изпращана от сърцето, не познава прегради и разстояния. Затова защитниците на мозъка са безсилни срещу човека, въоръжен със сърце, тъй като сърцето е оръжие на Светлината. Така на късите и груби вълни на мозъчните въздействия може да се противопостави невидимата мощ на сърцето. Колкото тя е по-спокойна, толкова е по-силна, тъй като спокойствието е форма на проява на огнената мощ на сърцето.

454. Сине Мой, ти си прав, силата на Общуването се утвърждава от сърцето и се осъществява с енергията на любовта, породена от него. Животворния обмен на огнове между съзнанията на Учителя и ученика се сътворява със силата на любовта. Любовта

побеждава и времето, и пространството, и налягането на околната среда. Затова и тя се нарича огнена победителка. Откъде да се вземат сили за възход в непоносимите плътни условия? От нея, от любовта. Наистина това е велико чувство, раждащо мощ. И ако ти Кажа: „Остави всичко и през пустини, гори и планини върви към Мен, към Твърдината”, няма ли в любовта да намериш всички сили, необходими за преодоляването на всички трудности на пътя? А ти си призван и вече вървиш, и ще дойдеш, движен от това победно чувство. Да, да! Утвърждавай Ме със сърцето и в сърцето. Нека сърцето да живее с Мен, с каквото и да са заети мозъкът или ръцете. Дай на сърцето тази грижа да Ме съхрани в себе си. Мозъкът по своята структура не може да задържи поръчаното продължително, в него и без това има много грижи и работа, но сърцето може и то без всякакви измъчени усилия, а просто обичайки. И както то бие независимо от това осъзнаваш ли го ти или не, така и обича, и помни, и ще държи Образа на Владиката неизменно и вярно, независимо от това каква поредна работа изпълнява мозъкът. На сърцето може и да разчиташ, и да се довериш. Защото е много важно да се запази довереното в духа, а да запази в духа може само сърцето, тъй като то винаги бие. Огньовете на сърцето са по-тънки и по-продължителни от огньовете на мозъка, тъй като огньовете на мозъка се поддържат от сърцето. Културата на любовта е култура на сърцето. Всичко, което живее, се храни от нещо. Сърцето се храни с любов. Любовта храни сърцето. Сърцето може да се сбръчка и да изсъхне от недостиг на храна. Сърцето може да се разлага и да смърди. Но там, където гори огънят на любовта към Владиката, там сърцето живее пълен и наситен живот, пулсирайки с токовете на светлината. И когато твоята мисъл се съсредоточи на сърцето, знай, че в него живее Обликът на Владиката, сияейки с всички свои Лъчи. Затова наречи сърцето Мой престол, в който се извършва огненото служене на духа. И ти, утвърдилият Ме в своето сърце, утвърждаваш себе си в Моето Сърце. Да намериш своето място в Сърцето на Владиката и да утвърдиш себе си в Него е достижение неотменимо нито в живота, нито в смъртта. Нося Моите любими в Сърцето през вековете на хилядолетията, където и да се намират: на този свят или в другия и в каквито и условия да са били въплътени, Лъчът е с тях винаги. Сребърната нишка, изтъкана от най-тънки енергии, не подлежи на земна тлен. Аз, съществуващият вън, Съм Аз, пребиваващият в теб. Привидното разделение не е от духа, а от плътта. Огненият Свят не познава нито разделението, нито разстоянието. Единството е атрибут на Висшия Свят. Разделението царства единствено на Земята. А и то е призрачно, тъй като не е по същество, а е по форма. Низшето съзнание вижда разделението във всичко. Висшето казва: всичко е единно. И силата, свързваща всичко в едно, представлява сърцето и връзката се осъществява чрез любовта. Знаеш ли ти, че единствено в земния живот тя може да бъде достигната? С нея достигаш при Мен на хиляди, хиляди мили. С нея правиш далечното близко и явно усещано. Любовта е огнена проява на Света на Висшите измерения, неподчинена на законите на света на трите измерения. Затова приведен в движение този мощен лост може да преодолее всичко. Утвърждавам любовта като твоя храна за духа и сърцето, и тялото.

455. (21 септември). Светлината се запалва от мисълта. Мозъкът е физическият апарат на мисълта. Ако телесните мисли са от тялото, астралните – от емоциите, интелектуалните – от ментала, то има и висши мисли от Огнения Свят, мисли огнени, светлоносни. Висшата мисъл носи светлина и я запалва, устремявайки съзнанието към Висшите Сфери. Антипод на високата мисъл представлява низшата мисъл. Земните мисли са вредни не сами по себе си, а когато са наситени с огньовете на астрала. Качествата представляват форми на носими огнове, включително и отрицателните качества.

Раздразнението, злобата, суетността са форми на проява на черния пламък с различна сила и напрежение. С техните свойства се напоява и заразява и мисълта, проявявайки по този начин своята височина, степен и характер. Мисълта е магнитна. Сумата от носените от човека мисли създава в него магнетизъм от определен вид, който привлича към себе си или се привлича от явления от родствен порядък. Висшата мисъл поражда сфера, магнитната същност на която увелича човека в Сферите на Светлината. Най-тежки са не земните мисли, а именно астралните, наситени с димните огньове на страстите и емоциите. Те са като гири върху краката. Магнетизмът на черните огньове, увеличавайки човека в низшите слоеве на астрала, е опасен с това, че бидейки увлечен човек вече не може да го преодолее и да излезе от дадената сфера, която непреодолимо го засмуква със своето губително притегляне. Непритежавайки в себе си центрове на магнитно притегляне от по-висок порядък, жертвата на тъмните притегляния не може да им противопостави нищо. Затова спасението е само в мисълта на Светлината и в утвърждаването на нейните елементи в себе си като зърна на висши притегляния. Да се овладее и пресече низшата мисъл може като се почувства и осъзнае нейният пагубен магнетизъм. Само това осъзнаване ще даде сили да се пресече нейното влияние в корена. Низшата мисъл може да се изхвърли от съзнанието, ако се разбира вредата от тази сфера, където тя увелича и опасността от безизходно потъване в нея. Затова се утвърждава господство над мислите. Без земни и телесни мисли на Земята не може да се мине, но астралното начало от низш порядък трябва да се из земе от тях и при това така, че висшата мисъл да озарява със своята светлина всички постъпки и действия. Има мисли чисти и мисли замърсени. Трябва да се погрижите за чистота на мисленето. А главно - да не се претоварва съзнанието с емоции и мисли от низш порядък. Продължителното пребиваване в атмосферата на собствените отровни мисли е убийствено. Непотребните мисли се изхвърлят от съзнанието като сметта от къщата. Кой устройва в дома си сметище? Низшите мисли са още по-лоши, тъй като са зловонни и невидими за земното око. Защо някои действия се съпровождат с мръсни мисли? Чистият характер на функциите на човешкия организъм е нещо и нужно, и законно. Тъй като е казано, че в самия себе си няма нищо нито чисто, нито мръсно, а само виждащият нечистото става нечист от вижданото от него. Двама човека могат да извършват едно и също действие: единия чисто, другия – мръсно. Чистото начало на действието е много важно. И мисълта играе тук главна роля. Указана е охрана преди всичко от мислите, за да не бъде завладяно съзнанието от недостойна мисъл. Няма нищо по-лошо от това да бъдеш във властта на своите собствени мисли. Трябва да се покаже умение да се разпореждаш с мисълта. Трябва да се изработи умението да се настройваш в съзвучие с висша мисъл. Овладяването на Менталния План предполага преди всичко власт над своите мисли. И първата задача е умението да се избират гостите, канени в своето съзнание за събеседване на мислите и да се изхвърлят незабавно и веднага неканените и нежелани гости. На човека е дадена власт над мисълта, тъй като той е неин господар, но трябва да се научите да се ползвате от тази власт. Даже метлата няма да мете, докато не е взета в ръка. Помрачаването с низки мисли лишава от достъпа на Светлина. Помрачаването с низки мисли превръща човека в роб. Може да си гладен и да удовлетвориш глада, но възжелението към храна и лакомството вече ще бъдат вериги. По този начин в мислите са и свободата, и веригите. И от веригите на робство освобождава мисълта.

456. Владико, къде е огънят, поглъщащ Земята, къде е войнството на Светлината? Къде са страшните признаци на края? Всичко е мътно и тежко, и светът на мрака е безизходен, и са тъпи и невежи хората, затъващи във вълните на ограниченията, налагани

върху себе си и върху другите. Къде е мечът, разсичащ тъмнината? Къде са вълните на идващата Светлина? Къде е всичко, обещано от Теб? Тесен е мракът, стъпил се над Земята и тъмнината е безизходна. Сине Мой, мартенските иди* дойдоха, но не са си отишли. И вдигнатият меч още не се е спуснал над тайните и явни служители на мрака. Не са дошли, но ще дойдат, не се е стоварил, но ще се стовари. Завещана е не тържествуваща тъмнина, а Светлината – победител. Дай срок, ще Намеря време за всичко и унижените, забравените и потисканите ще получат своя дял при осъществяването на Новия Свят. Нито изпитанията, нито подтисничеството не могат да продължат безкрайно. Така и сроковете приближават към края. Не са дошли, но приближават и ударът на вдигнатия меч ще бъде страшен. Ще Помета противодействията на тъмните енергии, ще подчиня непокорните, ще Отнема лостовете на живот от недостойните ръце. Царството на угнетяване на духа ще завърши с царството на неговата свобода. Тържествуващата Светлина, Светлината – победител ще стане управител на човешките дела. Оловните плотове на безвремето ще бъдат свалени от човешкото съзнание. Някои живеят весело, безгрижно и в благополучие. Но горко на проспалите в опиянението на призрачното благополучие зората на Светлината. По-добре в нужда и в глад, но зрящ, отколкото в разкош и излишък – спял. По-добре да бъдеш преследван и претърпяващ, отколкото преследвач и угнетител. Преследвах Мен, ще преследват и вас, гонеха Мен и вас ще гонят. Но ще Дойда в слава. Скоро ще Дойда. И пред Моята Десница ще се преклони всичко в безмълвие и трепет пред величието на неразбираемото, но явно величие. Кога ще Дойдеш, Владико? Скоро ще Дойда. Бъдете зорко и внимателно на стража. Облечете се с бронята на доверието към Ръката, познаваща неизменността на начертаните срокове. Сроковете са известни на Мен в тяхната съкровена, страшна, необратима явност, страшна за враговете на Светлината и благословена за приятелите. Сине Мой, въоръжи се с последно търпение преди взрива и светлината, идваща след него. Изисквам доверие докрай, особено когато в мрака преди разсъмване погасват всички огньове. Нощната стража трябва да се изкара до настъпването на светлината, докато светилото на живота не засияе явно над хоризонта. Птиченцето на духа е безпомощно и беззащитно докато му пораснат криле. Само Те, далите му живот и крила го Пазят, докато полети само. В крилата е свободата и силата, и твоята защита. Отглеждай огнените крила на духа. Слънцето на живота ще засияе над всички: и летящи, и пълзящи. Но пространството и просторите на Безпределността са само за имащите крила. Орловите крила растат върху скали в гнездо високо над Земята, където не достига отровното дихание на долините. Говоря за височините на прозрения дух, съумял да разкъса земните вериги. Сине Мой, за полети над бездната е нужно мъжество. От гнездото се вижда надалече долу, но пропастите не са страшни, когато израстват крилата, ако е проявена бдителност и внимателност. Пази се да не престъпиш границите на гнездото, които са чертата на охраняващия кръг. Лъчът охранява, но трябва да се пребивава постоянно в кръга на Лъча.

*Мартенски иди - според древноримския календар 15 март. Тази дата е получила известност в историята, тъй като в този ден през 44 г. пр.Хр. е извършено убийството на Юлий Цезар.

457. (22 септември). Съчетанието на звездните знаци не винаги е благоприятно. Оттук и болезнената реакция на организма на пространствените въздействия. Човешкият апарат е инструмент, върху който лъчите на светилата изпълняват своите космически мелодии. Само в човешкото съзнание, при превода им на плътния език на Земята, те се превръщат от вестители на Далечните Светове в земни храненияи, не помнещи родословието си. Небесният огън се потъпква в еснафското блато, оставяйки само пепелта

на сивия налеп на живота. Така се изгубва лъченосната връзка с Космоса и извратеното опако на живота, Космическия живот на човека се превръща в жалко безсмислено проспиване върху кората на планетата. Даже камъкът реагира на въздействието на пространствения огън. Толкова повече откликва на него човешкият организъм. Всеки нерв, всеки нервен възел отговаря на лъчите на звездите. Утринният химн към Слънцето на нашите малки крилати събратя е реакция на нервната система на птиците на въздействието на светлината. Животът на животните и растенията се разпределя по лъчите. От тях зависят и функциите на човешкото тяло и всички най-важни процеси, като например зачатие. Но работата не е в това, което отдавна е доказано. Човек трябва да осъзнава себе си като лира за космическите въздействия. Защо всички свои състояния трябва да се приписват на разстройствата на стомаха или само на външни груби причини? При известно внимание може да се определи от какво звучи струната: от външно докосване или от докосване на далечни лъчи. Установявайки характера на докосването и отделяйки небесното от земното можеш да усетиш и да установиш своя връзка с огъня на пространството и да осъзнаеш себе си като частица от Космическия живот, контактът на която с Космоса никога не се прекъсва. Пространствените лъчи подхранват човешкия организъм, насищайки го с нужните енергии. Не е лесно да се приеме тази проста и неоспорима истина. Но може би примера с тревите и цветята, преуспяващи под слънчевите лъчи, ще напомни на човека доколко повече е изтънчен неговият организъм за възприемане на светлинните вибрации. Енергията на слънчевия лъч е явна – по-трудно е с Луната, а какво да говорим за въздействието на спектъра от планети или далечните съзвездия. Колкото по-дълбоко е влиянието, толкова по-трудно е да се улови. Да убеди може само опитът. Затова науката изучаваща въздействието на лъчите на пространствените тела върху Земята и нейния растителен, животински и човешки свят ще бъде утвърдена въз основа на експерименталния метод, метод строго научен, въоръжен с всички достижения на съвременното знание. Светилата се разделят по стихии. Това деление преминава рязко през всички светове: минерален, растителен и животински. Преобладаването на една или друга стихия, обусловено от пространствените лъчи, комбинира в дадената форма на живот елементите, съответни на стихията и в необходимото им съчетание. Например има лунни растения, събрали в себе си свойствата на стихията вода. Има растения огнени, концентриращи в своето тяло огнена енергия. Върба и ела, трепетлика и евкалипт, папрат и роза, кой ще отрича техните рязко противоположни качества и свойства. Така делението на всичко по стихии, а следователно и по лъчите, зараждани от светилата, ще бъде вече обосновано, а не произволно, както това се е правело досега при невярна, измислена и несъответстваща класификация – поне на растенията. Класификацията на химичните елементи веднага е открила законите на техния живот и взаимодействие един с друг, същото ще стане и с класификацията на всички форми на живот по стихии и принадлежността им към светилата, които са ги зародили. Така също и човечеството ще се раздели не по цвета на кожата, националността и други временни признаци, а по лъчите. Принадлежността на хората към едно или друго светило ще помогне на хората да се обединят и да осъзнаят своята сила като колектив, единосъщен със своя Владика и светилото, стоящо зад Него. Има нации особено жизнени и упорити, познали тайната на лъча на своето светило. Разбира се, знаят не всички, а само овладелите тайната наука, но те хилядолетия държат в своите ръце ключовете и на своите неразпалени събратя. Такъв народ се държи заедно даже в Тънкия Свят. За съжаление в по-голямото число от случаите те отговарят само на низшите октави на лъча на своето управляващо светило, но все пак са обединени от него здраво. Но има светилина по-високи и първенството ще

принадлежи на тези, които са родени под тях. Низшето се подчинява, а висшето управлява низшето. Уран господства. И децата на Сатурн не могат да се състезават с него. Борбата е дълбока и космическа. Народите въввлечени в нея са само оръдие на лъчите на своите светили и слепи изразители на космическата битка. Притеглянето и отблъскването вървят по лъчите. Лъчите обединяват народите. Народите вървят, подчинявайки се на Космическите Повели, тоест на начертанията на лъчите на Далечните Светове. Стълкновението на пространствените лъчи, предизвикали великата битка, ще завърши и със силата на лъчите ще се утвърди Нова Епоха. Всичко ставащо на Земята протича под въздействието на невидими лъчи и се обуславя единствено то тях. Тази велика и често невидима сила се отрича от човечеството. Но Уран побеждава и настъпва Епохата на Уран. Лъчите са властители на живота и в сърцето на всеки човек невидимо властва лъчът на неговото светило, дало му живот.

458. (23 септември). Възлите на Светлината нормират правилното и равномерно нейно разпределение по повърхността на планетата. Получава се един вид изолиращ слой или заградителна мрежа. Възлите на предаване представляват трансформатори на човешкия апарат, носещ върху себе си упора на напрежението на огнената енергия на мощната динамо-машина на духа на Водещия Йерарх на планетата. Да носят върху себе си упора от нагнетяването на огнената енергия могат само огнените натури, но бремето е огромно, тъй като мярката на натоварване е напрегащият предел. Това е и висшата форма на Служене на човека, изискваща особена тънкост на организма. Лъчите трябва да бъдат пречупени, тоест трансмутирани. Непречупени от съзнанието те секват за Земята, отлитайки в пространството. Растенията загиват без еманациите на светлината. Те също са поглъщачи, трансформатори и разпределители на прана. Отмира и част от планетата, лишена от възлите на предаване или разпределящите центрове. Ако от някои места бъдат отнети тези центрове подземният огън би нахлул незабавно. Разбира се, всеки човек възприема светлина, тъй като без нея не може да съществува даже неговото физическо тяло. Антитеза на светлината представлява абсолютната тъмнина, изключваща каквито и да било форми на живот. Даже тъмните, отричащи светлината, живеят от нейните отблясъци, сечейки клона, върху който висят. Даже и най-потъмнелия, за да бъде видим и да съществува трябва да има в себе си някакво смътно и слабо подобие на светлина-огън. Иначе той ще бъде нищо. Нека този огън да бъде блед, димен и мрачен, но неговите изопачени искри са все пак от тази същата Единна Светлина. Светлината е във всички. „И ако светлината, която е в теб, е тъмнина, то каква ли ще е тъмнината?“ - така е Питал Учителят, познавайки тях, хулещите Светлината. И тъй, животът, целият живот е утвърждаване на една или друга степен на огън, явяващ се на свой ред модификация на тази същата Светлина, тъй като Светлината е неговата висша форма и форма именно огнена, но вече недостъпна в своята съкровена огненост за земното око и дори за тънкото. Тъй като призматичното зрение или зрението, пречупващо огньовете на кристалите най-тънки енергии, е висше достижение на духа на вашата планета. Непречупени от огненото око те не съществуват за съзнанието. Огненият Свят е затворен за низшето съзнание. Но целта на човека на Земята е именно да асимилира със съзнанието си Висшите Огньовете и да направи областта на Невидимото реалност. Въздействието на пространствените огнени лъчи ще се усилва, за да могат да зазвучат на тях всички. Проводникът, издържал напрежението, прегаря. Значи той е негоден. Негодните организми ще прегорят. Казах: негодните ще си отидат от живота. Царството на бъдещата Светлина е Епоха на особено напрежение на огнените енергии, които ще наситят живота. Гнилите обвивки са обречени на прегаряне, тоест на унищожение. Затова няма да се

огорчаваме от непосилните нагнетявания, тъй като те подготвят нашия апарат за постепенната им асимилация. Също ще помним и за напругия предел. Някой ще поиска да избегне огнената необходимост. Но спасение няма да има, даже и самият вдишван въздух ще бъде наситен с огън. Спасението е във възможната асимилация на Светлината, срочна и неотложна, сега проявяваща се в страшното преддверие на бъдещето. Да намерим време и място за най-главното. Преди катастрофата трябва да бъде проявена готовност на съзнанието.

459. Владиката на Шамбала, носещ Светлина и утвърждаващ Светлината Казва: ужасът ще бъде спасение, тъй като ще застави главите, наведени към Земята, да се обърнат към Небето. Обречените ще загинат, но можещите да вместят поне малка част Светлина ще бъдат спасени от нея. Не са страшни: водата за водата, Огънят – за огъня, Светлината за светлината, тъй като родствените елементи се усилват при съчетаване. Затова събирането на нужните елементи, способни да противостоят на надигащите се огнени вълни и тяхното натрупване в себе си трябва да се извърши неотложно. В най-отговорния момент на планетата Моите сътрудници според своите сили ще пламнат като ослепителни центрове светлина, които ще станат регулатори на настъпващото велико объркване, завладяващо тълпите. Глухи и слепи те ще се втурнат в търсене на спасителната светлина. И към тях – стоящите на Моята стража ще се обърнат мятаните се в ужас съзнания. Въоръжени с Моите Лъчи Моите синове ще застанат в помощ на планетата като последна надежда и прибежище за тях – забравилите за Мен. Бодърствайте, тъй като Часът е близък. *Аз Казах.*

460. (Насън). Вратата трябва да познае мярката за броя на зърната.

Сине Мой, броенето на зърната се доверява само на близките. Зърната Светлина са бисери на знанието. От тях се ползва всеки, който умее да ги намери, но сметката водят само доверените, тъй като имат достъп до Моята Съкровищница. Много цветя има в Моята Градина и във всяко – бисер Светлина. Това е градина на радостта и градина на знанието, градина на радостта от знанието, или на радостта от постоянното познание, непрекъсвано от нищо. Едни смятат за свое богатство вещите, които владеят, други – земните блага, но мъдрият го смята в знанието. Знанието е неотчуждаема собственост на човека и при това невидима. Знанието е необятно и безпределно. Няма такъв мозък, който би могъл да го обхване и задържи. Знанието е ценно, но още по-ценен е огненият апарат, познаващ и можещ да черпи това знание от неизчерпаемата Съкровищница на Космоса. Тази Съкровищница не може да се носи в съзнанието, но може да се достигне до такова състояние на съзнанието, че достъпът да бъде отворен винаги и лъчът на съзнанието във всеки момент да може лесно и свободно да освети нужната област и да може да вземе от нея нужните факти. Елена Петровна Блаватска е водила научни беседи с научните светили на своето време. Тя не е завършила университети и не е имала научни степени, откъде тогава тя е вземала знанията, поразяващи нейните събеседници с дълбочината и широтата на мисълта, превъзхождащи техните научни догми по сила и оригиналност? Може да се стигне дотам, че архивите на пространствените книгохранилища да станат достъпни за съзнанието. Буда-изследователят не само е получавал готово знание, но се е поучавал във великия университет на природата, изследвайки и изучавайки явленията, както прави това студентът в съвременната лаборатория. Трите тела, разделени получават самостоятелна работа на трите плана. Но за Него е бил отворен и Огнения Свят, тъй като Неговото Огнено Тяло е било също така оформено, както е оформено физическото тяло на обикновения човек. Значи главната ценност не е в самото знание, а в проводниците, можещи да го доставят непосредствено, тоест без посредничеството на каквито и да било външни предмети,

апарати или пособия. За малката личност няма място в Космоса, но проявите ѝ я правят като прашина в окото, пречеща да се види широкото поле на познаваните обекти. Затова първото условие за непосредственото познаване е отричането от себе си, от своята малка личност. Като желязна завеса тя стои между възможността за космическо познаване и съзнанието на човека. За да се роди и получи крила пеперудата задължително трябва да отхвърли пашкула или птиченцето – черупката. Така за раждането на Индивидуалността, безсмъртна и непреходна векове, човек трябва да се роди отново, отхвърляйки от себе си ограничаващия го пашкул на своята личност. Вкопчвайки се за отживялата и станала вече ненужна форма на своята предишна проява, той прегражда за себе си пътя към космическия простор. Пеперудата няма да полети, ако не отхвърли пашкула. Да остане в пашкула означава смърт. Няма да полетиш, оставайки в менгемето на личността. Оковите на личността са смърт за духа. Астралът е форма за изразяване на личното начало на човека, опора на всичко смъртно и преходно, което е в него. Астралът, подобно на физическото тяло, е обречен на смърт във всяко възплъщение. Индивидуалността не се нуждае нито от лично начало, нито от астрална обвивка. Астралната люспа, бидейки отхвърлена в Тънкия Свят, по същество е подобна на пашкула, отхвърлен от пеперудата. Разликата е само в това, че тя е построена не от физическа, а от астрална материя и представлява подобие на обитаващия в нея човек. Сега, на границата на шестата раса, астралът не е нужен. Подвижниците са говорили за убиване на плътта и за жестоката смъртна борба с нея. Не с тялото са се борили, а с яростната, жизнена, възделееща същност на астрала. Тялото е слуга на човека. Слуга верен и надежден. Защо да се убива и да се умъртвява? Но астралът трябва да бъде умъртвен поради ненужност на новото стъпало на човешката еволюция. Стоиците са преуспели много в това. Сдържаността на англичаните представлява постижение на този народ в смисъл на овладяване на астрала. Да проявяваш своите емоции, тоест движенията на астралната обвивка, се смята при тях за признак на отсъствие на възпитание. Човекът може да живее и без астрална обвивка, без да чувства загубата. Но англичаните са били погубени от интелекта. Мозъкът, поставен на първо място, е убил сърцето. Сега като орган на висшето непосредствено познание, като носител на способността чувствознание се утвърждава сърцето. Когато мисълта се потапя в сърцето, тогава се отварят съкровени врата. Търсете в сърцето. В него е пътят.

461. (24 септември). Същността на съответствията се заключава в това, че зърното на духа, пронизано от вибрациите на лъча на своето светило, привлича към себе си от обкръжаващата среда на всичките три свята елемента, хармонични на лъча. Хороскопът или рамките за проява на духа в даденото възплъщение също представлява комбинация от магнитни енергии, притеглящи частици материя, съответни на лъчите на звездите в необходимите пропорции. И зърното на духа с натрупаните в света на формите енергии трябва да се прояви чрез своите обвивки – физическа, астрална и ментална. Елементите на обвивките са притеглени по съответствие и кармически, но у обикновените хора обикновено няма тела, позволяващи им да проявят всички свои придобивки, тъй като целта на всяко ново възплъщение се заключава в това да се утвърдят и развият в себе си свойствата, набелязани от поредното потапяне в плътния свят. Хороскопът може да се разглежда като рамка или форма, ограничаваща свободата на духа. Духът се стреми да преодолее тези ограничения, но основната негова задача е да преодолее не това, а противодействията, пречещи на утвърждаването на предначертаните за даденото възплъщение свойства. Известният скулптор от предишното възплъщение вече няма да бъде такъв в новото, а вече трябва да развива нови страни от своя микрокосмос. Един път достигнатото никога не се

губи, но обикновените земни условия не могат да служат като поле за изява за всички събрани придобивки. На човека се дава определен инструмент и с този инструмент той трябва и да работи, използвайки изкусно всички негови възможности. С часовникарски инструмент не могат да се изковат подкови и обратно. Да лети може само имащият крила, тоест принадлежащият към стихията на въздуха. Или на огъня, която побеждава всички други подвластни ѝ стихии. Затова животът на човека се изгражда по съответствие със същността на елементите, заложили в него. Колкото по-високо е духът, толкова по-свободно той преодолява влиянието на звездните лъчи. Архатът е победител над звездните влияния. И вече не звездите управляват него, а той – властелинът на своя микрокосмос, на който въздействат звездите. Огнената воля, която е висшата сила на Земята и в световите, побеждава даже светилата. Тази воля не може да бъде проявена в обвивките и от обвивките на трите царства, тъй като тя е от огъня. Но чрез обвивките може. По такъв начин потенциалът на огнената воля може да се търси в потенциала на огненото зърно на духа, което е над трите. Ядрото на духа е от Лъча на Владиката, следователно победата е в сливането с този Лъч или с волята на Отеца – Йерарх. Затова твърдението на формулата: „Да бъде Твоята Воля” е утвърждаване на своя огнен потенциал и победа над трите царства и обвивките на всеки. Всички ограничения са до известен предел, след който започва царството на свободата, проявяващо се във формата на Висшите закони. Трябва да се разбере че рамките на закона са форма за проява на висшата свобода. Затова свободата се постига чрез познаване на закона.

462. И тъй, пътят към съкровено знание преминава през сърцето и това е пътят на непосредственото знание. Ето насън бяха показани два случая на това знание. Сърцето просто знаеше, че трябва да стане именно така, а не иначе и се случи така, както казва сърцето. В живота на практика това става често, само че ние малко се вслушваме в сърцето и неговите съобщения. Известна внимателност би могла да облекчи развиването на тази способност. Знание за някои неща вече има в сърцето. Но това знание трябва да бъде заменено от мозъка, тоест от сърцето трябва да се пренесе в мозъка, който се ползва от съзнанието като работен инструмент през деня или при бодърстващо състояние. При решаването на някакъв проблем, даже без да се чака утрото трябва да се постави мисълта върху сърцето и да се постараш да разбереш какво казва то. Мозъкът говори винаги, давайки своите заключения. Него слушаме и на него се подчиняваме. И това е станало навик. По същия начин може да се утвърди и да се направи привично и звученето на сърцето в обикновения живот. И в хода на внимателното отношение към сърцето неговият глас ще звучи все по-често и по-често, все по-ясно и по-ясно, докато не зазвучи в съзнанието победната песен на сърцето, познаващо над ограниченията на плътния свят. Най-напред трябва да се повярва в мощта на сърцето, за да се започне нейното прилагане в живота и да се ръководиш от нея. Внушаването на себе си и заповед на себе си трябва да се дава чрез сърцето, особено заспивайки, когато мозъкът прекратява своята съзнателна дейност. Мозъкът спи, но сърцето не спи никога, тъй като е на стража. Не е ли по-добре на него, на бодърстващия да се поръча изпълнението на подобни задачи? С него даже може да се разговаря като с особено същество или същност, пребиваваща в нас. Сърцето може да бъде уговорено да действа. Вие искате да предадете нещо на някого мислено – действайте чрез сърцето. Резултатът няма да се забави. Вие изпращате далечна вест – изпращайте я със сърцето и чрез сърцето. Радиусът на действие на мозъка е много малък. Той е ограничен от протяжността на органите на чувствата – неговите инструменти. Но сърцето не е ограничено, тъй като е огнен апарат. Това не е теория, а животът. Сега настъпва епохата на

сърцето. Възможностите и способностите на сърцето трябва да се пренесат в живота, тоест да се приложат. Как може да се събуди сърцето, ако то не е призовано за действие и се намира в пълно пренебрежение към възможностите на неговия огнен потенциал? Желайте чрез сърцето и действайте със сърцето. Мозъкът има своя сфера на дейност. Но той не може да носи функциите на сърцето и то не само в обичайния смисъл, а именно в областта на необичайното и свръхплътното, където мозъкът е безсилен, но сърцето е всесилно. Мускулът се развива с приложение, тоест прилагане, така е и сърцето - може да прояви своята сила и възможностите само в действие. Магът е начертавал врата върху каменна стена и напругайки воля е отварял тази врата в сферата на невъзможното. Така и дверите на храма на сърцето се отварят от огнената воля в сферите на чудесния пространствен живот на извънплътните условия. Мозъкът там няма какво да прави, тъй като сферата на дейността на мозъка е плътният свят. Но в Тънкия Свят царства сърцето. Заедно с тялото умира и мозъкът, но не умира нито мисълта, нито сърцето. Ще се учим да мислим чрез сърцето. По време на умното правене [умствена практика на ранните християни] активността на съзнанието се пренася от мозъка надолу, в областта на средоточието под лъжичката, към слънчевия сплит, към подножието на сърцето. И не са ли пробуждали сърцето, прекратявайки активността на главния мозък? Нека мозъкът дори да бъде зает със своята обичайна работа, но това няма да попречи ни най-малко на сърцето да изпълнява поредното задача, без да пречи на работата на мозъка. И все пак трябва някога да се започне – да се даде на сърцето възможност да прояви своята сила.

463. (25 септември). Сине Мой, величината на разбиране Облика на Владиката съответства на разширението и ръста на съзнанието на разбирация дух. Само подобното се постига от подобно и в размера на своето наподобяване. Всичко от Моя Лъч е Мое. Затова ви Наричам Мои. Моето расте и преуспява според усвояването на Моите свойства и качества. Моята Светлина, пречупена във вас, сияе като самопроизводна светлина. Моята Светлина е станала ваша светлина. Така се събира в едно единното стадо. И Аз Съм Пастирът. Шестата [раса] ще бъде събрана в едно, асимилирайки Моите Лъчи. Сине Мой, достижението е ценно не благодарение на, а въпреки обкръжаващите условия. И то се измерва с противодействащите сили. Светилникът е ярък не на Слънце, а тъмнината показва величието на Светлината в мрака на нощта и чудовищата на мрака са крака на нейния престол. Но в космическо разбиране антитеза на Абсолютната Светлина представлява Абсолютната Тъмнина или Хаосът. И в космическото строителство тъмните сили са само кален израстък на малко петно кал. Няма да преувеличаваме планетното значение на тъмните. Шестата, обединявайки се, ще даде ново явление, тъй като сред новата раса тъмни служители няма да има. Към бъдещето трябва да се върви с отворени очи, като се знае Планът за Еволюцията на расите, начертан от Владиците. Планът е издълбан в стихииите, Планът е кристализиран с огнените енергии на СЕДЕМТЕ. Но той трябва да бъде внедрен в човешкото съзнание, да стане част от него като единственото възможно условие за изграждане на живота. Преди да се извърши движение или да се изпълни работата на деня човек трябва да знае какво и как ще прави, тоест да има план. Без план не може дори да се построи дом. Така е и в голямото. Планът на Владиците трябва да изкристализира явно в човешкото съзнание, да се загнезди в него като единствено решение на живота и вече след това осъзнат да се преосъществи във форми на Земята, в проявения живот. Досега човечеството е противодействало на Светлината, вървейки по криви пътища. Но пътят на Светлината е прав и Шестата ще последва най-висшия път, даван йерархически. Лъжливата наука, лъжливата религия, лъжливото разбиране на живота не са способствали на

космическите пътища. Ще Отстраним лъжата от живота на хората. Ще Дадем истинска наука, истинска религия, истинско разбиране на предназначението на човека и на Земята, и в Космоса. Ще Съединим в съзнанието на хората частите, разединени от тъмнината. Този свят и Другия Свят ще Съединим в едно неделимо цяло – истинският облик на Единната Вещ. Ще Съберем пътниците, разпръснали се по ъгълчетата на живота. На тях, обединени от Мен, ще Дадем първенство над низшите съзнания, за да могат да приведат в Светлината и малките сили. Ще се измени всичко. И Новото Небе и Новата Земя ще станат блестяща действителност. Великото разделение, докоснало науката и религията, ще отдели и изгори всичко, което е лъжливо в тях. Когато религиите бъдат очистени от човешките разделения и бъде показана тяхната първооснова, ще изчезнат техните привидни противоречия, породени от човешкото неразбиране. Единението ще премине през целия живот от горе до долу. И даже дивите зверове ще станат приятели на човека. Всичко живо ще стане единно семейство, обединило в хармонични условия усмирените стихии, вече не враждебни, а дружелюбни и сътруднически на човека. Сляло се с космическия поток и станало съзнателна част от него, човечеството ще се устреми свободно и светло към изпълнение на своето световно предназначение. Но първите кълнове на бъдещите филизи се зараждат и поникват за живот сега, в страшните условия на преходното време. И вашето значение, като сеячи на пространствените зърна на необятната нива на пространствения живот, е огромно и неизмеримо. Вашите мисли, бидейки плодове на асимилирания Лъч, представляват тези зърна на Светлината, които дават своите явни кълнове. И ако сеячите не сте вие, Моите близки, то на кого тогава да се довери нивата? Трябва да разберете своето значение и предназначение в делото по изграждане на Новия Свят. Подценяването или неразбирането, или отричането са равносилни на невежество. Трябва да осъзнаете ценността на своето съзнание. Смирението не е отричане на действителността, а знанието на своята мисия - гордост. Самоунижаването принизява съзнанието и го прави ниско. Огненото начало в човека, осъзнало своята сила, е над слепите двукраки, пълзящи в прахта по Земята. Достойнството на духа трябва да се държи високо. Достойнството и осъзнаването на властта са неотделими. Достойнството и гордостта на духа от своето огнено достойние е осъзнаване на бисера на непреходната същност на духа. Не прегърбен жътвар, а сеяч се изпраща от Мен на нивата. Полето на огнения посев се доверява само на най-близките. Деца Мои, почвата е изорана дълбоко и урожайт ще бъде добър, и жътвата – обилна. Но без посев, извършван от вас и с вашия труд, как да се очакват кълнове?

464. Работата на възловото съзнание е многообразна. Тя се извършва на видимия и на Невидимия план, или по-точно на всичките три плана. Тънката работа невинаги е достъпна за съзнанието. Причините за това са много. Да проследим достъпната сфера. Лъчът се изпраща от Владиката. Центърът на съзнанието го възприема, асимилира го, тоест го усвоява и дава вече своя готова продукция. Енергията на Лъча се кристализира от възприемащото съзнание в определени мислени форми и тези форми възловото съзнание подобно на конвейер излъчва от себе си, насищайки с тях обкръжаващото пространство. Изпращам не Записи, а Лъч и твоето съзнание го отлива или кристализира неговата енергия във форми толкова ясни и отчетливи, че те, отпечатани върху хартия, дават стройно и завършено изложение на някои страни от съкровено Учение. Възелът на предаване, улавяйки огнената енергия на мисълта и оформяйки я, подобно на сеяч, непрекъснато хвърля в пространството зърната на йерархичната мисъл. Същото става и без Записки, но Записките утвърждават и ритъма, и видимата система на трансформация. Записите изискват завършена кристализация на мисълта и в това е тяхната двойствена ценност: от една страна

те видимо насищат пространството в голям радиус, от друга – могат да служат като запалителен фокус раждащ мисъл за всяко съзнание, което може да ги прочете и усвои. Ползата е двустранна. Трябва да се разбере, че мисълта, преди тя да бъде зафиксирена върху хартия, трябва да се отлее в явна и завършена форма, тоест да се роди като самостоятелна същност на Духовния План. И само родена там тя може да приеме видим физически облик във формата на Записки. Не всяко съзнание лесно улавя и оформя пространствената мисъл. Но отпечатана на хартия мисълта вече е достъпна за болшинството. Нека даже и да не разберат всичко, дори и малката разбрана част е вече полезна. Възелът на предаване има и пространствено значение, тоест значение за определена местност, в която той се намира, за нейното насищане. Вече не канал, а цяла сфера от Светлина пронизва обкръжаващата тъмнина, служейки като магнит, привличащ Светлина от Твърдината и център, излъчващ я на свой ред. Така акумулирането и кристализирането на Светлината може да превърне в Ашрам това място, където се натрупва и събира Светлина. Разбира се, такъв ходещ Ашрам представлява преди всичко самият носител на светлина, но и насъбраното неподвижно огнище ще се нарича Ашрам в обичайното разбиране на тази дума. Ашрамите са рядко явление и затова се охраняват особено от Нас. Думите „Тук е Моят дом” представляват неговото утвърждаване на Земята там, където те са били казани. Когато Казах: „Вие сте богове” Исиха хората да осъзнаят своята ценност по висшата скала. Искан Моят син да осъзнае своето значение и своята ценност и незаменимост. Не е нужно смирение в обичайния смисъл там, където силата на Лъчите на Владиката се предава на довереното съзнание. И ако ти сам по себе си си нищо, то въоръжен с Моята мощ си всичко. Олицетворявайки със себе си Лика на Учителя, Неговата сила, Неговата власт, Неговото могъщество, се проявяваш и можеш да действаш като същност или Индивидуалност, облечена с висша власт. Посланикът на велик народ олицетворява със себе си мощта на страната, която стои зад него, тъй като е упълномощен от нея. А зад теб е Самият Владика, доверил силата на Своите Лъчи на теб. И не ти, а Той в теб е достоен за висше осъзнаване и утвърждаване. Отбележи часа, когато проявяваш Моя Лик, тъй като в това време се преобразява твоята същност и от малък на Земята ти можеш да станеш огромен в полет. Ти си нищо, но Владиката, утвърдил Своя престол в твоето сърце, Е Велик. Прояви явно в себе си Неговото величие, Неговото могъщество, Неговата власт, Неговата сила, Неговото спокойствие и ще станеш велик с Неговата Светлина. Изправи се, сине Мой, в осъзнаване могъществото на Светлината. Облечен с Моята власт ще те Изпратя в света. Скоро ще те Изпратя. Подготви своето съзнание за вместиране качествата на Владиката. Моите доверени изразяват Моя Лик. Предавайки Ми съзнанието си необратимо, неразделно и завинаги, пребиваващ със сърцето си в Мен и Аз в него. При възприемането мисълта трябва здраво да се хване и задържи в съзнанието, тогава тя ще започне да се обръща с всички свои страни, докато не бъде изчерпана и възприета изцяло. Мисълта, току-що изпусната, показва недостатъчна бдителност на съзнанието. Къде е тя сега? Закъснелите опити да я хванеш са безплодни.

465. (26 септември). Човешката несъстоятелност е чудовищна. Делата не съответстват на думите, а думите – на мислите. Получава се начупена линия на духа. Зад изкривената форма не се вижда съдържанието. Съответствието изисква външното да бъде съзвучно изразение на вътрешното. Лицемерът и лъжецът създават форми на изразяване, нямащи основа в него, не явления, а техните призрази. Лъжливото изразяване на духа, като например суетливост, е вредно именно поради изопачаване състоянието на духа под влияние на дребните чувства, които го предизвикват. Духът и неговото достойнство се

предават заради нещо външно, толкова нищожно, колкото и породените чувства. Съзнанието и действията са приковани към повърхността, която е кална, разпенена и нереална. Взима се малкия момент и в негова услуга се принася величието и достойнството на безсмъртния дух. Колко малко уважава себе си лицемерът и колко малко е уважаван той. Правото на първородство и приматът на духа се продават за грошове в замяна на призрания. Трудно е да си представиш състояние на по-голямо робство при хората и условията, отколкото състоянието на човека, демонстриращ лъжливия лик на духа в угода на обкръжаващите по какъвто и да било повод. Да бъде самия себе си навсякъде и винаги може само човек, знаещ цената на бисера на своя дух. Да се заключи същността на собствения микрокосмос за достъпа на странични хора не е лицемерие, а охрана на съкровището. Воинът на стража не е лицемер. Но гримасите на угодливост, ласкателство, лицемерие, суетност и дребно тщеславие са отвратителни. Като пауни хората разперват пера, надувайки се, а под тях е лъжа. И по Земята ходят вече не хора, а маски. Кого мамят те, пред кого се кълчат, на кого искат да покажат това, което го няма и което не съществува? Не те са страшни, не показването на тези малки страстички, страшни са резултатите от лъжата, отсъствието на огън и пепелта на погасналия жертвеник. Външната форма не съответства на вътрешното съдържание. За виждащите очи зрелището е ужасно. Дисонансът, предизвикан в пространството от явления от подобен порядък, е далечен и разрушителен. Неговото ехо се разнася надалеч, отравяйки съзнанията, неумеещи да разпознават. От малкия червей израства дракон, опустошавайки човешките души. Произнасящите Моето Име и кощунстващите с него не са Мои слуги, а служители на мрака. Лицемерието на сектантството е ужасно. Защо се гаврят с Моето Име и Го унижават със своя жесток, безсърдечен, негодайски фанатизъм? Като папагали твърдят думите на Писанието, но не притежават дори птиче достойнство на духа. Онези искат да летят, а тези пълзят и се влачат пред застиналите форми на фанатизма и глупостта. Ще Разруша всичко до основи, тъй като планетата трябва да бъде очистена или да загине.

466. За да се прояви мощ, трябва да се покаже вяра в нея. Преди да се покаже, трябва да се повярва. Без условието на вярата няма сила, движеща планини. Трудно условие. Хората са лишили себе си от вяра във великото и са станали нищожни. Загубената вяра трябва да се възстанови и да се изгради цитаделата на мощта, полагайки камък след камък отново. Привидно абстрактното понятие вяра и силата, конкретно проявявана, не са свързани, но това разделяне е привидно. Вярата е именно непоколебимо знание на непреодолимата, непознаваща ограничение огнена мощ на всеначалната енергия. И ако от нея са задвижвани огромни планети, то има ли нещо, което не може да бъде приведено в движение от нея? Ако се намери опорна точка за лоста, то може да се повдигне Земята. Така е мислел Архимед. Къде е тази опорна точка, опирайки се на която би могло да се прояви силата на огнената енергия? Тази опорна точка е именно вярата или непоколебимото знание за силата на енергията на Огъня. Тази вяра и тази сила, и тази опорна точка ги няма в ученика, но ги има в Учителя. Трябва да се върви по Неговия път. Ако Той я е Проявил и я Проявява, то и ученикът също може да я прояви, ако достигне степенята на разбиране на нейното поне начално приложение. Винаги се започва с малкото. Какво се започва? Прилагането или използването в живота на всеначалната огнена енергия. Навсякъде и във всичко може и трябва да се учите да я прилагате: и в голямото, и в малкото, и денем, и нощем, и насън, и в бодърстване. Тази могъща сила се подчинява на волята и се намира в нейно пълно разпореждане. Малко е да се знае, че тя съществува, малко е да се вярва в нейната мощ, трябва тя да се приложи, за да стане неотменимо достояние на човека.

Болести, рани, недостиг на сили, болка, нарушаване функциите на организма - всичко се подчинява на нея. Преди докторите, преди лекарствата, преди каквото и да било винаги и във всичко трябва да се приложи тя според силите. Нейното приложение винаги ще даде резултати и те също трябва да могат да се видят, за да станат явни и неоспорими. При студ, при глад, в областта на утвърждаване и проява на различните чувства, нейното приложение е безгранично. Възможно е сред горещината на пустинята да заставиш себе си да усещаш студ и сред снеговете – горещина, и да прекратиш болезненото чувство на глад. Упражнявайки се постоянно във всичко – в голямото и в малкото може съзнателно да се постигне нарастване на огнената победителка. Колко е безпомощен човекът в котела на житейското море, подложен от всички страни на ударите и на стихииите, и на хората. Слаб и беззащитен е той. Но това не е човекът, а еснафът. Този който е осъзнал, че в неговите ръце има лост с непреодолима сила, ще стане и ще я прилага и в ежедневиия живот, за да расте и се утвърждава в него съзнанието за силата на съкровището, което той притежава. Въпросът е как да се приложи. Винаги е имало и огън, и нефт, и електричество, но колко години са минали преди човек да се научи да ги прилага. Така е и с огнената енергия. Трябва да се разбере, че нейният носител е апаратът на човешкия организъм, апарат огнен, способен да акумулира тази мощ в небивали размери. Сферите на проява на всеначалната енергия вървят по стъпала или по скала. В движението на мускулите и на органите в тялото, в мозъка е същата тази енергия, но вече трансформирана. Даже степените на проява на мисълта имат своя огнена проява от низшата ѝ октава до висшата. Огнената енергия управлява всички слоеве на материята. Стихиите са подчинени на нея. Следователно тя може да бъде приложена в абсолютно всички области на живота и във всички слоеве на съществуващото, и на всички планове на битието. Разбира се, висшата мисъл привежда в движение несъзнателната огнена сила. Енергията се управлява от мисълта, сама на свой ред също представляваща енергия. Висшето винаги управлява низшето. Тихо, нечуто, но мощно действа съзнателната мисъл, тоест мисълта породена за достигане на определени резултати. Трябва добре да се разбере, че мисълта, обременена емоционално от астрала или с частици астрална материя е тежка, нееластична и слаба в сравнение с безстрастната и чиста от неговите примеси мисъл, затова равновесието, безстрастието и спокойствието са основни условия за огнено могъщество. Мисълта отлята в отчетлива форма, устойчива, спокойна, помита от повърхността на вълнуващата се астрална материя нейните образи, както вихърът – пращинките прах и ги заменя с желаните образи и постройки. Трябва да се разбере това превъзходство на ментала над астрала и на висшата мисъл – над всичките три плана. Спокойствието, безстрастието и равновесието са форми на проява на огнена мощ и в тези форми трябва да се учите да осъществявате поверената мощ. Утвърждавам овладяването на огнената мощ по пътя на съзнателното и планомерно нейно прилагане в живота винаги и във всичко. Разбирането на това, че Владиката е Достигнал и Може ще помогне и да се достигне и да се може. Последвайте Ме. Вървете по Моя път. Властта дадена над плътта, тоест над материята, не е ограничена от никакви рамки, от никакви предели. Трябва само да се устремите духом в тази най-чудна област и тайните двери на могъществото ще се разтворят пред дерзаещото съзнание. Важно е да се разбере, че нейното приложение не изисква думи. Думите са били нужни в магията за акумулиране на огнена сила, но магията е отменена и мисълта е заменила думите: няма такива разстояния, няма такива стени, няма такива слоеве на материята, които да не могат да бъдат пронизани от острието на източената мисъл. Трябва да се усети силата на огнената мисъл и нейната проникваща способност не теоретично, а именно на практика, в живота, да се почувства и приложи.

Мисълта е инструмент, способен да акумулира огнената енергия за действие, тя може да се събере и отлее във форма, тоест да ѝ се придаде желания образ, след което тя вече сама, без всякаква намеса на добавъчна воля ще действа по направлението, заложено в нея. Важно е да се породи и създаде. По-нататък създаденият образ, динамично зареден със силата на огъня, ще продължи самостоятелно. Неговата сила ще се прояви рано или късно каквото и да става, така или иначе, но следствията са неизбежни, ако пораждащата сила е била напрегната. Психотехниката изисква умение да бъде приложена. Умението се достига с опита. Опитът се прилага в живота. Затова именно се дават и въплъщенията на Земята, да да се утвърди в тесните и ограничени условия безграничната огнена мощ. Тайнственият Камък е символ на окултно могъщество и чудеса, но расте със своите страни след всеки опит за практическо прилагане на силата на всеначалната енергия. Удачен ли е опитът или не, но силата расте, за да се превърне временният и привиден неуспех в нова страна на съкровището, пламтящо с чудесния огън на безсмъртния живот.

467. (27 септември). Ти искаш да пишеш? Искаш, значи ще го направиш. Тъй като твоето желание, слято с Моето, подлежи на изпълнение. Пиши. Главното е волите да се слеят в единен устрем и тогава няма да има нищо на Земята, можещо да им противостои слети. Ако всеки път, изразявайки желание или мисъл, помислиш съгласува ли се тя с желанието или мисълта на Учителя, колко бърз и победен би станал пътят. Когато мисълта и желанието бродят сами по себе си, не съчетавайки се с Висшата воля, се утвърждава присъствието на егото. Но нали ние говорим за сливане на волите и съзнанието. Не Моята воля трябва да се слее с твоята, а твоята да стане изражение на Моята воля. Казах: с изпълнението на Моята воля Ми даваш възможност да Изпълня твоята воля. Така двете воли, двата огнени потока се съединяват и сливат в единен устрем, представляващ изражение на Висшата воля. Егото винаги иска своето, а това “свое” е отделено от Космоса с плътния пръстен на личността. И желанията са празни, и мислите са празни, и животите са празни, обречени на смърт. Така се блъска и проспива в своите тесни рамки двукракото его, подлежащо на унищожение поради малкия кръг на своята проява. Когато стените на тъмницата са разбити и частицата космически живот е осъзнала себе си като такава, тогава и само тогава може да се утвърди нужната степен на съзвучие с пространствения живот. Забравилият себе си помни Мен. И отхвърлилият себе си приема Мен, и предалият дребния живот на егото на изгаряне става част от великия космически живот. Сине Мой, не трепти ли и не пулсира ли в твоето сърце биенето на великия живот? Как смяташ? В сърцето, очистено от ненужната смет, е проявен великия живот. И не трябва да се ходи никъде за него, особено на пазара. В суматоката на живота биенето на пулса на великия живот не може да бъде усетено. Но ако, бидейки на пазара, заставиш себе си да намериш сили да утвърдиш спокойствието на мълчанието, то даже и в суматоката, даже и на пазара може да се преодолее суетата. И ако мисълта и желанието при всички условия на живот са насочени към утвърждаване на великото спокойствие на мълчанието, то Моето желание и Моята воля победно се сливат с цялото твоє същество. Внимателно откривай желанието на Учителя и, установил съзвучие, знай: победата е неизбежна. Съзвучието на волите – на твоята воля с Моята воля отваря най-чудната страница на “Книгата на Животите”. Но има и такива животи, които се записват върху листовите на смъртта. Тези страници се откъсват и се предават на унищожение. Колко напразно изразходвани усилия, не принасящи плод. Но Ние Говорим за живота. Всяка постъпка и действие, извършвани не с Мен, са ненужни. Но е плодотворен трудът и е плодотворно всичко, извършено в съзвучие с указвания път. Устремът към съзвучие преобразява живота. Целият организъм започва да съзвучи и вибрира в нотата

на Учителя, запалвайки своите огньове и ставайки огнен. Става изтънчване, трансмутация на плътното в тънко. За проява на огъня се изисква известна степен на разреденост на материята и степените на тази разреденост са безкрайни. И Учителят, и ученикът, притежавайки физически тела на пръв поглед от еднаква материя, състоящи се от едни и същи атоми и молекули, по степента на изтънченост и разреденост се отличават един от друг както Небето от Земята. Милиони години продължителна еволюция разделят тези две привидно еднакви тела. Това са Учителят и ученикът. Какво да се говори тогава за телата на огромното болшинство двукраки. Затова в своите близки трябва да можеш да виждаш тези степени на тънкост, неведоми и недостижими в дадения момент за обикновените хора. Оттук заветът: “Приатели, изтънчвайте се непрестанно”. Състоянието на постоянно съзвучие с вибрациите на Учителя неопишимо бързо увеличава тънкостта на организма и го прави пламенно звучащ на изпратения от Учителя Лъч.

468. (28 септември). Неувереността в самия процес на възприемане представлява все пак следствие на неговата необикновеност. Нужно е необикновеното да се направи обикновено и всекидневно, тоест да се преведе в областта на обикновената реалност. Именно по този път ще тръгне и съединението на световите. Ако на тънките явления се налага покривката на някаква призрачност, то те така и ще си останат в областта на призраците. А Ние Говорим за действителността, за това което съществува така реално, както съществуват Слънцето, Луната и въздухът, само че в друго измерение. Нали мисълта и мислените картини за нас са реални, независимо от принадлежността си към Тънкия Свят. Също толкова реални са и нашите мисли и образи, а също и пространствените. Въпросът вече не е в това дали те са или не са, а в това как да се направят достояние на устремното съзнание. Именно устремното, тъй като в устремността се намира ключът от вратата на получаването. При известен навик да се устремим означава да получиш. Даже устремът към неизвестни форми или обекти носи някаква степен на тяхното познаване. Затова съзнанието, устремено към Нас, ще бъде винаги плодно, тоест мисълта подобно на магнит ще притегли към себе си съответстващите на нея образувания според своя род. Законът за магнитно притегляне се отнася не само за мисълта, но и за цялата психическа дейност на човека, която също се основава върху притеглянето на съзвучни или родствени явления. Човекът е изпускащ или излъчващ редица определени енергии център, а неговото психическо обкръжение е резултат от магнетизма на тези енергии. А тъй като човек ги поражда сам, със своята свободна воля и по свой избор, то и обкръжението му представлява следствие на устремната свободна воля на човека. Допускайки мисъл и особено силна и ярка, трябва да се помисли и за нейната магнитна същност, тоест за това какво дадената мисъл ще донесе със себе си и ще притегли в обкръжението на човека. Като се знае това може вече съзнателно да се изхвърлят всички мисли, донасящи горчиви плодове. Колкото и да са справедливи мислите за човешките недоброжелателства, злоба и нанасяните от тях удари, все пак те ще донесат отклик по своя род и затова са недопустими. Колкото и да е лош нашият враг, който ни уязвява, не трябва да се потапяме в мислите, изпращани от него. Защо да се обгръщаме с мрежите на мрака, привличащи мрак? По-добре е да се върви по върховете, обръщайки внимание на положителния полюс на живота и да се вижда във всички, даже в лошите, доброто, увеличавайки с това тяхното добро. Враговете трябва да се познават, действията им да се пресичат, но в никакъв случай да не се допуска нито злоба, нито недоброжелателни мисли. Трябва да се знае и все пак да се предоставят тъмните вредители на своята тъмна участ, която няма да ги отминее. Но да бъдеш заловен в колелото на техния злобен пламък ще бъде вече ущърб за духа, който и ще се наложи да се изчерпи

докрай от самия допуснал го. Предоставете Ми Моите врагове, но също и своите врагове. Ще се Справя с тях непременно и ще Укротя тяхната ярост. Те са ваши учители и се дават за разбиране на някои свойства на човешката природа. Знайте също, че вашите врагове са и Мои врагове и тяхната враждебност е предизвикана от Моя Лъч. Тъй като всеки от вас - Моите близки е безпогрешен реактив за определяне на тъмнината, с каквото и да се прикрива тя. Неприелите вас Мен не приемат, а противодействащите на вас вървят срещу Мен. Така обикновените човешки отношения в случай на ученичество придобиват съвършено особено и задълбочено значение. По този начин само една дума, насочена срещу Учителя или Учението, може да се окаже решаваща в съдбата на произнеслия я. Ще утвърдим течението на мисли и всяка новодошла ще разглеждаме от гледна точка на нейната магнетична същност, тъй като тя задължително ще се прояви и не върху някой друг, но преди всичко върху нас. Добре е да се държи в третото око Ликът на Учителя. Мисълта за Учителя е като почистващ филтър и няма да допусне лошите мисли. Контролът над мисълта се утвърждава не в името на отвличената добродетел, а за привличане на пространственото знание. Тъй като когато съзнанието не е замърсено от отпадците или откъслеците на ненужни мисли, потокът висши мисли се влива чисто и безпрепятствено в приемника. Възможно е не само час или ден, но даже целият живот да се прекара, настройвайки своя дух в определен ключ. И когато този ключ е устремът към Учителя, няма край и предел на получаваните пратки. Някой се оплаква от недостатък на ръководство и внимание от страна на Учителя и той е прав. Действително и вниманието, и ръководството се проявяват в малка степен. Но тяхната степен е малка само в случай на отделяне мислите на ученика. На малкия зов и откликът е малък. Съзнанието е толкова заето със суетата на деня, че за Учителя не остава място. С каквато мярка се мери сферата, предназначена за Учителя, с тази се измерва и ответната вибрация на Учителя. Обикновено хората не намират време, за да го отдадат на Висшето, а после се оплакват от недостатъчност или неясност на ръководството, но когато на Учителя е отдадена първата мисъл и когато на Него е отделено първо място и в съзнанието, и в живота, тогава потокът на изпращаните възможности е неизчерпаем. Връзката става реална и явна. Съзнанието расте и огньовете на невидимите центрове се разгарят все по-ярко и по-ярко. Пътят към Учителя е път към чудесна и възшебна страна, където приказката става действителност и невъзможното става възможно, отваряйки светове на нови измерения.

469. Вървящите след Мен да Ме следват не задържайки вниманието си върху нищо обкръжаващо. Да се обръща внимание на Майя е нецелесъобразно, тъй като нейните прояви нямат под себе си основа. Колкото и реална да ни изглежда тя, в края на краищата цялата нейна същност се свежда до нула, преминавайки безкрайния процес на замяна на едно явление с друго. Ето, завършил е земният живот на човека и вече не може да се върне с никакви средства това, което е минало и свършило. Наистина, възможно е от Акаша да се извади филмът на протеклия живот с цялата му реалност, но все пак това ще бъде вече не животът, а само негов отпечатък, снимка от натура. Жив, цветист, реален, но не представляващ самия живот. В обикновения живот винаги нещо и някак може да се измени. Но вече нищо не може да се измени в свитъците на Акаша – нито да се измени, нито да се добави. Животът като такъв, животът на Земята притежава реалност само за познаващото го съзнание, но не за съзнанието, намиращо се до него. Това именно и предава на живота отпечатъка на индивидуалното съзнание, което го съзерцава. Колкото глави, толкова светове и светогледи. Така че Майя показва не само преходните събития, но и личното им

разбиране и интерпретация. Източната мъдрост казва, че животът е само игра на Великата Майка на Света.

470. (29 септември). Утвърждавам единението над настроенията и колебанията. Да се постави единението в зависимост от тях значи да се отдаде то във властта на прищевките на астрала. Колко пъти е въвлечал той своя неудачен носител в беда, колко грешки и пропуски е допуснал. Защото астралът е сборище на всичко ненужно, което все още е загнездено в тъмните ъгли на съзнанието. Властта се утвърждава преди всичко над него, но не се дава на него. Да! Бледа очевидност. Да! Всеки час и всеки ден се усложнява още повече и животът става все по-труден. Но Учението не говори на никого за лекота и не я обещава. Новият Свят навлиза в живота, но още не е влязъл. Новите здания се подготвят, но още не са готови и няма къде да се влезе. Затова се налага да се чака в тъмнината и на студа. Но когато бъдат готови, ще влезете първи. Нищо не се отлага, но не може да се постави покривът преди стените и стените – преди фундамента. Тежко е да се чака навън. Но Ние Чакаме. А нима е леко там, където милиони животи са на попечителство? Може ли да се облекчи пътя? Може, но най-трудният път е най-кратък път и Искам всеки да се приближи навреме възможно най-близо. След изпълнението на срока ценността на приближаването ще стане друга. Закалката, придобита в трудностите, ще остане неотменима собственост. Тъй като тези качества, които са необходими на строителите, могат да се придобият само в тежки условия. Значи са нужни и придобиваните качества, и условията, които ги създават. Но някой иска покой и благополучен живот, в който никога още не се е родило нищо добро. Астралът се устремява към земно благополучие, а духът иска подвиг. Как да се примирят антиподите? Само с подчиняване низшето на висшето. Духът винаги знае висшето решение, но астралът противодейства. Властвал е милиони, милиони години и сега трябва да се раздели със своята власт. Без жестока последна борба няма да отстъпи. Ще вдига глава всеки път, когато отслабва дозорът на духа. На мястото на една отсечена ще израснат други. Затова той трябва да бъде поразен не в главата, а в корена. Трябва да се убие самата същност на тирана и то така, че вече никога повече да не се вдигне. Трябва да се лиши от храна, не проявявайки емоции и непотاپяйки се в тях. Каквито и да са условията на живота и трудностите, астралът трябва да се смири и да замлъкне, и да не проявява с нищо себе си. Той трябва да бъде убит, тоест приведен в пълно мълчание на каквато и да било цена, каквото и да става, иначе пътят към по-нататъшния възход е затворен. Усмиряването на астрала и обуздаването на неговите пламвания и прояви ще бъдат най-близките стъпала на възхода. Ще Дам сила да се победи древният Змей.

471. Сине Мой, след постижението винаги следва закрепване на достигнатото и изпитване здравината на постижението. И ако изпитанието не се издържи, достигнатото се отнема и трябва да се достига отново в условия вече по-трудни. Не някой стоящ по-високо отнема, а самият отстъпил лишава себе си от плода на своя труд. Затова отстъплението е недопустимо. Затова моментите на срамна слабост са непростими. Твърде висока е цената за снизхождението и угаждането на собствената слабост. От ученика се изисква твърдост не само на гребена на подема, но и в педината на вълната, предизвикана от ритмичното придвижване на съзнанието. Да се запази равновесието на духа във всяка точка на оборота на спиралата ще бъде вече победа. Полетите и паденията на духа трябва да придобият законност и ритъм. Корабът, неотклонно носейки се към целта, върви спускайки се и издигайки се върху вълните, но нито спира своя ход, нито губи своето направление. Вълнообразното ритмично движение не може да се избегне, но то трябва да става в пределите на допустимата законност. Иначе няма да е движение напред, а отстъпление.

Умението красиво да се посрещат вълните се достига с опит. Опитният плувец никога не губи направлението, макар и поредната вълна да е закрила хоризонта на бъдещето. Неопитният ще седне на брега и ще чака от морето хубаво време. Но опитният няма да се спре и няма да се уплаши от вида на бушуващите стихии. Цялата работа не е в условията, а в опитността, умението и твърдостта на волята. Така или иначе през дадения живот и през изпращаните изпитания трябва да се премине. Не е ли по-добре да преминеш през тях като победител, тъй като поражението съвсем не избавя от тежестите на изпитанията и не облекчава пътя, а даже напротив, утежнява неимоверно. Затова друг изход, освен да се постигне победа, няма. Трябва да се осъзнае неизбежността на победния път. Трябва да се разбере, че няма накъде повече да се върви, освен от победа към победа. Пътят на отстъплението или пътят на падението в бездната е невъзможен. Вече е невъзможен, тъй като границата, когато връщането в миналото е възможно, вече е премината. И преди тя да бъде премината Ние не Вземаме за ученици. Връщане назад няма, остава само пътят напред. И единствено само - победният и преодоляващ всички трудности, каквито и да са те. Поредната вълна трябва да се срещне със съзнанието за неизбежната победа. Аз ще Утвърдя победната, неотстъпна, неизменна като движението на светилата воля. Подтиквано от астрала съзнанието иска да се покрие в малкото кътче на самосъжалението и слабостта, но даже и това е недопустимо, тъй като само осъзнаването на своята сила прилича на този, на когото е даден мечът на духа. Затова трябва да се напегне волята и събирайки силите, вече закалени в борбата, с още по-голяма твърдост и увереност да се устремиш напред. Жалките думи на слабост и унижение няма да спасят и да облекчат, и жалбите няма да помогнат. Изходът е един: напред, напред, напред; напред без оглеждане и колебание, само напред, тъй като напред Съм Аз, вървящият след своята звезда. Мъката е неизбежна, остроото усещане на обкръжаващото несъвършенство и налягане са особено тежки. Но силата на парата може да бъде проявена само под налягане и колкото то е по-силно, толкова мощна е силата на нейното действие. Няма да сметнем ускоряващите условия за нещастни, тъй като напред е Светлина, а не тъмнина. Не Оставяме без грижа и внимание нито за миг, но сред тежките нагнетявания не винаги може да се усети лекото и незабележимо докосване на Ръката на Учителя. Това не е желателно и от гледна точка на човечеството, тъй като опирайки се прекалено може да се загуби вяра в своите сили. Не възлагане, а борба и победа, изковаващи мощта, са заповядани. И тъй, сине Мой, Виждам те като мощен победител, тържествуващ над всички условия и противодействащи течения. Давам сила и Насищам със спокойствие. Знай винаги и помни: и ще преживеем, и ще достигнем. Всичко ще преживеем, ще достигнем заповяданото щастие, ти и Аз, който съм в теб. Грижата е за безстрашните и смели плувци, не се страхуващи от нищо. Нашите плувци достигат брега на щастieto в определения срок. Помни също, че ти си в Мен. Много ли са Моите, можещи да произнесат тази спасителна формула? Но произнеслият се свързва с чудна нишка с Твърдината на Светлината. Направи Светлината от Моята Близост по-явна, отколкото обкръжаващата тъмнина. Тъй като Аз Победих тъмнината, която сега се опитва да обезсили и победи теб, и теб – победителя, отреден от Мен, да направи пълзящ и влачещ се пред нея, пречупилата вече толкова други. Виждам победата написана върху челото, тъй като в минути на особено нагнетяване особено ярко и силно започват да се разгарят огньовете на центровете. Не нарушавай тяхното сияние с несъответстващо състояние на съзнанието, за да не изпаднеш в разорение. Колко печално е да се виждат вместо победните огньовете на центровете отпуснатите сиви пера на помръкналата аура. Сине Мой, радвам се на твоята победа, тъй като Съм я Утвърдил Сам.

472. (30 септември). Вървим без съмнение, Вървим без колебание, Вървим към празника на победата. Пеем несвършващата победна песен на духа. В радост и мъка, в трудност и изпитание сме еднакви винаги. Изпитанията нямат край. Даже световите са под изпитание. Разликата е в това, че изпитанието от лично е станало индивидуално, от индивидуално – космическо. Изпитанието е утвърждаване новите стъпала на еволюцията, тяхната жизненост и устойчивост. Формата на проява на всяко ново стъпало трябва да бъде устойчива, за да преживее и да има право на съществуване. Затова изпитанието като форма на утвърждаване на вечно новото е благо. Затова се Радваме на изпитанията като на неизбежен и съществено възможен път на възход. Само че Нашата мъка, Нашите грижи и Нашите радости са станали планетно-космически. Пространственият живот, изисквайки отричане от личното, заменя личното с вселенското. Хоризонтът се разширява неизмеримо и животът на Далечните Светове става неотделим от живота на Земята. Живеем в три свята: земен, тънък и огнен. Живеем в тях, в каквото и тяло да се намираме. Твърдината е фокус на съединяване на всичките три, отворен за всички светове. Разбира се, това условие изисква отворени центрове и огромно напрежение. Но до Нас трябва да се достигне и да се направи условието на небивало напрежение така обичайно, както например атмосферното налягане за организма. Говорейки с други думи, всеки ученик трябва да приспособи своя микрокосмос към условията на живот в Твърдината. Те са свършено непоносими за неподготвения организъм и затова изключват всяка възможност за пребиваване у Нас на тези, които не са преминали през съответната подготовка и изпитания. Отварянето на центрове и асимилацията на свързаните с това напрежения изисква много продължително време, особени условия и предпазливост. Лесно може да се изгори. Този който твърдо е решил да достигне до Нас и да бъде с Нас вече не се смущава от никакви изпитания тъй като знае, че те се дават като неизбежен способ за разпалване и утвърждаване на огньовете. За да станеш огнено същество трябва да запалиш огньовете, да се утвърдиш в огньовете, да са закалиш в тях и да се асимилират най-тънките и най-напрегнати огнени енергии на Висшия Свят. Ако далечната огнена цел се държи неизменно пред съзнанието, то всяка крачка и всяко изпитание ще бъдат осмислени и направиенето няма да бъде загубено. Може да се премине през всичко и да се понесе всичко, и да се издържи всичко, и да се победи всичко, стига само да се знае ясно и определено заради какво се изтърпява или се изпитва то. Така може да не се загуби водещата идея. Човечеството се дели на такива, които знаят накъде и за какво вървят и на такива, които бродят сляпо, без да знаят накъде, без да знаят защо и за какво. Духът трябва да осмисли своето съществуване и цел преди да тръгне. Твърдостта на крачката и неотклонността зависят от степента и дълбочината на осъзнаването. И все пак главният процес се извършва в лабораторията на мисълта. Мисълта обуславя състоянието на съзнанието и степента на неговото отношение към обкръжаващото. Мисълта е работното оръжие на духа. Тя върви напред, прокарайки канал за действие във веществото на стихията. Огнената предвестница се изпраща първа, магнитно концентрирайки енергиите, вложени в нея, за достигане на целта. Ако хората разбираха тихото, нечуто, безшумно, невидимо, могъщо, пробуждащо пространството действие на мисълта!! Желязото е непроницаемо за дървото и елмазът – за желязото, но няма вещество, непроницаемо за огнената мисъл. Всепронизващата енергия не познава препятствия. Само че притежателят на това страшно оръжие не знае нито свойствата, нито силата му. Всеки воин трябва да познава своето оръжие и силата му, и да умее да го приложи на практика. Затова се упражнява постоянно, за да не се вдърви ръката. Упражненията и прилагането на висшите енергии за ученика се превръщат в работен порядък за всеки ден. Малко ли може

да се каже. Умението не идва от чужди думи. Умението се достига чрез опита и прилагането на знанията в живота. Оръжието, за прилагането на което не е придобит навик и от което не знаят как да се ползват, е безполезно. Оръжието на мисълта трябва да се изучи в живота и на практика. Трябва най-после да се разбере, че безсловесната, мълчалива мисъл е по-могъща от думата. С нея и действайте. Особено там, където са безсилни или невъзможни думите, действайте с мисъл. Мисълта облита земното кълбо мигновено. Но дори за стратосферния самолет се изисква време. И така е във всичко! Напред лети мисълта. Трябва да се види как се внедряват в човешкото съзнание нужните идеи, за да може човечеството да се движи в нужното направление. Новият Свят преди всичко се изгражда по пътя на разпространение сред масата хора на нужните понятия, предвестници на човешкото действие. Светът се изгражда от мисълта.

473. Без проявяване на собствените отрицателни свойства и качества не може да има утвърждаване на техния противоположен полюс. Лошото се проявява за изживяване и трансмутация в добро. Първо трябва да се изяви това, което подлежи на претапяне във висше качество, а после вече да се утвърждава висшето. В това е смисълът на изпитанията, тоест изясняването на това, което още е налице в човека и което трябва да се преобрази.

474. Сияйният Облик на Владиката твори със собствената си Светлина, превръщайки пространствените съкровища в конкретни земни форми, видими и достъпни вече за хората. И като предаващо и пречупващо служи съзнанието на най-близките. И просто, и чудно, но страниците на Записите се изпълват явно с продукти на асимилирания Лъч. Така действа Лъчът. Неговата сила се проявява в действие, донасяйки явни плодове. Плодовете от Моята градина се събират, за да могат хората да вкусят от тях. Много цветя има на Моите ливади и много плодове – в градината. Всеки събира по съответствие със своя дух, проявявайки неповторимо своеобразие на избраните съчетания. Творчеството на духа се проявява в своеобразието на комбинациите от съчетани елементи. Печатът на индивидуалността отбелязва това творчество и предаването на съзнанието на ученика на съзнанието на Учителя се изразява не в подчиняване и поглъщане, а именно в сливане и ярък разцвет на индивидуалното творчество. Творим заедно, тъй като слетите съзнания не могат да се разделят. Страхуваният се да загуби своята душа се заблуждава. Не душата си губи, а яркото его на личността, за да може индивидуалността да пламне с всички огньове на придобивките. Приятели Мои, можете ли да назовете макар одного, който е загубил приближавайки се към Учителя? Всички са придобили и всички са преумножили. Вярно, не банковата сметка и не паричната монета, но са преумножили явно и плодотворно. Това преумножаване се изразява не само видимо, но и в други измерения, недостъпни за окото и съзнанието, невидими за вас, но видими за Мен. Виждам аурата, упорито растяща и разцъфтяваща с новите си енергии и огньове, Виждам и се Радвам на растежа на цветето на духа. Радвам се и Казвам: „Приятели, ако пребъдете с Мен докрай, то вашата радост ще бъде задълбочена с ново разбиране на чудния процес на разтваряне огненото цвете на духа”. Учителят е Загрижен за това разтварянето да става хармонично и закономерно, без ненужни скокове и неуравновесености. Равномерното праволинейно движение по-добре от всичко изразява твърдостта и неизменността на сияйния път. Предстои ни още дълъг път и Аз Съм Длъжен да ви въоръжа за всички случаи по пътя. Но едно Мога да прошепна сега: и най-яркото ваше въображение не е способно да изрази красотата и широтата на предстоящите находки. Ще настане час и съзнанието обилно ще пожъне плодовете на най-краткия и най-труден път. Ще бъде невярно да се мисли само за мъките, трудностите и обремененостите. Защото целта на всички тях е радостта и придобиването на неописуеми неща. И вие,

окованите за ръцете и краката от железните условия на живота знайте, че вашите огнени крила растат за да летите свободно и светло в безграничните пространства на Светлината. Тук вие сте затворници на плътния свят, но там сте свободни. Всяка капка огорчение и натоварване събира сок от огнена енергия - двигател на духа в просторите на Тънкия Свят. И тези, които злобеят, седящите и самоудовлетворените, и преситените от благата на земния живот, уви, нямат крила и няма да летят. В борбите на духа и в трудностите, и в безпросвета на съгъстения мрак не трябва да се забравя другия полюс на битието – царството на духа, царството на свободата и Светлината, за което сега се готвите.

475. (1 октомври). Събирането на сили е за действие. Без сили няма действие. Енергията се проявява в действие. Тя трябва да се събере. По-добре е съвсем да не проявиш действие, отколкото да го проявиш лишено от сила. Половинчатостта е пагубна във всичко. Символ на правилното действие ще бъде единорогът. Целият микрокосмос, цялото тяло, устремявайки се към една цел събира своите енергии в един фокус, в една точка и тази точка ще бъде пункт за прилагане на всички енергии на микрокосмоса във фокуса на нужното действие. Тогава ударът на огнената енергия, призована за действие, ще бъде непреодолим. Действието може да се изразява в мисли, думи и постъпки. Да вземем за пример думата. Обикновено човешките думи, когато те не са наситени със злоба и недоброжелателство и други страсти, са лишени от всякаква сила. Обвивките на думите са празни. Но когато в произнасяната дума е съсредоточена цялата същност на човека, а главно – средоточието на неговото сърце, ударът на думата е мощен. Монолитът на обединените енергии създава форма, заредена с динамична огнена сила. И тогава думата е като удар на чук в пространството. Ако енергията, призована за действие, се съедини със силата на Лъча, с Лика и Името на Владиката, то изказаната дума ще бъде могъщо оръжие на Светлината. Разбира се, такива думи ще се забиват в целта като куршум в дърво, прорязвайки обекта на устременост. Тогава не са нужни нито жестове, нито обикновените ораторски прийоми. Стрелата на мисълта, облечена във формата на дума, неизменно достига целта. Думата може да бъде произнесена във форма на звуци или само мислено, като способът на изразяване не дава никаква разлика в следствията. Същият принцип се прилага и към постъпките. Да вършиш нещо съсредоточено означава да събереш своите енергии в едно. Да правиш едно мислейки за съвсем друго е равносилно на гребането с две весла в различни посоки. Лодката ще се върти на място. Затова се говори за съсредоточен устрем на всички тела в едно съсредоточено действие, както са обединени в своята устременост атомите и молекулите на снаряда, изстрелян от оръдието. Именно тази обединена съсредоточеност му позволява мигновено да покрива огромно разстояние. И тогава силата на съсредоточения удар е огромна. За успешност и бързина на действието трябва да събереш целия себе си в него. И събирайки своята сила да я съединиш със силата на Учителя. Разбира се, със силата на Учителя могат да се творят не своите лични дела, а йерархичните. Затова истинското действие ще има космопространствено значение. Може да се даде непреодолима сила на мисълта, думата и постъпката, но при условие на техния свръхличен характер. Събирането на могъщи сили за действие в сферата на личния свят ще усили проявите на егото и ще даде верига от тежки и много силни следствия. Мощта на осъществяване на мислите ще се усилюва, затова отричането от себе си е неизбежно. Истинското действие трябва да бъде безлично. Делата, творими в Името на Учителя и с Името на Учителя могат да бъдат образец за действие. Така събирането във фокус на огнените енергии на всичките три плана става с Името на Учителя. Действието става йерархично, изразявайки не своето малко “аз”, а същността на Този, Който Стои зад. Тогава наистина се утвърждава мощта на действие,

съкрушаващо всички прегради и противодействия. Действието става победно. Мощта се облича в явни форми, принасяйки необратими следствия.

476. (2 октомври). Служенето може да бъде Велико и малко. На малкото служене се отделя толкова внимание, доколкото това устройва или го позволява малкото съзнание. То може да се прекъсва от течението на житейските дела и от време на време да се отдаваш изцяло на илюзиите на Майя. Великото Служене не се прекъсва никога и от нищо. В ключа на Служенето се настройва цялото съзнание. Каквото и да става в самия микрокосмос или около него, Служенето тече непрекъснато, наподобявайки кораб, пътуващ към целта. Времето и метеорологичните условия могат да бъдат различни, товарът – различен, и пасажерите, и командата, но корабът върви, каквото и да се случва в неговия корпус, както и да протича живота в него и достига набелязаната цел. Великото Служене не се поставя в зависимост от каквото и да било външно. Разбира се, външните условия влияят на него така, както и върху вървящия влак или летящия аероплан, но от това не се изменя нито направлението на движението, нито целта на назначението. Разликата е в това, че пред кораба, влака или самолета могат да застанат непреодолими препятствия, но духът може винаги да се издигне на такава височина на устрема, където за огнения полет няма препятствия. Препятствията са на Земята и колкото по-долу, толкова по-инертна и неподвижна е тяхната същност. Но там, във висините нищо не препятства полета на орела на духа. Той може да се издигне даже над буреносния облак и пространствените бури. Всичко това е долу, но има високи области, където пътят е незатъмнен. Разбира се, за Великото Служене трябва да се издигнеш над Земята. Разбира се, нужен е полет, тъй като спирането означава падане. Огнената стихия поддържа устременото тяло само в полет. Трябва да се запълни празнината между Великото и малкото служене и да се направи малкото - Велико. Малкото служене започва с малко. При растящ устрем расте и то, постепенно увеличавайки се и по сила, и по продължителност. Отначало се установяват съзнателно редица ритмични действия, като например молитва, или четене на Учението, или избрани места, или изпращане на мисли, или контакт с Учителя. Когато в редицата действия е установен ритъм, непрекъсван от нищо, остават промеждутъци и те трябва да се запълнят. Започва самодейността на духа. Работата се умножава, поставените от себе си задачи растат. Времето, отдавано на най-главното, се удължава. Всяка работа може да се посвещава на Учителя, достигайки нейното висше качество и съсредоточване. Ако всяка работа, каквато и да било, се посвещава на Учителя и се извършва в Неговото Име, то по-голямата част от времето се изпълва с действително служене. Остава сънят и свободното време. Но поставяйки мисълта в определен ключ преди заспиване може да се даде на себе си заповед да се отдадат своите сили и енергии в пълно разпореждане и по усмотрение на Учителя. С тази мисъл може и да се заспива винаги неизменно. Защо да не може свободното време или почивката да се проведе в присъствието на Учителя? Нима в него има нещо лошо? Съзнателно и подсъзнателно трябва да се достигне до такова състояние на съзнанието, че да усещате Великото Присъствие или поне да си го представяте винаги. В това помага държането Облика на Учителя в третото око. И охраната, и предстоенето не могат да се прекъсват. Не означава ли прекъсвания дозор неговото отсъствие, а предстоенето според настроението – игра с огъня? Диваците се молят на своите идоли когато всичко е благополучно и те са милостиви, но в случай на неуспех те ги бият и наказват. Да не заприличваме на диваците в предстоенето според настроението. Не трябва да се отдава в ръцете на астрала това, което подлежи на неизменна изява. Свойство на астрала е именно непостоянството и изменчивостта. Не може днес да се обича Владиката, а

утре даже да не си спомняш за Него. Или да се прекара час в напрегнат устрем, а в следващия да се забрави изцяло за Него. Великото Служене предполага постоянно предстоене, непрекъснат устрем, несменен дозор и състояние на съзнанието, осъзнаващо себе си под непрекъснатото се въздействие на Лъча. Може да се върши всичко, което изисква животът, но с Мен, Може да се обиколи целия свят, но с Мен, може да се преживее целия живот или животи, но пребивавайки в Мен и без да откъсваш съзнанието си от Мен нито за миг. И Аз ще Вляза във всичките дела, и Аз ще Изпълня живота. Аз ще му Предам висше изразяване и ще Направя малкото служене Велико.

477. Пространството е пълно с пречупени лъчи – това са пратки, неприети и отхвърлени от човечеството. Хлябът насъщен сега се дава и се отхвърля поради невежество. Ако хората биха могли да приемат всичко, изпращано им от Висшия Свят, Земята би се преобразила мигновено. Ако главите, тъпо втреничени в Земята, биха могли да се обърнат към Небето!! Толкова много, толкова неизмеримо много зависи от свободната воля на човека. Но царят на природата, свободно роденият дух предпочита да пребивава в робство. Свободата на избора отваря пътя към мрака или към Светлината. Търсим вдигнати глави. Къде са те? Затова е велика мисията на Нашите посланици в работата по събуждане на човешкото съзнание. Сега то трябва да бъде събудено каквото и да става и с всички средства. Силите на растящия интелект, неуравновесени от събудилото се сърце, са насочени към разрушаване. От това се ползват тъмните, нарушавайки равновесието на стихииите и предизвиквайки Хаос. Движенията на разлагащата се материя, пораждайки пагубни газове, носят на планетата смърт и опустошение. Отмирането на зелената кора е толкова страшно явление, че представлява заплаха за самото човешко съществуване. Но хората са глухи. Нима се изпращат малко предупреждения и се дават знаци? Нима са малко пророческите сънища? Но за тях даже се срамуват да говорят. Небивалото налягане и дъждът от знаци ще се усилят докато не се изчерпят всички мерки. Катастрофата е само изход от безизходното положение, отлаган до самия край, изход последен и страшен. В случай на нужда космическите закони не се спират не само пред унищожаването на известна част от човечеството, но даже и на цялата планета, ако се нарушава нейната хармоническа връзка с цялото (с Космоса). Сферата на човешкия микрокосмос се намира в същото такова отношение към Космоса, както и Земята. По същия начин отмира и се разрушава организъмът, лишил себе си от връзка с Висшия Свят, с пространството, с подхранващия огън. Следователно поредната задача на човека е да допусне Светлината в своята същност. Даже отхвърлящите я се хранят от нея. Така ще се измени положението при съзнателното нейно възприемане. Астрологическият момент на планетата указва за небивало напрежение на пространствените огнени енергии. Следователно възможностите се усилят до предела. Парата, нагнетявана в котела, но неизползвана, ще предизвика взрив. Същото е и с огъня на пространството, ако не се съчетае със земната плът. Сега всеки човек наподобява бъчва с барут, готова да се взриви от всяка дреболия. Последствията от тези взривове ще се усилят, предизвиквайки тежки заболявания и смърт. Не може да се отхвърля безнаказано огънят. Хората са разделени на части от неприетите или потъпквани огнени енергии. Само приети и насочени към Общото Благо те ще станат благодетелни. Стихиите са разрушителни дотогава, докато не бъдат подчинени. Всичко е дадено за това, да служи на човека, но при условие на асимилация на енергиите от съзнанието. Огънят на пространството, приет с огньовете на сърцето, не е опасен, тъй като се асимилира и служи за благо. Рибите живеят в стихията на водата, птиците - в стихията на въздуха, животните - на земята, всеки вид в своята собствена стихия. Направете цялата Вселена ваша стихия,

станете неотменима част от нея, слейте се с пространствения живот и неговите лъчи, и необятното вместилище на Майката на Света ще стане ваш дом, ваша Родина, каквато то, даже бидейки неосъзнато, е било винаги.

478. (3 октомври). Да се усети временността на своя дом, на своето тяло и на своите тела ще бъде вече достижение, да се усетят не на теория, но в живота. Колко домове сте сменили, колко условия, колко обкръжаващи хора и все пак сте останали все същите. Обновило се е тялото, изменила се е мисълта и чувството, и погледът към нещата, но Той, пребиваващият вътре, Безмълвният и само гледащ, около който като колело около неподвижна ос се въртят събитията на живота, Той продължава да гледа, събирайки сока на опита. И мислите, и чувствата, и животът - всичко това не е “Аз”-ът. “Аз”-ът е над всичко, което преминава покрай него. Огромна и трудна задача е да отъждествиш себе си не с временното в себе си и наоколо, а с Вечния Свидетел вътре, безмълвно съзерцаващ живота. Малко е да се осъзнае величието на Мълчаливия Регистратор, пребиваващ вътре, трябва печатът на неговото могъщество да бъде наложен върху всички обвивки, пронизвайки ги и насищайки ги със светлината на вечния пламък, горящ в съкровената дълбочина на духа. Този пламък трябва да се отразява във всички постъпки и мисли, в цялата същност на човека. Формулата “Да бъдеш в света, но да не си от този свят” е решение на въпроса. Тя съвсем не означава да бъдеш от Тънкия Свят. Медиумите потъват в неговите явления, но те са още по-далеч от реализацията на тази формула, отколкото обикновените хора, тъй като временният и изменящ се поток от астрални явления става техен живот и реалност, завладявайки съзнанието. В това отношение Невидимият Свят е още по-опасен именно с преходността на своите явления, която е особено изострена. Мисленият Свят е още по-подвижен. Значи във всичките три свята трябва да се намери опората вътре в самия себе си и да се укрепи тя. Именно тук, сега, на Земята, а не да се чака освобождаване от робството на своите обвивки в другите светове. Кръгът на освобождаване се набелязва и утвърждава във всички подробности на Земята, където се събират нужните за това елементи, а освободението се осъществява там, където се свалят оковите на плътния свят и неговите ограничения. Но за постигналите тяхната същност те се свалят тук. Затова степента на разбиране същността на своите обвивки тук, на Земята и освободението от тяхната власт през живота ще бъде стъпало на освобождаването от тях и там, тъй като тук човек живее във всичките свои обвивки. Извършвайки движение на ръката или крака в тежко зимно облекло, човек привежда в движение не само ръката, но и дрехата и всичките свои дрехи, включително до връхната кожена дреха. Така е и с обвивките. Всички те се привеждат в движение. И контрол над всички се установява само на Земята, и той може и да се утвърди, и да се задълбочи. Именно в тежки условия Силно въстава астралът и се мятат мисълта. И именно в тежки условия се привеждат те в подчинение и се обуздават. Трябва да се обуздаят и мислите, и чувствата. Мисълта, подчинена на астрала, като бесен кон без юзда носи накъдето поиска. Беснеят много в менгемето на неговата тиранична власт, но Мълчаливият Свидетел, гледащ безмълвно - Той е властелинът. Да съберем мислите си около Него. Трябва да се усети самата същност на преходността на движението в обвивките, за да се отхвърли тяхната власт. Трябва да се научите да не се поддавате на чуждите емоции и да не се заразявате от тях. Вибрациите на астралната материя особено мощно се предават от един човек на друг, завладявайки и неговото съзнание. Да бъдеш роб на палячото, кълчещ се в другите и в тебе, да бъдеш кукла, която първият срещнат дърпа за конците и която в унисон с чуждите движения започва да маха с ръце, крака и глава, е позорно зрелище за безсмъртния дух. Нека да се кълчат и чупят, и беснеят всички, които искат - затова е и

свободната воля, - но ти мълчи, мълчи вътрешно, замлъкни в своите обвивки и знай, че движението в тях не е живот, а смърт, явление водещо към смърт и обречено на смърт благодарение на временната и преходна същност на самите обвивки. Огромната илюзия е огромна със своята чудовищна измамливост. Но тук трябва да се утвърди своята власт над трите, за да се подчиняват те външно и вътрешно на този, на когото е дадена тази власт от векове. Враг на човека, най-страшен и упорит, е астралът в него и във всички обкръжаващи го хора. Враговете - всичките са роби на неговите необуздани пламвания. Бори се с тях и в себе си, и в другите, и му противодействай знаейки, че само побеждавайки го в себе си ще го подчиниш на себе си и в другите. Виждайки неговите буйни движения в другите го приведи в мълчание в себе си и само привеждайки го, действай. Нека да бъдат затворени устата и неподвижно тялото докато не видиш, че собственият астрал е обуздан здраво и с твърда ръка и само тогава отговаряй. Движенията в него са ужасно заразителни. На тях и в себе си, и в другите трябва да се противостои с цялата сила на духа. Врагове на човека са не само неговите домашни, но и всички, които са в робство на астрала. Астралът трябва да бъде подчинен преди всичко. След него идва менталът. Освобождаването от неговата власт е нужно поне заради това, че хората живеят под властта на своите мисли и мислени постройки, твърди, упорити, изкристализирали векове и често лъжливи в своята основа. Няма да говорим за трите кита. Триковият мироглед (и концепция за света) и досега, наистина видоизменен, все още царства в науката. Мисълта е скована, мисълта е в робство. Мислите не са оръдие на свободата, а оръдие на поробването. Властта над мисълта се е свела до робство на застиналите ментални формули. Не човекът е властен над тях, а те, застинали от векове, властват над него. Това е в световен мащаб. Но и в живота на всекиго нещата не стоят по-добре. Човекът става роб на всяка дошла мисъл. Не той, а мисълта се разпорежда с него когато иска и колкото иска. Човекът поражда мисълта и веднага попада под властта на своето отроче, даже не забелязвайки неестественото положение на нещата. И двете обвивки, дружно обединили се, сътворяват вътрешния свят на човека по свой произвол и по свое желание. А той, роденият за властелин, доброволно и пълно се предава в робство на своите отроци и астрални, и ментални. Робството е двойно. Живее цял живот като роб и в робство, и като роб отива там, където може само да жъне плодовете на утвърденото на Земята робство. Трябва да се разбере цялата дълбочина на позора на собственото робско състояние. Трябва да видиш себе си във властта на своите обвивки, трябва да видиш своя затвор и своите вериги и да разбереш ужаса и безизходността на затворничеството преди да намериш в себе си сили да ги отхвърлиш. Ужасът на робското състояние не е в самото робство, а в това, че човек не разбира и не осъзнава своето положение. Свинята в калта, грухтейки от наслаждение, също не осъзнава, но това е свиня! Преди да се изправиш трябва да осъзнаеш и да се възмутиш духом. Призовавам към свобода свободно родените. Трябва да се освободите от самите себе си. Формулата “Отвърни се от себе си” трябва да се утвърди в живота. Иначе - край и безпросветно робство и тук, и там. Обвивките обречени на смърт трябва да бъдат разбрани, осъзнати, подчинени и наситени със знанието и пламъка на духа – техен господар и властелин. Не себе си трябва да изразява тяхната същност, а волята на владиката, пребиваващ вътре в тях.

479. Целта е не само да се издигне съзнанието до своето висше “Аз”, но и да се живее в него според силите. Паметта за миналите въплъщения не е нищо друго освен пребиваване на съзнанието в своето безсмъртно превъплъщаващо се Его. То помни и то знае. Всичките три низши обвивки могат да помнят само в кръга на даденото въплъщение и не повече, тъй като са родени само в него и с него завършват своето съществуване. Но

сутратма и помни, и знае. Понякога това знание за миналото, затворено вътре, прониква през обвивките и става достояние на обикновеното съзнание. Може още да се каже, че трите низши обвивки възприемат и изразяват тази част от миналите наслоения и способности, която допуска структурата на техните тела или даденото съчетание от сканди. Затова Его-то е затворник в повече от един смисъл. И все пак сутратма е великият актьор. Колкото и да е лоша ролята и грозни костюмите, той все пак играе сериозно и дава най-доброто изпълнение, ако познава пътя на живота. Его-то е висшата Индивидуалност на човека с всичкият натрупан през всичките негови възплъщения опит. Този опит и натрупвания могат да бъдат твърде различни и с различна височина и ценност. Ценността и натрупванията на Великата Индивидуалност се отличават от натрупванията на обикновения човек както Небето от Земята, макар и двамата да притежават безсмъртно превъзпльщаващо се Его. Даже и да подчиниш своите обвивки, и да разгърнеш паметта на забравения свитък, и да постигнеш единение със своето Его, все пак това няма да превърне обикновената Индивидуалност във Велика. И само сливането на съзнанието с Учителя отваря вратите в областта на безграничните възможности. С други думи, със своите сили няма да се премине, даже притежавайки големи достижения. Оттук - необходимостта да имаш Учител, тъй като Учителят е водещ Светилник. И колкото и да са големи придобивките на ученика, те са песъчинка в сравнение с планината придобивки на Учителя на Живота. Но има такава степен на достижение на Его-то, когато то осъзнава себе си като част от Лъча на Владиката, който го е породил и от Когото е произлязъл. Тогава мъдростта на Владиката става достояние на този, който е приел в себе си Отца. И това е мъдрост не негова, не на ученика, а на Отца, който е в него. По този начин без Йерархията няма достижение. И когато Казах: всичко е в Мен, Утвърждавах основите. Може да се разбере колко сляп и ограничен е умът, неозарен от мъдростта на Владиката. Великите учени на този свят не знаят нищо, интелектът, неосветен от Висшия Манас е подобен на орел с подрязани крила – може да ходи само по Земята. Затова земната наука е наука, пълзяща по Земята. Тя трябва да се вдигне от Земята, давайки ѝ крила. От една страна тя трябва да се освободи от връзките на догматическия материализъм, тъй като сферите на материята са безгранични, от друга – нейните служители трябва да станат по-изтънчени духовно. Истинската наука не може да отрича нито един факт. Тя може само да ги обяснява с помощта на космическите Закони. Всички Закони са космически, няма човешки закони. Освен сборникът от закони по римско право или сродните на тях, представляващи символи на човешкото несъвършенство. Тъй като на съвършеното човечество не са нужни закони, съчинени от хората. Не са нужни нито съдилища, нито адвокати, нито затвори. Такива няма на Венера. Такива няма да има и на Земята. Но колко време ще измине, преди да се изпълни това. И тъй, на Земята се утвърждава знанието на Владиците, давано в Учението на Живота. Само това знание ще доведе до познаване на самия себе си и на обкръжаващото. Идва време на възраждане и обновяване на знанието, древно като човечеството и ново като изгряващото Слънце.

480. (4 октомври). Сине Мой, бъдещето е неотменимо, но да се доживее до него ще помогне осъзнаването на единната реалност, за да има върху какво да се опреш. Движението е необходимо, за да се задържиш на достигнатата висота. Движението обновява възможностите и само то единствено служи като гаранция на вечно новото знание. Съзнанието вижда в движението новите съчетания на материята и ги отпечатва. Но когато съзнанието мълчи, това значи, че става ново събиране за нов полет, още по-висок. Изминатия път ще отчитаме не по моментите на упадък, а по полетите на съзнанието и тогава принципът на спиралния възход ще стане особено явен. Има моменти, когато

бъдещето звучи особено ярко. Обикновено това са периодите на напрежение на пламъка. Много отдалеченото бъдеще може да стане пламенно звучащо и да изглежда реално близко. Това не е измама на чувствата, а усещане на реалността. Пророците са го усещали на хиляди години. Да се придвижи съзнанието в бъдещето, разрушавайки стените на настоящето, е възможно само за огненото сърце. Но прообразите на бъдещето съществуват вече в настоящето, на Висшия План на огнените прообрази на еволюцията. Така ако от една страна това пророчество е усещане на далечното бъдеще, то от друга - това е докосване в настоящето до висшата реалност, съществуваща сега. Така полностью на бъдещето се докосва до настоящето на Висшия План на прообразите, където време не съществува. Поредната тайна, непостижима за ума, но познаваема със сърцето, дава през миналите векове проявата на огнено прозрение в това, което е и което ще бъде.

481. (5 октомври). (Насън). *Аз Съм Водачът.* Трябва да се бърза. Моята Ръка е с вас. Неотстъпно. Винаги заедно. Промени ще се наложат. Виждаш вождовете преди събитията. Настана преуказан час. И така вече е било отложено много. Правилно: започва прелом. Велик прелом. Скоро тайното ще стане явно и сърцето ще се развесели на осъществяването на заповяданото. Владиката Навлиза в живота, явно въоръжен с всички Лъчи като Разпоредител на човешките съдби. Всяко явление достигайки апогея предизвиква зараждане на противоположни сили и когато започне неговият спад, противоположните сили, предизвикани от него, започват да нарастват и преодоляват своя родител, като на свой ред достигат кулминацията. Историческият момент е неизбежен и неотвратим. Корените на събитията не са на повърхността, а в дълбочина. Утвърждаваме ги. Сеячи, подгответе се за сеитба. Голяма е сеитбата и полето е необятно. Ще бъде доверено на най-добрите. Най-добрите ще бъдат изпълнители. И в човешките сърца ще процъфтява най-доброто. Дошлият да изпълни волята на сроковете ще изпълни това, което е указано, ще Извърши, ще Съедини корените, разединени от проклятието. Знай за своето избраничество и дръж здраво Знамето на Владиците. Доверено е на теб. Не обръщай внимание на своята незначителност - в Моите Дела ще бъдеш велик. Ще те Издигна чрез Лъчите. И осъзнавайки в себе си мощта на действителния посланик, ще дадеш свидетелство за мощта на Владиката. Себе си, какъвто си бил досега, трябва да забравиш. Дава се нова одежда за изпълнение на мисията. Трябва да осъзнаеш своя нов облик в светлината на величието на събитията. Не като обикновен човек ще влезеш в небивалия чертог, а като Мой син, облечен с Моята власт. Иначе как ще сътвориш великите дела по мярката на вчерашния ден? Да бъде забравен малкият ден, ден блед, лишен от Светлина. Пеперудата отхвърлила пашкула вече никога не се връща в него, тъй като на крилатото съзнание е тясно и тъмно в него като в гроб. Така и ти, преобразен в духа с Моята сила, ще влезеш в новите здания на света не само като желан и очакван, но и като имащ власт. Ще ти Дам могъщи орлови крила, за да можеш да се издигнеш над живота и да смееш, и да дерзаш, и да можеш. Казах: с Гласа на Владиците приведете в порядък. Но Гласът трябва да има сила. И да говори от Наше Име. Утвърждавам сега тази сила в теб. Богатирският размах е необходим не да се ловят бълхи, а да се украсиш с цветята на Моята градина събудилата се Родина на богатира. Учи се да възприемаш казаното пълно и да изпълняваш енергично Указа. Лампата може да свети и с хиляди свещи, ако проводникът е изправен и централната станция дава ток. Центърът на Твърдината сега се напруга с особена сила, насищайки проводника и приемниците до предела на тяхната вместимост и издръжливост. Любими Мои, знайте, вашата печал ще ви бъде в радост. Тъй като скоро ще Дойда. Светилото не е зад планините, а е вече близко. Ще обвеем с радостта на разбирането предстоящата среща с бъдещето. Владиката Иска да направи близкия срок и усещането на

ставащото достояние на съзнанието. Владиката Предвижда всичко и Казва: „Бързай в готовността“. Подготвяме събитията по неизповедими пътища и когато настъпят сроковете нищо няма да бъде в сила да възпрепятства неговото осъществяване. Несъмнено Моята Близост ще даде сила да се задържиш и да издържиш докрай. Не изчерпали, а натрупали и събрали Искам да видя Моите. Събитията бързат. Побързай да полетиш отпред.

482. Сине Мой, виждаш сам, че твоите Записки и думите на Майката съвпадат. Хилядите версти не са препятствие за обединяването на сърцата. Обединението и сливането е в духа, а духът е извън времето и разстоянието, тъй като духът е дете на Огнения Свят. И трябва да се научите да проявявате духа и неговата сила. Победата над плътта не е ли победа на духа и утвърждаване на неговите свойства независимо от плътните условия? Ако се научите да пренасяте съзнанието си в сферата на духа изцяло и напълно, и ако се научите да осъзнавате себе си духом, а не телом или чрез телата!!! Истинското битие е в духа, а не в обвивките. Тялото не е духът, астралът не е духът, менталът не е духът. Духът – това си ти, вечно съществуващ. Извън времето, извън формата, без цвят, без име и без човешки наименования. Твоята страдаща душа е обвивка на духа. Духът е над нея. Намери време за утвърждаване същността на духа в себе си. Ти си духът, облечен в обвивки за своето проявяване на съответните планове. Тялото не си ти, то е твое оръдие за да виждаш, чуваш, миришеш и усещаш плътния свят. Именно чрез тялото се проявява духът на Земята. Не трябва да отъждествяваш себе си със своята дреха. Властта над тялото ще се роди от осъзнаването на целта и предназначението на последното. Своето земно предназначение можеш да изпълниш само чрез посредничеството на тялото, което е задължено да служи. Тялото не може нито да се съмнява, нито да се колебае. Колебае се умът, тялото изпълнява винаги безпрекословно всички заповеди на своя стопанин. Неподчинението се гнезди не в тялото, а по-горе. Ако искаш да отидеш някъде, а тялото не иска, то не тялото не иска, а астралът. Тялото нито иска, нито не иска, тялото само се подчинява и не разсъждава. Но своеволният звяр, астралът, се бунтува, както си иска. Желанието е свойство на астрала. Трябва да се разберат свойствата и същността на всяка обвивка, за да бъде насочен бичът на волята именно срещу нужната (обвивка). Астралът е необуздан като непослушно дете - прави каквото си иска. Астралът трябва да се отстрани. Може даже да се опита да се изкара един ден без емоции или разговори, или срещи с познати, или с работата на деня. Може да се дават на себе си задачи за определено време да се изключва това непокорно същество от ежедневието. Лишаван от храна, ще се обезсили. Тялото се храни с храна, астралът – с емоции и преживявания. Възможно е да рисуваш пред себе си в своето въображение цели картини или събития от живота, когато съзнанието ги посреща изключвайки тази ненужна обвивка от своя кръг или от своята сфера. От очите, от гласа, от жестовите може напълно да се изключи това обременяващо начало, а главно от мислите. Може да се сравнят думите, наситени с емоции или страсти с тези същите думи, произнесени безстрастно и същите тези - наситени с огън. Не трябва да се смесва астралната страстност с огнената напрегнатост. Мнозина ги смесват. Астралният вихър е като кола с празни съдове: много шум, но без полза. Укротяването на астрала се извършва по пътя на изключване на този проводник от живота на съзнанието, все по-участяващо се и планомерно, докато не стане то окончателно и необратимо. Ненужната дреха се изхвърля и престават да я използват. На същата участ подлежи и астралът - отстранява се поради ненужност. Трябва да се отбележи, че всички отрицателни качества, като: обида, раздразнение, страх, злоба, завист и така нататък - всички тези неща не са нищо друго, освен прояви на този същия вековечен враг на човека, приемащ различни образи според нуждата. На него му е все едно в какво ще се облече,

стига само да насити своята ненаситност с някаква емоция. Потиснат в едно, той непременно ще се прояви в нещо друго. И той непременно ще намери оправдание, зад което да скрие своята същност. Ще бъдат изтъкнати всички несъвършенства на обкръжаващите хора или трудните условия, но никога човек няма да намери в себе си мъжество да признае, че избухването е станало не затова, че някой е казал или направил нещо, а затова, че древният змей е вдигнал глава и е ужил с своя носител. По-лесно е да се скрие зад другите и да оправдае своето поредно буйство. Затова позналият го не знае пощада за своя враг. Астралът се управлява от мисълта, а не обратно. И да се обуздае той може само с мисъл, освободена от него, макар и временно. Астралът живее с пламвания, но безстрастната мисъл е спокойна и плавна. В това е нейната сила. Обуздаването на астрала се подготвя в тишина със спокойна мисъл, създаваща предварително рамките за проява на дейността на човека във всички обвивки. Така една обвивка властва над другата по стъпалата. И над всички е духът. И неговата огнена власт се предава над всички.

483. (6 октомври). Приятелю Мой, служенето задължава за много. И степената на доброволните задължения на ученика се обуславя от Поръчителството на Учителя. Ако от една страна са редицата действия, свързани със Служенето, то от друга е тяхната магнитна сила, незримо свързана с Учителя и привличаща Неговата помощ и внимание. Тъй като Служенето се извършва в Светлината, изпращана от Владиката. Служенето е проява на Светлината, горяща в ученика. Служенето е неизбежно и естествено следствие на Лъча. За по-голямото негово задълбочаване може да се съсредоточи още повече своята същност върху Мен, за да навлезе Моят Лик утвърден във всичките дела на деня и нощта. Хората принадлежат на секти, вярвания, партии, кръжоци, организации и хиляди измислени от тях подразделения, съществуващи днес, а вие сте Мои не за днес, а от векове и за векове. Носите бремето на живота в лъчите на Моята грижа и вече не за себе си, а в името на Служенето. Трябва да се разбере, че всичко ставащо с вас в крайна сметка има една цел – да застанете още по-близо. Целта на вашия живот е още по-голямо сближаване с Учителя. Нищо не може да ви отдели или отдалечи от Мен, освен вашата свободна воля. Изпитанията и трудностите също се дават за сближаване. Може да направите вашия живот такъв, че всяка крачка, всяко действие, всяка мисъл да приближава към целта, а не да отдалечава. И висшата форма на самодейност на духа са постоянните усилия, полагани за сближаване с Учителя през всичките дни на суетния земен живот. Да се утвърждава необичайния път в суетата и ежедневието е огромна победа на духа над сферите на тежките земни притегляния. Ще Наречем този път път на необичайно утвърждаване. Проявата на Висшия Свят в плътния ще бъде проява на необичайното в обичайното. И ако Моята грижа е за вас, то и вашата грижа е за това с всички мерки, с всички способности, с цялото си мислене, с цялата си устременост да се доближите. Ще Посрещна устремите към Мен ваши енергии и ще Наситя и Намагнетизирам всяка до предела на нейната притегателна способност и ще ви я Върна натоварена с плодовете на находките. Тъй като това, което се устремява към Мен, расте невидимо, но чудесно, донасяйки обилен урожай. Може даже да се обърнете и да кажете: „Учителю, искам да усиля мощта на своето спокойствие и се обръщам с моето желание към Теб. Помогни!“ Ще Помогна, наистина ще Помогна, ако приложите усилие да прилагате в живота утвърждаването качество. Прилагането е утвърждаване в себе си на това, което искате да притежавате или което да постигнете. Сътворявайте вашето достижение с Мен, стоящи близо и неотстъпно около Мен. Учителят е по-близо от близкото, но мозъкът и неговите чувства затъмняват знанието на духа. Но мозъка може да се подчини и чувствата да се заставят да замлъкнат, и тогава Моята Близост ще стане явна

както светлината на утрото. Мозъкът е добър, когато се труди по задача. Но когато неговите безпорядъчни мисли нарушават връзката и процеса на Общуване той представлява не слуга и помощник, а пречка. Умът и неговият слуга – мозъкът трябва да се обуздаят, за да заемат своето място и да не препятстват часовете на Близост с Учителя. Тънките нишки на връзката се разколебават от плътното вмешателство, привнасяйки земни елементи. Значи трябва да се погрижим за непрекъсваната и ненарушавана чистота на контакта. Моята мисъл е ясна и релефна, и лесно и свободно достига съзнанието, незатъмнено и незамърсено от откъслеците и парцалите на мисленето на деня. Затова контактът най-добре се отдава веднага след събуждане, когато умът е чист като бял лист хартия. Няма предел за дълбочината и силата на съсредоточване върху Владиката. То може да се задълбочава още и още до пълнота, неизразима с думи. И тогава Моят глас може да звучи явно, заглушавайки звуците на Земята. Вървя насреща, Вървя на помощ във всичко на всеки, който се устремява към Мен. Но разберете, трябва да се устремите преди да получите и за да получите. Такъв е законът. Енергиите изхождащи от микрокосмоса обилно и плодоносно се насищат от Учителя. Това е и проява на висшата самодейност на духа. Без зов няма отклик, без устрем – получаване и жътва. Именно донесият получава. И колкото повече е донесъл, толкова повече ще получи. И когато микрокосмосът проявява със себе си наситения напрегнат огън на своята сфера, устремен със своите енергии към Учителя, то процесът на насищане протича ритмично в пълно съответствие със силата на нагнетяваните енергии. Затова е и Казано: „Търсете и ще намерите, чукайте и ще ви се отвори, искайте и ще ви се даде”. Тъй като в действие се провежда мощният нерушим закон за магнитното огнено съзвучие. Така възходът на духа се извършва чрез връзката с Учителя и е основан върху закона.

484. Няма да броим часовете на Общуване. Те са отдадени на Мен. А останалото време на кого е отдадено? Защо да не се отдаде цялото на Общуването? Защо да не се направи Общуването постоянно, непрекъснато състояние на съзнанието? През сферата на Общуване все пак е възможно да се наблюдава потокът на течащия живот. Това и ще бъде непрекъсваното предстоене. Тъй като човек може в едно или друго настроение да прекара цял ден, както и в определени дрехи или в определена стая, дом, условия. Ето такова условие на своето битие може да се направи постоянното Общуване или непрекъснатото предстоене. Възможно е след нощната пралайя, направлявайки конете на утрото към обедния зной на живота, да се направи Общуването или предстоенето рамка за неговата проява. Обличайки нова красива дреха може да се прекара в нея целия ден, изпълнявайки неговите задачи и в същото време съзнавайки себе си в нея. Така може да се внедри в дълбините на своето същество и съзнанието за предстоене и превръщайки го във форма на своята проява да се извършват и изпълняват своите житейски задачи. Възможно е да се научите чрез живота и в живота да проявявате чрез себе си Моя Лик и то така здраво и задълбочено, че да отнесете това състояние със себе си и в Световите, и да го пренесете през всичките планове на съществуване. В Него живеем, в Него се движим, в Него имаме своето битие или съществуване. Но Той не е Богът, далечен и непознат, неусещан и неосъзнат, а нашият Владика – жив, реален, близък, усещан и осъзнаван. Висшето, което можем да почувстваме и Представител, и Поръчител на Височайшия, който Стои зад Него и Когото Той Следва, както ние следваме своя Владика. Той Е олицетворение на Отца, Който Е в Него. Така че Най-висшето, достъпно за нас, познатия и утвърждаван в сърцето Владика и ще направим израз на себе си, изцяло запълвайки с Него своето съзнание. Това е най-висшият път, небесният път, пътят към най-големите находки. През Най-височайшето към Неизразимото, тъй като неописуемата и недостижима част от същността на Владиката ще

бъде изражение и олицетворение на Непостижимото. И Той е в нас, Проявява в нас силата на Своите Лъчи не по празниците, не в часовете на Общуване, не в моментите на устременост към Него, а винаги, постоянно и непрекъснато. Ето това непрекъсвано осъзнаване на себе си в Неговата Светлина ще бъде и осъществяване на постоянното предстоене. Един път започнато то може да се задълбочава безкрайно, тъй като дълбочината на Общуване е бездънна и няма ограничения. Само земното съзнание ограничава себе си, но Близостта на Владиката е безпределна. Тя е по-близка от тялото, по-близка от астрала, по-близка от ментала и нейните корени трябва да се търсят в зърното на духа, в далечното, безкрайно далечно минало, в Лъчите на Светилото на Отца, от Когото то се е и зародило. Кога? Къде? Кой може да отговори на това? Ще търсим във Вечността изворите на живота, над всичко преходно, над това, което тече пред вечното Око на Безмълвния Свидетел. Аз, Който Съм в теб, Утвърждавам твоята височайша безсмъртна същност сега, днес, проявявана от теб в моментите на сливане с твоя Владика. Нека Светлината, която е в теб, да сияе явно и мощно през всичките твои обвивки, изразявайки твоята безсмъртна същност. Обвивките не сияят със своя светлина, която е от тях, а сияят със светлината на Височайшия огън, който Свети през тях и чрез тях, независимо от тяхната низша, в сравнение с неговата, природа. Така изтънчването и разреждането на проводниците може да стане реалност и материята - одухотворена, изтънчена и възвишена до състояние достойно за обличащата я Светлина. Така светлината, която е в теб, светлината, а не тъмнината, ще стане проява на твоята същност в живота. Аз, Владиката на живота и Светлината Свидетелствам за реалността на Моето битие чрез теб пред хората. Нека знаят, че Съм Достижим. Нека да вървят по пътя, прокаран от теб, от твоята ръка и крак, и утвърден в обикновения живот, сред обикновените хора и обикновените условия. Твърде дълго хората са се отдалечавали от живота. Твърде дълго са се крили зад дебелия каменни стени. Днес подвигът се пренася в самия кипеж на обикновения човешки живот и в шума и бъркотията му, в тържеството на суетата и обичайното се утвърждава тържеството на необичайното - Висшия Свят. Нека преминатият път да бъде доказателство за това, че за висшето достижение, за Общуването с Владиката не трябва никъде да се ходи, не трябва никъде да се заминава, не трябва никъде да се търси, тъй като тук, в твоята дълбочина, в твоето сърце Аз Съм, пребиваващ вечно. Така съчетаването на Висшето със земното и обикновеното ще бъде проявено в земното и обикновеното. И никой вече няма да е в състояние да твърди, че Владиката е недостижим, че Той е някъде в недостъпната висина или зад планини, или зад златни ризи. Той не е далеч, Той не е там, а в живота, в самия му център, в самия кипеж, където милиони незнаещи и ненамерили Го търсят, без да знаят как да започнат. Пиши, за да знаят и знаейки да се устремят, и устремили се да намерят това, което си намерил ти и за което свидетелстваш със своя живот и страниците на Записките. Наричам те Свой син, утвърден от Мен, приближен и надарен с дара на лъчите и Казвам: нека тези, които искат да вървят, да вървят по указания път. Аз Съм Пътят, Истината, и Животът. Вървящите да Ме последват.

По-рано са постигали светците и отшелниците. Сега вратата са отворени за всички и да достигне може всеки устремен дух. Устремете се!

485. (7 октомври). Животът е поле за постоянно и последователно приложение и употреба на Учението на Живота. Да се прилага Учението може винаги във всичко. Може всеки миг да се посвети на него или на изработката в себе си на едно или друго качество. Защо да се губи време, когато животът е толкова кратък и за този срок трябва да се направи още толкова много? Нима е възможно да се губи напразно времето, когато чакат милиони

гладни? Степента на Нашето утвърждаване в Учението и неговото практическо, жизнено усвояване ще бъде за тях, чакащите храна, тъй като прилагайки внедряваме в себе си и утвърждаваме в себе си енергиите на светлината, които и ще бъдат храната за гладните. Със своята утвърдена светлина храним хората и насищаме техните аури. Затова указваните качества не са лично дело, а пространствено полезно и общочовешко. Нашите качества, представлявайки приемници на Светлината и събирачи на най-тънки енергии, подхранват и хората, и планетата. Така служенето на Общото Благо се разширява и задълбочава, обхващайки целия микрокосмос с всички негови функции. Няма значение къде се намира служителят на Общото Благо, какво прави и с какво е зает - състоянието на постоянна готовност и утвърждаването в себе си на светлината, насищаща цялото обкръжение, ще бъде и висшата степен на Служене. Какво още може да се принесе на Владиката? Постоянното излъчващо светлина състояние на напрегната готовност, когато утвърденото Общувание държи приемника на Светлината винаги отворен и приемащ Лъчите на Владиката и излъчващ тяхната самопроизводна светлина. Служене на Светлината със Светлината и в Светлината – така го Наричаме. Инертността на стихиите, обкръжаващата тъмнина, тъмните създания и упоритостта и невежеството на хората - ето какво се изправя срещу носителя на светлина и трябва разгорялата се светлина не само да не погасне, а напротив, да се разгаря все по-ярко и по-ярко, все по-победно и по-силно. В слабите съзнания противодействието на средата потушава зачатъците светлина, но силното съзнание, растящо потенциално със своята сила, увеличава и съпротивата срещу тъмнината. От дълбините на своя дух, слят с Владиката безстрашният воин извлича неизчерпаемата победна сила на Светлината, напрежението на която той може да увеличи до всякакъв предел, превишаващ силата на войнстващата тъмнина, опълчила се срещу него. На даденото напрежение на тъмнината винаги може да се противопостави по-големия потенциал на напрежение на светлината, съединена с непресъхващия източник на нейната безпределна мощ, тоест с Йерархията. Обръщането трябва да бъде мощно, съзнателно и неизменно като се знае, че отказ няма и не може да има. Отговарям винаги, когато е проявена достатъчна степен на обръщението. Тъй като Моето невидимо Присъствие е по-ярко от яркото, по-светло от светлото, по-близо от близкото, по-реално от видимото, по-явно от явното и достъпно винаги, навсякъде и всякога за този, в чието сърце Аз Съм Утвърдил Себе Си и чието сърце Съм Направил Своя обител, и където Съм Сътворил Своя престол. Така Океанът на Светлината става резервоар подхранващ духа, който със своята светлина храни планетата и сферите, които го заобикалят. Да, да, Утвърждавам извора на вечния живот. Посланикът, носещ Знамето на Владиката приучва своето съзнание към утвърждаване на Светлината. Осъзнатото Вечно Присъствие прави неговия дух изразяващ Истината в размера на своето разбиране. Звезда от звездата се различава по слава, но всеки от Моите посланици е подобен на звезда - носи Моята Светлина в земния живот. В Моята Светлина изгарят земните грижи и затихва суетата, личното умира и Моят Свят, обгърнат от надземна Светлина, се изправя с цялата си красота и великолепие. В условията на смяна на расите и епохите необичайното напрежение на Моята аура не позволява да бъде сред хората както това е било по-рано, но Моите посланици Ме заменят и олицетворявайки Моят лик и Мен със себе си творят Моето Дело. Действувам чрез най-близките. Въздействието на Лъчите може да бъде усетено в една или друга степен от всеки, тъй като те са над света, но да олицетворява със себе си Мен може само този, когото Ние Наричаме “напълно утвърден”. Степените на приближаване към това стъпало са безкрайни, но то се достига от най-близките. Така пълното прилагане на

Учението довежда до желаната цел. Така Ликът на Владиката става израз на съзнанието. Така малкото служене се превръща във Велико в Моята победна Светлина.

486. А сега за Майката.

Нашата Посланичка, Посланичката на Светлината, Бялата Тара, „напълно утвърдената” сега показва себе си на света. Неописуемата Светлина, донасяна от Нея, може да бъде показана на хората само в идващите векове, тъй като съзнанието на хората не е готово още да я възприеме в пълния ѝ обем и значение. Най-близките свидетели, на които е доверено, ще дадат своето свидетелство и чрез тях недостъпното ще стане достъпно. Но не сега, а във вековете. Човешките съзнания са така затъмнени, че ще познаят Светлината, изпратена им открито само тогава, когато тя ги изостави. Но ти ще свидетелстваш за Нейната Светлина. Ще утвърдиш съкровеността на Нейното посланичество, ще укажеш значението на мисията и ще дадеш на хората да я разберат във формата, достъпна за техните съзнания. Нека да разберат, че в Нейно лице са имали Висшето на планетата, достъпно за тях, но недостъпно в най-дълбоката си значимост. Тя прояви в земни условия на живот силата на огъня, преобразяващ материята на физическото тяло и утвърди със своя живот възможността за огнена трансмутация на Земята. Отварянето на огнените центрове, най-важни в обичайните тъмни условия е много рядко достижение, съпроводено с най-големи опасности и остри и мъчителни страдания. Разпъването на физическото тяло на кръста на земния живот продължи с години, донасяйки неизказани радости и непредаваеми страдания. Със своята ръка и крак Тя утвърди в жизнения земен път вехите, по които ще тръгне човекът в своето развитие и изтънчване и в бъдещото отваряне на центровете. Вървящите напред вземат върху себе си цялата тежест на прокарвания път, за да могат да вървят следващите ги леко и свободно. Тя - Майката на Агни Йога указва на човечеството пътя към неговото бъдещо преображение, което представлява космическо наследство на човека. И ако Аз Утвърдих Великото Учение на Агни Йога със стълбовете на Моите стъпала, то Тя даде на хората образа на това как в човешкия организъм трябва да бъдат приложени нейните принципи и как се извършва най-изумителния процес на отварянето на центровете в неговата постепенна последователност и явленията, свързани с него. Чрез Нея е дадено Огненото Учение и всеки негов ред Тя е въплътила в живота си чрез прилагането и употребата му в живота. Тя показва със себе си Истината на Огнената Йога и беше въплъщение на тази Истина на Земята. С други думи изяви пълно и неограничено Моята Светлина до крайните предели на вместимост на своя микрокосмос. От Нея беше показана пълнота на Великото Служене. Беше утвърдена симфонията от качества и петте лъча зазвучаха. Тара на петте лъча показва лъченосната степен. Така върху развалините на стария свят засияха Моите Седем Лъча и Нейните пет. Нашето сливане даде необичайната дванадесетократна сила на Великото Служене. Тези Лъчи ще озарят човешкия път за много хилядолетия, тъй като са безсмъртни. Утвърдена в Мен и в Моите Лъчи със своите пет лъча, самопроизводни от нейните горящи центрове, Тя насища и ще насища съзнанието на човечеството векове. Утвърждавам Я като огнена Провъзвестителка на Новата Епоха, приела кръста за да имате Светлина вие, идващите в бъдещите векове. Бидейки олицетворение на Майката на Света на Земята и Доверена на Йерархията изпълни Великото Поръчение докрай, предавайки Нашето Учение, подготвено в необходимото време. Майката на Огнената Йога е Моята най-приближена.

487. Кой е казал, че Учението на Живота се дава само за озарени, праведници и освободени хора? Кой е казал, че то е за избрани? Не, Учението е за всички, за трудещите се и за обременените и прегърбени под тежестта на кармата, затъващи и пленени в мрежите на

Майя. Учението не е за светци, а за най-простите хора, най-обезпокоените. Не е голяма заслуга, ако двойно роденият прочете неговите страници. Но ако заслепеният от Майя, затъващ в невежество се хване за него като за последно прибежище, като за сламка, като за последна надежда за спасение, то неговата заслуга ще бъде наистина голяма. Не за светците е Идвал Владиката в света, а за митарите и грешниците, и разбойниците, и блудниците. Така също и сега всички, в които не угаснала още искрата на духа, всички могат да вкусят от плодовете на Светлината. Неправилно е да се смята, че ако човек е взел книгата на Учението, той е станал съвършен. Но за да се стане съвършен Учението трябва да се поеме, тъй като без Учението няма да се достигне. Давам път за всички, елате и вземете. Но вие, праведници, не се кичете със своята праведност, тъй като Аз Съм Съдията и тъй като Виждам и Чувам, и Моите везни са безпогрешни. Затова нека да оставим всеки съд [осъждане], раздавайки Учението на Светлината, което е за всички.

488. Отдай Ми твоето желание, отдай Ми твоя устрем, отдай Ми твоята мисъл за себе си, какъвто и да искаш да станеш. И Приемайки твоя дар, ще го Наситя според неговата същност и ще ти го Върна натъпкан и натоварен, и изпълнен с удесоторена сила. И тогава твоето желание ще стане, и твоята мечта за себе си ще стане, и твоята мисъл за твоето усъвършенстване и за твоето подобрене ще стане действителност. Твоите стремежи, обърнати към Мен, като магнитни фунии насищат образите на твоите мисли с Моята сила. Всичко, което устремяваш към Мен, Утвърждавам и ти Давам живота, замислен от теб. Така ако искаш да преуспееш устреми цялото твое същество, всички твои мисли, всички твои желания за своя възход, за своето усъвършенстване към Мен, за да се изпълнят с необходимата сила за тяхното осъществяване. Твоите сили без Мен са ограничени, но с Мен ще достигнеш всичко, което пожелаеш. Но обмисли своите желания и стремежи. В устрема към Мен изгарят всички шлаки и остава само чистият метал, без примеси. Така ако искаш да утвърдиш мъжеството, постоянството, спокойствието, предаността, любовта и всички препоръчани качества, ако искаш да утвърдиш симфонията от качества в тяхното хармонично съчетание, насочи ярките отчетливи образи на твоите мисли за себе си, притежаващи видимо качества в твоето творческо въображение, към Мен, здраво ги насочи, силно ги насочи, с твърда ръка. И ще Дам живот на твоите образи и на твоите мисли и, насищайки ги с огън, ще ти ги Върна вибриращи с тайна огнена сила, за да се утвърдят явно в теб. Не можеш да не достигнеш желаното, ако поискаш и ако призовеш Мен, устремявайки към Мен своето желание. Тъй като Казах: ще Наситя твоите стремежи, обърнати към Мен и ще им Дам живот. И твоят път ще бъде бърз и победен, и находките неповторими. И най-редките достижения ще станат ежедневна трапеза за твоя дух. Но пребъди с Мен, но не твори нищо без Мен, но посвети на Мен всички свои мисли, цялото твое разбиране, всички твои желания. Така най-краткият път е пътят на съслужене с Владиката и принасяне на целия свой микрокосмос на Най-висшето.

489. Сине Мой, ако Владиката е Казал че ще бъде според Неговата дума, то няма сила в света, можеща да отмени решението на Светлината. Затова предуканото на света ще се изпълни, предуканото на близките ще се изпълни, всичко предукано на теб ще се изпълни. Но дай време. Плодовете узряват навреме. При възлови събития се съчетават личните карми и народните карми. И когато дозрее народната карма, ще дозрее и твоята карма, и на твоите. И новите съчетания на личната карма ще бъдат вече с идващата Светлина. Завързвам възлите на събитията. И сроковете в тях играят решаваща роля. Очакването е тежко, но какво е за тези, които няма какво и откъде да чакат? Необходимо е доверие докрай, за да съзреят напълно плодовете на Светлината. Затова Указвам в тишина и

мълчание, плътно затваряйки забралото да се застане на велика стража пред настъпващите страшни дни. Указвам да бъдеш с Мен неразделно, сливайки се с цялата сила на духа. Подавам Ръка, но и ти протегни своята, за да Ме следваш неотклонно, без да се откъсваш в съзнанието нито за миг. Страшен е Великият Прелом. Откъснатите се ще бъдат разпръснати във вихрите на събитията. Наоколо няма нищо, никаква опора, всичко е в Мен, единствено само в Мен. Можеш да се утвърдиш с цялата сила- действено, активно и устремено да се утвърдиш върху Мен.

490. (8 октомври). Остротата на възприятието е свързана със силата на огньовете. Да се обостри възприятието означава да се усилят огньовете и да им се придаде по-голямо напрежение. Съсредоточаването представлява напрежение. Задълбочавайки и напрягайки го увеличаваме силата на огньовете. Проводникът също започва да звучи при напрегнато съсредоточаване. Трябва да се различава напрежението от усилената суетлива разхвърляност на съзнанието. Основа на съсредоточаването представлява усиленото задълбочено спокойствие, основа на суетливостта – безпокойството. Трябва умело да се придаде напрежение на спокойствието. Нагнетяването на равен и силно горящ пламък нараства в своето напрежение. Второто условие за изостряне на възприятието - това е яркостта и образността на контакта, изолиран от въздействията на явленията на обкръжаващата среда. Изолиращият пласт от тънка материя психическа енергия защитава от външните въздействия. Нейната реалност и сила може да се доведе до степен на видимост. Умението да защитаваш себе си с изолиращ пашкул, обвивайки с него сферата на своя микрокосмос зависи от практиката и опита. Архатът е подобен на строител, художник или скулптор. Само че вместо обичайният материал или глина на него му служи пластическият материал от невидима материя, от която той може да твори образи и форми, видими на Тънкия План и мощно влияещи както върху неговото собствено, така и на някое друго съзнание. Работата на Тънкия План има връзка с тази тънка субстанция, от която се творят образите на мисълта. Ако си представим пред себе си цвете, дърво, животно, планина или въобще някаква картина в третото око, то материята, от която тя се създава и формите на която са явно видими за нашето вътрешно зрение, то това ще бъде тази пластична субстанция на мисълта, от която лесно и свободно, а главно - съзнателно може да се твори всичко, което пожелаеш. Този невидим, но явен материал и енергията, която го оформя се намират в пълно законно разпореждане на човека. Значи налице е субстанцията – материал, подвижен и пластичен, от който се създава формата и - енергията, която я създава, и волята, насочваща, съсредоточаваща и коагулираща тази енергия. Сферите на проява на психическата енергия са изцяло подвластни на огнената воля. Това, с което хората несъзнателно имат работа без да си дават сметка нито за същността, нито за значението на процеса, за Архата представлява оръдие и работен инструмент на неговото творчество. Голяма е силата на мисълта в троичния аспект на нейните прояви и той се ползва от нея съзнателно. Образът, сътворен от волята притежава сила според яркостта, отчетливостта и количеството на енергията, вложена в него. И той ще изпълни своето предназначение и своята задача докрай, ако е снабден с такива и съзнателно е пуснат в пространството за изпълнение на определена мисия. Бидейки жива самостоятелна същност от Тънкия План той действа там самостоятелно и независимо от своя творец или неволен създател, както това се случва с хората. Но съзнателно създаден за определена цел и въздействие и съзнателно насочен е извънредно силен. Обикновеното съзнание е свършено беззащитно срещу неговото въздействие, тъй като дори не вярва във възможността за подобни явления. Мощта на въздействие на създаваните от волята продукти на огнената

енергия се колебае от малки и едва видими образувания до гиганти на мощта и действието, обхващащи Височайшите Сфери. Планът на еволюцията и огнените прообрази, създадени от Владиците за нейното направляване и утвърждаване на Земята представлява Висш аспект на огнено творчество на духа. Човешкото творчество се различава не по същество, а по степен. И напрежението и ефективността на неговите продукти могат да се усилят до безкрайност. Продуктите на огненото творчество, въздействайки върху обкръжаващата среда коагулират около себе си плътна материя със своята магнитна сила и в края на краищата се проявяват вече на физическия план във видими форми, съответстващи на своите психически прообрази. Хранениците и откъслеците на обичайното неосъзнато мислене не са силни. Но съзнателната и облечена в съответна форма мисъл пронизва пространството като стрела. Какво може да ѝ противопостави отрицателят? Няма ли да бъде жертва на чуждите мисли и случайните въздействия? Изолиращата платка ще опази от случайни удари или мисли, съзнателно изпращани от враждебната зла воля. Значи има оръжие и за защита, и за нападение; за защита – платката, за нападение – поразяващия меч на огнената мисъл. Затова може да се каже: „Пазете се, невежи”. Архатът не напада никога, но има условия, когато поразяващия лъч трябва да бъде изпратен. Една и съща огнена енергия служи и за защита, и за поразяване. Степените на умението да се ползва огнената сила на психическата енергия се колебаят от начални до най-високи, непреодолими в своята мощ. Но както и навсякъде всичко се достига с практика и съзнателно прилагане на закона. Трябва да се осъзнае своята сила и своето оръжие преди да се научиш да се ползваш от тях. От малкото във всекидневния опит расте и укрепва невидимата огнена мощ на духа. Моят син е утвърден мощен. Това е твоята степен. Това е Моят Дар за деня на Моя син. Предаваш своя дух в Ръцете на Владиката за насищането му с Висши енергии. И отдаваш себе си на Неговата воля, за да Отдели Той светлината от тъмнината в твоя микрокосмос, ненарушавайки твоята свободна воля.

491. Връзката между Висшия Свят и земния свят се утвърждава. И съединително звено на тази връзка представлява човекът. Цветята, бидейки приемници на огнена енергия, също проявяват тази връзка. Всичко живо служи като фунии, в които се устремяват енергиите на пространството. Но човекът е особено тънък апарат и е особено приспособен за поглъщане на най-тънките енергии. Погълнал и асимилирал ги, той ги отдава на Земята и обкръжението си за храна. Затова човечеството е нужно за поддържане живота на планетата. Каналите на съединение се установяват от микрокосмоса на човека. В съзнанието на човека се срещат и уравновесяват енергиите на всички планове, уравновесявайки със своя синтез подземните огньовете на обитавания от него свят. Всяка вещ и всеки център на живот може да съществува само при наличие на установено равновесие. При нарушаване на това установило се равновесие човешкият организъм, взривявайки се, би се разлетял на хиляди късчета, ако се наруши равновесието например на атмосферното налягане, ако изчезне внезапно. Но това е само частен случай. Не по-малка катастрофа би станала при нарушаване взаимодействието между центробежната и центростремителната сила или между функциите на органите на тялото, или на магнитните полюси на Земята. С една дума равновесието е основа на битието и съществуването на всичко, което е, било е и ще бъде. Това същото равновесие съществува и между земния свят и Висшия Свят, но регулатор на това равновесие представлява електромагнитната батерия на човешкия организъм. От неговата правилна работа зависи разпределянето на огнените енергии на повърхността на Земята и в сферите, които я заобикалят. Човек със своето съзнание може да затвори този достъп на животворни пространствени енергии и да лиши Земята от техния достъп. Както

заболява човека, лишен от нужното количество свеж въздух, така заболява и Земята, лишена от своя дял Светлина или пространствен огън, получаващ чрез човешкия апарат. Да се отвърнеш от Висшия Свят означава да лишиш Земята от животворно хранене. И тогава заболява и планетата, и самото човечество, тъй като е нарушено равновесието в обмяната на веществата. И настъпват дни на голям смут и неблагополучие във всички сфери на планетния живот. Хората се оплакват, че животът е станал непоносим, но не искат да видят основната причина за всички злини. Те са се отвърнали от Висшия Свят и Висшият Свят се е отвърнал от тях. Равновесието е нарушено в корена. Още малко упорство в тъмнината и взривът е неизбежен. Религията се е давала за установяване на тази връзка. Религията не е преуспяла в това и връзката се е нарушила. Немногото устояващи не могат да издържат докрай това напрежение, което законно се разпределя върху всички. Затова срочно се дава Огненото Учение на Йога, за да се установи висшата връзка и приемниците на пространствен огън – човешките организми да се приведат в необходимото състояние на възприемчивост и асимилация на пространствените енергии. Изход трябва да бъде намерен и хората на всяка цена трябва да се обърнат отново към Висшия Свят, тъй като по друг начин е невъзможно нито съществуването на Земята, нито на човечеството. Сега упора на огнените енергии носят върху себе си немного избрани огнени натури, изнемогвайки под непосилната тежест и страдайки заради милиони търтеи. Но равновесието е нарушено вече толкова дълбоко, че да продължава по-нататък така не може. Човечеството се е доближило до границата, допустима от закона. Зад нея е взривът и настъпване на благотелното равновесие. Но колко трябва да загинат и да станат жертви на собствената неразумност. Хората ще предпочетат да се задушат в създадения от тях задух, отколкото да обърнат глави към Небето. Дните преди края свидетелстват за пълното забравяне от човечеството на Висшия Свят и неговите Закони.

Скъпи Мои, потърпете още малко. Остава да чакате още малко, потърпете.

492. (9 октомври). Сине Мой, твоето желание ще бъде изпълнено. Ще ти Дам осъзнаване на силата. Но преди да утвърдиш в себе си някакво качество, трябва да издържиш върху себе си удара и противодействието на неговия противоположен полюс. Стига само да започнеш неговото утвърждаване и неговото сенчесто свойство, неговият антипод ще се изправи в своята сила, равна на степента на желаното утвърждаване на неговата антитеза. В ученика именно заради това надигат глава всички скрити дремещи отрицателни свойства и недостатъци, за да може техният положителен аспект да се утвърди, да пусне корени, да даде кълнове и да донесе плод. И колкото по-високо се устремява съзнанието, колкото повече иска да придобие качествата, толкова по-мощно се изправя сенчестият полюс. И вълната от предизвиканите от устрема и въстанали енергии трябва да се трансмутира и преобрази в положителни енергии. Двата полюса на единната вещь съществуват във всичко в пряко съответствие със силата на краищата на своите енергетични полюси. Желаете да приведе в действие нужното явление същевременно пробуждаме за живот неговия антипод, дотогава инертен и неподвижен. При утвърждаване на положителните качества трябва да бъдете готови да посрещнете вълната и напора на противоположния фокус. И докато Владиката Подготвя в Своята Кула осъществяването на насоченото към Него за утвърждаване качество, неговият отрицателен двойник изпитва съзнанието за твърдостта на приетото решение. И когато натискът е преодолян и е показана готовността на съзнанието Моят Дар, препълнен и утвърден в Кулата, може да бъде приет. И съответната степен на противодействие се предизвиква именно от бързината на движението и съпротивата на средата вътре и вън. Затова борбата е неизбежна. Затова

победата е неминуема, тъй като утвърденото от Мен не може да не се прояви в съзнанието, но не и без неизбежната борба. Да се изрази желание на сърцето без готовност да се приеме върху себе си удара на противната сила ще бъде знак за невежество. Всяка точка от окръжността на спиралата на възхода притежава своята противоположност в пункта, разположен на края на правата, преминаваща от дадената точка през оста на спиралата. И този пункт трябва да се премине, за да се достигне другия. Във всички явления на живота и на най-висшите стъпала на съзнанието има своите съпротивления, напрежението на които се налага да преодолява волята. Колкото по-висока е плоскостта на съзнанието или степента на духа, толкова тези напрежения стават по-мощни, излизайки от границите на всяка човешка представа за тях. Натискът на стихии и Хаосът, който се налага да преодоляваме Ние, вече е извън човешките мерки. Трябва да се превърне състоянието на постоянна преодоляваща и победна борба и нейното напрежение в обичайно състояние на съзнанието и да се привикне към него така, че това напрежение да стане също толкова незабележимо, както силата на земното притегляне или атмосферното налягане. Напрежението на сферите е условие на Висшия Свят и желаещият да влезе в него съзнателно приучва своя микрокосмос към тези необичайни нагнетявания, вкарвайки ги в рамките на обичайността. Може явно да се наблюдава как утвърждавайки се Учението на Живота се подчинява на същия този закон, предизвиквайки в човечеството вълни на войнстваща тъмнина и противодействия. И когато Владиката е Носил Своя кръст към планината на позора под насмешките, заплюванията и издевателствата на тълпата, същата тази тъмна вълна, противодействаща на Светлината, е въстанала от мрака, за да засенчи величието на Светлината – противоположния полюс на явлението. Затова Учението на Светлината няма да влезе в живота без борба, затова яростните врагове не могат да се избегнат, затова воините, въоръжени с огненото оръжие, твърдите, решителни и знаещи воители са нужни за неговото провъзвествие.

В космически мащаб антитеза на Светлината представлява Хаосът, а не тъмните и тяхната йерархия, представляваща временен израстък в частния случай на вашата неудачна планета.

493. Не разливайте чашата на Моя Час. Както е неповторима всяка една Записка, така също са неповторими психомагнитните условия на момента. И възприетото в дадения час не може да бъде идентично с възприетото в следващия. В това е причината за неповторимостта на пространствените възприятия. По-точно ще бъде да се каже една от причините. Във всеки случай формулата си остава неизменна: изпуснатото не се повтаря. Но има моменти на особено благоприятни пространствени съчетания на токовете, когато възприятието носи яркия печат на необичайността и тогава е особено жалко за изгубените съкровища. Разривът между изпращаното и възприеманото от човечеството е чудовищно голям. Но това, което е свойствено на еснафа, е непозволимо и недопустимо в ученика. Събирачът на пространствени съкровища не може да се оправдава с незнание, тъй като събира не за себе си, а за хората. И ако той не събере, то кой ще направи това вместо него, за да даде на хората изпуснатото? И къде са те, събирачите? Затова Поръчението се носи внимателно и зорко, за да не се изпусне и да не се лишат хората от това, което трябва да получат чрез доверения приемник. При ясно осъзнаване на Поръчението може да се разбере, че никакви странични условия не могат да попречат на часа на Общуването, тъй като в това време замлъкват смирилите се обвивки и Моят Лъч е на първо място. Затова състоянието на постоянна готовност особено се цени от Нас. Мнозина ли могат да кажат, че са достигнали ритмично напрежение в готовността? Колко упорит труд и хилядолетни усилия са били

необходими, за да се утвърди и обостри възприемчивостта и да се създаде нужната степен на близост с Владиката. И когато възможността е достигната, допустимо ли е да се изпусне времето за жътва? Може ли да се намери замяна на такъв апарат на духа, не проявил готовност за Общуване, когато толкова е трябвало да бъде подготвено и предвидено, за да бъде създаден нужния канал на възприятие? И именно за изпълнение на определена мисия. Енергията на Владиката не може да се пролива напразно и не може да има небрежност в това, заради което може би е и даденото възплъщение. Единичният проводник е двустранно явление. Ако от едната страна е Лъчът, съзнанието на Учителя, то от другата е съзнанието на приемника, напрегнат в готовност. Някой много би искал да възприема, даже само докосналият се до Учението. Или да води Записки, ползвайки се от пространствения проводник. Но той може да стои цял ден или цяла година и все пак нищо да не достигне, ако във вековете, които са минали, не е изработена способността и не е била установена връзката. Заслуженото достижение трябва да се цени и да осъзнава цялата дълбочина на неговата значимост, като внимавате чудесната необикновеност да не се покрие със сивата пепел на ежедневието, под която затихва пламъкът на духа. Възможно е Великото Служене вече да е започнало. Възможно е Великата Мисия вече да се изпълнява. Трябва да се отворят очите и да се разбере, че творчеството в Светлината на Моя Лъч е именно проява на Великото Служене. Зад дърветата може да не се види гората и да се очаква нещо друго, когато необикновеното и чудесното вече се извършва. Правилната оценка на достижението не е съмнение, а осъзнаване значимостта на стъпалото. Поръчението и изпълнението трябва да бъдат осъзнати. Станете незаменими. Най-редките приемници не могат да бъдат заменени. И колкото са по-незаменими, толкова по-високо е достижението. Искам да издигна съзнанието до разбиране на собствената индивидуалност и осъзнаване на бисера на своя дух. Утвърждавам голямата проявена ценност.

494. (10 октомври). Кой може да каже къде е напрегащият предел? Кой може да очертае границите на силата на своя дух, когато тя е призована съзнателно? Може ли да се ограничи неограниченото? Кой може да знае границите и пределите на човешката воля? Ако е указана Безпределност, то тя трябва да се търси и да се вижда във всичко. Основно свойство на качествата на духа представлява неограничеността на техния потенциал от каквито и да било предели. И това трябва да се разбере. Разбира се, при всеки даден човек във всеки даден момент свойствата на духа се изразяват в някакви рамки. Но тези рамки се създават и поставят от съзнанието. Самата същност на качествата е безгранична, извън рамки и в своя потенциал може да се разширява и развива безкрайно. Особено изразителна в това отношение е мощта на волята. Всичко, което вижда око и може да обхване разума, е създадено от волята. Какъв е тогава нейният потенциал? Преди да се насочи съзнанието в определено направление трябва да се отчетат възможностите. Преди да се призове волята за действие трябва да се осъзнае безпределността на нейния потенциал. Може направо да се каже: човекът може всичко, на човека всичко е достъпно и единственото ограничение, в рамките на което може и трябва да се проявява волята, това са рамките на Космическите Закони. А тъй като на Закона се подчинява всичко, то следователно Законът представлява форма за проява безпределната мощ на волята. И този Закон вече не е ограничение, а оръдие за творчество. Антипод на Закона и хармонията е Хаосът. От него волята на Създателите Твори проявената осъзнавана Вселена. Енергиите на Хаоса, веществото на стихииите, всички видове организирана, изведена от волята от състояние на Хаос материя в своята седмична същност на всички планове на битието е материал за съзидаващата творческа воля. Воля лична, Воля индивидуална и воля Космическа – така вървят нейните степени и всяка

разширява нейния потенциал по същността на степента. Кръгът на личната воля е малък и ограничен, затворен от кръга на личността и продължителността на едно възплъщение. Кръгът на индивидуалната воля вече престъпва смъртния кръг и, обхващайки верига от животи, проявява безсмъртната същност на волята, но безпределността на волята трябва да се търси в сферите на Космическата Воля, носител на която е човекът, достигнал Космическо съзнание. Волята на Пламенните Логоси е безгранична в сравнение с Нашата, но и те също някога са били хора. Разликата между Тяхната воля и волята на обикновения смъртен не е по същество, а по мащаб и форма. Във всеки случай необходимо е да се осъзнае, че областта на огнената воля е област на безграничните възможности на духа. Това укрепва човека в разбирането му на вседостижимостта, тъй като волята е мощен двигател. Волята трябва да се събуди и призове за действие. У хората волята спи. У хората волята е закована във веригите на неразбирането. На волята са надянати въжета, окови и на всички има надпис: “Не трябва, невъзможно, недостижимо, забранено, неприето, неизвестно, какво ще кажат” и още хиляди измислени вериги са надянати върху огнената птица на щастието, която единствена може да издигне върху своите могъщи огнени крила духа на човека и да го отнесе в сияйните, безкрайни, безпределни простори на неизчерпаемите възможности. Трябва да се осъзнае огнената мощ на волята и нейните възможности преди да се посмее, дръзне и успее. Къде може да се устреми затворникът, окован за ръцете и краката от своето невежество и от невежеството на мозъците на обкръжаващите го. Роденият в робство се стреми да остане роб. Родените да пълзят даже и не помислят, че волята може да им даде огнени крила. Но на човека е дадена свободна воля – неговата най-голяма ценност и право. И това оръжие на Светлината той е заключил зад хиляди ключалки или е обърнал в служене на тъмнината. Ако енергиите на микрокосмоса се привеждат в движение от волята и ако йогите изтриват измислените граници между съзнателните волеви, тоест произволни и подсъзнателните, тоест непроизволни явления, то и в Макрокосмоса действа също волята. И същата тази воля, само че в космически мащаб привежда в движение тялото или телата на Макрокосмоса, тоест планетите, пораждайки могъщи междупланетни енергии. Мощта на тези енергии и сили е неизмерима. И все пак те са породени и приведени в действие от волята. Даденото утвърждение, че хората са синове Божии и че на човека е дадена власт над всяка плът, е своеобразна форма на изразяване, достъпна на човека през миналите векове, за Космическото предназначение на човека и указание за могъщия огнен потенциал на неговата воля, заложен в него от началото на времето. Хората са изопачили великата истина, превърнали са човека в роб, стъпкали са го в калта и са го превърнали в нищожно влечуго. Сега е дошло време за освобождаване на огнения затворник, окован от векове и време за осъзнаване на космичното право на първородство на човешкия дух. Оковите трябва да се свалят. И когато огнената властителка разпери своите крила и ги размаха, пътят към пространствения живот ще бъде отворен. Победата над пространството и излизането в океана на пространствения живот изискват проявата на воля с определен потенциал или напрежение. Затова се утвърждава волята за действие. Трябва да се помни, че даже на началните стъпала волята на ученика, слята с волята на Учителя, е могъща сила. Когато сливането на волята на ученика с волята на Владиката достигне необходимата степен на съзнателно напрежение, тогава нищо не може да застане пред нея. За волите, слети в едно, няма прегради. И ако Владиката Твори с волята, слята с волята на Своя Владика, то същият този закон важи по цялата Йерархия от горе до долу. В това е ключът от тайното могъщество на волята. Трябва да се знае и разбере, че ако волята е утвърдила нещо в сливане с Висшата воля, утвърденото се осъществява, ако е била утвърдена хармония в

сливането. Своеволието се определя с отсъствието на съзвучие. Светлината се слива със светлина, но не с тъмнина. Сливат се волите, устремени към Светлината. Своеволието е обръщане към тъмнината и откъсване на волята от Водещата воля. Но законът за сливане на волите е могъщ и непреодолим. Дава се всичко, за което помолите, изпълнява се всичко, което поискате, всички врати се отварят и желания се осъществяват, но в хармонично съзвучие с волята на Светлината. Иначе светът би се разрушил от изпълняването на тъмните желания. И тъй, Утвърждавам сливането на волите и Указвам, че утвърждаваната огнена мощ расте в действие. Прилагайки я в действие може да се дерзае без да ограничаваш себе си в рамките на обичайността. Центърът на прилагане на волята трябва да се пренесе в мисълта. Даже и в случай на думи ударението трябва да се направи върху твърдата, изкована, огнена мисъл. Но по-добре без думи. Думите са оръдие от низшия план. В пространството действа мисълта. Беззвучната дума е по-силна от изречената. Беззвучните думи са форми на кристализация на мисълта. Мисълта се привежда в действие от волята. Волята е основа на битието на проявения свят.

495. Посланик, Доверен, Агни Йог, Гуру - така го наричаха, когато говореха за него, заминал си от нас преждевременно. Не сега, а после във вековете ще го разберат хората, когато Светлината на Учението ще ги озари. И даже ние, които сме го видели и познавали, можем ли ние да кажем, че сме разбрали светлината която ни е озарила. Там, където е стъпвал кракът на Посланика на Йерархията, делата цъфтят с особен цвят. Минаха дълги години и семената, заложи от него, дадоха кълнове: едно – едно към пет, друго – едно към десет, а някои - и едно към сто. И ние, вкусващите вече плодовете от Градината на Мория, не от него ли и от неговата Светлина сме били запалени и не сме ли благодарение на Него получили тази възможност? Ето, той е ходил по Земята и са го виждали хората, и той ги е гледал със своите сини очи. Но много ли са разбрали какво са виждали тези очи, как са виждали тези очи и Кого са виждали? Един път на столетие от два и половина милиарда човека се допускат в Твърдината избрани и достойни или се извикват тук за получаване на Поръчение. И той беше Там. И той видя със своите всепроникващи сини очи. Окото – това е чудо на човешкия организъм. Взират се всички, гледат не много, а виждат само единици. Степените на изтъняване на окото са безпределни. Огненото око е отворено за всички светове. Огненото око вижда. Този, за когото е Казано: имащият уши да слуша и имащият очи да гледа, е бил пламенен Агни Йог. Огненото творчество е достъпно само за този, който има Орлово око. Притежателят на “Орловото око”, дал на света образи на Огненото творчество, представлява посредник за съединяване на двата свята – земния свят и Висшия Свят, на две култури – културата на Изтока и културата на Запада, и тяхно съединително звено. Той, виждащият със своето Орлово Око, е избрал Новата Страна. Това особено разбиране на Великата Страна и нейната мисия е толкова по-дълбоко и съкровено, че Великата Битка и Ръководителят на планетата са я избрали като определен съд за възприемане и утвърждаване на Енергиите и Лъчите, творящи новата епоха на човечеството. Приела ги в себе си и претворила ги в своята същност, тя ще стане законен и признат Водач на народите на света по пътищата за утвърждаване на идващото Царство на Светилната. Небивалият Чертог, заповядан и предукан от Владиката на Земята, в плътния свят, ще бъде проявен и Новата Страна ще бъде физическо изражение на Невидимия Град, проявен в плът на Земята. Живял е Гуру, а зад него е Бил Той – Изпратилият го. Чрез посланика се приближаваме към Изпратилия и тогава каналът е пряк и се явява най-близък. Към Най-Височайшото има преки и близки подходи. Посланикът е пряко звено за съединяване с Този, Който го е Изпратил. Много хора ходят наоколо и около, без да

намират входа. Гуру указа най-близкия вход, сега утвърден и утвърждаван. Чрез него, чрез Гуру имате Висшето. Преди Великото Пришествие съединяващите канали се напрягат с особена сила. И даже физическото тяло невинаги издържа нагнетяването. Великите дни могат да се посрещнат в готовност на духа, спомняйки си за него, приближилият ни към Владиката. Може ли да се отдели ученикът от Учителя? Ученикът и Учителят са стъпала на Светлината, намиращи се едно до друго. И ако се приближиш до ученика и застанеш на стъпалото най-близко до него, то няма ли да бъде това стъпало едно от най-близките до Самия Владика? Трябва да разберете какво притежавате. Трябва да се осъзнае близостта и отговорността на близостта. Трябва да се обмисли колко голямо е значението на този, който е стоял на стъпалото, най-близко до Самия Владика.

496. (11 октомври). И няма да има повече нито скърби, ни мъка, ни въздишки. Така се казва за човека, отхвърлил от себе си веригите на астрала. Достигането на свръхчовешко безстрашие и придобиването на нерушимо спокойствие се достига само с унищожаването в себе си на камичното начало. И мъката, и радостта, и страданието остават, но тяхната същност се променя коренно, бидейки лишена от личното начало. Планетните чувства и космическите чувства, излизайки извън пределите на кръга на личността, приобщават съзнанието в първия случай – към общочовешкото съзнание, а във втория – към космическото. Границите на сферата на микрокосмоса се разтварят и аурата от излъчванията на съзнанието се слива с пределите на земната аура на планетата. Така съзнанието на Владиката на Слънцето обхваща пределите на цялата Слънчева система, пулсирайки с енергии с космопространствена продължителност. И задачата на човека е да излезе извън пределите на черупката на яйцето на своята собствена аура, затваряща в себе си неговата Индивидуалност. Любовта към личността се разраства до общонародни размери, обхващайки страната. Също така работата за Общото Благо намалява самостоятелното значение на личността. Затова чашата на Общото Благо съдържа в себе си напитка на безсмъртието, тъй като нейната огнена напитка разтваря в микрокосмоса вековните натрупвания на кармата, породени от тези личности, в които се е обличала безсмъртната Индивидуалност на човека. Малкото съзнание може да започне с изтезаване и убиване на плътта, за да смири яростта на астралната обвивка, но голямото съзнание просто разширява сферата на своите интереси, заменяйки личното с общочовешко. И тогава микрокосмосът започва да реагира не на личното, а на общото и да вибрира в унисон със сферата на своя разширен устрем. Ако съзнанието свързва с нишки себе си към предметите, които го заобикалят и се изпълва с тях, то затваря себе си в малък кръг, докато при устременост към общонародни и общочовешки дела то разширява границите на ограничението, излизайки на свръхличния простор. Любовта към човечеството и любовта към близките е значителна не сама по себе си, а като начало, освобождаващо съзнанието от тесните рамки на астрала. Древният змей се убива чрез любов към хората. Да се мисли за интересите и щастието на другите хора, за щастието на цялото човечество ще бъде пътят, извеждащ съзнанието от затворения кръг на личността. Именно чрез сферата на разширеното съзнание се измерва и величието на човека. Така Учението на Живота има предвид всички, обхващайки цялото човечество. По този начин човешките думи и човешките мисли и постъпки могат със своето острие да се насочват към себе си и за себе си, затваряйки малкия кръг, личния кръг, кръга, обречен на смърт или обратно, да продължават от центъра на съзнанието към далечната периферия, обхващайки цялата планета и хората, които я населяват. В това се проявява същността на всяка дума, всяка мисъл, всяка постъпка. Стрелите на негоистичните мисли летят надалеч и попадат далеч,

очертавайки кръга на индивидуалното съзнание, а личната мисъл пронизва личността на нейния носител, засядайки в обвивката на астрала. Затова и хората се задъхват в неговите обятия, тъй като им е тясно в задушната тъмница на духа. Така всяко дело, извършено в свое име, е като гвоздей в ковчега на собствената личност. Но всичко, извършено в Мое Име, в името на Общото Благо и за благо на другите, е напълване Чашата на безсмъртието с напитката на живота, тъй като с всяка свръхлична постъпка древният враг - астралът се усмирява и убива. За да живее и терзае своя притежател астралът се нуждае от храна. За храна на астрала служат личните емоции и мисленето за себе си. Астралът изисква величието на Безпределността и Космоса и огнената свобода на духа да бъдат приковани към него, към дадения еснаф, проявен в дадената обвивка, така че той, малък и ограничен със своите кокоши интереси и няколко десетки години тъмен безпросветен живот да заеме целия хоризонт на съзнанието, изключвайки целия останал свят и всички хора, които не са непосредствено свързани с него. Обречен на смърт, той иска да затвори съзнанието в кръга на обречеността и да сведе своя свят до размерите на главичка на топлийка. Учителят Говори за свобода на духа. В менгемето на астрала не може да има свобода. Мнозина под свобода разбират неограничената свобода на неговите прояви. В пияницата, наркомана и скъперника виждаме до какво довежда тази въображаема свобода. Свободата се заключава в пълното обуздаване, смириване, подчиняване и в края на краищата убиване на астралния проводник, който сега става вече ненужен. Много е трудно да се съгласиш с това и да разбереш, че нашите огорчения, обиди, раздразнение и тъги не са нужни на никого и най-малко от всичко - на нас самите. Че може да се преживее и без тях, ненарушавайки с нищо своята Индивидуалност, че тези емоции само затъмняват усещането на света, закривайки със себе си хоризонта на съзнанието. Освобождаването от тях е освобождаване на мисълта от ненужната смет и освобождаване на съзнанието за явленията от свръхличен порядък. През личното към индивидуалното, през индивидуалното към космическото. Личността не е цел, а средство. Когато целта бъде достигната необходимостта от нея отпада.

497. Всичко си има свое време и време за всяко нещо под Слънцето. За всичко има време и срокове. Не може плодът да израсне по-рано от дървото. Така и огньовете на центровете се разгарят и действат в определена хармонична последователност. Предивременното разтваряне на центъра или неговото неудържимо пламтене нанасят на организма непоправима вреда. И тогава Казвам: "Предпазливост". По време на отваряне на центровете особено е нужно спокойно и хармонично състояние на съзнанието. Това е времето, когато астралът не трябва да дава пламвания и да нарушава равновесието. Астралните взривове разрушават тъканта на заградителната мрежа и правят организма беззащитен точно в този момент, когато неговата защита трябва да бъде особено напрегната. Определена настройка на съзнанието особено благоприятства процеса и първото условие е спокойствието и равновесието. Много желателно е в това преходно време астралът да бездейства напълно. Нагорещената струна на нерва може да се скъса. Също е необходимо някак да се предпазите от хората, здраво изолирайки себе си от тяхното въздействие. Най-добре от всичко е да не се допуска никой вътре, освен най-близките и добре проверени. Именно близките, благодарение на честото съприкосновение на аурите, въздействат особено силно и ако въздействието е отрицателно, то вредата е неизбежна. По-рано учениците, преминаващи процеса, са били изолирани. Сега условията не винаги позволяват, а сроковете не чакат. И тогава мерките на предпазливост се задълбочават. Всяка реакция на нервите дава напрежение на нервната тъкан или проява на огъня. Отварянето на центровете е проява на състоянието на постоянно пламтене или на огнено напрежение,

което не може да допусне излишно свръхнатоварване на и без това натоварения център. Отгук - необходимостта от известен покой и даже уединение. Явлението се съпровожда от хипертрофия на чувствителността и възприемчивостта и това се преживява трудно от организма, благодарение на грапавите условия на живот. Но в това време Учителят е на стража, за да опази в пределите на допустимото и да предотврати възможността от ненужни експесии. Огненото цвете изисква особени условия на опазване. Преживяването тежко време дава възможност да се облекчи разтварянето само до известни предели, тъй като общото състояние на планетата не може да не се отрази на характера на реализираните възприятия. Но толкова по-ценна е заслугата. Учителят не Може да наруши законите на растежа, но и не Може да допусне възможността да бъде изпусната. Но е нужна здрава вяра и доверие във Водещата Ръка, за да се преживее трудното време. Учителят няма да Изпусне момента, за да даде нужното Указание, но и ухото и сърцето трябва да бъдат отворени за Указа. Много би Могъл да ускори, ако съзнанието не пречеше. Най-главното препятствие са отпадъците, затрупващи полето на съзнание и накупът на житейската суета на деня. Като мътна слузна пелена те застилат екрана на съзнанието, препятствайки проникването на токовете и парализирайки действието на Лъча. Трябва да се освободи съзнанието от ненужния баласт. Приемникът на Лъча трябва да се разчисти, за да не заглъхва. Най-добре от всичко това може да се достигне съвършено не допускайки бродещи случайни мисли. По време на работа мислите са за работа. По време на отдых мислите, разбира се, текат, но е много важно тези мисли да удовлетворяват условието за целесъобразност, тоест неотклонно и твърдо да водят към същата тази набелязана цел. Добре ли е ако мисълта, притежаваща сила, тегли надолу или назад? Не е ли по-добре да се избират мисли, влечащи неотвратимо към целта и издигащи съзнанието? С една дума идеалът е когато микрокосмосът изцяло, напълно, подобно на комета е устремен огнено към далечната цел. Пълнотата на устрема или пълноустремеността предполага, че всички енергии на микрокосмоса са напрегнати в нужното и желано направление, давайки в равнодействащата сила най-висшия коефициент на полезно действие. Лошо е когато противоборстващите енергии неутрализират и отслабват силата на постъпателната обединена енергия на микрокосмоса. Пълната устременост е не по-малко трудна, отколкото пълната преданост и е не по-малко нужна. Стрелата лети и достига целта, но всички частици на нейното тяло вземат участие в полета. Трябва да се създаде могъща инерция на неотклонно движение. Тя ще пренесе през всичко. Нека устремът към Владиката да стане самата същност на изразяване живота на съзнанието. Лесно е да се устречиш и е лесно да летиш, когато всичко е отдадено на Владиката, когато няма нищо свое: нито вещи, нито мисли, нито чувства. Всичко е отдадено на Него, Призовалият по пътя на Огнената Йога. Ето това е и условието за Служене, където е недопустима половинчатост. Простата паралелограма на разположението на силите ще покаже цялото губително въздействие на силите, внасяни от нея. Кой може да прояви сияещия адамант на устрема, неразцепен и сияещ без пукнатини? Само носителят на Камъка може да даде необходимата степен на напрежение на огъня. Центровете, отворени от огъня, дават сияеща мощ на Камъка. Ще опазим безценното съкровище с всички помисли на духа.

498. За какво искаш да пишеш? За Теб, Владико!

Аз Съм неизчерпаем извор на нови находки. Всеки ден можеш да се присъединяваш духом към Моя извор и да черпиш ново знание. Струята на извора на живот е неповторима. Вечно струяща и вечно нова, непресъхваща в еоните на времето. Затова дошлият при Мен никога няма да ожаднее отново, тъй като ще го Напоя, ще го Нахраня и

ще Наситя неговия духовен глад. Тези които са се приближили до вечно струящия извор на Знанието вече разбират, че насъщния хляб, даван днес, представлява ежедневно ритмично приобщаване на съзнанието към неспирния извор на мъдрост на Учителя. Допуснатият получава и намирайки се в света има достъп до Съкровищницата. Разстоянието няма значение. Моята Близост е извън разстоянията. За триизмерното съзнание светът е триизмерен, но за огненото същия този свят става многомерен. Трите измерения са оковите на тъмнината. Огненият извор е извън триизмерните ограничения, така както и огненото съзнание. Аз Съм с вас в живота, а не в надоблачните висини. Ти, дошлият, получи своята част!

499. (12 октомври). Готовността е основа на успеха. Ако приемникът е готов, възприятието няма да се забави, тъй като Лъчът е в действие винаги. Някой се оплаква, че не чува Гласът на Владиката, но Той е Казал: няма да Замлъкна. Причината трябва да се търси по-близо. Ако хората разбираха качеството постоянство, проявявано в Лъча, биха утвърдили това качество в себе си! Космическите Закони се характеризират с тяхното ритмично постоянство. Колкото по-космично е явлението, толкова по-силно се утвърждава това свойство. Движението на небесните тела служи като пример за това. В него се изявява Волята на Огнените Логоси. Готвим се да бъдем Техни сътворци, да заприличаме на Тях в утвърждаване законите на Светлината. Дерзаенето към голямото води и към големи резултати. В любовта си към света да заприличаме на Слънцето, винаги изливащо Светлина от своята същност. Ако човек би постигнал това!! Ако неговият микрокосмос подобно на Слънцето винаги излъчваше от себе си светлина към всичко обкръжаващо!! Владиката Е Слънцето на света. Неговото Сърце е Слънцето. Със своето сърце да заприличаме на Сърцето на Владиката. Целта и предназначението на човека е да стане слънце за сферите, които го заобикалят. Целта на човека е да излива светлина. Трябва така да се трансмутира собствената аура и да се запалят центровете, че Светлината от Слънцето на Сърцето на Учителя да стане твоя самопроизводна светлина. Утвърждаването на светлината в себе си изисква съзнателно прилагане на нейните закони и тяхното изучаване. Към това води пътят на Огнената Йога, тъй като първо е искрата, после пламъка, после светлината. Има условия, угасяващи светлината и има хора - гасители на светлината. Първите могат да бъдат както вън, така и вътре в човека. Външните са безсилни, ако са силни вътрешните, обуславящи нейното горене. Но ако светлината, която е вътре, стане тъмнина, то микрокосмосът става луноподобен, съзвучащ на мъртвата Луна и показващ всички признаци на разложение. Но всички хитрости и опити на външната тъмнина са безсилни, както и всички разлагащи условия срещу победната светлина, ярко горяща в сърцето. Астралните емоции могат да се разглеждат от гледна точка на техните погасяващи светлината свойства и да се види, че дребните чувства представляват най-страшните врагове на Светлината и човека. На пръв поглед каква вреда може да има в малката обида или раздразнение, или язвителна дума? Но тогава светлината, която е в човека, става тъмнина, тъй като нейните обвивки се обвиват от непроницаема зловонна слуз. Носителят на светлина носи светлината в себе си винаги, а не според настроението, тъй като е подобен на Слънцето и астралът- светлогасител е замлъкнал в него. Ето защо равновесието се предписва като непременно условие за носене на непомръкващата светлина. Изисква се утвърждаване на симфония от качества, ненарушавана от колебанията на астралната обвивка. Тези колебания се проявяват двустранно, в радостта или мъката за суетните дела. Да се радваш, да се възхищаваш, да се самозадоволяваш от дребните явления в личния живот е също така вредно, както и да се опечаляваш от тях, тъй като именно в тях астралът черпи своята храна и живее с тях,

въвличайки съзнанието в низшата сфера. Абсолютната ценност на безстрастието се заключава в неговата принадлежност към Висшата Сфера. Така висшите качества са атрибути на Висшия Свят. Бъдете като Слънцето. Но Слънцето над света, във висината. Така и съзнанието трябва да се издигне над живота, във висините, там, където не достигат дребните земни чувства и където изтънчеността на слоевете не им позволява да се задържат. Затова пътят на Огнената Йога е път по върховете. И Слънцето може да сияе само над Земята. Оттук - призивът за разбиране на пространствения живот. Съзнанието се издига именно над Земята, откъсвайки се от Земята. Притеглянията на низшите слоеве на Земята са много силни и те трябва да се преодолеят. Притеглянето на низшите слоеве се преодолява със силата на светлината вътре, когато тази светлина е по-силна от обкръжаващата тъмнина, тъй като светлината, която е в теб, е светлина - победител.

500. Да, сине Мой, ти си прав. Само когато Владиката и Неговото Дело се Намират преди всичко и над всичко, пътят е намерен. И тогава вече не са страшни нито призраците, нито мрежите на Майя. Много устремили се след призраци и блатни огньове забравят за най-главното. И когато приракът е уловен, изчерпан и от него в ръцете на човека остане пепелта от разбитите надежди, най-главното е изпуснато. Но когато Владиката и Неговото Дело Са на първо място в съзнанието, то даже призраците на Майя не са опасни, тъй като не могат да отвлекат съзнанието от пътя на разбирането на истинската реалност. Болшинството от хората, огромното болшинство цял живот преследват призрачните явления на Майя и опиянени от Майя, и слепи си отиват от този свят така и не намерили нищо. Психическият апарат на човека е така устроен, че явлението, приемано за щастие, бидейки постигнато и предизвиквайки повторна реакция в нервната система, престава да бъде новина и преминава в разряда на обичайното, оставяйки в ръцете на човека празна черупка. Затова всички човешки дела са обречени не само поради своята преходност, къса линия или малък кръг, но и с това, че съзнанието на човека никога не може да се задоволи с това, което има и да бъде щастливо от това. Няма предел и край на желанието. Астралът е ненаситен. Да се живее живота с желание, удовлетворявайки неговата ненаситност, значи да се върви по пътя на неосъществимото, бидейки подкарван от бича на този своеволен тиранин. Пътят на Архата е такъв: земния живот се дава за опита. Целта е сливане с Владиката и проява в себе си на Неговия Лик. Искушенията на Майя са като изпитания за разпознаване и отделяне на реалното от нереалното, на истинското от лъжливото, на временното от вечното. Всичко което той притежава и го заобикаля няма самостоятелна цел и представлява само средство за извличане плодовете на опитното знание от живота, което единствено може да бъде взето със себе си от земния живот за живота в Надземната Сфера. И знанието, което е невидимо, неусещано, неосезаемо и невеществено се оказва по-реално и по-конкретно и от вещите, и от къщите, и от дрехите и парите. Ако се насочи съзнанието към натрупване на земни вещи, то това ще означава събиране на плодове от мъртво море, които се разсипват в прах при преминаване на Великия праг, правейки човека просяк. Това е необмислено влагане на капитал в предприятие, обречено на неизбежен и пълен банкрут. Ето защо са толкова банкрутите в живота. Ценностите на духа се намират не там и неудачните притежатели на надуты ценности влизат в областта на великото неизвестно, лишени от всичко. Моите Съкровища не ръждясват. Моите Съкровища, придобити в духа, не могат да бъдат изгубени нито в живота, нито в смъртта и носят сигурни проценти от похарчения капитал, и превръщат техния притежател в собственик на неизчислими ценности на духа. А хората продължават да преследват призраци, улавяйки въображаемите вещи, които притежават въображаемо и

обричайки себе си на пълен краен банкрут. Но дори и вещите са позволени, дори и тяхното придобиване, ако в главата на ъгъла на земното човешко съществуване е поставен Владиката като Камък на основата. Тогава даже и земните вещи няма да притежават самостоятелна ценност и значение. Всичко е добро, но с Владиката и всичко е лошо, и всичко е ненужно, и всичко е безсмислено без Него. Само Той единствен Може да даде смисъл на нашето съществуване и да оправдае даже притежаването на вещи през краткото време на земния живот. Не вещите са вредни, а извращаването на смисъла на вещите, които се притежават. Разрешава се всичко, което е претеглено върху везните на Безпределността, тоест всичко, на което е намерено правилното място върху спиралата на еволюцията. Разбира се, нужно е и тялото, и останалите обвивки, но не като такива, а като оръдия и инструменти на безсмъртния дух, използващ ги за изпълване на Чашата С Амрита. Прахът от човешките тела застила повърхността на Земята, но смисълът на духа не е в праха, отхвърлян от време на време, а в плодовете на получения чрез тях опит. Затова нека и тялото, обитавано от духа, да заеме своето подчинено, а не самостоятелно положение по безкрайния път на възход на духа. Един дух и много тела (и тройно по толкова обвивки). Човекът може да съществува и без тях, ако съзнанието му не се е заплело в тях, не се е долепило до тях и е съумяло да отъждестви себе си с непреходната същност на духа. Гледайки своето тяло може да си кажеш: това не е мое и това не съм аз. Гледайки плътния свят може да си кажеш: не е мой и не съм аз. Гледайки предметите, които притежаваш, може да си кажеш: не са мои. Мое е всичко вътре и над усещанията, емоциите и даже мислите. Безмълвният Гледащ вътре - Той е моето вечно и неотменимо Съкровище.

501. (13 октомври). Учителят Знае и е Готов да помогне, но нещо трябва да бъде извършено и от самия теб. Да не разчитаеш и да не чакаш, а да действаш сам, прилагайки получените знания. Обикновеният човек може да се чувства безпомощен, но не и ученикът, въоръжен със знание на законите на психическата енергия. И на нея, не познаваща прегради, се възлага изпълнението на най-трудните задачи. И не трябва да си блъскаш главата над това, как ще изпълни тя задачата. Работата на Архата е да възложи задачата, ясно очертавайки поръчението и създавайки картината на крайното осъществяване на желаното. Но методите, способите на изпълнение и пътищата огнената изпълнителка ще намери сама. Ще бъде грешка да се задълбочаваш в способите за осъществяване. Това само ще ѝ върже крилата и ще наруши стройността на изграждане на окончателната форма, набелязана за проява в плътния свят. Също така в много случаи, когато срокът не е неотложен, трябва да може да се чака. Това умение се заключава в това, че съзнанието се настройва в ключа на неизменната увереност и знание на това, че набелязаният план трябва да се осъществи и че обичайните условия не могат да попречат на това. Посаденото зърно не го безпокоят и не гледат дали е започнало да прораста, а уверено чакат кълновете. Същото е и със зърната психическа енергия, хвърлени в пространството. Извършеният посев не може да не даде кълнове. Законите действат безотказно. Увереността или вярата, или неизменното знание са нужни само за да не бъдат разрушени енергиите на заложеното зърно от собствените колебания, съмнения и мисли, право противоположни на замисленото. Съмнението и неувереността подрязват корените на прорастващото зърно и то загива. И неудачният приложител на законите на психическата енергия се чуди защо неговата енергия не е действена. Трябва да приучаваш себе си, създавайки желания образ или картина на желаното, подлежащо на осъществяване, да дадеш заповед на съзнанието. Тя може да е и с думи: да бъде така, потвърждавам. А след това спокойно и уверено да чакаш този ден или час, когато утвърденото ще се осъществи и невидимото ще се въплъти във видими форми.

Трябва да се научите да придавате необходимата стабилност на летящите и неустановили се мисли и тогава мисленето в своя творчески, осъществяван в живота потенциал ще расте неотклонно. Степента пустинен лъв особено осъществява мислите. Тайната на преобразуването на невидимото във видимо трябва да се разбере, тъй като това явление се основава върху определени неизменни закони, приложението на които е лесно и достъпно за този, който знае. Тъй като знанието е сила. Не измъчени, колебливи, неуверени напъни, а твърдо знание за неизменността на закона и следствието на огнената мисъл, неизбежно и неотвратимо като съдбата. Трудността е в това, че законът е твърде прост, достъпен и лек. Но ключът или лостът за неговото прилагане се явява увереността или по-просто вярата, тоест знанието на това, че приложеният закон не може да не даде съответния плод. Обикновено първата част от процеса се извършва правилно, но когато психическият образ е създаден започва неговото неволно разрушаване и намеса в тази част на процеса, когато той трябва да действа самостоятелно. Трябва да се разбере отделното, самостоятелно, самостоятелно, независимо действие на психическата енергия и да не се пречи на огнената изпълнителка да доведе докрай даденото ѝ поръчение, пренасяйки цялото съзнание вече върху друго. Възможно е да се набелязват много задачи по този начин, тъй като изпълнението на едното не само не пречи и не може да пречи на изпълнението на другото, а напротив, приковавайки съзнанието към новата задача, не му позволява да се връща към първата и да тревожи заложеното зърно, изискващо пълна неприкосновеност. Разбира се, посятото може да се полее, но само с укрепващи и даващи живот мисли, както влагата укрепва и дава сила на прорастващото зърно. Трябва да се разбере неизменността на закона.

502. Смятат, че Името на Учителя трябва да се споменава на височините на подема. Но това е особено нужно в минутите на падение, тъй като нищо не трябва да застава и да бъде преграда между Учителя и ученика. По-добре е да се утвърждава Учителя в тъмнината, отколкото да се забрави за Него на върховете. Ако Учителят е неотделим в съзнанието, то Той е неотделим и във всички точки на спиралата или във всички точки на вълнообразното движение на съзнанието: и на гребена на вълната, и в промеждутъчната падина. Едно е недопустимо: да бъдеш напълно зает от вълната на егоизма до пълно забравяне или отстраняване на Учителя. Нека да бъдем неотделими и в радостта, и в мъката, на върха и в низините, в зората на утрото и в мрака на нощта, в излишък и в недостиг, между хората и в самота, при полети и на Земята. Само при това условие всичко ще послужи за благо. Само при това условие всичко ще Обърна в полза. Да се забрави за Учителя и да се отстрани Той в съзнанието само затова, че е допусната една или друга нежелателна постъпка или пропуск, ще бъде признак на пълно невежество и неразбиране на основите. Може ли ученикът веднага да стане съвършен и да не допуска грешки? Не е имало такъв случай. Но в непрестанната борба и устременост от само себе си се изживяват и отпадат ненужните плътни частици. Не явлението е важно, а степента на неговата власт над съзнанието. Позволено е всичко на съзнанието, освободено от властта на извършваните дела. Делата се извършват в свобода или в робство. И извършилият простъпката в свобода не носи клеймото на роба. По този начин хората се делят на роби и господари. Робството и господството е над самия себе си или в самия себе си. Един прекарва целия си живот в състояние на безизходно робство, друг се бори цял живот и утвърждава свободата и господството над самия себе си. Тънка е границата между робството и свободата от своите собствени постъпки. Не са свободни нито пияницата, нито наркоманът, нито чревоугодникът, нито всички тези, които са във властта на астрала. Но вложилият своята ръка в Ръката на Учителя и преминаващият живота си с Него утвърждава своята свобода и

върви към свободата. Затова нищо не може да оправдае отделянето на мисленето на ученика от Учителя даже временно, даже предизвикано от грешки. Тъй като грешките са нищо, когато укрепва зърното на духа. Обвивките могат още да доизживяват своя изчерпан лунен живот, но зърното вече укрепва, набира мощ и сили, за да отхвърли окончателно и необратимо властта на трите. Целта на всичко случващо се с човека е да събере от всичко ставащо с него енергиите, използвани за укрепване на зърното и неговия растеж. Грижата е за зърното, тъй като в него е живота. Затова от всеки жизнен опит, какъвто и да е той, ще се учим да черпим енергиите, нужни за придвижване. Ако животът е училище то всичко, което е в него, служи за учение и извличане на нужните уроци. И ако Учителят е винаги в съзнанието жътвата е обилна и плодородна. Време е вече да се обърне внимание на това, че учението или обучението на ученика върви постоянно и непрекъснато, и от всичко. Няма безцелни и ненужни явления. Именно върху самия живот и върху всичко, ставащо с него, съзнанието се закалява в разпознаване на даваните изпитания и извличане от всяко на елементите, нужни за изпълване Чашата на безсмъртието. Твърдението, че животът е школа, се разбира жизнено и конкретно. Върху примерите, давани от живота Пояснявам техния смисъл и значение, разширявайки опита. Само при такова разбиране на живота може да се примириш с неговите трудности и изпитания, и привидни противоречия, и с неизбежността и необходимостта именно от точно тези опити и изпитания, които той така обилно и на пръв поглед безжалостно поднася на съзнанието. При това е много важно да се разбере целта или смисълът на даденото явление, през което се налага да се премине. Неразбрано, то остава напразно и се налага да се преминава отново и отново през него. За какво е излишното изразходване на енергия, когато бдителната зоркост и разпознаването винаги ще помогнат да се разбере целта на преодоляването условия. Не трябва също да се забравя, че Учителят е винаги на стража, готов именно върху живота да поясни смисъла на ставащото с ученика. Трябва да се премине през всичко, давано от живота, както и през самия живот. Да се изгради животът в ключа на ученичеството - означава да се учиш винаги от всичко и от всички. Разбира се, такова състояние на съзнанието изисква особена внимателност към ставащото както вътре, така и вън. И може ли да се огорчаваш, ако животът ти поднася особено ценни уроци? Понякога техните корени са горчиви, но затова плодът е сладък. Докато сме на Земята да утвърдим себе си в състоянието на непрекъснато обучение помнейки, че Чашата с Амрита се пълни на Земята.

503. (14 октомври). Сине Мой, нищо не може да възпрепятства сливането в духа, тъй като духът е от огъня. Съзнанията се свързват чрез огнената мисъл извън земните условия. Духът е винаги в човека, мисълта е само в услуга. Следователно за контакта е необходимо само да се превърти лоста на устрема. А тъй като Учителят е винаги пред вратата на духа, то докато гори устрем в сърцето Неговата Близост е неотменима. Пред моста към Нас може да застане планина, но причината няма да бъде в Нас, а в съзнанието на човека. За контакта е нужен огън. Огънят трябва да бъде акумулиран. Без него не може да има връзка. Той може да се пряхоса с редица опустошаващи действия и тогава, разбира се, сливането става невъзможно. Например раздразнението опустошава приемника и всички опити за съединение в състоянието на раздразнение няма да имат успех. Всички огнегасители като страхът, съмнението, суетливостта и всички останали застават като висока стена между ученика и Учителя. Затова пътят се разчиства от всичко пречещо, тъй като огънят си отива от негодното вместилище. Но когато приемникът на съзнанието е постоянно отворен към Учителя, опасността от нахлуване на огнегасители се намалява значително. Учителят Охранява, но охраната на проводника става от двете страни. Някои се

оплакват от оскъдност на пратките, но пълнотата им се обуславя от пълнотата на обръщението, която невинаги се съблюдава. Главното е да се претеглят на везните на Безпределността не само вещите, които притежаваме, но и цялото обкръжение, всичко, което е вън и всичко, което е вътре; и всичко това, невидимо и видимо, да се постави на необходимото място и да се отдели на всичко време и внимание според степента на неговата значимост в космически аспект. Разбира се малкото, но поставено пред окото явление може да заслони хоризонта, но трябва да се научите да гледате на явлението не с очите на личния егоизъм, но с безпределно око. Световното око и безпределното око също се утвърждават в живота по пътя на постоянното прилагане към текущите дела и прилагането на везните на Безпределността или мерките от космически мащаб. Космическото съзнание с това се и отличава от еснафското, че неговите мерки са други. Разбира се, суетата на дребните дела и неприятности и житейски ограничения обременяват и пречат много, но именно към тях трябва да се прилага принципа на прокарване на подълга линия. Само във величието на Безпределността те ще изгубят своята ярка самостоятелна значимост. Има много способности за освобождаване на съзнанието от тежестта на текущите дела и явления. Да се избегнат те не може, но да се освободиш от тежестта им и може, и трябва. Еснафският живот е подобен на паяжина - обхваща и изсмуква съзнанието. Много съзнания, докоснали се до Светлината, е сломирал той. Как да се опази най-главното? Първото условие е да се познава врагът, второто – да се утвърди състоянието на непрекъснато бодърстване и третото – да не се забравя, че Учителят също е Загрижен да опази красотата на вашия подвиг. Най-добрите култове са потъмнявали от ежедневноста. Даже металът потъмнява от времето. Но скъпоценните метали и камъни не потъмняват. Значи същността на съзнанието трябва да се събира от веществата на неръждавещи елементи. Съкровището на Камъка расте, но умножавано с най-тънките нагнетявани енергии. В блатото няма да има растеж. Само тия ще полепне наоколо. Единствено висшата плоскост на живота, върху която се е утвърдило съзнанието, ще даде нужното решение. Еманациите на обкръжаващите земни сфери са отровни. Но съзнанието трябва да се храни. Храненето с отрови предизвиква явление на отравяне. Само огненото съзнание притежава огнен имунитет. Спасението е в огъня. И огънят - победител ще съумее да превърне най-горчивото в най-сладко и отровата – в ослепителна окраска на огненото оперение на крилата на духа. Трансмутиращата сила на огъня е скрита в духа. Във външната тъмнина има плач и скърцане със зъби. Но героят на духа върви в мрака, раждайки от Камъка в сърцето си светлина.

504. Ключът от всички възможности се намира в съзнанието. Пътят се определя от съзнанието. Съзнанието е сумата от мислените представи в дадения момент от времето. От нея се определя направлението на съзнанието за текущия час. Животът на съзнанието зависи от това с какво е изпълнено то. Изборът зависи от волята. Следователно животът на съзнанието се определя от волята. Възможността за избор е достъпна винаги във всичко. Затова е толкова важен изборът на пътищата; и не на пътищата, а на допусканияте мисли, тъй като мисълта господства в царството на трите. Мисълта не е явление на момента, а нишка, протегната от миналото в бъдещето, донасяща следствия. Обмислените мисли преминават през екрана на съзнанието, за да се върнат отново към него. Кръговото спирално движение е във всичко. Затова и “вятърът се връща на своя кръг” [Еклесиаст]. И вече не вятърът, а мисълта - усилена, донасяща плод. Моментът на появата на мисълта в съзнанието е моментът и на жътвата, и на новата сеитба. Възвръщането на мисълта усилена е неизбежно, но при осъзнаване на гостуването тя може да се посрещне така, че повече да не се връща.

Правото на veto принадлежи на волята. Когато дошлата мисъл вече няма нищо в израсналото съзнание, то тя ще бъде като семе, непринасящо плод, тъй като няма почва за нейното внедряване. Затова някои мисли само се плъзгат по съзнанието, без да оставят следа и без да донасят следствия. Но мисълта, притеглена по същност от съзнанието и загнездила се в него, дава явно следствие. Оттук - необходимостта от изработване на имунитет срещу зловредните мисли, привлечани от магнита на още неизживените енергии. Анализът на естеството на дадена мисъл веднага ще открие нейната пригодност и целесъобразност. Когато съзнанието е изцяло устремено към единната цел, място за ненужното или вредното вече не остава. Стремителността на полета изключва обременяването с ненужни мисли. “Минали спътници, няма време да се занимавам с вас”. Устременият дух лети преди тежките мисли. Изборът на пътищата зависи от избора на мисли. Да опазим мисълта.

505. (15 октомври). Всяка велика цел освен своята същност има и форма, която я изразява. Тази форма още не съществува на Земята, но тя трябва да бъде достигната. Нея я няма в плътния свят, но в Тънкия Свят тя съществува с всички подробности. По такъв начин достигането на целта се свежда до това да се направи невидимата форма видима и да се пренесе прообраза на явлението от света на причините в света на следствията или тънкото да се направи плътно. Това е обичайният път на творчеството и не само на човешкото, но и на космическото. Така се твори всичко, което е, било е и ще бъде. Затова сътвореният първообраз или макет на явлението се създава преди всичко. И целите, подлежащи на достигане, трябва да бъдат възможно по-ярко и конкретно оформени. Не разливаща се мъглява неопределеност, а живи, ясносияйни, завършени картини на това, което подлежи на проява в плътния свят, се създават от творещото съзнание. Планът е необходим като земно отражение на невидимия прообраз, като форма на неговото бъдещо проявяване. Планът е първото стъпало от материализацията на нематериалния образ на идеята или набелязаната цел. Отначало построяване в съзнанието, после върху хартия, после в живота. Основната реалност се съдържа в невидимата идея. Без нея са невъзможни степените на понататъшната материализация. Колкото по-силно, по-рязко и по-определено е оформена самата идея или мисъл, толкова по-лесно е нейното осъществяване. Самата динамичност на образа и неговата способност за vyplъщение в плътни форми зависи от яснотата и определеността на формата. Умението да се мисли с ярки, жизнени, конкретни форми на мисълта ще бъде достижение на Архата. Малко е да се създаде образ, трябва и да се вдъхне в него жива душа – огнена частица от творещата воля. Мислените недоносчета нямат сила. Така също и произнасяните думи трябва да изразяват цялата яснота и простота на идеята. Трябва да се учите да говорите още по-кратко. И краткостта да бъде концентрат от отчетливост, ясност и определеност. Непобедимата правда на убедителността и логичността трябва да се заключава в самата същност на целта и в нейното словесно изразяване. Думите трябва да се забиват в целта като стрели, поразявайки обекта на изразяване, но това е само в случай на нужда. В действителност думи изобщо не са нужни. Динамичната сила на менталния прообраз не се нуждае от думи. Говоря за мощта на скритото, невидимо творчество. Думите са оръдие на низшия, земния план. Не думите, а мълчанието действа. И великите дела се извършват в мълчание. Могъществото на мълчанието се разбира малко. Висшите Сфери, творещи живот, са безсловесни и беззвучни, а също и съзнанията, пребиваващи в тях. От Мълчанието звучи беззвучния Глас на Неизменността. И Висшето творчество на живота се извършва в гълбините на Безмълвието. В него се зараждат първообразите - семената на мислите на бъдещите осъществявания.

Пространственото вместилище ги съхранява до определеното време. И когато земната нива е подготвена от хода на еволюцията за сеитба, в нея се устремяват невидими огнени зърна и дават явни кълнове. Огненото зърно може да чака дълги години, тъй като не гние и червеите не го ядат, и молците не го унищожават, но настъпва срокът и невидимият образ се възплъщава в плътните условия. В това е ценността на мислите и ценността на добрите мислители. Сеячи на невидимия посев, блажени сте вие, подхранващи земния живот със своите огньовете. Най-трудно от всичко и най-нужно от всичко е да се създаде невидим първообраз. Но ако той е създаден и вече съществува в ментала, то него може да го възприеме всяко съзвучно съзнание и да го осъществи в живота. Болшинството изобретатели и учени, открили нови формули на живота, са само жътвари на направения не от тях посев от невидими мисли. Получават наготово от Космическата Съкровищница, приписвайки заслугата на себе си. Но пространството Знае, тъй като пространството е Велик Регистратор. Заслугата на намерилите е само в изтънчеността на техните възприемащи апарати. Казалият, че “Аз Сам по себе си Съм нищо” е Знаел за пространствените съкровища, подготвени за човека от великите мислители и изследователи – Адептите на Великото Знание. Когато съзнанието на човека се съсредоточва върху определена идея или мисъл, то се устремява в сферата, където тези идеи или мисли пребивават и привлича към себе си по силата на своята устременост и съсредоточеност идеи и образи, родствени и еднородни с тези, които изпълват съзнанието. Получава се обилна, свършено естествена и неизбежна жетва. Не подаяние от Небето, а заслужено въздаяние за труда и съгласно Космическия Закон. Затова упорството в достигането на някаква цел винаги носи явни и неизбежни плодове. Елементите на проблематичност, гадателност и неопределеност трябва напълно да се изземат от този процес и при това с решителна ръка. Плодът от находките е неизбежен както утрешния ден. Затова търсачът може да се порадва: никой и нищо няма да отнеме от него неизбежността на неговите находки по линия на проявената устременост. Твърде много място отреждат хората на случайностите, забравяйки за действието на неизменните закони на мисълта и съзнанието. Архатът действа в сферите на Закона и в неговото творчество няма неопределеност. Той просто познава Закона и неговите неизменни следствия. Нима е случайност, че страниците на Записките се изпълват с нови находки? Нима е случайност, че градината на знанието расте и съзнанието се разширява? Не е случайност, а само следствие от Закона. Съзнанието на еснафа се носи по бурните вълни на житейското море като сламка, без да знае къде ще заседне и във властта на стихията. Но Архатът знае накъде плува неговата лодка, направлявана от твърдата ръка и знае как да приведе в действие лостовете на Законите. Ако хората знаеха каква неизменна мощ се съдържа във формулата “Хлопайте и ще ви се отвори, търсете и ще намерите”!!! Не милост и подаяние от Невидимия Творец, а неизменно, неизбежно следствие на могъщия Космически Закон. Защо да се моли там, където цялото Битие разтваря пред човека всички свои възможности? Но да похлопаш все пак е нужно сам, а също и да потърсиш. Може и да се моли, но при условие на абсолютно знание и увереност, че тази молба не може да не бъде изпълнена. Там, където законът влиза в действие, следствията са неизбежни и трябва само да се знае. Смирените молители на небесни блага нарушават системата на живота и унижават своето право на синовство, и забравят за своето първородство. Но всички са синове Божии.

506. (16 октомври). Може ли Лъчът на Владиката да даде Светлина, ако психическото състояние на възприемащия не съответства? Ако съзнанието от проводник на Светлината стане не проводник, как може да проникне Светлината в него? Токът може да

бъде даден и се дава, но стъклената повърхност не го пропуска. Проводимостта на сферата на микрокосмоса се обуславя от съзнанието и Лъчът прониква само в отворения приемник. Говорено е много пъти, че връзката с Владиката трябва да върви над преходните настроения и изменчивостта на външните условия, понякога много неблагоприятни и дисхармонични. Но плоскостта на контакта се установява над тях, там където разюзданите вибрации на низшите слоеве не могат да проникнат. Затова се говори за равновесие, тъй като висшите входове се охраняват от него. Каквото и да става вън, трябва да се научите да запазвате равновесие на духа. Ще бъдем терзани от външните условия дотогава, докато бронята на духа не укрепне дотолкова, че да стане непробиваема за никакви вибрации от низш порядък. Докато тя не е изкована ще се наложи да се изтърпява, тъй като друга защита няма. Да се надяваш на милостта на кармата не се налага, тъй като трябва да се плати по сметка. Да сложиш оръжие и да бъдеш притеглен във фунията на буйните обкръжаващи астрални вихри ще бъде поражение и загуба на всичко. Изходът е един: да се победи натискът на тъмнината и стърженето на тежките условия в духа. Не условията трябва да се побеждават и не с условията да се бориш, а себе си, изнемогващ под техните удари, себе си, помрачаващия се и губещия достигнатото спокойствие и равновесие, трябва да победиш. И собствената слабост и желанието да прегънеш плещи под тежестта на противодействията трябва да се замени с несломима твърдост. Трябва да се разбере, че поражение не може да има и че трябва да се издържи всичко докрай, не изгубвайки нито едно зрънце от събраните съкровища и натрупаните достижения. Здравината на достигнатото се изпитва от живота. Този, у когото няма нищо, няма за какво да се изпитва. Но за да се даде повече, степената на вместимост на приемника трябва да се изпита. Не Мога да наливаам даровете Светлина в пробито решето. Твърдостта на духа се утвърждава като най-необходимо условие и за напредък, и за получаване. Спокойствието и равновесието на духа са форми за възприемане Лъчите на Учителя и форми за проява на самопроизводните лъчи и утвърждаваните огньове. Равногорящият пламък на събудените центрове, бидейки изведен от състоянието на спокойно равновесие, ще прегори своя проводник. Затова друго решение няма и може да се мисли само за победа като единствен изход от създалото се положение. Нарекох те победител. Победата не се дава лесно. Тя трябва да се утвърди каквото и да става. Връщане назад няма, да се отстъпва няма накъде. Всички пътища назад са отрязани. Именно Подчертавам, че връщане назад няма. Това е и знакът за ученичество. Вземаме за ученици само тогава, когато не може да има отстъпление. Затова събирайки сили и призовавайки цялата си твърдост и мъжество, и полагайки цялото си съзнание на Владиката, ще победим и този натиск на войнстващата тъмнина. Вие сте обкръжени от тъмните от всички страни, вие сте техни врагове. Те търсят всички пукнатини и всички способности, за да нанесат вреда и се възползват от всички доближаващи канали. Освен огъня на духа, освен огъня на несломимата твърдост няма нищо друго, което да им се противопостави. Трябва да се борите с тях. Трябва да се пресичат техните зли намерения и на ударите на тъмнината да се отговаря с лъч светлина, но при условие на запазване на пълно спокойствие и равновесие, твърдо и непоколебимо като скала. Само победа! Отсъствието на друг изход ще предаде сила на ръката на отредения победител. Слабостта на духа е недопустима. Да допуснеш слабост и да паднеш духом значи да загубиш всичко. Утвърждавам непобедимата, неизчерпаема сила на духа. Указвам да се затвори плътно абралото и битката да се води с единното начало на духа и в самота, недопускайки никого вътре. Даже близките могат да нарушат съсредоточената сила и при това много лесно, именно благодарение на близостта. Техните степени на достижение са други и затова различието в степената на напрежение на

вибрациите може неочаквано да повреди и отслаби защитата. Своята битка героят води един срещу един и със себе си, и с тъмнината. Великите подвизи се извършват в самота и в часовете на особени изпитания духът остава сам, предоставен на своите собствени сили. Неизчерпаемостта на силите на единното начало на духа трябва да се разбира именно в борбата, когато на противодействащите сили, освен силите на духа няма какво да се противопостави. Зад тях, обкръжилите плътно, стои тъмнината и земните сили, а зад духа, дерзаещ в борбата, само Светлината и Владиката. Но с Тях ще победиш. Тъй като Виждам победата.

507. На самотата нищо и никой няма да измени. Самотата трябва да се разбере. Човек се ражда на света сам и си отива от света сам. Всички най-значителни моменти от драмата на човешкия живот човек преживява в самота. “Отче, Отче, защо си Ме оставил?” - Казал Спасителят, изоставен даже от учениците, когато е настанал Часът. В древните Мистерии изпитваният посветен е бил оставян сам и в дълбока самота е изпивал чашата на безизходната горчивина докрай. И само на сутринта, когато Светлината е трябвало да озари победителя, се е нарушавала тази страшна самота. Може да живееш под един покрив с хора и даже в една стая, но всяко усещане, всяко преживяване, както и целият път на живота у всеки човек протича независимо от преживяванията даже на близките хора. Разбира се, много се преживява заедно, но самият процес на преживяването протича индивидуално, вътре в микрокосмоса, по своята обособена, изолирана, самотна линия на живот. И даже ако ви боли зъб, то той боли вас, а не вашия приятел. И вие лично и индивидуално преминавате през всички съпътстващи го усещания. И така е във всичко. През съзнателната самота трябва да се премине. Тъй като Великият Мълчащ, пребиваващ вътре, пребивава във велика самота и във велико мълчание. Мълчаливият Свидетел, Съществуващ в безмълвие, е самотен. Всичко, което е наоколо, не е наше. Ще си заминат от живота и хората, и вещите, и условията. Очи в очи, лишен от всичко, във велика самота духът остава със своя Владика - Безмълвен, пребиваващ вътре и сливайки се с Него преминава стъпалото на безмълвна самота на духа. Така както степенята на земно бездомие трябва да бъде преминалата, така се преминава и това най-голямо изпитание, тъй като през самотата трябва да се премине. И само преминавайки през нея съзнанието може да се приобщи към съзнанието на милиардите форми, разлети в Космоса, ставайки част от тях и да усети себе си като неотделимо звено от всичко живеещо, сливайки се с тях и ставайки част от тях и част от света, не загубвайки центъра на своето съзнание, преминало степенята на самотата. Космичното съзнание се достига през степенята на самотата. И двата полюса на единната вещь се сливат в съзнанието в едно неразделно цяло. Стоящият над във велико безмълвие и самота се приобщава и въвежда във всичко, което съществува вън. Частта става цяло, а цялото – част, сливайки се в едно, съществуващо от векове. Затова във вътрешното светилище на духа, където е Утвърдил своя престол Владиката, не се допуска никой никога, тъй като там се извършва Великото Тайнство на Живота. Когато пътят е завършен, завършващият дух вижда над последните врати последното начертание. И това начертание е изразено само с една дума: ТАЙНА.

508. Владико, хляба мой насъщен дай ми днес! Сине Мой, Насищам глада на твоя дух сега с хляба на живота, даван днес. Когато съзнанието е обърнато към Мен и земните звуци не го заглушават звучи песента на духа и нейният глас се възприема от съзнанието. И трябва да се притежава огромна сила на духа, за да не се позволи на гласа на Земята, на гръмките звуци, шума и суетата на този свят да победят. Самотата помага. Тъй като моментите на самота, когато духът остава сам със себе си, подхранват съзнанието с висши

енергии. Трябва да се учите да преминавате в самота пътя и трябва да се учите в моменти на самота да черпите сили и да възстановявате равновесието на духа. Тъй като Тишината на Мълчанието е тишина на великото равновесие. Потопяйки се в глъбините на духа трябва да се намери там спасение от външната тъмнина, където има и шум, и суета, и плач, и скърцане със зъби. От глъбините на Мълчанието звучи беззвучният Глас. Не вън, а вътре намира търсецят неописуемото огнено Съкровище. Отричането е в духа. На всичко, което е наоколо, може да се каже: “Не ми трябва нищо, тъй като няма нищо мое. Дойдох сам, ще замина сам и няма да взема нищо със себе си от това, което притежавам и никой няма да ме последва. Всичко, което е от Земята, на Земята и ще си остане. Аз съм от духа и явленията на плътния свят са само поток, течащ покрай мен”. Така започва да мисли духът, отхвърляйки своите вериги и своите обвивки. Въобразявайки себе си като притежател на въображаема собственост човек не само привързва себе си към дадена вещ или вещи, но привързва и своето съзнание към менталния образ на вещите и, отхвърляйки тялото и не разкъсвайки тази връзка, продължава да притежава това, което остава да съществува като реалност единствено само в неговото съзнание. По същия начин и там, в Тънкия Свят, може да обкръжиш себе си с призрци, неизживени на Земята и в тяхното обкръжение да продължаваш да влачиш своето призрочно съществуване, така здраво утвърдено и обосновано на Земята. Тъй като което сте свързали на Земята, ще бъде свързано и на Небето, тоест в Невидимия Свят. Затова е огромна опасността от съблазната на собствеността. Вземите на Безпределността са необходими за освобождаване на съзнанието от властта на тези призрци върху него. Човекът раздал преди смъртта си цялото свое имущество постъпва мъдро, тъй като с освободено съзнание напуска света. Но даже и това освобождение не е така просто, както изглежда. Ако човек цял живот е преживял в един дом и в една стая, менталният образ на това обкръжение е изкристализирал толкова здраво и то в своята тънка форма, че след смъртта съзнанието още дълго ще продължава да пребивава между привичните и познати четири стени. Нужни са пътешествия, нужно е откъсване от привичната обстановка. Само много високите съзнания със силата на духа могат да разрушат тази власт на привичното обкръжение. Оттук и заветът: “Не се привързвай към нищо и нищо не смятай за свое”. В този земен свят ние сме само гости от друг свят. И нищо не ни принадлежи. И с нищо не ни е жал да се разделим и да изгубим нищо не ни е жал.

509. (17 октомври). За Близостта на близкия. Ако е указано, че Владиката е по-близко от близкото, то това е така. За зеленчуци трябва да се отиде на пазара, за захар - в магазина. Но за това, което е по-близко от всичко, не трябва никъде да се ходи, тъй като Владиката е по-близко от сърцето. За да се усети сърцето, което винаги бие, трябва да се съсредоточите върху него. За да усетите Владиката вътре трябва да се обърне съзнанието към Него. Пълнотата на обръщението е трудна. Но може да се дойде толкова близо, че Сияйният Облик да закрие цялото поле на видимост, когато в съзнанието не остава място вече за нищо друго и само вибрациите на Неговата аура пронизват микрокосмоса, изпълвайки го със светлина. Възможно е чувството на близост да се направи постоянно усещане, както усещането на сърцето, което е в нас винаги. И при това е важно не толкова самоусещането, колкото осъзнаването на неотделимостта на вечното Присъствие. Осъзнаването на постоянството на Близостта може да се задълбочава и разширява непрестанно. И положеният труд ще даде явни и плодоносни следствия. Възможно е реалността на невидимия Лик да се доведе до такава степен, че на всичко, което се намира или застане пред очите, да се гледа сякаш през Образа на Владиката, оставяйки върху всичко отлаганията на мрежата от Светлина. Стъклата на очилата не само не пречат да се

вижда, а напротив – подобряват зрението. Така и Обликът на Владиката в третото око ще позволи да се видят нещата от обкръжаващия свят в техните истински взаимоотношения и пропорции. Това е един вид чудна леща, прилагана от духовното зрение за да се види действителността вместо очевидността. Тази чудна леща може да направи слепите зрящи. Да се вираш и да гледаш още не значи да виждаш. Хората виращи се и гледащи са наречени слепи. Владиката ги е Нарекъл. Виждат и чуват малцина, имащи очи и уши, центровете на които са отворени. Осъзнаването на постоянната Близост на Владиката пробужда и активира центровете. При пробуждането на центровете Лъчът действа както слънчевият лъч на растенията. И Ликът, утвърден в третото око, започва да върти центровете, предизвиквайки явни огньове в тях. Ученикът утвърдил Близостта на Сияйния Лик на Владиката поставя себе си под могъщо постоянно въздействие. Колкото по-ярък и реален е Обликът, толкова по-силно е въздействието. Но в минутите на особено съсредоточване и Общуване въздействието става неотречимо явно. Творим заедно с Моята сила в съзнанието, утвърдило Моя Лик. Процесът е реален само за позналите пътя, но е достъпен само за дерзаещото съзнание. Между Мен и устремилия се към Мен няма и не може да има никакви прегради, с изключение на тези, които е издигнал той сам в своето съзнание. Трябва да се разбере тази чудесна възможност за приближаване към Владиката, когато пътят е отворен, ако човек не го е преградил сам. Колко усилия трябва да се приложат, за да се получи университетска диплома. Колк труд и с краката, и с мозъка! Колко труд се изисква, за да се сдобиеш с положение в живота. Даже и дом да се изгради не може без усилия. Но за Моята Близост трябва само да се отвори сърцето. И не само да се отвори, но и да се държи отворено. Отвореното за Моя Лъч сърце е сърце намерило пътя. Ако сърцето се отваря само на празници или според настроенията, токът се прекъсва и лампите започват да мигат. Мигащите лампи са уморителни за нервите: износват основния метал и лесно прегарят. Затова е заповядано постоянство. Сърцето може да се затвори за мирските гласове, но не и за творящия Лъч Светлина. Много нещастия са причинявали аритмичните люшкания, блуждания и отклонения. Но пътят на победителя е прав. Именно с Мен неотлъчно трябва да се премине през него. В опиянението на земните радости или помрачението на мъката е лесно да се забрави за Владиката, но затова и сърцето бие винаги, за да напомня за най-нужното. Затова и то може, и единствено само то – сърцето, да бъде място за пребиваване на Владиката, сътворил в него Своята Обител. Нека да утвърдим сърцето като страж на Висшия Свят и свързващо звено между невидимото и видмото. Моята Близост, неотменима от нищо, трябва да се постави преди всичко и преди всички и всякого. На този, в чието съзнание съм на първо място, Отварям вратите на постоянното познание. И ако вие Ми принесете даровете на своя устрем, то това не са дарове, а кошници, които ще Напълня щедро с плодове от Моята градина и ще ви ги Върна. Не Вземам, но Давам, без да броя. И принесли без да брои получава безкрайно. Осъзнаването на Близостта е плодно.

510. (През нощта по време на сън). Напред има радост и Светлина. Назад е тъмно, напред е светло. Устоялите ще получат награда и ще пожънат обилно. Над страната ще остане само Моята Светлина. Ще Събера явно единното стадо. Свидетелствам заплашително за Часа на Моето Пришествие. Привет на сина. Ще тръгнеш действително зван и желан, и нужен до крайност. На сина и привет, и загриженост. Идва тайно-явна пълна смяна. Вярвай Ми. И при вас събират сметта. Да се действа е рано. Ще Кажа, когато е възможно. Трябва да се очистят условията. Задачата по строителството преминава на

духовен план. Материалният е достатъчно укрепен. Ти трябва да чакаш всеки час променливите събития. (Записах в полусън. Три часа през нощта).

511. Сине Мой, знаеш ли ти, че предопределените срещи, предопределените хора, предопределените места и предопределените дела не могат да се избегнат. Трябва само да се знае, че е предопределено. Владиката Знае, Вижда и Предвижда най-добрите комбинации. Докато кармата беше лична, трудно беше да се измени нейното течение, но когато тя се слива с общонародната, предвидимата и настанат сроковете, всичко се изменя като с махване на вълшебна пръчка. Предсказаният Чертог ще се сбъдне и вие сте в него. По-лесно е да се насочи лодката по течението на могъщия поток на народната карма, отколкото да се направлява единично тя срещу противните течения. Съзнанието на Моите е съзряло отдавна, но общото само дозрява. Оттук усещането на необичайна трудност и тежест. В необходимото време Космическите лъчи, Нашите Лъчи и пространствените токове се сливат за преобразяване от тях на масовото съзнание и промяната става неизбежна. И само тогава скритото тайно става видимо явно. Преломът е настъпил, напрежението на слетите лъчи и енергии е дадено. Следствията са неотвратими. За тях и Говоря. Лъчите оформят същността на изразяване на съзнанието. Няма сили, можещи да противодействат на течението на Космическия Магнит. Движението на културите по земната кора, разцвета и падението на народите се е обуславяло от тях. И не са децата на Земята, които трябва да се борят с мощта на гигантските космически енергии. Присъединяваме Кармата на народите към тях и Направляваме Нашите Лъчи в съзвучие с начертанията на Космическата Воля. Стоим на Велика Стража, сплитайки нишките на събитията и въвеждайки предопределените духове в предназначенията сфери на дейност. Могъщите сили ще доведат до необходимата точка на началото. Невидими сили и помощници са на служба у предопределените духове. Изпълнението на мисията се извършва в съзвучие с Невидимия Свят. Хората усещат йерархичния печат и говорят за посланичеството на избраница. Ако на джиновете са Позволили да строят, нима ще се забави Ръката за Помощ в определените срокове? Затова да се утвърдим върху Йерархията в осъзнаване на нейната Мощ. Всичко се извършва в положеното време. Но когато силите на Светлината утвърждават своята мощ във Висшата Повеля, тогава е възможно само изпълнение, а не противодействие. Земята ще се разтrese и враговете ще се превърнат в прах, но осъществяването на заповяданото няма да се забави, когато е произнесена Думата за изпълнение. И наистина така и нека да бъде. Трябва да се подготви съзнанието за часа на изпълнението. Тъй като възлите на Мрежата на Светлината ще бъдат в особено напрежение. Възможностите да се прояви Служене ще нараснат хилядократно и глухата стена на противостоящите условия ще изчезне. За сроковете на началото на явно и открито Служене ще Кажa отделно, тъй като Съм ви подготвил за немалки дела. Енергиите за дейността ще потекат по каналите, указани от Мен, за да дадат висша степен на продуктивност. Всеки ще бъде незаменим на своето място. За Мисията на сина има специален Указ. Волята се предава на Мен и ще действаме сято. Ще запазиш своите любими около теб. Ще помогнат много, освободени от обичайните притегляния. Ще Дам сила за осъзнаване величието на задачите. Ще насочиш Моята сила. Ще получиш чудесна сила за осъществяване на Моите Укази. Ще направя живота като приказка. Ще преминеш през живота като стълб от пламък, изпълнявайки Моята Воля. С осъзнаването на Моята воля ще станеш подобен на гигант и с Моята воля ще твориш Моите Дела. Свои дела няма да има. Всичко ще бъде Мое. Мои Дела, Мои грижите, Мои радостта и скръбта. Ще живееш с Владиката, тъй като Аз ще Утвърждавам в теб явленията на Новия Свят. Ще ти Дам Знаците на властта. Ще получиш

Камъка. И Пръстен ще Дам. Ще бъдеш верен син на Майката, непрекословен изпълнител и верен помощник. Ще получиш наследството чрез Нея. Помни. Всичко е чрез Нея. Подготвям те за това, за да го посрещнеш с отворени очи. Осъзнай казаното и се готви. Аз Казах.

512. (18 октомври). Първата мисъл е за Владиката, втората - за хората и третата - за себе си. И според това как нарастват първата и втората, третата се смаява и се свежда до нула. Изживяването на астралния проводник и борбата с личността и егото се провежда планомерно и систематично. На нивото на космичното съзнание личността в човека изчезва и астралът - древният змей, обвил микрокосмоса със своите задушаваци пръстени, умира. Същността на двете начала, толкова тясно свързани помежду си, се изразява с думата “аз” в обичайното ѝ разбиране. С понятието “аз” именно човек свързва всичко, отнасящо се до неговата личност. И всеки път, когато човек казва “аз”, той утвърждава в себе си личността. Затова на известни стъпала от ученичеството думата “аз” се извежда от употреба. Тя се заменя с думата “те” и накрая “ние”. Когато се произнася думата “аз” не само става утвърждаване на личното начало, но и самата мисъл, устремявайки се от центъра към себе си, към своето “аз” затваря сферата на микрокосмоса в малък кръг. Повтарящите “аз” хора дотолкова са стеснили своя свят, че всичко останало е изключено от него: и хората, и техните интереси. Господства само “аз”, отравяйки цялата система с отровата на разложението. Човек не може да диша своя собствен издишан от него въздух – ще стане отравяне. Така е и с повтарящото “аз” съзнание. Ние Познаваме повтарящи “аз” хора, у които “аз” не слиза от езика и Ние Поставяме върху тях клеймото себелюбци. Затова изземването от употреба на думата “аз” - символ на личността и астрала, само лишава тези две начала от твърда опора - все едно че главата се отделя от чудовището, тъй като наистина егоизмът в човека се е превърнал в чудовище, раздуло се до пределите на изключване на всичко останало. Когато първата съзнателна крачка е направена, може да се направи и втората, старайки се да се изключат от съзнанието личните мисли, тоест мислите, насочени навътре към себе си. Успехът в това направление разрушава психическия саван, с който човек е обвил себе си и който го е отделил от света, неотделима част от който той представлява. Когато е разрушена оградата на егоизма, Индивидуалността се освобождава вече от изолиращите слоеве и искро-монадата може да осъзнава себе си като капка от безкрайния океан. Под думата “Ние” може да се разбира своята Индивидуалност и Владиката или Владиците, или цялата Йерархия, или всички хора, или всички съзнания и всичко живо. Така малкият кръг на личното “аз” се разширява до пределите на Безпределността и става голямо, безсмъртно “Аз”, явление с център навсякъде и окръжност никъде, тоест неограничен божествен дух-огън. Чрез осъзнаване на Владиката в себе си идваме до разбиране на думата “Ние” и в нея се сливаме с плоскостта на космичното съзнание.

513. Огледай се внимателно, за да разбереш причините и следствията на явленията. Причината и следствието са едно неразделно цяло, протегнато във времето, единият аспект на което се нарича причина, а другият - следствие. Различните и противоположни полюси на единната вещь се разединяват. Оттук се получава и недомислие и неразбиране. Сеитбата на зърното, поклъването, растежа и раждането на ново зърно дава пример за завършен цикъл на явлението. Така завършва и цикълът на причинността. С новото зърно вече може да се разпореждаш по усмотрение, когато цикълът е завършен. Но клъновете растат според природата на семето. Затова измамата поражда измама, силата – сила, мъжеството - мъжество и така нататък според своя род. Качеството и

жизнеспособността на явлението и обкръжаващите условия влияят мощно. Обикновеното съзнание вижда само единия полюс или едната фаза на това цяло, а ясновидецът – всичко. Предсказването на бъдещето или на съдбата се основава на способността да се вижда явлението в цялост по линия на четвъртото измерение, тоест във времето. Хората виждат само края или само началото, или само разрез, с други думи една точка или една фаза. И виждайки опашката, тоест следствието, често не разбират същността на ставащото. Не действителността виждат, а опашките на това, което става и съдят по тях. И съждението винаги се получава едностранчиво и ограничено, тъй като има работа с това, което вече е минало и завършено. По-добре да се види зараждането на събитието, тоест причината, отколкото неговия край. И по-добре да се види пространствено протегнатото във времето явление, отколкото само единия полюс на причинността. Но най-лошо от всичко е да се доволства с опашката. И кой знае кога сърцето ще подскаже радостната вест, не усеща ли то, че някъде се е зародило нещо много значително и светло. Затова може да се вижда само със сърцето, тъй като окото вижда само на дължината на своята вълна. Така също ограничено чува и ухото. Сърдечното зрение и останалите чувства, донасящи чувствознание, не са от мозъка. Даже не виждайки явлението в цялост, със сърцето може да се усети неговата същност: от Светлината ли е то или от тъмнината, или от други аспекти. Да гледаш внимателно значи да гледаш със сърцето, определяйки каква реакция дава неговият апарат на анализираният явление. Това особено ярко може да се прояви при съприкосновение с хората. Опитайте се да обръщате внимание не на произнасяните думи, а на същността, скрита зад тях, внимателно следейки за реакцията на сърцето. Резултатите ще бъдат много интересни и неочаквани. И зад външната форма на думите ще бъде почувствано тяхното, често противоположно и несъответстващо на формата съдържание. Така съзнанието ще се научи чрез сърцето да прониква в същността на нещата, скрита под външните покривки. Така се определя и същността на предмета и неговата аура, аурата на човека, на мястото, на дома и така нататък. Ще се учим да виждаме зад покривките, тъй като всяко явление, протегнато във времето, съществува в своята цялост на висшата плоскост на живота.

514. (19 октомври). Ликът на Владиката е ключ от Общуването с Този, Който е скрит зад външната форма на своята проява. Това е вратата за входа в Микрокосмоса на Великото Сърце. Него също така можем да наречем Макрокосмос, тъй като Той е слят с него в едно. Кръгът на съзнанието, обхващан от тази Индивидуалност, е толкова огромен, че съзнанието на ученика, макар и да може да черпи от него, все пак не е в състояние да го обхване или да си го представи в дълбочина. Но в този кръг може да влезеш, да се слееш с него и разширявайки своето съзнание да черпиш от него безкрайно. Няма предел на получаването, тъй като предел може да настъпи само тогава, когато съзнанието на ученика би достигнало височината на съзнанието на Учителя, а това е невъзможно, тъй като милиони години еволюция, цял Кръг отделят неговото съзнание от съзнанието на Владиката. И ако ученикът напредва в своето развитие, то напред върви и Учителят, с бързина много пъти превишаваща крачката на тези, които Го следват. По такъв начин неизчерпаемостта на насищащото Съзнание на Владиката представлява непременно условие за Общуване. Може да се вземат без край и предел даровете на Великото Сърце. А това Сърце е като Слънцето – винаги е нависоко и винаги е готово да озари със своята Светлина обърнатото към Него съзнание. Но трябва да се обърнеш и да обърнеш своето съзнание към Светлината на Великата Индивидуалност – Най-Велика в аурата на нашата планета, а може би и по-нагоре. Тъй като не с тази на Земята, а със светлината на Далечните Светове се

съизмерва Неописуемото Сияние. И това слънчево величие, изпълвайки нашето съзнание, става толкова близко и достъпно, и неотделимо, дотолкова навлиза в съзнанието, че нито един, даже и най-близкия човек, не може да застане по-близо. Близостта на хората е външна, Близостта на Владиката е сливане на същността на човека, която е вътре, със същността на Великото Сърце. Какъв огромен опит за милиони години непрекъснато съзнателно съществуване е натрупан, какво Знание!! Състоянието на центровете, отворени мощно, прави достъпни всички планове. Каква дълбочина на Знанието и какви възможности за ново познаване са скрити зад външната форма на сияещия Лик на Владиката. Да, да, и Вижда, и Чува, и Знае. Какво да премълча от Владиката, какво да скрия от Орловото Око? Кое зло може да преуспее в злонамеренията си срещу светлоносния щит, който охранява ученика? Кой е постигнал границите на Неговото могъщество? Кой знае силата на Лъчите? Кой ги е изчерпал? Владиката Носи в себе си неизчерпаемостта на всички качества на духа. Затова за утвърждаване на своите качества може да се взима от Него. Нека мярка за достижение на набелязаните качества да станат качества на Духа на Великото Сърце. Чрез Лика вибрациите на Лъча на Учителя се вливат в микрокосмоса на ученика и в Лъчите става обединяване на микрокосмоса на ученика с Макрокосмоса на Учителя и чрез Него става сливането с Макрокосмоса на Вселената. Изчерпаемостта на Лъча се проявява в ежедневието и дава възможност на устремения дух да попълва своето знание по линия на магнитното притегляне на устремените енергии на своето съзнание. И колкото и да е дълбока и широка тази устременост, каквито и области на знанието тя да обхваща, Лъчът е готов да отговаря винаги. Тъй като съзнанието на Владиката е синтез не само на цялото знание, достигнато на Земята от човечеството, но и на нещо неизмеримо по-голямо. Затова всеки дошъл получава. И ако се приближат и се устремят милиард съзнания няма да има нито едно, което да остане ненаситено и именно по съзвучие, тоест устремилото се съзнание получава именно това, за което жадува сърцето, тъй като получаването върви според сърцето. Но не се отказва на никого. Трябва да се помисли колко ли богато ще е Великото Сърце с дарове на духа, ако не пет хиляди, а милиард могат да бъдат наситени и всеки може да получи според своето желание. Можеш да си представиш цялата мощ на тази светлоносна батерия. Нужно е да си представиш цялото разнообразие от човешки съзнания и всички различия на техните стремежи. Формулите, приближаващи към Висшата Индивидуалност, са дадени на човечеството. Вратите към Съкровищницата са указани, пътят е отворен, но хората минават наблизко и в гонитбата за призраци изпускат най-главното. Изпълнили съзнанието си с преходни фантоми и вкопчени в тях не само живеят в това обкръжение на Земята, но отнасят със себе си тези форми и в Тънкия Свят, замърсявайки и висшите плоскости на съществуване. Тънкия Свят е замърсен до предел с призрачните човешки постройки. Владиката Призовава към разбиране на действителността. Владиката е Готов да дава знание безкрайно. Но наоколо е пусто и няма приемници на знание. Вие, немногото можещи да възприемате, колко сте малко в сравнение с цялата маса на човечеството. И колко ви е трудно в клещите на ослепените съзнания. Но идва време, когато общочовешкото съзнание ще започне да се събужда. И вие, имащите очи и уши, вие ще давате от това знание, което ви дава щедро Владиката. Знанието, получено за себе си, незабавно се изчерпва. Но знанието, почерпано за другите, ще се насища без ограничение. Главното е да се осъзнае, че изворът на даваната Мъдрост няма да пресъхне никога, докато получаващото съзнание е обърнато към Владиката. Няма да се Отвърна и няма да Престана. Така подножието на увереността се превръща в скала на вярата, в сияещ адамант на знанието за неизменността. Искам да наситя със знание за неизменността на Закона. Искам

да направя вярата нерушима и изразяваща неизменността и неоспоримостта на Космическите Закони. Защото ако всичко премине: и Луната, и Земята, и Слънцето, то Законът няма да премине. Утвърждавам в несломимост на вярата и знанието. Утвърждавам във вярнознанието.

515. Знаещият и въпреки това допуснал грешка няма оправдание. За какво е тогава знанието? Разбира се, хората и особено близките могат да обременят неизмеримо. Но именно върху тях протича и закалката, тъй като изпитват непрестанно. И все пак сриговете са недопустими. Закалилият се в дреболиите ще устои и срещу голямото. Не трябва да се огорчавате от безбройните изпитания. Пътят е спешен и времето не чака. По-добре е да се завърши закалката, изтърпявайки всичко, отколкото да се посрещне бъдещето неподготвен. Да се отнесем съзнателно към условията, указващи кое звено от ризницата трябва още да се укрепи. Идва време и то е близко, когато всяка крачка ще стане особено отговорна и грешките тогава могат да се окажат съдбоносни по своите следствия. Затова е и спешността на изпитанията. Да се радваме, че те ще ни избавят от възможността за грешки. Избухванията на астрала принадлежат към недопустимите грешки. Самооправдаването няма да помогне. Колкото и предизвикващи да са обстоятелствата, астралът трябва да бъде подчинен. Иначе няма да се утвърди безстрастието и качеството ще се окаже теоретично. Антипод на великото равновесие се явява също толкова силното безпокойство и неравновесие. Утвърждавайки положителния полюс на явлението няма да забравяме и неговата антитеза, винаги готова да се стовари върху отстъпника. Пълзящият няма къде да пада. Но полетелият високо може да се разбие, ако отпусне крилото си в полета. Силата на победоносеца е в копието, надвесено незаспиващо над дракона. Значи великата стража не се прекъсва нито за миг. Стига само да я отслабиш или да я свалиш и ударът следва незабавно. Никога, с нито един човек, даже с най-приближения зоркостта и бдителността не напуска съзнанието. Нека това дозорно състояние да бъде форма на изразяване на бодърстващото съзнание. Нито близките, нито далечните не влияят на неизбежността от на великата стража. Състоянието на напрегната зоркост ще съпътства навсякъде и винаги. То ще придаде напрежение на пламъка, ще предпази от неочакваности и ще помогне да се избегнат грешките. А главното, астралът ще бъде държан обуздан. Юздата на чувствата е необходима като най-нужна и неизбежна степен на възхода. Властта над чувствата се проявява не само в умението да се сдържат те, но и в тяхното управление и способност да се предизвикват усещания по заповед на волята, когато самото съзнание вече представлява лаборатория на усещанията, независимо от външните условия или въпреки тях. Но за да стане това сребърната юзда на духа трябва здраво да се надене на всички чувства. Утвърдената власт се достига в изпитанията, които ще продължават дотогава, докато изисканото качество не изкристализира здраво. Няма да забравим също, че животът е най-добрият учител, който проявява активността си веднага щом се е оформило желанието за придобиване и необходимостта от утвърждаване на едно или друго качество или свойство. Движението на съзнанието в определено направление веднага предизвиква съпротива и противодействие на средата, свързана именно с избраното направление. Съпротивлението е право пропорционално на силата на устрема. Утвърждаването на нужните качества дава сила на елементите, които са им противоположни. Оттук неизбежността на борбата и победата. Потенциалът на устрема трябва да победи силата на противодействието, докато не създаде желания плод и не набере енергия и жизнеспособност от своя противодействащ полюс, получаващ сила.

516. (20 октомври). Разбира се, атмосферните и всички останали условия влияят, но духът е над всички и Огненият Свят е по-високо от всичко. Затова може да се достигне такова състояние на съзнанието, когато вече нищо не пречат Общуването, макар и да влияе върху него в една или друга степен.

Трябва да се учите на мислено творчество. В това творчество главно място заема мисълта, тоест мисленият образ или сътворяваните мислени образи. Ако при Общуването яснотата на Лика на Учителя ни поставя в непосредствено съприкосновение с Него, то може да се разбере какво огромно значение има яснотата и реалността на създавания образ. За да се състои Общуването трябва да се създаде съответстваща и ярка мислена обстановка до изключване на всичко, което не се отнася към Общуването. От силата, стабилността и трайността на тези мислени образувания зависи и успешността на възприятието. Затова е необходимо създадените психически продукти да бъдат по-силни и по-ярки от обкръжаващите предмети и да ги засенчват със своята сила, преодолявайки със своето въздействие тяхното притегляне. Възможно е да се постигне такава степен на напрежение на създадените образи, че вече да не се вижда обстановката на непосредственото обкръжение. В Тънкия Свят, където всичко се движи от мисълта и всичко се обуславя от нея, умението да се твори мислено има огромно значение, тъй като там всеначалната енергия и мисълта представляват реални фактори в живота, създаващи условията за съществуване на духа също толкова определено, както тук на Земята ги създават материалните условия и обкръжението. Но тук за да се срути или построи дом, или да се създаде вещ трябва да се потрудиш с ръце. Там ръка не се изисква, а е нужна мисъл. Разбира се, мисъл е нужна и тук, но на Земята тя не може да въздейства на материята непосредствено, макар да стои зад всяко движение на ръката, явявайки се и тук основно, макар и невидимо условие за всяка работа и творчество. Но сега се говори именно за умението да се мисли ярко и отчетливо, тъй като яркостта и отчетливостта на мисълта стои в основата на всяко действие и особено на психическото. Характерна особеност на мисления образ представлява това обстоятелство, че бидейки създаден и завършен той получава независимо от своя създател съществуване, развивайки енергията по заложеното в него направление и въздействайки при това по своята същност както върху обкръжаващата сфера, така и върху своя творец. Менталният терафим не е нищо друго, освен мислен образ, съзнателно създаден с цел достигане на съвършено точно набелязани следствия именно с помощта на енергията, вложена в него. Втора особеност на мисления образ или на живата мислена същност, или по-просто казано - на мисълта представлява това, че тя се стреми към материалния план, притежавайки тенденция да притегля към себе си и да съгъства около себе си вече материални елементи, за да се vyplъти в плътния свят. Този стремеж на мисълта да се vyplъти в земната материя малко се отчита. Но мисълта незабавно се vyplъщава в земни форми, щом като комбинацията от външните условия позволи. Мисълта не само се vyplъщава, когато външните условия допускат такова осъществяване, но тя магнитно създава и комбинира съчетанията от тези условия. Ако мисълта е достатъчно силна, ярка и оформена, то подобно на водата, дълбаеща камъка, тя в края на краищата все пак ще комбинира съответните външни условия. Колкото по-силна е мисълта, колкото тя е по-определена, толкова по-могъщо е нейното действие. За мисълта не е нужно време. В случай на въздействие върху хората тя действа мълниеносно и на огромни разстояния. Потрудно е с предметите, но и тяхната материя се намира под силно влияние на мисълта, пропивайки се с нея изцяло и носейки нейния отпечатък. Мисълта на човека е дотолкова силна, че тя или разрушава тъканта на носената от него дреха, или обратно – сякаш я опазва

от разрушаване, тъй като върху атомите и молекулите на тъканта се осъществява въздействието на магнитната същност на мислената енергия. Но това става несъзнателно. Когато в мисълта се залага воля за разрушаване или създаване и се насочва съзнателно, то нейните следствия са неотвратими. Ако хората разбираха, че те създават и разрушават със своите мисли. Човек ходи, яде, спи, работи, разговаря, а зад него, в него стои мисълта, образът, сътворен от него - било то един, два или много и всеки твори за него, привличайки към своя носител енергиите на разрушаване или създаване, проклетие или благословия, независимо от това мисли ли създателят на тези мощни и непрекъснато действащи нуклеоси от енергия за това, което той е сътворил. Кармата е енергия на кристализираните мисли на човека, някога и някъде създадени от него. Архатът като съзнателен творец на живота познава творческата мощ на мисълта. У него няма необмислени действия и особено мислене. Своето оръжие - мисълта той източва и обостря до предела, кристализирайки я до състояние на напрегната жизненост и приемайки върху себе си цялата отговорност за своите действия. Можете да се учите да действате с мисъл. Срещайки човешкото противодействие трябва да се мълчи, създавайки само мисъл с голям потенциал. Не трябва да се говори. Времето на думите е свършило за познаващия. Трябва само да се мисли: мощно, ярко, отчетливо и за благо. И жалките човешки напъни на мисленето ще се разсипят в прах, както и техните слаби мислени образи, пред силния съзнателен мислен образ на този, който познава своето оръжие. Ние не Нарушаваме свободната воля на човека, но Охраняваме от човешка намеса Нашата Твърдина и Своите близки. Затова Даваме право на Нашите хора да се защитават. Формулата “Пази се, невежа” притежава сила. Необходими са много сили и несломимо решение, за да се устои срещу човешките вихри и мисли, злобни и разлагащи. Да се устои трябва и в помощ се дава цялата сила на съзнателната мисъл. Именно трябва да станеш воин, иначе няма да издържиш.

517. Мярката за позволеност на всичко не е за всички. Слабото съзнание може да направи от това нещо завличащо в бездната. Тактиката на Адверса допуска проява на отрицателния полюс само за да укрепи положителния и да нарасне по сила за подавяне на нежелателното явление. Волята допуска понякога простъпки, несъответстващи на степента на съзнание, за да разбере тяхната природа за пълно изживяване. Какво е по-добре – да се яде обикновена храна, без да се мисли за нея или да се пости строго, пребивавайки през цялото време в непрекъснати мисли за вкусни и обилни ястия? Усилвайки менталния аспект на възжелението за храна човек принася на себе си по-голяма беда, отколкото в първия случай на обичайно хранене. По-добре е да се удовлетвори желанието, отколкото да се предаваш на мисли, които го лелеят. По-лесно е да се отхвърли това, което е изпитано, ако е разбрана природата на явлението. Преминавайки през своите слабости възхождащото съзнание застава сякаш над тях и ги овладява. Ядат всички – и подвижникът, и еснафът, но единият е победил възжелението за храна, а другият е роб. Така е във всичко. Позволено е всичко само тогава, когато съзнанието не изпада под властта на позволеното, в противен случай принципът е недопустим. При Нас няма забрани, но само за възхождащото съзнание. Много вредно е да се живее под властта на неудовлетвореното желание, подхранвайки го със своите мисли и попадайки под тяхното влияние. Получава се безкрайно колело без изход. Забрани Нямаме, позволено е всичко, позволено на господаря, но не на роба.

518. (21 октомври). Да!! Ти си прав, нищо не трябва да влияе на достигнатата степен на Общуване. Да се задържи тя е много трудно. Често така наричаното разкаяние пречи. Такава дума няма в Нашия речник. Осъзнаването на своята грешка е едно, но терзанието за допуснатите грешки е нещо безцелно и пречещо. Осъзнаването е действено,

тъй като то означава невъзможност за повтаряне на грешката в бъдеще. Терзанията отслабват нишката на връзка, обременявайки я безплодно. Терзанията са безплодни. Ако ученикът е допуснат той трябва да знае, че сърцето на Учителя е отворено за него винаги. Грешките съществуват за да се учиш от тях и да се освобождаваш от тях. Затова нека да се учим от всяка, отчитайки своите слабости и пропуски. Трябва да се постави печатът на разбиране върху всяка. Нито мислите, нито грешките, нито нецелесъобразните простъпки могат да излъжат лъча на анализиращото съзнание. Недостойната мисъл, осветена от лъча на съзнанието, изгаря. Към самия себе си трябва да бъдеш безпощадно суров. Много неща могат да бъдат просто несъвместими с достойнството на духа. Особено дребните чувства и суетата. Да вземем например суетливата угодливост. Какво може да бъде по-унизително? Или раздразнението? В светлината на Безпределността дребните земни чувства изгарят, освобождавайки духа и очиствайки неговото зърно от ненужните наслоявания. Везните на Безпределността се прилагат не само към вещите, но и към всичко, което става в нас и извън нас. И щом като изпитваното явление бъде претеглено върху тях, то веднага заема принадлежащото му по право място в общата схема на нещата, без да закрива целия хоризонт. Хората живеят така, че това, което е пред очите в дадения момент и това, с което е заето тяхното съзнание, изключва всичко останало. Получава се нещо несъизмеримо. Представете си планетата, носеща се в Безпределността в еоните на времената и великото шествие на духовете от една страна, и човека, горчиво плачещ над разбитата любима вещ. И разбитата вещ, и парчетата са запълнили цялото съзнание, изключвайки света и затваряйки духа в кръга на малката сфера. В такива малки затворени сфери, кокошарници, свинарници, вмирисани къщички, мазета и други условия, обкръжаващи съзнанието, се приютяват хората, даже без да забелязват своя плен, който е станал за тях привичен и обичаен. Страшни са не самите условия, а затвореността на съзнанието, тъй като дори и в тъмница духом можеш да бъдеш свободен. Кокошарниците, свинарниците, мазетата и златните и всякакви други клетки и места за затваряне на съзнанието в малка сфера трябва да се разрушат. Сами строите своите тъмници и сами се задушавате в тях. Вие, доброволни затворници, сами затворили себе си, докога ще лелеете, глезите и пазите своята слепота, лишаваща ви от достойнството на духа и превръщаща човека в къртица? И на него му остава само да пълзи в подземните тъмни дупки. Дава се Безпределността като котва за спасение от тъмнината на неръкотворните и ръкотворни подземия. Има спасение за всеки, който Ме следва. Но се устремете, но духом се изправете от Земята. Тогава ще издигнете заедно със себе си и Земята - потъпкана, поругана и унижена. Търсят панацея от всички злини на живота, а тя е в съзнанието, в свободата от властта на поробената Земя. Свободата е в съзнанието. Затова и Устремявам съзнанията от малките и ограничени сфери в сферите на Безпределността. Своя дял ще отмерите сами със своя устрем. Но се устремете. Трябва да се събуди съзнанието и толкова Искам да се разпали огъня на съзнанието, тъй като Дойдох да донеса Огъня на Земята. Да, да, да, текущото положение на нещата не може да бъде повече търпимо. Енергиите, изпращани на човечеството и новите възможности при спящо съзнание ще донесат огромни разрушения. Не трябва повече да се спи. Огнените енергии се блъскат в своите тъмници, ограничени от малките сфери, заплашвайки с взривове. Хората вече ходят като барутни бъчви, готови да избухнат от всяка дреболия. Злобният пламък не закъснява да проникне, нанасяйки вреда и на околните, и на неговия носител. Ако само можехте да видите за какво се изразходва огнената мощ и накъде се насочва. Но сроковете не чакат, сгъстявайки и без това нагнетената атмосфера. Ала ушите са запушени и очите - затворени. Като слепци живеят на Земята и слепи отиват в Тънкия Свят, попадайки от една

безизходност в друга. Ужасът е в това, че смятат противоестествено си сляпо тъмно съществуване за обичайно и нормално състояние на човека, без дори и да помислят за свобода на духа. И вече се подготвят тъмници за тези, които могат да я провъзгласят. Впрочем така е било винаги, тъй като всички Провъзвестители са били разкъсвани. Но даже и ако това е така, все пак има не много избрани и към тях, немногото е Моята Дума. Вие сте солта на Земята, поддържащи Мрежата на планетната Светлина, във вас и чрез вас има светлина и без нея, приемана и разпространявана от вас, Земята ще бъде обхваната от тъмнина. Затова към вас, все още човечи, е отправено не осъждане, а признание, поддръжка, грижа и Моята помощ и любов. Вие, приемници на Светлината на Владиката, осъзнайте своето значение. Вие носите спасение на света. Не Аз, а вие - на Земята, сред самото човечество. И чрез вас, приелите Ме, Давам Моята Светлина на хората. Не за своята незначителност, а за своето величие помислете, вие, призованите и утвърдени от Мен.

519. Енергиите на ученика, устремени към Учителя, са подобни на мрежи хвърлени в морето за ценен улов. И донасят богат улов. Колкото повече са мрежите, колкото по-надълбоко са хвърлени, толкова е по-голям уловът. Морето е дълбоко, богато на риба и неизчерпаемо. Колкото по-често се хвърлят мрежите, толкова по-голям е уловът. Съзнанието на Учителя прилича на дълбоко море. Кой може да каже, че Го е познал и изследвал докрай. Много се съдържа в книгите и са дадени Велики Учения, но най-съкровено не е дадено в тях. Най-съкровено го няма в книгите. Много книги са написани с посвещаващи символи, но за символите трябва да се притежават ключове, а те се предават само устно. Затова има мъдрост, изразена с писани букви и мъдрост, изразявана само с думи. Тайната мъдрост все още никога не е била достояние на човешките книгохранилища. Много съкровени писания се пазят при Нас и въпреки това Висшето, неизразимо Знание не може да бъде запечатано не само в буквата, но и в човешкото слово. И само мълчанието, Великото Мълчание може да го изрази. Затова най-великите посвещения се извършват в Най-великото Мълчание, когато гласът на Безмълвието звучи беззвучно. Този, който говори за своите тайни знания, не ги притежава. Знаещият не говори. Здрав е огненият печат на устата на Позналия. При нарастването на разума на човечеството тайното става явно и съкровена мъдрост преминава в общо ползване и става достояние на всички. Но печатът на тайната остава върху всичко, което още е недостъпно за хората поради тяхната неподготвеност. Даже писаната мъдрост до определено време стои в Нашите книгохранилища, неподлежаща на обнародване. Космическото Знание, името на което е Изчерпаемост и Могъщество, се дава на човечеството в съответствие със стъпалото, достигнато от него. И дори това частично, което се дава, среща тъпото упорито противодействие на невежите тъпци. Но има толкова книги и „ние знаем толкова много” - възкликва еснафското самомнение, както е възкликвало и преди сто, двеста и хиляда, и хиляди години. А колко ново е открито оттогава и къде е краят на откритията в областта на познанието? И какво ще знае човечеството след две-три хиляди години? И все пак отношението на човешкото знание към Космическото Знание ще представлява отношение към Безкрайността - $n : ?$, където n е величината на знанията, достигнати от хората, а $?$ – сумата от Космическите Знания. Ето с тази мярка и ще подходдаме към областта на Великото Знание, част от което, достъпна чрез Записките, се намира в Нашите книгохранилища, а другата, недостъпна и Тайна, скрита в съзнанията на Владиците и намираща се в разпореждане на Венеца на Космическия Разум на нашата Слънчева система, представлява неизчерпаемия океан на Космическото Знание.

520. (22 октомври). Творческата мощ на Лика на Владиката може да се разбере единствено със сърцето. Така също и Лъчът става реалност единствено в живота. Мнозина живеят без Лъча и без Владиката. Но и къртиците също живеят без светлина. Духът се храни със светлина, както тялото - с обикновена храна. Скалата на светлината е огромна. Слънчевият лъч е седмичен и всяко негово деление има още седем подразделения. Слънчевият лъч, който е видим, е една от най-грубите негови прояви. Лъчът на Владиката се намира високо по скалата на светлината. Но даже и обикновената светлина храни тялото на човека и на всеки жив организъм. Без въздействието на светлината не остават даже камъните. Тъй като то се разпростира върху всичко съществуващо. Науката на бъдещето ще постави изучаването на лъчите на първо място, тъй като лъчите строят и създават всички видими форми на живот. Лъчи - строители на живот. Така ще ги наречем. По аналогия трябва да се допусне, че дванадесетостенната същност на лъча със своите седем основни и пет допълнителни цвята е свойствена не само на лъчите на Слънцето, но и на всяка звезда и всеки център на битието в явно или скрито, тоест потенциално състояние. И ако сърцето е слънцето на организма, то следователно всяко сърце, а не само Сърцето на Йерарха притежава същите тези свойства в своя неизчерпаем потенциал. И еволюцията на искро-монадата може да се разглежда в аспекта на проявяване на самопроизводни лъчи. Ширината на светлинната скала помага да се разбере това в цялата неограниченост. Може да се каже, че всичко излъчва от себе си светлина. Само че светлината, излъчвана от цветето, дървото, животното и човека се различава и по същество, и по степен. И мидата също излъчва и дори камъкът. Тъй като цялата материя се състои от микроскопични частици, светещи електрони, образуващи светещи атоми. Значи самата същност на веществото на материята е светлоносна в своята структура. Всяка комбинация от атоми е светлоносна. Ако се отхвърлят обикновените ограничения на зрението можете да си представите, че всичко съществуващо представлява светещи с различно напрежение и различни цветове образувания, които или са неподвижни, или се движат в обкръжаващата среда. Светлинната Вселена насища със своята светлина всичко, което съществува в нея. Светещите риби на големите дълбочини светят в тъмнината на океана. Но рибата си остава риба, където и да се намира, тоест нейната светлоносимост, заложена в потенциал в нея, съществува във всяка, но степента на проява на този потенциал е твърде различна. И тъй, светлинен потенциал притежава всичко: от Слънцето до планетата и от атома до човека. Същността на еволюцията на всички форми се заключава в разкриване на потенциала от светлина. Мощта на лъчите не е осъзната от човечеството. На Земята и на планетата попада нищожна част от лъчите на Слънцето. Къде отива цялата неизчислима сила на неговите лъчи, която не пада върху Земята и планетите? Очевидно в пространството. Къде отиват мириадите лъчи на звездите и слънцата, големи и малки? В пространството. Тези лъчи, заредени с електрони, образуват сгъстявания или мъглявини, или зараждащи се светове, вече състоящи се от комбинации от атоми, възникнали от електроните от лъчите светлина. Така лъчевата вселена се твори от лъчите светлина. Велика е тайната на светлинния лъч. Тя е непостижната и в слънчевия лъч, макар и да е достъпна за изучаване. Тъй като слънчевият лъч носи в себе си същността на строежа и химическия състав на Слънцето и заряди от мощна електромагнитна енергия, биполярна по същество, тройствена в проявите, седмична по състав и дванадесетократна по тоналност. Но нали всеки елемент, намиращ се в Слънцето, дава в неговия спектър свой цвят. Значи към това трябва още да се добавят и цветовете на (97) деветдесет и седемте открити и четиридесет и седемте още неоткрити, тоест над сто и четиридесет елемента. Невидимите лъчи на слънчевия спектър, разбира се, не се

ограничават до ултравиолетовите и инфрачервените лъчи, а продължават в двете страни на видимата скала. Всеки отделен лъч е също двойствен по същество и тройствен по прояви. По този начин в слънчевия лъч виждаме неизчерпаема неизследвана дълбочина. Такава е тя и в лъчите на звездите, тъй като и звездите имат свои спектри и възможно по-малко мощно, но също взаимодействат със светлинните сфери на живите организми, а също и с всяка материя, състояща се от светлинните еманации на пространствените лъчи. В Космоса всичко се поражда взаимно. Нищо не може да бъде отделено и изолирано. Лъчевата връзка е дълбока. Тя е скрита в самите недра на материята и се проявява във всичко съществуващо. Лъчите, изтъкващи живота в Космоса, не могат да останат извън сферата на изучаване на науката. Отричането на действителността ще бъде признак на невежество. Ако лъчът светлина, отразен върху екрана от проекционния апарат създава илюзията за действителност и хората гледайки го плачат или се смеят, то какво би могло да се каже за Космическите Лъчи, строители на живота във Вселената. И не “по слава се различава звезда от звездата”, а по своята лъченост, по степента на своята светлоносност, по характера, строежа и напрежението, което дадена звезда е достигнала на даденото стъпало от своята еволюция. Така също и височината на човека върху тази същата стълба на Светлината зависи от степента на светлоносност, достигната от него. Еволюцията на човека е утвърждаване на светлината в себе си. Най-висша манифестация на това положение ние имаме в явлението преображение на Спасителя, когато апостолите са паднали по очи от нетърпимата Светлина, излъчвана от Неговата Същност. Светят подвижниците и светците, даже видимо за простото око. Светят някои икони и свещени предмети. Светят картините на великите художници и много вещи. Свети всичко с видими или невидими лъчи. Тъй като всичко е от Светлината и всичко произлиза от Светлината. Само че формите, характерът и степените на това светене са също толкова разнообразни, колкото разнообразен е светът. Човешките емоции и чувства светят със светли или тъмни огньове. Светят телата и свети мисълта. Всичко е светлина и всичко е в светлината. И само ако светлината, която е във всичко, във всяко нещо, във всеки предмет, във всяко същество и във всяко явление е тъмнина, то каква ще е тъмнината? Така вездесъщият на Светлината трябва да се разбира не клерикално, а научно-космически, тъй като не може да се избяга от действителността. Вярно, от нея можеш да се скриеш зад купчините свещени писания, четени от умъртвелите сърца, но и щраусът крие главата си в пясъка. Да не заприличваме на щраус, криейки се от действителността. Тъй като животът е неотречим.

(Завчера чух, когато спях, думите: “Отстранен е от длъжност”. Днес думите се оправдаха. Тъмният е отстранен).

521. Приятелю Мой, ако ти вярваше повече на Изпращаните думи, много би се облекчило. Малкото недоверие отдалечава даваните възможности и пречи да се усеща действителността. Виждам, Чувам и Зная, и бъдещето лежи пред Мен като разтворена книга. Затова Казвам: “Вярвай на Владиката и ще обосновеш своя живот върху Камъка на непоколебимата основа”. Ти още не виждаш, но Владиката Вижда и Дава знаци, за да утвърди твоето съзнание в невидимите, но чувствознаеми неща. Затова остави човешките мерки и живей в бъдещето, предназначено от волята на Висшите Сили. Правилно си усетил неотвратимата неизбежност на победата на идващата Светлина. Наистина за бъдещето всичко тъмно остана вече назад. Все още има сянка над Земята, но страшният облак е преминал. Още няколко силни гръмотевици и яркото Слънце ще засияе над очистената, измита Земя. Живей в бъдещето. То е светло и радостно. Плевелите все още ще дават отровни кълнове, но и тях ще оскубят и полето за сеитба ще бъде чисто. Също и в твоето

съзнание всичко това, което е от Светлината, ще се отдели от това, което е от тъмнината, за да засияе светлината и тъмнината да не ѝ пречи. Ще изсъхнат и увехнат отровните кълнове, ще се изчисти съзнанието и неговата светлина ще бъде без сенките на неизживените натрупвания. Бъдещето е светло и в него ти си съучастник на постигнатата победа. И ти носеше тежкия товар на противостоене на тъмнината, изгаряйки я върху огньовете на сърцето. Затова ти беше и толкова тежко. Но идва радост и напред няма тъмнина. И Аз, твойт Владика Свидетелствам сега, че Новото Небе и Новата Земя ще получат реално оформяне. Светлината се редува с вълните на отиващата си тъмнина – Светлината-победител с победената и повалена в прахта тъмнина. Разтръбете победата в своето сърце, тъй като наистина Светлината победи. Нищо, чувате ли, нищо няма да ви навреди и няма да ви унижи вас, виделите Моята Светлина. Дай време и казаната приказка ще се утвърди. Прогонвай съмнението. Аз Съм твърд щит. Аз Съм подкрепата на смело гледащите в бъдещето. Аз Съм орловите крила за безстрашен полет. Аз Съм мощното дерзаене на духа. С Мен ще достигнем до победата над света на скърби и сълзи. Изправи се духом в радостта на очакването. Свършиха тъмните дни на кармата, кармата на Светлината ще каже своята дума. Нека съзнанието да гори с радостта на Светлината, скрито от прояви за хората до определеното време. Свети в мълчание, докато не дойде време да светиш открито с дума и дело. И нека твоята радост да бъде свършена и никой да не ти я отнеме, дала кълновете на Моята близост в твоето сърце. Ценни са проявите на радост от осъзнаването на Светлината, идваща победно. Сине Мой, Сърцето на Владиката е отворено за теб и Неговият Лъч е над теб. Бъди светъл и да бъде светъл твойт път. Утвърдих те и те Утвърждавам в Лъчите Светлина, докато не достигнеш победата. Знай, че ще победиш всичко. Затова нека да не се смуцава твоето сърце от нищо, което не е от Светлината. Застани непоколебим и мощен, както подобава на победител, тъй като си определен за победа. Нарекох те отреден победител и Утвърждавам трикратно пътя на победата. Подготвям те за осъзнаване величието на бъдещето. Давам сила, Умножавам силата, за да посрещнеш празника на Светлината в достойно одяяние. Те не знаят, но ти вече знаеш. И Аз Съм зад теб. В радост за бъдещето да посрещнем идващото щастие.

522. (23 октомври). Сребърният Лотос е винаги отворен по направление на Учителя. Първо е същността, а след нея идва всичко останало. Малкото кормило направлява грамадния кораб. Неговото направление зависи от завъртането на кормилото. Така и Лотосът, устремен със своите лъчи към Мен, се насища от Моите Лъчи. Насищането върви по сребърната нишка. Затова главната грижа е за съхраняване на сребърната нишка и за това тя да се поддържа винаги в необходимото състояние на готовност и напрежение. Трябва да си я представяш ярко протегната към Учителя не само по време на Общуване, но и във всички часове на бодърстване, а също и преди сън, в момента на заспиване, и по време на сън. Връзката не се прекъсва никога и от нищо. Ние сме свикнали към това, че главата, ръцете, краката и прочие представляват неотменими наши принадлежности, независимо дали мислим за тях или не. По същия начин и представата за сребърната нишка трябва да се направи постоянна и да стане съставна част от нас самите. Разликата е само в това, че с тялото можем и трябва да се разделим, но със сребърната нишка на връзката – никога: нито в живота, нито в смъртта, която не съществува. И тогава сребърната нишка ще звучи постоянно, предавайки вибрацията на Учителя и аурата ще привикне към непрекъснатата напрегната възприемчивост. Ликът на Учителя, видим ясно, ще помогне да се укрепи необходимата степен на постоянно предстоене и тогава насън или в бодърстване, на работа или в мълчание, с хората или насаме може явно да се черпи от мъдростта на съзнанието на

Учителя. Защо да се мисли, че то е достъпно само в минути на Общуване, когато тази възможност е отворена винаги? Затова е нужно да се разшири и задълбочи Общуването, за да стане сливането на съзнанията обичайно състояние и при бодърстване, и насън. И тогава може да се каже, че в Него, във Владиката ние живеем и се движим, и имаме своето битие. Трябва да се разбере, че заповяданата Безпределност е впита във всички явления на живота и следователно Общуването може да се задълбочава и усилва безкрайно. Трябва да се знае, че Общуването е опасно. Но само първите стъпала са опасни за новодошлите. За аурата на духа, привикнал да съзвучи в продължение на хилядолетия, няма опасност. Учителят ще Предупреди винаги, когато се изисква особена предпазливост, тъй като процесът на Общуване изисква особена бдителност и внимание, тъй като имаме работа с най-тънките мощни огнени енергии. Незабелязано се променя целият начин на живот на ученика. Правилно отбелязахте, че даже и напрегнатият смях става вече обременителен. Да се смееш е добре за очистване на жлезите, но даже и да се смееш трябва умело. Така навлизането на нови енергии внася в живота и неговото ежедневие своите неизбежни корективи. Постепенно се променя целият живот според преобразяването на вътрешната същност. Вече знаете как може, все едно беседвайки с Учителя, да получаваш отговори на устремната мисъл. Това явление може още да се задълбочи и даже по време на разговор с хората да се получават от Учителя нужните указания и пояснения. Трябва само по времето на такава усложнена беседа да се насочи съзнанието и към Учителя, а не само към събеседника. Резултатите няма да се забавят. Ще Помогнем на ученика винаги и във всичко, когато се разхвърлят семена Светлина и се извършва сеитба. По този начин служенето се извършва в присъствието на Учителя, с Неговата сила и с Неговата явна помощ. Не трябва да се забравя формулата “Аз сам по себе си съм нищо” и да се действа със силата на връзката с Ръководителя. И животът все по-често и по-често, все повече и повече, все по-ярко и по-ярко ще се изпълва с чудесното. Самият живот ще стане чудо, донасяйки непрестанно искри от нови неочаквани възможности. Главното е да не ограничавате себе си с нищо в областта на даваните възможности. Предвзетите и ограничаващи предпоставки пресичат чистотата и степента на възможностите. “Сега всичко е възможно” - мислете така. Отварянето на сърцето към Учителя означава също и отсъствие на каквито и да било предвзети съждения, ограничаващи Неговата мощ или сферата на възможностите на необикновеното. Мерките и рамките на всекидневието трябва да се оставят и трябва да престанете да се удивлявате. Или ако се удивляваш, то да се удивляваш на всичко, тъй като биенето на сърцето е чудо, мисълта е чудо, апаратът на окото е чудо. Обкръжени сте от чудеса. Нелогично е да им се поставя граница някъде и в нещо. Живеем в свят на чудеса, стига само да си отворим очите. Отварянето на зрението, слуха и останалите чувства е действително в повече от един смисъл. Близостта на Учителя отваря всички богатства на космически находки. Затова сливането на съзнанията е плодотворно. Изостряйте усещанията. На кого ще Дам, ако не на тези, които са способни да възприемат. Оплакват се от оскъдно получаване, но не тези, чието сърце е отворено. Мярката на изобилието, стръскана, пълна и натъпкана, си остава мярка за даване от Владиката. Но дайте в какво да се даде. Но донесете своите кошници, но донесете своите делви, но донесете готовност да възприемете Мъдростта на Учителя и ще ви бъде дадено според вашето желание и според вашия устрем, и според вашето усърдие. Аз ще Дам. Учителят Каза.

523. Ти искаш да пишеш за легендите на Алтай? Вземи молив и хартия, и седни спокойно. И устреми силно към Мен цялото свое същество, забравяйки за всичко обкръжаващо. Съсредоточи мисълта си върху своето желание, изключвайки всички

обкръжаващи впечатления. Пренеси се мислено в Алтай, но с Мен, без да се откъсваш от Мен в съзнанието си нито за миг и сякаш потапяйки се в дълбочината на вековете, и отдалечавайки се от текущия ден и епоха. И тъй, пребивавайки известно време в мълчание се постарай да уловиш или мисълта, или образите, възникващи върху чистия, незает от нищо екран на съзнанието. Нека отначало те да бъдат смътни и откъслечни. При повторни опити тяхната яркост ще се усили и ще настъпи чудесния момент, когато образите и мислите като блестящ поток ще започнат да се вливат в съзнанието. Това време ще дойде. Трябва да обградиш себе си в кръг от нахлуването на странични мислени образи, не забравяйки за нишката, свързваща с Учителя. Утвърждавам желанието.

524. Правилно! Ритмичното повторение на Името на Учителя има правопрпорционална сила на броя на повторенията и силата на съсредоточаване на неговия Носител. Като удари на камбана в пространството звучи произнасяното Име, създавайки вълни на въздействие. Тези вълни привеждат в хармонично състояние цялата обкръжаваща сфера и предават вибрациите на далечни разстояния към фокуса на устременост, прокарвайки канал в пространството. Така се укрепва мрежата на Светлината. И единичният проводник също укрепва съответно. Но защо нишките на връзка и мрежата на Светлината да се ограничават единствено до Земята, когато целият Космос е пред нас? Далечните Светове се споменават в Учението ненапразно. Съзнанието трябва да излезе от сферите на Земята. И Далечните Светове се дават като фокус на далечния устрем. Начело на всеки Стои Йерарх-Водач. Така връзката с Йерархията се разширява, донасяйки вълните на далечни въздействия. Лъчите на далечните светила са конкретни Лъчи на Огнените Логоси. Да се устремяваш към тях и да ги възприемаш може също така съзнателно, както се възприемат Лъчите на Владиката или Лъчите на Йерархията на Седемте. Не трябва да се забравя, че всеки Владика има свой Йерарх и кой знае на коя далечна звезда Пребивава Владиката на Владиката. Мощта на Йерархията е безпределна и бездънна, тъй като Стълбата на Яков се губи в Небесата и Безпределността. Ако Владиката Буда е Отричал своето всемогъщество и своето всезнание, то Той, разбира се е Бил прав. Но можеш да си представиш каква е все пак разликата между Неговото знание и невежеството на двукраките обитатели на вашата планета. Той не е Бил от вашата планета, а от по-далечна. И каква е разликата между Неговото знание и знанието и могъществото на Неговия Владика! Чрез Волята на Логосите - Високите Духове, Били също някога хора, е приведена в движение нашата Слънчева система. Волята движи световите. Каква ли е тя? Възможно ли е да си представиш нейната мощ и да я сравниш с волята на земния жител? Така безпределността на Йерархията ще бъде основа на разбирането. И тази безпределна могъща сила е отворена за достигане от човека. Формулата: „Не Аз, но Отец, пребиваващ в Мен, Той Твори” показва извора и причината на всяко могъщество. И ако човек сам по себе си е нищо, той става всичко при сливане с Йерархията. Единичният проводник свързва съзнанието с избрания Учител. Пространствения проводник може да се съедини с Фокусите на Космическите Сили. И Далечните Светове се дават като обект на устрем за да съединят духа с Йерархията на пространството. Формулата гласи: „Аз и Отец”. Нишката на връзка по единосъщния Лъч устремява съзнанието в космическите простори, указвайки на Царството Божие вътре, тоест на сърцето като средоточие и средство за връзка и извежда огнените мерки, когато разстояния вече не съществуват. Пространството е пълно с Лъчи, изхождащи от йерархичните Центрове и свързани между помежду си вече не с планетната, а с космическата Мрежа на Светлината. Тези Лъчи могат да се черпят съзнателно, устремявайки съзнанието към избраното Светило. Светилата въздействат и без устременост

към тях и не само въздействат, но и определят и регулират планетния живот до такава степен и дълбочина, че човешкият ум все още не е в състояние да обхване и да разбере това мощно влияние. Но когато приемниците на човешкия апарат съзнателно се отварят за приемане на далечните Лъчи, то силата на тяхното влияние се удесеторява, тъй като хармоничното усвояване или асимилация на далечните Лъчи ще подхранва мощно човешкия микрокосмос. Центрове за възприемане на пространствените звездни лъчи или енергии има във всеки организъм. Но те спят, както спят и техните носители, безсмислено суедейки се по повърхността на кората. Но центровете са кладенци от лъчи. Събудените центрове събират в себе си и натрупват мощта на пространствените огньовете. И кооперацията с Далечните Светове - Фокуси на космическо могъщество и сила, се превръща в ярка и чудна действителност. Няма предел на възможността да се натрупва огнена мощ. Целият Космос е готов да съзвучи в хармония с носителя на Камъка, изпращайки му своите Лъчи на благословия и кристализирайки в него скъпоценните Камъни на кристалите огнени енергии. Пламенната пентаграма става космично отворена, притегляйки в себе си и кристализирайки в себе си пространствената мощ. Пред човешкия дух се отварят непредаваеми възможности, превъзхождащи всяка негова представа за тях по мъглявите земни мерки и прекращвайки всички граници на обикновеното въображение. Съкровищата на Божието Царство или пространствените Съкровища, или Космическите се съдържат в Лъчите на Огнените Логоси, притежаващи свойството да се събират, натрупват и кристализират във вид на съгъствания от Висша светеща материя в центровете на човешкия микрокосмос. Натрупването и растежа на кристалите мощ от пространствени лъчи правят от човека бог. Думите на Спасителя "Вие сте богове" не са красива метафора, а най-дълбока, съкровена, чудесна, достижима действителност. Далечните Светове, подхранващи ни със своите лъчи, са неотречим факт. Кой ще се осмели да отрече значението на Слънцето в живота на планетата и човека? Трябва да се направи още една крачка и да се признаят и другите пространствени центрове, изучавайки, изследвайки и наблюдавайки тяхното мощно въздействие върху всичко живо. Трябва да се свържат в едно астрономията, астрологията, астрофизиката, астрохимията, астроманетизма и да се слее всичко в единно велико Учение за Светлината.

525. (24 октомври). (По време на сън). Действителността ще сияе с всички огньовете.

Ще пишем за това, което го няма, но което ще бъде. „Ще бъде“ е велика дума. Същността на бъдещето е запечатана в свитъците на идващото. Бъдещето съществува в невидимото. Утвърждаването на бъдещето е утвърждаване на невидимото, което е във видимото, което трябва да го прояви. Затова утвърждаването на бъдещето е утвърждаване на действителността. Огнената действителност в цялото си великолепие съществува в Огнения Свят. Огненото великолепие трябва да се свали на Земята, тоест Земята да се издигне и възвиси до него - и Земята, и всичко, което е върху нея. Огненото в тънкото, тънкото в плътното, плътното в тънкото и огненото – така върви пътят на Огня, зачевайки всичко в огъня и завършвайки всичко с огън. Огненото преображение засяга не само човека, но и всичко съществуващо, тъй като изтънчвайки се човек изтънчва и Земята, възвишавайки се, възвишава и Земята със себе си. И стъпалото на еволюция на планетата, и стъпалото на еволюция на човека и всичко живо съвпадат. Това не значи, че човекът и животното стоят на едно и също стъпало на развитие, но това означава, че планетната материя, обличаща всяка форма на Земята, съответства на степента на развитие на Земята, преминавана от всичко, живеещо на нея. Геологичният строеж на планетата и грубостта и плътността на

нейната материя точно са съответствали на плътността на тези форми на живот, които са били на Земята през периода на най-плътно и най-материално състояние преди милиони години. Оттогава земната материя се е изтънчила много, тъй като низшата точка на уплътнение е премината и завършекът на цикъла върви по възходяща дъга. Накъде отива? В бъдещето, запечатано с творческата мощ на Йерархията на Светлината върху огнените скрижали на далечните времена. Ако се отстрани елементът време, каквото няма, от съзнанието, то линията, разделяща бъдещето от настоящето изчезва и великото вечно „сега“, в което се намира всичко, което е било, е и ще бъде придобива форма на огнена действителност. Затова устремявайки се в бъдещето и въвличайки неговата същност в настоящето утвърждаваме действителността, съществуващото, това, което е. Не безпочвени мечти, а въплъщение на невидимо съществуващото във видимо съществуващото. Наричаме реалисти-действителници тези малцина, разбрали същността и тайната на огненото строителство. То е невъзможно без сливане с Йерархията, тъй като огненото изграждане в живота е велико Действие на Йерархията на Светлината. Призоваваме в бъдещето не за откъсване от Земята или от настоящето, а за укрепване и оформяне именно на Земята и в настоящето на това, което вече го има там, в Света на огнените причинности. Въплъщаваме света на причините в света на следствията, следвайки Закона на творението: от огненото към тънко и от тънкото към плътното, за да се издигнем отново от плътното в Света на Огъня. Съществуват големи и малки цикли на този процес, но неговата същност си остава неизменна. И микрокосмосът, следвайки начертанията на Космическите Закони, се подчинява на същата тази схема. Мисълта е огън и огнено явление. Мисълта поражда образ, образът се уплътнява и се облича в плътта на Тънкия Свят и вече след това се въплъщава на Земята във вид на къщи, машини, самолети или някаква друга вещ. Творчеството не може да върви по друг път, тъй като при нарушаване на тези стъпала то е или недействено, или безплодно. Например книгите, лишени от огън. Кой ги чете и колко бързо те отиват в забрава! Колко бързо се забравят думите, лишени от огнена основа. Но огненото Слово на Владиката пребивава вовеки, съхранявайки нетленната си огнена основа. Затова трябва да се учите да творите огнено, следвайки стъпалата на Закона. Затова трябва да се учите да творите в съзвучие с огнените прообрази на бъдещето, съществуващи във висшия творчески план на прообразите, изсечени от светеща материя от творческия разум на Творящите Начала. Сливането с бъдещето е крачка на гигант и мощен устрем в еволюцията. Целта на Архата е да проникне на висшата плоскост на съзнанието, в света на творящите прообрази, да се слее с тях, да ги разбере и да постигне тяхната същност за сваляне и уплътняване на огнената красота на Земята. Тъй като огнените прообрази отговарят на принципа на красотата. Колкото по-горе са те, толкова по-величествени и прекрасни са техните форми. И тъй, Великото Правене се заключава в утвърждаване на невидимото. Строителите на живота Гледат само в бъдещето, тъй като огнената мощ на бъдещето е велика сила. (Гледайте). Може да се види колко мощно са устремявали Водачите на човечеството съзнанията на хората в това бъдеще. Колкото по-величествена е постройката, толкова по-далеч се захвърля мрежата. Да се въвлече съзнанието в магнитната спирала на бъдещето значи да се даде ключ от огнената сила. Не може да се движиш към миналото, обратно. Това ще бъде нарушение на Космическите Закони и Плана на Еволюцията и затова винаги ще влече след себе си разложение. Пътят е само един и този път е към бъдещето. Всичко съществуващо е устремено към него по силата на нещата. Еволюцията на битието е форма на проява на живота на Космоса. Учението на Живота дава същността на огнените прообрази, утвърдени йерархически за приемането им от човечеството и въплъщаването им на Земята. Указва се

неизменния и единствен път и друг път няма, освен в тъмнината на разложението и смъртта. И този път в бъдещето Съм Аз – Водещият Йерарх на планетата. Призовавам към бъдещето и Устремявам към бъдещето всичко, можещо да възхожда, всяко съзнание, в което се е съхранила поне искра от духа. Сега, когато еволюцията стремително се е придвижила напред, изборът на пътищата е необичайно важен и драматичен, тъй като означава или живот, или смърт, тъй като да се придвижваш може или към миналото, или към бъдещето. Към миналото – в обятията на смъртта и разложението, към бъдещето - в живота. Изборът е един: или вдясно, или вляво. Тъй като крайните срокове настъпиха.

526. (По време на сън). ... и това предназначение се открива на духа във времето и пространството.

И тъй, предназначението на човека е да събере в себе си Светлина и да стане светлоутвърждаващ съзнателен център. Носителите на Камъка са и събралите Светлина. Способността на светлината да кристализира в явни отлагания е самоочевидна. Всички растения представляват събирачи поне на слънчева енергия, както и животните, и човека. Но в дадения случай става дума за невидимите за обикновеното око кристални съгъстявания от светлина, събирани от отворените центрове и за натрупването на психическа енергия. Психическата енергия може да се натрупва в огромни количества, няма никакви предели за натрупване на огнената мощ. Натрупана тя дава вековен кристал, който става неотчуждаема придобивка на духа, съхраняван в неговото зърно и преминаващ от живот в живот. Той или расте, или намалява по своята сила. Съзнателното натрупване на психическа енергия представлява задача за всеки ученик. Мощ на действието е възможна само при наличието на психическа енергия. Говорейки по същество, без нея няма живот. Но става дума за планомерния, обмислен, целесъобразен метод за събиране на съкровища в Чашата. Огнената енергия се събира от духа отвън. Непресъхващ извор на тази енергия представлява Йерархията. Значи тя може да се черпи йерархично. И формулата “Не Аз, а Отец в Мен” показва и основното условие за притегляне на огнената мощ. Преди всичко трябва да се знае, че тя съществува и че тя се намира на разположение на Йерархията, и че тя може да бъде почерпена от Лъчите, изпращани от Йерархията. Човекът е магнит, съзнанието е магнит. Драгоценната мощ се черпи съзнателно от магнита на духа, съзнателно поляризиран. Следователно човешкият магнит или магнитната сфера на микрокосмоса трябва да се настрои по съответен начин като музикален инструмент в определения тон или ключ, когато всички струни на апарата звучат в определената тоналност. Музикална симфония може да се изпълни само на добре настроен инструмент. Микрокосмосът трябва да звучи настроено. Значи хармоничното спокойно състояние на съзнанието е неизбежно условие. Но и върху добре настроения инструмент може да се изсвири всяко нещо и върху всеки тон и ключ. Тържествеността ще бъде верният ключ за магнитно притегляне на огнена сила от йерархичните Лъчи. Антиподът на тържествеността, суетливостта не само разрушава апарата, но и свежда магнитната сила на притегляне до нула. Утвърденото постоянно състояние на тържественост при достойнството на духа ще бъде утвърдено условие не само привличащо лъчите, но и задържащо тяхната сила от разточителство. Не е важна надутостта на сапунените мехури, а съзнателната охрана на съкровището, придобивано благодарение на плодовете на тежки хилядолетни усилия. Да опазим съкровеното. Какво представляват качествата достойнство и добродетел? Всички те са магнити на енергия, заложени в притежаващия ги човек, привличащи и задържащи психическата енергия. Да вземем високите качества сдържаност, мълчаливост и самоконтрол. Не са ли те като ключалки, препятстващи безцелното изтичане на огнена

сила? Човешкият микрокосмос се настройва в различни ключове. Той може да бъде настроен в ключа на натрупване на огнена енергия. Защо се е предписвала неподвижност на тялото? Не затова ли, че всяко движение и още повече така нареченото нервно и неосмислено е прахосник? Минутите на тишина, мълчание и неподвижност, проявени във всички обвивки, събират съкровището на мощта, ако тишината на мълчанието се сътворява в Светлината на Йерархията. Намерете време между часовете на деня или нощта за тишина и мълчание на духа, когато движението във всички начала на човека затихва и когато Гласът на Безмълвието може да бъде чул. Не става дума за чутото и почувствано, тъй като то е огромно, но за минутите на притегляне и натрупване на йерархична мощ. По този начин привеждането на обвивките към мълчание е събиране на огнена сила. В обичайното бодърстващо състояние менталът може да се контролира само по определени направления, запазвайки едно или друго течение на мисълта. Но астралното начало може да се привежда към пълно мълчание и покой, без да си поставяш никакви граници в неговото пълно обуздаване и бездейност. При мълчание на астрала, даже частично, скъпоценната сила ще се стича явно, тъй като астралът е безумен прахосник и разсипник. В това отношение астралът прилича на надупчено решето. Сдържаността в жестовете, думите, мислите и постъпките се проявява като бент за Тероса. Мечът е винаги в теб, но се вдига само тогава, когато това е нужно. В ръката на опитния воин мечът няма да блесне напразно. Да бъдеш в Мен винаги означава да бъдеш в орбитата на Моята мощ. Да действаш с Моята сила значи да имаш достъп до Съкровищницата на световната огнена енергия. Но и човешкият апарат трябва да прояви нужната степен на вместимост. Малкият котел се пръска от напрежението на парата над определеното за него. Така и нервната система може да издържи само известна степен на огнено нагнетяване. Говоря за напрежението, за да приучвам организма. Не се страхувайте от напрежението. Напрежението е форма, увеличаваща вместимостта на количеството огнена енергия, която организмът може да удържи при събирането на психическа енергия. Пътищата за натрупване на съкровища са отворени. Желаетелите и устремите могат да дойдат и да вземат.

527. (25 октомври). Приятелю Мой, вярата или увереността са най-силните магнити. Като непреодолимо влекаща към себе си сила привлича увереното в изпълнението на нещо съзнание елементите, нужни за възплъщаване на желаното явление в плътния свят. Човек си казва: “Искам това да стане”. И ако неговата увереност е непоколебима, желанието на сърцето не може да не се сбъдне. Не са нужни никакви усилия, трябва само едно - непоколебима вяра. Вече знаем, че микрокосмосът е магнит. При наличието на вяра или увереност неговото действие се усилва и тогава енергията, заложена във волевия импулс, действа безотказно. В случай на желание, когато човек казва “искам”, разбира се, действа волята, потенциалът на която е безграничен. Вярата е утвърждаване на този потенциал в действие. И Архатът вече не вярва, а просто знае, че не може да не се осъществи това, към което е насочена енергията на желанието, тоест на волята. Желанието е огън, волята е огън, мисълта е огън. Огненият образ на замисленото, облечен в тънка форма, се осъществява на Земята по закона на неизменността. И в този процес вярата, увереността или просто знанието за неизбежността на (възплъщаването или) обличането на огненото явление чрез тънката форма в плътна представлява единствено само следствие, просто, но неотвратимо. Кармата е неотвратима. Това е известно на всички. Какво стои в основата на кармата? Същите тези огнени енергии на мислите, отляли се в постъпки. Същите тези неотвратими по своите следствия енергии действат в този случай. Съответната настроеност на съзнанието, упорито и твърдо укрепило се върху избраното следствие, предава на човешкия

магнит свойството на непрекъсната и постоянно действаща, притегляща съответните условия сила. Това утвърждаване на неизбежността на желаното от волята следствие се изразява с формулата “Да бъде така” или формулата на Владиката “Аз Казах”. Главното е да се изключи от процеса елемента на случайност и неустойчивост. Колебанията на волята не могат да не се отразят върху следствието, тъй като внасят в процеса, привличащ към себе си частици от обкръжаващата материя, редуващи се вълни, неутрализиращи се една друга. Ако се отдаде заповед, след това веднага да се отмени, след това отново да се даде и отново да се отмени, как може да се очаква ясно изпълнение? В резултат силата на действие ще се сведе до нула. Елементите, притеглени за осъществяване на магнитната огнена енергия на волята, се събират като стружки на края на магнита, по линиите на направление на магнитните сили. В създадената форма се влива плътна материя в съзвучие с нейното устройство. И фокус на притегляне представлява волята. Създадения образ не трябва да се държи в съзнанието. Зърното дава растеж само бидейки заровено, за да не нарушават други енергии неговия растеж. Възможно е да се връщаш към него ритмично. И това ще прилича на поливане на посятото семе, което даже по време на поливането остава в покой, за да може да прораствне. Законът е прост, но труден за приложение, тъй като в обикновеното човешко съзнание няма устойчивост.

528. (26 октомври). Владико, къде да намеря извора, подхранващ моя дух? Къде да намеря прибежище? Накъде да насоча своето око сред безбройните явления в живота? За какво да се захвана сред бурния океан, сам в мрака? Върху какво да изградя моя свят? Кой никога няма да изостави, няма да забрави, няма да предаде? Къде да намеря висшата мярка на справедливост, любов и загриженост? Кой ще ме подкрепи в трудния час? Кой ще насити глада на духа? Кой ще бъде с мен винаги и тук, и там, и в мъка и в радост, и в живота и в смъртта, в борбата и победата? Не Ти ли, Владико! - Вярно е, сине Мой, съществуващ в Мен от векове. Моите Лъчи станаха твои, ти стана Мой, и Аз Изразявам Своите мисли чрез теб. И когато твоята лична мисъл умре, и когато Моята мисъл те изпълни до предела на вместимост, тогава ще изявяваш Моя многостранен Лик със страните на своите самопроизводни лъчи. Как би Казал Учителят, какво би Отговорил, как би Постъпил Той и какво би Направил - така ще мислиш, заменяйки своята личност с Моя Лик, проявяван в себе си. И ще се превърнеш в Мен, изразяващ Моите Лъчи. И няма да има нищо твое, всичко ще стане Мое. Раздели целия свой живот с огнена черта на свое и Мое и всичко, което е зад чертата и е Мое, увеличавай непрестанно, за да расте и се разширява и разцъфтява с всички лъчи на щастието и за да съхне и отслабва твоята частица, отделена от Мен и от света и дадена на теб като временна форма, за да можеш ти да Ме възприемеш. И Аз, Който Съм в теб, ще Раста, изпълвайки цялата сфера на твоя микрокосмос и сияейки с всички лъчи на неповторимата твоя Индивидуалност. Няма два еднакви микрокосмоса. Всеки пречупва енергиите на живота по своему. В тази неповторимост е красотата, многообразието и неизчерпаемостта на пространствените съчетания. Ще сияеш със своята неповторима светлина в пространството, както сияят със своята неповторима светлина далечните звезди. И тази Светлина, която е в теб, е Моя. Стреми се към това да побереш Моята същност в себе си според вместимостта на Камъка, тъй като твоето съкровище със своя магнит привлича Моята светлина, привлича и я задържа в себе си и нараства от нея. Степените ще преминеш така: аз, ти и Владиката, и Ние, слети заедно. Нека това “Ние”, съединяващо ни завинаги, да стане господстваща форма за изразяване на твоето аз. Произнасяйки “Ние”, когато правиш това съзнателно, утвърждаващ връзката в действие. Прави съзнателно всичко, убивайки остатъците от рефлекторност. Нужно е подготвеността

да се доведе до степен на пълна готовност на четиристранно действие. Първото основание за това Съм Аз, Йерархията, зародилия те по Лъча, Отеца; второто са везните на Безпределността, с Ней ще съизмерваш явлението. Ти, побеждаващият, ще бъдеш воин. И помни, че Моятта Светлина, която е в теб, се утвърждава в действие.

529. Какво е пътят на Йога? Пътят на йога е път на утвърждаване на несъмненото. Явленията на безкрайния свят се пренасят от областта на непознатото в областта на знанието, при което оръдие на познаването става изтънченият апарат на микрокосмоса. Проводниците се разчленяват, за да действат на всеки план поотделно при пълно съхраняване на съзнанието. Акумулираният огън прави това възможно. Огнената йога прави и пътя огнен. Светът може да бъде разглеждан в много аспекти или от много гледни точки. Висшата от тях ще бъде огнената концепция за света, когато всичко съществуващо се представя за една или друга форма на огъня, жив или застинал в продължителната своя форма. Недостъпно за окото съвсем не означава несъществуващо. Много явления могат да се забележат само с помощта на тънки инструменти. И чувствата на човека в никакъв случай не се явяват надеждна опора. Каква маса от вещи и явления ние виждаме с интелектуалното око, никога не съзерцавайки ги с физическо око и в натура. Нашата ярка представа за северния полюс не променя от това неговата яркост. И светът на духовните представи може да бъде много пъти по-ярък от физическия свят. Йогичният път може да бъде наречен постигане на невидимата реалност. Знанието се оформя само тогава, когато то, преминавайки през съзнанието, се облича в конкретни образи. Целта на съзнанието е да транспонира неоформените енергии в явни форми, изграждайки с това света на умствените представи.

530. (27 октомври). (Продължение). Съзнанието превръща енергиите във форма. Ако процесът е правилен и формите се създават в хармония с Космическите Закони и Истината, се получава космическо строителство, което винаги се основава и трябва да се основава на принципа на красотата. Ако ли не, то вместо строителство се получават грамади, с които човечеството задръства пространството. Ние, Издълбавайки в Света на Първообразите водещия План на Еволюцията на човечеството и планетата, Строим върху принципа на красотата, украсявайки Висшите Сфери с произведенията на нейната творческа мощ. И когато хората строят в съзвучие с Нашите планове, действително строят върху красотата, изпълнявайки повелята на Висшата Воля. Всички лични постройки, ограничени от дадения кратък преходен момент на живота, се отнасят към областта на дисхармоничните постройки, тъй като в Космоса няма място за егоизма и неговите продукти. Затова е претрупан Тънкия Свят. На всекиго е обещан от Нас дворец и тяло, и дух. Но този дворец човек трябва да построи сам в тясно сливане на своето сърце с Йерархията. Ще дойде време и изтънчили се и разрешили се днешните плътни форми на Земята ще изчезнат. Нейната материя ще стане пластична и ще достигне такава степен на пластичност, каквато притежава материята на Висшите Планове, от които Ние Създаваме Нашите мислени образи. Да се твори ще бъде лесно. Хората ще живеят обкръжени от продуктите на своето творчество по същия начин, както сега те живеят в градовете, обкръжени от продуктите на своето материално творчество. Само че своето обкръжение през това далечно бъдеще те ще строят само с мисълта. И тогава красотата на човешките творения, въплътени в явни форми в съзвучие с Плана на Владиците и Неговите постройки и в хармония с Космическите Закони и предназначенията ще даде не само дворец на всеки дух, но и наистина ще направи живота прекрасен. От Тънкия Свят, изтънчвайки се [още], разуплътнената Земя ще достигне Огнената област и огнените форми на красота ще станат

достояние и действителност за човечеството, в която то и ще пребивава, и ще живее толкова реално и съзнателно, както живее сега на Земята, само че в много по-ярка съзнателност и в условия с далеч по-малко преходна продължителност. Всеки ще строи и жъне плодовете на своето строителство според съзнанието. Външният бъдещ свят, обкръжаващ микрокосмоса на човека, ще стане изражение на неговото съзнание, сливайки се с другия свят в неговата реализация и изграждане от съзнанието. Наистина човекът тогава ще каже: “Светът – това съм Аз”. Светът ще бъде за него Висшето “Аз”, слято със света, отразяващ се в съзнанието на това “Аз”. Колкото повече обхване в своето творчество микрокосмосът на човека и колкото повече включи в себе си, толкова по-голям ще стане неговият външен свят, който, навлизайки в него и сливайки се с него, ще стане негов вътрешен свят. Външното ще се слее с вътрешното и няма да има граница между това, което е вън и това, което е вътре, тъй като “Аз” ще стане всичко и всичко ще стане “Аз”. Това наследство на далечното предназначено бъдеще на човечеството даже сега усещат и преживяват на Земята хората, достигнали космическо или огнено съзнание, когато “Аз” се разтваря в света и светът се влива в познаващия център, разширявайки неговите граници до пределите на Безпределността. Нирвана и висшето състояние Самадхи е това велико сливане в безграничния Огнен Свят с огненото великолепие и огнената красота. Така пътят на Огнената Йога устремява в огненото бъдеще и насочва крачките на човека в съзвучие с хода на еволюцията, набелязана от Йерархията за нашата планета. И колкото и да е далечна огнената цел, всяка правилна крачка, указвана от Йога, приближава съзнанието до тази далечна цел и съвпада с огнения път. Затова Огнената Йога устремява пламенно в бъдещето. Затова да въплъти на Земята великолепие и красотата на Огнения Свят е задача на йога. Земята трябва да се изтънчи и материята ѝ да се преобрази, и преобразявайки се да се възвиси заедно с растящото и изтъняващо се съзнание. Напред е огромна безкрайна работа и труд по преобразяването и на съзнанието, и на планетата, и разуплътняването на нейната материя до огнено състояние. Обличайки се в обвивки от плътна, астрална и ментална материя духът ги изтънчва и отхвърляйки ги изпълва с тяхната изтънена материя съответните сфери. Дъното на бившите океани и земните недра, и земната повърхност са застлани с мириади останки от тела на някога живели форми, обличащи искро-монадата. Те са изтънчили земната кора, пропускайки през своите форми материята на планетата. И човечеството представлява също такъв огромен филтър, през физическите обвивки на който разреждайки се и изтънявайки се тече земната материя. Колкото по-висок е духът, толкова повече се изтънчва и одухотворява материята, чиито атоми текат през неговия микрокосмос. Човекът е призван да бъде изтънител и разреждател на плътното в тънко във всички сфери. С това той украсява не само себе си, но и своята Земя, своето прибежище, своя дом, съществуващ в Космическата Безпределност и подготвя за себе си великолепия град-дворец, град невидим, тънък, създаден от него, в който ще пребивава духът когато плътното бъде преобразено в тънко. Пътят на Огнената Йога указва пътя към огненото бъдеще: от плътното в тънко, от тънкото в огнено. Така човек представлява трансмутатор на земната материя и трансмутатор на космическите енергии. И голямата енергетична лаборатория, извършваща тази голяма работа представлява неговият микрокосмос, неговият апарат, управляван от съзнанието и волята.

531. Сине Мой, какво искаш ти: достигане на Великото Знание или изобилие от земни плодове и земно благополучие? Достигната е такава степен, когато можеш да получаваш по свое желание, съзнателно избирайки желаното. Ще Дадем желаното, но изборът трябва да бъде направен и осъзната отговорността за това накъде се насочва волята.

На искащия знание ще Дадем знание, без да лишим от необходимите условия на живот, на искащия изобилие и земни плодове ще ги Дадем, но няма да Дадем знания, ако земните плодове са на първо място в съзнанието. Огненият магнит действа мощно и безпогрешно. Печатът на изпълнението ще бъде поставен върху твоите желания и стремежи. Осъзнай това и внимателно очертай кръга от желания, но ако начело на желанията е поставено Най-висшето, то огненият магнит на волята ще действа по висшето притегляне. Достигната е степенята, когато да искаш да имаш и да получиш стават синоними. Преразгледай своите желания, тъй като съзнанието трябва много предпазливо да се устремява по линията на получаване. Силата, осъществяваща замисленото или желаното може да бъде породена и колелото на изпълнение да се пусне в пространството, но какво ще бъде, ако това желание се окаже явление отделящо и отдалечаващо от Мен или даже задържащо на място? Везните на Безпределността трябва да се носят в пазвата и върху тях да се претеглят своите желания. За избягване на грешки е добре да се придвижи явлението в бъдещето и в аспекта на бъдещето да се разгледа причината, представляваща зърното на това бъдеще в настоящето. Следствието ще бъде в пълно съзвучие с причината и желанието – с осъществяването. Пътят на възход е безкраен и върху този път могат да се отгледат такива растения, които съвсем да го закрийт, след което в гъсталака няма да може да се разбере накъде води пътят. Затова пожелавай внимателно. Човек постоянно желае, но нямайки властта да осъществи желаното е безсилен да поражда мощни непреодолими следствия и в това е неговото спасение, макар той да се оплаква от това. Но за Архата няма избор, тъй като огненото желание ще бъде изпълнено и ако то не е било достатъчно обмислено или претеглено върху везните на Безпределността, то може да се окаже букаи върху краката. Не трябва да се пожелава на никого лошо, даже на сторилия ви зло. Желанието ще се осъществи, но кармата ще бъде върху волята, породила следствието. По-добре е съвсем да не се желае. По-добре е да се убият всички желания. Желанията са самоналожени вериги, затова не трябва да се желае нищо. Само тогава, когато всички желания и всички стремежи са съсредоточени върху Мен и в Мен, не може да има грешка. Нека Владиката да стане единствения фокус на устремяване на растящата огнена воля и тогава ще бъде извадено жилото от желанието. С Мен е позволено всичко. Искам, но с Владиката, желая с цялото си сърце, с цялото си същество, но в Името на Владиката, заради Него и за Него. Ако Владиката е център на устременост на всички огнени енергии на микрокосмоса, то за качеството на зърната и кълновете може да се гарантира. Върху везните на Безпределността е Моят печат и те са безпогрешни. По този начин към големите дела ще прилагаме и съответните мерки. В някои школи се предписва на учениците да убиват всички желания. Но това условие може да се разбере само при вместиране на двойките противоположности, когато при унищожаване на личния аспект на желанието ще се роди неговата свръхлична противоположна същност. Например може да се отстранят от съзнанието личните врагове, но толкова по-усилена да е борбата с враговете на Владиката и Светлината. Може да се забрави за личното благополучие, но толкова по-ярко да се мисли за целите на Общото Благо. При вместирането на двойките противоположности космическият аспект на явлението заема необходимото място. Двойката противоположности притежава център на равновесието. Не се ли получават везни при това? Дава се власт, но за нейното прилагане се дава отчет. Затова се указва внимателност. Колкото по-високо е стъпалото, толкова по-голяма е отговорността, докато съзнанието не достигне до стъпалото на космическа отговорност. Твърдението „напълно” настъпва при пълно подчиняване на астрала, когато древният змей е умъртвен. Освобождаването от астралната обвивка през живота на Земята е огромно достижение.

Коренът на личните желания е съсредоточен в нея. Когато астралът е отхвърлен мощта на властта се утвърждава огнено.

532. (28 октомври). Днес е забележителен ден - в управление влизат новите Лъчи. Това се ознаменува с промени в народното съзнание, което ще даде и в Новата Страна явни признаци. Лъчите регулират живота на съзнанието. Събитията протичат по Лъчите. Всичко живо реагира на тях явно и действа под въздействието им. Може да си представиш апарата на своя организъм, слят в съгласие с Космическите Лъчи. По време на Великата Битка, когато са действали лъчите на злото и Лъчите на Благото, в гигантската борба съзнанието е трябвало да направи избор, противопоставяйки се на тъмните въздействия. Но Светлината победи и лъчите на тъмнината ще си отидат от живота, тъй като е погасен техния фокус. Силата на лъча, откъснат от своя център, секва в течение на времето. Затова при нарастването на доброто в човешките сърца противодействието на лъчите на злото ще намалява неотклонно, докато не изчезне съвсем. В Новата Епоха те ще отсъстват. В това е победата на светилата. Планетните лъчи на звездите са именно Лъчите на Йерархията на Пламенните Логоси. Аурата на човека е обкръжена от малка сфера, аурата на Логоса – от гигантско аурично яйце. И хората, както и звездите, взаимодействат със своите аури. Висшата планета управлява низшата, така е и при хората. Архатът управлява себе си сам, без да се подчинява на влиянието на човешките микрокосмоси, но озарявайки ги със своите лъчи. Трябва да се напегне своята лъченост до дадения предел и да бъдеш светлина в мъглата на приближаващото утро. То настъпва. Трябва да се слееш с идващата Светлина така, че да няма сянка и съзнанието да стане неин незатъмнен носител. Светлина ще възприемат всички, но Архатът ще бъде сияещ сред приелите светлина. Градивните лъчи на благото носят съзидание на всичко, което им е съзвучно и което е хармонично в себе си, но разрушават огнищата на дисхармония като начала, които им противодействат. Носят радост и благословия за светлите сърца и изпепеляващ огън за тъмните. Изпълвайки организма с енергии те усилват в него съзидателните хармонични сили на благото, но усилват и енергиите на разрушението и хаоса, ако ги има в човека. Затова Лъчите - усилители на човешките енергии носят благо само на светлите сърца, а на тъмните сърца – смърт и разрушение. Тъмнината или светлината е в сърцето. Това е и последният съд. Въздействието на Лъчите ще се усилва и горко на неочистените сърца, тъй като ще изгорят в своята мерзост. Самоизгарянето на самообречените в лъчите на огнените енергии ще стане често явление в преходната епоха от тъмнина към Светлина. Всичко тъмно ще изгори. Пояждащият огън се предизвиква от собствените тъмни енергии, неизживени в микрокосмоса, но усилен от въздействието на пространствените лъчи. Така всеки е съдия сам на себе си. Трагизмът на самоосъждането трябва да се разбере в цялата дълбочина. Злото е било търпимо в Кали Юга, тъй като самоизяждането му е протичало бавно, разлагайки постепенно съзнанието. Но в епохата на Светлината процесът се извършва стремително благодарение на новите мощни лъчи. Да се оградиш няма с какво, тъй като единствената защита е сърцето и ако то е от тъмнината, няма спасение за него. Така мечът на космическата справедливост, Лъчът, пораждава безпогрешно. Лъчите на благословената Светлина може да се посрещнат от огньовете на отвореното сърце и благо на приелия ги с добро. На тези, които са привикнали към въздействието на Моите Лъчи и са ги асимилирали, новите Лъчи носят радост от сливането със Светлината, тъй като Моите Лъчи в Лъчите на Изпратилите Ме са усилен и слети с тях от началото на времето. Усилен сега, но слети винаги. Моите Лъчи са Светлина за хората. Тъмните сърца, усилен от Лъчите, ще предизвикат към себе си силите на разрушението, породени от тях в сферите на тяхното

обкръжение. И подземният огън, привлечен от техния губителен магнетизъм, ще довърши разрушаването на такива микрокосмоси с катаклизмите, в орбитата на които ще бъдат въввлечени всички те от магнетизма на черния огън. Тъмнината лишена от корен продължава да безумства, предизвиквайки срещу себе си космическите сили. Като коне на тъмнината, надвесени над пропастта, са тъмните породители: откъснали се от Земята, без кочияш и пътят е само към бездната на разложението. Така че асимилацията на Лъчите е неизбежна. Правилно, може и съзнателно да се попиwa Лъчът с цялото свое същество, представяйки си как неговите вибрации насищат всички обвивки и се сливат с тях, ставайки тяхна съставна част. Изявеният микрокосмос става като поглъщащ филтър на Лъчите. И Лъчите, пречупени в сферата на микрокосмоса и станали част от него, ще проявят своята явна светлина в самоизходящите лъчи на микрокосмоса. И тази светлина ще бъде храна за човека. Колкото повече е очистено сърцето, толкова по-ярко и по-пълно ще се възприемат Лъчите. Затова Говоря за готовност. В дните на величие на Светлината може без колебание да се отхвърли всичко пречещо. Хората още се суеят. Но те не знаят. Знаещият ще напегне всички сили на духа, за да не изпусне и най-малката частица от субстанцията на идващите Лъчи. Нека чистият екран на съзнанието да стане екран за поглъщане на огнените енергии. Но екранът трябва да бъде чист и с определен магнитно - възприемащ състав. Лъчите могат да се черпят съзнателно, усилвайки с това тяхната мощ. Иля Муровец пребивавал в седнало положение [тъй като бил инвалид по рождение до 33 години], докато не осъзнал своята сила. Процесът на осъзнаване, тоест на овладяване, все още малко се разбира. Трябва по-често да съсредоточвате съзнанието върху ставащите процеси, предизвиквайки ярки и картинни образи. Те трябва да се визуализират, тоест да се направят един вид видими за третото око. Можете да си представите как Моят Лъч, обкръжавайки организма като сфера или кръг, пропива всяка пора на тялото и прониквайки става негова съставна част, сътворявайки преображение и на тялото, и на духа. Може да чувствате себе си постоянно под въздействието на лъчите. Може да се направи това усещане непрекъснато. Не значи ли това да се облечеш в постоянна молитва, тъй като молитвата е сливане със Светлината. От Лъча може да се черпят всички качества на духа, тъй като Лъчът изявява Моя Лик. Черпим по притеглянето, изпращайки привличащата магнитна вълна на устрема. От Моя Лъч може да наситиш себе си с всички качества на духа явно и мощно. Не отхвърляйте изпращаното щастие, за да не заприличате на търговеца, хвърлил камъка – съкровище от далечна звезда, в потока. Бодърствайте в улавянето на Лъчите Светлина. Давам всичко необходимо за неотложно приложение в живота. Стойте зорко на стража в пълна готовност на духа, за да не пропуснете сроковете на знаменията.

533. Аз, Владиката на Шамбала Свидетелствам за това, че Новата Епоха настъпи. Това явление се ознаменува с новите Лъчи, озарили Земята. Нова ера, Ерата на Огнените Лъчи, преобразили съзнанието на човечеството. Отсега шарките на живота на всеки дух ще се формират по нов начин, в зависимост от новите космически условия. Човекът - дете на звездните лъчи ще бъде привлечан силно към своята надземна родина и земният магнетизъм повече няма да пречи. На човешкия дух се дават крила за звездни полети по каналите на новите Лъчи. У дома беше тъмно и не проникваше светлина. Но пробиха прозорец и светлината заля всичко вътре. Тъмният дом се озари със Светлина, дотогава невиджана на Земята, тъй като новите Лъчи никога по-рано не са достигали Земята. Енергиите на тези Лъчи оплождайки съзнанието ще изменят и живота, тъй като човешкият живот се твори от съзнанието. Йерархията ще навлезе в живота като ръководно начало и не човешките закони, породени от злото, а йерархичните закони ще бъдат неписаният кодекс

на духа. И законодателят ще Бъда Аз, Водещият планетата. Моите деца, овце от единното стадо, ще прековат мечовете на плугове и мирът, победил кървавите войни, ще стане съдба на хората. Свърши царството на тъмата, ще се разсеят мрачните сенки и Светлината - победител ще залее победно Земята. Радвайте се на победата на Светлината, тъй като с нея ще бъде изпълнен целия живот. Животът на Далечните Светове, досега недостижим на Земята, ще започне да проявява на вашата планета своите прекрасни форми. И Водещата страна в сферата на преобразяването ще бъде Най-добрата Страна. Нейното разпъване, пострадала за мира, свърши. Настъпва времето на всепланетното признание. Тъмните плашила още махат с крилата на смъртта и разрушението, но разложението на тъмнината ще тръгне с гигантски крачки, отнасяйки нейния нагар и остатъците от космическия боклук от атмосферата на Земята. Осъдените ще си отидат на Сатурн в тъмнината на разложението, завинаги освободили Земята от своето лице. Страшният съд е наистина страшен, тъй като пребиваването на разлагащите се съзнания на обречената планета на разложението е наистина ужасно и непредаваемо с човешки език. Ужасна е съдбата на тъмните служители, подлежащи на заминаване от Земята и то вече не в астралния свят на земната аура, а на Сатурн, извън пределите на нашата атмосфера. С това очистването на Земята ще бъде двойно, тъй като се очиства и атмосферата на тъмнината, изпълнена с отровни газове и породена от злото. Машината на тъмните още работи, но, както беше казано, на празен ход. Нейното темпо ще се забавя, докато не замлъкне съвсем. Зарите на Светлината пламват навсякъде, усилвайки Мрежата на Светлината. Земята се облича с нова дреха. Възможно е тук-там да се наложи да се откъснат старите парцали с космически мерки. И някои от обречените ще пострадат твърде. Но боклукът трябва да бъде отстранен, макар и с цената на гибелта на всички, които го олицетворяват със себе си. Ще се наложи някои да пострадат. Би било по-добре, ако си отидат с мир, тъй като огънят пари. В очистената атмосфера на Земята съзнанието ще се преобрази и Учението на Живота ще бъде разбрано от човечеството. Разбира се, борбата е неизбежна, тъй като инертната упоритост на съзнанието сама по себе си ще препятства, но вече без активната намеса на заминалата си от Земята йерархия на тъмните. Възходът по стълбата на Светлината ще стане стимул за живот и борбата и усилията на хората ще бъдат насочени към завоюване на нови стъпала в живота. И борбата, и необходимостта от преодоляване ще си останат, тъй като полето на новите достижения е безгранично. Но вече няма да го има противоборстващото влияние на войнстващата тъмна йерархия. Бъдещето е светло. Да Изпълним сърцето си с радост. Огнен привет на сътрудниците на Светлината, победили тъмнината.

534. (29 октомври). Сине Мой, най-великите и най-значителни събития от планетно-космическия живот преминават пред хората незабелязани. Отзвуча Великата Битка. Но кой знае за нея? Само малцина. Новите лъчи загоряха над Земята. Кой ги забеляза? Претърпя поражение и е унищожен князът на този свят. Кой вярваше, че той съществува и кой от знаещите за неговото съществуване знае за постигналата го участ и за Великата Битка на Светлината? Хората живеят извън действителността, в призракен свят, създаден от фантастичните откъслечи на тяхното собствено въображение. Пътят на Йога е път на познаване на действителността и приобщаване на съзнанието към космическия живот. Сферата на действителността не се ограничава от Земята. Далечните Светове живеят не сами по себе си, отделени на огромни разстояния, но вземат най-непосредствено и дейно участие както в живота на нашата планета и в процесите, ставащи на нея, така и в живота на цялата наша Слънчева система. Единствено дребното лично съзнание е заето само със себе си и мънишкия свят около него. Растящото съзнание обхваща интересите на близките, на

своя народ, на цялата страна, а накрая и на цялото земно кълбо, и разширило своята сфера живее с общочовешките интереси. Съзнанието на Архата живее не само с планетния живот, но и се приобщава към живота на Далечните Светове. Астрономията ни въвежда в космофизическите сфери. Астрологията говори за въздействието на звездните лъчи и за това какво мощно и ярко участие вземат те както в живота на народите, така и в живота на всеки човек. Хороскопът на личността и хороскопа на нацията свидетелстват за това. Астрофизиката и астрохимията говорят за строежа на веществото, за земния и космически магнетизъм и за връзката на тези сили с живота на материята. Агни Йога утвърждава, че мисълта царства във Вселената, мисълта неограничена нито от времето, нито от пространството, мисълта подхранваща земните сфери и сферите на Далечните Светове, мисълта – огнена енергия, съединяваща всички светила в едно свързано цяло, неразделено от разстоянието, тъй като за огнената мисъл разстояния няма. В сферите на огнената мисъл трябва да се търси факторът, обединяващ нашата система в едно неразривно цяло. И в областта на магнитните огнени енергии, и в областта на лъчите светлина трябва да се вижда великия принцип, сливащ световите в едно. Тайните обкръжават човека навсякъде. Със силата на притеглянето планетите се задържат в своите орбити. Какво е притеглянето? Лъчите могат да се видят, но мощната сила на притеглянето е невидима. Да се назове явлението, залепвайки към него етикет, не значи да се изучи или разбере. Силите на природата не са разбрани, макар и да са назовани и класифицирани, и изучени повече или по-малко дълбоко. Но същността на явленията си остава извън сферата на разбиране. Значи човешките триизмерни мерки са недостатъчни. Само мерките на трите свята, Невидимите и видимия, могат да дадат разбиране на действителността. Очаквайте небивал разцвет на науката. Въоръжена с всички апарати и най-тънки прибори тя ще въведе човека в невидимата, но с явна реалност област. Невидимите Светове ще бъдат неотречими, както е неотречим физическият свят. Но Агни Йога върви по-нататък. Тя говори, че човекът е част от света, че този микрокосмос, в който се съдържа и е изразен в потенциално, скрито състояние целият Космос, строежът на този малък свят се намира в пълно съответствие с устройството на големия и с устройството на нашата Слънчева система. Че планетите или огнените Логоси имат своето отражение или центрове на съответствие в човешкия организъм, бидейки тясно и явно свързани с тях чрез каналите на своите Лъчи, които представляват постоянни нишки, свързващи и предаващи в тези центрове техните вибрации. Агни Йога казва, че познаването на своя микрокосмос и пробуждането на неговите центрове, свързани с Макро-Вселената, ще даде на човека възможност познавайки себе си чрез себе си да познае и обкръжаващия свят, и Далечните Светове. Агни Йога казва, че човешкият апарат е най-сложният и изтънчен инструмент за познаване на Вселената и може да бъде съзнателно приспособен за познаване на Невидимите Светове и Далечните Светове, и на всичко това, което досега е било недостъпно за науката и с помощта на този апарат може също така успешно да се изучават космическите и тънките, и даже огнените явления, както досега човек е изучавал света на грубо физическите явления. Агни Йога казва, че има цели сфери на явления, недостъпни вече за никакви земни апарати и единствено възможни за постигане само от огнения апарат на човешкия микрокосмос. И задача на Агни Йога се явява да въоръжи човека без нито един апарат. Ще ръждясат и ще станат негодни, и ще се превърнат в прах всички земни апарати, но огненият апарат на микрокосмоса не ръждясва, напротив, с времето той се усъвършенства, изтънчва и става още по-многообразен в своите функции. Тази най-чудесна работа по изтънчване и усъвършенстване на своя огнен апарат Агни Йога дава възможност да се извърши от всеки стигнал до нея. За да се вкусят

плодовете на Космическото Знание трябва да се приведе своя микрокосмос в съответно работно състояние и това да се направи с познаване на работата. Еволюцията на битието предполага развиване и усъвършенстване на всичко във всички до безпределност. Безпределни по своя потенциал са всички чувства на човека: зрение, слух, обоняние, осезание, вкус. Трябва да се разбере, че потенциално те не са ограничени от нищо: нито от времето, нито от пространството, нито от никакви физически предели. Основа на физическото око се явява психическото око. Овенът пред картината на Рафаело ще си остане овен, макар да има очи и да се вижда. Но вижда не физическото око, а психическото или центърът, стоящ зад физическия орган. Именно този център, все още малко развит у овена, но вече по-изтънчен у човека, ще му позволи при по-нататъшното изтъняване да вижда зад пределите на физическите ограничения. За огъня няма препятствия. Когато се запалят центровете и от тях започне да изхожда пламък, земните предмети започват да губят своята непроницаемост. Подобно на гама-лъчите те преминават през плътните предмети, но за разлика от тях - на огромни разстояния. Така е и с всички останали чувства. Задачата е огромна и изисква огромни усилия. Само отдавайки целия си живот на Огнената Йога може да се достигне. По този въпрос не може да има никаква половинчатост. Изтъняването и усъвършенстването на човешкия апарат изисква определени условия и начин на живот, а главното – начин на мислене, тоест особена грижа за мисълта и пълен контрол над нея, и овладяване на нейната мощ. Преди да се заемеш с културата на чувствата те също трябва да бъдат овладени. Нужна е и култура на волята. Но Учителят ще Укаже във времето на всеки искрено устремил се пътищата и способите за достигане. Пътищата са отворени. Учителят е на стража, готов да посрещне и да покаже входа на всяко търсещо сърце.

535. Несъмнено силата на Лъчите нараства и те не могат да не въздействат на сърцето. Изисква се асимилация. Говорейки по същество, цялата еволюция на искромонадата се заключава в усвояването на нови енергии и способността да реагира на тях. Иначе въздействащите енергии няма да дадат отлагания в зърното. В случая с човешката еволюция само звучащата на протичащата вибрация Чаша ще даде в себе си отлагане на енергии. При отсъствието на съзвучие вибрацията преминава безследно. Възприятието е основано на способността да се съзвучи. И от натрупването на съзвучащи елементи зависи възприемчивостта. Колкото по-висок е духът, толкова по-многострунна и по-изтънчена е неговата арфа и толкова по-голяма е нейната способност да звучи на висшите въздействия. Висшата тоналност се развива при отварянето на центровете, когато огненият център регистрира вече не обикновената октава от вибрации, възприемани досега, а на цялата октава и даже повече, по-високо. Регистрацията на вибрациите протича по скала, издигайки се по-нагоре и по-нагоре. И така остротата на възприятие на отворения огнен център на ухото може да се издигне до четиринадесета степен на слуха. Същото се отнася и за окото и за обонянето, и за всички останали чувства. Възприятието по октави не е трудно да се разбере ако си представиш, че в земната сфера човек е обкръжен от ярък реален и цветист свят, възприеман с помощта на чувствата. Но в Тънкия Свят човекът е заобиколен от същия реален свят, но опознаван от него с помощта на същите тези чувства, но на висшата октава на вибрационност. Същото е и в Менталния Свят, където чувствата отново се изтъняват, издигайки се до следващата октава или стъпало, аналогична на низшата, но по-изтънчена по тоналност. Същото става и в Огнения Свят. Транспонират се само степените на чувства и самите чувства, но не и способността да се вижда, чува, мирише и така нататък. Способността си остава до края, издигайки се по скалата все по-високо и по-високо.

Отварянето на центровете в плътния свят във физическото тяло означава, че тези способности, функциониращи само на Висшите Планове, започват да действат на земния план, пренасяйки регистрираните от дадения център впечатления в сферата на земното съзнание. Ясновидството е свеждане на тънкото зрение в плътни условия. Разбира се, подобна изтънченост на организма и съчетаването на плътното с тънкото създава двойно напрежение за познаващия апарат и към това напрежение трябва да се привикне дотолкова, че то да стане обичайно и да не обременява нито съзнанието, нито здравето. Медиумите даже при спящи центрове, когато е отстранена само преградата между физическия свят и низшия астрал, силно подкопават своето здраве. В случая с пробуждането на центровете се изисква особена внимателност и предпазливост към своя организъм. Хранителният режим е задължителен, мисленият режим или контролът над мислите е задължителен. Емоционалният режим е неизбежен. При това качествата на духа, утвърждавани от волята, стават форма на изразяване на енергиите, излизащи от микрокосмоса. И нарушаването на формата на това изразяване влачи след себе си тежки последствия. Ако например вместо утвърденото спокойствие форма на изразяване на човешкия микрокосмос стане безпокойствието или раздразнението, то последното по въздействието си на целия апарат на човека ще прилича на взрив, при който неговата фосфорна тъкан, акумулираща огън, прегаря мигновено. Тези, които нарушават установения режим, заболяват тежко. С огъня не трябва да се шегуваш. Оттук вземат началото си и всички най-строги предписания на различните школи: постенето, диетата, въздържанието, обета за мълчание и много други подробности. Целта им е една: да станат висшите качества на духа форма на изразяване на енергиите на микрокосмоса, за да могат неговите огънове свободно и безболезнено да се проявят във формите, позволени от закона, без да нарушават равновесието и хармоничната взаимовръзка на цялата система и без да нанасят вреда на правилната поляризация на всички негови центрове. Оттук неизбежната необходимост да се утвърдят изискваните качества. В хода на тяхното утвърждаване могат законно да се отварят центровете без предизвикване на смъртна опасност. Обичайните условия на живот като правило не допускат събуждане на центровете. Въздухът трябва да бъде чист. Уединението е неизбежно, а също режимът на студ и глад. Но частичното приоткриване е допустимо даже в условията на града, но само под наблюдение на Учителя. И тогава съблюдаването и утвърждаването на качествата на духа, контролът над мислите, чувствата и емоциите, и вечно взиращата се напрегната бдителност, и постоянния дозор, а също и непрекъснатата връзка с Учителя се явяват абсолютно неизбежни. Трябва да се премине суровата школа на самодисциплината, ако искате да задържите огньовете и да получите желаното. Необходима е голяма решимост, за да се върви в земни условия по пътя на Огнената Йога. Но Моята Ръка е в пълна готовност над вървящите. А с Мен може да се преодолее всичко, даже себе си. И преодолелият себе си и своето малко „аз“ ще върви с Мен докрай, до пълна победа, за да се слее в едно с Мен.

536. (30 октомври). Мислите за благо винаги носят със себе си светлина и свързват добрия мислител със Светлината. Светлоносецът живее в Светлина и подхранва с мисъл светлината в себе си, и я поддържа, тъй като мисълта за благо, бидейки висша енергия, е светлоносна. Мисълта въздейства на всички проводници от микрокосмоса и ги насища според същността на своите излъчвания. Мисленият образ не е само картина, създадена от пластичната материя на мисълта, а жива същност, заредена с определен вид енергия, която дава своите еманации и обкръжава мисления образ със съответна аура. Тези излъчвания са съзвучни на огъня, който ги е породил. Огньовете могат да бъдат различни:

от черни до светли, висши, сияйни. Огромна е огнената скала. Конвейерът на съзнанието като непресъхващ поток постоянно излъчва от себе си непрекъсната лента от мисли, общата тоналност на които и характерът се намират в съответствие със същността и огньовете на породилото ги съзнание. Така се и движат хората по лика на Земята, изпълвайки нейната атмосфера със светлина или тъмнина, носейки радост и благословия или мъка, болест и проклятие. Със зарядите от енергия, с които вибрират техните мисли, носителите на светлина, изпълващи със сияещи мисли земните сфери, са благодетели на човечеството, оздравители на живота, носещи на хората щастие и здраве. Но тъмните отровители отравят не само себе си и хората, които се докосват до тях, но и цялата атмосфера наоколо. Затова мислите ясносияйно, тъй като предназначението на човека е да свети и да носи светлина в мрачната атмосфера на Земята, да носи светлина на хората, озарявайки техния живот и преобразявайки тяхното тъмно в светло. Не трябва да се забравя, че човек мисли постоянно, което значи, че апаратът на мисълта е винаги в действие. И струи на благодат или отравящи газове постоянно се изливат от него. Зловонната или благоухаеща сфера на мисления образ съответства на характера на самата мисъл и за отворения център на обоняние всяка мисъл притежава мирис. Енергията на мисълта, влизайки в съприкосновение с обкръжаващата я среда, предизвиква явна реакция или озонирайки, или отравяйки я. Добрият мислител представлява очистител на земната аура, неутрализирайки отровата и зловонията на тъмните отровители. И макар Великата Битка да е завършила, работата по очистване на планетните сфери от сгъстените слоеве кафяв газ е огромна. Човешката същност е като отворена книга пред озареното съзнание. Трябва само да се гледа. И очите, и гласът, и походката, и общият облик на човека почти веднага могат да дадат представа за този порядък на мисли, който може да господства в него. Конвейерът на мисълта работи автоматично. Светлоносците се броят на пръсти. Мрачно е наоколо. Тези, които съзнателно работят в Лъчите на Йерархията, са неизразимо малко. Затова за тях е Светлината и непрестанната грижа, тъй като светят със Светлината на Учителя. Трябва най-после да се разбере тяхната, на носещите светлина, незаменима ценност. Суровата справедливост и целесъобразност изискват тяхното опазване като спасителни канали, подхранващи живота на планетата. И Нашата Ръка е незаспиващо над тях. Не е личен фаворизъм, а съизмеримост и явна заслуга пред човечеството. Затова държащите мрежата на планетната Светлина са Наши избрани, поставени от Нас и облечени с Нашето доверие. Те са на Велико Служене на Светлината. Време е Моите воители да изоставят еснафската представа за себе си. Тяхната полезност отдавна излиза извън пределите на личния свят, подхранвайки със светлина атмосферата на Земята. С магнита на Моя Дух насищат мощта на своите магнити и магнитно оздравяват сферите на своето обкръжение на огромни разстояния, тъй като мрежата на Светлината е опъната чрез тях над Земята. Възлите на връзка биват с различни потенциали и напрежение, реагирайки според същността на своя лъч. Конвейерът от съзнания на Моите стражи излъчва Моите мисли в околното пространство. И в това е тяхната особена ценност. Има случаи, когато за особено въздействие е необходимо личното присъствие на Учителя. Затова може да се разбере нуждата и необходимостта от близко въздействие върху Нашите сътрудници именно в тези точки на тяхното местопребиваване, където ги е поставила Моята Ръка. Заместват Мен и творят Моето Дело. В това е мисията на всеки посланик и тя трябва да се разбере в цялата дълбочина. Лъчът протегнат от Твърдината озонира цялата окръжност, по която преминава и достигайки възлите на връзка образува в тях фокус от самопроизводни лъчи, усилен от рефлектора на приемника в съответствие с възприемащата и транспонираща способност на съзнанието. Незаменимостта

на Моите посланици ще бъде нужна винаги, тъй като работата по внасяне на Светлина в живота е безкрайна, тъй като потенциалът на Моята Светлина и потенциалът на светлината на Моите посланици ще превъзхожда винаги многократно светлоносимостта на обкръжаващата среда. Вървим преди живота и Носим Светлината, след която върви животът. Трябва да осъзнаеш същността на дейността на твоя дух, донасящ Светлината на Висшите Светове на Земята. Мисълта представлява най-добрия разпространител и носител на Светлината. За нея няма нито прегради, нито разстояния. Тя е в разпореждане на съзнанието винаги, готова да се подчини на волята и мълниеносно лети натам, накъдето ѝ заповядат, носейки със себе си лъча на изпратилия я. Осъзната в Моите Лъчи тя се усилва десетократно. Властта се заключава в осъзнаването. Трябва да се осъзнае мощта на своята мисъл, слята с Мен. Какво и кой може да ѝ противостои? Не е за мъглявото и слабо мислене на земляните да се борят с огнената мисъл на носителя на Светлина, действащ в Моите Лъчи. Воини Мои, действайте с Моята сила. Давам ви власт да творите с огнената енергия на Светлината. Но осъзнайте силата на мисълта, за която няма прегради и предели. Но дръжте своето оръжие в готовност. Но творете слети напълно с Мен.

537. Знанието за свойството на камъните е загубено от човечеството. Но камъните имат свойства и тези свойства са пълни със скрито значение. Когато неговите стени са отшлифовани, камъкът придобива свойството да отразява Лъча. Лъчът се отразява по цвета на субстанцията на камъка. Червената дава червен лъч, синята – син. Работата е в отразяването на лъчи. Безцветният камък и чистата вода ще отразят всички лъчи на спектъра. Камъкът представлява един вид символ на човешката същност и нейните аурични цветове, тъй като има и едноцветни аури. Между цветовете на аурата и между лъчите на камъните може да има явно съответствие. И е правилно да се мисли, че подобното се усилва от подобно. Разбира се, на всяко светило е присвоен свой лъч - в това е връзката и съответствието на светилата с камъните. Родството се определя от цветовото съзвучие. В необработения камък тези свойства са скрити, в този със шлифовани стени са проявени. Числото на стените дава богатство от лъчи, усилвайки ги в движение. Разбира се, тези лъчи въздействат както въздейства всеки лъч. И разбира се, всеки камък представлява един вид приемник на лъчи, които той отразява. Сходството с отворените центрове е явно и поразително, тъй като центровете са също кладенци от лъчи. Ако дълго се съсредоточава вниманието върху лъча на камък с определен цвят, то въздействието е неминуемо. Свойство на камъните е да поглъщат и отразяват лъчите. Възможно е така да се комбинират камъните и да се разположат източниците на светлина, че всичко обкръжаващо да бъде залято с лъчи. Това ще бъде един вид прообраз на Висшите сияещи Сфери. В лъчите е скрита самата същност на живота. И камъните сякаш позволяват да се докоснеш до някои страни на неговите прояви. Разбира се, в лъча е скрита тайна и на Земята няма апарати, за да се проникне в нея. Дълбоко поучителен е строежът на кристалите, пречупващи светлината. Изкуствените страни са грубо подражание на природните страни. Кристализацията не е свойство само на плътната материя. Висшите енергии притежават същото свойство да се съгъстват от центъра по линиите на техните сили и да образуват Камъни. Кристалите на огнените енергии са видими с призматичното зрение, тоест със зрението, способно подобно на призма да разлага лъча и да го прави видим в неговите грануляции. Невидимият Свят е наситен с кристали тънки енергии. Тези кристали, за разлика от обикновените камъни, дават самопроизводна светлина, въздействайки мощно върху всичко обкръжаващо и особено върху човека. Това е като обикновения скъпоценен камък или кристал, но невидим за обикновеното око и зареден с мощна енергия. Не само кристалите от психическа енергия,

бидейки сгъстена светлина, могат да кондензират светлината, но и центровете на човешкия организъм притежават същите тези свойства, поглъщайки лъчите тънки енергии, коагулирайки ги и нараствайки кристалните образувания на тези енергии. Тази способност на човека да поглъща и сгъства светлината и да я задържа в центровете на поглъщане, които се намират в неговия микрокосмос, е безпределна, тоест няма граница на растежа на кристалните отложения, величината на които може да достигне гигантски размери. Но тогава човекът вече престава да бъде човек. Пламенните Логоси Представляват пример за това, как Камъкът - огнено Съкровище, събрано около искро-монадата, може да изпълни целия свят със Светлината на своите самопроизводни лъчи. Явен пример за това имаме в Слънцето на нашата система. Всеки човек носи в себе си огнено съкровище, съответно на неговото стъпало на духа. То се натрупва и расте от живот в живот, докато със своята сила не запали спящите дотогава центове и не ги направи отворени приемници на тънките енергии, събиращи и натрупващи огнени кристали в пламенната човешка пентаграма, която започва да свети и сияе с всички натрупани огньовете. Човекът може да бъде наречен събирач на сгъстена светлина. Той събира в своята невидима същност светлината на лъчите, кристализирайки в своя микрокосмос отлагания от сгъстена светлина и започвайки да свети и сияе със самопроизводна светлина. Носителят на Камъка е светлоносец, притежател на най-височайшото и най-ценно, и най-съкровено съкровище, което може да съществува на Земята и в световите. Средно явление между скъпоценните камъни и огнените съкровища представляват свещените камъни, притежаващи свойството на самопроизводни лъчи. Някои известни и неизвестни на хората метали и особено техните сплави, а също и някои вещества и камъни, притежават способност да поглъщат и коагулират огнените енергии в различни комбинации и лъчесъчетания. Всичко живо се е зародило под въздействието на определени лъчи на определени планети или техните съчетания, образували кристала на същността на бъдещата форма. Съчетанията на тези лъчи и сгъстени лъчеенергии, събирани и поглъщани от описаните по-горе кондензатори, могат да съответстват или да съзвучат с различните видове явления, оказвайки мощно въздействие върху родствените видове живи същества и растения. Притежавайки такъв камък или друг акумулатор на енергия може да имаш власт над цяла редица явления, имащи лъчева енерго-връзка с него. Има метали или камъни, съдържащи в себе си огромни запаси огнена енергия, мощно въздействаща не само върху техния носител, но и върху човешките маси и цели народи. Това не са терафими, зарядите на които могат да бъдат необичайно силни, но така да се каже естествени контейнери на огромен заряд сгъстена Светлина. И тъй като обикновения човешки организъм не съдържа и малка част от нея, то да противодействат на мощта на този, на когото се доверява съкровището на Камъка, хората, разбира се, не могат. Оттук двойната власт на Огнения Посланик, носещ Поръчение на Йерархията. На доверените хора, според величината и отговорността на Поръчението, се дава Камък с една или друга мощност и неговите енергии, усилен от постоянния приток на огън от Камъка, позволяват да се извършват дела, които не са по силата на обикновените хора. Силата на такива Камъни е неизчерпаема, но степента на мощност е различна. Много най-чудни вещи се намират у Учителя и довереният, получил власт има достъп до тях. Трябва по-скоро да се победи и астралът, и неговата цитадела – личността, за да може да се ползвате безпределно от Съкровищата на Учителя, тъй като огнената мощ може да бъде използвана само за Общото Благо на хората.

538. (31 октомври). Волевият аспект на мисления образ обикновено съвършено се изпуска от предвид . В случай на необходимост може да заповядаш на себе си да се събудиш в точно определено време. Създаденият образ на мисълта ще стои около леглото

като верен страж и в точната минута, съгласно заповедта, ще окаже своето въздействие и веднага, разрешил своята енергия, ще изчерпи и себе си. Следваща нощ той вече няма да буди. Ако се зареди той с добавъчна сила и се даде заповед за продължителност на действието, той ще изпълнява заповедта автоматично. Така се създават привички, черпещи своята сила от продължително създаваните мислени образи. Мисълта е лишена от свое съзнание, тоест тя не може сама по себе си да се отклони от указания път или да измени своята същност. Тя расте в пространството, магнитно привличайки към себе си субстанцията на еднородни мислени образи, но съзнанието в нея отсъства. Бидейки породена от съзнанието, плът от неговата плът, тя носи върху себе си неговия печат, но тя винаги му се подчинява и може да бъде подтисната, ако ѝ бъде изпратена нова енергия с по-голям потенциал. Законът е строго механичен. Тъждествената воля усилва мисълта, противоположната я неутрализира, давайки остатък в едната или другата страна, равен на тяхното различие. Колкото повече са в мисълта огнените елементи на волята и колкото по-висока е степенята на огъня по огнената скала, толкова действието на мисълта е по-силно. Със съзнателна воля действието на мисълта може да се ограничи точно до определен срок. Хората живеят постоянно подчинявайки се на влиянието на мислите – свои и чужди. В това море от всевъзможни въздействия трябва да се плува защитавайки себе си от всички. Въпросът за защитеността на духа е много важен. Като естествена защита обикновено служи заградителната мрежа. Поддържана в необходимия порядък и равновесие тя служи като мощен щит. Втората защита е кръгът. Третата защита се заключава в това да създадеш около себе си сфера, подобна на яйце, обвиваща целия микрокосмос с плътна стена от тънка материя с гъст бял цвят, сходна с цвета на млякото или листенце с бял цвят. Колкото по-гъста и по-плътна е тази обвивка, толкова по-здрава е защитата. Тя не пропуска външни въздействия, идващи от хората, от техните аури и мисли, и защитава от други вредни влияния. Този вид защита може да се направи постоянна, давайки на яйцевидния образ заповед за продължителен срок. Това са личните защитни средства. Мисленото представяне на себе си в Лъча на Владиката има твърде силно защитно въздействие. Или ярко представената на себе си сребърна нишка на връзката. А също и Лика на Учителя в третото око, или представянето на себе си в центъра на Великото Сърце. Защитното въздействие на повтаряното Име също е много силно, както и мисълта за защитаващата Йерархична Ръка и нейната мощ. Всички видове защита могат да се усилят до безкрайност. Съзнателното обръщане към Йерархията никога не остава без отговор и в случай на неотложност Помощта идва незабавно. Така в ръцете на воина има цял арсенал от защитни средства. В корена на всяка защита лежи предварително изпратената мисъл и в нея е основата на защитеността. Разбира се, трябва да се учите да стоите на собствените си крака, без да прибегвате към спасителното застъпничество. Мощта на съзнанието, съединено с Йерархията, е непресъхваща, но самостоятелността, самостоятелното действие, самостоятелната работа, самостоятелната защита, самостоятелното придвижване, са основи на преуспяването. Когато на орела израстват крила той лети сам, без поддръжка. И тъй, съзнателно прилаганата мисъл е могъщо оръжие на Светлината. В неговото приложение и в умението да си служите с него трябва добре да се ориентирате и да се научите на това използване. Мисълта е мълчалива и не се нуждае от думи. Мълчаливата мисъл е по-силна от думата. Учете се да действате с мисъл без думи. Думите са често безсилни, а понякога и невъзможни по много причини. Мисълта е възможна винаги и при всякакви условия. Мислените беседи обикновено са по-действени, отколкото разговорите или обичайните уговорки. В случай на заповед тя трябва да се отдава с непоколебима увереност в нейното

изпълнение, тъй като колебанията на волята веднага се предават на обекта или субекта на въздействие. Нека въздействието да бъде винаги за благо, тъй като отдалят заповедта поема кармичните следствия върху себе си. В тази област се изисква особена предпазливост и съзнание за пълна отговорност. Делата, извършвани в Името на Учителя, в този смисъл не налагат кармични следствия на изпълнителя, но само в този смисъл, тъй като приближават към Този, в Името на когото се твори делото. Тук влизат и делата, извършвани в името на Общото Благо. Но сферата на личните интереси в случай на подобни въздействия подлежи на особено задълбочена отговорност. Но да се защитава може. Обликът на беззащитна овчица не съответства на понятието воин. Да защитаваш справедливо своите интереси е позволено. Иначе ще те стъпчат. Сега светлината навлиза като победител, утвърждаващ себе си и кармата на тъмните е пълното подчинение. Потискането на волята на човека е недопустимо. Волята е свободна, но тъмната воля на тъмните служители не само трябва да бъде подчинена и неутрализирана в корен, но и напълно унищожена. И никакви съображения за свобода на волята тук не са уместни. Свободата на волята за тъмните е свършила завинаги. Свободата на волята остава ненарушим прерогатив за човека, но не за служителите на тъмнината. Нито жалост, нито пощада, нито снизхождение за съзнателните слуги на злото не може да има. Жалостта е допустима само като стрела, поразяваща самоувереността на тяхното самозаслепление или в случай, че в сърцето се раздвижи страхът. Няма по-лошо за тях от такава жалост. Мисълта заредена с волева заповед отива в пространството за изпълнение на поръчението. Кой може да ѝ попречи или да я спре? Биха могли, ако знаеха или вярваха, но не знаят и не вярват и затова са беззащитни. Но тъмните знаеха и силно се ползваха от този канал за тъмни въздействия. Въоръжавам за бъдещето и затова Моля да се осъзнае действието на мисълта. В получената власт нейната мощ ще бъде усилена многократно, но се изисква осъзнаване. Трябва да се научите да си служите с това сложно оръжие на Светлината. Важно е да се разбере, че огнената енергия на микрокосмоса се отлива или съгъства в определена форма, картина или образ и на този мислен образ се дава определена задача, която се влага в него. Като стрела от лък или ядро от оръдие се пуска мисълта в пространството, поразявайки целта. Мисълта трябва да бъде пусната преди да започне да действа. Стрелата вързана за лъка не достига целта. Затова са недействени мислите на хората, които държат крилатата птица на мисълта вързана. Трябва да се осъзнае незабавно могъществото и силата на мисълта.

(На сутринта със затворени очи видях валящ сняг, през деня той заваля).

539. Истина е, сине Мой, вършиш Делото на своя Владика. Светът е изпълнен с Моите Лъчи. Но кой ще съумее да ги вземе? Кой ще съумее да ги претвори в реални форми, можещи да послужат в полза на хората? Мнозина ги усещат, но нямат дар за претворяване. И пространствените съкровища си остават да лежат напразно за неможещите да ги възприемат. Тези малцината, които могат, служат като свързващо звено между Висшите невидими Сфери, между Сферите на Светлината и земните. Затова Давам възможност и право да се черпи без край и предел според своята вместимост. Снегът не е символ на очистиране, но е действителен очистител на пространството. След него атмосферата, очистена от земния нагар и прах започва да звъни, донасяйки пространствените вести. Днес ще Кажа: извършва се мистерията на живота. Утвърждава се нова степен за духа на Земята. Духо - разбирането се утвърждава в Светлината на Новите лъчи. Лъчите - строители на живот тъкат шарките на духа. Земята се облича с ново покривало. Като син в Лъчите на Оца, като Земята в Лъчите на Майката на Света, като световите в Лъчите на Централното Слънце, така се извършва животът. Устременият духом в лъчите изковава защитата на духа.

Формите на живот се изковават от волята. Ковачи са всички и не на своето щастие, а на общопланетното. В огнената ковачница хората коват своето изумрудено щастие. И Ние Указваме как трябва да се вдигне чукът на духа и как да се нанесе ударът, за да предизвика творящите искри на светлината–огън. Чукът за преобразяване на живота е вдигнат. Неговите удари са подобни на космическия ритъм. Той - Чукът на духа сътворява преобразяването на това, което е, в това, което ще бъде. Това, което е, се намира под непрекъснатите удари на Космическите ритми. Наричаме ги ритми на огъня – вълни на идващите енергии. Те навлизат в Лъчите на живота, повече не съдържани сега от лъчите на смъртта и разрушението. Победата на Светлината донася явни плодове. Искам да разберете новата степен на преобразяване и космичността на процеса. В циклите на времето степента, преминавана от Земята, е знаменателна. Отсега тя встъпва в тясно сътрудничество с Далечните Светове с равни права, неувредена от смъртоносния лъч на зловещата планета. Процесът на преустройство навлиза в стадия на строителство и силите на Йерархията са съсредоточени върху него. Очистване и всепланетно строителство - ето етапите на това преобразяване. Към светлите строители е призивът: “Започвайте”.

540. (1 ноември). Ако човешкият организъм прилича на арфа, то следователно той може да бъде настроен във всяка тоналност. Така е и в действителност. И работата е в това да се знае и да се научи как да се прави това. Съзнанието винаги звучи в някаква струна: радва ли се човек, тъгува ли, раздразнен ли е или е спокоен. Състоянието на съзнанието в дадения момент е и настройката или звученето в определена нота. Проявяваното качество също заставя съзнанието да вибрира в унисон с него. Няколко качества дават акорд, всичките качества – симфония от качества, с които или в които звучи целият микрокосмос, в минути на вместиране или постоянно. Настройката на такъв тънък инструмент като човешкия микрокосмос е твърде сложно явление и изисква познаване на процеса. Да се настрои организъмът означава да се приведе в необходимото състояние и, разбира се, в състояние на хармония, тъй като в дисхармонично състояние на настроеност хората привеждат себе си постоянно и пребивават в него постоянно. Когато човек е раздразнен или потиснат повече или по-малко силно, целият негов апарат звучи именно в нотата на потиснатост или раздразнение, в нотата на низшите вибрации от низшата скала на емоционалните движения на астрала. Вибрациите трябва да се издигнат. Трябва да се зададе тон, за да зазвучи той във вибрациите на висшата октава. Не с грубите низши, а с тънките висши енергии трябва да зазвучи съответно в унисон човек. Ритъмът на повторение на свещената дума “Аум”, привещаща в движение висшите енергии, създава звукова или и звукова и психическа вълна, и съзнанието започва да звучи на създадената вълна. Притежавайки свойството магнетичност зазвучалото съзнание веднага установява силови линии на притегляне със съответните сфери, тоест със сферите на тънките енергии, намиращи се на горния регистър и след съзнанието, следвайки го като баржа на буксир започва да звучи в тон и цялата нервна система, а след нея и целият организъм с всички проводници. Тоналността се установява от съзнанието, задаващо необходимия тон, както се задава той от камертона. И в този случай камертонът е много добър, тъй като и той помага да се застави нервната мрежа, подобно на арфа, да звучи в звуковата вълна. Звукът заставя нервната система да вибрира по-лесно от всичко. Всеки звук, от скърцането на стъкло по желязо до човешкия глас. Всички звуци въздействат на човека. Но въздействието на камертона е особено силно, защото той дава чиста нота от природната скала на звуците, еднотонна, в унисон с която звучи определен център, увеличавайки след себе си и цялата система. Центровете на човека съответстват на музикалната скала и затова особено охотно

реагират на музикално съчетание на звуците или на определени ноти. Свещената дума и камертона могат да се съчетаят. Вместо камертон може да послужи всеки музикален инструмент. Могат да се изпълняват съответните акорди ритмично. Музиката настройва нервната система в определена тоналност, затова са въведени песнопения и музикални инструменти в храмовете, тъй като звуците действат мощно. Свещените музика и звуци имат особено значение именно в смисъл на тонално въздействие върху съзнанието и настройването му в определена тоналност. При това ритъмът играе особена роля. Името на Учителя също трябва да се повтаря ритмично, създавайки нужната вълна. Разбира се, тържествеността дава тон с определена височина на колебанията и в този ключ съзнанието звучи в унисон с тънките енергии. Възможно е, избирайки което и да е качество и съсредоточавайки се върху него, да се застави съзнанието да зазвучи в неговата нота, изпълвайки с това звучене целия микрокосмос. Качествата са форми на проява на огньовете или на висшите енергии. Създавайки тяхната усиlena форма, съзнанието започва да изразява същността на техния пламък със себе си и става пламенно звучащо. Утвърждаването на качеството в живота вкоренява неговата огнена енергия в микрокосмоса не временно, а постоянно, създавайки един вид струна, способна да звучи самостоятелно и да оцветява съзнанието със своя цвят. Постоянната съзнателна настройка на съзнанието в определен тон му дава висша тоналност, тоест способност да съзвучи в хармония с висшите енергии. Разбира се и мислите звучат, и, разбира се, микрокосмосът преди всичко звучи от мисълта. Всяка мисъл звучи в своя ключ, настройвайки и целия организъм. Но когато всички външни прийоми за настройване са схармонизирани с мисълта, тогава се получава особено мощно въздействие. Обкръжаващите условия - звуци, цветове, аромати, кадене и всички останали представляват все същите тези средства, прилагани за да зазвучи съзнанието в определен тон. Те облекчават достигането на хармонично състояние. Но Архатът застава арфата на своя дух да звучи в нужния тон със своята огнена воля, заменяйки всички спомагателни средства с огнената мисъл и вибрацията на сребърната нишка. И където и да бъде той, каквито и да са обкръжаващите условия, огненият апарат на неговия дух не се нуждае от никакви външни приспособления и условия. С волята той може да преодолее всичко, ползвайки се от мощта на невидимите енергии. И дори неговият глас може да произнеса свещеното възвание без звук. Висшите енергии в земен смисъл са беззвучни, макар и музиката на сферите да звучи в пространството. Но на Земята трябва да се направи всичко възможно за привеждане на съзнанието в състояние на хармонична тоналност, тъй като условията и хората са чудовищно дисхармонични, и да се устои срещу хаоса от разюздани вибрации, пораждани от хората, е много трудно. Затова трябва да се звучи на своя нота, трябва да се звучи със своя нота. Трябва собствената мощна нота да побеждава винаги хриптенето на обкръжаващата човешка немощ. Винаги е побеждавала. Да не победиш значи да изгубиш всичко и да станеш еснаф. За какво са на еснафа всички достижения? На него му е привычно и удобно в собственото благо. Защо му е да звучи на някакви си висши вибрации на тънки енергии, които за него все още не съществуват? Да се подчиниш на емоция от определен порядък значи да зазвучиш с целия организъм в унисон с нея върху нейната скала на проява, тоест да се спуснеш в сферата на астрала. Затова се убиват емоциите и техния носител - астралът и се утвърждава безстрастие. Арфата на духа трябва да се поддържа в порядък и да бъде винаги хармонично настроена, за да съзвучи на висшите огнени енергии.

541. Духът, устремен към Великото Сърце, се приобщава към неговите вибрации и започва да Му съзвучи. Вибрациите на Великото Сърце се предават по Сребърния Мост.

Мостът е прехвърлен над цялото пространство. Едната му основа е във Великото Сърце, а другата – в сърцето, устремено към Него. Мостът се държи върху двете устои и с тях двете е здрав. Основата на Моста във Великото Сърце е непоколебима и тази същата непоколебимост на основата трябва да бъде и в сърцето, устремено към Него. Непоколебимостта е нужна когато наоколо всичко се колебае. За да се приближиш завинаги и да се слееш в едно трябва да се премине през всичките светове: Невидими и видими. И ако на Земята, където всичко е така привично, може да се държи здраво връзката, то в Астралния Свят, където всичко е изострено до предела и където вихрите, породени от енергиите, вълчат в своите фунии, там тази устойчивост е нужна десетократно. Да се устои там може само във връзка с Ръководителя. Можете да си представите множеството напрегнати магнитоподобни енергии, увеличащи силно съзнанието в мрежите на своите неизживени и все още запазили се в човека притегляния. Силата на магнита на Великото Сърце помага да се преодолеят те и да се продължава пътя без да се отклоняваш нито назад, нито настрани. Лесно е да се изгуби пътят нощем в омагьосаната гора, където от всички страни заплашват чудовища. Но Сребърният Мост е над всички низши светове и утвърден на Земята служи и там [в Астралния свят] като здрава опора. Отрицателите ще останат лишени от всичко, което са отричали, тъй като в Тънкия Свят за съзнанието съществува само това, което то е утвърдило. Но утвърдилият устоите на своя Мост ще знае прекия и сияещ път. Дълъг е човешкият път в Тънкия Свят. Неговите вежи се набелязват тук, на Земята. В света на следствията може само да се жъне това, началото на което или семената на което са заложили тук, на Земята. Човекът, живеещ в плътния свят, прилича на неуморен сеяч. Сее без край и безразборно, без да мисли нито за посева, нито за жътвата. А там, в Невидимия Свят, у него няма да има нищо, освен следствията на посетите зърна и необятното поле на кълновете – добри и лоши, които ще се наложи да пожъне. И няма къде да се избяга от неудачната жътва, тъй като всичко е в съзнанието на човека и астралните условия се определят от енергиите, породени в своя собствен микрокосмос от човека. Тук може да се отиде в гората, на реката, в театъра, да се вземе книга или да се срещнеш с хора, с други думи да избягаш от себе си. Но в Тънкия Свят няма къде да се избяга от своите отродия и от следствията на собствената сеитба. Коренът на злото принася зло, но кълновете на добрите посеви цъфтят с добро. Сеячи са всички, забравили за отговорността от посева. Но знаещият ще бъде внимателен с всяка постъпка, с всяка дума, с всяка мисъл, тъй като те са семена на бъдещи следствия. Там може да се започне нова сеитба, но след като е завършена жътвата и са изчерпани силите на породените енергии. В това е смисълът на един от етапите – чистилицето или мястото за неутрализация на низшите енергии. Ако в този свят бъдещето на човека зависи от много условия и невинаги е в неговата воля да ги измени, то там, където всичко се твори и движи от мисълта, човек изцяло се намира в условията, създадени от самия него за себе си. Дали ще живее в кристален дворец сред чудна прекрасна природа или в зловонно подземие без изход и светлина е работа на неговите ръце, тъй като и едното, и другото е създадено от тези енергии и образи, които той е породил. Злите мисли са дали зли кълнове и безобразни форми от психическата продукция на неговото съзнание, творима от него непрекъснато в течение на целия му живот. Утешението е в това, че доброто, даже и най-малкото, също дава кълнове и ще донесе радост в пропорционално на всички останали кълнове. Прекрасното мислене ще роди прекрасни форми, даже без да се мисли за тях. Законът за съзвучието действа. Но и обратно: низшите чувства и мисли творят чудовищни отблъскващи форми, които обкръжават своя породител с безизходен плътен обръч, докато не изчерпят върху него, породилия ги, своите

енергии докрай. На този закон подлежат всички приведени в действие от човека енергии: и добри, и лоши. И едните, и другите се изчерпват или изживяват на съответните плоскости или планове на съществуване. Разбира се, устремът към Учителя и жаждата за съкровено знание ще бъдат наситени докрай по силата на устрема, но на Висшите Планове. По своите стремежи може да се предвиди път на духа в Невидимите Светове. Всяко съзнание на Земята има някаква обща равнодействаща на неговите стремежи, даваща му движение в определено направление. Тук тя зависи от неговата воля. Там може само да се продължава по линията на предизвиканите за живот енергии, докато не секне техния импулс. Добре е бидейки на Земята да се мятат по-надалеч мрежата и токовете енергии да се насочват извън пределите на кръга на земния живот. Всички хора ограничават своите планове до гроба, който за всички тях представлява предел. За ученика тези граници не съществуват. Неговият живот продължава непрекъснато зад пределите на смъртта и в тази чудесна, прекрасна област на Невидимите Светове той протяга своите мисли, своите действия, своите желания и според своите стремежи и пожънва. Отрицателят е нищ в духовния свят, но колко богат е този, който е подготвил своето съзнание за него. Там може да се лети, там може да се вижда, чува и чувства, там може да се познават световите и Висшите Закони, там е възможно много, недостъпно на Земята. Но за това трябва да се знае, това трябва да се изучава, за това трябва да се подготвяш. За да се движиш и летиш там надалеч и свободно огньовете за полет трябва да се съберат тук. Иначе може да си останеш неподвижен истукан. С други думи натрупалият и събралият тук може спокойно да отиде там въоръжен със знанието на духа. Ръката на Учителя ще го подкрепи и ще му помогне да събере жътвата пет, шест, десет, стократно или още повече пъти. Благо на вас, подготвящите себе си за далечния път. Събирайте обилно зърната на знанието, за да бъде жътвата голяма. И който здраво посее, той обилно ще пожъне. Законът е ваш съюзник. Законът за съзвучието и съответствието управлява света. Лостовите му са в ръцете на човека. Трябва само да се осъзнае това. Така отговорността за своите действия става трипланова и нишката на живот от безкрайността на миналото се протяга в безпределността на бъдещето. Смъртта се отрича и се утвърждава вечният живот.

542. (2 ноември). Връзката се прекъсва когато мисленето е изпълнено с откъслечи от текущия ден. Парцалите на лъжливата обичайност трябва да се предадат на огъня. Приемникът трябва да бъде чист. Преди всичко е Моето. Когато Общуването е поставено в главата на ъгъла и се счита за най-главен фактор в живота, то става непрекъснато. Ден ли е или нощ, но Слънцето е винаги в пространството и неговите лъчи падат на Земята. Така и Слънцето на Великото Сърце озарява сферата на микрокосмоса даже тогава, когато съзнанието е обърнато към мрачните на земния живот и е заето със земна работа или неизбежни земни дела. Но в моментите на Общуване съзнанието е обърнато към Слънцето, за да не изпусне Лъчите. Добре е когато целият кръг на съзнанието и цялата сфера на микрокосмоса са изпълнени с Лика, съществуващ в Лъча. Лъчът носи в себе си Лика на изпратилия го. Чрез Лика е и съединението. И Ликът, утвърден в третото око, съединява с Лъча, тъй като представлява негова страна или плоскост на сливане със съзнанието. В Лика, видим с духовното зрение, става съприкосновение с Лъча. Колкото той е по-ярък и жизнен, толкова по-действително е въздействието на Лъча. Ликът притежава сила, тъй като в него е проявена силата на Лъча. Ликът и неговите излъчвания образуват кръг или сфера на Лъча, падащ от пространството върху този, на когото се изпраща. Яснотата на Лика може да се доведе до такава степен на реалност, че да може да се вижда, усилвайки с това и въздействието на Лъча. Именно яснотата на Лика на Учителя поставя

устрашеното съзнание в непосредствено съприкосновение с Него. Може да се достигне до такава степен и обостреност на възприятието и напрежението, че да се вижда той винаги и вече не във въображението, а в действителността, в движение и цветове. Затова е нужно и съзнанието, и сърцето да бъдат свършено очистени от всякакъв боклук и всичко пречещо. Това явление е възможно само при пълно звучене на вибрацията на Учителя. Сферата на личността и сферата на егоизма не могат да вместят Лика, тъй като са малки. Работата по очистване на съзнанието от ненужни и пречещи елементи е условие *sine qua non* (на латински език: необходимо условие; буквално „това, без което не може да се мине“). То не се върши заради нещо неопределено, а за да може силата на Лъча, благодарение на яснотата и чистотата на екрана, да се изяви изцяло, а не частично. Частичното възприемане е ограничено в рамките на личността, пълното, незапетнено - от нищо. Обречените на смърт, тоест астралът и личността, трябва да се премахнат от пътя, тъй като застилат и затъмняват изпращаната Светлина. Движенията и животът в астралната обвивка не са нужни. Без тях животът става ярък, цветист, и пълнозвучен. Те са букаи на краката, олово на крилата. Човекът, който не се е освободил от тях, прилича на птица, привързана с връвчица. Може да полети, но не нависоко и не надалеч, и незабавно пада на Земята, след като достигне предела на нейната дължина. И дърпането към Земята на границата на издигането е много болезнено. Само духът свободен от веригите на астрала и личността може да лети свободно. Астралът и егоизмът при всяко политане връщат към Земята, ограничавайки неговата височина със своите неизживени енергии. Безстрастието, спокойствието и равновесието на духа са форми на състояние на съзнанието, в които астралът не може да се прояви. Утвърждаването на безстрастието е смърт за астралната обвивка. Безстрастието се утвърждава в живота. Качествата на духа изковават доспехите на Светлината.

Нека печатът на Моето утвърждаване да бъде над всички твои усилия, водещи към свобода и Светлина.

543. Да не пролеете Чашата на Моя Час. Нищо външно не трябва да влияе на Общуването. Малко ли неща могат да се случат в живота. Най-главното не трябва да се поставя в зависимост от случайните условия. Иначе ще се смесят това, което е над всичко, с това, което е долу. Часовете на Общуване трябва да се поставят извън потока и вълните на потока да не се пускат в тях. Нека вълните на външните въздействия да не проникнат в светилището. То винаги се е помещавало в дълбината на храма, зад дебели стени, където не е достигал шумът на пазара и низката суета. Нека Общуването да се твори в тишината на Мълчанието, което е по-високо от шума на живота, тъй като представлява самия извор на живота. Трябва да се учите да се задълбочавате в безмълвието на Мълчанието, което е Мир. За Мира над всяко човешко разбиране се говори, за Мира, стоящ извън това, което е наоколо. Това е Моят Мир. Давам ви Моя Мир, съществуващ в Безмълвието, там където заглъхват шумните крачки на суетата. Търсете минутите на Мълчание и в тях – Мира. Великото Безмълвие царства в космическите простори, тъй като там няма суета. Това Безмълвие звучи, наситено с тържественост и красота, и звуците на небесата не приличат на грубите звуци на Земята. Хармонията свише може да бъде чута само там, където замлъква земното. Ухото, отворено за космическите звуци, е глухо за земните звуци. Земните звуци не трябва да предизвикват движение в обвивките и да ги настройват в своя тон. Нека Моят Мир, беззвучно звучащ, да звучи единствен върху струните на арфата на духа. И ако вън е тежко, усамоти се в тишината на Безмълвието, което е Мир. И тогава Моят Мир ще каже своята вечна дума, тъй като над земното е вечното и над преходното – Безпределността. Необходимите външни условия, нужни за придвижването, ще Дам, тъй като Моята Ръка е

над целия твой живот. И човешките постановки няма да се докоснат до него. Те могат да докосват другите и да ги засягат, но ти си в Моята Ръка, охраняван от Мен, за да станеш изявен съд и да събереш напитката на живота. С нейния огън ще храниш Земята, тъй като си поставен над нея. Пази спокойствие в живота и не подлагай своето ухо на земните гласове. Земното стържене реже чувствителното ухо и то трябва да се затвори за земните звуци. Бъди спокоен във вярата. Нищо няма да ви засегне. Ще минат покрай вас и няма да ви видят, ще бъдат наоколо и няма да ви засегнат, тъй като сте опазени. Това, което е предназначено за всички, не прилагайте за себе си, за вас мерките са други. Преминавайте живота си под Моята Ръка. Преминавайте живота под знаците на явленията, които не трябва и не могат да ви засегнат. Но под знака трябва да се премине, за да се укрепите във вярата в Мошта на Водещата Ръка. Нима няма да Опазя Моите избрани и да Поставя под щита Моите близки? За какво е тревогата, когато Аз Съм зад теб? Малко ли нещо се случва или може да се случи на някого. Но Казвам: нищо няма да докосне вас, отдалите живота си в Моите Ръце. Не се тревожете за нищо. Всичко ще Преобърна в полза и за вечно преуспяване. Дошлият при Мен няма да ожаднее навеки и няма да усети недостиг от нищо. Приложете го в седемте края. Бъдете спокойни във вярата, тъй като Виждам и Чувам и вестителят вече оседлава коня. Това е Моят дом и щитът е над него. В мрачината на мъглата преди разсъмване гори невидима Светлина. И тъмнината няма да се докосне до нея и няма да бъде допусната вътре. Домът е Мой и в него са Моите деца. За тях ли няма да се Погрижа? Сине Мой, учи се да разбираш от живота как Моите хора с неведоми способности обхождат теснините на живота. Всичко е за всички, а за вас е предначертаното от Мен. Трябва да се разбира цялата мощ на Йерархията не от печатните листи, а от живота. Ще Опазя, тъй като Съм с вас винаги.

544. (3 ноември). Нужно е да се утвърди вярата в нерушимост. Не вярвам, а зная. Какво зная? Зная неоспоримо, непоколебимо, че формата на проява на това, в което вярвам или зная, ще бъде именно такава, каквато я утвърждава или иска да я утвърди знанието. Не вярвам, а зная, че този лош човек ще покаже добрите скрити свойства на своята природа, каквито има във всекиго. И той ще ги прояви според вярата или според знанието на човека, утвърждаващ даденото явление в съзнанието. Може да се направи още една крачка и да се замени вярата със знание. Зная, че ще бъде така и налагам рамките на неоспоримост върху своето знание. Поставям печата на неоспоримост върху това, което трябва да се утвърди в плътните условия. Така вярата в това, което ще бъде, се заменя с нерушимост на знанието, твърдо като елмаз, че явлението, утвърдено от знанието, неотвратимо ще се излее във формите, предначертани от знанието. Могъществото на Владиката се основава върху нерушимостта на знанието. Владиката не Вярва, а Знае. Вярата се слива и разтваря в знанието. Вярата, моеща неверието за помощ, е далече от непоколебимата нерушимост на знанието. В обикновената човешка вяра са още твърде силни елементите на съмнение. Вярата на хората е разчупена и затова това, което получават според проявената вяра, е примесено със съставните части на неверието, донасящо нежелателни условия. Тези именно елементи, ненужни и вредни, донасящи и такива плодове, трябва каквото и да става свършено да се отстранят от сложното явление на вярата. Затова вярата, накръпена и лишена от чистота и монолитност, се заменя от нерушимото знание или нерушимостта на непоколебимото знание за това, че явлението, призовано от волята за утвърждаване, не може да не се прояви в начертаната форма. Човешкият организъм резонира на мисълта, тоест звучи отменно в унисон с предпратената мисъл. Мислейки за човека лошо и предизвиквайки скритите лоши свойства на неговата природа с мисълта, го заставаме да

звучи именно на тях в съответствие с предпратената мисъл. Нужно е добрите качества в човека да се увеличават десет пъти и лошите да се намаляват също толкова, старайки се да не се спирате с мисъл върху тях, тъй като мисълта ще извика за живот тези свойства, даже и да ги няма. Тя ще ги разбуди, тъй като е приготвила за тях форма. Когато мисълта потенциално расте и става огнена, тоест действаща мощно, трябва да се мисли за хората много предпазливо, тъй като техните постъпки и тяхното поведение ще приемат формите, съответстващи на нашите мисли. Мислете ясносйно и за благо. По-добре е да грешиш в доброто, отколкото да засилваш тъмнината в своя близък. Така става съзнателното преобразяване на хората, които влизат в съприкосновение с нас. Трябва да се познават хората и трябва да се съвмести това знание с уменията да се призовава от същността на всеки човек светлината, мислейки за него благожелателно, тоест утвърждавайки със своята воля благите форми на неговите прояви. „Така си и знаех“ е двуостра формула. Ако знанието е било силно и нерушимо, то човекът, за постъпката на когото е било твърдо предпратено това знание, може да стане просто жертва на здравата увереност на съзнанието, непредпазливо внушило негодната мисъл. Благите форми за проява в поведението на обкръжаващите могат да се предвиждат с мисъл, създавайки с нея канали за действие. За очаквания лошо всичко ще бъде лошо, ако неговата мисъл е силна. За очаквания от хората само лошо всичко ще бъде лошо и хората ще проявяват само своето лошо, според мисълта на очакващото съзнание. Затова при нарастване на огньовете и вътрешната сила своите творещи мисли трябва да се изпращат предпазливо и под контрол. Три четвърти от постъпките на хората се извършват под неосъзнато внушение отвън. Колко зорък трябва да бъде дозорът, за да не станеш сам жертва на чуждите мисли и да не направиш своите близки жертва на своето неблагожелателно внушение. Затова мислете за благо. И виждайки неблагожелателни постъпки отстрани създайте желаната форма и в нея лесно и свободно ще се излива свободната воля на човека, тъй като хората обикновено нямат твърди форми за изява на своите енергии. Пригответе ги за тях вие. Погрижете се за тях. Бъдете творци на човеците за благо, тъй като са много творещите зло. И когато в основата на процеса е заложена не вярата, а знанието на това, че всичко ще бъде неизменно според волята на вашето решение, благите следствия са неизбежни както утрото на идващия ден. Ние твърде много мислим за себе си. Да помислим и за другите; и за тях ще бъде благо, и за нас, сеешите и утвърждаващите го в хората. Нека даваната власт да се прояви в утвърждаване на хората в благото. Човешките енергии се мятат и на тях трябва да се даде изход, подготвяйки за тях в пространството благи форми. Такива също форми за проява на своите енергии могат да се създават и за самия себе си. Например възможно е да се отлеят утвърждаваните качества в съответните форми, създавани отрано от мисълта. Енергиите ще се тръгнат по тях като влак по релси. Без релси влакът няма да тръгне, без форма, отрано създадена и приготвена, мисълта няма да се vyplъти в нея. Случайните форми са хаотични и лишени от контури. Безформените мисли са бездейни. Да помислим за това как може да претворим хората, които ни обкръжават.

545. Приятелю Мой, една победа се различава от друга. Признаваме за пълна победата, изключваща възможността за повтаряне на нежелателните явления. Утвърждаваме като пълен пълния победител. Ще победим всичко, но не веднага, а стъпало след стъпало. Затова и възходът на духа върви по стъпала, тъй като е невъзможно да се достигне всичко изведнъж. Но всяко стъпало изисква пълна победа над явленията, които го съпътстват. Птиченцето лети около гнездото и само възрастният орел се осмелява на далечни планински полети. Затова първата задача е да израснат крила. Крилата растат от

смелата, дерзаеща мисъл, определила голям кръг за себе си. В него ще премине и животът. Мисълта определя предназначението. Трябва да се разбере, че всичко се твори с мисъл. Хората ходят, нещо правят, нещо строят, за някъде бързат, но всичко става с мисъл и зад всяко движение и постъпка стои мисълта. Все още не може с мисъл да се вдигне камък и да се изгради дом, но домът се изгражда от мисълта, тъй като трябва първо да се помисли, а след това според мисълта и да се строи. Мисълта е зад всичко и стои преди всичко. Ако човек иска нещо да има, нещо да достигне, нещо да създаде, в основата на желаното той трябва да заложи мисъл. Зданието без фундамент, върху който да стои, е немислимо; така и явлението не може да се осъществи, ако в неговата основа не е заложена мисъл. Мислените постройки са значителни с това, че представляват фундамент на плътните постройки. Сега ударението се поставя именно върху мисълта като основа на битието. Триплановото изграждане на света започва с мисъл, отливаща се във форма, обличана накрая с плътна форма. В основата на всяка постройка се залага мисъл-огън. И ако ние искаме нещо да създадем, създаваме го там, в света на мисълта, а ако искаме нещо да разрушим, разрушаваме отначало мислената основа на явлението, после астралната форма; физическата, нямаща фундамент основа, скрепяваща нейната материя в едно, се разпада и разлива от само себе си. Тя даже не трябва и да се разрушава, тъй като това вече не е обичайната плътна форма, а нейният труп, лишен от душа, тоест от своята невидима скрепяваща частиците на нейната материя основа. Веднага щом като менталното и астрално начала оставят човека, неговата физическа форма започва да се разлага. Но невидима душа или невидими принципи притежава не само човекът и всичко живо, но и всеки предмет и всяка вещ, вярно, в друг вид, отколкото например при човека. Енергията на съзидание и енергията за разрушаване се насочва към невидимата форма на явлението. Вкоренената привычка в Тънкия Свят е изразена във форма с вкостена устойчивост от сгъстена плътна и тънка материя. Ако с огнена мисъл се разруши и изгори тази постройка или вкаменена мислена форма, притежаваща своя инерция и живот, то човекът незабавно се освобождава от гнета на привычката. Хората се борят с привычките и то често безуспешно, тъй като започват не от нужната страна. Но разрушавайки мислената основа на тънкия фантом на привычката отсичат нейния корен в Невидимия Свят. Мисълта е най-мощното оръжие: и разрушително, и съзидателно. Защо да се маха с ръце и да се уморяват краката, и да се напрягат мускулите, когато огнената мисъл, тиха, беззвучно - нечувана, непознаваща граници и препятствия може да разруши и да създаде не само малко явление, но и цял свят? Огненото оръжие е двуостро. Ние не сме разрушители. Ние сме Строители на живота. Но Разрушаваме постройките на тъмните от корен. Те биха могли да побеждават, ако бяха в състояние да противопоставят мисъл с по-голям потенциал. Но Светлината е по-мощна. С поражението на своя стопанин са се лишили от корена си. Затова процесът по почистване на планетата и разрушаването на всички тъмни начинания ще тръгне с бързи крачки. С всичко, което е от тъмнината, трябва да се борите противопоставяйки на тъмните хитрини мощта на огнената мисъл, здраво съединена с Йерархията. Затова Давам власт да се твори с Моето Име. Ние Творим на Висшите Планове, тоест Творим с мисъл. Може ли което и да е човешко начинание да върви срещу мисълта, подхранващата основа на която е съединена с йерархичното начало? Творящият в Мен и с Мен, и с Моята сила не знае поражение - винаги е победител. Трябва да се осъзнае творещата мощ на огнената мисъл, съединена с Учителя. Именно това осъзнаване на нейната непобедимост придава мощ. И тогава вярата се претворява в нерушимо знание. Трябва да се учите да творите и разрушавате с мисъл. Нито думи, нито постъпки са нужни, нужно е действие на мисълта. Именно притеснените

условия на живот, затваряйки всички входи и изходи, не могат да ограничат с нищо простора на действие на мисълта. И колкото е по-тясно долу, толкова по-пламенно може да твори свободната безсловесна мисъл. Това не е безпочвено мечтание за това, кое би било добре и какво би било лошо, или за това как би било добре, ако би се случило това и това - не. Това не е мечтание, това е рязка, точна, кратка огнена заповед на мисълта, твореща нерушимото следствие по формулата: „Да бъде така”. Първият етап на действието, запечатано с печата на нерушимостта, е разрушаване корена на явлението в Невидимия Свят до основата. Второто е създаване на желаната тънка форма - антипод на разрушеното явление за утвърждаването му с цел крайна проява в плътния свят. Трябва да се разбере двустранната природа на действието. Само разрушаване без замяна на разрушаваното с неговата антитеза ще бъде нарушаване принципа на строителство. Всички сили са биполарни. И ако се дава власт да се разрушава, се дава и да се твори. Огнената енергия е единна по същество и двойствена по своята проява. Преди да пристъпи към прилагането ѝ в живота, тази мощ изисква осъзнаване. Може ли да спори, да се вълнува, да се безпокои, да се тревожи и да се суети човекът, осъзнал мощта на мисълта и научил се да я прилага! Не, не може. Много силните хора даже физически обикновено са спокойни. Осъзнатата сила дава това спокойствие. Беззащитното сляпо двукрако нищожество може да изнемогва във вълнение и безпокойство, но не и този, на когото е дадена власт да твори и да поражда. Воини Мои, Въоръжавам ви с огнените доспехи и победното оръжие на Светлината. Според вашето съзнание ще бъдат и вашите сили, и умението да ги управлявате. Основата на Учението е прилагане на неговите положения в живота. На утвърждаващия ще бъде дадено според силата на неговото утвърждаване. Исканият да има и да достигне ще утвърди достижението в живота, прилагайки даваните знания. Дават се двадесет и четири часа в денонощието, за да се научите да прилагате. Навсякъде, винаги и всякога, всеки миг може да нараства огнената мощ, прилагайки даваните сили. И съкровището на мощта ще расте невидимо, пламтейки с кристалите огнени енергии. Съкровището нараства съзнателно. Нараства в приложението. Аз Съм с вас и Давам сили да направите съкровището на могъщия Камък сияещо.

546. (4 ноември). Владиката Указва съзнателно да се внася светлина в живота и да се заменя с нея обкръжаващата тъмнина и в хората, и в явленията. Аурата достига състояние на светлоносимост и въздейства на всичко, което е наоколо, преобразявайки го. Това е и Великото Служене. Егоизмът не може да свети. Значи трябва да се забрави за себе си. Самозабравянето, самоотричането, самоотвержеността са такива качества на духа, формите на които вмести в себе си и позволяват да се изяви светлоносния пламък на сърцето. Отвърщането от себе си, от своя егоизъм, личност и астрал свалят от микрокосмоса светлонепроницаемите обвивки, след отстраняването на които вече нищо не пречи да се свети. Мътни са човешките аури, тъй като плътните похлупаци на личността, егоизма и астрала са надянати върху всяка. Колкото е по-силно движението, ставащо в тях, толкова по-светлонепроницаеми стават вибрациите на аурата. В случай на силно проявяван егоизъм и астрал микрокосмосът се обвива с тъмен зловонен газ и светлината на човека гасне във вълните на зловонните излъчвания. Излъчванията на тъмните огньове обвиват организма със саван на смъртта, през който не проникват лъчите на живота. Затова човешките сърца се нуждаят от очистване на огньовете, носени от тях. Така преобразяването на своята същност става цел в живота на всеки човек. И светлината, която е вътре и Светлината на Моите Лъчи, творят това двойно преображение, привеждайки обвивките в мълчание. Те могат да звучат, но само в светлината на обединените вибрации на Моите Лъчи с вътрешната

светлина, която е скрита под всички обвивки. Преградата между единната светлина, състояща се от смъртните и временни обвивки, трябва да се премахне, за да не пречи нищо на сливането със светлината. В минути на Общуване обвивките се привеждат към възможното пълно мълчание, за да не затъмняват Моята Светлина и да не пречат на нейното съединение с вътрешната светлина. Временно се достига състоянието на безстрастие, което също служи като форма за проява на светлината. Добре е когато съзнанието може да вмести мисълта, че качествата са форми за проява и изразяват светлината в човека. Носителите на светлина не могат да бъдат носители на отрицателни качества. Не може да се прояви светлина в злобата, нито в страха, нито в раздразнението. Техните вибрации не се съчетават със скалата на вибрациите на Светлината. Затова и не може да се служи на двама господари: на тъмнината и на Светлината, на малкото лично “аз” и на висшето “Аз” на човека. Със заминаването на тъмните от световната сцена задачата по преобразяване на човешките микрокосмоси застава пред хората в цялата си пълнота, тъй като заминаването на служителите на мрака още няма да направи хората свършени. Разликата ще бъде в това, че еволюцията стремително ще се придвижи напред, несдържана повече от изкуствените тъмни бентове. И както някога, когато не е имало тъмнина над Земята, а е имало единно стадо и Един Пастир, всички народи на Земята ще се обединят в служене на Единната Светлина. Йерархията ще навлезе в живота и съзнанието на хората като водещо начало. Ще свършат войните, ще угаснат разприте, ще се прекратят маскарадите и комедиите на конференциите, злобата ще утихне, ще бъдат свалени веригите от малките народи и човечеството ще насочи всички свои сили към строителство на живота и украсяване, и благоустрояване на земната градина. Земната градина е запусната, обрасла с бурени, в нея има много боклук и гнилоч. Човечеството ще насочи своите сили не към изстребление и разрушение, а към съзидание и преустройство. Светлината-победител ще навлезе победно във всички човешки начинания. Тъмните служители и съратниците на тъмнината ще бъдат отстранени от земните учреждения. Отборът по светлосянка и паспортът с аурните цветове изключва възможността за измама и вълците в овчи кожи няма да бъдат допускани до делата. Ще стане пълно очистване от горе до долу във всички сфери на живота, невидими и видими, обществени и държавни. Ще бъде утвърдена справедливостта, а също и човешките права. Прикриващите се няма да бъдат допускани повече до лостовите на живота, тъй като вредата от тях, прикриващите се зад маските на благо, е голяма. Огромна труд предстои. За него и Подготвям. Чрез носителите на Светлина Моята Светлина ще навлезе в живота. Широко е полето на труда и посевът е необятен. И се изисква съответна готовност. Учението ще стане основа в живота на народите. Невидимият Свят е реалност, утвърдена от науката. Материята ще бъде разбрана в цялата своя съкровеност. Светлоносната материя ще утвърди Светлината. Ще изчезнат спекулациите и печалбата ще престане да бъде цел в живота и политика на цели народи или групи бизнесмени. Светлината, проникнала във всички ъгълчета на живота, ще освети техния мрак и тайното и скрито ще стане не само явно, но и нетърпимо и повече недопустимо. Много съвременни явления от живота в новия Свят ще бъдат просто нетърпими. Велико е бъдещето и пред вървящите към него е Новата Страна. Чрез нея Светлината ще навлезе в света за всички народи от Земята. Цитаделата на Светлината се утвърждава в нея.

547. Наистина, сине Мой, идва друго време. И ако кучето не се отзове на повика на този, който върви срещу Светлината, то за вървящите след Мен успехът ще бъде във всичко: и в голямото, и в малкото. И колкото повече се очиства Земята от последствията на победената тъмнина, толкова по-ярки ще бъдат цветовете върху килима на успеха. Времето

на притеснения свърши. Така и интензивното Общуване води след себе си успех. Къде е границата между успехите на Светлината? Ако в Мен устояхте в обкръжаващата тъмнина, то колко ще укрепнете в Светлината, разсеяла тъмнината? Неуспехът е признаване на тъмните. И ако тъмнината е повалена в прахта, то неуспехът си и отива с нея и се заменя от успеха. Победата на Светлината е утвърдена. Светлината-победител е утвърдена. Във вас се утвърждава Светлината-победител, носеща ви успех и победа във всички ваши дела. И ако Аз Идвам в слава да Съдя живите и мъртвите, то и вие – съучастниците в Моите Дела и наследниците на Моето достойние, ще навлезете в слава в новите здания на света и успехът във вашите дела ще ви съпътства. И каквото помолите в Мое Име, ще ви бъде дадено. И каквото пожелаете в името на Светлината, ще бъде изпълнено. И не трябва да се моли. Сънаследникът не моли, но взема нужното в името на Общото Благо. Не за своето благо ще се труди сънаследникът на Моите Съкровища. Но всичко нужно за неговото дело и нужните условия за работа ще бъдат изцяло дадени. Порадвайте се на новите условия на пътя. Новите лъчи, помели тъмнината, ще направят това възможно. Конете на щастието са оседлани и вече чакат тези, за които са предназначени. И нека вашата радост от бъдещите ви успехи да бъде Моят дар за преданите и изпитани в страшните дни на борбата на Светлината с тъмнината, сърца. Искам вашата радост за Единната Светлина да не се помрачава от нищо. Всички противодействия, всички противни и нежелателни явления ще бъдат дадени изключително само за утвърждаване на вашата власт над тях, за да видите, че сега победата на Светлината се утвърждава във всичко за тези, които са със Светлината. И в победилата Светлината нека вашата радост да бъде съвършена. Искам да ви видя радостни и светли в лъчите на настъпилата зора. Приемете Моя Дар за прилагането му във вашия живот. Дните на скръб отминаха, настъпват дните на радост. И страшните събития не са за вас, приелите Моята Светлина. Сега в своята аура ще понесете кармата на успеха във вашите дела. Тъй като сте съсредоточили в Мен своите стремежи. За всички ви ли са Моите Дарове? За всички, но според огньовете на пълното предаване на Мен. Утвърдилият своята пълна преданост в Моето Сърце ще пожъне обилно от класовете на успеха. Но всички донесли ще получат според размера на донесеното. И благо на вас, потрудили се в дните на тъмнината не мислещи за награда. Владиката не Забравя нито едно усилие, извършено в Негово Име. Плодовете на трудностите, понесени в Името на Владиката, са непресъхващи в своите енергии. Пет трудности, пет плода и пет хиляди наситили се; много трудности, много плодове и множество наситили се. Разберете широко! Дошло е време, когато казаното от Мен започва да се възплъщава явно в живота. И заповяданото се превръща в реалност. Вашата мисъл притежава сила в Моите Лъчи. Вашата мисъл ще се осъществява чрез Моята сила. Затова вашите мисли трябва да бъдат съзвучни на Лъча. Колкото са по-съзвучни, толкова са по-мощни. Творим чрез сливане на съзнанията. И вашата сила не е във вас, а в сливане с Мен. Искам Моето Присъствие да стане реално и при светлината на деня, и в тишината на нощта, а не само в минутите на Общуване. Дошло е време, когато даваните възможности се увеличават стократно. Дошло е сега. Нарекох приказка заповяданото време. Така е и в действителност. И когато сте с Мен насаме, се обръщат вълшебните страници на чудната приказка. Погледнете как скритото тайно започва да приема явни форми. Искам да ви наситя с осъзнаването на мощта на новите лъчи. Уран навлиза в пълно управление при пълно господство на неговите лъчи. Уран - победителят. Уран - съуправителят на планетата на Майката на Света. Обединените лъчи носят Светлина на света.

Сине Мой, ти си Мой от векове, бил си, си и ще бъдеш, даден си на Мен с повелята на Висша Воля. Затова твоите лъчи се утвърждават в Моите Лъчи. Тъй като е

дошло твоето време. Много рядко достижение. Не на много е дадено да проявят своите самопроявени лъчи в Моите Лъчи. Ще Кажа още: силата на Лъчите нараства, утвърждавайки победата. Ти си Мой и всичко твое е в Мен. Кое е извън Мен не е твое. То е временно, докато си на Земята. Утвърждавай се в Мен ежечасно, за да свидетелстваш за Светлината. Ще станеш свидетел не на малкото. Стоиш пред ново чудесно стъпало в живота. Трябва да го срещнеш с разбиране.

(Дни на дребни успехи и изпълнение на запланараните мисли).

548. (5 ноември). Следствие на необмислената постъпка се явяват резултатите, намиращи се в съответствие със същността на причината. Повтарянето усилва съответствието на следствията. Да се прекъсне веригата на причинността може само отнемайки едното звено: или причината, или следствието, което на свой ред представлява причина. Това може да се направи създавайки в своето въображение явление, противоположно на дадената постъпка, но с по-голям потенциал. Едното неутрализира другото с превес на страната на породения антипод, който вече сам представлява зърно на причинност, но с характер противоположен на унищоженото звено. При растящи огньове това е лесно да се направи, тъй като потенциалът на нарасналата мисъл без особен труд преодолява противодействието на енергиите на причините, посети по-рано. В това е простата гаранция за победа. С новата сила се потушават гнездата на кармичните енергии, заложи в микрокосмоса. И кармичните срещи, и всичко, отнасящо се до кармата, се посреща от растящите огньове и огньовете регулират предишните дългове. И това, което е било трудно да се посрещне и изчерпи някога, без всякакви усилия се неутрализира и гаси от силата на огньовете сега. Да вземем за пример явяването на врагове, които могат да ни терзаят със своите несъответствия. Влизайки в допир с нашата аура, наситена с нова енергия и сблъсквайки се с излъчванията на заградителната мрежа, предишният натрапник губи всякакво желание да общува и да прави опити да потуши нашите огньове със своите слаби излъчвания. Съзнанието, въоръжено с огньовете, дотолкова надраства своите противници, че те доброволно се оттеглят от живота на носителя на светлина. Нужно е просто да се израсне духом от всичко противодействащо както вътре, така и вън. Затова основната задача е да се умножава Съкровището на мощта, тоест да се събират вътре и да се натрупват кристали от съгъстена светлина, увеличавайки обема и силата на Камъка. Търсете Царството Божие... и останалото ще ви се приложи. Царството Божие е сравнено с намерено съкровище. Това е и Съкровището на Светлината или съкровището на Камъка, растящо и отглеждано вътре в човешката същност. Когато то е намерено и расте, всичко външно престава да има свое самостоятелно значение и да служи като самоцел. Целта е една - да се увеличи Съкровището, за да засияе то с всички страни, побеждавайки всичко и вътре, и вън, и преодолявайки всички препятствия и противодействия. Огненото съкровище е по-силно даже от въздействието на светилата, тъй като вървейки с Мен са ги преодолявали. Става дума за противните въздействия. Лъчите съзвучни на Камъка не трябва да се преодоляват, тъй като те съдействат за неговия растеж. Качествата на духа са страните на съкровището. Растящо, то разпалва центровете и пробужда нови способности. То дава възможност да се лети. То разсейва тъмнината. То звучи срещу Моя Лъч със своите огнени лъчи. По него, растящо в тишината или във вихрите на боя, Виждам при приближаване към Мен Моите избрани. Вие, държателите на Камъка, ако загубите целия свят, запазили съкровището, няма ли да удържите голяма победа? И за какво ви е да придобиете целия свят, ако сте загубили своето съкровище? За какво е тогава всичко: и живота, и света, и вещите? Затова ще умножаваме огненото съкровище като най-ценно, което съществува на Земята и в световите.

Заради него, горящо вътре в нас, са преминали безкрайна еволюция формите от началната искро-монада. Да опазим съкровището, тъй като то може както да се натрупва, така и да се разпилява. Ще разделим всички наши действия, думи и мисли на две групи - разпиляващи и събиращи огнените кристали, влизащи в строежа на Камъка. Ежедневно с шепи може да се насипе цяла планина, но работейки ежедневно. Съкровището се събира с всекидневен, постоянен, упорит труд и при това съзнателен. Ще отстраним грижливо разхищаващите съкровището от живота на съзнанието. Ще се предпазваме от хората, поглъщащи и разхищаващи психическата енергия, тъй като тя е огнената победителка и е събирач на огнени кристали, тъй като дава реални отложения. Да заприличаме на Слънцето, даващо Светлина, но не за себе си. Ще се научим да отдаваме не своята същност, не огнените кристали, а светлината, излъчвана от тях. Цитаделата на духа, съкровищницата, където се пази Камъкът, свята святих на местообитаването на Безмълвния Свидетел е недостъпна за нищо външно, тъй като това е Моята Обител и в нея се пази съкровището на Камъка, даващ своята светлина на всички. Повтарям: светлина се дава на всички, но не и източникът на светлина, не самият светилник. Камъкът расте мощно в определени условия, като кристал в наситена среда. Наситеността на средата трябва да се създаде и първото условие за наситеност ще бъде напрежението. Да обикнем състоянието на постоянно напрежение като най-непременно условие за нарастване на кристалите на огненото Съкровище. Под натиска на напрегнатите енергии изкристализират нови отложения и страните на Камъка нарастват. Да заобичаме огненото напрежение. Да усетим неговата твореща сила. За да се получи кристал енергията трябва да достигне определена степен на напрежение. Това може да бъде напрежение на покой или напрежение на действието, когато или се усеща потенциалната мощ на Камъка, или тя се утвърждава в действия. Единствено гнилостта на покой на застоялото блато не е свойствена за неговите носители. По този начин кристалите на огъня растат в тишината на безмълвието. По този начин в напрежението на действието те се увеличават. Безмълвието и действието са двата полюса на проявата на мощ. И ако внесем началото на безмълвието или тишината в действието и напрегнатостта на безмълвното действие в тишината, ще осъзнаем мощта на действието, по-точно на това действие, от което нараства Съкровището. Мълчанието и действието са полюсите на единната вещ, силата на която се утвърждава в равновесието.

549. Ако хората познаваха силата на лъчите, колко биха се стремили към тях. Черпете силата на лъчите, ползвайки се от тяхното притегляне. Открийте себе си за тяхното въздействие. Стремете се да възприемате съзнателно проявената сила на пространствените лъчи. Устремете се срещу лъчите. Устремявайки се към далечна звезда приближаваме нейния лъч и влизаме в съприкосновение с пламения Логос. Обръщайки се към звездните Водачи се приобщаваме донякъде към тяхната сила. Според качеството на желаното може да се обръщаме към различни Водачи. Астрологията запознава човека с огнените Логоси и с тяхната връзка между същността на човека и лъчите на светилата. Лъчите изтъкават шарките на човешкия живот и техните комбинации и съчетанието им с волята на човека създават линията на неговия живот. Как може да не се познава собственото звездно наследство, давано за цял живот? Може да се каже, че волята на човека тъче шарките на своя живот от елементите на звездните лъчи в тяхното съчетание с елементите на Земята и центърът на тази сложна работа представлява микрокосмосът на човека. Лунният човек или човекът със спящи центрове, намиращ се във властта на астрала, кармично е подчинен на равнодействащата сила на пространствените лъчи, срещащи се в неговата сфера или същност. Но този, чиито центрове се събуждат и огньовете растат, със своята огнена воля

придава на тези съчетания нужната и желана форма на проява, един вид пречупвайки в себе си силата на звездните лъчи и направлява по своя воля тяхната равнодействаща. Звездите управляват този, който не може да управлява себе си. На всекиго се дава съчетание от чудесни елементи в различни комбинации, на всекиго се дават таланти. Въпроса е в това какво е направил всеки с полученото качество и как го е приложил, как се е разпоредил с него. По същия начин е дадена и воля за свободен избор на всички. Едни плуват по океана на живота накъдето ги отнесе по волята на стихията. Други сами избират направлението и плуват към целта, избрана от собствената воля. Целта на еволюцията е да се развие волята до пълно управление на елементите от всички царства на природата. Защото на човека е дадена власт над материята от всички планове. И ръцете, и мислите са нужни за земния, за Висшия ръце вече не са нужни. Но волята е нужна за създаване на всички планове. Волята е огън в действие, формиращ низшата материя. На волята се подчинява всичко, тъй като всичко зависи от подчиняващата воля. Волята се проявява във всяко движение на човека. Това е най-чудесното, което съществува в него. Пламва заповед на волята и човек подчинявайки се твори дела и големи, и малки, и велики подвизи. Всичко, което е създадено от човешките ръце на Земята, е създадено от волята. Мисълта управлява всичко, идеите управляват света, но и мисълта, и идеите се управляват от огнената воля. Мисълта се изпраща от волята. Мисълта се създава от волята. Зад всичко и над всичко стои волята. Височайшия прерогатив на човека се явява волята – висшето, което съществува в него. Волята може да се развива безпределно, но в съзвучие с Висшата Воля и тогава няма предел нейното могъщество. Човешката воля не е по същество воля, а своеволие и затова нейната сила не е голяма. Но волята, сливаща се с йерархичната, потенциално расте в пряка зависимост от силата и степента на слятост. Тъй като сам по себе си човек е нищо. Волята се проявява в пълна мощ само чрез сливане с волята на Владиката. Така Владиката Посреща на всички пътища на възхода. Без Него няма пътища. И накъдето и да се обърне погледът, навсякъде искрено търсещият е посрещнат от Сияйния Лик на Владиката.

550. (6 ноември). Сине Мой, събитията назряват. Тяхното приближаване пречи на обичайното възприятие, тъй като пространството е неспокойно. Силите на Хаоса, предизвикани от тъмните, са нарушили равновесието на стихииите. Стихиите се вълнуват, заплашвайки с катаклизми. Напрежението трябва някак да се разрежи и да се насочи ударът на стихииите в определено русло. Това е задачата на момента. Планетата е под удар. Земната аура се вълнува, заставяйки организмите на хората да вибрират. Земята прилича на тежко болен, при който току що е отминала кризата. Възможни са още усложнения и последствия от смъртно опасната болест. Човешкото съзнание би могло да помогне за много неща и да облекчи много, но в масата си то продължава да пребивава все още в победената тъмнина. Както след страшна буря, преминала над океана, все още има вълни, така не са се успокоили и вълните на стихииите. Катастрофата все още е неизбежна. Ако не се постигне спад на напрежението не може да се започне всепланетно строителство.

551. Проявете още малко търпение. Краят увенчава делото. А то се увенчава така, както Иска Учителят. Искам да ви Приуча и на вашата радост, на радост не за земното, а за духовното. Защо да се радваш на това, което днес го има, а утре си заминава в забрава? Ще бъде ли целесъобразна такава радост? Защо да обричам своята радост на смърт, привързвайки я към това, което е смъртно? Ние Говорим за безсмъртните извори на радост, същността на които не пресъхва във времето. Радостта на мъдростта е радост за непреходното. На него и ще се радваме. Но радостта от земното е радост обречена на смърт, тъй като земното е смъртно. Да се порадваме на Учението на Живота. Да се порадваме на

Учителя на Светлината. Да се порадваме на пътищата на вечния възход. Да се порадваме на безсмъртието на духа. Да се порадваме на всичко, което е от Светлината, тъй като Светлината е вечна. Да се порадваме и на нашите огорчения, тъй като те ни тласкат към вратата на Светлината. И да намерим висшата радост в този свят, който ви Давам Аз. В света ще имате скръб, но се радвайте - Аз Победих света. Към тази победа ви Водя през земната мъка и радост. През радостта и мъката трябва да се премине неотлъчно с Мен. Отделянето от Мен в земната радост или мъка е предателство на пътя. Възможно ли е да се забрави за Учителя в мрачината на мъката или опиянението на радостта за преходните земни дела? И едното, и другото е Майя, стремяща се да ни раздели. Затова силните земни чувства са Мои врагове, въвличащи ви в мрежите на Майя. Разбира се, ще победим във всичко. Но защо да се предаваме на изкушенията на преходните чувства? Терзаем се не за действителността, а за фантомите на своето въображение. Действителността на бъдещето почти никога не се обръща към човека с тази страна, която го задължава да се терзае и измъчва заради предполагаеми неприятности. Затова терзанията за това, което може да бъде или което не може да бъде, са безсмислени. По-добре е направили всичко, което зависи от нас, да предадем бъдещето на волята на Владиката. Действията и предвидливостта са допустими. Но не са допустими безпочвените терзания. Терзаем се не за това, което ще бъде, а за това, което си въобразяваме че може да се случи. Къде е увереността в собствената сила и нерушимото могъщество на мисълта? Сине Мой, учи се да направляваш събитията в живота с воля и мисъл, без да обръщаш внимание на привидните неуспехи. Те са за страхливите и колебаещите се, но не за тези, които са осъзнали своята сила. Гарантирам за успеха, ако се изпълните с Владиката.

552. (7 ноември). Необходимо е да се потрудите много преди да се освободите от земните притегляния. Когато Казах, че идва князът в този свят и няма в Мен нищо, Имах предвид не само бившия стопанин на Земята, но и връзките на духа с планетата. Нишките, съединяващи микрокосмоса със Земята и привързващи към нея бяха разкъсани изцяло. Духът беше свободен. В това е и висшата свобода на човека на Земята - да се освободи от Земята. Завършващият дух приключва всички земни сметки и е готов да се откъсне от нея в далечен полет към другите светове. Това не се среща дори и един път на хилядолетие, тъй като такава проява на откъсване от Земята е най-рядко достижение. Но към него водят стъпалата на подема и съзнателно устремяващият се ще достигне според своите сили. Много са степените на свободата. Здравно привързаните пребивават след заминаването от плътния свят в неговите низши слоеве. Колкото по-слаби са огньовете на духа, толкова неподвижен е техният притежател. Възможно е да бъдеш в Надземния Свят като каменен истукан, когато плътните притегляния не допускат движението. Много обричат себе си на неподвижност, утвърждавайки смъртта и умирайки в духа. Свободата за придвижване в Тънкия Свят зависи от насъбраните огньове и несвързаността на съзнанието. Оттук и заветът: "Не се привързвайте към нищо". Ако човек цял живот е преживял в един дом, без да се отдалечава никъде от своето местенце и не желаейки да се отдалечи, и не помисляйки за никакви придвижвания, то и в другия свят неговото съзнание ще бъде също толкова инертно. Енергиите, които не са зародени на Земята, не могат да се проявят в другия свят. Но този, който седейки на едно място облита с мисълта си света и световите, в духа си вече се е откъсал и ще бъде свободен. Зърната от енергия, можещи да дадат желаните кълнове, трябва да се посеят тук като се знае, че недостижимото и невъзможно тук там е и възможно, и достижимо. Но трябва да се разбере нематериалността на условията. Разбира се, дрехи са нужни и там, за да се облече мислено голотата на тънкото тяло, както се облича то на

Земята с дреха не мислена, а плътна. Но за сведение това е всичко, което е нужно на човека. Друга собственост не се изисква, тъй като нищо от това, което е било толкова нужно на Земята, там не е нужно. Представете си, че тук на Земята в плътния свят човек получава наследство и внезапно изведнъж придобива възможност да прави каквото иска, да пътува където иска, да придобива всичко, което иска. Той е свободен. Ето такова наследство получава всеки в пространството. Там човек може да лети където поиска, да прави това, което иска, да притежава всяка вещ, създавайки я от пластичната материя на мисълта. И тук именно се проявява необходимостта от земни придобивки. Съзнанието на дивака се задоволява с жалката колиба, с успешния лов или риболов и препълнения стомах. Всичко това той създава в своето въображение. И плодовете на неговото въображение ще станат за него действителност. Светът на човешките стремежи е значителен с това, че всеки от тях залага семената на съответни енергии. От тях и създаваш за себе си съответните възможности и обкръжение. По мирогледа на човека може лесно и свободно да се определят условията на неговото отвъдно съществуване. Именно това, което е свързано или обусловено на Земята, ще бъде свързано или обусловено във формите на своята проява и на Небето, тоест в Тънкия Свят след смъртта. Отдайте земното на земното, точно ограничавайки сферата на действие на енергиите, нужни на Земята в земната плътна сфера, тоест прилагайки към поражданата енергия везните на Безпределността. Но много неща могат да се разтеглят извън пределите на смъртта, за да се развива там породената енергия по скритото в нея направление. Например жаждата за знание, за Общуване с Учителя, за изучаване на свойствата и условията на Невидимия Свят, на планетата и нейните сфери, на Далечните Светове, на историческите записи на Земята и така нататък. Всичко това и много, твърде много друго е достъпно там, където не може да се убива, да се спекулира, да се яде, да се пие, да се събират земни богатства и да се върши всичко това, което е привикнал да върши човек на Земята. Разбира се, всичко това може да се прави във въображението, замърсявайки с неговите продукти низшите тежки, сходни със Земята слоеве. Мнозина стоят над отломките на земните натрупвания, даже не разбирайки нито своята свързаност, нито своята слепота. Но Ние Говорим за свобода на духа и за действителността на пространствения живот. Да, да и там може да се срещаш с хора, и да общуваш с тях, и да се обогатявате един друг взаимно. Срещите могат да бъдат благи и взаимно полезни. Там е лесно да се привлекат съзвучни духове. Но е нужна свобода от земната черупка. И това разграничение между нужното на Земята и ненужното там трябва да се извърши още на Земята, тъй като в противен случай ще се смесят земните вещи и тънките явления, обременявайки духа. В това отношение везните на Безпределността са безпогрешни. И много земни обреди, съпровождащи прехода в Тънкия Свят, имат за цел именно да освободят съзнанието от земния боклук и земната собственост, която като тежки вериги сковава там неосвободеното съзнание, привързвайки го към задушавашия призрак на вещите, притежавани от човека на Земята. Необичайно важно е поне преди самото заминаване от Земята да се отдаде всичко докрай, за да се освободи съзнанието от властта на вещите и собствеността. Неосвободилият се и неотдалият така и заминава в Другия Свят с плътните форми на обичайното обкръжение, което скрива от него действителността на Тънкия Свят с плътния купол на създадените на Земята образи на мисълта. Бизнесменът, проседял цял живот в своята кантора, седейки в нея и преминава в пространството. И можете да си представите цялата нелепост на подобно явление, когато някъде в Невидимите Сфери вие видите яркия образ на работния кабинет и в него бизнесменът, потопен в обмисляне на поредната спекулация. Трудно е да си представите цялата нелепост, целия

абсурд, цялото несъответствие на това обкръжение в условията на пространствения живот, когато на човека се дават всички възможности да осъществява всички свои най-високи стремежи и желания на духа. Затова е и Казано за несъбиране на съкровища на Земята. Но сега Казвам: “Притежавайте всичко, имайте това, което искате, но претегляйки притежаваното от вас върху везните на Безпределността. Тъй като тези везни определят притежаването на вещите за времето, обусловено от природата на вещта. И когато свърши срокът, притежаването става ненужно. Везните на Безпределността дават гаранция за свободата на духа и отреждат земното - на земното, висшето - на Висшето, а кесаревото - Кесарю. Бързотечността и временността както на природата на земните вещи, така и на условията трябва да се разбере, иначе няма да има свобода. Живейте земен живот, но помнете винаги, че всичко земно е временно, а вие, вие сте от духа, вие не сте временни, а безпределни. Владиката Донесе Меча за да отдели духа от Земята, духа, погълнат и свързан от Земята. В сияйните сфери на пространството не може да се живее по тесните и малки земни мерки, затова е и нужно да се направи свободно съзнанието от земни мерки. Тук е нужен дом, а там - “където съм аз, там е домът”, там е и светът. Всичко мое е там, тъй като *Omnia mea mecum porto* (Всичко свое нося със себе си). Формулата “Където съм аз, там е и домът” трябва да се разбере и усвои още на Земята, тъй като това е формула на Тънкия Свят. Сферата на човешкия микрокосмос е истинският неотменим дом на човека, който, бидейки освободен от низшите обвивки, се превръща във вечен дом на духа.

553. (8 ноември). Огнената енергия се подчинява на заповедта на волята. Волята трябва да се научи да отдава заповеди. Дава се ясна, кратка и категорична заповед. Заповедта не се повтаря, тъй като е неизменна и точна. Заповедта не се повтаря, тъй като се изключва възможността за нейното изпълнение. Заповедта не е молба. Заповедта се отдава в пълна, непоколебима увереност в нейното изпълнение. Съзнанието се настройва в ключа на неизменното изпълнение на заповедта. Ритъм и повторение се прилагат при създаване на терафим и други условия, когато се изисква наслявяване на психическа енергия. Но заповедта е мълниеносна като удар на бляскащ меч, който разсича пространството. Стихиите се нуждаят от заповед, подобна на мълния, когато се прави опит за тяхното укротяване. Техниката на заповедта е такава: цялото същество на микрокосмоса се напъга в единен мощен устрем, събирайки всички енергии във фокуса на заповедта. И когато това е достигнато и заповедта е изпратена в пространството, съзнанието се освобождава от нея и се отделя, както изпратеното писмо или телеграма от своя изпращач. Но съзнанието знае, че целта ще бъде достигната и не може да не бъде достигната. Писмото може да се загуби и проводникът да бъде прекъснат. Но за огнената енергия няма препятствия. Заповедта, както и наслявяването на психическа енергия, може да бъде насочена както към хората, така и към условията. По-лесно е да се бори с условия и обстоятелства, тъй като в този случай не се налага да се срещаш с прякото противодействие на волята на човека. В този случай заповедта и наслявяването ще има пространствен, а не личен характер. Заповедта отдадена в състояние на неувереност не подлежи на изпълнение. Вратата или знанието не може да се колебае в това или от това, че изпратената огнена енергия няма да даде следствия. Малкото знание пресича неизменността на пратката и разлага неминуемостта на следствията. Същата тази същност се съдържа и в молитвената вяра. И едното, и другото са само познаване техниката на закона за проява на огнените енергии. В тази насока всичко се свежда до въздействие на мисълта. Мислите съществуват, за да се проявяват. Мисълта е трипланова и зараждайки се в огъня неотклонно се стреми да приеме плътни форми, преминавайки през Тънкия Свят и обличайки се в него в тънка форма. Физическите условия на човечеството не

са нищо друго, освен осъществени мисли. Това е едната от фазите на действие на мисълта. Но има и други, скрити от погледите до известно време и проявяващи се в катастрофи, бедствия или образуване на пространствени тела, включително до зараждане на светове. Мисълта и нейната огнена енергия като основа на битието, тоест фундамент, върху който се изгражда всичко, не е разбрана. Мисълта е основа на всичко, което съществува. И не вярва в нея е нужна, а познаване на този закон. Мисълта властва не затова, че човек иска това, а затова, че бидейки огнена и най-тънка енергия тя стои над всички останали енергии и ги подчинява на своята сила, въздействайки върху всичко, което е по-долу (от нея) и оформяйки плътния свят. Но за да оформи плътната материя самата мисъл трябва да има ясни и определени форми. При създаването на мислен образ не трябва да се свиват юмруци и да се стискат зъби. Творящите образи на мисълта се раждат в тишина и мълчание, и при пълно спокойствие. Колкото по-съвършено е спокойствието, толкова по-изразителни са резултатите. Астралното начало пречи, внасяйки елементи на низши вибрации. То трябва да се отстрани. Могъществото на мисълта не познава предели.

554. Радостта от преходното и мъката от преходното са вериги на робството. Не е ли все едно каква верига приковава към Земята? Веригите на благополучието са по-страшни и здрави от веригите на нещастията и огорченията. От огорченията може да се отстраниш и с това да се отдалечиш от земното. Но да се разкъсат оковите на благополучието е невъзможно. Кой няма да поиска сит и спокоен живот, живот задоволен, без грижи, без отговорности и без всякакви неприятности? Кой няма да поиска да похапне сладко, да пийне сладко и да не се напруга за нищо? Само героят на духа може да отхвърли тези окови и доброволно да се откаже от мрежите на Майя. Единствено мъката, страданията и болестите могат да отвърнат обикновеното съзнание от Земята, изтънявайки нишките на привързаност към нея. Едва ли някой ще съжалява напускането на плътния свят за своите болести, за своите ограничения и притеснените тежки условия. И затова именно - да се направи човек свободен - се дават условия, правещи възможна тази свобода, но тежък - животът на човека. Що се отнася до приетите ученици, то тяхното положение е особено. Пълната чаша със земна горчилка трябва да се изпие докрай, за да се отиде при Учителя свободен и закален във всички условия на живота. Условната преданост се заключава в това, че ученикът я проявява само в определени условия, поставяйки себе си в разряда на условните ученици. А на Мен Ми е нужно устремът и предаността да бъдат проявени при всички и всякакви условия, каквито и да са те. Степента на качеството преданост *Аз* Изпитвам според мярката на растежа на духа. Трябва да се устоява на изпитанията, не помръквайки духом. Защо всичко не се получава така, както се предполага? Ако се гледа на нещата през очилата на огорчението е възможно да не се забележи главното. Да се гледа, но да не се вижда. Гледащите са много, но виждащите са малко. Ученикът трябва да бъде виждащ. Но ако личните огорчения и нещастия закриват Моята Светлина, то значи, че духът още не е готов да я възприеме. Моят Свят е над личното. Моята Светлина свети извън оградата на егоизма. Малко ли неща могат да се случат в малкия личен свят. „Моето” е отвъд пределите на личното. Личното се разпъва на кръста на живота, за да умре. Личното се предава на смърт. Само отхвърляйки оковите на личността може да се движиш по-нататък. Тежко е? Но може да се върви и с товар. Тъмно е? Но Моята Светлина указва пътя. Няма избор? Но пътят към Мен е отворен винаги и остава пътят само нагоре.

555. (9 ноември). (По време на сън) За да навлезе Моето Име с утвърждение във всички ваши дела. Мисълта е за вас. За да утвърди пътя и да се възвисиш отново.

Приятелю Мой, какво ще противопоставим на течението на събитията? Мощта на духа. Откъде ще я вземем? В Общуване с Владиката. Може да се взима по желание. Позволено е. Космическите енергии са в Лъча. Да ги оформиш може по свое желание в такава форма, към която се стреми или която иска духът. Давам енергия, но духът трябва да я оформи сам. Мога да помогна, но трябва сам да положиш усилие и да насочиш своята свободна воля. Дайте към какво да приложа. Законът не позволява да се разместват камъните. Но ако е проявен устрем и воля Прилагаме охотно и пълно, не нарушавайки закона. Затова е и формулата „приложете усилие”. Тази формула се прилага при всички ваши дела. Искате и чакате помощ? Помощ ще ви бъде Оказана, ако не заприличате на гредя и не се отпуснете като прогизнала колода карти [дървено корито, копаня, бечме] или торба с пясък. Проявете ясна, отчетлива, волева активност и ще Приложат Своята сила към нейните енергии за пълно утвърждаване на вашата воля. Действайте. Не стойте замрели като несъпротивленци. Противните енергии трябва да се гасят със своите енергии, усилен и поддържани от Мен. Ще Помогна. Аз Казах. Съмнението в успеха е като врати, отворени за неуспеха. Нима е възможно да се съмнявате в това, към което се протяга на помощ Моята Ръка. Прогонвай съмнението. Аз Съм щит за смелите. Само в Мен и върху Мен можеш да се утвърдиш в живота. Давам изпитанията не за мъчение и терзание, а за утвърждаване силата на духа, предназначена за достижения. Искам да укрепя волята и осъзнаването на достиганата власт. Властта е дадена, но трябва да се утвърди в живота и в действие. Теоретичните качества и свойства са нереални. Сред Нас няма безпочвени мечтатели. А теб Искаме да приемем в Нашето семейство. Няма да влезеш без качества утвърдени и проверени в живота. Затова бъди в Мен по-здрав от гранитна скала. По-лесно е да се разруши скала, отколкото адамантът на Моето решение. Но твоята победа Съм Запечатал с Моето решение. Затова върви спокойно, светло и смело през гъсталака на живота. И когато се изправиш пред глуха стена знай, че тя е за глухите и слепите. Твоята воля е безсилна пред грамадите, преграждащи пътя. Но съединена с Моята тя превръща каменните прегради в картонени къщички и пътят отново става чист. Сляпата и тъпа сила на очевидността, устремяваща се към теб ще пометеш с Моя Лъч. Тъй като ти Давам власт да действаш с Моя Лъч. По този начин твоите самопроизводни лъчи, обединени неразривно и здраво с Моите, ще съкрушат всяко съчетание от външни условия. Не трябва само да се прилага принципът на невъзможност към действието на Моите Лъчи. Това което е невъзможно за хората и дадените условия, се отнася към хората и към техните сили и възможности. Но сред човешките постройки и постановки няма нищо невъзможно за Владиката. Затова въоръжен с Моите Лъчи и Моята сила спокойно и твърдо върви през живота, властно отстранявайки и помитайки всички човешки противодействия. Властта е дадена не за умиление и мечти, а за сурово, твърдо, устойчиво прилагане в живота. Вървящият в Лъчите на Владиката не се смуцава от нищо. Призраците са те обкръжили и се кълчат, уплътнявайки се и ставайки по-смели от всяко съмнение, неувереност или страх. Те ще те задушат и победят, ако отстъпиш малодушно пред съмненията и страха, ако се поддадеш на тяхната призрачна сила, нарастваща от твоята слабост. Победителят не се съмнява и не се плаши от нищо. С Мен няма и не може да има поражение. Ще бъдеш успешен във всичко, в което действаш съвместно с Мен. Утвърждавам победата *viribus unitis* (когато сме обединени).

556. Всички ученици се разделят на два основни вида: ученици условни и ученици безусловни. Пътят на условното ученичество е половинчат път и продължава само дотогава, докато той е удобен и съответства на желанията и настроенята, и главно на удобството на половинчатия ученик. В случай че условията на пътя не съответстват на

съзнанието, пътят се прекъсва за един или друг срок. Такъв ученик може да следва по пътя само при известни условия и неговото придвижване зависи изцяло от тях. Ученикът поставя себе си в зависимост от това как ще се стекат комбинациите от външни обстоятелства. Общуването и близостта до Учителя - всичко зависи от стечението на обстоятелствата. И любовта, и предаността - всичко е условно и всичко е изградено върху преходността на външните условия. Приет ученик може да бъде само безусловният ученик, вървящ по безусловния път, горящ с преданост и безусловна любов. Това означава следване по пътя при всякакви и каквито и да било условия. Където, когато и каквото и да става, и каквото и да се случва: в болест и здраве, в излишък и глад, в студ и топлина, в младост или старост, тук или там - пътят е неизменен и Учителят е близко, и не се колебае нито любовта, нито предаността, нито устремът. С Учителя или предоставен сам на себе си, но върви. Върху гребена на вълната или в падината, на върха на земния успех или в самотата на човешката заборава, но крачката е неизменна. Не може най-главното и Владиката да бъдат поставени в зависимост от каквото и да било. Нека да тече животът, променяйки своите течения, но Владиката е неизменен и извън това, което става. По този начин има истински, безусловни и приети ученици, и други, избрали пътя на половинчатостта. И ако над първите е Гаранцията на Учителя, то над вторите властва Майя. Те могат да се нарекат обречени на неуспех, макар и да са успешни в ежедневните дела. Истинският успех се измерва с по-дълга линия. Прекарайте я достатъчно дълга от което и да е явление в бъдещето и смисълът и значението на явлението ще станат ясни. И ако нещо за днес или за утре изглежда успешно и печелившо, то при анализа на явленията в перспектива, да кажем за петдесет, сто или петстотин години, смисълът на явлението се променя изцяло. Първата доза наркотик или чашка вино могат да не изглеждат страшни, но виждаме страшните следствия в алкохолика и наркомана. В гонитбата на поредната примамка на Майя може да се отхвърли Водещата Ръка, но какво ще е когато се окажеш сред астралните вихри сам, без помощ, без мощната Ръка на Учителя? Затова мъдростта се заключава в прокарването на по-дълга линия. И пътят на безусловното ученичество, на безусловната любов и преданост е пътят на прокарване на най-дългата линия в Безпределността.

557. (10 ноември). Наистина, приятелю Мой, няма друг път в живота, освен пътят устремен към Светлината. Хората бродят по много други пътища, но бродят в тъмнината. Има още един път – към бездната, но кой от тези, които са предназначени за Мен, ще поиска да се устреми по него? Бродещите в тъмнината също ще дойдат при Мен, когато дойде техният час. Всички ще дойдат, освен отродията на тъмнината. Тъй като пътят на еволюцията е неизменен и с нея възхожда изтънчвайки се и Земята. И в зависимост от това как тя се въздига и изкачва по стъпалата, всичко живо се издига с нея. На Венера вече са немислими грубите форми на живот, възможни на низшите планети. По този начин, одухотворявайки се и разреждайки носените върху себе си форми, Земята възхожда спирално. И някога ще настанат тези далечни дни на обща Светлина, които ще направят единен пътя за всички. И този път ще бъде към Мен. Тогава ще се слеят всички човешки пътища и ще станат един единствено възможен път на живота и Светлината. На Висшите Далечни Светове това е така. Хората ще тръгнат преобразявайки планетата и преобразената Земя ще увлича след себе си изостаналите. Стъпалото, достигнато сега от нея, е стъпало на великия прелом. Заповядани са Ново Небе и Нова Земя; Земя обновена в Светлината на Новите Лъчи. Нищо не може да задържи настъпването на новата епоха. Всичко препятстващо трябва да загине и да си замине от стъпалото на настъпващата еволюция. Ще Озеленим планетата, ще Унищожим пустините, ще Преобразуваме климата на страните. Ще

Направим земния дом на човечеството прекрасен и добре приспособен за живот. Сега преобразуват природата, а Ние ще Преобразуваме самата Земя. Ще Отстраним нейното заболяване, ще Направим аурата здрава, ще Възстановим правилния обмен на веществата с Космическите елементи и енергии. Огромни задачи стоят пред Нас и децата на Земята, непомрачавани повече от лъчите на тъмнината и нейните служители, дружно ще се заемат с възстановяване на нарушеното равновесие на земния дом и с привеждането му в пълен порядък. Лечението на земната аура и утвърждаването на здравето на планетата могат да бъдат изпълнени при условието на кооперация на всички. Ще се наложи всички да бъдат въввлечени във всепланетното строителство. Някои се оправдават с незнание. Ще Просветим всички и ще Направим всеки отговорен за Земята. Ще Дадем разбиране и ще просветим всички със Светлината на Учението на Живота. Ще Направим Евангелието на Царството Божие, тоест Евангелието на Светлината, идваща в Лъчите на новите победни тънки космически енергии, достъпни за всички. Ще се приучват от ранни години да мислят за Светлината, за звездите, за чудото на далечните лъчи. В училищата ще бъдат преподавани основите на живота в светлината на новата наука. Каква огромна работа предстои. Колко нещо трябва да се направи. Затова ще бъдат нужни такива, които вече знаят...

558. Но къде можете да избягате от себе си? Никъде. Следователно остава само да се изживее това, което не съответства на даденото стъпало на съзнанието. Да се изживее - значи да се замени лошото с добро. Всяко въздържание е добро: и в храната, и пиенето, тъй като приучва към дисциплина, но половото - особено, тъй като помага да се натрупва психическа енергия. Но най-добре от всичко е, ако това въздържание не привлича мисълта към това, от което човек се въздържа. В такъв случай въздържанието не постига целта, тъй като мисълта изсмуква енергията. По-добре е да не се предавате на въздържание в храната, отколкото постоянно да подхранвате мисълта за нея. И така е във всичко. Явлението се изживява в духа. Постъпката е само следствие на мислите. Борбата се води духом и в духа. С единното начало на духа се побеждава всичко. Тялото може да не извърши нито едно движение и астралът да замлъкне изцяло, и все пак великите дела и задачи могат да бъдат изпълнени само със силата на духа. И разбира се, в този случай на първо място изпълнителят ще бъде мисълта. Мисълта е дете на духа, мисълта е инструмент на изпълнението. Мисълта е основа на всяко действие. Ако се унищожи тази основа, то и действието ще бъде сведено до нула. Учете се да действате с мисъл, пренасяйки в нея центъра на тежестта и поставяйки ударението именно върху нея. Приучвайки се да действате с мисъл се приучваме към условията на Тънкия Свят. Действията на хората се пресичат не с думи, а с мисъл. Нечуваната, тиха, беззвучна мисъл в тишината твори своето дело според задачата, вложена в нея. Ако обикновените мисли въздействат толкова силно на човека, че го лишават от апетит или сън, то колко ли мощно трябва да въздейства мисълта, създадена за определена цел и носеща в себе си определена задача. На мисълта може да се даде напълно точна, ясна, отчетлива, определена заповед да изпълни една или друга задача. И като дисциплиниран войник тя ще се устреми в указаното ѝ направление и ще изпълни заповедта безпрекословно. Трябва да се разбере самостоятелното действие на мисълта. Човекът вече е забравил за нея, изпращайки я в пространството, но тя продължава своята работа самостоятелно, докато не изчерпи своята енергия. Не трябва да се забравя, че мисълта е неунищожима и че мислите на обикновените хора са слаби и безсилни. На мисълта може да се даде задача да действа в течение на определен срок. Може да се изпрати мисъл на друг човек, за да го охранява винаги или в някой особен случай. И силната мисъл безотказно ще изпълни поръчението. Какво може да я възпрепятства? Мислите на страничните хора? Но те

са слаби. Някой от обкръжаващите? Но те не знаят за присъствието на невидимата мисъл - мълчалив страж и изпълнител. Кой тогава и как може да ѝ попречи? Мисълта - това е страшно, тайно, мощно оръжие. Но за него никой не знае и в него никой не вярва. Говорят за борба с помощта на идея, но я прилагат или във вид на печатни думи, или в звукова форма. Но тези форми са материални и ограничени от сферата на своята проява. Ние Говорим за невидимата мисъл, неограничена и несвързана с нищо и скрита от човешките погледи в своята огнена мощ. Съзнанието, което расте потенциално, може да изпраща навсякъде тези огнени вестители, носещи на хората радост, светлина и благословия, пазещи ги и вдъхновяващи ги за големи дела и за благо на народите. Конвейерът на съзнанието може да даде цял поток такива мисли. Мисълта, изпратена с кратка и точна заповед, ще изпълни поръчаното. Така твори Архатът, без да се колебае, без да се съмнява, без да проявява страх, но знаейки, че мисълта, създала световите, също ги и управлява. При зараждането и изпращането на мисъл трябва в съзнанието да се преодолее противодействието на обратния удар. Колебанията, съмненията и неувереността могат да бъдат резултат от противодействието на инертната среда и даже на своето съзнание. Те трябва да се разрушат също със своя огън, за да не бъде отслабена силата на вестителя. Действайки отделно, той все пак е съединен със свързваща нишка с изпратилия я и тънко възприема всички вибрации на духа, който я е породил. С мисълта трябва да се парализира дори самата възможност за някакво противодействие на нейната сила. Сега животът поставя в такива условия, когато само за действието на мисълта пътищата не са забранени. С нея и трябва да се действа, пресичайки с нейната мощ всичко, даже и най-трудното и невъзможно. В съзнанието или във въображението всичко е възможно. Следователно може да се създаде всякаква комбинация от елементи в пълен контраст с проявената очевидност. И проявената очевидност ще се подчини на действителността на огнената мисъл, тъй като не очевидността, а мисълта е основа на всичко съществуващо и всичко, което е било, е и ще бъде. Това именно условие е необходимо да се осъзнае. Огнената мощ не познава препятствия. В случай на неуспех търсете причината в комбинациите и съмненията на творещото съзнание. Мисълта царства над всичко. Огнената, всеначална, основна енергия, заложена в същността на явленията, съставлява нейната непреодолима сила.

559. (11 ноември). Мощта на волята се проявява в тишина и мълчание. Заповедта е само следствие. Действието е само следствие. Колкото мълчанието е по-дълбоко и по-съкровено, толкова е по-съвършено. Световите са се изграждали във велико Безмълвие. Звуките са проява на нисшите светове. Висшите звуци са беззвучни. Природата звучи и всичко притежава своя нота. Но безмълвното звучене е по-висше. Земното ухо е апарат, претворяващ определен вид енергия в звуци. Енергиите съществуват в природата в своите съчетания. Но формите на звуците се пораждаат от слуховия апарат и съзнанието. Причината за звука е в енергията, заложена в него. Това се отнася за всички възприятия на органите на чувствата. Чувствата на тънкото тяло възприемат по тази същата скала, но на остава по-високо, тъй като са изтънчени. За физическото възприятие формата на проява на предмета е ограничена от петте вида чувства. Но те могат да бъдат повече, а именно седем или дванадесет. Слухът се изтънчва до четиринадесетия слух, както и всички останали чувства. Пред човека стои безпределност в развитие на чувствата. Възможно е да се изтънчва всяко чувство, съсредоточавайки се върху него. Мускулът се развива с упражнения, чувствата – чрез съсредоточаване. Знанието и познанието трябва да се предшестваат от неговата възможност или осъзнаване на съществуващата възможност и то да се разширява. Знанието се стича по канала на допуснатата възможност. Затова в основата на получаваното знание

стои вярата в това, че то може да бъде получено. Така отново се убеждаваме, че материалното се гради върху нематериалното. Твори предшестващата мисъл. От мислената мислеоснова никъде не може да се избяга. Законът на творящия АУМ е проявен в това. Моментът на мълчание във всяко действие е най-важният, тъй като се залага огнената основа на формата, която трябва да се прояви. Съдба на човека е творчеството. Трябва да се опознаят неговите закони. Творческият процес е един за световите и за творенията на човешките дела, тъй като човекът е само микросвят, отразяващ в себе си големия свят и неговите закони. Затова човек се призовава към опознаване на своя свят, тоест към опознаване на самия себе си или към самопознание. Владиката Е Дух, опознал своя микрокосмос до шестия предел или Кръг на планетната еволюция. Всички човешки най-дръзновени мечти и стремежи за постижение са утвърдени в Него. И от Неговата аура може да се черпи безгранично енергия, без да се опасяваш че ще достигнеш дъното, тъй като величието на огнената мощ и дълбочината на Неговия дух не могат да се вместят. Този, който иска да утвърди в себе си което и да е качество, свойство, сила, власт или могъщество, трябва да го търси в микрокосмоса на Владиката, който в сравнение с нашия по право може да бъде наречен макросвят, тъй като е слят с Макрокосмоса и е негово изражение. И енергията на дерзанието, устремена към Него със своята магнитна същност, се насища според вместимостта и силата на своето притегляне от огнения резервоар на Великото Сърце. Затова Казвам: Аз Съм Дава, Аз Давам, Аз ще Дам. Отказ на устрема не може да има. Законът е неизменен, Законът за вечното даване е нерушим. Арфата на Моя дух отговаря чувствително на звучащата струна на устрема. Само се устремете и огненото могъщество на Владиката, вашето наследство, ще ви залее със своите Лъчи. Но се устремете, но пожелайте, но поискайте. Но проявете своята свободна воля. Законът разрешава дверите на Великото Знание да се отворят само на чукация и на търсещия. Според вашия устрем ще ви бъде дадено. Проявете разбиране на Закона. Не бъдете подобни на мъртви камъни, глухи, слепи и неподвижни в своята мъртва инертност. Устремът е винаги активен и самостоятелно произлиза от дерзаещия дух. Самоустремете се огнено. Владиката е Готов да ви насити със съкровищата на огнените енергии, само дайте към какво да бъдат притеглени и към какво да се приложат. Заради вас – устремяващите се и тези, на които им предстои да се устремят, Дойдох Аз на Земята и Чакам. Чакам векове да посрещна грижливо всеки приближил се и да му дам всичко, което е в състояние да вмести. Моите дарове са подготвени, но къде са дошлите, къде са търсещите и къде са устремениите? Дойдох и Приех позорна смърт, но наоколо беше пусто и човешките сърца бяха мълчащи, и духът – мъртъв. Сега мощните енергии трябва да разбудят спящите. Не може повече да се спи. И Огненият Дух е отново на Велик Дозор, готов да посрещне всички устремили се духом. Нима Владиката ще се Забави да помогне, да опази, да подкрепи и насити, насити, насити и най-малкия ваш светъл устрем, и да изпълни чашата на вашия дух? Но пожелайте знание. Вървящия към Мен с всички огньове, с всички сила, се насища и съответно. Вървящият мощно и упорито получава съответно съзвучно според силата на своите огньове. Мярката на получаването е винаги препълнена. Енергиите, изпратени към Мен Връщам преобразени, натоварени до предела и усиления многократно. Огненото колело на връзката действа. Не подаяние от Небето, а законно въвеждане на любимите и призовани, и утвърдени в правото на огненото наследство и във владение на огнените съкровища. Не трябва да се моли. Трябва да се взема по право. Отказ на наследника не може да има. Наследството е подготвено от векове. Чаках дълго. Елате всички, които искате и дерзаете духом, за да получите и да вземете принадлежащото на вас. Какво ви отделя от завещаното

богатство? Не е ли оградата на егоизма? За какви жалки дрънкулки сте готови да замените огненото могъщество? Какво стои между вас и Мен? Какви призраци? Отстранете миража на преградите, създадени от вас самите. Подавам Ръка, а вие трябва само да се хванете, само да протегнете към Мен вашите ръце. Мои слепи деца, предназначени за Мен, отворете вашите очи, продухайте ушите си. Аз Чакам. Зората на пробуждането настъпва открито. Нима ще останете глухи? Призивът ще се разнесе от край до край за всички, всички, всички. Поръчвам да свидетелствате за времето на Моето Пришествие. Поръчвам мрежата на Светлината и възлите на връзката да се усилят. Поръчвам да се свидетелства за Моето Име. Поръчвам да носите огъня в живота. На вас, поставените от Мен, Давам знак за приближаващите срокове. Пребивавайте в готовност, в огнена готовност на духа.

560. Моят син вече знае, че възприемането на мислите на Владиката не е случаен резултат, тъй като не зависи от случайности. Това не е нещо, което днес може да го има, а утре може да се прекрати. Утвърждавам: няма да пресъхне подхранващия извор, докато гори устрем в сърцето. Ще положим печата на закономерност и устойчивост върху това, което в миналото не е имало още под себе си фундамента на неизменност поради неопитността на съзнанието. Веднъж осъществено Общуването е здраво и не зависи от външни случайности. Трябва да се знае, че единичният проводник е достъпен винаги, когато поиска духът. Ритъмът беше необходим в началото за утвърждаване на съзнанието. Той е нужен и сега, тъй като в редуващите си периоди токът е особено силен. Но проводникът е достъпен във всяко време на деня и нощта, и във всякакви условия. И в самота, и между хората, и в момент на напрегната работа, и в минути на отдых, на улицата, в трамвая, в тълпата, нишката на връзка не се прекъсва, Лъчът не се прекратява и възприемането е възможно. Отначало това ще бъде трудно и всичко ще пречи да се съсредоточиш, но после ще стане лесно, както стана лесно да се води Записът в обичайното бодърстващо състояние. За всичко се изисква време и опит, и неукротим, упорит, постоянен устрем. Неотстъпчивостта, проявена в достигане на целта, ще даде желания плод. И не се ли явиха като резултат на неотстъпния устрем страниците на тези Записки? Нова задача - трябва да започнете да се учите да прилагате без отлагане даваната възможност. Защо някои часове от обичайната дневна работа да не се прекарат съвместно в тясно сливане със съзнанието на Учителя? Ползата ще бъде огромна и за себе си, и за другите. Защо да не се съедини собствения извор, подхранващ хората, с извора на Йерархията и да не се превърне в канал, предаващ огнената енергия? Защо да се действа със собствената сила, когато може да се действа сливайки се със силата на Йерархията? Защо да не внедриш в себе си съзнанието, че действам не аз, а Ние, слети заедно? И тогава няма да има нито отпадналост, нито умора, нито прахосване на сили, нито изтичане на психическа енергия, тъй като действайки така се докосваме до неизчерпаемия резервоар на огнена мощ. Затова нека да се учим да действаме заедно, слети неразделно. Твърде често съзнанието се потопява в отделеността на личната активност, забравяйки за постоянната Близост на Учителя. Часовете на забравя на Учителя в шума и бъркотията на живота трябва да се съкратят до предела. Всеки труд, ако той не е от тъмнината, е благороден и той може да се върши заедно с Учителя. Учителят ще Преобрази труда и ще го Направи необичаен и светлоносен. Подготвям сина за извършване на велики дела. Трябва да се научим да работим заедно и неразделно. Отначало ще се научим да правим това в малкото и обичайното, за да преминем след това към немалки дела. Сега, запълвайки страниците на Записките, твориш слято с Мен. Това умение трябва да пренесеш в своите трудови обязанности, особено когато съзнанието проявява активност. Ще Прошепна на чувствителното ухо как и какво е най-

добре да се каже и как да се направи най-добре. Искам да навляза във всички дела на деня, за да ги изпълня с Моята Светлина. Ще задълбочаваме утвърденото сътрудничество. Владиката Иска да твори чрез сина и чрез сина да покаже мощта на Своите Лъчи, за да се утвърди в сина силата на неговите самопроизводни лъчи. Със слято сърце ще вървим през живота, утвърждавайки Светлината на Моите Лъчи. Близостта е утвърдена, трябва само да се прояви нейното осъзнаване през всичките часове на деня и нощта. Тъй като много се върши без Владиката. И ако Аз не Покажа силата на Моите Лъчи чрез Моите най-близки, кой ще проявява Моята Светлина? Затова трябва да се задълбочи готовността и да се внесе в живота съзнанието за постоянно сътрудничество и връзка с Владиката.

561. (12 ноември). Съкровищата на Владиката са наречени огнени, тъй като всяко е наситено с огнена сила, която се предава на този, който ги овладява, ставайки също огнен. Сърцето на Владиката е пламък, горящ напрегнато, излъчващ Светлина. Трябва да заприличате на Владиката и да бъдете в някаква, може би много малка степен, но като Него. И степенята на наподобяване на Владиката ще расте според силата на подражаването Му. „Аз изразявам със себе си някаква степен от същността на Лъча на Владиката“, – така мисли ученикът и в подражаването се възвишава, утвърждавайки своето подобие. Своята предишна представа за себе си се забравя или просто се отхвърля и се заменя с нова. И новото осъзнаване на Лика, внедрен в сърцето, със своите Лъчи ще преобразява целия микрокосмос. Но Ме утвърдете в своето сърце като преобразяващ Камък на основата. Нека Владиката да Живее в сърцето. Тъй като без сърце няма живот и неговите вибрации пулсират във всяка клетка на организма. Владиката Вижда и Чува. Ще вижда и чува и следващият го; и следващия Го; и този, който върви след Него. Всички качества на Владиката ще започнат постепенно в хода на вместиането да се утвърждават и в приелия Владиката в съзнанието си. Асимилацията на Светлината на Владиката изисква време. Бидейки започната върви, задълбочавайки се и разширявайки се и няма край. Това явление може да се нарече труд за вечно преобразяване. Преобразеният микрокосмос преобразява целия обкръжаващ свят. Затова е велика мисията на носителите на Светлина. Светлината или висшите тънки енергии се внасят в аурата на Земята чрез човека, който представлява техен трансформатор за Земята. Земята чрез човека се храни с даващите живот лъчи на пространството. Ролята и значението на човечеството в областта на поглъщането и усвояването на пространствения огън малко се разбира. Отричайки и отхвърляйки огнените енергии човек лишава Земята от храна и земната кора, лишена от нея, започва да отмира. Пустините, ерозията и гибелта на почвата, някога плодородна, свидетелстват за това. Разбира се, разхищаването на природните богатства също има огромно значение. Но Сахара и Гоби никой не е разхищавал и все пак те съществуват като укор и изобличение на хората. В основата на подобни явления стои невежеството и безнравствеността. Човекът не разбира каква мощна лаборатория и трансформаторна станция представлява. Епидемии, болести, засушаване, порои, земетресения и всички нарушения на стихийното равновесие на планетата представляват дело на неговите ръце, отговорност за които носи той. Стихиите се устремяват, притеглени от разлагащите се продукти на психическата дейност на човека и излизат от равновесие благодарение на дисхармонията и хаоса на породените от човека енергии. Неправилната, несъзвучна, дисхармонична асимилация на пространствените лъчи и пораждането от тях в човешките трансформатори на низши енергии представляват основата на неравновесието. Следствията са пагубни. Сами боледуват и заразяват планетата. Но настъпва крайно време, когато все още може да се вразумят и да се включат във веригата на еволюцията. Неприсъединилите се трябва да си отидат от планетата, тъй

като съдбата на Земята е решена. Епохата на Светлината и преобразяването започва стремително (мощно). И изборът е: или да приемеш, или да си отидеш. Но кой ще поиска да отиде в тъмнината на разложението, освен неговите слуги, слуги на получилия поражение? Така отхвърлилите Новия Свят няма да имат дял в него. Време на велики промени.

562. Може ли да бъдеш уверен в достигането на набелязаната цел? Може, ако тя се достига с Владиката. Не всичко може да се достигне изведнъж. За всичко се изисква време. Но е достижимо всичко съзвучно със Света на Учителя. Мислят си, колко напразни са човешките мечти. Това е вярно, тъй като те вървят в разрез с повелите на Космическите Закони. Достижимо е всичко, основано на съзвучието с тях. Човешките желания са безбройни, но те се осъществяват в предела на малкия кръг на своя радиус, обречени на смърт поради неговата незначителност. Смъртните хора обричат на смърт и своите смъртни дела, и своите желания, даже в случай на тяхното изпълнение. Напитката на безсмъртието се състои от огнени енергии, устремени извън пределите на обречеността. И най-далечната мисъл на еснафа не се осмелява да надхвърли даже отрязъка на неговия земен живот. В това се вижда пределът на човешките дела и границите на стремежите. Архатът не познава тези ограничения. Той прекрачва не само през границите на смъртта и придвижва своите енергии в областта на Невидимия Свят и следсмъртното съществуване, но обхваща и своя следващ живот и животи. И залагайки семената на бъдещите следствия той има предвид вече не редицата следващи възплъщения, но даже самата Безпределност, като поле за изява на неговите огнени енергии. Неговата мъдрост се заключава в провеждането на безкрайна линия в Безпределността. И върху тази безкрайна линия той полага знаците на бъдещите деяния, сега утвърдени от него в своя зародиш. За него звездите на духа и искрите не са просто звезди и искри, а прообраз на бъдещи прозрения, които върху линията на Безпределността ще му дадат блясъка на огнени грамади. И сега той залага семената на бъдещите достижения върху безкрайната линия, устремена в бъдещето. Те ще се сбъднат. Те не могат да не се сбъднат. Това е повелята на Космоса и гаранцията на Еволюцията. Той просто знае, че ще бъде така, тъй като трябва да бъде според плана на Битието. Реализацията на огнената мисия в живота, изпълняването на огненото желание, виждането на тънкия облик, или четенето на мисли, или придвижването на бъдещето за него не са просто прояви на духа, а символи на неизменни находки, растящи от живот в живот. Ако за да пребивава на Венера в ментално тяло и в пълно съзнание на него са му нужни две възплъщения, то защо да не почака, залагайки сега нужните за това зърна труд и устременост. И ако за това да бъде зрящ в Тънкия Свят след смъртта е нужно знание, то защо да не придобие това знание още сега, на Земята, докато то е достъпно. И ако бъдещето на еснафа може да се символизира със снопче къси енергии, непревишаващи дължината на неговия живот, то бъдещето на Архата може да се изобрази с дълги лъчи енергии, губещи се понякога в далечно, далечно бъдеще. Кратките срокове губят своя краен смисъл, тъй като водят до задънена улица. Поле на устрема на Архата е Безпределността.

563. (13 ноември). Утвърждаването на даваните знания се осъществява в живота. За това се дават възможностите. Знанието неутвърдено от живота е безполезно. Отвлеченото знание е енергия, лишена от корен и непринадлежаща на съзнанието. То засяга само повърхността на съзнанието, без да прониква в дълбочина и без да остава там. Знанието се въвежда в сърцето и се насища със сърдечна енергия. Думата неутвърдена в сърцето е обвивка без съдържание, същото се отнася и за теоретичните и мозъчни качества, нямащи корен в сърцето. Не в мозъка, а в Чашата се събират нужните енергии, утвърдени за приложение. На всяка все едно че се поставя печат “Утвърдена за приложение”. Затова

животът на ученика и изпитанията, набелязвани от Учителя, се свеждат до умението за практическо използване на материала, предлаган за усвояване. Привидният неуспех и разрывът между абстрактното знание и живота не трябва да смущават, тъй като само при повторно и настойчиво провеждане в живота на подлежащите на изучаване закони става асимилация на нужните енергии. Животът няма да се забави с повторни уроци. Животът ще бие по най-болното място дотогава, докато то не укрепи. Ученикът ще бъде изпитван за дадено качество докато не го утвърди не на теория, а в живота. Утвърждаването в живота на духовното знание може да бъде наречено подвиг. Трябва да се обърне внимание върху това колко повторни усилия са били необходими за внедряване на всяко качество. Било е нужно не само да се извърши сеитба, но и да се полива зърното, залагано всекидневно през целия живот. Затова никога не трябва да се смущавате от привидните неуспехи. Не неуспехи, а просто кълновете още не са успели достатъчно да укрепнат и изискват особено повторно внимание. Нашите двукраки мъчители, които ни изпитват непрестанно, са нашите най-добри наставници и укрепители на най-желаните достижения. Не са ли те, които изковават търпението, сдържаността и умението да владееш себе си? Не от техните ли усилия да ни терзаят растем ежечасно? Без врагове няма да укрепне ръката и да се прояви зоркостта, и познанието за хората няма да даде плодове. Пътят на Архата е път на претворяване в живота на получаваните знания по пътя на тяхното постоянно приложение. Оттук и неизмеримите трудности. Духът иска, но обвивките се съпротивляват и препятстват. И затова е нужна борба, непрестанна, непрекътаваща се нито за минута борба за утвърждаване на светлината в себе си.

564. Всички явления могат да се разглеждат според тяхното отношение към самия себе си и относно това влияние, което те оказват върху личността на човека. Това ще бъде личното отношение и личния възглед за обкръжаващото. Но могат да се разглеждат и от гледна точка на Общото Благо и да се установява свръхлично отношение към събитията и явленията. Последната установка ще бъде именно правилната и безпогрешната. Ако на мен нещо не ми харесва, но то е полезно за всички, то личното се принася в жертва на общото и съзнанието се издига над личното. Преминаваната степен може да се нарече конфликт на личното с общественото. Личността трябва да бъде победена и свръхличното съзнание да заеме нейното място.

565. Бъдете едни и същи навсякъде, във всичко и с всички, при всякакви условия и при всякакви обстоятелства. Непокосимостта и устойчивостта на вътрешния център и независимостта на неговото нерушимо състояние от състоянието на обкръжаващата среда е огромна победа на духа над материята от трите плана и над нейното движение, ставащо в тях. Съзнанието е привикнало твърде много да отъждествява себе си с вълните на тези движения, забравяйки за това, че владиката, пребиваващ вътре, сам ги привежда в движение и не зависи от тях. Утвърдилият своята власт над трите е владика на трите. И трябва да се направи решителен и необратим избор: или да поставиш себе си в робска зависимост от всичко, ставащо в трите, от всяко колебание, можещо да се случи там, или напротив, да отделиш всяко движение в материята на трите от самоосъзнаващия център, да застанеш над тези движения, да утвърдиш своята независимост и независимо битие, и да утвърдиш своята власт, предназначена от началото на времето, над трите. Властелинът пребиваващ вътре не може да поставя своето битие в робска зависимост от явленията на трите плоскости, тъй като е роден да властва, а не да се подчинява, да заповядва на стихии и да бъде господар на енергиите, проявявани върху трите плана на живота. На повелителя на стихии е дадена преодоляваща огнена мощ: или той, владиката, заповядва, или те го подчиняват и застават

над него, сваляйки го върху стъпалото на роб и жертва на своите прояви. Символът на елхата, еднаква и зиме и лете, е даден като символ на победата на духа над временността на преходните движения в условията на трите. Не трябва на нищо да се радваш, за да не се огорчаваш от нищо. Радостта на мъдростта е радост за непреходното. Тази радост няма да измени никога, тъй като стои извън полярността на земното съществуване както Слънцето - извън смяната на дните и нощите. Астралът или се радва, или се огорчава. Двуделият Янус проявява своята същност. Виделият единия от аспектите или полюсите на двуделия бог е длъжен да види и втория му лик или противоположен полюс на двойственото явление и да отреагира на него със същата сила, както на първия, но в обратен ред. Центърът на равновесие е извън двойствеността. Утвърдили се върху него и недопускателно съзнанието да се докосва нито до единия от тях, утвърждаваме своята власт над двата и заставаме извън влиянието на царството на двуделия божество. В това се заключава същността на властта над астрала. Недопускателно неговите колебания или движения в едно направление, пресичаме възможността му да се проявява в противоположното. Погледнете как непосредствено и безгрижно се радват и се веселят, смеят се и се усмихват хората, за да плачат и се огорчават после в същата мярка и степен на напрежение. Човешкото веселие и човешката мъка трябва да се изземат от своето съзнание, тоест да престанеш да се веселиш и тъгуваш така, както правят това хората. Днес се веселят безгрижно и обричат себе си на сълзите на противоположния полюс на единната вещ утре. Трябва да се поясни двойствеността в движенията на астралната обвивка, за да се избегнат тези движения, обричащи съзнанието на вибрациите на двата полюса. Затова се установява еднаквост на състоянието на духа, издигнал се над колебанията на тази обвивка и овладял я. Пребиваващият вътре е властен да приведе в мълчание всяка от трите обвивки. За това е нужно умението да се потуши единия от полюсите и именно този, който е по-достъпен и лек опериране. Утвърдил центъра на равновесие вътре за себе си, може да се направи следваща крачка. Тя се състои в това да не се позволява на друг човек да нарушава това равновесие чрез извеждане на астрала от състоянието на мълчание. Нека нищо, дори и най-приятното и радостно, но земно и преходно, да не застава да се отговаря на обръналия се в момента към вас лик на двуделия бог. Поддавайки се на неговата усмивка и усмихвайки се сами обричат себе си на сълзи. Помнете: трябва да се издигнете над двойственото и никога на никого и на нищо да не позволявате да нарушава центъра на утвърденото равновесие. Безстрастието е съзнателно задържане на съзнанието в центъра на упора, в точката на равновесие, в цитаделата на Безмълвно Гледащия. Законът на двойствеността трябва да се разбере в неговата двуделия проява и неговите лостове да се вземат здраво в ръце. Проявявайки безстрастие във всичко, даже в страстта, вземаме лостовите на двата полюса в свои ръце. Затова се убива астралната обвивка, тъй като тя е жива единствено с това, че се мятат от единия полюс към другия и застава съзнанието да се мятат заедно с нея. Хората се мятат като побъркани. Да не приличаме на побъркани. С всяко движение на астрала разрушаваме своята мощ. Учете се да бъдете безстрастни в действията и даже в страстите, тоест в тези действия или явления, където астралът е привикнал да властва безпрекословно. Явлението или проявата на астралното начало може да се из земе изцяло от всяко действие. Действието няма да пострада от това, но властта и вибрацията на противоположния полюс ще бъде потушена. Нека да утвърждаваме безстрастното спокойствие или спокойствието на безстрастието, внимателно изключвайки от живота движенията на астралната обвивка. Усмивката на егото е двойствена, тъй като влече след себе си сълзи. Утвърждавайки властта трябва да се издигнем над двойствеността на триплановия свят.

566. (14 ноември). Помощта е в духа с огън. Огънят се предава във формата на мисъл. И във формата на мисъл се и възприема. Но огнената енергия може да бъде предавана и без форма, и тогава се възприема не мисълта, а огънят във вид на усещане за радост, бодрост, подем или друг вид някакви чувства. Възможно е да се съсредоточите не върху мисълта за радост, а върху усещането за радост, спокойствие или мир и това огнено усещане да се предава на едно или друго разстояние. Възможно е да се предава чувството на любов, облечено във форма или образ във вид на мисъл, но може да се изпрати и лъч енергия без форма, или пък мисъл без обичайната форма. Енергията без форма, заразена с огнено чувство, е по-силна и тя по-бързо достига целта, тъй като е по-висока по вибрации. За мисълта понякога се изисква астрална тръба, докато за мисълта без форма не се изисква нищо. Затова чувството на любов може да бъде изразено с чувство без форма или мисъл без форма - висшият вид енергия, достъпен на човека. Така сърцето, като леярна [ковачница] на чувствата, застава над мисълта и я насища с огнена енергия. Може да бъде проявена мисъл, лишена от чувство на сърцето или огън, мисъл слаба и недействена, и тя може да бъде заредена с чувство или огън на сърцето, даващо ѝ сила и жизненост, и може да бъде проявена мисъл без форма, във вид на чист огън на сърцето - това е висшият вид мисъл или чиста енергия на огъня. Такава мисъл е неуязвима от всякакви въздействия, тъй като тя даже не може да се улови или види. Тя може да се види, но с висшето зрение, недостъпно за тъмнината. Огнената енергия на сърдечното чувство е по-силна от мисълта и по-устойчива. Мисълта е по-преходна. Затова мисълта се побеждава от чувството. Емоциите на астрала се побеждават от мисълта, но мисълта, облечена във форма се побеждава от чувството-огън или мисълта без форма. Ако произнасяйки реч съсредоточиш своя огън върху определено чувство, то чувството ще победи, макар и думите да се отнасят до съвсем друг предмет. Например висша математика. Хората се побеждават от чувството или от огъня на сърцето, излъчващ се без форма от сърцето, или от същия него, но вложен в мислен образ. По време на действието, извършвано заедно с Владиката, когато Неговият Лик явно присъства и е усещан в сърцето, става сливане на огньовете - на огньовете на сърцето с огньовете на могъщата аура на Великото Сърце и огнената мощ слята действа и въздейства над и покрай външното изразяване или произнасяните думи, засягащи може би съвсем обикновени неща и несвързани с единението на сърцата. Над външното и обикновеното, над всички възможни форми на външни и вътрешни прояви действа и живее огънят, нямащ форма или мисълта без форма. Той може да бъде възприет във вид на светлина или топлина, или радост, или възторг на духа, но това е вече следствие на това, което няма форма. Мисълта без форма се проявява в следствия, имащи форма. Така любовта без думи и без мисли може да се изрази в цял ред думи и мисли, и постъпки. Мощта без форма се отлива в явни форми. Искам да ви заведа до извора на живота, проявяващ огнената мощ, лежаща в основата на всички проявени форми. Огненото чувство на сърцето винаги ще победи всяка мисъл. В лабораторията на сърцето може да се създаде и усили всяко чувство и да се действа с неговия огън. Мощта на сърцето, слята с Йерархията, е неизтощима. Колко мислени усилия и съсредоточване трябва да се изпратят, за да се състои контактът, докато в същото време простото напрежение на чувството на любов мигновено съединява с Учителя. Тайната на пламъка или на мисълта без форма, стояща над своята форма, трябва да се разбере в нейната съкровеност за неотложно прилагане в живота. Опитът за сливане с Мен в действие даде своите плодове: усещането на радост, подем и прилив на енергия. Трябва още да се задълбочи и усили. Действието извършвано заедно с Мен се усилява многократно по своята мощ. Трябва да се научите да творите заедно с мен, слято, пораждайки могъща енергия на

действието. Сливането с Владиката в действието винаги ще се съпровожда с радост, подем и прилив на огнена сила. Действай съзнателно, тъй като Аз Съм зад теб. Подготвям за бъдещето, когато трябва да проявиш цялата сила на огньовете. Възможно е да кажеш само една дума, но да запалиш сърцето с огъня. Нима работата е в думите? И мисълта изисква време, за да се оформи. Но огненото чувство е мълниеносно. Владеейки тези огнове може да се свири на човешките сърца като на арфа, предизвиквайки ответни огнове. Трябва да заприличате на формовчик на човешки мисли и да творите огнено с духа и сърцето си слети с Мен.

567. Проявете още малко търпение, за да се осъществи желаното. Събитията не могат да узреят по-бързо от законния срок. Но узрели ще дадат очаквания плод. Радвайте се на неизбежността на заповяданите дни. Всеки изминал час приближава към тях. Вие принадлежите на бъдещето и никой, и нищо няма да отнеме бъдещето от вас. Вие сте в него и вашето място е определено с Моята мисъл. Кой ще ви лиши от това, върху което е поставен печатът на Моето изпълнение? Затова вървете уверено и спокойно в бъдещето, без да отделяте твърде много внимание на случайностите по пътя. Пътникът бързащ към великата цел мисли за нея, а не за временните условия на пътя, неотклонно носещи се към миналото. Отрязъкът от пътя, какъвто и да е той, не може да отнеме бъдещето, в което е запечатана кармата на духа, носещ Поръчението. Ще има отделни опити да върнат назад чрез изменилите се към по-добро условия, но, освен кармичните изключения, те ще бъдат безплодни и временни. Задръжките са в инертността на средата и съзнанията. Промени не може да има.

568. Възможно е да запушиш ушите си с хиляди настроения и запушвайки ги да се оплакваш, че Учителят те е Забравил. Временните настроения не трябва да се вплитат в проводника на Общуването. Токовете се смесват и връзката се нарушава. Вече Съм Казал: нужна е неразделна пълна устременост на съзнанието. Тъй като даже и с телефонна слушалка вниманието е напрегнато, особено при разговори на далечно разстояние. Защо това се забравя толкова лесно и се нарушава? Владиката е неизменен, готов винаги да отговори на пълнотата на целеустремеността. Проявете съизмеримост и съзвучие. Земните проводници не трябва да се преплитат с огнения проводник, водещ към Владиката. Проявете разбиране. Огненият проводник трябва да бъде чист и незадръстен от парцалите на земната суета.

569. (15 ноември). Как да станеш силен? Помня един случай. Препятствията се трупаха като планина, пречейки да се осъществи необходимото. Пропуснах вала от противни енергии да отmine, спотаявайки временно съзнанието. Не срещайки съпротива той премина без да засяга притаеното съзнание. И когато вълната отмина, изчерпвайки себе си, съзнанието отново се вдигна за действие, вече не срещайки никакво противодействие. Понякога трябва да можеш да отстраниш бента на волята от пътя на противодействащата ярост, за да изчерпи тя себе си напразно. Трябва да можеш навреме да покриеш съзнанието, за да неутрализираш силата на враждебните енергии. И тогава запазил своите сили можеш да ги утвърдиш, когато полето за действие вече е разчистено. Овните се бият с чела – чело в чело. Защо без полза да се изразходва енергия? Ако пред напирания на вратата внезапно я отвориш, то напираният ще разбие носа си. Моментът на затишие, след като противните енергии са изчерпали себе си, е най-благоприятен за действие и той не трябва да се пропуска. Тактиката Adverse се основава на същия този принцип, но с по-голяма продължителност, когато явлението в своята нелепост достига до логичното си самоотричане. И в момента на неутрализация на набъбналия урод той лесно може да бъде

елиминиран с лъча на енергията на светлината. Прякото противодействие често предизвиква напразно изразходване на сили. Враждебната сила нараства право пропорционално от противодействието, сякаш черпи своите енергии от противодействащия център. Да затаяш съзнанието в такъв момент на враждебен напор значи да утвърдиш себе си в нерушимото състояние на равновесие, когато от събралия всички свои сили в себе си център навън не се излъчва нито една енергия. Центърът е застинал във велико неподвижно равновесие. И вълната от противни енергии, не срещайки и най-малка съпротива или враждебно противодействие, никаква стена, никаква преграда, се разлива подобно на локва, изтощавайки напълно целия свой енергетичен заряд и изцяло неутрализирайки себе си. Представете си, че човек нанася с тежък чук удар по наковалнята. Какво ще стане, ако се махне наковалнята и ударът премине по въздуха, не срещайки никаква съпротива до земята под наковалнята? Как ще се отрази това на този, който нанася удара? Великото състояние на равновесие, когато всички енергии са прибрани навътре и повърхността на съзнанието прилича на огледалната стена на кристалното кълбо, не дава възможност на противната вълна енергии да срещне и най-малко съпротивление, и цялата сила на удара се стоварва върху източника и средоточието, което ги е породило. В това се крие великото изкуство на борбата. Ударът трябва да се нанесе навреме. Учителят Поразява, но не Наранява. Учителят Знае момента, когато е нужен удар, не изискващ излишно изразходване на сили. Това се нарича техника на боя или на борбата. Най-трудното е да се запазят условията на пълно равновесие на духа. Обикновеното човешко съзнание не може да устои срещу равновесието, тъй като равновесието не е според човешките мерки. То (обикновеното съзнание) тутакси мигновено се отпуска, изчерпвайки целия свой заряд от своята малка енергия. Трябва да се учите на утвърждаване на великото победно равновесие, тъй като няма сила, можеща да му противостои. То гаси яростта на враждебните енергии, които погасват, не срещайки обичайната съпротива. Когато Казах: “Не се противете на злото”, Мислех за великата сила на огненото равновесие. Но хората не разбраха мощния закон и превърнаха себе си в жалки непротивленци. Равновесието е такова състояние на съзнанието, когато всички негови енергии са събрани вътре за действие. На полюсите няма пламвания. Съзнанието се оприличава на кълбо, равно и гладко като стъкло. Няма за какво нито да се хванеш, нито да се задържиш и не можеш да застанеш върху него и да го стъпчеш със своята пета. И нищо не може да се задържи върху него. Всичко се свлича и отпада. Кълбото е символ на великото равновесие, когато всички енергии на духа са събрани вътре. Колко важно е в някои моменти от живота да можеш напълно да потушиш съзнанието, прибирайки в себе си всички протегнати навън от него енергии. Даже изпращайки мисъл и проблясвайки с огнения лъч повърхността на кълбото трябва отново да се направи гладка и равна, незадържайки посланика в близост. Привързана стрела няма да полети. С една дума равновесието е необходимо при всички процеси на духа. Тишината, мълчанието, безмълвието, спокойствието, равновесието не са ли свързани? Също и астралът трябва да заприлича на гладка, равна, затворена сфера. Пламванията, зигзагите и мълниците на огньовете, бушувачи обикновено в него и изригвачи подобно на протуберанси от неговата повърхност, трябва да загаснат и да се заменят със състоянието на велик покой. Енергиите на всички обвивки се привеждат в равновесие и се събират около фокуса на съзнанието в пълно подчинение на него. И когато настъпи времето за действие, тогава мощта на обединените енергии е непобедима. Учете се да действате във велико спокойствие и велико равновесие, потушавайки самоволните движения на обвивките. Помнете твърдо: нищо няма да устои срещу равновесието.

Хората се суетят безумно, раздирани от своите астрални емоции и бидейки раздирани от тях се нахвърлят върху вас, стремейки се да въвлекат и вашето съзнание в своите вихри. На вихрите на двуногото съзнание трябва да се противопостави непоколебимото равновесие на духа. И тогава, потушили вълната на астрални вихри в него, може да се помогне на своя ближен, тъй като, изчерпвайки своя астрален заряд или порив и не бидейки в състояние да наруши вашето равновесие, човекът се оказва в пълна ваша власт и е длъжен законно и неотвратимо да възприеме част от вашето спокойствие в такава мярка, каквата поискате вие. Тъй като изчерпвайки себе си човек става мек като восък в ръцете на волята, съхранила равновесието. Много спокойствие и мир може да се сее наоколо, ако собственото равновесие не се нарушава. Така може да се сеят семената на светлината единствено само с поляризация на своя собствен микрокосмос. Докато човек живее сред хората извън него не може да има нито мир, нито спокойствие, нито равновесие. Значи той сам трябва да стане този център, уравновесяващ светските бури и само в себе си, само вътре в него си да утвърждава равновесието. То се утвърждава вътре и утвърдено вътре може да излъчва мир и навън.

(Видях насън хартия (книга) - наградата на Архата).

570. Архатът получава награда за понесените трудности. Не награда, а пряко следствие. Няма нито награди, нито наказания; има причини и резултати, породени от причините. Съзнанието замлъква преди събития с особено значение. Един вид подготовка на апарата, за да се постигне спад на напрежението. За да може да вижда околното също е нужна подготовка и тя върви скрито от погледите, в крайна сметка довеждайки до предназначения. Но без този скрит стадий предназначенията няма да се осъществят. Затова трябва да се прояви неизбежно търпение. С нетърпение не може да се ускори ходът на влака на събитията. Егото крещи: “Не мога да чакам”. Но мъдростта подготвя в тишина и мълчание дрехите на светлината, за да има в какво да посрещне идващата радост. На празнична среща отиват всички и всеки облечен в нещо. Но дрехите на Архата трябва да бъдат блестящи с готовност и в съзвучие с момента. Тъй като той знае къде и за какво е призван и поръчението му е дадено. Готовността трябва да се задълбочи. Оставащите дни да се посветят на събиране на опит. Той ще е нужен: и големият, и малкият. Всички ще дойдат за получаването и ще донесат своите кошници. Архатът също ще дойде и ще донесе кошници, но не за получаване, а за раздаване. Получаването става сега, препълвайки мярката на вместимост. Полученото трябва да се асимилира, за да се даде на хората претворено, усвоено и достъпно за тях по форма. Налага се да се звучи в хиляди гами, според съзнанието на идващите и да се напълни кошницата на всеки. Архатът не може да пусне гладния без да го насити. И неговият запас трябва да бъде огромен. За последното обстоятелство може да не се смущавате, тъй като Съкровищницата на Владиката е отворена и от тук може да се черпи със свободна ръка. Трябва да се донесе само умението и опита бързо да се ориентираш и да вземеш действително нужното в дадения момент за съзнанието на този, който ще дойде за получаване. Ще раздаваме заедно, ти и Аз, стоящ зад теб. Нашите запаси са неизтощими. В тясно единение няма да обеднеем и ще наситим не пет хиляди, а всички, които дойдат. Ще храним съзнанията, ползвайки се от всички достижения на съвременната наука и техника. Старият апостол не е равен по възможности на новия апостол. И радиусът на действие ще бъде друг, много по-широк и обхващащ масите от хора. Възможностите на техниката ще придадат небивал размах на служенето, озарявайки и най-отдалечените ъгълчета. Небивалият Чертог ще постави всички човешки възможности и всички находки на науката в служене на светлината. Радиото, киното, телевизията, печата,

изкуството, пътищата за съобщение, науката, училището, литературата - всичко ще използва в служене на Огъня-просветител. За това се подготвя бъдещето. И има за какво да се прояви още малко търпение. Да се избърза значи да се наруши течението на събитията и да се отдалечат сроковете. Невидимият Град е скрит за известно време. Зърното е заровено, за да даде кълнове. Приятели, проявете разбиране и необходимото търпение. Великите промени назряват за видима проява.

(Боледувам. Гърлото).

571. (16 ноември). Болестта е нарушение на равновесието и хармонията в организма и правилната поляризация на неговите органи. Равновесието се възстановява добре от мускуса, който дава недостигащото количество огнена енергия. Заградителната мрежа отслабва и са възможни опити отстрани да се подхвърлят косматите топчета. С болестта трябва да се бориш и то не с болестта, а с дисхармоничното състояние на съзнанието, утвърждавайки равновесието. Осъзнаването на Лъча може да се подсили, изпращайки неговите енергии в поразения орган. Материята не може да боледува, но човек все пак боледува. Какво боледува? Атомите не боледуват, но поляризацията на клетките се нарушава. Клетките вече могат да боледуват. Техният заряд може да се възстанови (с дишане), изпращайки енергия в заболелия орган или място и прекратявайки по-нататъшния процес.

(Силно съм отпаднал. Температура 38.9. Боледувам. Простуда).

572. (18 ноември). (По време на сън). След една седмица, помнете, отново ще загорите [ще се активизирате]. Лъчите вървят и нощем, и денем. Работата е в осъзнаването.

У всеки човек има свой психичен паспорт. Този паспорт не зависи от това, което човек говори или какъв е той навън, или какъв иска да изглежда. Той изразява неговата скрита вътрешна същност, която не може да се подправи. Цели поколения са преживявали с лицемерие и са носели маски. Това време свършва. Тайното става явно. Психическият паспорт, зафиксиран във вид на излъчвания върху хартия, ще стане конкретен и реален като най-обикновен документ и ще обуслови мястото на човека върху обществената стълба. Човешките отпадъци ще се обозначават с тях и ще се подлагат на съответна изолация от здравите слоеве на обществото. И най-главното е, че хора с ненормални, болни и тъмни излъчвания и нарушена психика няма да се допускат на обществени длъжности. Твърде много обладани, тъмни, престъпни духове заемат несъответстващи на духовната им висота места. Но още няма апарати за снимки на излъчванията. Работата предстои. Науката ще каже своята твърда дума и ще даде доказателства. Ще бъдат също указани мерки и способности за подобряване характера на излъчванията и изменение съдържанието на своя паспорт. На някого ще се наложи да се заеме усилено със срочно самоусъвършенстване и вече не в името на далечни и отвлечени идеали, изглеждащи нереални за малкото съзнание, а поради изискването на момента и за придобиване и получаване на определено място върху социалната стълба. Много професии, като например лекари, учители, възпитатели, а също лица възглавяващи колективи ще бъдат особено щателно охранявани с определени норми от скалата на аурните излъчвания. И ако да кажем излъчванията от серия "В" с такива и такива оттенъци са допустими за миньора или за месаря, или за дървосекача, то те са свършено недопустими за съдията или за свещеника, или за завеждащия детски дом. Всяка професия ще бъде обусловена от стандартен минимум, под който прием няма да се допуска. И всеки ще има възможност поработвайки вътрешно до известна степен да повиши своите излъчвания, своята квалификация, тоест да подобри своя психически паспорт. На хората ще се наложи вече практически да подходят към въпроса за мисълта, за психическата енергия,

за самоусъвършенстването. Може ли да се допусне при децата в качеството на учител човек с разпиляна психическа енергия или жив мъртвец? Това е равносилно на психическо разложение на съзнанието на подрастващото поколение. Този ужас повече няма да допускаме. Възможно ли е обладани да стоят начело на каквито и да било дела и особено големи? Много от допустимото сега и смятано за нормално явление няма да бъде допуснато, като очебийните и престъпни явления, донасящи огромна вреда на широк кръг. Трябва само хората да осъзнаят, че коренът на всички злини се намира в човешкото съзнание, и ако то гние и се намира в състояние на разложение, то трябва да бъде отделено от здравите хора като проказа. Защо при добри начинания и при правилни предпоставки делата често вървят накриво и косо? Пречат тъмните разлагащи се съзнания или съзнанията с недопустими излъчвания. Те трябва да се отстранят или във всеки случай юздите на управление да се предадат от техните ръце в здрави. Много зло произтича от това, че психическите паспорти са дефектни. Многословието ще се съкрати, тъй като няма да има за какво да се лъже или да се прикрива с думи. Паспортът не може да бъде измамен. Гаврата със словото на трибуната няма да бъде допусната. Всеки искащ да говори публично ще бъде длъжен да представи своя паспорт. Вредата на тъмния оратор се заключава не в думите, а в излъчванията, с които той насища аудиторията. Паспортът ще покаже, че излъчванията не носят вреда. Детайлизацията и задълбочаването на психическата паспортизация ще се осъществяват в хода на усъвършенстване на процеса. Няма да са нужни нито хартии, нито анкети, нито справки за съдимост. Психическият паспорт ще даде пълна картина на духовния облик на неговия притежател. Също и работническите колективи могат да се съставят хармонично според излъчвания сравнително от един порядък, така че висшето съзнание да не се изнурява в менгемето на недораслите. С цветни очила може да се види аурата. Същият този принцип ще се приложи и при фотографиране на излъчванията, променяйки стъклата. Комбинация от няколко снимки може да даде вече пълна картина. Качествата на излъчванията ще бъдат утвърждавани и изучавани в институтите за психически изследвания. Учителят ще Помогне да се постави работата върху правилните релси. Учителят ще Навлезе във всички човешки дела, водещи към прогрес. Новото ще се осъществява по новому. Хората с високи излъчвания и запас от психическа енергия ще бъдат определяни безпогрешно и ценени, и опазвани като най-ценно и много рядко съкровище на държавата. И най-редките от редките, и най-ценните от ценните ще бъдат хората с отворени центрове. Някога храмовете и жреците са показвали, а сега научните институти и паспорти ще покажат ценността на психическия апарат на човека и ще я определят безпогрешно и без намесата на жреци.

573. Оказването на помощ идва винаги в хода на действието. Действието трябва да се започне, тоест да се прояви някаква енергия, към която, според закона на свободната воля, проявена вече, може да се приложи. В противен случай трябва да се оказва натиск върху волята и да се извежда тя от състоянието на инертност, въздействайки върху нея, което не се разрешава от закона. Но ако волята на човека е избрала своя път, набелязала е действието и е пристъпила към неговото изпълнение, помощта може да бъде оказана без нарушаване свободната воля на човека. Понякога помощта идва в последния момент. Ако помощта се оказва стига само човек да мръдне с пръст, то волята ще отслабне и не само че няма да расте и да се увеличава от препятствията и противодействията, но може и напълно да угасне. Там където волята укрепва в несломимия устрем, помощта никога не се забавя, тъй като има към какво да се приложи. Понякога на някого се налага да чака и да прилага волеви усилия в действията, за да достигне желаното. Но без помощ не Оставяме. В

началото на Записите Беше казано: „Пиши. Ще Помогна”. Многолетните усилия в дадено направление дават право на бърза помощ. Но все пак трябва да се вземе перото и да се започне самия процес. Ако хората разбираха могъществото на волята, ако знаеха, че нейните права са опазени от Космическите Закони, ако биха постигнали значението на действията, произхождащи от самата тяхна (вътрешна) същност, а не вдъхновени и внушени отвън. Действието извършено под странично влияние не е ценно, тъй като и кармата, и следствието, и заслугата принадлежат на центъра, който го е породил. Но самопроизводното действие, утвърдено от собствената воля, поражда верига от причини, съсредоточени в един канал и донасящи преки и неразклонени следствия, концентрирайки растящата воля. Затова трябва да се избягват действията и постъпките под влияние на чужда воля или съвети. Съвет Може да даде Учителят. Разбира се, в житейските дела всеки може да даде съвет, който знае добре, но даже приемайки житейски съвет той трябва да бъде утвърден от собствената воля. Ние Ценим самопроизводните действия. Съветът е: по-добре е да се ползвате от своите собствени съвети, особено в делата неизискващи специални знания. Трябва да се стои върху собствените крака. Съветникът дава съвета, но синините от ударите за неудачния съвет се стоварват не върху съветника, а върху изпълнителя. Затова трябва да бъдете внимателни със съветите – както със своите, така и с чуждите. Страничните съветници обикновено се грижат само за себе си, затова техните съвети са вредни. По-добре е да разчиташ на собствената си чувствителност и интуиция и, набелязвайки струята енергия със собствената воля, да не се позволява на чуждата струя да се намесва в нея и да оцветява сферата на вашите действия с несвойствен за тях цвят. Изобщо казано, индивидуалността на собствения микрокосмос трябва щателно и внимателно да се опазва от странични попълзновения. Кой от стоящите вън може да разбере цялата сложност на миросгледа на ученика? За ученика само съветът на Учителя е безпогрешен. Него и ще следваме, налагайки върху всичко останало твърдия печат на своята воля и то още повече че даже приемането на съвета на Учителя се нуждае от утвърждаването му от волята на ученика, която е винаги свободна.

574. (19 ноември). С любовта се държим. Любовта твори. С любовта достигаме и се приближаваме. С любовта получаваме огън. С любовта върви възходът на духа. Нейният проводник е здрав. Тя прави далечното близко и бъдещето - действителност. Тя отваря очите на душата и вратите на разбирането. От нея черпим сили. Това е стожерът на движението на микрокосмоса, оста, която ще издържи всяко натоварване. Това е основата на връзката с Учителя. Това е огънят на сърцето, превръщащ очевидността в действителност и действителността - в приказка. Ако искаш да възхождаш неуморно - обичай. Научи се на огнена любов, незнаеща нито забвение, нито прекъсвания, нито спирки, нито равнодушие. Любовта може да се усилва съзнателно. За любимото цвете се грижат особено щателно. Не забравят да го полеят ежедневно и да му оказват внимание. Любимото е близко на сърцето. Истинската любов не познава колебание на чувствата. Истинската любов не закъснява с мислите за любимия. Храмът на сърцето се издига върху любовта. Говоря за безусловната любов, независеща от нищо, преодоляваща всичко. Възможно ли е вътрешната непреходна основа на битието на човека да се постави в зависимост от каквото и да било? Но любовта към Владиката е това, върху което стои и от което се държи съзнанието на ученика. Да преминеш над пропастта може само с любовта към Учителя, а също и да устоиш в непосилната борба. Любовта е основа на битието. Нейните форми са различни и многообразни. Но тя винаги означава взаимно притегляне и обединяване на началата, устремени взаимно, независимо отнася ли се това до притеглянето на атомите помежду им в

химическите превръщания, до електричеството, светлината или което и да било явление в живота. Но в своите висши форми това е изтънчен сияещ огън, обединяващ частите, принадлежащи една на друга. Проводникът на любовта донася далечната вест неизменно. Най-великата сила в Космоса действа мощно, когато се прилага съзнателно. И колко охотно се отзовава сърцето на нейния зов и пламва с всички огънове. Не е ли това вечният пламък на живота, горящ в космическите недра? И всичко живо черпи от него според съзнанието си и своето стъпало. Висшето проявява и най-висшите форми на нейното изразяване по съзвучие и съответствие. Любимото, към което се устремяваме, се привлича с любов. Любовта е най-силният магнит. Това е и този лост, който е търсил Архимед, за да вдигне Земята. И именно с нея може да се вдигне след себе си Земята и да се възвиси. Отначало с любовта към Владиката ще се възвисиш сам, а после вече ще издигнеш и възвисиш Земята. И не е нужно да бъдеш приказен гигант, нужно е просто да обичаш. Огънят на любовта се намира в живота, утвърждава се в живота и с нея се и преобразява животът. Тайнственият могъщ огън, победител на смъртта и живота, е и този огън на Вечността, огънят на вечната Любов, проявена в огъня. Ти смяташ да преуспееш. Обичай. Научи се да обичаш не с мозъка, а със сърцето. По мозъчните извивки не може да се отиде до първоизточника на живота. Но сърцето е непосредствено съединено с него. Със сърцето и черпи неговата непресъхваща сила. Мозъкът не трябва да се вълчи тук. Той ще започне да разсъждава по земному, а огънят на любовта, огънят на вечния дух е извън земните мерки, извън разсъжденията и извън мозъчното разбиране. Ето, записваш Моите мисли и дори не разбираш как става това, тъй като мозъкът не може да обясни това, което става извън и покрай него. Той е само сляп изпълнител на сърдечните повели, който трябва да координира своята дейност с огнените укази. Отворете път на сърцето така, че мозъкът да не пречи. Особено при Записите. Работата на сърцето е да установи огнената връзка, без да се смущава нито от разстоянията, нито от условията, а работата на мозъка е да не се намесва и да не задръства екрана на съзнанието със своята собствена продукция, да фиксира добросъвестно всичко, което се появи върху него в необходимата последователност. Мозъкът трябва да потуши себе си. Това е огнище на егоизма, стремящо се да утвърждава себе си независимо от волята и често въпреки нея. Може да се наблюдава как се мятат мозъкът, залавяйки се за откъслеците от мисли и прескачайки от една на друга. Колко трудно е да се застави да влезе в определено русло и да се движи по даденото му направление, без да се хвърля от страна в страна. Мисълта на Владиката тече плавно, развивайки и задълбочавайки основните положения и без да се отклонява от целта. Но това е при условие, че не пречи мозъкът. В процеса на възприемане на мисли самоволното движение в материята на обвивките трябва да се избягва с всички сили, тъй като извънредно пречи. Изисква се контрол вече не над мисълта, а над всичките три обвивки едновременно. Приведени в мълчание те се подчиняват и то без особен труд, ако огънят на сърцето е достатъчно силен. Но огънят на сърцето се разпалва с любовта към Владиката, тъй като огънят е любов. Така със силата на любовта достигахме.

575. Владиката Изпраща далечен поздрав. Владиката Усеща, че не е лесно. Но Владиката Знае предела на изпитанието. Владиката Казва: „Остава още съвсем малко до промяната в личната съдба”. Владиката предвижда условията на живот. Грижата се проявява във всичко. Не вие можете да предвиждате, а Водачът. Трябва да се доверите на Него. Да се довериш означава да направиш всичко нужно и възможно, предоставяйки останалото на Него. Ако не направиш нищо ще бъде възлагане. Както и във всичко границата е тясна. Тънка е тя между грижата за нещо и безпокойството. Да се грижиш

може, да се безпокоиш не трябва. Работата не е в думите, а в явленията, обременяващи съзнанието, тоест теглещи го надолу. Да, да, да, да се запази връзката с Владиката в невъзможните условия ще бъде вече голяма победа. Няма Светлина, ако наоколо е тъмнина. Светлината още не е настанала. Ще настане, но не е настанала. Не може тъмнината да се нарича светлина и угнетяването – радост. Но и радостта също идва. Трябва да се вярва докрай, въпреки цялата очевидност. Можеш да се готвиш за най-лошото и тогава ще бъде лесно да се посрещне по-доброто, и по-лошото да не уплаши. Мислиш, не мислиш - неизбежното не може да се отмени. Но неизбежността се набелязва от Моята Ръка. Затова Казвам: „Бъдете спокойни във вярата”.

576. (20 ноември). Хората достигат до различни степени на проява на все тази същата психическа енергия, енергия огнена, всеначална. Всички феномени се извършват с нея. Тя участва навсякъде и във всичко, и на всички планове. На нея се подчиняват всички видове материя и енергия. Самата тя, притежавайки широка скала на проява, губеща се високо нагоре, притежава тази особеност, че нейната низша форма винаги се подчинява на висшата. Тя се управлява от волята. Значи са необходими две условия: енергия и воля. И едната и другата се набират или акумулират в процеса на прилагане в живота. Енергията и волята са толкова тясно свързани помежду си, че не могат да се разделят. Не може да има воля при отсъствие на психическа енергия и наличието на запас от нея вече означава силна воля в човека. Би могло да се каже, че и волята, и енергията се контролират и направляват от съзнанието. Всичките три: съзнание, воля и енергия притежават способността да кристализират и да дават явни отлагания във вид на кристали тънки енергии. От понятието енергия не може да се избяга. Понятието „енергия” е тясно свързано с понятието „закон”, на който се подчинява всичко. За да можеш да управляваш трябва да познаваш тези закони. Така всичко се свежда до изучаване и познаване на Висшите Закони. В основата на всяко могъщество и сила стои знанието. Знанието е над всичко. Негов антипод е невежеството. Трябва просто повече да се знае.

577. Заради заминаването на стопанина на Земята хората няма да станат изведнъж свършени. И несвършенството, и усвършенстването си остават. Няма само да има мощен център на тъмната йерархия, противодействащ на възхода. Но тъмнината, породена от него в човешките сърца, е огромна и тя трябва да се разсее. Енергиите на тъмнината трябва да бъдат трансмутирани в енергии на Светлината. Кълновете на злото живеят и те трябва да се унищожат. Тъмното братство, останало без глава, вече е частично унищожено. Но много тъмни служители още живеят. Царството на злото е рухнало, но неговите отломки изкривяват лика на планетата. Огромен е тъмният посев. Енергията на зърната действа. Задачата е очистване на планетарния живот. Как да се ускори настъпването на Светлината, когато черните кълнове заемат широко пространство? Полето за работа е огромно. Заминаващите яростно се съпротивляват. Обречени, те в отчаяние се хващат за всички мерки. За тях вече е все едно. Очаква ги неизбежна гибел. Поради логиката на нещата те се вкарват в задънена улица, от която вече няма изход. Налага се да отидат в тъмнината на разложението. Кой ще поиска да отиде доброволно? Най-близката задача е очистването на земния дом от хилядолетния боклук. И отбиране на негодните домочадци. За тях няма място сред обикновените хора. И към това изземване Пристъпваме. Великият подбор, последният подбор започва.

578. (21 ноември). Сега в съзнанието на масите се извършват огромни промени. Как да се отчетат тънките движения на съзнанието? Разбира се, те ще дадат резултати във времето. И човешкото око, както винаги, ще види само следствията. В това е разликата

между Нашето мислене и човешкото мислене. То се задоволява само с опашките. Именно психическата тягост представлява осъзнаване на ставащите промени. И не трябва да се тъгува, а да се радвате, че апаратът вече достатъчно се е изтънчил и различава планетните промени. Замяната на старото с ново никога не става лесно. Човешката психика така здраво се сраства с поредните наслоявания, че човек чувства себе нещастен когато дойде освобождението. Изхвърлянето на всяка пращинка и на всяка ненужна вещ се съпровожда с вайкане. Плевелите, както и полезните растения са се загнездили и се държат еднакво здраво. И при всепланетното очистване съпротивата на изостаналите съзнания е огромна, огромна е и тежестта от разрушаването на любимите местенца, в които се крият хората от Светлината. Даже напредналите съзнания притежават тенденция към регрес, създавайки постройки върху миналото. Трудно се строи върху бъдещето, новото и непривичното без уютните вмирисани ъгълчета, толкова мили и познати на еснафската мисъл. Но всичко зад огнения пътник се унищожава. Пътят е само напред и все напред. Оглежданията назад са недопустими. Разбира се, там е било и по-спокойно, и по-привично, и по-тихо, и по-тъмно, но Ние Вървим напред без товара на миналите натрупвания. Тъй като всичко, което е в миналото, е по-лошо от това, което ще бъде в бъдещето. И Ние никога не Съжالياваме за него. И тъй, напред без оглеждане назад.

579. (22 ноември). Свободата се заключава в освобождаване от властта на обкръжаващото над съзнанието. Домът може да изгори и човек може даже да не знае за това, и да не тъгува. По такъв начин нашето робство на обкръжението зависи не от действителността, а от състоянието на съзнанието. Въпросът не е в изгорелия дом, а в съзнанието. Човек може даже да се зарадва, че неговият дом е изгорял, ако застрахователната премия е достатъчно висока. Каква е ценността на всичко тежко и неприятно извън случващо се навън, ако духът е бодър, спокоен и щастлив? Тази именно настройка върху средоточието или центъра вътре, независимо от външното, е и решението на въпроса. Решаващото условие в края на краищата все пак представлява съзнанието, а не това или друго обстоятелство или обстоятелства на живота. Най-добре от всичко, разбира се, е да бъдеш сам на себе си настройчик и да настройваш своята арфа сам в желаната тоналност. Може даже отрано да се реши и определи, че даденият ден или период от време ще бъде прекаран в спокойно, бодро и светло състояние на духа или в някакво друго. По този начин могат да се правят опити за утвърждаване на състоянието на съзнанието в зависимост от волята, а не от външните условия. Ако се основаваш върху тях, то ще се наложи да заприличаш на ветропоказател за чуждия вятър, тъй като външните обстоятелства се съпътстват от постоянна смяна на явленията. Каквото и да бъде дадено явление, то винаги може да бъде прието спокойно и спокойствието винаги ще бъде печалба или победа, но никога ущърб или загуба. Ценността на качествата е в това, че те винаги и при всякакви условия са полезни, плодотворни и носят благо. Навредило ли е някога на някого спокойствието? Следователно качествата са този багаж, с който може да се осмелиш на всяко пътешествие. Познаващият център е като скала сред бурното море - върху нея можеш здраво да се установиш сред мятащите се стихии. Трябва да се осъзнае и утвърди скалата на духа в себе си. Тя не е вън, а вътре. На нищо външно не можеш да се опреш. Възможно ли е да се опреш на вълните на стихииите, постоянно намиращи се в процес на промяна и движение? Оста на неподвижност при спиралното движение на всичко обкръжаващо се намира в дълбината на съзнанието, в средоточието на духа, в центъра вътре. Той трябва да бъде утвърден в живота.

580. Не може да има подем без преддверието, което го предшества. Преддверието на подема е тежко. Един вид съгъстяване на всички възможности преди тяхното ново разширяване. Преди близкия полет ще съберем силите вътре. В моментите на пралайя на съзнанието трябва да събереш себе си, тоест да не протягаш енергиите навън. Трябва да можете да преминавате тези периоди от живота незабелязани. Когато хората се вкопчат за свитата аура, впечатлението е много болезнено. Затова трябва да се замлъкне вътрешно и да не се проявяват своите енергии навън, доколкото това е възможно да стане. Пралайята на съзнанието е състояние, което изисква особено внимание към себе си и умение да държиш себе си в необходимите рамки. Възникват две опасности: рецидив на миналото и пълно спиране на движението напред. И едното, и другото е недопустимо. Най-добре от всичко е в това време да се потопиш в поредната работа, неизискваща условие на напрегнато горене. Може да не се забравя и за миналото, подбирайки от него периоди на подем и преуспяване. Докато Учителят Подготвя новото одеяние на духа е мъдро да не се изразходват нужните натрупвания. Кълбото може да се търкаля по жизненото поле без да си причинява вреда, но стига само да изкара от себе си стрелата на действието и тя ще бъде пречупена от обкръжаващата среда. Само издигналият се нагоре може безболезнено да проявява стрелата на действието. Когато пулсацията на съзнанието е вредна трябва да заприличате на кълбо. Формата на кълбо е приета в Космоса като символ на устойчивост и жизненост. Космическите тела са кълбовидни. Сферични са всички явления в живота и тези сфери се стремят да приемат кълбовидна форма. Кълбото може да се разглежда като предел на всички геометрични фигури - крайният предел. И в кълбото може да се построи всяка правилна фигура. Оттегляйки се в цитаделата на кълбото правим неговата повърхност неуязвима за външните въздействия. Кълбото е символ на спокойствието и равновесието и непробиваемата неуязвимост. Затова когато трябва да се защитаваш се оттегли навътре. Лесно е да се огъне или пречупи железен прът, но опитайте да счупите желязно кълбо. От форматна на явлението зависи неговата устойчивост и здравина. Ако искаш да направиш крепостта на духа непристъпна и неуязвима, събери себе си вътре. Всички енергии, изхвърлени и насочени на повърхността, навън, върни назад и концентрирай в ядрото. И ще станеш неуязвим като тяло от Далечните Светове. Трябва да се научиш да бъдеш силен винаги, а не само в минутите на подем. Даже в задавания въпрос се крие стрела на отговора, изпращана отвън навътре. И ако тя е с отрова? По този начин е възможно да се направи повърхността на кълбото съвършено гладка и непроницаема за външните енергии, ако от вътре не бъде показано нещо за можещия да последва удар. Ръката зад щита е неуязвима. Но стига само да я протегнеш иззад него и ударът следва незабавно. Ще се учим на защита в минутите на пралайя на съзнанието. Когато птиците линеят и змията сменя кожата си, или животните – козината, земните твари мъдро избират най-глухите места. Те знаят за своята беззащитност. Може да се учите от примерите на природата. Самосъхранението е закон на живота. Кълбото е велик символ.

581. (23 ноември). Умейте, когато трябва, да прикриете съзнанието. С това ще можете да избегнете ненужни удари и усложнения. Много предателства стават поради непредпазливост. Предателството е удар по енергиите, протегнати доверчиво към съзнанието на предателя. Не става дума за кармичните предателства, насочени към Учителя. За тях Учителят Знае предварително, но понякога условията на Служене изискват предателството да се извърши. Скриването на съзнанието е не само защита, но и опазване на съкровено. Учителят Знае много тайни. Всичките ли ги Разкрива на дошлия? Трябва да можеш да мълчиш. Само неопитността или невежеството се кичат със знанието. Но

знаещият раздава мъдро съкровищата от знание. „Закритото ковчеже и неразграбената планина” е формула на скритото знание, показващо се според съзнанието на дошлите. По-добре е да не доизкажеш, отколкото да кажеш повече от необходимото. Има много хора, които искат да покажат какви са те. Това свойство съвършено отсъства в ученика. Той не иска нито да бъде, нито да изглежда някой и нещо в очите на хората. Защо да разкриваш себе си и да се превръщаш в жертва на чуждото съзнание и мишена за неговите удари, или мисли, или чувства. Разкриването на себе си на другото съзнание винаги се съпровожда с изтичането на енергия. Пълното разкриване означава пълно опустошаване на съкровищницата. Затова скриването на съзнанието е явление с дълбока значимост. Да не отговориш на личните нападки не е слабост, а съхраняване на сила и проява на равновесието в действие. И когато то е запазено напълно цялата сила на нападката се връща към нейния породител. Неразбраното непротивене на злото понякога може да бъде проява на равновесие и скриване на съзнанието. Тогава обратният удар по нанеслият го е неизбежен. Но в този случай е необходимо да се запази вътре пълно равновесие, символизирано с кълбото. Не срещайки обичайната и очаквана съпротива, противодействие или реакция, съзнанието на нанасящия удара, само извело себе си от състояние на равновесие, губи своята инерция. И запазилият равновесието става победител, без да изразходва напразно нито зрънце енергия. Колкото по-малко знаят за вас хората, толкова по-добре. И най-добре от всичко е, когато те не знаят нищо. Тъй като са малко истинските приятели, малко са желаещите благо, но са много недоброжелателите. Затова в обичайните земни условия скриването на съзнанието е полезно. За Учителя съзнанието на ученика е като отворена книга.

582. (24 ноември). Наистина е така - колебанията във вярата и съмненията са недопустими. Всяко разклаща кулата на предаността и образува пукнатини. В тях пропълзва тъмното злонамерение и поставя цялата постройка под удар. Монолитът на духа трябва да се запази със съзнателно напъгане на волята и да се опазва с цялата зоркост. Защо има съмнения? Казал Съм: нищо няма да ви докосне, но ще преминете тези дни под знака на различни прояви. Какво ви е засегнало? Нищо. Засегнало е другите, но вие сте в Лъча, а другите не. И ако у някого житейското е затъмнило Учителя, следствията са неминуеми. А вие стойте във вашата вяра и непоколебимо знание и не прилагайте ставащото с другите към себе си. Да се премине под знака на явлението означава да се премине през него не във външния живот, а единствено само в съзнанието. Трябва да се премине през изпитанията под знак. Те са почти също толкова реални, колкото и в живота, но самото събитие отминава без да засяга изпитвания, тъй като е опазен. Тук именно е нужна цялата вяра в силата на Йерархията, тъй като очевидността ще свидетелства за противното. Да се изтърпи и да се издържи трябва докрай. И ако не издържите вие, близките, то как ще издържат тези, които са далече? Не се плашете от гласовете на мрака. Тъмнината е поразена и вече няма сила. И това трябва да се знае. Ако близките са в нужда или понасят бедствие, то и ще продължават да търпят, докато не застанат до Щита неотлъчно. Но близките ли търпят? Възможно е това да са забравилите за Владиката и заменили Го със суетата на деня. Пребиваващият с Мен няма да Остава в нужда. Нишките на връзка не трябва да се отслабват. По тях преминава Светлината. До таралеж не можеш да се докоснеш. Избягваме отблъскващите аури. Оплакванията няма да помогнат. Ще помогне любовта, устремът и непрекъснатата преданост. Истинският ученик винаги е близък, каквото и да става с него. Да се възлага върху Учителя отговорността за тежките

обкръжаващи условия е последната мярка. Мъжествено и твърдо трябва да се дойде до Мен. Остана малко.

583. (25 ноември). (По време на сън). Останаха още два - три дни.

И тогава край на безпокойствата и съзнанието за своята отчужденост. Владиката Набелязва индивидуалното бъдеще на ученика и то трябва да се осъществи. Но сроковете не могат да бъдат посочени по кармични причини. Много колебания се получават ако срокът е указан, а също и поради неправилното разбиране на сроковете. Често срокът се обозначава условно в зависимост от приемането му от човечеството и от състоянието на съзнанието. Това обикновено не се отчита. Сроковете могат да бъдат доверени само на много близките и утвърдили се, твърдостта и устойчивостта на които не зависи от сроковете. Сега настъпва особено време, време на съчетаване на народната карма и индивидуалната карма на Моите посланици. Трябва умело да се сплетат нишките на шарката, хармонично съчетавайки боите и елементите, които я образуват. И всичко трябва да се извърши с човешката ръка. Свърши се, свърши се, свърши се времето на разгул на тъмнината. Тъмните опити ще се повтарят, но няма да дадат желаните плодове и енергиите, приведени в действие, ще се обърнат срещу самите тях. Имайте повече вяра. Малодушието и маловерието са несъвместими с понятието ученичество. Трябва да се пропусне спокойно вълната на противодействие на привидната несполука да отmine, държейки в съзнанието желаната или набелязаната цел. Ако съзнанието се захваща за образите на привидната несполука или неуспех, то те ще се прилепят към него, ще останат с него и могат да предизвикат по този начин тяхното осъществяване в живота. Нека да бушуват вълните на несполуката, но образът на набелязания план остава твърд в непоколебимото за привидните неуспехи съзнание и той в края на краищата побеждава, особено сега, когато е утвърдена победата на Светлината. Облаците на неуспехите надвисват при малко доверие към Водещата Ръка. Ще Обърна в полза всичко. И враговете ще служат като канали за изпълнение на Моите указания, разбира се, без да знаят това. Не трябва да смятаме, че Владиката ще се Забави, по-добре е да смятаме, че се подготвят по-добри условия. Полосата на затъмнение трябва да се приеме спокойно. Тя също няма да се докосне до вас. Вие сте под щита. Не приемайте откъслеците от недоверие към Учителя за действителност. Обкръжени сте с мощна защита като нерушима стена. Но вълните на налягането проникват и през стената, притискат центровете. И тъй, приятели, Учителят Е зад вас, проявете и вие нужната степен на доверие в мъдростта и силата Му, без оглед на каквато и да било очевидност. Издигането на противното явление по степен на достоверност до неговата проява в живота ще бъде знак за поражение. Затова се изисква вяра в успеха на набелязаното действие или план, или желание докрай. А това което е било в миналото и миналите несполуки трябва да се забравят. Сега условията са нови, благоприятстващи Моите деца. Не се смущавайте от нищо. Несполуката ще Преобърна в сполука. От вас се изисква само увереност в това, че Учителят няма да Прекрати Своята грижа.

(Сутринта видях горяща свещ).

584. Приятелю Мой, как мислиш, кога е по-лесно да бъдеш близък с Владиката - в беда или радост, в глад или ситост(доволство)? Владиката трябва да бъде близък винаги. Именно променящата се полярност на явленията не може да разколебава центъра, от който излиза устремът. Работата не е в студа или топлината, а в несломимото предстоене. Но трябва все пак да се разбере, че съществува това, което тече пред съзнанието, постоянно променяйки се - потокът на живота, и нещо вечно и неизменно в човека – Безмълвният Регистратор. Той именно се слива с Владиката във вечно неразривно единение,

пребиващо извън потока. А реката на живота ще продължава да тече както и преди, винаги изменяща се в непрестанното движение. Промяната или движението е неизменен атрибут на живота. Но Безмълвно Гледащият стои извън. Защо трябва да отъждествяваш себе си с промените в състоянията на трите обвивки и трите сфери? Ние сме над тях и само Съзърцаваме безкрайната смяна на явленията, извличайки от нея нужното знание. Ние сме от огъня и Огнения Свят и се Намираме на Земята, за да си създадем носител или огнен проводник, огнено тяло за пребиваване в Света на Огъня навеки. Това е нашата задача, Моята и твоята - да създадем и оформим огненото тяло, вече неподлежащо нито на смърт, нито на разложение. Лесно е да си представиш как умира и се разлага на съставните си части физическото тяло, по-трудно е да си представиш отделянето на тънкото тяло от себе си и неговото разложение, но е почти невъзможно да отделиш от себе си менталното тяло и да си представиш неговото разпадане на съставните му елементи. Сякаш нищо не остава от целия вътрешен свят на човека и изчезва и самият човек. Ето защо е толкова важно през живота да намериш себе си и да утвърдиш себе си, и да утвърждаваш постоянно началата, неподлежащи на нито една от тези три смърти и намиращи се над всичко, което е смъртно, и да се учиш да пренасяш съзнанието в това, което е вечно в човека. Трябва да намериш вечното в себе си, да издигнеш олтара на вечното и да застанеш в неговото светилище твърдо над всичко, което се сменя в редуването на вълните и тече като широка река във всяка от трите сфери - временни и смъртни. Разбира се, тънкото тяло надживява физическото тяло. Но това не е безсмъртие, тъй като и то умира. Разбира се, менталната обвивка надживява тънката, но и това не е безсмъртие, тъй като и тя умира. Безсмъртно е само това, което остава от тях, събрано във вечното огнено "Аз" на човека. Ще събираме огнени елементи и от тях ще изграждаме за себе си огнения проводник за съзнателно пребиваване в него. Ще изпълваме съкровището на Чашата с огнени, непреходни елементи. Възможно ли е да забравиш своя език или чуждия? Може, тъй като паметта за него се съхранява у обикновените хора само за един живот. Но способността за изучаване на езици остава завинаги в Чашата, даже и ако тя не е проявена. По този начин опитът и способностите, заработени с труд, си остават с нас завинаги. Каква е ползата за човека от целият му труд, с който се труди под Слънцето? Няма никаква, тъй като строи за разрушаване от вихъра. Струва си да се погледнат развалините на древните непознати градове, за да се убедиш за последен път в това. Но опитът, даван от живота и труда, отлага в Чашата нетленни огнени енергии, които остават с човека винаги в това негово начало, или принцип, който Наричаме огнен и вечен. Затова има много полза за човека от целия му труд, с който той се труди под Слънцето съзнателно или даже не съзнавайки неговата цел. Всичко е в зърното на духа. На нарастването на това зърно Архатът посвещава всички свои животи на всички планове на битието, във всички обвивки.

585. (26 ноември). Пиши, приятелю Мой. Всяко положение, отнасящо се до обкръжаващия ни свят и изказано от човека искрено, е правилно в размера на съзнанието на човека, тъй като съществува само в неговото съзнание и за неговото съзнание, и показва само степента на неговото разбиране и развитието, достигнато от него. За съзнанието на дивака и философа световите не са еднакви. И двата са правилни за всекиго, но и двата са лъжливи от гледна точка на абсолютното Знание. И дивакът, и философът са еднакво далеч от върха на абсолютното Знание, тъй като то представлява аспект на Безпределността и тъй като няма край, не може да бъде достигнато. Може да се говори само за по-голямо или по-малко знание, вземайки под внимание относителността на всяко. Разбира се, нашите съвременници знаят повече, отколкото пещерните жители. Но областта на неизследваното и

още не достигнато и за едните, и за другите е толкова огромна по своята Безпределност, че даже това различие става вече не толкова значително. Не трябва да се забравя, че гордата съвременна наука съществува само няколкостотин години. И че преди триста - четиристотин години хората са били изгаряни на кладите живи за магьосничество с хиляди и са затъвали в невежество и мракобесие. Ако науката се развива също толкова бързо, то след двеста - триста години ние ще се окажем в същото положение на невежи двукраки, каквито на нас ни изглеждат тъмните хора от средните векове. Така стои въпросът с човешкото знание. И единствено само знанието на Космическите Закони извежда ума от задънената улица. Космическите Закони са ненарушими. Това означава, че основите на непреходното вечно знание трябва да се търсят в сферата на Закона. По схемата на тези Закони е построена Вселената и Учението на Живота въвежда съзнанието в сферата на тези закони и принципи.

586. Мир на този дом и преуспяване във всичко, мир над разбирането, и неизменно преуспяване. Кой би трябвало да преуспее, ако не те, назначените от Мен? Тъмнината се заменя със Светлина и тя се съпровожда с успех. Свършиха дните на скръб, настъпиха радостните дни. Моите дни приближават. В Моите дни идва радостта. Ще Завъртя лоста на събитията за изпълнение по руслото на успеха, но в тъмнината няма да има преуспяващи. Противоборстващите на Светлината тайно или явно, съзнателно или поради неведение, ще надянат върху себе си веригите на осъждането. Ще настъпи желаното време, ще посрещнат в радост Слънцето на живота и в неговия център ще Бъде Владиката на Светлината, Владиката на Шамбала, Сияещ с огньовете.

(Изпуснах първата фраза и вече не можах да си я спомня).

587. (27 ноември). Първата възприета мисъл дава водещото направление, както скиорската следа, прокарана от главния водач или като веха, показваща пътя. Трябва да се преодолее обичайната инертност на съзнанието в този момент. Да се изпусне направлението значи да се върви напосоки - може би правилно, а може би и не. А ние не трябва да гадаем, а да действаме безпогрешно. Затова се изисква не само бдителна зоркост, но и бързина на действието. Изпуснатата мисъл не се връща, не можеш да върнеш стрелата, прелетяла наблизо. Невъзприетите пратки изчезват за Земята. Трябва да се удвои зоркостта на готовността за действие. Проспалият утринния лъч няма да го върне. Съблюдавайте уречения час, за да не се пролива напитката от чашата на живота. Отлагайки всичко временно - и грижите, и текущите мисли, трябва в пълна готовност да се отдадете на Общуването. Земните викове ще досаждат, но съзнанието трябва да бъде затворено плътно за тях. Тъмнината крещи силно, но гласът на Учителя е беззвучен. Безмълвието трябва да победи и да заглуши звученето на суетата. Само при замлъкване на трите тишината започва да звучи. Давам ви Моя Мир, за да направите повърхността на бурното житейско море във вашето съзнание подобна на огледалната повърхност на застиналото планинско езеро, отразяващо неизкривени звездите в себе си. Земните вихри не трябва да разколебават и изкривяват повърхностите на кристала на съзнанието. Налага се да се говори за едно и също, тъй като основите не са усвоени. Пълнотата на устрема - неразделен, неполовинчат ще даде пълнота на възприятието. Но мисълта се хваща за откъслеците на обкръжаващите образи, изгубвайки главното направление. Ежедневните дела и обичайните мисли трябва да се изключат от съзнанието. Учителят е необичаен, необичаен е и подходът към Него и всичко обичайно подлежи на премахване, когато протича възприятието. Кръгът е съзнателна защита от мислените образи, тълпящи се наоколо и той, подобно на яйце от сгъстена тънка материя, подобно на аура, обкръжава микрокосмоса на човека. Но Лъчът

прониква свободно през него и в него, донасяйки радостта на далечната вест. Изпълването на сърцето с Владиката е основа на успеха. Нито кръгът, нито обгръщането няма да помогнат, ако сърцето не е изпълнено с Владиката. Сърцето не може да служи на двама господари: на суетата, преходна и временна, и на Владиката, неизменен и вечен в Своята Светлина. Трябва да се направи решителен избор преди момента на Общуването, за да се заглушат победно и да се приведат в мълчание земните гласове - те реват гръмогласно в неопитните уши. Не е ли целия живот борба между звуците на Висшите Светове и земните гласове? И в огромното мнозинство земните гласове побеждават. В победеното и угаснало съзнание беззвучният Глас замлъква. Погледнете наоколо: виждате хора, много хора. Това не са победители, а победени от суетата на Земята. Моите избрани не могат да попълват редовете на победените и обърнати в робство. Двукракото робство не е съдба на победителя. Той не може да заменя намереното съкровище за жалките земни дрънкулки. Живеейки на Земята и отдавайки земното на земното, победителят не може да забрави за огнената цел и царствения път на духа. Не в дрипите на ежедневието облича той своя дух, а в сияйните одежди на Светлината. Затова Призовавам за победа над всички миражи и призрази на Майя. Трябва да се разбере цялата нереалност, бързотечност, преходност и призрачност на Майя, за да се застане твърдо върху Камъка на вечната основа на живота. Трябва твърдо да се усвои, че колкото и да се съгъстват условията наоколо, даже "и това ще премине", тъй като ще премине всичко, всичко, всичко, което ни обкръжава в плътния гъст пръстен на безизходността. Светлината на Учителя е извън пределите на царството на Майя и властта на заслепяваните от нея не се разпространява върху Света на Учителя. Моето Царство здраво се утвърждава в съзнанието и бидейки утвърдено то активно и зорко, и напрегнато се охранява от непрестанните опити на Майя да го разруши. Да се остави оръжието, да се отслаби дозорът или да се успокоиш върху достигнатото значи да изгубиш всичко. Тъй като най-трудно е да се задържи постижението. Да достигнеш може, но как да задържиш, когато неизживяната лунна същност упорно, настойчиво и незабелязано увлича съзнанието назад. Затова е указано напрегнато бодърстване и зоркост. Враговете са не само наоколо, но най-главният и страшен е вътре. Древният змей, астралът, лунното наследство мърда в дълбините на съзнанието, готов да го обвие със своите пръстени и да задуши всякакви проблясъци на светлина. Затова нека копието да не спи над дракона. Отсъдена е победа. Поражението е немислимо. Но зоркостта на ръката, държаща копието, няма да намалим. Трябва да се достигне. Но пред края е особено трудно. Деца Мои, съберете своите сили. Победата е близка и тя трябва да се посрещне с радостен победен дух.

588. Сине Мой, ще изпреварим течението на събитията с изпращане на светлоносна мисъл. Тя действа магнитно, привличайки нужните елементи. Защо на едни всичко се удава, а над други виси тъмният облак на несполуката? Кармичните енергии действат сякаш изпращайки напред своите магнитни свойства, привличащи или отблъскващи съответстващи утвърждения. Очакващият успех го очаква успех, но и обратното. Много зависи от психическия апарат на човека. Мощният магнит често е активен без явно участие на съзнанието. Енергиите, заложили в него от неговия притежател, действат вече покрай волята, проявявайки волята, кристализирана в сферата на микрокосмоса. И тогава говорят за карма. Цялата карма е в аурата на човека и нейните енергии. Мислете така, както искате да протече животът и не се спирайте на противоположните условия. Отхвърляйте решително всичко нехармониращо с основната нагласа на съзнанието. Защо да привличате към себе си частици нежелателни елементи? Те се привличат от мисълта. Мислете сияйно ясно. Казвам: нищо няма да ви докосне и

Изисквам мислени образи, съответстващи на Моите думи, за да не разрушават изграденото от Мен за вашата неприкосновеност. Съмнението и недоверието са страшни с това, че разрушават защитата и правят беззащитни тези, които се поддават на тях. Затова Казвам, че трябва да се долепите плътно и здраво до щита, не откъсвайки се в съзнанието нито за миг. Нещо може да засегне другите, но не вас. Бъдете твърди във вярата в Защитната Ръка. Давам щита, но го дръжте с твърда ръка. Обкръжете себе си с плътната стена на сияйната мисъл за защитната сила на Учителя. С осъзнаването на явлението го утвърждавате. Отроците не са изгорели в пещта, тъй като са вярвали здраво. Вярата е могъща сила, а слята със силата на Владиката тя става непреодолима. С вяра ще устоите. Аз Съм щит на смелите, но не на завладените от страхове. Страхът разрушава защитата. Пазете се от страха и безпокойството, които са разрушителни ужасно. Те разрушават вашия апарат. Нека наоколо да се колебае и трепери всичко. А вие стойте като скала. С устойчивост побеждаваме. Трябва да се устои, трябва да се издържи, независимо от всичко и въпреки всичко. Трябва да се устои докрай, а Аз ще Опазя устоялите в Мен.

589. (28 ноември). (По време на сън). Времето налага необичайна сложност на условията.

Няма да има утешение в нищо, докато не се възстанови. Никой няма да отмени крайната победа. Но кой казва, че тя ще се постигне лесно? Лесно нищо не се достига. С трудностите трябва да се примириш и да вземеш своя кръст безропотно. Да го носиш все едно ще се наложи, независимо от желанието или нежеланието. По-добре е да направиш това без напразни оплаквания. Те не са нужни и няма да помогнат. Спокойно и мълчаливо, замлъквайки вътрешно трябва да се премине тежката полоса. Да се премине все едно ще се наложи. Не е ли по-добре да се направи това достойно? Мнозина предполагат, че смисълът на живота е самият негов филм, но смисълът не е в него, а в крайната цел. Целият живот на кораба е приспособен и утвърден само за това той да достигне пристанището. Безцелното блуждаене по морето би било нелепо, но хората продължават да намират неговия смисъл в делата на деня, лишени от краен смисъл. Получава се неуравновесеност и безплодни опити да се захванеш за гребена на вълната и да задържиш преходното. Докато не е придобит центърът на средоточието, на упора и силата и не е утвърден вътре, живот в истинското значение на тази дума не може да има. Утвърдилият се върху Мен утвърждава основата на живота в себе си. Пътят на утвърдилите се е победен, но несигурен за предполагащите го в нещо външно. Трябва да се достигне до това, че настроението, тоест настройката на арфата на духа да не зависи от нищо ставащо извън микрокосмоса и, незасягано от нищо външно, да бъде самостоятелно явление. Човек или управлява себе си сам или е управляван отвън - и от хората, и от обстоятелствата. Нека вън животът тече както му се иска. Този поток зависи от много причини, но животът вътре се регулира от волята и от нея зависи да не се превърнеш в марионетка или ветропоказател за външните въздействия. Достигнатото спокойствие е утвърждаване и победа на индивидуалния център на съзнанието над енергиите на плътния свят. Проявете спокойствие сред безпокойните житейски вълни. Ако срещнете вълната подобно на гранитна скала тя ще се разлети на малки пръски, разбита се в твърдостта и неподвижността на Камъка. Но негодната постройка ще се разлети на трески и ще бъде отнесена в морето. Трябва да се разбере огромната ценност на спокойствието и разбирайки да се утвърди каквото и да струва това. По-добре е да загубиш всичко, запазвайки спокойствието, отколкото да запазиш всичко, изгубвайки себе си. Всичко е вътре в човека. Всичко вътрешно се определя от огъня. Да утвърдим здраво в себе си Камъка на основата.

590. Ще има ли днес Запис? Ще има. За какво? За това, което го няма, но което съществува. Светът на човека в дадения момент представлява сам по себе си това, за което той сам се смята. Тогава всичко останало съществува ли в този момент? Съществува. Къде? Извън пределите на даденото съзнание. Даденият свят, ограничен от съзнанието, е извънредно малък и тесен. И в него затъва центърът на съзнание на човека. Но светът вън е необятен и огромен. И него, необятния, трябва да включим в сферата на собствения свят. Ако не я разширим, няма да го включим, не включвайки го си оставаме в призрачния свят, който е и когото няма, тъй като такъв свят, както го отразява вашето съзнание, съществува само в него и никъде на друго място. А Моят Свят обхваща планетата и световите. Какво обхваща вашият свят? И ако това е само стаята за живеене, робската работа, ежедневната храна и още десетки такива малки съзнания, то не е ли беден вашият свят? И изразител ли е той на действителността? А реалният свят съществува извън него. Колко такива светове има? Толкова, колкото и съзнания и всички те са призрачни, тъй като са малки, неверни и изкривени. Трябва да се излезе от света на призраците вън на простора. В този свят всичко е лъжливо и изкривено от начало докрай. И виждаме само плоскостта, въвеждайки със съзнанието си коректив за трите измерения. Не виждате хора, а маски, украсени или от собственото или от чуждото въображение. Виждате повърхността на дома, повърхността на човека, повърхността на всичко - единствено само повърхности и при това плоски. Това, което е вътре, е скрито за окото. Живеете в свят на повърхности, приемайки ги за реалност. И тези повърхности са ограничени от най-близкото обкръжение. Виждаме само улицата. А зад нея нищо или отломки от неверни представи. Ако нарисувате точна картина даже на родния град, каква нелепа карикатура на действителността би се получила? Зад всяка стена на дома – апартамент, в него - хора и предмети. Всичко е наситено с еманациите и картините на миналото и човешкият свят е пълен с изживян живот. Какво виждаме от всичко това? Нищо. Само повърхността на стената, а зад нея е неизвестното. Например пристигаме в непознат град. Видели сме ленти от впечатления и повърхности, и маски, и сме си отишли по живо по здраво, невидели нищо в действителност. Този който живее в името на Общото Благо някак си разширява съзнанието си и включва в него нещо по-голямо от него самия и неговото непосредствено обкръжение. Но затвореният свят на еснафа е нелеп и малък. Това е и личният свят, тъмница и място за затвор на съзнанието, място за заточение на човешкия дух. Като в обятията на октопод се блъска съзнанието в менгемето на личния свят, задъхвайки се в неговите тесни предели, блъска се и изнемогва, търсейки изход. Но изходът е в свръхличното. Духът не може да се задоволява с трохи, падащи от масата на живота. Въздухът не достига и храната не достига. Трябва да се разруши собствената тъмница.

591. (29 ноември). Ето, говорим за събиране на съкровища в себе си, в своя микрокосмос. Откъде? Какви съкровища? Има само едно съкровище и това съкровище е съкровището на Светлината. Събираме Светлина в себе си. Става дума за събиране на стъстена Светлина. Как и с какво се събира Светлина? Светлина се събира с действията, постъпките и мислите. Всеки миг човешкият апарат извиква светлина или тъмнина. Апаратът е магнетичен. Не само извиква, но и привлича родствени елементи от пространството. Звучейки на струната на светлината привлича към себе си Светлина, но и обратно. Човекът е постоянно активен, постоянно поражда енергии. Те са или светлоносни, или затъмнени с носената отрова. Те се отлагат явно и в Чашата, и в самия организъм, пропивайки всички тъкани и нервни канали. Светлосъбирането или светлосъбирането протече във всички обвивки, събирайки се и концентрирайки се в Чашата. Черното сърце е

събирач на тъмни енергии, които също кристализират. Хората събирачи се движат по лика на Земята, всеки набирайки кристали енергия според своята същност и представлявайки носител или на тъмнина, или на светлина. Човешкият магнитен апарат работи непрекъснато в течение на деня и на нощта, събирайки съкровището на Светлината или кристалите на мрака. И тъмнината също кристализира. Светлината може да се нарече акумулирано добро или благо, а тъмнината - зло. Кристализацията се осъществява в самата същност на човека, давайки реални отложения. Затова носителят на събраните енергии не може да се отдели от насъбрания товар или насъбраните съкровища. Събирачи са всички. И благо на този, който събира от Светлината. Възможно е собствената магнитно-струнна същност да се настройва на вълната на Светлината и тогава притеглянето ще тръгне по тази същата вълна. Всички отрицателни емоции: страх, безпокойство, съмнение, раздразнение и други ще дадат магнитно тежка настроеност, привличайки от пространството родствени на тях енергии и засилвайки кристалите от черен огън. Човекът прилича на пчела. Но често събира сок от отровни цветя. Нужен е контрол на съзнанието, за да се установява магнитно-струнната настроеност на организма съзнателно от волята и в съзвучие с вълните на Светлината, а не на тъмнината. И ако организмът под влияние да речем на злобата звучи в нотата на мрака, той съзвучи с обкръжаващия мрак, а не със светлината. Всяка емоция или чувство, или всяко определено оцветено състояние на организма може да се разглежда като врата, отворени към съответните сфери на пространственото обкръжение за магнитно насищане на съзнанието със съзвучни елементи. Мъжеството на светлото смело сърце явно и мощно привлича към себе си от пространството всички токове, съзвучни на светлото сърце. Така чрез радостта може да се извлече от пространството радост, чрез мъката - да се усили мъката. Същността на човека е силно магнитна. А пространството, това огромно вместилище на енергия, позволява да се взема от него, според закона за притегляне на родствени елементи, желаните енергии. За да се приеме радост трябва отначало да се прояви поне малко количество от нея в сърцето и тогава законът за притегляне ще започне да действа, но не по-рано. Тъй като на нямащия нищо не само няма да бъде дадено, но даже се отнема от него и това, което има. Затова за притегляне от пространството на желаните енергии трябва да утвърдиш в себе си кристала, привличащ магнитно. Утвърждавайте нужните качества, събиращи в себе си енергиите на Светлината и привличащи огньовете от пространството. Законът действа безотказно. Следете непрестанно за настроеността на своя микрокосмос, недопускайки помрачител, крадящи и разпиляващи вашата светлина. Всеки със своето настроение или състояние на съзнанието привлича невидимите енергии или на светлината, или на тъмнината. Тъй като във всеки момент от своето съществуване представляваме събирачи на кристалите на тъмнината или на кристалите на светлината в своята Чаша. Съзнателните служители на Светлината трябва да бъдат бодри, светли, ясносиейни. Униинето и потиснатостта са несъвместими със служенето, тъй като погасяват огньовете на духа и светлината се заменя с тъмнина. Владиката Е сияйна Светлина. Да заприличаваме на Владиката по своята сила, по своето желание, по своя устрем и степен на служене на Светлината. Постоянната светло - съзвучна настройка на арфата на духа ще бъде признак на Велико Служене. Самоконтролът, самообладанието и умението да се владеят своите чувства не са нужни за себе си; хармонично настроената арфа на духа е нужна пространствено. Планетната мрежа на Светлината не може да се поддържа, ако човешкият апарат носи със себе си разрушителен дисонанс. За служене на Светлината е нужна здрава настройка на целия микрокосмос, магнитно съзвучна с Висшите енергии. Равновесието на духа е основа на светлото служене. Човекът е най-сложна лаборатория, снабдена с мощни

енергии, взаимодействащи с видимите и Невидими сфери. Лостовете за управление на тези мощни енергии трябва да бъдат в ръцете на човека. Човекът е длъжен да установи съзнателен контрол над най-чудесния свой апарат. Поляризирайки своя микрокосмос на която и да е вълна, той предизвиква навън неизбежни промени поради магнитното взаимодействие на енергиите. За да се неутрализират енергиите на тъмнината не трябва да се бориш с тях. Трябва да усилиш своята светлина до нужния предел и тъмнината ще рухне и ще се разсее, както се разсейва тя от лъча светлина. Трябва да противопоставим на тъмния натиск Камъка, сияещ със светлината си вътре. И енергиите на светлината ще се устремят на помощ, сливащи се със съкровището, блестящо със своите огньове. И в полученото обкръжение няма да остане място за тъмнина. Но стига само духът да помръкне и да потуши огньовете, за да нарасне свръхмерно тъмнината, заливайки и изпълвайки съзнанието. Затова е важно и нужно да се следи състоянието на съзнанието и степента и характера на неговата магнитна настроеност в дадения момент. Тъй като психическото обкръжение на човека се определя от притеглянето. Учителят е винаги с вас, но за съзнателното Общуване трябва да се покаже нужната степен на настроеност и съзвучие. Висшето съзвучи с Висшето. Общуването се гради върху съзвучието. Със своята светлина привличаме към себе си Светлина. Каналът се утвърждава от волята. Всичко е в ръцете на човека. На дошлия за Светлина не може да се откаже, ако е донесъл поне трошица, толкова нужна за това да има към какво да се приложи. Затова не забравяйте за трошицата, нужна за притегляне на Светлина.

Служителят на Светлината звучи в своята собствена вълна и заставя всичко обкръжаващо да звучи в нея, а не обратното. Тъй като той не се подчинява на звученето на обкръжаващата среда.

592. Сине Мой, нима не усещаш проявената загриженост? Обкръжени сте от постоянен Лъч. Мислейки за Светлината ставате светлина. Тъй като мисълта за Светлината, създавайки представления от нея образ на Светлината облича с него съзнанието на светлия мислител, както мисълта за мрака го облича с тъмнина. Трябва да се учиш да виждаш в двойствения свят едновременно двата полюса на единната вещ. Като помниш че този, който е облечен с власт, стои в центъра на средоточието на проявените енергии. Съзнанието винаги се слива със сътворявания образ или мисъл, ставайки това, за което мисли. Добрите мисли за всичко утвърждават и доброто в микрокосмоса. Мислете за мъжество, преданост, устойчивост, достойнство на духа, търпение и търпимост, мислете ярко, цветисто, образно и образите на сияйната мисъл ще ви обкръжат и ще станат израз на вашата същност, вместила качествата на пламъка. Никой не носи в пазвата си отровни змии, но носят тъмни мисли в сърцето си, забравяйки че могат да ужилат във всеки миг. Допускайки мисли на униние или страх обкръжаваме себе си с мрак и се потапяме в мрак. Тъй като ако е от Светлината, мисълта е светлоносна и ако е от злото, е тъмна. Работата не е в това да не униващ, а в това да не се обвиваш съзнателно с мрежите на мрака, тъй като съзнанието, съчетавайки се с мисълта, възприема нейната окраска върху себе си. Да заобичаме светлоносните мисли. Да свикнем и да се сродим с тях. Да ги направим своя единствена трапеза. Да привикнем към мислите за Светлината. Нека да изместят отродията на тъмнината от съзнанието. Нека да подготвят Моята Обител в преданото сърце. Тъй като трябва да станеш светлосияен. Служенето на Светлината се заключава в постоянната грижа за нея. Проявете загриженост за насыщната Светлина. Нека тя да влезе като светъл спътник във всички ваши дела. Нека да освети труда. Нека да освети отдиха и съня. Нека да освети всяка мисъл. Нека да пребъде неразделно с вас като единствена проява на вашата същност.

593. (30 ноември). Всяко качество на духа е форма, носеща светлина. Съсредоточавайки се мислено върху всяко от тях или върху няколко наведнъж, или върху симфонията от качества, усиляме светлината в себе си. Можете да си представите Камъка, пламтящ с ярка светлина в гърдите. Може, може с всички сили, с всички способности, с всички мерки да се утвърждава светлината в себе си. И Светлината, мислено представена, действително ще се усили в своето напрежение. Напрежението на светлината се усилява чрез волята. Това състояние, грижливо и щателно култивирано, може да позволи не само да се усилява степента на светлоносимост, но и да се задържа за едно или друго време. Апотеоз на волевото утвърждаване на Светлината е било явлението Преображение на Спасителя, когато напрежението на Светлината е достигнало необичайна сила. Следвайте Моя път. Утвърждавайте в себе си не тъмнина, а светлина. Усилвайки се вътре светлината влиза в магнитно съчетание с огньовете от пространството и се усилява вече пространствено. Лъчът на Учителя, бидейки пространствено призван или интензивно осъзнаван, умножава огъня на Камъка. Няма предел за съзнателното волево напрежение на светлоносимостта на съкровището. Може да се определят минути на мълчание и всички сили на духа да се насочат към усиляване на огненото напрежение, съсредоточавайки неговото сияние в центъра на микрокосмоса, в Камъка на невидимото съкровище. Трябва да станеш негов съзнателен носител. С мисълта за него го умножаваме. С мисълта за него, съединена с Владиката, може да се усили многократно неговата мощ, тъй като енергията на централната станция - Йерархията няма предел за мощта на огъня. Сливайки се с Йерархията умножаваме кристала на съкровището от огньовете. Светлината се разгаря от Светлина. От Моята Светлина може съзнателно да се получава, нараствайки съзнателно кристала от психическа енергия. Наситената ментална представа за Светлината създава наситена среда в обкръжението и тогава стените на кристала растат, увеличавайки го по обем. Постоянният подхранващ Лъч способства за наситеността на средата. Но е нужно съответно състояние на съзнанието. То трябва да съзвучи на вълните Светлина и тогава процесът на кристализация или нарастване протича законно и правилно. Не може да има нарастване в помрачено състояние. Микрокосмосът, възприемащ Светлината, трябва да вибрира със Светлината,. Култът към Светлината е култ на живота. Културата на Светлината е знание, изискващо умело боравене с тънките енергии. Мисълта за Светлината ражда светлина. Мисълта за Светлината на Владиката, непресъхваща и неописуема, придава мощ на Камъка и създава канал за получаване. Изпълвайте се съзнателно с Моята Светлина, приготвяйки съдове за Светлината. Давам Светлина, но приемоте. Пригответе своите кошници, пригответе приемника на своя микрокосмос, за да има къде и в какво да приемоте. Внимателно и грижливо приведете своята система в необходимото състояние. Създайте условия за приемане на Светлината. И не пречете със своите настроения и мисли, и чувства, несъчетаващи се със Светлината, да я приемоте в пълна мярка. Състоянието на готовност на съзнанието за вместиране на Светлината трябва да бъде постигнато напълно. Дайте възможност да ви Дам Светлина. Бъдете съзнателни носители на светлина, вместили всички качества на пламъка. Съкровеното съкровище на Камъка расте и се разгаря с всички огньовете тогава, когато духът сияе с готовност за приемане на Светлината в себе си. Нужните условия се създават от двете страни. Полагат се усилия и от ученика, и от Учителя. Чудото на чудесния Камък се твори двустранно. Камъкът на вечната основа на живота се утвърждава чрез волята. Съкровището изисква осъзнаване.

594. Носители на Камъка са всички, но с различно достойнство. Светът на скъпоценните камъни е богат. Още по-богат и разнообразен е човешкият свят. Срещат се

наистина много ценни, най-редки и уникални съкровища. А има и съвсем евтини, прости. Много са и подправените, фалшиви камъни с лъжлив блясък. Има и Камъни от чиста вода. Има и с пороци. Често се срещат прости калдъръмени камъни, без всякакъв блясък на огньовете. Много са неодяланите, изискващи труд и усилия. Има хора прахосали кристалите психическа енергия. Това са живите мъртъвци. Един чувствителен апарат би показал над тях знака на смъртта. Има камъни носители на черни огньовете. За тях ние няма да говорим. Те са от тъмнината. Те съдържат в себе си кристали от енергия на злото. Има различни Камъни, но всички са събирачи и носители на кристали огнени енергии от всичките им съществуващи видове. Има също и много разточители на събраното по-рано богатство. Доктрината на напрежението указва пътя за нарастване на съкровището. Напрежението на аурата усилва кристала. При повторно и постоянно напрежение нарастването върви без да се прекъсва, давайки все нови и нови отложения. Например вдъхновеният и озарен труд представлява метод за събиране на съгъстена светлина във вид на кристали огън. Нито едно напрегнато усилие не пропада напразно. Напрежението трябва да бъде хармонично. Спазматичните усилия са разрушителни. Напрежението трябва да бъде плавно, спокойно и ритмично. Спазматичните усилия разкъсват аурата, както и спазматичните движения. С дърпане и подскачане дълго няма да изкараш. Поллюбувайте се на стройния бяг на елена и хармоничността на неговите движения. Хората са загубили културата на движение и мнозина са станали като вятърни мелници. Културата на движение трябва отново да се внесе в живота. Хората не мислят за своите движения. Ако се нанесе на лента калейдоскопът от произволни и така наречени нервни движения на обикновения човек, никой не би повярвал, че те могат да бъдат извършвани от нормален човек. Властта над крайниците е напълно загубена. Всичко се тресе: ръцете, краката, главата, тялото. Всичките тези движения не само са напълно ненужни, но са и извънредно вредни. Разточители на ценна енергия - така могат да бъдат наречени те. За какво събиране на кристали съгъстени енергии може да се говори, когато енергиите се проливат без цел и без контрол в пространството. Трябва да се обуздаят произволните движения на обвивките в името на културата на Светлината - трябва. Излишните движения са ярко свидетелство за психическата разпуснатост или разпуснатостта на психическата енергия. Всяка минута на физическо спокойствие и неподвижност съхранява нужната енергия. Не от работа и не в работа се разхищават силите, а именно от неволните ненужни нервни движения. Трябва да се вземат под контрол ярките лунни свойства на своята природа, както и рефлексите и сферата на тяхната проява. Опазването на Съкровището изисква загриженост във всичко.

595. (1 декември). Утвърждавам постигането на щастие. Утвърждавам Светлината сред мрака. Утвърждавам близостта на Пришествието. Утвърждавам Близостта на Учителя. Мъдрото сравняване на човешките ликове ще доведе до разбиране на Близостта. Могат да се вземат сто хиляди съзнания или даже милион. Кой от тях мисли за Учителя, за Общуване или за устремяване към Учителя? Никой. Всички мислят за своето или са заостенели в мъртвите форми на религията, убиваща духа. Но обърналият своите мисли към Мен наистина е близък до Мен. Затова да не подценяваме своята значимост. Тъй като значимостта на човека в живота се измерва с близостта му до Учителя на Светлината. Предназначението на човека е да утвърди в себе си светлината и, утвърдил я, да я носи в живота и през живота. В това е смисълът и значението на Великото Поръчение. Благо на вас, носещите Светлина на света. Трудно е да се носи Чашата неразплискана. И ще блъснат, и ще обидят, и ще унижат, и ще се опитат да разпилеят Съкровището, и ще заразят със своето отровно дишане - много опити ще направят да се потушат светлината в носещия я.

Но въоръженият с Владиката е неуязвим. Тъй като притежава огнен имунитет. Заедно ще устоим срещу живота и всички опити да се угаси светлината. По този начин ако се огледаме наоколо близостта до Учителя става явна. Много преминават своя живот без да помислят нито един път за Учителя на Светлината. Затова благо на вас, признайте Ме. Вие сте в Моята Длан. За вас са първите лъчи на изгряващото Слънце. За вас са първите Лъчи Светлина всяко утро. Вие сте обкръжени с грижа и любов. На вас Лъчите на Майката на Света изпращат благословия. Деца Мои, родени от Светлината, ще преминат отровните времена и вие, закалени в борбата и утвърдили се, и израснали в светлината, обилно ще пожънете от Моята Светлина. Давам Гаранция за бъдещето. Ще Стана Поръчител за вашето бъдеще. Стоя на стража на вашето бъдеще. Учителят не Забравя нито една мисъл, посветена на Него и труда, който Му е принесен сред бурите и мрака, и предразсветната тъмнина. Понесените трудности са като мрежа, хвърлена в океана на Моя Свят за ценен улов. Мислете за това, че вашето сияйно бъдеще ви принадлежи неизменно. Никой няма да го отнеме от вас. Аз Сплитам нишките на кармичните установки в чудесната рисунка на живота, който ви очаква. Утвърждавам вашето бъдеще с Мен и Давам Своята Гаранция. Да бъде така, според думите на Владиката на Светлината. Аз Казах. Аум.

596. (2 декември). (По време на сън). Синът не подценява себе си нито за миг. Доказаната ценност е голяма. Старото - във вечно новото и новото - във вечно старото. Безстрастието е над двете. Когато мисълта се е оформила, тя трябва да се запише. Получава се чрез висшия канал. Изпращам нова вълна. Аз и синът ще се срещнем. Подготвям за това. Ще замениш Майката. Работата не е в писанията, а в светлопречупването. Стоящите до Светлината, съблюдавайте Устава. Самият човек е Вселена. Всичко е в съзнанието.

(Майката на Агни Йога пише за пробуждане на кундалини в мен, за близкото възприятие с висшите центрове.

Владиката Говореше за ясновидство и ясночуване).

597. Приеманият трябва да оформи възприеманите мисли. Оформянето на мисълта е тънък процес. Изисква активно-пасивно състояние на съзнанието. Пасивно - в самия момент на претворяване на енергията във форма и активно - при записването. Сякаш променлив ток пронизва съзнанието. Редуването на дейностите на мозъка не може да се наруши. Ще пострада или едно, или друго. Всеки път възприятието протича в определена вълна и зависи от настройката на организма. Волята създава нужните условия, но подготвителната част Учителят Поема върху Себе Си. Без тясно взаимодействие контакт не се получава. Работата не е в това как да се нарече протичащия процес, а в това да се изпълни той успешно. Половината от успеха е в необходимата настройка на психическия апарат и забравянето на себе си. На Мен са Ми нужни приемници на чистия огън. Чрез тях Изливам Своята Светлина върху Земята. Затова не се уморявайте с очистването. Собственото съзнание трябва да се издигне до степента на чистота на Лъча. И тогава Моята мисъл ще се влива неизкривена. Трябва да се помисли за качеството на приемника. Ти, който пречупваш Моята Светлина, помисли за чистотата на кристала на съзнанието. Всичко лично затъмнява чистотата на повърхностите. Моята Светлина трябва да се пречупва неизопачена в чистите форми на мисълта. Да се потрудим над изтънчването и очистването на приемника на съзнанието. Да се научим да опазваме времето и мястото на приемане от нахлуване на странични елементи, откъдето и да идват те. Да запазим пълната устременост в момента на предаване. Да не забравяме, че контактът се усилва от предшестващите мисли. Ако Общуването се предшества от мисъл, желание или план за това, че даденото Общуване ще премине особено ясно, задълбочено и плодотворно, и в съответстващата настройка, то

това силно ще облекчи Общуването и ще усили процеса на възприятие, поставяйки приемника сякаш в рамки, набелязани от волята. Много, твърде много зависи от възприемащото съзнание. Трябва да се постигне това, че от страна на получаващия да бъде направено всичко възможно за облекчаване на Контakta. Не Мога да чукам на затворена врата. Но ушите и очите, радостно и охотно отворени срещу Моите енергии, Изпълвам охотно със знание и Светлина. Всичко пречещо трябва да се отстрани. Пречи всичко, което пречат пълнотата на потопяване на съзнанието в Мен. Искam всяка преграда между Моятa Светлина и съзнанието, устремено към Мен, да бъде отстранена, за да може Моятa Светлина и светлината на приемащото съзнание да се слeят пълнозвучно. В писмата на Майката на Агни Йога се указват и се дават различни аспекти и форми на възможностите, набелязвани в процеса на по-нататъшното развитие на съзнанието. Многогранността и сложността на микрокосмоса и неговото развитие не могат да се ограничат в тесните форми на определен вид. Всички указания трябва да се приемат като вежи на бъдещи възможности, които ще се дават и осъществяват според растежа и готовността на духа. Не оцеляване, а етапи на най-близките находки. Съзнанието на Архата включва в себе си всички възможности и способности на възприятие и се ползва от всички според условията на момента. Медиаторство означава посредничество между Висшия Свят и Земята, между Мен и хората. Всеки Йерарх представлява посредническо звено между Своя Владика и света долу. Не трябва да се страхувате от названията, ако същността на явлението е разбрана. Трябва да се усвоят всички способности на Общуване и да се овладеят всички. Дори автоматичното писмо изисква и умение, и изкуство, и може да бъде полезно при някои условия. Трябва да се отстранят от съзнанието понятията, пречатващи с каквито и да било форми възможността за сближаване с Учителя. Учителят Използва всички възможности на организма за неговото изтънчване и придвижване. Да се порадваме на даваните възможности.

598. Нищо не може да пречат Общуването, ако апаратът на духа е настроен правилно. Условията за виждане и чуване зависят от токовете на пространството, но Общуването в духа е над тях. Има явления независещи от токовете, например любовта към Владиката. Напрежението на огъня може да се колебае, но същността на любовта остава при всички условия. Също и молитвата е възможна винаги, макар че в зората на утрото или вечерта, при изгрева или залеза на Слънцето времето е най-благоприятно. Ще събираме елементите на устойчивост и постоянство във всичко. Постоянната молитва или постоянното предстоене, или постоянството на Образа на Владиката в третото око могат да бъдат утвърждавани винаги, каквито и да са токовете. Разбира се, те влияят върху организма, усилвайки или отслабвайки явлението, но не могат да го прекъснат, ако волята е достатъчно мощна. При желания може да се превърнеш в неволна жертва на преминаващите токове. Но вървейки с Мен са побеждавали даже светили. Трябва да се разбере двуликият аспект на всички явления и тогава ще бъде възможно да се примирят проявите на двойките противоположности. Не противоречие, а разбиране на полярността във всичко. Много се спъват при осъзнаването на Великия закон. Само разширеното съзнание обхваща в цялост противоположните аспекти на единната вещ. Аз Съм с вас винаги, и Аз Съм в Твърдината, и Аз Съм в Слънчевия Лик. Как може малкото съзнание да разбере това? Но помислилият за вездесъщия и извънтримерността на огъня вече е близко до разбиране на непонятното. Разбира се, Твърдината е далеч, но за огъня на любовта няма разстояния. Затова само при усвояване на двойките противоположности е възможно по-нататъшното придвижване в разбирането на неописуемите неща. Владиката е неизменен, но е нов всеки миг. Изворът на огнена мощ на Йерархията е непресъхващ, но всяко зрънце от огъня се съхранява грижливо.

Духът е безсмъртен, но обвивките умират. Не трябва да се мисли за себе си, но трябва да се пази здравето. Не трябва да се издига гордостта и не трябва да се самоунижаваш, но ценността на своя бисер на духа трябва да се знае. Няма Ръка върху Рамото на Учителя, но Учителят Полага Своята Ръка върху рамото на ученика и го Поддържа. С малко съзнание в областта на големите тайни няма да влезеш. Затова разширявайте съзнанието. Отначало духът вижда единия полюс на нещата, после двата, после цялата вещ и явление в цялост. Това е вече приближаване към призматичното зрение. Не с окото виждаме, а със съзнанието. Иначе овните биха запълнили музеите и картинните галерии, и биха започнали да четат книги. Вярно е, че четат и сега, но също като овните нищо не разбират. За двукракото съзнание няма вход в храма на Знанието. Приятели, знайте, знайте, знайте повече.

599. (3 декември). (По време на сън). Изисква се пълно всестранно потапяне във Владиката. Аз-ът се разтваря в Него.

Моят Лик е врата към Света. Заградителната мрежа няма да пропусне замърсеното съзнание.

Степените на осъзнаване на Лъча могат да бъдат различни: от начална до пълнозвучна, както и степените на приближаване към Владиката. Образът на Владиката трябва да се внедри като монолит в съзнанието и сърцето. При частично изпълване успехът ще бъде частичен, затова се изисква пълнота и дълбочина. Но началото е налице и има към какво да се прилага. Всестранното предаване сърцето на Владиката ще даде и съответен плод. Трябва да се долепиш още по-плътнo. Цепнатините са опасни. Разбирането на Близостта на Владиката не може да премине през друго съзнание, тъй като Тайната преминава и се извършва от сърце към сърце. Най-близките могат да помогнат да се приближиш, но сливането на сърцата се извършва в мълчание и лице в лице. Великото посвещаване се извършва насаме. Затова говорещият без звук Глас е по-близък от всички човешки гласове. Тайната на връзките между Отеца и сина е явление на непосредствено сливане. Помни: насаме и лице в лице, и без съзнания, посреднически и довеждащи до Мен. Гуру довежда до Мен и оставя насаме с Мен за потапяне в Тайната. В отношението на Отеца към сина има нещо толкова съкровено, че с никакви думи не може да бъде изразено. Има това, за което не говорят и което не подлежи на огласяване. За Моята Близост ти знаеше и знаеш повече, отколкото знае дори Майката. Тя само потвърждава даденото от Мен на теб, за да утвърди духа, все още колебаещ се да приеме неизменността на гласа на своя дух. Затова подбирай изпращаните думи внимателно, с любов и безусловно. Получаващ нещо значително. Сине Мой, Владиката е по-близко от най-близкото, по-близко от всички твои обвивки. Обвивките ще умрат и ще бъдат отхвърлени. Но Владиката ще Остане в теб и с теб. Аз ще Пребъда в твоето сърце като носител на извечната Тайна на Моя Лъч. Роден от Моя Лъч, ти си свързан с неописуеми нишки с Мен. Искам да утвърдя в твоето съзнание разбирането на това, че усещането на Близостта на Владиката е индивидуално явление, усещано само в сърцето и не можещо да бъде предадено нито със свои, нито с чужди думи. Вибрациите на сребърната нишка са индивидуални и неповторими. Утвърди се в неизменна Близост с Владиката. Знай, че Владиката никога няма да Изостави. Не подценявай ценността на бисера на своя дух. Не приемай наслоената черупка за светлоносно ядро. За любимия син са отворени вратата в пространството на сияещите далечини, в Моя Свят, огромен безпределно – там, където няма нито край, нито начало.

600. (4 декември). (По време на сън). Трябва да се изчака времето, което е пространствено благоприятно. Отпечатъци вече има (вероятно тънките форми на проявените способности). Истината е в съприкосновението на мозъка с Висшето Съзнание. Сине Мой, Давам ежедневно храна на съзнанието в достъпна форма. Виденията ще се покажат. На Моя Глас, звучащ в съзнанието, трябва да се даде простор. Аз Искам да бъда Владика на твоята мощ. Но къде е безстрастието на спокойствието, ако не можеш да проявиш в себе си тишината?

Трябва да зазвучи Безмълвието. Търсете в тишината на Мълчанието. Ще видиш и ще чуеш, но дай време. Можеш да ускориш с очистване на себе си. Задръж съзвучността на настройката с волята. Спокойствието е най-добрият закрепител. В светилището никой няма достъп. Светилището е оградено от външния свят и в него влиза само Върховният Служител. Светилището е сърцето и в него Аз Съм Владика. Дръж приемника готов винаги за Моите мисли. Мощта на Владиката не познава предел. С нейното осъзнаване разширяваш своите предели и възможности. Аз съм биещата камбана, звучаща тревожно. Аз Съм Вестител на идващото щастие. Аз Съм Носител на слънчевата мощ. Аз Съм огненият стълб на пламъка. Аз Съм арфата на Тайната на Безмълвието. Аз Съм проявител (събирач) на звездните лъчи. Аз Съм Слънцето на Надземния Свят. Аз Съм Слънцето – родител на огъня. Аз Съм Светлината на съкровената Светлина. Аз Съм носещият мир на Моите деца. Аз Съм провъзвестителят на Новата Земя. Аз Съм Творецът на Новото Небе. Аз Съм фокусът за всички стремежи, Аз Съм охраняващият ви мощно, Аз Съм този, Който дава безпределно. Аз Съм вечният извор на Огъня.

Сине Мой, ще почерпиш от Моята Светлина, тъй като си в Моята Светлина. Беззвучната сила на Лъча, вливайки се в приемника, готов и напрегнат, ще се пречупи в явни форми. Искам процесът на възприятие да стане също толкова реален, като обикновеното събеседване. Искам от висшето Събеседване да отстраня всички елементи на неопределеност и неустойчивост. Искам да усиля яснотата и звучността на приемника до предела на неговите възможности. Силно Искам да дам всичко, което можеш да приемеш, но подготви твоето съзнание, но изчисти своя мозък, но усмири вълнуващия се астрал, но изостри готовността. Влез в Моето желание с цялата си сила на духа за неговото вещо осъществяване. Нужна е ненакърнена, пълна отдаденост на себе си на Владиката. Нима ще замениш щастието от Общуването с играчките на двукраките деца. Какво може да застане между Мен – Отеца и теб – сина? Нашето Общуване се осъществява над земния поток и земната проява на трите. А трите само служат на нас - на Мен и на теб, които сме вечни. Обвивките са служители на духа или апарати за проява на плановите, които им съответстват, отдадени в пълна власт и под контрол на човека, а не обратно, както често се случва. Използвай властно, умело и повелително апаратурата на своите обвивки, тъй като ти си техен владика и повелител, и господар. И тялото, и всички обвивки се страхуват от своя господар, тъй като са задължени да му се подчиняват, когато той пожелае да прояви своята власт. Давам ти ключовете от нея. Можеш да утвърдиш своята власт, тъй като знаеш. Изпращам в лъчите на утрото Моето решение за утвърждаването му от твоя приел го дух. Твоята свободна воля трябва свободно и пълно да утвърди Моето желание, преди то да може да се осъществи в живота. Затова победният път е в сливането на волите. Не принуда, а свободно сливане. Владиката Проявява Своята сила в готовото и утвърдило своята готовност за съзвучие съзнание. Пригответи своите кошници и съдове. Времето не чака.

601. Само Обликът на Учителят със Своите огнени енергии може да върти всички центрове. Съсредоточаването върху Лика дава огромен стимул за напредък. Правилно е

отбелязано, че психотехниката изисква изискани прийоми и всеки достига само задълбочавайки дадените познания. Самостоятелната работа е основа на успеха и няма два еднакви пътя, макар и пътят към Владиката да е един. Колкото повече двойки противоположности вмести съзнанието, толкова то е по-широко. Тъй като светът е съставен от комбинации на противоположностите. Чувствителното ухо, приведено към Мен, получава обилно и щедро Какво може да задържи бяга към Учителя? Единствено само неизживените на плътни частички, все още загнездили се в съзнанието. Затова се устремете силно, за да отърсите в бързия полет от свободните крила частиците прах и тлен. Искам да видя устремилите се към Мен свободни. По брънките свобода Отброявам бисерите щастие. Така нишката към Учителя се превръща в Сребърен Мост на връзката. В утвърждаването на отварянето на съкровищата няма да се Забавя, но се изисква и взаимна помощ, тъй като заедно изковаваме огнените доспехи. В Моята Кула Разтопявам скъпоценния метал, отделяйки шлаките и връщам енергиите, устремени към Мен, преобразени и преумножени. Животворният обмен не се прекъсва нито за миг докато в сърцето гори огнената устременост. Психотехниката е реален процес в живота, независещ от случайностите на външните условия. Затова утвърдилият се върху Камъка на основата спокойно и мощно, и уверено може да се придвижва напред, черпейки безкрайно огнена енергия от Сияйния Лик. Проста и огромна е Тайната на блестящия Облик на Владиката. Приобщилият се към Него няма да спре своя бяг и няма да се съблазни от призраците на Майя. Пътят на огнения устрем е подобен на комета. Радостно е да се види в мъглата, покриваща низината, огнената следа на полета. Суетата звучи и еснафският живот тече ярко, но прорязвайки неговата тъмнина подобно на огнен вестител от пространството кометата, носещият Камъка в гърдите, се приближава мощно към Мен. И носеното Съкровище расте в устрема, заблестявайки с новите страни на огненото щастие. Сине Мой, Мога да те издигна високо върху крилата на любовта, предаността и устрема. За осъзналия лостовете на щастieto пътищата на щастieto са отворени. Усещането на Водещата Ръка може да се доведе до степен на реална видимост. Проявите на Близостта и Общуването могат да се доведат до такава степен на яркост и реалност, че еснафският свят да изглежда нереален и призрачен. Всички живеят сред смъртни и преходни призрази и се подхранват с тях. Но вкусилият от хляба на живота вече никога няма да се задоволи с диханието на мъртвия живот. Затова оставете тлението на мъртвците, а вие и всички можещи да възхождат следвайте Мен в сияйните пространства на безпределната Светлина. Вратата на Моя Дом са отворени и званите влизат на пира на живота, за да вкусат до предела плодовете на Знанието. Елате при Мен вие, устремените огнено. Аз Казах!

602. (5 декември). (По време на сън). Ние ще достигнем под щита на Светлината.

Сине Мой, Великата Илюзия се нарича игра на Майката на Света. Тя се проявява в цикличните периоди на живота. Играта протича по правила, изразени под формата на закон. И Ние - Нейните деца, децата на Великата, познавайки тези закони също Творим проявените светове. Творческата сила е огнена и законите на нейната проява са основа на творението. И всеки човек, творещ в някаква степен, твори върху тези същите основи. Съдбата на човека е творчеството. Всичко направено от човешките ръце е продукт на неговото творчество. Всичко, от горе до долу. Усъвършенствайки се в творчеството човек подобрява, задълбочава и разкрива своите божествени способности. Всяко съзидателно творчество е благо. Изкуството е висша форма на творчество, достъпна за човека. Изкуството е врата към безпределността на творческите възможности на човека. Тези възможности са безпределни. Животът е велика школа. И бъдещето на човека е велико. Да

станеш сътворец на Пламенните Логоси - ако това не е цел. Започва се с малкото, но се свършва с голямото. Говорейки по същество, творчеството на човека се проявява във всичко: във всяка мисъл, действие и постъпка. Творчеството е проява на човешките енергии в определена форма. Всеки твори своя свят със своите енергии. И вътрешният свят на човека не е нищо друго, освен резултат на неговата творческа работа и усилия. Тези светове са различни, както се различават светлината и тъмнината, тъй като творчеството може да бъде и светло, и тъмно. То е развито даже у тъмните. Но тъмното творчество не е за благо. Творчеството изисква умението да се съединяват и комбинират съответните елементи, съчетавайки ги хармонично. Тъй като основа на истинското творчество е Красотата. Хармоничното съчетаване на елементите изисква познаване на законите на хармонията, мерките и числата. Така са се Създавали от Строителите идеалните форми и първообрази на живота. Кристалите не растат просто така, но по утвърдени формули. По същия начин се изгражда и животът, и всички форми на живота. Но не Строителите са породили болестите и микробите на заразата, а творческата мисъл на човека, устремена към тъмнината. Защото и човек също твори, и то на трите плана. С това е и голямо значението на мисълта, тъй като е заредена с творческа енергия. Събира и съгъства около себе си съответни елементи, приемащи в края на краищата видими форми. И ако ужасите на тъмното творчество се виждат в кръчмите, затворите, покрайнините на градовете, инквизицията, магьосничеството и другите неща, сродни на тях, то може ли да се учудваме, че елементите на разложението пораждат болести и епидемии в човешките организми, както и засушавания, наводнения и земетресения, и други неуравновесености в организма на планетата. По този начин от едно до друго творчество има голяма разлика. Страшни са резултатите от тъмното творчество. Затова най-близката задача е да се насочи човечеството по светлия път. Достатъчно зло и разрушение. Първото стъпало по планетното очистване ще бъде очистването на човешкото съзнание. Съзнанието се е замърсявало векове. Трябва да се очисти и да се устремят творческите сили на човечеството за съзидание. Борбата със заминаващите си енергии на миналото е грандиозна. Но победата е вече постигната и последните опити на отродията на тъмнината да задържат своето разрушено царство са обречени на неуспех и крайно поражение. Обезглавените още се съпротивляват и са опасни като смъртно ранен тигър. Наблюдавайте етапите на всепланетната борба. Има два лагера: сили на мира и съзиданието и сили на тъмнината и разрушението. Лагерът на Светлината расте, а лагера на тъмнината се разлага. Ти, обречен свят, загини. Утвърждаваме творчеството на новия свят и неговите строители. Насочваме енергиите на човечеството към строителство. Открийте в подема на строителството Нашата Ръка. Очертайте границите на Новия Свят според мащаба на строителството. Нашите Лъчи са над тях - победителите на отживелия свят.

603. Яростните мъчители ще бъдат поразени. Вашите врагове са Мои врагове. Но за Моите врагове ще бъде мрачно. Ще ги Поразя, когато излязат от сферите, докосващи се до вас, за да не ви засегне. Но вие не им пожелавайте зло, тъй като те са вече осъдени чрез самоосъждане. И няма да ви уязвят. Тъмнината се подхранва от светлината, но предоставена на себе си се самопоглъща и разлага. Не се смущавайте от тъмните опити да нанесат вреда. Светлината се утвърждава въпреки тях. Няма да има, няма да има, няма да има успех за никакви тъмни начинания, насочени срещу вас. Всичко ще се разбие в стената на защитата. Но да се помрачаваш не трябва. Помрачаването е от недостатъчна увереност в защитата. Маловерци! Докога ще Твърдя за силата на Учителя. Учителят е загрижен да изостри възприятието на центровете. И това е задачата на момента. Запазете спокойствие и

благодарушие. Иммунитетът се изработва чрез противостоене на злото. Не трябва да приличате на механична кукла или на танцуващо човече, което дърпат за връвчиците на злото. Злите нишки са протегнати отвсякъде, но не трябва да се звучи по тях. Иммунитетът е в духа. Не звучете в духа на злите вибрации. Нанесете удар, но спокойно и в безстрастие. Сякаш не себе си, а другия, близкия защитавате. И знайте, че Учителят винаги ще Опази.

604. (6 декември). Който преодолее в себе си част от своята природа, става избран за възход. Утвърдил се в Мен - значи преодолял. Не е ли все едно по какви пътища се достига целта. Стига да бъде достигната. Съзнанието отбелязва ясно и просто нужните думи. Владиката на Премъдростта Очаква вървящите към Него. Изискването на момента е да се даде очистен екранът на съзнанието. Запечатаните мисли носят в себе си елементите, нужни за строителството. Бъдещето е утвърдено. В това е победата на Новия Свят. Кое Утвърдя - ще процъфти. Съхне и вехне всичко ненужно и всичко непреминало през Моето утвърждаване. Затова полученото утвърждаване ще бъде постигнато и ще се осъществи. Предназначеното знание няма да се забави. Ще бъде дадено в необходимата последователност. Конкретните знания изискват безпогрешна точност на приемника. Ще дам знание за точното възприемане. Ще дам формулите на някои енергии за приложение. Телевизорът, затворен вътре, ще започне да действа. Искан да приведа апарата на духа в работно състояние. Грижата е за това. Ако нашите желания съвпадат, ускоряването на пътя се облекчава. Давам знаците на утвърждаването. Нахвърляните в съзнанието понятия трябва да се приемат за техния растеж благожелателно, с вяра и увереност в думите на Владиката. Енергията на Лъча предава Моите мисли. Възприети те растат и дават плод. Насищам обилно съзнанието. Възприятието протича по съзвучие. При това е необходимо качеството разпознаване. Избягваме крайните средства. Предпочитаме свободното сливане на волите. Чисто пасивното възприятие не дава плодове. С това са малоценни медиумите. Човекът говорещ по телефона не изгубва своята воля. В това е особената ценност на пространствения и единичния проводник. Владиката Изпраща увереност в победата. Каква е ползата от това, че ще се измени целия свят, ако съзнанието не се обнови и не застане на пътя на преображението? Нека животът да си тече по своя ред. Пътят на духа и животът в духа са по-важни. Мнозина са преуспявали даже в миналите тъмни векове. Всички ли ще преуспеят на светло? Основата е в преуспяването на духа, а не в това, което става вън. Вън е само отражението на сумата от общите енергии. Нужното се достига единствено с поляризация на съзнанието. Нужните мисли ще дойдат, ако приемникът е отворен. Давам указание за изпълнение. При включването на Владиката в сърцето се установява постоянен мост с Висшия Свят. Образът на Владиката в сърцето е приемащ фокус. Униинето и страхът не се съчетават с Моите огньове. Мъжествената бодрост на съзнанието дава по-голяма звучност. Но прогизналият парцал не звучи. Струните на съзнанието трябва да бъдат обтегнати. Нужно е напрежение на духа. Трябва да бъдете постоянно тревожени, за да не застине съзнанието в упоението на успокоението. Спокойствието е напрежение на огнените енергии на духа, но това не е успокоението на безгрижното проспиване и застой. Ще бъдем терзани дотогава, докато мощта на духа не стане непробиваема за външните въздействия. У когото има страх - ще дам страх, у когото има унииние - ще дам унииние. У когото има безпокойство - ще дам безпокойство, докато не укрепнат и не се утвърдят в своята сила. Ще се наложи да се безпокоите чак до пълното изживяване на това качество. На Мен са нужни силни и преодолели духове. Плужещи не Ми трябва. Затова стойте твърдо, не проявявайки страх. Средно положение няма. Или да преодолееш и да победиш, или да се върнеш назад, изгубвайки находките. Трябва да се приеме формулата: или победа, или поражение. Но

вложилият своята ръка в Мен е винаги победител. Вървим към явни достижения. Няма да забавим пътя на находките. Приготвените съкровища чакат, за да ги вземат със смела ръка.

605. Сине Мой, пред проявата на Светлината какво ще предпочетем? Затова нека първата мисъл да бъде за Светлината и нека да бъде за Светлината и последната мисъл. С мисъл за Светлината ще започваме деня, с мисъл за Светлината ще го и завършваме. И тогава сънят ще бъде отдых и нагнетяване на обновени сили. Мислено съединяваме себе си с тази сфера, в която смятаме да навлезем. Ще внасяме съзнателност във всичко, не оставяйки нищо на случая. Настройката в определена нота преди сън е нужна, за да звучим в нея и по време на сън. Тази нота може да се избере и да се установи от волята. Лодката без кормило и платна се носи по волята на пространствените течения и вълни. Но Архатът управлява своите състояния и придава желаното направление на полетите. Трябва преди сън да се утвърди мисълта в желаното направление. И тънкото съзнание ще почерпи от сферите, съответстващи на утвърденото направление. Така постепенно ще въвеждаме огнената вълна на волята във всички явления на своя живот. Архатът се управлява от своята воля. Архатът е утвърдител на съзнателно избраните причини. Светът на следствията на Архата се твори по неговата воля. Всяка мисъл е семе, донасящо малко или голямо следствие или безкрайна нишка, протегната в безпределността. Струната на мисълта не звучи винаги, а циклично, завръщайки се от време на време към своя породител за ново утвърждаване и поливане или за заменянето ѝ с по-възвишена мисъл, съзвучна на нарасналото съзнание. Затова контролът над мисълта придобива особено значение. Съзнанието расте, надраствайки предишните представи и мисли. Завръщайки се, те се осветяват от лъча на съзнанието под нов ъгъл на зрението, очаквайки утвърждаването или унищожаването си от волята. Така протича постоянният отбор. Не може да има рефлекторно, безразлично или някога вече прието отношение към дадена мисъл. Подемът на съзнанието, увлякъл духа след себе си, изисква преразглеждане на рефлексите на някога звучащата в съзнанието мисъл. И осветена от лъча на съзнанието мисълта изгаря, ако тя е недостойна за новото стъпало на съзнанието или се утвърждава и усилюва, ако му съответства. Преди сън е особено важно да се насочи своя дух, подобно на влак, по определен път, от който влакът няма да се отклони до новия преход на стрелката. В този случай контролът е особено необходим. И лостовите на стрелката на съзнанието са в ръцете на волята. Магнитната същност на духа се насочва в определени сфери за нарастване. Възможно е духът да се устреми към Висшите Сфери за нарастване в Светлината. Нека настройката на арфата на духа преди сън да стане привично и утвърдило се явление. Това има също такава важно значение, както и последното устремяване на духа в момента на смъртта, тъй като сънят е подобен на смъртта (това е смърт в миниатюра). По този начин и в голямото, и в малкото ще избираме и утвърждаваме съзнателно със своята воля пътищата на Светлината.

606. (7 декември). Великото неизменно се постига в Мълчанието. Гласът на Мълчанието може да бъде чул когато са замлъкнали всичките три. Те могат да замлъкнат само при условието когато сърцето е отстранено от всичките три и за известно време е пренесено в областта на Великото Безмълвие. Знанието се получава по сърцето. Възможно е да замлъкнеш в трите, за да зазвучиш във Висшето. Нека първите опити да бъдат кратки, тъй като суетата е гласовита. Но пренасянето на сърцето в тази област, където земните крачки затихват, ще даде възможност да се приобщиш към извора на Великото Знание.

607. (8 декември). Безусловно първата крачка е освобождаване на съзнанието от земния товар. Мисълта трябва да се освободи от откъслеците на деня. Освободена от товара

на отпадъците на ежедневието мисълта ще бъде свободна. Мисълта е в плен на низшия астрал. Безстрастието на мисълта е освобождаването ѝ от властта на двойника и неговите безкрайни преживявания. Разделянето на трите преди всичко трябва да стане в съзнанието. Целият арсенал от низши емоции: раздразнение, завист, злоба, недоброжелателство и други може да се остави долу, без изобщо да се пострада от това и без да се губи пълнотата на своето изразяване. Може да се преживее ден и два, и цял живот невъвличайки се в техните мрежи. Това и ще бъде освобождението. Очистен от тях астралът може да носи своите функции безпрепятствено. А негова работа до събуждане на висшите центрове е да бъде връзка с Невидимия Свят. Даже и медиумите, при условие че очистят своя двойник, помалко се подлагат на всякакви тънки опасности. Контролът над тази обвинка трябва да бъде пълен и твърд. Да се проследи мисълта е по-лесно.

608. Не трябва да тъжим за нищо, нито да се опечаляваме твърде. Преходните земни дела не струват това. По-добре да помислим за това какъв опит може да се извлече от тях. Опит се извлича от всичко ставащо с нас. Може и направо така да се подхожда към явленията на живота, старайки се да се събере опит от всичко и от всякъде, както пчелата събира мед. Говорейки по същество всичко се прави заради опита и за да се научиш на нещо. Лошо е ако явленията на живота преминават покрай теб не давайки нищо. По този начин може да се преживее и целият живот, неполучавайки нищо от него, непридобивайки никакъв опит и не събирайки нищо. Това е живот на безплодния цвят. Тогава изобщо за какво да се живее, ако резултатите се свеждат до нула? Ето, хората обещават и не вършат, говорят и не изпълняват. Отбележи в своето съзнание, че на повечето от хората не трябва да се разчита в нищо. Виждаш, че в своите взаимоотношения хората се намират на границите на взрива. Отбележи: много хора не умеят и не искат да се научат да владеят себе си. И особено жестоко, безжалостно и без снизхождение отбележи своите собствени слабости и недостатъци. Тук вече не проявявай пощада към себе си. Погледни колко огромно е разстоянието между това, което ти си и това, което искаш да станеш. И съкрати това разстояние. Не за далечен идеал като котва на притегляне става дума, а за най-близките намерения да проявиш в живота твоите неотложни качества. Мечтаеш за съдържаност. Как се проявява тя? Огледай желаното качество в неговото жизнено приложение. Или движенията на низшия астрал. Не надига ли отново глава? Не лишава ли от полезни достижения? Не диктува ли своята воля, закривайки пътя на светлината? Отбележи какво да укрепиш, какво да измениш, какво да подобриш. И мисли за това как да съкратиш пътешките на несдържаност и разпуснатост на психическата енергия. Някак и в нещо може винаги и да се съдържиш, и да намалиш до някаква степен, и нещо да съкратиш. Да отскубнат своята лошотия не на всички и невинаги е по сила, но планомерно и систематично да се съкращават в себе си нежелателните прояви и може, и трябва, тоест винаги може бързо ли или не, но да се върви, но напред. И няма такъв момент, когато наоколо или в себе си няма нещо и някак да се подобри. Добре е да се помечтае за преодоляването на своите недостатъци и да си представяш себе си напълно преодолял ги. Може мислено да поставиш себе си в нужното, но още по-трудно и сложно положение и да видиш себе си победно преодоляващ и утвърждаващ нужните качества. Така Мисли Учителят за ученика. Така трябва да мисли за себе си и ученикът. И ако нещо плаши, може да си представиш себе си сам, вървящ с граната към танка, когато наоколо цари смърт. И да намалиш дребните страхове пред настоящата опасност. Героят не се страхува. Така преодолявайки нещо в съзнанието си вече е лесно и просто да се преодолее това и в живота. Нещо те гнети с безпокойство. Можеш да си представяш себе си в положение сто пъти по-

горчиво и мислено твърдо да преминеш през него, не проявявайки нито униние, нито помрачаване, нито безпокойство. И безпокоящите дреболии действително ще се окажат дреболии. Ще ускоряваме своя път с всички достъпни способности. Стига само да не заседнеш на място. Самоизпитанията, психически или мислени, налагани върху себе си от самия ученик, са необичайно полезни. Един вид закалка на оръжието преди боя. И ако мисълта е оформена достатъчно силно, то и в живота изпитанието може да се премине със същия този успех. Мисленият образ на качеството, утвърдено от мисълта, може да се укрепи с решение на волята, твърдо и непреклонно и да проявиш себе си на необходимата висота. Извършвайки грешка и проявявайки нежелателно качество може ясно да си представиш как би следвало да постъпи в този случай воинът на Светлината, мислено превеждайки себе си успешно през даденото изпитание повторно. В никакъв случай не трябва да се оставят ментално неизправени грешки, неналагайки върху тях своето окончателно заключение. Много боклук може да се изнесе по такъв начин от съзнанието и много нещо да се избегне. Обмисляйте как да ускорите своя път.

609. (9 декември). Приятелю Мой, няма да има успех в нищо, ако е допусната несъизмеримост. Проявата на съизмеримост съизмерва делата и стъпките с Висшия път. И ако те не съвпадат с него, то и самият път вече не става такъв. Необходимо е пълно съответствие между живота и възхода. Ако мисълта се устремява напред, а краката - назад какво ще се получи? И какво ще бъде, ако и мисълта, и краката се устремят назад? Затова нека неизживените явления да не заемат полето на съзнанието. Ако те изцяло обхващат съзнанието, то каква ще бъде разликата между ученика и еснафа? Трябва всичко да се поставя на своето място и да не се допуска разрастване на изживяваните неща. Няма да бъдем, няма да бъдем, няма да бъдем под робство на каквото и да било. Освобождението настъпва при пълно очистване на съзнанието. Няма да мислим, че много вече е достигнато, ако нещо все още не е изживяно. Как да се изживее неизживяното и загнездилото се здраво? С всемерно изпълване на сърцето с Владиката. Напълнете сърцето с Владиката така, че нищо да не може да се вмести там. Заспивайте и се събуждайте с мисли за Владиката. Запълнете с тях промеждутъците от свободни минути. Мислете за Неговата Светлина, проникваща във вас. Преклонете мисълта си пред Него. Предоставете на Него да се сражава отвътре, отдала сърцето и мислите си на Него. Чрез устрема съзнанието изпълва себе си с вибрациите на това, към което се устремява. Приложете усилие да изпълните своята сфера с мисли, съзвучни на Висшето. Къде е съизмеримостта, ако седейки в калния леген човек се устремява нагоре? Устремът също трябва да показва съизмеримост. Седейки в локвата не приемайте постижението за идеал. Нека всичко земно да заеме в микрокосмоса това малко място, което му е отделено в Безпределността. Хипертрофията на малките вещи и явления затъмнява безпределния свят, представлявайки уродлива картина на това, за което няма място в Космоса. Светът на човешките грамади не съответства на изграждането на Космоса и плана на Еволюцията. Личните малки човешки светове, несъгласувани с реалността, представляват болезнени израстъци в аурата на планетата. Но светът на личното съзнание, разширил се и обхванал планетата и човечеството, и включил ги в себе си, вече не представлява разрушителен дисонанс. Учителят Призовава да се приобщите към свръхличния свят, забравяйки за своя малък свят.

610. Влезият тук назад няма да се върне. Това е и разбираемо. Не може почерпил знание да станеш невежа. Следователно след известна степен връщане назад няма. Може да паднеш и то дълбоко, но да се върнеш в състоянието на безотговорно дете вече е невъзможно. Налага се да се расте, събирайки енергия. Приятели, не е ли по-добре да се

расте и да се умножават своите сили в Светлината? Няма да има успех в нищо ако докосналият се до Светлината се съблазни от тъмнината. Какво може да бъде критерий за правилното направление? Само целта на устрема. Накъде отиваме? Отиваме към самия Владика. Съответстват ли на целта допусканите постъпки и мисли? Ако да, то пътят е правилен. А ако не? Значи е нужно да се даде отчет на себе си за извършваните дела и да се утвърди отговорността. Очите трябва да се отворят. Няма безразлични неща. Всяко влече нагоре или надолу. Да помислим за магнетичността на мислите, думите и действията.

611. (10 декември). Пространствените възможности са ограничени от състоянието на съзнанието в дадения момент. Звученето на съзнанието невинаги е еднакво. Даже радиоапаратът невинаги предава еднакво. Влияе състоянието на атмосферата. Толкова повече приемникът на съзнанието зависи от условията на пространствените токове. Общуване може да се установи винаги, но степента на неговата ясност ще бъде различна. Ясността на приемника помръква от много причини. Причините могат да се намират извън и вътре в микрокосмоса. Първите не зависят от волята и желанието на човека, вторите са в негова власт. Но макар и пораждането на пространствени условия да не зависи от съзнанието в дадения момент, да се преодолява тяхното съпротивление от съзнанието все пак може. Преодоляват се чрез волята. Но най-главното е да се настрои приемникът вътре на желаната вълна. При това се изисква всичките три принципа и техните обвивки да се слеят в единен устрем. Ако всяка звучи в своя гама и по свое желание, успех няма да има. Съгласуваната настройка на всички обвивки и на съзнанието е най-необходимото условие. За мнозина осъществяването на възприятие е свършено недостъпно благодарение неумението да се хармонизират проводниците. Но само хармонизация е малко. Нужен е съединителен канал или нишка, свързваща с източника на възприеманите енергии. Без тази нишка можете да се окажете в положение на медиум, който може да възприеме всичко, каквото иска и откъдето иска, тъй като е отворен за всяко въздействие и влияние. В случая с ученичеството нещата стоят по-просто. Установеният Контакт с Учителя изключва възможността за случайни или хаотични възприятия. Разбира се, страничните вмешателства в проводника са възможни, но като изключение. По такъв начин без Учителя не може да има систематично и закономерно възприемане на пространствените енергии. Тяхната систематичност и закономерност може да се усилва съзнателно. Непрекъсваният ритъм много помага, а също и сърдечната устременост. Мозъчната устременост без участието на сърцето не дава резултати. Енергиите на мозъка действат само на къси разстояния и не могат да преодолеят пространствените далечини. Затова участието на сърцето в процеса на възприятието представлява необходимост. Много биха искали да възприемат, но те желаят с ума и мозъка. Мозъкът е ограничен от петте чувства и действа в дължината на техните вълни, но участието на сърцето внася и присъединява към мозъчните енергии и тънки енергии, стоящи над условието за триизмерност. Мозъчната мисъл действа в непосредственото обкръжение и е слаба. Същата тази мисъл, но наситена с енергия на сърцето, вече не познава разстояния, особено ако огньовете на сърцето вече действат. Затова трябва да се различават два вида мисли, различаващи се рязко помежду си по своя характер и сила, а главно по ширината на сферата на своето разпространение. Мислите с далечно действие са мислите, заредени с огньовете на сърдечната енергия, непознаващи нито препятствие, нито разстояние. Затова за да се прояви мощта на мисълта трябва да се призове към действие сърцето. Хармоничното съчетание на мозъка и сърцето дава особено мощни следствия. Така при оформяне на мислите с особено назначение двата центъра се съчетават в хармонично напрежение. Мислите на хората са безсилни, тъй като често се

пораждат само от мозъка. И дори породените от сърцето са слаби, тъй като не са получили необходимото оформяне чрез мозъка. Разлятостта на силите няма да даде проява. Продукцията на двата центъра се скрепява с цимента на волята и тогава мисълта е подобна на удар на бляскащ меч или на снаряд на голямо оръдие, ако това е мисъл с далечно действие. Сърцето и Манас се съчетават хармонично. При възприятието е извънредно важно да се обединят здраво сърцето и мозъка в единен устрем към Учителя. При замлъкнали обвивки и твърдост на слетия по такъв начин устрем даже дисхармонията на пространствените токове може някак да се преодолее. Ще приложим символа на еднорога към възприятието. Много зависи от волята на човека и знанието отваря входа. Предпазете се от вътрешна несъгласуваност. Бъдете монолитни във вашите стремежи и желания. И знайте, че всичко видимо се управлява от невидими тънки енергии, цитадела на които представлява сърцето на човека - прообраз и малко подобие на Великото Сърце.

612. (11 декември). Утвърждавам лекотата на Общуването, когато в него участва сърцето. Общуването може да бъде само сърдечно. Връзката с Учителя преминава по линия на сърцето. Мозъкът е само помощен апарат за окончателна плътна фиксация на впечатленията. Трябва да се разбере ограничеността на сферата на действие на мозъка и неограничеността на сърцето. Без сърцето Общуването е невъзможно и затова на него се отдава главна роля. Не трябва да се разсъждава по време на Общуване. Този, който разсъждава с мозъка, пречи на възприятието. Сърцето не разсъждава, но действа, установявайки връзката. Затова при Общуване дейността на мозъка трябва да се сведе до неизбежния и необходим минимум, поставяйки го в твърди рамки. Сърцето представлява регистратор и предавател на Висшите енергии. Според сърцето е и зрението, и слухът и тънките възприятия. Животът на сърцето трябва да се утвърди пълно и съзнателно.

През есента ще има окончателни промени. Нагодете плана на живота към есента. Времето на неопределеност завърши. Новият живот настъпва властно и победно. Учението трябва да се даде в свободни ръце. Преди една седмица вашата участ беше решена. Поръчението е дадено. Настоящото е несравнимо с величието на бъдещето, скрито до настъпване на срока. Настъпването на бъдещето е неотделимо от Пришествието.

613. Учителят дава направлението на мисълта, която нараства естествено. Мислите посети от Учителя са благи зърна. Такива ли са тези зърна на собствената сеитба? Какво да се прави с посева, определено негоден, но носещ своите плодове? При постоянство на устрема съзнанието расте и надраства своите предишни рамки. И тогава става ненужно, неподходящо и изживяно това, над което някога се е задържало съзнанието. Следователно изходът е един: напред независимо всичко. Ако прекратяваш своето придвижване по причина на едни или други несъвършенства или недостатъци, тогава въобще всякакъв възход става невъзможен, тъй като кой е сам без грях и кой е съвършен? Но разбойникът на кръста, митарите и блудницата са дадени като символи на ненакърнени възможности. Неизменно и необходимо е само едно условие - това е устремът към Учителя. Тъй като тогава бързо ли, бавно ли, рано ли или късно, но вървящият ще достигне до целта. Няма да се помрачаваме от своите неизживени свойства, а по-добре да помислим как да ги изживеем по-бързо. Условията на живота са криви и от тях и съзнанието се изкривява. Но във Висшите Сфери няма кривини. Към тях и ще се устремим духом. Пребиваването там е радостно. Няма потискащи токове, няма заплашващи явления. Светъл е пътът в тях все към тази неопикуема Светлина. Когато е тъмно да помислим за това, че има Светлина и пътът нагоре е отворен.

614. (12 декември). Трябва и да се победи, и да се достигне. Отровните времена ще преминат. Ще премине всичко, но венецът на достиженията ще остане. Ще премине всичко, което тревожи, което измъчва, което безпокои, което обременява. Ще остане само плодът на достиженията. Затова е по-добре да се погрижите за това, което ще остане, а не за това, което ще премине. Твърде много енергия и мисли се изразходват за преходното. Където е вашето съкровище, там е и сърцето. Но неговата сила се изразходва за дреболии и за главното вече не остава място. Суетата побеждава и суетата е на първо място в съзнанието. Това е и тържеството на смъртта, тъй като суетата е смъртна и обречена. Даже и спомени не са останали за цели народи, заминали в забравата на миналото. А нали и те също са живели. И дните им са били изпълнени с преходното. Във великото шествие на народите само достиженията на духа преживяват времето и остават в духа завинаги. Затова грижата не е за временното, а за вечното, не е за миналия ден, а за бъдещия, тъй като в него се събират плодове на миналите посеви. Само бъдещето ни принадлежи. В миналото е смъртта. Затова се устремете към бъдещето, тъй като бъдещето е белязано със символа на живота.

Яснотата на приемника помръква при замърсяване с низши емоции.

615. Ранните кълнове особено трябва да се пазят от случайностите на външните условия. Условията за разкриване на центровете са особено деликатни. На тях не им вреди напрежението на труда, но им вреди напрежението на отрицателните качества. Лесно е да се духне току-що започналия да се разгаря пламък. Да бъдем внимателни с тънко настроения апарат. Най-добро условие за проява на огньовете все пак ще бъде равновесието, ненарушавано от нищо. Всякакви колебания на съзнанието в една или друга страна (посока) пречат на растежа на огньовете. Изисква се устойчивост на равногорящия пламък. Нагнетяването не е колебание. Пламъкът на свещта се колебае под духането на вятъра. Но под налягане, да кажем, в поялната лампа, той започва да бучи, придобива устойчивост и не се страхува от вятъра, ако нагнетяването е достатъчно силно. Нагнетяването и напрежението на пламъка му придават устойчивост, вече ненарушаема от външните условия. Следователно огньовете не само трябва да се разпалят, но и да придобият нужната степен на напрежение. Огньовете лишени от него лесно гаснат, даже от незначително колебание на външните условия. Да бъдем внимателни в този начален период, старайки се да се въздържа от всякакви ексцесии или колебания на съзнанието. Да утвърдим спокойствие не само в обичайния смисъл на тази дума, но и в целия порядък на вътрешния живот на микрокосмоса. Трябва да се въздържате от аритмични колебания на съзнанието във всичко. Ако вярата се замени от съмнение или даже неувереност, това е вече неуравновесеност. Ако външното изразяване или обичайното състояние на съзнанието не съответства на случайното настроение, това е вече несъгласуваност. Нека пътят да бъде неотклонен и прав.

616. (13 декември). Криза в тънките явления. Не трябва да се роптае. Неизповедими са пътищата. Трябва да решим какво да правим. Сроковете приближават.

Ще пишем винаги. И трябва да настроиш себе си в ключа на постоянна неизменност. Неувереността нарушава тоналността на приемника, внасяйки ненужни колебания. Казал Съм: няма да престане Моя Глас. Дръж твърдо казаното в съзнанието. Трябва спокойно да се пристъпва към поредната Записка. Необходимо е също твърдо да се задържа съзнанието в избрания канал като не му се позволява да се отвлича от нишката на единната връзка. Владиката е неизменен. Защо да се приписват на Него собствените преходни и променящи се настроения и състояния? Аз Съм с вас и вратата на познанието са

отворени. Но да се влезе трябва с цялото сърце и цялото съзнание. В този случай половинчатостта е абсолютно недопустима. Контактът не може да протича нормално, ако съзнанието се хваща за откъслеците на обичайното мислене и прескача от мисъл на мисъл. Трябва да се обмисли как да се направи така, че цялото свое същество неразделено в себе си да се вложи в Общуването с Учителя. Когато се съблюдава пълнота на устремеността, не може да няма отговор. Съзнанието неразделено в себе си е най-нужното условие. Така поне в моментите на Общуване трябва да се съблюдават условията на пълнопреданост, тоест пълно предаване себе си на Учителя. За да улови звука антената се насочва в посока към източника на звука- така и съзнанието се насочва към фокуса на съзнанието на Йерарха и вече не се откъсва от Него нито за миг по време на Общуването. Много мислят, че Общуването става автоматично. Но това не е така. Тъй като съзнанието съдържа в себе си елементи, склонни към дезинтеграция, ако не се сдържат от волята. Затова твърдят и решителен контрол на волята е неизбежен. Тялото се разлага когато го остави духът. По същия начин и съзнанието се разпада на своите съставни части ако не го обединява и не го задържа центърът на свързващата воля. Слабоволните хора обикновено имат блуждаещ ум. В побърканите виждаме пример на това как отсъства съдържащия и контролиращ процес и се получава или непрекъснато и безпорядъчно прескачане от мисъл на мисъл без всякакво участие на волята, или напротив, подчиняване на така наречените натрапчиви идеи – една или няколко. И вече не човекът управлява мисълта и ума си, а обратно. По такъв начин волята представлява висш прерогатив на човека. Именно волята се проявява в спокойствието, равновесието и умението да съсредоточаваш съзнанието си в определен канал. Да следваш съветите на обкръжаващите и техните внушения значи да се откажеш от собствената си воля. Може да се следват и съветите, но налагайки върху всеки съвет печата на своето волеизявление и утвърждение. Волята охранява процеса на Общуване. Не можеш да се полагаш нито на чувствата, нито на настроенията, нито на психическото състояние на момента. Именно волята подчинява всичките тези неустойчиви елементи, привеждайки ги в необходимото състояние на покой. Съзнанието постоянно се раздира от дисхармонията на обкръжаващата среда. Волята трябва да възтържествува над това преди Контактът да може да се състои. Не трябва да се оставяте на милостта на външните условия, тъй като плачът и скърцането със зъби са техният обичаен тонус. И скърцането на средата се преодолява от волята. Безполезно е да се борим с това, над което не сме властни. Но там където може да се приложи воля, а също и в сферата на собствения микрокосмос, всичко подлежи на контрола на волята. На единия полюс на живота е човекът, роб на всичко и на всички, и на самия себе си, и на своите обвивки, на другия е Владиката - център на огнената воля. Каква е мощта на волята на Владиците на Кармата? Преди да стане Владика човек трябва да стане владика на своята собствена мощ и да утвърди своята воля. Затова ще се учим на всички противни явления да противопоставяме своята воля, помнейки за силата на мисълта и лоста на земните явления. Всичко се привежда в движение от волята или от огъня на духа в действие.

617. По-добре е да се смята, че нищо няма да ни засегне, отколкото да се боим от всяка преминаваща сянка. Страхът привлича. Според степента на страха ще бъдем изплашени. Затова всякакъв страх се изкоренява и се заменя с пълно безстрашие. Магнитът на безстрашието е силен и положителен. Но магнитът на страха е пагубен и отрицателен. Ако човекът е магнит и всяко състояние на неговия дух е магнитно, привличащо според своята същност, то магнитът на безстрашието е благодетелен и сияен, тъй като отблъсква мощно явлението, което не му съответства. Да се поляризира или настройва своето съзнание

може на всяка вълна. По-добре е да живееш на вълната на безстрашието, притегляйки огнено строителни елементи, отколкото да разрушаваш своята същност с разлагащите вибрации на всякакви страхове. През неизбежното все едно ще се наложи да се мине. Не е ли по-добре да се мине през него мъжествено и красиво? И кой знае къде е то, неизбежното? Не е ли по-добре спокойно да се довериш на мъдростта на водещата Ръка на Учителя, отколкото да се изтерзаваш с всевъзможни опасения? Разбира се, негово величество егото може да бъде обезпокоено от едни или други явления на живота. Но по-добре е то съвсем да умре. Не може да се избяга от кармичните срещи и събития. И те трябва да се срещнат достойно. За какво достойнство на духа може да се говори, ако човек се страхува от всичко? Страхът и достойнството са несъвместими. Да вземеш всички предпазни мерки не значи да се страхуваш. Воинът преди боя оглежда оръжието и се приготвя за всички случайности на сражението, но мъжественото сърце не трепери. Страхът е невежо и гостоприемно отваряне на вратата за същото това явление, от което се страхува човек, докато мъжеството е крепост, защитена и охранявана от здрави стени с плътно затворени врати. Мъжеството е непробиваем щит. Трябва с твърда ръка да се отхвърлят от съзнанието всички страхове. Стражът на кулата зорко оглежда враговете, но не им отваря вратата на твърдината. По канала на страха проникват вредителството и разорението, привлечани от неговия магнит. Законите на психическата енергия действат в съзвучие с тонуса на съзнанието, който се дава от волята. Да се отнесем съзнателно към магнитната настроеност на своя микрокосмос. Нека волята да действа в хармония със съзнанието, привличайки желаното и отблъсквайки тъмните явления. Човек носи в своя микрокосмос енергии на притеглянето. От аурата са протегнати нишки към външния свят. Притеглянето става по съзвучие. Удачникът и неудачникът носят в себе си енергиите на щастливата и обременената карма. Има хора Слънца и хора Луни. Светъл и прав е пътят на първите. От тях навява радост, светлина и енергия. Мътен, мъглив, боязлив, неясен и унил е пътят на лунния човек. Той е постоянно терзан от смътни призрази и неясни опасения, средата го потиска, той е инертен и пасивен. Той е във властта на рефлекторната разюзданост. Той е жертва на случайните течения. Той е жертва на астралните вихри. Той е жертва на своите настроения и страничните външни влияния. Като слон на щастието върви човекът със слънчева природа, той върви подобно на линкор, раздвижвайки грамадите океански вълни. Мъжественото съзнание е настроено в ключа на щастието. А изборът на пътищата е в ръцете на човека, тъй като всеки е ковач и на своето щастие, и на своето нещастие. Даже смъртта е по-добре да се гледа в очите с усмивка и смело, отколкото да трепериш и да се влачиш, гърчейки се в пароксизма на страха.

618. (14 декември). Няма да бъде грешка да се каже, че нагнетяването с антагонистични обстоятелства е метод за тяхното преодоляване. Не може да се нанесе удар по неясното явление. Но когато то е събрано във фокус, то може да бъде унищожено с един удар. Съгъстяваме и Събираме възлите на злото, за да ги унищожи набъбнали. Без това съсредоточаване на противните сили и тяхното явно оформяне е много трудно да бъдат уязвени, тъй като те, бидейки разхвърляни, вредят на широко пространство и в случай на унищожение заради тях може да пострадат и други, непосредствено не свързани със злото. Това позволявано от Нас набъбване и локализация на тъмнината представлява все тази същата тактика Adverse. Прилича на това как се лови риба с мрежа. Ще Усилваме фокусите на съсредоточаване на заминаващите си енергии. Това не значи, че злото расте, а само се събира в едно за своето унищожаване. Колкото по-бързо стане това набъбване на заминаващите си сили, толкова по-добре. След всяко унищожение на фокуса ще се извършва почистване на повърхността на планетата по цялото пространство, откъдето са

били притеглени във фокус силите на заминаващите си енергии. Злото трябва да бъде проявено докрай, изцяло, напълно. Без тази проява то не може да бъде унищожено. Фокусите на нагнетяване на тъмните енергии и техните носители са следствие на завършената Велика Битка. Сега тече подготовката за тяхната ликвидация. Злото ще се самоунищожи. Отрицателното явление непременно трябва да бъде проявено по възможност по-пълно, за да бъде по-лесно изместено. В това не трябва да се вижда победа на тъмнината или нейното усилване. Това не е усилване, а именно последна концентрация на заминаващите зловни енергии. Циреят трябва да съзрее преди операция и тя не може да бъде извършена преждевременно. Затова трябва да се прояви и търпение, и разбиране. Тъмните постройки се унищожават по логиката на самоочевидността. И тази логика става достояние на народите. Тъмните машинации вече не могат да се скрият зад вратите на дипломатическите кабинети. Народите разбират вредителите във фракове и цилиндри. И с никакви речи и уловки хищниците няма да скрият своята зверска същност. Думите няма да помогнат, животът бие техните залози с голи факти. Заминаващата си раса изгражда своите опорни пунктове върху пясък. Нейните зловни и лицемерни последователи тъчат усилено завършващата карма, напрягайки се в последни безплодни усилия. Но Светлината вече победи. Осъдени са и зачеркнати от книгата на живите. Ще загинат всички. Аз Казах.

619. Законът на спиралата регулира живота на съзнанието. Затова е невъзможно винаги да има възприятие с еднаква яркост и напрежение. Редуването на остротите на възприятие и техните степени протича в закономерна последователност. Спиралното движение не може да се измени. На него е подчинено всичко. В него е същността на постъпателното движение. Ако сърцето не се свие няма да се разшири. А това означава смърт или застой. Затова не трябва да се смушавате от мълчанието на съзнанието. И то трябва да си отдъхне, да събере нови сили и да зазвучи в нова тоналност. Пред големи явления е неизбежно известно затишие. Не трябва да се приемат тези периоди за отхвърляне. Просто съзнанието се събира вътре, за да се разшири отново и да даде явни резултати. Пулсацията на съзнанието е закономерно явление. В период на затишие то не трябва да се насилва. Пъпката се разпуква свободно и дава цвете. Ако насила се отвори пъпката цветето, което трябва да се отвори, ще загине. Бъдете внимателни с цветето на съзнанието. Трябва да се чака кога то само ще зазвучи с нова сила.

620. (16 декември). Пиши. Събитията се умножават. Семената на злото, посети от Луцифер, трябва да дадат кънове и да бъдат унищожени вече завинаги. Те трябва да се покажат, както и носителите на тъмнина. До времето на Пришествието полето трябва да бъде разчистено и разделението завършено. Всеки трябва да приеме своя последен лик, който и ще определи неговата съдба. Това време може да се нарече период на завършек. Подвеждат се сметките на народните съдби и на личната съдба. Огнищата на злото едно след друго ще бъдат унищожавани с всички способности: самопоглъщане, катастрофи и войни. Тежестта е от страшното пространствено нагнетяване. Токовете са сгъстени. За да се устои се изисква особено мъжество. Не трябва да се смята, че може да се почива върху лаврите. Напротив. След последното разделяне ще се изостри борбата вътре в микрокосмоса, тъй като от огъня се напрягат всички натрупани енергии. По-рано е можело някак да се преживее, скривайки се в своята черупка. Сега в теченията на събитията са въвлечени всички и ще се наложи да се плати и за своето, и за чуждото. Кармите са преплетени. Охраняваме в пределите на възможното. Но трансмутацията на съзнанията трябва да се извърши в срок. Затова е и тежко. Взривът е неизбежен. Но той се предшества от подготвително нагнетяване. По обичайния път вече не може да се премине. Остава пътят по

върховете. Трябва да се притеглите към Йерархията с всички сили. Тъй като може и да не се достигне. Да не достигнеш преди края ще бъде най-голямата трагедия за духа. Но волята е свободна. И ако на Моите е тежко, то какво е за стоящите навън? Съберете мислите си около Учителя. Ще Изпратят нови мисли. Но трябва да се привлечете. Огънят не винаги гори, но любовта към Водача никога не се прекъсва. Значи огънят на любовта гори винаги и неговото угасяване е подобно на смърт. Разберете отговорността на момента. Не се отвличайте от суетата. Съзнанието затъва в откъслеците и остатъците от личния мътен свят. Но в Мен е Светлината. Може ли да се затрупа с личното, когато на карта се поставя бъдещето на Индивидуалността вече за идващите векове? Откъде да се вземат сили и мисли за Учителя? Образът, задържан в съзнанието, ще помогне. Страшното време на последното разделение ще може да се премине само с Мен. Съберете частите на духа, разхвърляни неразумно навсякъде, внимателно и решително в своя център и не ги устремявайте навън извън себе си доколкото позволява това животът. Трябва да събереш целия себе си във фокуса на духа, без да разбиваш на части монолита на духа. Изисква се огромна събраност на съзнанието и обединение с Учителя. Не трябва да се откъсваш нито за миг. Времето е опасно. Трябва и да се задържиш, и да оцелееш. Фантомите на въображението могат да набъбнат до степен на явна реалност и да погълнат съзнанието, неутвърдено в Учителя. Пазете се от поглъщане на съзнанието от мътилката и бледата слюз на обкръжаващата тъмнина. Предразсветната тъмнина е сгъстена. Стойте мъжествено. Не е чест за този, който няма да устои в последните планетни часове. По-добре е да се достигне на всяка цена, отколкото без воля да се позволи на тъмнината да засмуче съзнанието. Планетата потъва в мрак, тъй като е близко, близко е разсъмването. Тактиката Adverse допуска проявите на тъмнината. Трябва да се покажат в цялата си пълнота за пълно унищожение. Но нагнетяването с тъмни енергии е тежко за съзнанието. Приятели, Предупреждавам за дни на особено нагнетяване. Нека всички ваши благи думи и мисли, и чувства да се претворят в енергии, утвърждаващи светлината, проявени в живота в трудните часове от живота на планетата. На Учителя са нужни здрави и устойчиви съзнания, можещи да служат като стълбове на устоите. Не са нужни слабоумни. Не са нужни заети със себе си, изпълнени със себе си и потопени в своя егоизъм. В трудния час са нужни помощници. Къде са те, носещите Ми помощ в духа? Нима и сега ще Ме оставят Сам, както Ме оставиха сам някога и са ме оставяли не един път? Разделите с Мен трудния час ще разделят с Мен и победилата Светлина. Пребивавалият с Мен, с Мен, с Мен в минута на нужда, ще пребъде с Мен, с Мен, с Мен и във Великата Светлина. Аз Казах.

621. (По време на сън). В случай на нарушаване указанията на Владиката може и да не се победи.

Времето е най-отговорно. Би могла да се избегне даже и катастрофата, ако хората биха се опомнили навреме. Възможно е всичко, “ако биха”... Ето в това именно “ако биха” на свободната воля на човека се крие и неговата гибел. Ние Удържахме победа, но хората са длъжни сами, доброволно да се обърнат към човешкия път. “Атомният” път не е човешки път. Пътищата на духа са загубени. Духът трябва да се разбуди. Катастрофа може да предизвика несъответствието на идващите енергии с човешките огньовете. Несъчетаването ще предизвика взрив. Но вече в планетен мащаб, тъй като мощта на пространствения огън се усилюва. Разбира се, огънят ще победи, но зависи от хората тази победа да не бъде над всепланетното гробище. Много може да погинат. Но не вярват, защото са глухи. Не вярват в нищо. Трудно е да се предупреждават слепите и глухите, ако даже и зрящите упорстват. Последното предупреждение ще бъде Дадено в достъпна форма и ще бъде обезпечена

свобода на избора. Волята на народите ще реши съдбата на човечеството. Само те могат да надянат намордник на хищниците. Времето на завладяването е отминало. Основа на Новия Свят е сътрудничество на всички във всичко. Обречено е всичко и всички, които са против. Страшно време.

622. (17 декември). Правилно, сине Мой, пълнотата и неразделността на устрема са основи на Общуването. Ще пишем за незаменимостта на опитните натрупвания. Даваните Записки са тясно свързани с опита от живота, през който преминава съзнанието. В тях се отразява именно преминатия път на живота. Отвлеченото знание е безплодно, но основано върху жизнения опит представлява неотменима и нужна ценност. Планирам живота на ученика така, че животът да дава изисквания опит и като следствие - материали за Записките. Затова те са тясно свързани с живота и неговите уроци. Безценният опит се събира според преминаването на жизнените стъпала от съзнанието. Той именно служи и като основа на събираното знание. Не трябва да се смята, че книжните знания могат да го заменят. Тогава всички учени и книжници биха станали ученици. Но книжниците са далеч от ученичеството. Има учени - те са немного, работещи под Нашата Ръка, но още несъзнаващи източника на своето преуспяване. И само единици работят в съзнателен контакт с Учителя. Но и тук в основата лежи опитното познание. От живота не може да се избяга. Опитното разбиране на собствените грешки избавя от необходимостта отново да се премине през тях. Така опитът, придобит в една област, позволява да започне разгръщането на нова страница от нова област на познанието, разширявайки съзнанието. Тъй като цел на човека е да познае в крайна сметка всичко, синтетично. Затова пътят на опитното познаване е безпределен. Може да се оприличиш на гъба, жадно попиваща в себе си плодоносната влага на опита от живота. Говорейки по същество, учи всичко и всичко може да стане източник, който да донесе нещо. Нито едно явление от живота не остава безгласно. Трябва само да се отворят очи. Особено поучителна в това отношение е природата, даваща богат материал. Ние всички сме ученици на великата Майка - Природа. Но съзнателното ученичество е показател за зрялост на съзнанието. Да се учи и да натрупва опит е цел на живота на човека. Да се учиш винаги и навсякъде, да се учиш безкрайно - такъв е правилният път на живота.

623. (18 декември). Човешкият живот представлява дълга верига от явления, през които трябва да се премине. Нито ръстът, нито формата на носа, очите и ушите не могат да се изменят. Не могат да се изменят нито утвърдените родители, нито родствениците, нито много други условия. Много не зависи от волята на човека. Така или иначе, но през отсъденото явление трябва да се премине. И ако това е нужно, и ако то е неизбежно, и ако не може вече нищо да се измени, то не е ли по-добре да се премине през него красиво? Да предположим, че смъртта е неизбежна - не е ли по-добре да се посрещне тя спокойно, с гордо вдигната глава, отколкото да трепериш от страх и да пълзиш в краката на своите мъчители, безнадеждно молейки за снизхождение. Краят е един и в този, и в другия, и във всеки един случай, тъй като животът свършва със смърт. Не е ли по-добре да я посрещнеш като герой? И така е във всичко, което е неизбежно. През предначертания живот трябва да се премине. По-добре е да се премине, даже и да е тежък, с усмивка, съхранявайки достойнството на духа, отколкото да бъдеш кукла в пазарната очевидност, на която дърпа връвчиците всеки съумял да ги вземе в ръце. Ще бъдем тревожени постоянно, докато не се утвърди огненият имунитет на духа към външните въздействия. Днес безпокойства, утре безпокойства, безпокойства и страхове без край, докато духът не каже на себе си: искам своето достойнство, искам властта над себе си, искам да освободя независимостта на своето

равновесие от тиранията на преходните условия. Колко тежести, неприятности и безпокойства поднася живота и все пак стоим. Трябва да се разбере собствената неизтребимост. Всичко ще премине и даже спомен няма да остане за миналото, но духът - единен и вечен, не можещ да бъде унищожен с нищо и остава с нас, тъй като човекът е дух. И ако сърцето трепери от поредния преходен призрак, представете си още по-горчив, още по-страшен такъв и мислено преминете през него, както подобава на герой. Мисленото преодоляване на условията е много полезно. Това е като план за действие, набелязван за изпълнение. Това, което трябва да се случи, ще се случи непременно, независимо от това дали ще плачем или ще се смеем, ще се боим ли или не. Но срещайки неизбежното в спокойствие и равновесие на духа ставаме победители. Отпуснали се в безсилие, подобно на мокра дрипа, губим своите находки и обричаме себе си на повторно изпитание на същото, докато не преминем през него успешно. Трябва да се разбере безцелността на ненужните преживявания и ако през нещо трябва да се премине, трябва да се премине както подобава на ученик на Владиката. Не заменяйте достойнството си за дребни чувства, преживявания и емоции. Те унищожават кристалите насъбран огън. Те крадат и разхищават съкровището от психическа енергия. Те превръщат обкръжаващите ви в жалки марионетки на своите дребни страсти, те правят пазара реалност на живота и подменят действителността с очевидност. Този, който съумее да запази своето достойнство в малкото, ще го запази и в голямото. Ако хората биха разбрали колко скъпоценни сили безцелно се прахосват за дреболии. Качествата на духа са кондензатори, събирачи и акумулатори на огнена енергия. Не румената добродетел, а неразграбената планина, а закритото ковчеже, а твърдината на духа, нагнетена с енергиите на огъня, тъй като качествата на духа са събирачи на огнена мощ. Човекът може да натрупа в себе си огромна сила, съзнателно акумулирайки своята електромагнитна сила. И същите тези условия, които заставят еснафа да разхищава своите сили за ненужни и вредни преживявания и емоции, правейки го жертва на случайни обстоятелства, помагат на този, който знае как да натрупва своите сили, извличайки ги от всички въставащите насреща му комбинации от преходни съчетания на материята. При всяко условие може да се изразходват сили напразно, и от всяко условие могат да се почерпят сили и то с полза. Ето, дотичал е вечно напашеният еснаф със заплашителна вест. Приемете я спокойно, запазвайки пълно равновесие. И вашата сила ще се умножи. А той ще продължи да тича, търсейки поредната жертва и сам бидейки такава, и при това безнадеждна. Помогнете, ако можете. Но на палячото вътре не позволявайте да се кълчи и покланя по прищявката на всеки срещнат, както това страстно му се иска. Тъй като астралният двойник прилича на маймуна. Не може на неразумното животно, на носителя на низшата обвивка да се дава власт над себе си, даже в угода на първия срещнат или на обкръжаващите хора, живеещи под негова власт. Затова се изгонват страховете, безпокойствата, вълненията, опасенията, раздразненията, недоволствата, склонността към одумване и слухове и всички други, също толкова вредни неща, заради тяхната пълна ненужност, безцелност и несъизмеримост, а главно затова, че именно те се явяват разхитители на огненото съкровище от психическа енергия, която трябва да се събира съзнателно и твърдо. Палячото не е годен за пътя към Братството. Така също не са нужни и робите на когото и да било и на каквото и да било.

624. Светът на духа е безграничен. Но е във властта на човека и може да бъде ограничен от него до малкия тесен свят на непосредственото обкръжение. Да го стесни или да го разшири зависи от волята или желанието на неговия носител. Моят Свят обхваща Безпределността в достъпното ѝ проявление. Какво обхваща в себе си вашият свят?

Любимото блато, кокошарник, свинарник, или птичарник, или плесенясалата и вкисната къщичка, или вашата страна, или планетата и нейното бъдеще и световите? Всеки може да си даде отчет за размерите на своето светче или свят. Учението на Живота разширява хоризонтите на видимия свят до пределите на Безпределността и разширява вътрешния свят във времето, приобщавайки към него Висшия Свят. Понятията вчера, днес и утре на човека стават огромни, докосващи се до Вечността. И духът започва да се приучва към това съзнание да живее не в миналото или настоящето, но първо в бъдещето, а после - във вечното. И по такъв начин настоящето, миналото и бъдещето стават само аспекти на Вечността в нейното огромно и вечно "СЕГА". Казано е: "Преди началото на вековете Аз Съм". Бил Съм, Съм и ще Бъда. Учението на Живота извежда съзнанието извън пределите на обичайността. И можете да си представите цялата дребнавост на еснафското светче, когато съзнанието на човека изцяло е завладяно от някакви дребни чувства – обида, раздразнение, завист - и изцяло се поглъща от тях. И тогава огромният свят наистина се превръща в малък свят, беден, ограничен. Тогава изчезва бъдещето, изчезва Безпределността и царят на природата и дете на Вечността - човекът се потапя през глава в малката локва на малките човешки чувства, изключвайки света без граници и начало. Човешкото съзнание се спотайва в тези светчета и се крие в тях от огромната действителност. Искам да разруша тези призрачни светчета, нямащи корен в реалността. Искам да изведа съзнанието в простора на Безпределността. Искам да освободя човека. Човешкият дух може да бъде наречен вечен затворник, измъчващ се между задънените стени на хорските измислици. Искам да разсека измислените връзки. Ще Разруша самодоволството на затъващите в благополучие, ще Разтреса основата на тяхната слепота и глухота. Ще Направя зрящи слепите и немият ще проговори! Твърде дълго е мълчал духът и твърде дълго е царствала плътта. Царството на плътния свят и властта му над съзнанието свърши. Настъпва царството на духа. И Невидимият Свят, явно реален и мощен, светът на Надземната Светлина встъпва в правата си на владение над съзнанието на човека. Огромен обрат настъпва в човешкия свят, велика революция на духа. Хората още не осъзнават величието на настъпващите промени. Но вече е ударил часът за пробуждането на човешкия дух и нищо няма да спре крачките на еволюцията. Настъпва небивала епоха. Епоха на велики възможности за проява на висшите енергии на Земята, в плътния свят, съединяващи Небето и Земята в един огромен, величествен, неразделен свят. И вече няма да има едностранчиво, нелепо съществуване на един крак единствено в земния свят. Съществуване изпълнено с много страшни следствия. Двата свята - Невидимият и зримият, слети в едно и утвърдени на Земята в съзнанието на човека, ще положат началото на Епохата на всесвързващия Огън. Ще Разруша оковите на духа, ще Освободя съзнанието от дългия плен на невежеството и затвореността. Ще Дам нова концепция на света, която ще стане достояние на всички. Животът ще се преобрази в самата си основа и човешкият дух, отсъден за върховете, ще се изправи. И основа на Новия Свят ще бъде безграничната свобода на духа и свободата в духа. Хората търсят свободата не където трябва. Тя е единствено в духа. Ще Издигна храм на Единния дух и този храм ще бъде целият свят и единствения служител в него – човекът, победител на света.

625. (19 декември). Гуру е Строител. Ще го Наречем посланик на Светлината, донесъл на света вестта за Йерархията, Евангелието на Новото царство, на Новия Свят, на Новата Епоха. Той провъзвести на света Огненото Евангелие или Евангелието на Огъня и в това е смисълът на неговото посланичество. Пред събарянето на стария свят, когато беше още съвсем тъмно, той се изправи като огнен стълб на кръстопътя на световните пътища и

великото понятие на Огнената Йога се разнесе от единия до другия край на Земята, за първи път обърнато към всички хора. Той заложи със своите ръце основата за утвърждаване преобразяването на планетата, съчетавайки знанието за астрологическия момент на Земята с провъзвещието на новото Учение на Живота. Неговата дейност е всепланетна и той обхвана с мисълта си всички народи на Земята. Възможно ли е да си представите каква чудовищна вълна на противодействие от страна на човешката тъпота, изостаналост, невежество и мрак му се наложи да преодолее, за да застави да зазвучат не само отделни хора, но и цели страни и даже техните глави на призива, утвърждаващ Знамето на Мира, Знамето на Владиците. И в началото на Епохата на Майката на Света той открито, пред целия свят, сред съвременната механична и бездушна цивилизация произнесе великото понятие на Майката на Света. От дълбините на Азия, от самото нейно сърце той взе и даде на света могъщия образ на Твърдината на Светлината, запечатвайки я на своите платна, за да видят и знаят хората че там, в сърцето на Азия действително съществуват и живеят Великите Водачи на човечеството. Той оповести на света за битието на Великото Братство явно, открито, без да се страхува за това как ще срещне неговото провъзвещие светът. И той победи чудовището на невежеството, тъй като страните го признаха, приеха го и подписите на двадесет и една държави подпечатаха Пакта на Мира. Огнените зърна на началото на Огнената Епоха бяха заложени по целия свят, за да могат в необходимия момент, когато удари преуказания Час, да дадат своите мощни огнени кълнове. Великите дела не узряват веднага, но когато настъпи нужното време, утвърдено от съзвездията. Когато е тъмно не се виждат очертанията на планетния строеж. Но когато Лъчите на новото светило залееят Земята и тъмнината си отиде завинаги, контурите на великата постройка, заложена от светлите Строители, ще се покажат в цялото свое тънко великолепие, за да придобият конкретни и вече плътни форми на огнено обновената Земя. На огнения Строител, провъзгласил началото на Новия Свят, принадлежи великата заслуга на неговото първо утвърждаване. Само във вековете ще разбере човечеството най-дълбокото историческо значение на личността на Гуру - Строителя и Посланика на Йерархията. От Йерархията и йерархически той е наречен Гуру. И наистина той се явява Учител на човечеството, дал на хората още неразбрани и неоценени от тях съкровища на духа. Но времето върви. Часовете на еволюцията отброяват своя ритъм и приближават, приближават сроковете за човешкото пробуждане. Ерата на Огъня е неотвратима и възкръсването на духа от тъмнината на невежеството и отрицанието е неотвратимо. Гуру утвърждаваше Новото Небе и Новата Земя като явление предназначено от еволюцията, близко и неотвратимо като хода на времето. Той именно показва огромното значение на Новата Страна в преобразяването на планетата и коренното преустройство на живота на народите. Той посочваше сърцето на Новата Страна, горещо обичана от него, като водеща сила на планетата. Той ясно и отчетливо прозря в самата същност на историческите процеси на съвременността, разбирайки значението на повратния момент в съществуването на човечеството. И ден след ден животът потвърждаваше неговото пророчество. И час след час укрепваше и нарастваше зданието на Новия Свят. И година след година се приближаваха великите срокове, докато не се доближиха непосредствено. И ето че всичко предсказано и утвърдено от него е вече готово да се отлее в явни и плътни форми. Знаците на благоденствие са над Новата Страна. Народите се събудиха. Царете си отидоха. Светилото на Майката на Света е готово да пламне на хоризонта и да залее със своите сияйни Лъчи малката Земя. Победата е удържана. Князът на тъмнината е поразен. Полето е почти готово за посев. Последно разчистване на

все още останалите възли тъмнина и внезапно и ликуващо Новата Епоха, указана от Строителя, победно ще настъпи.

626. Пиши за значението на сроковете. Сроковете тъкат килима на Еволюцията. От сроковете зависи човешкият живот. От сроковете се обуславя ритъмът и ритъмът - от сроковете. Сроковете зависят от пулсацията на Космоса. Сроковете не могат да се изменят. Когато настъпи срокът човешкото съзнание може да бъде подготвено за него или не, но срокът е неизбежен. Срокът означава космически условия, при които става възможно осъществяването или утвърждаването на определени условия, зависещи от човешката воля. Срокът не е осъществяване, а именно условие за възможно осъществяване. Сроковете тъкат човешките карми и когато те настъпят решението и изборът стават неизбежни. Съчетанията от комбинирането на лъчите на светилата създават нужните условия и човешката воля в рамките указани от тях твори новото стъпало на Еволюцията. Животът на човечеството е съчетание на свободната му воля с космическите условия. Космическите условия са арената за живот, върху която се разиграва неговата мистерия, движена от волята на духа. Именно свободната воля твори. Тя е свещена. Затова само свободното творчество има стойност и позволява на духа да се развива и да развива своите огнени свойства. Ако се отнеме от духа неговото висше съкровище - свободната му воля, то човешката еволюция ще загуби всякакъв смисъл, тъй като тогава съзнанието никога няма да излезе от затворения кръг и няма да достигне до състоянието на самосъзнание - атрибут на човека. Свободната воля е дар от еволюцията на човешкото стъпало. И волята на сроковете съчетава човешката воля с астрологичните условия на момента, затова е необичайно важен въпроса как и накъде ще бъде насочена колективната воля на хората при настъпване на планетните срокове. И в този случай разширяването на колективното съзнание играе особена роля. Съзнанието трябва да се премести от мъртвата точка към момента на настъпване на сроковете, за да бъдат използвани благоприятните космически условия най-плодоносно. Изборът и указването на пътищата в този случай има решаващо значение. Затова Йерархията винаги е на стража, за да подготви човечеството за приемане на поредните дарове на еволюцията. Благодарение на злата воля тази подготовка не преминава без жертви, понякога огромни и тежки, но еволюцията не чака. Нейната инерция развива гигантска вълна и горко на попадналите под нея. Цели народи, цели цивилизации се помитат от лицето на Земята, ако не догонят бяга на еволюцията. Изразждането на нациите служи като пряк пример за това как се отхвърля от везните на историята всичко изоставащо от бяга на времето. Затова готовността на съзнанието за сроковете и разбирането им е основно изискване на закона за отбора и самосъхранението. Това се отнася както до човечеството като цяло, така и до отделни народи и всеки човек. Избор няма: или трябва да се върви в крак с еволюцията, или да се излезе от арената на живота. Вървящите напред или в крак с еволюцията ще преуспеят, изоставащите ще попаднат под мощната вълна, помитаща след себе си всичко и всички. Еволюцията е устремена към бъдещето, затова изходът и спасението е само в бъдещето. Всички устремени към миналото са обречени на смърт и за тях няма дял от нищо нито в този век, нито в бъдещия. Бъдещето е лостът на еволюцията. В бъдещето са изворите за преуспяване на духа. Колективното човечество и Индивидуалността на всекиго ще почерпи сила за постъпателното движение в бъдещето и в стремежа към него. И сроковете представляват кулминационни възлови моменти, когато еволюцията стремително и мощно се движи напред, увличайки в своя мощен поток всичко, можещо да възхожда. Оттук и дълбоката значимост на космическите срокове. Постъпателният импулс на еволюцията не може да се избегне, може само да се зазвучи в унисон с нея или да се загине. Оттук и

голямото разделение и големия отбор, и отбиращия принцип или съдия на всяка Индивидуалност представлява нейната свободна воля, избираща своя път. Когато настъпват сроковете бодърствайте в зорка готовност. Бъдете на стража, тъй като всеки носи съдията в себе си. Не проспивайте заповяданата зора. Тъй като времето е уречено и срочно. Еволюцията не чака.

627. (20 декември). (По време на сън). Борис във фокуса на своите стремежи се готви за голяма задача.

Някъде някога в миналите векове е имало срещи, изпълнени със значение. И те са хвърлили своите проекции в далечното, далечно бъдеще. Така миналото и бъдещето се докосват. Не е ли бъдещето непрекъсвано продължение на миналото? Тъй като права линия съединява това, което е било, с това, което ще бъде. И ако не се вижда продължението на тези линия във времето, то все пак нещо невидимо, съединяващо причината със следствието, остава и съществува в своята невидима магнитна същност. Тези безбройни нишки на причини или зърна, протегнати в сферата на бъдещето, представляват канал, по който се движи съзнанието. Човекът не е само сферата на микрокосмоса, но и сфера, протегната във времето от безкрайното минало в безпределността на бъдещето. Това движение тече непрекъсвайки се нито за миг и върви заедно с хода на времето. Всяка нишка притежава свои периодични разрешаващи възли, когато съзнанието и волята могат да придадат на дадената нишка желаната окраска. Нишките не могат да се прекъсват, но всяка нишка може да се преобразува и да се трансмутира нейната същност до степен на проява на противоположния ѝ полюс, усилвайки го безпределно. Формулата “Нито студен, нито горещ”, указваща непригодността на човека за еволюция, утвърждава необходимостта от принадлежност на съзнанието към студения или горещия полюс, тоест говори именно за необходимостта от наличие на такъв полюс, даже и отрицателен. Тъй като неговото съществуване - на отрицателния - ще даде възможност по закона за противоположностите да се утвърди и положителния. Само топличките са лишени от възможност да трансмутират своята същност, тъй като няма от какво и няма в какво да преобразуват своята природа - те нямат нужните енергии в своя микрокосмос. Затова даже неудачното действие е по-добро от инертното бездействие. Затова покоят е неизвестен за Нас. Затова действието и доктрината на напрежение представляват основа на еволюцията. Висша форма на дейност е самотейността, тоест действието, произлизащо от същността на даденото съзнание. Това показва зрелост на духа и това, че той е готов за изпълнение на Поръчение. Поръчението се дава, но методите и способите за изпълнение духът избира сам, предоставен на собствения си опит, находчивост и усет. Указания и предупреждения се дават, ръководството не се прекъсва, но се предоставя пълна свобода да проявиш своите енергии, своето чувствознание и своите качества, събрани през живота. Действието извършено под влияние отвън няма стойност, тъй като неговият източник на енергия е вън. Но самопроизводното действие, утвърдено от свободната воля на духа, представлява вече творчески акт, пораждащ следствия. Хората са обикновено безсилни в своите действия, тъй като вървят водени от други, ръководени от общоприетите и често утвърдили се през вековете идеи, мнения, привички, предразсъдъци и заблуди. Роби на всичко и на всички те проявяват своето робство в неосмислени действия. Някой някога някъде е решил, че трябва да се постъпва именно така и милиони хора спяло, неразсъждавайки, “рефлекторно” и “лунно”, като доброволни роби се подчиняват на тези застинали, неписани, тъпи узаконения. Осакатяването на женските крака във все още неотдавнашния Китай нека да послужи като сурово предупреждение за милионите двукраки и сега осакатяващи вече не милионите

нещастни момичета, а своето съзнание в калъпите на общоприетото и утвърдено човешко невежество. Много трябва да се преразгледа и много трябва да се отхвърли. Много различни видове робства стоят върху човешкия път. И ужасът е в това, че несвободно родените не забелязват дори своето робство. Учението на Живота се стреми да освободи човешкия дух от всички видове робство. И да поеме своята карма в свои ръце. То учи човека да ръководи самия себе си, а да не върви сяпо, воден от чуждите заблуждения и недомислие. Може нещо някога и да е било нужно, но сега трябва да се преразгледа всичко от горе до долу, целия човешки багаж, който човечеството влачи след себе си от миналото към бъдещето. Трябва да се преразгледа всичко и всичко изживяно, безполезно, излишно, ненужно и невежо да се отхвърли с решителна ръка. И ако човек прояви самодейност и инициатива в това направление неговата заслуга пред обществото ще бъде огромна. Много ненужни грамади е разрушила и пръснала по вятъра революцията. От много неща е освободила хората. Но още много е останало в съзнанията. Новото време изисква пълно очистиране на съзнанието и освобождаването му от застиналите кристализирани образувания, създадени от мисълта през миналите векове. Те трябва да се видят, разберат и разрушат, освобождавайки съзнанието от тях. Кой е научил хората да носят черни дрехи - цвета на смъртта? Кой ги е научил да преяждат и на хилядите болести като пряко следствие от лакомията? Кой, кой, кой е създал хилядите най-нелепи и най-вредни условия, в които живеят хората? Знак на идващата епоха представлява Свободата, Свободата на духа от всички наслоения на миналото.

(Видях насън, че ме приспиваха и лекуваха.

Впръскваха нещо около сърцето).

628. (21 декември). За вземането жив на небето. Архатът е именно човекът, взет на Небето на Земята. Бидейки в плътно тяло той разкъсва връзките на плътната материя и в своето съзнание се приобщава към Висшия Свят. За това е необходимо отваряне на центровете, тоест живо съединение на човешкия микрокосмос с пространствения огън. Съзнанието пребиваващо на Небето, тоест в сферата на най-тънките енергии, е огнено съзнание, победило властта на земния свят и повече не поробвано от него. Само огненото съзнание може да бъде свободно. Робите на тялото, чувствата и мозъка често говорят за свобода. Но няма и не може да има никаква свобода, ако не са преодолен и не са победени трите. Истинската свобода започва едва тогава, когато свърши властта на трите над съзнанието. Всички мечтаят за свобода, но колко различно я разбират. Някои смятат, че свободата се заключава в това, свободно и неудържимо да се предават на своите страсти или желания, или наклонности. Но именно отсъствието на безкрайни желания и пълната непривързаност към нищо може да представлява начало на освобождението. Привързаността указва именно на това, че съзнанието е привързано към някого или нещо. Архатът допуска само една привързаност и това е привързаността или любовта към своя Владика. Тази привързаност привързва съзнанието към Висшия Свят и го съединява с източника на огнени енергии. А тъй като сърцето е двигателят, то след него и на обвивките ще се наложи да се устремят в същото направление. Казвам: “Устремете се със сърцето си към Мен и останалото ще ви се приложи”. Огромна е силата на низшите притегляния; те като здрави нишки привързват духа към Земята. Те могат да се преодолеят с отдаване сърцето на Владиката. И сърцето отдадено на Мен ще служи като постоянен канал за предаване на най-тънки енергии. Огненият магнит в края на краищата ще преодолее магнитите на земните притегляния. Може да се каже, че съзнанието се намира между два полюса на притегляне - земния и огнения и веднага след като сърцето отдаде своите енергии

на магнита на огъня притеглянето на огненият полюс ще победи. Но земните притегляния са непреодолими, ако сърцето е отдадено на тях. Затова трябва да се отдели сърцето от земните дела и явления, свързани със Земята. Погледнете тези, затънали презглава в тинята на земните еснафски дела. Този е затънал презглава в своя дом, а този – в търговските дела, а този е потопил сърцето си в стомаха, а този - в картите, а този - в похотта. Така сърцето се обменя за дреболии и се потапя в плътния свят, и се поглъща от неговите притегляния. Но ако сърцето се отстрани от плътния свят и изпълнявайки всичко, което изисква живота, се отдаде сърцето на Владиката, то може да се стъпи върху пътя на свободата. Утвърждавайки в своето сърце висшите притегляния те могат постепенно да се усилят, без да се поврежда съзнанието. Именно в изживяването се заключава правилния път, а не в потискането на неизживените свойства. Потиснати те ще надигнат глава и ще се усилят още повече, но изживени ще си отидат и повече няма да тревожат съзнанието. Освобождението се съдържа в изживяването, когато притеглянето вече престане да действа. При огненото устремяване изживяването на земните влечения протича закономерно и без насилие над съзнанието. В противен случай рецидивите са неизбежни. Призовавам към свобода.

629. (22 декември). (Записвах със затворени очи и трудно).

Няма да Позволя да те обидят. Аз - Владиката, Аз Казах. Ще Изпепеля приближаващото се зло. Бъдете спокойни.

Аз Защиатавам, но не Допускам забавяне.

Кой е силен срещу Мен? Няма да Допусна навреждане. Владиката Изпраща съзнанието за победа във всичко, където Той е призван. Няма да Остава Моите. Изпращам увереност на сина. Ще Защиатавам сина със Своята Ръка. Владиката няма да се Забави. Аз Изпращам съзнание за Моята сила. Невидимата мощ се утвърждава в живота. Аз Казвам: “Знайте: защитени сте, охранявани, неуязвими и победни”. Аз ще Вдигна щита. Не познават Моята сила, но ще я узнаят моментално. Ще бъдете опазени. Днес ще се развърже възелът. Битката е вече спечелена. Знай за в бъдеще: с Мен си винаги победител. Потапайки се в Мен действаш и Аз се Сражавам и се Боря зад теб и в теб. Трудно е да се задържи съзнанието върху Мен и в Мен в суматохата на стълкновението. Яростното противодействие на тъмните енергии ще се изчерпи напълно! Трябва да се сражаваш. Сине Мой, Моите и с Мен не познават поражение. А вие сте Мои деца. Вас ли няма да Защитя? Вложете Учителя в действието. Няма да забравим, че Владиката Знае всичко, което става с вас. Няма да Допусна и косъм да падне. Но през тежестта на обременяванията трябва да се премине, запазвайки съзнанието си. (Над Франция има облаци). Ще предадем себе си на ликуване от победата. Сине Мой, Владиката Обича с грижа. В светилището на кръга по време на Общуване освен Владиката не допускай никого.

(Видях ясно горящ пламък на лампа).

(Наскоро имах големи неприятности. Дугпа, живеещи отдолу, искаха да причинят голяма неприятност след своето заминаване. Но Учителят направи така, че всичките техни планове се разсеяха и Ашрамът остана неуязвен. Но беше много тежко, тъй като се наложи да поема цялата тежест на борбата върху своите плещи. Четири часа тежки разговори, които водих държейки Лика на Учителя в третото око. Ръката на Учителя явно и силно ме защитаваше и обърна всичко срещу дугпа и техните помощници. Всичко се изпълни точно както беше Казано сутринта и всяка дума се потвърди в действителността, давайки ясно доказателство за любовта и незаспиващата и постоянна грижа).

630. (23 декември). Любими Мой сине, събуждането на центровете е свързано с тежко нагнетяване. Утренното видение на пламъка на лампа потвърждава това. Трябва само

да се научиш да претворяваш тежестта на борбата в радост от преодоляването и победата. Това ще дойде с времето с натрупването на опита. Сине Мой, не се огорчавай от тежките условия: в тях Владиката е Близък и Неговата Ръка е особено близка. В Кулата Ние зорко Следим за хода на изпитанието, готови всеки миг да подкрепим, когато започват да свършват силите. Но тежестта на удара трябва да се приеме върху себе си и да се трансмутира върху огньовете на сърцето. Ние също Срещаме фокуса на противодействащите енергии със сърцето и Побеждаваме със сърцето. Но е близко, близко е Владиката в минутите на напрегната борба. Добре се сражава, както подобава на воин на Владиката. Но е необходима повече вяра в Моята Близост. В хода на приоткриването на центровете усещането за Близост ще се усилва, заменяйки чувството на неизменност на знанието. Мои воине, спомни си, че никакво нагнетяване и обременяване с обстоятелства няма да премине без полза. Моята задълбочена Близост ще бъде награда за борещия се. На сърцето е тежко, тъй като то представлява преодоляващ център. Няма да мислим, че сме претърпели загуба. По-добре е да смятаме, че сме се обогатили невидимо с нова придобивка. Сине Мой, търпение, което беше необходимо да проявиш още известно кратко време, сроковете завършват. Виждам новите условия, чакащи тези, които са предназначени за тях. А ти си сред тях, предназначеният. В радостта за близките хора ще се сгрееш. Те са предназначени за теб. Много очакват желаната среща, заложена в далечните свитъци. След скърбите и тежките кармични срещи е радостта от срещата на близки и верни приятели. Казах: вашата скръб ще се превърне в радост. Владиката Опази здраво. Утвърдете се в осъзнаването на Моето постоянно Присъствие и Грижа. Кой ще посмее да посегне на теб, когато Ръката на Владиката е над теб? По-добре е да не пипат Моите и да не се докосват до Моите близки. Сине Мой, изпитанието завърши. Можеш да въздъхнеш и да дадеш заслужен отдиш на сърцето си.

631. (24 декември). Сине Мой, докога ще се съмняваш в Близостта на Владиката. Вратата трябва да бъде доведена до степен на неоспорима действителност. Отначало вяра, после осъзнаване, после утвърждаване на осъзнатата достоверност. Опитът от живота не се придобива лесно. И пътеката на опита трябва да се премине със своите собствени крака. Там където е положен труд или са приложени усилия, или е изразходвана сърдечна енергия, плодовете няма да се забавят. Понякога този опит може да е горчив и тежък, но с толкова по-голяма сила на огньовете сияе кристалът на полученото чрез него знание. Един труд и усилие – един огън, два труда и усилия – два огъня, хиляда труда и усилия – хиляди огънове. По този начин животът, проведен в трудности, усилия, нагнетяване, напрежение, борба и преодоляване, е път за разпалване на сияйните огънове, но вече не за земния и кратък живот, а завинаги, тъй като са неотнимаеми и неунищожими съкровищата на събраните огънове. Кажете на приятелите си да не се боят нито от трудностите, нито от нагнетяванията, нито от обременяващите обстоятелства, тъй като именно те, обременяващите, представляват и източник, раждащ пламък. Огромните трудности поражда и огромни огънове. Не може да има огънове от тихия, безметежен и благополучен живот. Ученичеството обрича ученика в света на земни бури и стълкновения, за да се прояви потенциалът на вътрешния огън. Разбира се, пътят на ученичеството е труден и немного се осмеляват да го приемат и да тръгнат по него. Но целта е достигане на Архатството. Това е немалка цел. И ако на Земята степента на Архата може да изглежда неясна, то колко широко и явно е значението ѝ в световите. Някои се питат за какво е всичко това: и трудности безкрай, и непосилни тежести, и всичко, което дава и носи трънливия път на ученичеството. Но така мислят доброволно лишилият се от дух и потапят себе си в

затворения кръг на плътния живот, от който няма изход. Тъй като изходът е само нагоре, към Висшия Свят. Не смята ли някой, че може да се преуспее, затъвайки в разкош и благополучие? Мисли напразно. Мама самия себе си. Допуска се дори и богатство, но ако везните на Безпределността са в порядък. По този начин пътят на възхода се основава върху правилното съчетаване на земния живот с Безпределността. Не се отнема нищо, но всичко заема своето истинско място, определено за даденото явление в общата схема на нещата. И тогава монетата пред окото няма да закрива хоризонта. Вещите, предметите и явленията, заставайки на своите места приемат своите действителни размери и очертания и в сиянието на Безпределността губят своя самостоятелен смисъл и значение. Именно смисълът на вещите и явленията и тяхното съотношение с веригата от животи трябва да се разбере, гледайки ги през стъклото на Безпределността и многото възплъщания. Възможно е да се учите да гледате с разбиране на дните на суетния земен живот в даденото кратко възплъщание. Но ограничилият себе си в един живот губи перспективата и правилността на съотношението на явленията. Наричаме слепци тях, незнаещите нищо, освен затворения кръг на един кратък земен живот. Обичаме Планините, тъй като от тях се виждат безкрайните далечини и звездния свят е открит в цялата своя безпределна красота. И вас, вървящите по пътя на живота, Призоваваме към върховете. Другите предпочитат да вървят по пътя на смъртта. Тях, предпочелите явно и тъпо, не Призоваваме. Огромното здание се изгражда от малки тухли. Така и храмът на Знанието се изгражда от всекидневните мисли и стремежи. С това е ценно ежедневието. Разбрано правилно, то служи с възможностите си за нужните придобивки. Да утвърдим неизменността на пътищата, възхождащи в ежедневието.

632. Слушай, сине Мой. Часовникът на Вечността отбива своя ритъм и в този велик ритъм потъват като песъчинка в океана отделните животи не само на хората, народите и държавите, но даже и животът на цели планети и слънчеви системи, и галактики. И само човешкият дух остава неизменен и вечно съществуващ в своята непреходна природа в тази велика гигантска смяна на формите. Духът може да се докосне до Вечността и да се приобщи към нея само чрез съзнанието. Затова истинският живот на духа се съдържа в съзнанието, а не във формите, в които то се проявява временно. По време на Великата Праляя или Великата Космическа нощ Духовете, съставляващи Венеца на Космическия Разум съществуват, но вече в Плана, който се нарича План без форми. Земният ум не е в състояние да си представи това. Но има духове, можещи да свидетелстват за това. Йерархичният връх принадлежи на Тях, Синовете на Вечността, били някога също хора. Те Пребивават вечно в състояние на съзнателно битие и на това битие съответстват Най-Високите и Неописуеми Огнени Сфери. Тези Сфери са крайната цел на човека. Към тях водят много подготвителни стадии и стъпала и те обхващат периоди от време с почти безкрайна продължителност, когато годините затъват в нули. Владиката Призовава в Света на безкрайно великите Идеи, стоящи над света на формите, без които последният не може да съществува. Затова Ние така Обичаме звездите. Те са свидетелки на течението на огромни цикли от време. Астрономията ни приобщава към живота на Космоса и към неизмеримо огромните понятия. Какво е за слънчевите системи краткият живот на човека! Умира цялата система от светове. Но човекът не умира, тъй като човешкият дух е вечен. Така в малката и преходна форма се съдържа безсмъртното съкровище на Светлината. Тъй като човешкият дух е Светлина, съгъстена и кристализирана в съкровището на Камъка, носено от него в гърдите. Когато същността на Камъка започне да се осъзнава, неговите

повърхности започват да сияят с огъня на вечната Светлина. Призовавам към осъзнаване на Съкровището. Носители на Камъка, Съкровището на Света принадлежи на вас.

633. (25 декември). (Сутринта видях огънче, приличащо на свещ или на лампада).

Владиката Казва: “Нека преходното да стане път в Безпределността”. Как иначе ще се достигне? Взето само по себе си то е безсмислено, но е пълно с най-дълбок смисъл когато става пътека към вечния живот. Животът е вечен, но към това осъзнаване достигат чрез преходното. Затова преходното може да бъде или велика илюзия на Майя, скриваща великата реалност, или неизменен единствен път, водещ към нея. Няма друг път. Потапяме се в проявения свят на непрекъснато променящите се форми за да можем преминавайки през него да достигнем и влезем в царството на Вечността. Но светът на проявените форми е породен от Вечността, проявяваща себе си в него и наложила върху него своя печат. Този печат на Вечността стои върху всички негови прояви. Например материята съществува в условията на вечно движение. Веригата от причини и следствия преминава от тази Манвантара в друга, излизайки от Вечността и завърщайки се и потапяйки се в нея. Светът на формите е подчинен на вечните Закони на Космоса, подчинявайки се на които живее всичко – от електронът до човекът. Вечността на процеса на космическата еволюция се проявява в низходящата и възходящата дъга на планетните животи, тъй като след завършване живота на планетата или Слънчевата Манвантара, след периода на Праляйа планетата или системата отново възкръсва на ново и по-висше стъпало в нови тела. Променя се и тече всичко, отхвърляйки старите форми, но процесът на постоянно възраждане или раждане в нова форма е вечен. Така под покровите на Майя сред непрестанно сменящите се форми виждаме Лика на Вечността, Лика на вечното Битие, проявено в преходното. Колкото по-висок е планът на съществуване, толкова по-близко е той до Сферите на Висшата Реалност и толкова по-продължителни са неговите форми, проявени във времето. Например в Тънкия Свят няма време в обичайния смисъл на тази дума, но има ритъм, редуване на процесите и тяхната последователност. Огненият Свят поставя вече лице срещу лице с това състояние на съзнанието, за което е казано, че “време вече няма да има”. Човекът може да разглежда себе си като искра от Вечния живот, хвърлена в света на формите. И съкровената вътрешна същност на човека представлява именно център и средоточие на огъня на Вечността. И този център е в него, и този център е той самият. И съзнанието на човека постепенно се издига към осъзнаване на този център на Вечния живот или на Вечния огън, намиращ се в човека. В дълбините на човешкия дух е скрит ликът на Вечността и човекът върви към осъзнаване на вечния пламък в себе си. По този начин човешкият микрокосмос е сферата, където временното и вечното се докосват. На известно стъпало вече от човека зависи да избере пътя на привличане към сферите на преходните явления или към сияйните пространства на Безпределността, проявяваща вечния лик на живота. Синове на Вечността се наричат тези, които проявяват чрез себе си лика на великия живот и живеят в него. Няма значение къде и в каква обвивка се намира техният дух, тъй като където и да се намират, те не са от света на проявените преходни форми, а от Вечността. Само Син на Вечността може да каже: “Моето Царство не е от този свят”. Искам Моят Свят в Моите дни да намери проява във вашите дни. Искам да въведа вашето съзнание в Безпределността, за да може да се докосне до Космическия ритъм. И трябва да се прояви съзнанието за Безпределност в съзнанието. Така устремилият се в просторите на пространствения живот се приобщава към неговите съкровища и богатства, и

великолепие. Светът на Владиката е богат, неизчерпаем и необятен. Призовавам ви в този Свят на огнено величие.

Границата на всички прояви ще бъде Безпределността.
(Кармичният възел се развърза).

634. Сине Мой, извлечи от завършилото тежко изпитание целия опит, който то дава. Утвърди се здраво в осъзнаването на Моята Близост и грижа. Владиката е на стража винаги, готов да вдигне Ръка в защита. Не ти виждаш далечната заплашваща опасност, а Аз. Виждам и я Пресичам. И заплашващият враг служи само като оръдие на Моята воля. Но изпитанията са неизбежни. Сам виждаш колко полезен и нужен опит дават те и как обогатяват многообразно съзнанието, как утвърждават реалността на охраняващата и носеща грижата Ръка. Също така от опит ще разбереш, че полагайки върху Нас цялото си съзнание и знаейки, че няма да се Забавим, укрепваш неописуемо своите духовни доспехи и правиш бронята на духа действително непробиваема. Трябва още повече да се укрепи съзнанието за лична неуязвимост, за да бъде приемникът на духа отворен изцяло за изпращания Лъч. Твърдината на сърцето трябва да бъде в минута на опасност подобна на скала, незнаеща в този момент нито неувереност, нито съмнение, нито страх, нито колебание, нито безпокойство, нито опасение. Несломимата вяра в мощта на Владиката трябва да гори като ярък огън в сърцето. Съзнанието се предава на Учителя напълно, изцяло и безразделно. И вече не ти, но ние, ти и Аз заставаме здраво слети заедно в едно за защита на себе си или своите близки от злобните нападки. Такова съзнание усилва силно мощта на всички енергии, привеждани в действие и дава усещането за радост от борбата, преодоляването и крайната неизменна победа. Трябва да се научим да се сражаваме и борим слети заедно за великото дело по утвърждаване на Светлината на Земята. Запомни винаги: с Мен си винаги победител. Победното състояние на съзнанието трябва да се утвърди с цялата сила на духа и сърцето. Владиката не Познава поражението и когато Той е призован съзнателно духом, няма да познаваш и ти какво е това поражение, тъй като ти си ученик и ти трябва да се учиш от Него. Аз Победих света и Искам да направя победител на света и теб, тъй като си син. Без опитно познание няма напредък и натрупване на знание. Със своята ръка ще поставиш върху челото венеца на победителя. Благодари на враговете, тъй като само те могат да напрегнат твоите огнени енергии и да предизвикат нужното утвърждаване. Не киселото бреме на унилите изпитания, а буйната радост на победния дух, намерил още едно освобождение. Утвърждавам твоята сила, сила, сила във вихрите на тежките стълкновения. Съумей да утвърдиш радостта от борбата и победата в живота. Никой освен теб самия не може да направи това. Но когато твоето съзнание, устремено от волята ти, се слива с Моето във вихрите на борбата и преодоляването, победата, победата винаги увенчава слятостта на обединените съзнания. Кой е силен срещу нас - теб и Мен, слети в едно? Но трябва да се разбере дълбоко, че вълната от устремени енергии трябва да изхожда от теб. И тогава тяхното пълномерно насищане протича законно и хармонично. Иначе се губи напразно твърде много и време, и енергия. Колкото по-мощен е устрема, толкова по-пълно и ярко е насищането на обратния Лъч на Владиката. Затова Съм и Казал: "Чукайте, молете, търсете". Проявете своята воля в действителен устрем. Ярko и незабавно Отговарям на призива или зова за помощ. Искам да наситя ярко всички желания, всички стремежи, всички мисли, всички мечти, насочени към Мен. Искам да дам всичко, което искате вие в Името на Светлината. Стоя на стража на вашето щастие и вашата съдба. И ако не за вас, Моите любими деца Съм Приготвил Моите дарове, то за кого тогава? Не за тях, отвърналите глави тъпо. Кажете на Мен, вашия Отец и Застъпник пред Всевишната

Светлина какво иска вашето сърце, кажете ясно, отчетливо и определено. И ако вашето желание е от благото, то ще ви бъде дадено. Сега времето на нечуваните възможности настъпи. Носете своите кошници, сплетени от пръчките на отчетливите и ясни желания и стремежи, за да се изпълнят с плодовете от Градината на вашия Владика.

(По време на сън на кон бързо се изкачих на страшна височина по отвесна стена до върха и преодолях върховата бариера).

635. (26 декември). (По време на сън). Ти трябва да знаеш: тази нощ е нощ на победата над себе си. Победата над себе си се дели на три етапа. Първият е мисъл, вторият - тънкия завършек и действие или физическата проява, третият - възнесеният огън на признателността.

Ще задълбочаваме степените на Общуване. Ако безпределността е във всичко, то и степените на слятост може да се задълбочават и разширяват безкрайно. Тъй като и Съзнанието на Владиката непрестанно възхожда и трябва да се върви след Него. Ще приложим усилие да доведем Контakta до явно и видимо сливане. Владиката може да се види и да се беседва с Него. Трябва да се доближим до това състояние чрез ясното и отчетливо представяне Лика на Владиката. Ако нещо не се удава даже и след продължителни опити, трябва да се удвоят, утроят, удесеторят усилията. Достижимо е всичко, ако е приложена съответстващата енергия. Вибрацията на цялото зависи от неговите части. Яркото представяне в третото око на Образа на Владиката зависи от същото това условие. Не само да се запомни и задържи в съзнанието всеки детайл, но и да се съединят те заедно и да се удържи цялото. Лесно е да се задържи предмет, по-трудно - животно, още по-трудно - човешкото лице. Но Обликът на Владиката може да бъде показан само на най-близките. Затова Казвам: "Приложете усилие, тъй като достижението се взема със сила". Има над какво да се потрудите, тъй като ученикът трябва да познава цялата дълбочина на значението на утвърдения Лик. Приоткриването на центровете ще помогне да се види. Най-значителните минути в дните и нощите на ученика са моментите на представяне в третото око на невидимия Лик. То завършва с довеждане на процеса до степен на явна видимост. Разбира се, отначало се изисква пълна съсредоточеност на съзнанието, но после невидимото Присъствие ще стане постоянно и достъпно. Простотата на достижението зависи от натрупването на придобивките. Може да се помисли дали има нещо друго по-важно и нужно, ако всичко е във Владиката. С осъзнаването на значимостта на виждането на Лика приближаваме неговата възможност. Лъчът, бидейки изражение на Великото Сърце, носи великия Облик със себе си, съдържайки го в себе си. Затова осъзнаването на Лъча е приближаване към възлюбения Учител. Растем заедно с широтата на растежа на постигането същността на Учителя. Затова Говоря за задълбочаване. Да се задълбочава може само започнатото, но да се задълбочава безкрайно. Формулата: "Аз Съм във вас, вие сте в Мен, Аз Съм в Отца и Ние сме едно" е неизчерпаема и съкровена, и съдържа велика Тайна в себе си. Към нейното разбиране се приближаваме постепенно и на етапи. Когато духът поставя пред себе си огромната задача трябва да се прояви огромна твърдост, настойчивост и упорство. Усилието, приложено ритмично, превишава много пъти разкъсаните безпорядъчни опити. При всекидневно ритмично упражняване може много бързо да се достигне. Не става дума за мъчителни усилия, а за ежедневен упорит труд. Тази задача не е по силата на еснафския ум. И само утвърденият ученик може да приложи в живота мощта на ритъма в процеса на достигане на тази възможност. Трябва да се преодолеят със съзнанието вибрациите на плътните енергии, тоест да се победи съпротивлението на обкръжаващата среда. Нужно е потенциалът на енергията на

микрокосмоса да се окаже по-силен от потенциала на енергиите на тази среда. Отшелниците са се уединявали в пустинни места, за да постигнат по-лесно това. Ученикът в света не може да напусне своя пост. Затова за преодоляване съпротивлението на средата, която го заобикаля, се изисква особено и постоянно напрежение. Но поради това победата е по-славна. Трябва да се разбере, че лекотата на постижението не представлява гаранция за ценността на достигнатото. Според труда е и постижението. Величието на постижението се измерва с приложения труд. Обръщаме нова страница от живота. Ще я наречем страница на съслужене на Светлината при условие на близък Контакт. Владиката не е зад планини, а е редом. Не в надзвездните висини, а на Земята. Чрез осъзнаване неотменимата Близост на Владиката ще отворим тази нова страница от живота.

636. (27 декември). Сине Мой, устременото светло желание към Мен носи в себе си гаранция за неговото изпълнение. Тъй като е Казано: това което устремявате към Мен расте като добра градина. Желанието утвърждавано ритмично усилва това свойство на изпълнение, скрито в него. Разбира се, има се предвид сърдечно желание. Можете да си представите редицата енергии, преминаващи от магнита на човешкия микрокосмос към магнита на Великото Сърце за тяхното насищане. Проявете устременост, тъй като в нея е ключът от възможността за получаване. И тъй, Утвърждавам желанието да се научите да се освобождавате от мисли. Тази степен на овладяване на мисълта рано или късно всеки ученик трябва да премине. Иначе по-нататъшния възход ще бъде силно забавен. Само да бяхте осъзнали колко скъпоценна енергия се губи за ненужни мисли. В Нас няма ненужни мисли. Това е възможно само при пълен контрол над мислите. Но първо трябва да се придобие навикът да се изхвърлят от съзнанието ненужните мисли. Животът няма да забави да предостави възможността на опита. Освобождаването от мисълта може да се облекчи чрез замяна на ненужната мисъл с полезна или подлежаща на утвърждаване мисъл. Мисълта тече като непрекъснат поток в съзнанието. Струите на потока са различни. Може да се избере всяка или всяка да се въведе. Свободата на избора и на утвърждаването неразделно принадлежи на човека – властелин на мисления свят. Избраната желателна струя трябва да се задържи. Ето тук трябва и да се приложи усилие. Планът на всяко набелязано действие представлява рамки или форми, в които се изливат енергиите за неговото осъществяване. В менталната област действа същия този принцип. За успех в действието е полезно да се създаде отчетлив план или форма на това, което е набелязано за изпълнение. И ако тази форма е достатъчно изкристализирала, мислите ще започнат да се вливат в нея, не изисквайки излишен разход на енергия. Ако просто се замени една мисъл с друга, първата мисъл ще се върне, за да дълбае съзнанието като кълвач. Но ако се създаде кратък, но отчетлив план или картина, или форма на това как си отива ненужната мисъл, заменяйки се с нужна и как нужната изпълва съзнанието измествайки старата окончателно и измествайки я се утвърждава здраво в него, вече не безпокоена от своята предшественица, всичките входи за която са затворени, то целият процес силно се облекчава. Ако поредното съсредоточаване върху Лика на Учителя се проведе отначало обикновено, а после по план, представяйки си, че този процес протича пълно, задълбочено и успешно, и в необходимите рамки, когато съзнанието не се отвлича от нищо, то разликата между двата процеса ще бъде поразителна. Планът е форма, в която трябва да се прояви набелязаното действие. Има хора които винаги знаят какво искат и твърдо вървят към целта. И планът, и целта са набелязани при тях твърдо, ясно и определено. Болшинството обаче не знаят това, което искат, те нямат нито планове, нито цели и бродят подтиквани от случайни мисли. Бродещи сенки - така ги Наричаме Ние. Заветът: “Знай своя път” изисква отчетлива определеност на мисълта. Без

контрол над мисълта няма да се мине. Властта над мисълта принадлежаща на човека трябва да бъде утвърдена. Тази власт е негово природено право. Трябва само да се осъзнае то. Човек няма да премине по дъска над пропаст, ако се усъмни в своята сила. Оттук и формулата: “Вярваш ли”. Трябва да се повярва във възможността за проява на набелязаното действие или план преди той да може да се осъществи. Ще Дам нужните енергии, но трябва да се повярва, че на човека наистина е дадена власт над своята мисъл. Трябва да се повярва със сърцето и със сърцето да се утвърди властта, властта на сърцето над мозъка и мисълта. От сърцето произлиза нужното желание и от сърцето се и утвърждава. Вървим със слято сърце и когато желанието на сърцето се слива със Светлината на Великото Сърце, неговото изпълнение е неизменно. Затова Казвам: “Молете и ще ви се даде. Устремявайте желанията към Мен”. Ще Наситя, ще Наситя, ще Наситя до предела на тяхната магнитна вместимост всички ваши най-добри мисли и стремежи. И ще Дам най-добрите условия за тяхното процъфтяване и утвърждаване във вашия живот. Прилепете се плътно към Учителя. Откъсвайки се в съзнанието губим много. Преди всичко Учителят, а после всичко останало, но не и обратно. И тогава може да се върви победно. Колко пъти Съм ви Виждал забравили съвсем за Учителя в бъркотията на земния живот. Но когато Учителят Заема първо място в съзнанието, преди всичко, изпълнението на светлите желания става бързо и лесно, тъй като изпълването им с нужните енергии протича безпрепятствено. Затова застанете по-близко, още по-близко за да се слеят нашите желания и стремежи в едно в огньовете на Висшето възнесение.

637. Приятелю Мой, не мислиш ли ти, че твоите възможности са ограничени от твоето съзнание? Разшири съзнанието и ще се разширят възможностите. Допускайки в съзнанието възможността за едно или друго явление ще го приближиш. С Мен е възможно всичко, което е допустимо от законите, съгласно които протичат явленията. Недопускайки мислено възможността за някои явления пресичаме феноменалната страна на процеса на ученичество. Защо Говорим и Пишем за явленията на Тънкия Свят? За да ги допусне съзнанието, да се сживее с възможността за тяхната проява и да не се удивляваш и да не се поразяваш, когато дойде техния ред да се проявят в живота на ученика. И да се вижда, и да се чува, и да се усеща - всичко е възможно с тънките чувства. Трябва да бъдеш готов за това най-чудните страници от триплановото съзнателно съществуване да започнат да се разгръщат пред съзрялото съзнание. Те трябва да се срещнат спокойно като нещо, на което вече е време да настъпи. Нека в тази очакваност да се прояви готовността на съзнанието. Давам Указание да не се удивлявате, да не се поразявате, да не губите нито чувството на спокойствие, нито на равновесие в момента на проява на феномена, тъй като това нарушава много остротата и чистотата на възприятието. Спокойствието се съхранява при всички условия и явления. Възторжеността пречи не по-малко. Шокът също парализира възприятията. Пазете спокойствие. Защо толкова често се нарушава именно този завет? Феноменалната страна на явленията без него е невъзможна. Трябва да се създадат благоприятни условия за настъпилите възможности, за да могат те да се изразят изцяло. Подготвям съзнанието за това. Също и течението на обикновения живот не трябва да се нарушава от емоционалната неуравновесеност. Трябва да Ме приблизите така, че обичайния живот сякаш да отстъпи малко настрана. Нужна е известна изолираност от живота и тази изолираност трябва да се прояви само вътрешно в съзнанието, незабелязано за околните. Като с психическа стена от тънка материя трябва да се отдели своя микрокосмос от обкръжаващата среда и да не се излиза извън пределите на изолиращата преграда. Тази невидима бариера трябва да се издигне между себе си и хората, за да се

опази разгръщащото се цвете от повреди и груби докосвания. Указанието трябва да се изпълни незабавно. Да се затвори забралото. Да се вдигне щитът. Да се прикриете с бронята на духа. Да се сведат ответните външни реакции на въздействията на хората, ако това е възможно, до нула. В изпълнение на Указанията да се вложи изцяло сърцето.

638. (28 декември). Владиката Казва: окултно днес е ден с голяма значимост. Токовете благоприятстват утвърждаването на някои явления и служат като предаваща среда. Токовете са предаватели на пламъка на пространствения огън. Те могат да усложнят възприятието. И все пак трябва да се научите да водите Записките при всякакви условия. Съчетаването на волевата устременост с токовете на пространствения огън служи като основа на феномена на възприятието. Сега трябва да се усили феноменалната страна на Общуването, което е съпроводено с някои трудности. Но ще преодолеем и тях. Трябва да се привикне към състоянието на постоянно преодоляване и завоюване на нови възможности. Даром нищо не се дава. Към всичко трябва да се приложи усилие. в бъркотията на земния живот

639. Сине Мой, животът на ученика се отличава от живота на еснафа с това, че еснафът строи за днес или за утре, или за дадения земен живот, докато в същото време ученикът строи и планира своя живот за далечното, далечно бъдеще. И това той прави придвижвайки своето днес в Безпределността. Той строи върху “завинаги”. В това е различието. Различието е още и в това, че в разпореждане на ученика е Вечността, а не краткия период от няколко десетки години. Постройката за един живот губи своя краен смисъл. Тъй като постройката в този случай става за “нищо. За какво е тогава всичко, ако периодът на земния живот завършва с малкия срок? Но ученикът знае, че всяко действие е нишка, протегната в безкрайното бъдеще или семе за безкрайна редица от причини и следствия, което някога и някъде ще даде нови кълнове, които ще донесат нови плодове и семена. Растат не само дърветата и тревите, и животните, расте всичко, всичко дава потомство според своя род и всичко се умножава във великото Лоно на пространството. Приемането на Учението на Живота има това значение, че малкото семе на Учението дава огромни кълнове и е донасящо огромни следствия. Семената посети от ученика и утвърдени от Учителя ще дадат особено сигурна и неизменна реколта. Могат ли да се сравнят Делата на Учителя с житейските дела и може ли да се отдава предпочитание на последните? Със земния живот свършва всичко житейско и настъпва ред на вещата проява на делата на Учителя и на семената, посети от Ръката на Учителя. Следствията на делата извършени с Учителя преди всичко се простират в Тънкия, Мисления и Огнен Светове, тъй като Учението има предвид всички планове на съществуване на духа. И дребното и незабележимо тук може да се окаже имащо грамадно и решаващо значение там. Безразлично е какво количество енергия ще вложи човек в материалните земни вещи. Техният кръг на проява е ограничен от плътните условия. И крайният им завършек е разрушение и унищожение. Но ако човек цял живот е посветил на утвърждаване на добрите качества на духа и ги е утвърдил, наистина той е придобил Съкровище, което не подлежи на унищожение от времето. Ценността на тези Записки се заключава в това, че те учат човека да събира истински ценности. Те учат на това, че такъв събирач може да стане всеки. Наричаме събирач на съкровища прозрелия в истината човек. Наистина неговият живот и неговия труд, и неговите стремежи не преминават напразно.

Наистина можем да го наречем намерил Камъка на вечната основа на живота. Представете си мост, протегнат в Безпределността, под него - подмостията на земния живот, на живота в Тънкия Свят и на живота във Висшите Светове. И отново, и отново земните

подмостия в хармонично съчетание с Висшите. Съзнанието се движи твърдо и уверено по моста на безпределното. Неговите устои са Учителят и Йерархията, и няма край на сребърния мост на духа. Еснафските мостове приличат на гнили върлини над зловонно благо, заплашващи ежеминутно да рухнат. Ние Строим здраво и за дълго и Учим своите ученици също на това. Взорът, устремен в далечното бъдеще, като от връх вижда истинското взаимоотношение на предметите, както намиращи се наблизко и наоколо, така и стоящи в далечината, и може безпогрешно да се ориентираш в обкръжаващите условия, тъй като везните на Безпределността са безпогрешни. Ученикът знае, че той принадлежи завинаги на Владиката, тъй като където и да е той, в каквито и обвивки да е, и на каквито и планове, и в каквито и светове да се намира, Владиката Е винаги с него. Трябва да се разбере цялата дълбочина на това понятие “винаги”. Съединяваме се завинаги, за да не се разделяме повече никога. Обединението в духа е нерушимо. Физическата отдалеченост няма никакво значение, когато се е състояло сливане в духа. Твърдя все за това. Разберете формулата “Аз Съм вас винаги”.

640. (29 декември). Пиши. Краят ще настъпи бързо и неочаквано. Напрежението ще бъде до края. Трябва още да се потърпи. Учителят Смята, че очакването не преминава без полза при съвместно водена работа. Тъй като работата води строителя. Разбира се, завещаното ще се извърши, но е по-добре да се влезе в бъдещето в пълно въоръжение с придобития опит. Тези, които не са вкусили опита на Учението само ще получават, а вие, събралите ще давате. Какво е по-добре: да даваш или да получаваш? Дава само този, който има. Затова е по-добре да бъдеш сеяч, отколкото прегърбен жътвар. Вие, сеячи на Владиката, подгответе се за Великата Сеитба, която ще започне, когато завърши подготвителния период. Ще навлезете въоръжени със знание, опит и утвърдени в Близостта на Учителя. Посевът се доверява само на най-близките. Но смисълът на всичко ставащо е в това той да се състои. Затова можете да си представите ценността на всеки сеяч, способен да раздаде пълноценни зърна и според съизмеримостта и вместимостта на нивата, и според съзнанието. Какво се изисква сега от предназначения сеяч? Събиране и натрупване на опит, тоест на материал за посев. Обръщам живота от всички страни, за да придам на опита всестранност. Искам да усиля осъзнаването на Близостта, даваща мощ и неизчерпаеми сили. Посевът ще се извърши при пълно сливане на съзнанията на Владиката и сеяча. Тъй като подготвителния труд е беше огромен. Жертвите и страданията са огромни и е огромна цената, платена за възможността да се сее. Според труда е и даването. Подготвям към пълно осъзнаване на значението на предстоящата работа. Разширявам възможностите за това. Искам да приведа организма в такова състояние, когато достъпът до мисълта на Учителя ще стане възможен във всеки момент, за да може да се черпи от Съкровищницата на Неговото съзнание без труд и задръжки. И не прочетените листове ще дойдат на помощ, а живата твореща мисъл на Владиката, обусловена от сливането на съзнанията. Наистина ще творим заедно Великата Сеитба. А сега в достойните моменти ще се учиш да говориш вече не от себе си, а от Името на Учителя, все едно че Той, пребиваващият вътре, Говори. В съзнанието малкото „аз” отстъпва настрана и Учителят Заема неговото място. И Той, когато съзнанието Му е предадено безразделно, Води нужната реч. “Не аз, не аз, а Ти, Владико, Твори с Твоята воля в моето съзнание”. Така ще вървиш в живота със слято сърце. И Великото Поръчение ще изпълним чрез сливане на съзнанията.

641. Приятелю Мой, характерът на пространствения момент е уловен правилно. Той носи в себе си наситеност с психически и духовни възможности. Затова е нужно настройката на съзнанието да съответства на него. Могат да се видят редица ценни

наблюдения. Може даже да се съсредоточиш върху пространството, откъдето се получава всичко. Но в пространството трябва да се излиза потопен в Моя Лик, за да могат пространствените възприятия да се пречупят през него. Той ще служи като филтър, пропускащ в съзнанието енергии или явления само от определен порядък, височина и изтънченост. Сливането с Лика се утвърждава с всички достъпни способности, прийоми и методи, които могат да облекчат това. Но ключ за настройката на себе си в определената тоналност все пак е нужен. Малко ли нещо може да съществува и да се срещне в пространството? Ликът в сърцето и третото око служи като звено, съединяващо с вибрациите от определен порядък. Може да се осмелиш на всяко пътешествие, бидейки въоръжен с Владиката. Значи трябва да приучваш себе си към съвместни действия и да утвърждаваш състоянието на постоянна непрекъсната неразделност. Съзнанието в пространството е само и само по себе си е като котенце в море. Но лодката на Владиката е здрава. Призовавам всички под Моя покрив. Има място за всички. Тези, които бродят в живота без Мен, се намират зад борда, подложени на всички случайности на стихийните явления. Но за съзряващото съзнание Ръководителят е уречен. С Мен Записките придобиват пълна и завършена форма, засягайки определен ред въпроси в определена спирална последователност. Същото е и с устрема към пространствените сфери. Устремът слят с Мен внася стройност и целесъобразност в процеса на изследване. Запомнете: възможно е всичко, но с Мен. Искам да утвърдя стъпалото на съвместна работа, задълбочавайки я в съответствие с процеса на разширяване на съзнанието. До всяко явление трябва да се дорасте вътрешно и тогава то естествено влиза в живота. На Нас е чуждо всяко насилие и всичко насилствено. Цветето се протяга свободно и естествено към светлината, получавайки я според своята природа. Аз Съм Слънцето на живота, даващо Светлина. Много предпочитат лунната светлина и изменчивите смътни облици, породени от нея. Това са хора от лунния път или пътя на смъртта. Аз Съм вратата в царството на Светлината и пътят е само чрез Мен. Но тези думи трябва да се разберат действено и в приложение. Много прекрасни понятия са останали да лежат като неизползван материал върху страниците на добрите книги и свещените писания. Сега Светлината се утвърждава в живота и за живота, и за мъртвата буква на писанията няма място върху цветущите ливади на Новата Земя, под купола на Новото Небе.

642. (30 декември). (По време на сън). Връзката укрепва. От Мен не може да се скрие нищо. Зная всичко. Само че вие не искате да видите това. Съзнанието се задавя в обкръжаващите вълни. Напорът е огромен. Аз ще Мисля за всички вас. Но и вие бъдете внимателни.

Бъдете внимателни със сърцето. Да бъдеш внимателен със сърцето означава да се устремят към Мен токовете на сърцето, наричани любов. Само те ще могат да преодолеят съпротивлението на средата и пространството. Защо ценим огньовете на признателността? Съзнанието и сърцето се устремяват мощно към Учителя. Но любовта е още по-силна. Нея Наричаме победителка. Затова в момента на установяване на Общуване ще Призовем огнената посетителка за освобождаване от пречещите и ненужни мисли. Любимото лежи близко на сърцето и изпълва със себе си сърцето. Изпълнете се с Владиката. Борбата с влиянието на обкръжението може да се нарече борба за утвърждаване на Владиката в сърцето. Антагонистичните и противодействащи влияния са силни. Ще ги победим с любовта към Великото Сърце. Напрежението при завоюването на нови възможности не може да отслабне или да се прекрати. Това би било равностойно на спиране на движението. Названието победител означава непрекъсната, победна борба, тоест непрекъсващ се път на

възход. Този, който се е изкачвал на върхове, знае какво напрежение и усилие струва изкачването. Сине Мой, Искам да те видя мощен победител. Слаби не са нужни. Нашите хора са бойци, строители, победители, завоеватели. Пред нас стои завоюването на сферите на висшите напрежения. Пред тяхната сила всички земни напрежения са нищо. Съзнанието изисква подготовка. Оттук и доктрината на напрежение. Поставям в условия на напрежение на духа, изисквано за да се облекчи приближаването към Мен. Нагнетяването на сферите около Владиката с огньове на напрежението е необичайно. Как да се приближиш, ако не си подготвен? Говоря за това за да се посрещнат със знание напращащите условия като неизбежно стъпало за приближаването към Владиката. Още и още трябва да се напрегне съзнанието. Само силата на духа се признава за ценност, а не слабостта. Възприемат кротостта и смирението за безсилие и слабост, но кротък и смирен е този, който е укротил и смирил себе си, своя егоизъм. По силите ли е на слабия човек да направи това? Да победи себе си може само мощният. Евангелските понятия трябва да се преразгледат в светлината на новото знание. Има много лъжливо разбиране. Много тълкувания са натрупани само за да се скрият от бляскащия меч на духа. Всичко е изопачено. Бичът разсичащ въздуха са превърнали в мократа дрипа на непротивенето. Укротяването и смиряването на астрала и егото в момента на стълкновение със злото, изискващо напрежение на всички сили на духа, са направили основа на непротивенето и лигавото съзливо и пасивно отношение към войнстващата и активна тъмнина. И бидейки повалени и стъпкани от тъмнината недоумяват защо тяхното непротивене е донесло толкова плачевни резултати. Да се противиш на злото не трябва нито с егоизма, нито с астрала, тъй като ще породят още по-горчиво зло. Борбата трябва да се води с единното начало на духа. Но за духа са забравили и са се превърнали в прегърбени непротивленци. Кой ще съумее при нападките на злото да замлъкне в изявата на егото и да не отговаря с него в унисон със злата енергия, а събрал силите на духа, духом и в духа да отговори. Не се противете на злото чрез егоизма, а в духа. Егото може да получи удар. Мълчете в пълно спокойствие. Не отговаряйте никак. Но когато злото е изчерпило първоначалната сила на удара, блеснете само един път с меча на духа. Мечът на духа се дава на победителя на себе си. Вие, непротивленци, мекотело-безволни, вие не сте ни нужни! По-добре да бъдем с разбойниците и митарите. Те няма да ни предадат с предателството на непротивенето. Утвърждавам силата на духа над всичко. Мечът на духа се поверява само на силна ръка. В борбата за утвърждаване на Светлината побеждава само силният.

643. (31 декември). Често хората, размишлявайки за текущите дела, гадаят как ще тръгнат - добре или лошо, ще излезе ли нещо от замисленото или предполагащото от тях или не. Този подход към нещата е обикновения. Такова отношение към явлението у Архата не може да има. Той не гадае и не предполага. Той отлива материята на плътните условия в своето съзнание в определена форма на желаната комбинация от тях, утвърждава нейната нерушимост с волята и спокойно и уверено, и без колебание очаква резултатите, които трябва да се случат непременно. Разбира се, всички негови действия се творят в пълно съгласие със създадения образ, тъй като той знае, че делата се вършат с човешките ръка и крак. Но той не оставя никога на волята на случайностите течението на явленията, изискващи внимание и грижа. У хората всичко върви някак от само себе си, както тръгне. Но волята на Архата господства над съчетанията на явленията в обкръжаващия го свят. Материята и енергията безпрекословно и безропотно, и законно приемат формата, узаконена им от волята, тъй като те нямат своя воля. Затова направляващата ръка може винаги да ръководи събитията – големи или малки. Всичко зависи от потенциала на волята,

осъзнала своето могъщество. Колкото по-далеч в бъдещето се устремява волята, толкова по-сигурно и определено е следствието и неизменността на заповедта, тъй като за огненото зърно на волята също е нужно време за да израстне в огромно дърво и да даде плодове. Това свойство на човешката воля и господството ѝ над комбинациите от материални условия трябва да се осъзнае в цялата му съкровена дълбочина. Външните условия се изменят, но огнената мисъл е неунищожима. И когато тя е достатъчно ясно оформена, то рано или късно и в зависимост от задачата нейните магнитни свойства ще привлекат нужните частици материя и енергии. Не магия, а воля, въплътена в мисълта. Съзнанието не трябва да се спира на промеждутъчните стадии на изпълнение. Крайната заключителна форма трябва да бъде отлята ясно и отчетливо, като заключителен акорд. А подробностите по изпълнението магнетизмът на волевата мисъл взема върху себе си и изпълнява предначертаното от волята самостоятелно, избирайки най-добрите пътища и съчетания. По-добре е даже и да не се пречи, твърдо знаейки, че заповедта на волята е нерушима и нейното изпълнение не може да не последва в съответното време. И тъй или господар, или роб и жертва на случайните или неудачни жизнени условия. Разбира се, кармически случайности няма. Явленията са случайни по форма, но не и по съдържание или причини, които са ги предизвикали. Но както и да бъде, неизменно е едно: енергията и волята, или волята и мисълта са властители на кармата. Архатът не е жертва на сляпата съдба, а властелин на своя живот, творец на нужните причини и творец на следствията, творец на желаните явления и съзнателен ковач на своята карма. Призовавам към осъзнаване на своите възможности и на своята власт. Защо да се изразходва напразно мощта на скъпоценната енергия на мисълта за ненужни, случайни и недонасящи следствия мисли, когато мислителната огнена енергия може да се насочи към достигане и получаване на нужните и най-неотложни достижения. Колко стракове, опасения и безсмислени мисли изпълват съзнанието, докато в същото време на всяка от тях би могло да се даде полезно направление и задача. Тъй като във всяко нежелателно и дисхармонично явление може незабавно мислено да се утвърди неговия положителен полюс като се знае, че наистина така и ще бъде, ако в мисълта се вложи поне зрънце съзнателна воля. Безсмисленото, безволево, рефлекторно състояние на съзнанието, пълно с бродещи случайни мисли, трябва да се прекрати, заменяйки го съзнателно с волеви и активни. Защо да се губи време за дреболии, когато чакат милиони гладни и жадни. Да дава може само утвърдилият властта си и имащият власт. Даването от този, който я няма, е оскъдно. Затова Казвам: “Утвърдете се в осъзнаване на властта”. Дава се по волята на Владиката. Огромна е Моята власт над елементите на видимата и невидима природа и потенциалът на волята е огнено мощен. Сливайки се с Мен се приобщавате към Моята власт и Моята огнена воля и споделяте тяхното могъщество. Слети със сърцето можете да творите мощно. Призовавам към овладяване чрез осъзнаване.

Защо да зависиш от случайните настроения на хората и техните неразумни действия, когато е възможно без думи техните действия да се насочат в нужното русло с мисъл? За какво са опасенията за бъдещето, когато неговите явления могат да се поставят в нужните рамки, тъй като бъдещето е пластично и принадлежи на нас, и в него, в това бъдеще може да се утвърди всяка законна комбинация от материални условия. За какво са тогава изобщо хилядите еснафски безпокойства, вълнения и стракове, когато светлината на знанието на висшите Закони започва да озарява разбирането? Казано е: “Дадена е власт на човека над всяка плът”. Как още по-ясно да се каже? Но нишият и молец милостиня от Небето според привычката на хилядолетията не знае за богатствата, които владее. Но вие

знаете и приложете в живота своето знание, без да отлагате. Запомнете: всичко трябва да се получава така, както е утвърдила волята, огнено и съзнателно. Както кормчията върти кормилото, знаейки накъде ще завие лодката, така и вие завъртайте лоста на волята както трябва. Той е могъщ и непреодолим, когато е в твърда и силна ръка. От прегърбени еснафи Искам да направя от вас огнени победители. Искам да ви издигна и възвися до Себе Си. С Мен е възможно всичко. Моята воля не познава съмнението и колебанието. Искам да направя скрития потенциал на вашата воля огнено-жизнен в приложение. Деца Мои, Разстилам килима от възможности пред вас, увеличени стократно. Необикновено време. Разбралият и отзоваващият се може обилно да пожъне.

644. Сине Мой, твоето желание да зъдълбочиш съвместната работа ще се осъществи. И ще виждаш, и ще чуваш, и ще помниш, и ще задържаш в съзнанието си тънките впечатления, ще получаващ също знания от определен порядък, неизвестни за теб досега и не представляващи резултат от твоето синтетично мислене. За точното знание е нужно още по-голяма изостреност на възприемчивостта и отреченост от себе си. Но успехите са така огромни, тъй като можеш плавно да възприемаш изпращаните мисли. Постъпваш правилно: преди да се говори за достижения и да достигнеш желаното трябва съвършено ясно и определено да знаеш какво искаш, нужно е целта да бъде съвършено конкретно и завършено изразена в съзнанието. Мисълта за желаното достижение трябва да се оформи явно и твърдо. Трябва да създадеш в своя микрокосмос отчетливите форми на тези достижения, в които ще се отлее тяхното действително съдържание. Огнените пространствени енергии ще се отлеят в приготвените от теб форми и изкристализирали в тях ще се проявят в живота като мечти, осъществени реално. Въздухът е изпълнен с огън. Той получава форми, пречупвайки се през човешкото съзнание. Но това, в което ще се отлее пространствената мощ, трябва да бъде утвърдено и детайализирано в съзнанието. Къде са вашите съдове и кошници? В какво да се вложи, какво да се напълни с мощта на тънките огнени енергии? Указвам: “Пригответе вашите дерзания, вашите желания, вашите мечти във вид на ясни, завършени, отчетливи мислени образи, за да може пространственият огън да ги оживи и да им даде енергия за проява в живота. Какво Мога да дам, ако идват при Мен с празни ръце или ако, още по-лошо, имат в съзнанието мислени образи, но не насочени към благо? Затова Казвам: “Мислете за благо”. Затова Казвам: “Знайте какво искате”. Няма нищо по-лошо от разлятото, неоформено мислене. Умението отчетливо да се знае какво иска съзнанието е най-необходимо условие за ученика. Ако няма отчетливи образи - приемници на Моите енергии за осъществяване и мисълта е разпиляна по дреболии и дребни житейски желания, то това ще бъде напразна загуба на скъпоценната сила на Учителя. “Дерзай, чедо” - такава е формулата на живота. Но нека смелото дерзание да бъде ясно оформено преди да го устремите към Мен за насищане с Моите огньовете. И тогава съчетанието на трите сили: пространствените, Моите и твоите огньовете ще дадат възможност за ярка проява на дръзновената и смела мечта. Защо да се тъпче на място, когато е казано за нечуваните възможности? Но те трябва да се приемат в съзнанието, да се асимилират, оформят, приближавайки ги с това и подготвяйки по този начин сферата на своето съзнание, да се проявят осъществени в живота. Постройката върви от две страни и подготовката на съзнанието ще бъде необходимо и неизбежно условие за достижението. Само мечти без направляващата Ръка на Учителя резултати няма да донесат. Трудим се заедно над градината на съзнанието. Съвместно вървящата работа е плодотворна. Често Изпращам мисли, нужни за оформяне и когато формата е готова, я Изпълвам със съответно съдържание. Сякаш безкрайно предаване действа в постоянно движение между съзнанието

на Учителя и ученика. Взаимообменът се облекчава силно при пълно разбиране на процеса от страна на приемащия. Дръзновеният устрем е най-краткият път за възход, тъй като законът позволява да се насища дръзновението според степента на неговия потенциал. Тези, седящите и гледащи тъпо в своята мъртвешка инертност, тези, чиито стремежи са умрели и чиито сърца не знаят дерзание, какво могат да получат те в своите плътно затворени и запечатани от невежеството приемници? Какво могат да получат отричащите? Законът за съзвучието движи еволюцията. Даже цветето отваря своите листенца на светлината. Действието на психическата енергия е обусловено от закона и ако той се съблюдава, безкраен и щедър е потокът от космическото даване. Елементът случайност се изключва напълно. Огненото психодинамо работи като съвършена машина. Приятели Мои, устремете се в дръзновението.

Край на Записките от 1953 година.

